PORPHYRII

QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ILIADEM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

FASC. I.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXX.

PRAEFATIO.

Porphyrii Quaestionum Homericarum ad Iliadem pertinentium reliquias, quae hic complurium annorum labore collectae in lucem prodeunt, forma indole auctoritate quam plurimum inter se discrepare, nemo mirabitur, qui qua ad nostra tempora ratione pervenerint cognoverit. Etenim scholia Iliadis, quae longe maximam earum partem suppeditant, alia tam abundo quaestionum vel quaestiuncularum flumine eundem versum spectantium manant, ut ipsi quasi gradus, per quos quae ille doctiora et uberiora congessit in formam redacta sunt breviorem et ieiuniorem, discerni et inter se comparari possint; aliorum tam exigua copia est, ut nullae nisi brevissimae nulliusque paene pretii quaestiones adsint. Sed ubi neque meliora neque pleniora adsunt, scholia, quae, si exstarent unde excerpta sunt, prorsus neglegenda vel abicienda essent, illorum loco habenda sunt neque omitti debent. Alterius generis exempla habeto quae ad A 305, Z 129, K 561 congessimus, e quibus, si brevissima illa quae textui subiecimus cum amplioribus, unde excerpta sunt, comparaveris, recte de altero illo breviorum quaestionum genere, quales — quoniam non adsunt, unde excerptae sunt — plurimis locis in textum recepimus, iudicabis.

At de hac re multisque aliis, quae et ad Porphyrii studia et opera Homerica eorumque fontes et ad scholiorum e Quaestionibus eius excerptorum conditionem spectant, in Prolegomenis nostris sive Epilegomena dicere males agetur: nunc de rebus nonnullis breviter dicendum est, quibus quod in hac editione secuti simus consilium, quaque ratione ea utendum sit appareat.

Quaestiones igitur Homericae duplici ad nos pervenerunt forma, altera ea re ad institutum auctoris propius accedente, quod nulli carminum Homericorum codici accommodata est, altera, cum quaestiones ad versus in codicibus continuo scriptos scholiorum instar conformaverit, a genuina operis forma paullo remotiore. Illius generis quaestiones sunt pleraeque, neque eae multae, quae codice Vaticano 305 continentur, unde primus Ianus Lascaris (Rom. 1518), postremus Barnesius (Cantabr. 1711) edidit; huius eae, quas, numero longe ampliore, genere et oratione admodum variantes, codices Homeri scho-

PRAEFATIO.

Porphyrii Quaestionum Homericarum ad Iliadem pertinentium reliquias, quae hic complurium annorum labore collectae in lucem prodeunt, forma indole auctoritate quam plurimum inter se discrepare, nemo mirabitur, qui qua ad nostra tempora ratione pervenerint cognoverit. Etenim scholia Iliadis, quae longe maximam earum partem suppeditant, alia tam abundo quaestionum vel quaestiuncularum flumine eundem versum spectantium manant, ut ipsi quasi gradus, per quos quae ille doctiora et uberiora congessit in formam redacta sunt breviorem et ieiuniorem, discerni et inter se comparari possint; aliorum tam exigua copia est, ut nullae nisi brevissimae nulliusque paene pretii quaestiones adsint. Sed ubi neque meliora neque pleniora adsunt, scholia, quae, si exstarent unde excerpta sunt, prorsus neglegenda vel abicienda essent, illorum loco habenda sunt neque omitti debent. Alterius generis exempla habeto quae ad Α 305, Ζ 129, Κ 561 congessimus, e quibus, si brevissima illa quae textui subiecimus cum amplioribus, unde excerpta sunt, comparaveris, recte de altero illo breviorum quaestionum genere, quales — quoniam non adsunt, unde excerptae sunt — plurimis locis in textum recepimus, iudicabis.

At de hac re multisque aliis, quae et ad Porphyrii studia et opera Homerica eorumque fontes et ad scholiorum e Quaestionibus eius excerptorum conditionem spectant, in Prolegomenis nostris sive Epilegomena dicere males agetur: nunc de rebus nonnullis breviter dicendum est, quibus quod in hac editione secuti simus consilium, quaque ratione ea utendum sit appareat.

Quaestiones igitur Homericae duplici ad nos pervenerunt forma, altera ea re ad institutum auctoris propius accedente, quod nulli carminum Homericorum codici accommodata est, altera, cum quaestiones ad versus in codicibus continuo scriptos scholiorum instar conformaverit, a genuina operis forma paullo remotiore. Illius generis quaestiones sunt pleraeque, neque eae multae, quae codice Vaticano 305 continentur, unde primus Ianus Lascaris (Rom. 1518), postremus Barnesius (Cantabr. 1711) edidit; huius eae, quas, numero longe ampliore, genere et oratione admodum variantes, codices Homeri scho-

liis instructi exhibent. Inter eos codices, quod ad Iliadem attinet, locum, scholiorum Porphyrianorum sive antiquitatem sive numerum spectas, primum Venetus 453 (B) tenet, quem in Porphyrianis summae auctoritatis esse ipse Roemerus, censor eius paullo severior, concessit (de scholiis cod. Venet. B Iliad. exegeticis, Monac. 1879, p. 114).

E ceteris Iliadis codicibus nonnulli scholiis e Porphyrio petitis ita instructi sunt, ut, etsi copia quaestionum maiorum numerisque suis plus minus absolutarum, quales ille e. c. ad Β 73. 272. 305. 787 servavit, inferiores sunt, universo scholiorum huc pertinentium numero proxime ad eum accedant, auctoritate eorum cum eo certent. In iis codicibus primo loco nominandi sunt Leidensis Voss. 64 et Lipsiensis 1275, tum, quos cum Leidensi ad verbum fere concinere ex iis quae Dindorfius attulit apparet, Scorialenses et Harleianus. Qui tantum abest ut ex ipso Veneto transcripti sint, ut multis rebus, velut inde, quod Porphyrii nomen a Veneto semper neglectum Leidensis plurimis scholiis adscriptum servavit, efficiatur, ex eodem eos quo illum archetypo fluxisse. Sunt praeterea Iliadis codices, qui scholiis suis hinc illinc excerptis Porphyriana haud raro addiderint vel admiscuerint, plerumque in formam redacta breviorem, subinde tamen pleniora atque cum iis, quae codices quos primo loco nominavi exhibent, congruentia. Ducit hunc ordinem unicus ille Venetus 454 (A), hac in re una antiquitate ceteris praestans, quem proximi sed longo dirempti intervallo libri quales Parisini sequuntur, e quibus quae a Cramero (Anecd. Paris. vol. III) edita sunt scholia Porphyriana multis locis minoribus illis quae vocantur scholiis respondent. Neque alteri sed huic loco Townleianus, quantum adhuc innotuit, cum Victoriano et scholiis libri IX ab Horneio (Helmst. 1620) editis accensendus est, quamquam sibi peculiaria habent cum ceteris minus congruentia.

Ac tantum quidem hoc quoque loco de ratione, qua Porphyrii Quaestiones ad nos propagatae sunt, dictum sit. Quod igitur ad consilium quod in iis edendis secuti sumus attinet, quamquam Porphyrium ita egisse, ut carminum Homericorum ordinem non curaret, vel e schol. Κ 252 (p. 147, 5 edit. nostr.) apparet, nobis, quoniam quemnam ordinem secutus sit non constat, quaestiones illae secundum textum Homericum edendae erant; nam ne Vaticanarum quidem quaestionum, quas προγύμνασμα quoddam maiorum operum praefatio iis praemissa esse vult, ea nostra aetate conditio est, ut seorsim editae iis, quae e solis scholiorum codicibus ad nos pervenerunt, praemitti possint: nonnulla enim in hac quoque collectione insunt (Ζητ. XIX—XXIV), quae a reliquis ita discrepant, ut e codice aliquo scholiis instructo transcripta cum reliquis quaestionibus longe illis melioris notae coaluisse appareat. Quae cum ita sint, optimum esse

visum est non solum diligenter exquirere, ad quemnam poëtae locum singulae quaestiones et in Vaticano et in scholiorum codicibus traditae pertineant, sed etiam observationes hic illic dispersas, quae aperte inter se cohaereant, colligere, spretis nonnumquam vel neglectis iis, quibus in codicibus adscriptae sunt, locis, quos saepissime (velut B 787, Δ 457, Λ 269 cum Δ 447) casui deberi apparet. Eas autem quaestiones, quae ita comparatae sunt, ut plurimas et varias res inter se coniunctas ita contineant, ut ad certum quendam locum, e quo explicando ortae sint, referri nequeant, in fine operis edendas curavimus, itaque ibi cum alias, tum magnam partem Vaticanarum reperies. Esse in iis, de quibus aliter iudicari possit, non negaverim; sed non multum referre existimo; semper enim curavi, ut, ubicunque scholium aliquod loco, quem in codicibus nostris tenet, motum est, quo loco nunc editum sit indicaretur.

Idem diu consideravi, praestaretne omnium quaestionum Porphyrianarum duas vel tres classes constituere, ita ut breviores ieiuniores recentiores ab amplioribus doctioribus vetustioribus seiungerem; sed cum fines earum classium certis rationibus constitui non possint, hoc consilio abiecto, alterum scholiorum ordinem esse volui eorum, quae cum amplioribus comparata nihil contineant, quod non aut in illis quoque legatur aut nullo modo ad ipsum Porphyrium referri possit, itaque ex iis ipsis melioribus quae nobis servata sunt scholiis excerpta esse videantur. Ut h. l. unum afferam, scholium quod ad I init. codd. A et Leid. exhibent (p. 128, 1—6), quod comparatum cum schol. *B, quod ibi antecedit, alteri cuidam ordini adscribendum esse videri potest, propter λύσιν illam, quam *B omisit: ὅτι ἡ Θρᾳκῶν γῆ ἐπὶ πολὺ διήκει κτλ., quae cur a Porphyrio abiudicetur causa non adest, inter scholia primi ordinis recepi; schol. H 336 contra secundo ordini assignavi (ad Z 252, p. 99, 8), quoniam quae praeter verba scholii, unde excerptum esse statui, habet, non ad ipsam quaestionem pertinent, sed aliunde illata cum ea coaluisse videntur. Iis igitur scholiis infra textum collocatis, quo facilius ab aliis, quae comparandi vel explicandi causa ibi afferuntur, discernantur, † signum apposuimus, quo etiam in Eustathianis similibusque afferendis usi sumus. Quo signo non id significari, scholium infra textum positum ex eo ipso codice, qui scholium quod in textum recepi praebuit, excerptum esse vix est quod moneam. Satis antiquis enim iam temporibus e Porphyrii quaestionibus scholia excerpta sunt breviora et brevissima (de qua re vid. Prolegg.), quo factum est, ut e codicibus nostris haud raro vetustior quaestionis formam recentiorem et peiorem exhibeat, recentior vetustiorem et meliorem servaverit.

In scholiis utriusque classis constituendis plerumque Venetum B ut fontem eorum primarium secutus sum, etsi non desunt

liis instructi exhibent. Inter eos codices, quod ad Iliadem attinet, locum, scholiorum Porphyrianorum sive antiquitatem sive numerum spectas, primum Venetus 453 (B) tenet, quem in Porphyrianis summae auctoritatis esse ipse Roemerus, censor eius paullo severior, concessit (de scholiis cod. Venet. B Iliad. exegeticis, Monac. 1879, p. 114).

E ceteris Iliadis codicibus nonnulli scholiis e Porphyrio petitis ita instructi sunt, ut, etsi copia quaestionum maiorum numerisque suis plus minus absolutarum, quales ille e. c. ad Β 73. 272. 305. 787 servavit, inferiores sunt, universo scholiorum huc pertinentium numero proxime ad eum accedant, auctoritate eorum cum eo certent. In iis codicibus primo loco nominandi sunt Leidensis Voss. 64 et Lipsiensis 1275, tum, quos cum Leidensi ad verbum fere concinere ex iis quae Dindorfius attulit apparet, Scorialenses et Harleianus. Qui tantum abest ut ex ipso Veneto transcripti sint, ut multis rebus, velut inde, quod Porphyrii nomen a Veneto semper neglectum Leidensis plurimis scholiis adscriptum servavit, efficiatur, ex eodem eos quo illum archetypo fluxisse. Sunt praeterea Iliadis codices, qui scholiis suis hinc illinc excerptis Porphyriana haud raro addiderint vel admiscuerint, plerumque in formam redacta breviorem, subinde tamen pleniora atque cum iis, quae codices quos primo loco nominavi exhibent, congruentia. Ducit hunc ordinem unicus ille Venetus 454 (A), hac in re una antiquitate ceteris praestans, quem proximi sed longo dirempti intervallo libri quales Parisini sequuntur, e quibus quae a Cramero (Anecd. Paris. vol. III) edita sunt scholia Porphyriana multis locis minoribus illis quae vocantur scholiis respondent. Neque alteri sed huic loco Townleianus, quantum adhuc innotuit, cum Victoriano et scholiis libri IX ab Horneio (Helmst. 1620) editis accensendus est, quamquam sibi peculiaria habent cum ceteris minus congruentia.

Ac tantum quidem hoc quoque loco de ratione, qua Porphyrii Quaestiones ad nos propagatae sunt, dictum sit. Quod igitur ad consilium quod in iis edendis secuti sumus attinet, quamquam Porphyrium ita egisse, ut carminum Homericorum ordinem non curaret, vel e schol. Κ 252 (p. 147, 5 edit. nostr.) apparet, nobis, quoniam quemnam ordinem secutus sit non constat, quaestiones illae secundum textum Homericum edendae erant; nam ne Vaticanarum quidem quaestionum, quas προγύμναςμα quoddam maiorum operum praefatio iis praemissa esse vult, ea nostra aetate conditio est, ut seorsim editae iis, quae e solis scholiorum codicibus ad nos pervenerunt, praemitti possint: nonnulla enim in hac quoque collectione insunt (Ζητ. XIX—XXIV), quae a reliquis ita discrepant, ut e codice aliquo scholiis instructo transcripta cum reliquis quaestionibus longe illis melioris notae coaluisse appareat. Quae cum ita sint, optimum esse

visum est non solum diligenter exquirere, ad quemnam poëtae locum singulae quaestiones et in Vaticano et in scholiorum codicibus traditae pertineant, sed etiam observationes hic illic dispersas, quae aperte inter se cohaereant, colligere, spretis nonnumquam vel neglectis iis, quibus in codicibus adscriptae sunt, locis, quos saepissime (velut B 787, Δ 457, Λ 269 cum Δ 447) casui deberi apparet. Eas autem quaestiones, quae ita comparatae sunt, ut plurimas et varias res inter se coniunctas ita contineant, ut ad certum quendam locum, e quo explicando ortae sint, referri nequeant, in fine operis edendas curavimus, itaque ibi cum alias, tum magnam partem Vaticanarum reperies. Esse in iis, de quibus aliter iudicari possit, non negaverim; sed non multum referre existimo; semper enim curavi, ut, ubicunque scholium aliquod loco, quem in codicibus nostris tenet, motum est, quo loco nunc editum sit indicaretur.

Idem diu consideravi, praestaretne omnium quaestionum Porphyrianarum duas vel tres classes constituere, ita ut breviores ieiuniores recentiores ab amplioribus doctioribus vetustioribus seiungerem; sed cum fines earum classium certis rationibus constitui non possint, hoc consilio abiecto, alterum scholiorum ordinem esse volui eorum, quae cum amplioribus comparata nihil contineant, quod non aut in illis quoque legatur aut nullo modo ad ipsum Porphyrium referri possit, itaque ex iis ipsis melioribus quae nobis servata sunt scholiis excerpta esse videantur. Ut h. l. unum afferam, scholium quod ad I init. codd. A et Leid. exhibent (p. 128, 1—6), quod comparatum cum schol. *B, quod ibi antecedit, alteri cuidam ordini adscribendum esse videri potest, propter λύσιν illam, quam *B omisit: ὅτι ἡ Θρᾳκῶν γῆ ἐπὶ πολὺ διήκει κτλ., quae cur a Porphyrio abiudicetur causa non adest, inter scholia primi ordinis recepi; schol. H 336 contra secundo ordini assignavi (ad Z 252, p. 99, 8), quoniam quae praeter verba scholii, unde excerptum esse statui, habet, non ad ipsam quaestionem pertinent, sed aliunde illata cum ea coaluisse videntur. Iis igitur scholiis infra textum collocatis, quo facilius ab aliis, quae comparandi vel explicandi causa ibi afferuntur, discernantur, † signum apposuimus, quo etiam in Eustathianis similibusque afferendis usi sumus. Quo signo non id significari, scholium infra textum positum ex eo ipso codice, qui scholium quod in textum recepi praebuit, excerptum esse vix est quod moneam. Satis antiquis enim iam temporibus e Porphyrii quaestionibus scholia excerpta sunt breviora et brevissima (de qua re vid. Prolegg.), quo factum est, ut e codicibus nostris haud raro vetustior quaestionis formam recentiorem et peiorem exhibeat, recentior vetustiorem et meliorem servaverit.

In scholiis utriusque classis constituendis plerumque Venetum B ut fontem eorum primarium secutus sum, etsi non desunt

loci, ubi alii codices, vel recentiores, meliora suppeditabant. Ceterorum codicum verba discrepantia vel in ipsis scholiis uncinis inclusa vel infra textum adiecta sunt. Unae quaestiones Vaticanae locis nonnullis a scholiorum codicibus adeo discrepant, ut duabus in textu columnis e regione positis utramque recensionem edere maluerim. Ad scholia Parisina eorumque similia, praesertim cum non tam accurate edita esse videantur, ut in singulis rebus fides constet, relegare legentes quam iis quoque comparandis annotationi criticae molem fructu carentem afferre malui.

In lectionibus, quas scholia Victoriana et Horneiana praebebant, afferendis parcissimus fui, neque eam unam ob causam, quod scholia illa praeter ea, de quibus Roemerus egit, non ea qua par est diligentia edita sunt. Accedit enim, quod et haec scholia et quae fons eorum esse videntur Townleiana in scholiis e Porphyrio petitis, quorum non magnum esse numerum Dindorfius (schol. Il. III, p. X) testis est, a ceteris codicibus quam plurimum saepe discrepant, ita ut ex altera recensione, quae vereor ut additamentis aliunde petitis vacet, profecta esse videantur. Operae pretium est e. c. cum quaestione ad M 200 e codicibus Venetis A et B et Leid. edita scholium a Bekkero e Victor. ad M 209 editum conferre, quod de eadem re ratione prorsus alia agere nemo non videt, vel quod ad H 336 exstat (v. ad p. 99, 8) scholium Vict. cum schol. B (id. Lips.) comparare: hoc propius quam illud ad ipsam quaestionem ad Z 252 relatam, unde excerpta sunt, accedere videbis. Neque neglegendum est, multo magis quam scholia B et Lips., quae ad A 300 edidimus, inter se discrepent, schol. Townl., quod Dindorfius (schol. Il. IV, p. 409) attulit, ab utroque differre, aut quaestionum, quae ad I 186. 203. 453 legantur, in scholiis Horneianis formam aliam esse atque in ceteris quibus contineantur codicibus. Cum igitur eorum codicum recensionem, quibus longe plurimae quaestiones eaeque pleniores debeantur — Venetum dico, Leidensem, Lipsiensem —, in paucis quoque iis scholiis, quorum altera recensio adsit, neglectis illis rebus, quae in hac addantur, plerumque sequendam esse appareat, negari tamen non potest, esse paucos locos, ubi Townleianus eiusque familia habeant, quae summa cum veri specie ad ipsum Porphyrium referenda in reliquis codicibus intercidisse videantur (e. c. quae ad Λ 515 e Vict. inseruimus). Iis igitur scholiis aut in textum receptis aut infra textum additis, cetera, quae meliora praebere non videbantur, plerumque ita attuli, ut legentes ad ea relegarem. Quibus, si de codicum Townleiani et Victoriani scholiis melius constabit, addenda fore nonnulla me non fugit; nunc quidem addo, quae ad A 1. 117. 211 ediderimus Townleianum quoque habere (v. Dind. III, p. 7, 27 not.; Noehden, de Porph. schol. in Hom., p. 19, 10).

Quam ob rem, quoniam, exceptis locis paucissimis, codicum Vaticani, utriusque Veneti, Leidensis, Lipsiensis auctoritate editio nostra nititur, quorum de stirpe et conditione quae, olim in praefatione scholiorum Porphyrianorum ad Iliad. Γ editorum (progr. Ioánnei Hamburgensis, 1872) exposita, supra (p. III. IV) breviter adumbravimus in Prolegomenis pluribus illustrabuntur et comprobabuntur, h. l. ea dicenda sunt, e quibus appareat, quaenam fides lectionibus ex iis codicibus allatis haberi possit quaque ratione signa quaedam, quibus in iis usi sumus, intellegenda sint.

Vaticanus igitur (**V** sive **Vat.**) num. 305*), bombycinus, saec. XIII exeunte vel XIV ineunte scriptus, quem Hugonis Hinckii comitas quattuordecim ante annis in usum meum contulit, inde a fol. 171 usque ad fol. 184 Πορφυρίου φιλοσόφου Ὁμηρικῶν ζητημάτων βιβλίον α′ continet; primo eorum folio ab eadem quae textum scripsit manu adscripti sunt versus τῇ τῶν λόγων σου κογχύλ πορφύριε βάπτεις τὰ χείλη καὶ στολίζεις τὰς φρένας. In inferiore foliorum margine plurima madore deleta; alia, ac maxime quidem in superiore parte, erosa sunt. Quae ita evanuerant manus posterior (**V²**) plerumque margini adscripsit, nonnumquam textui addidit. Manus prior, ubi alteri opponitur, **V¹** dicitur; quae ab ea scripta eo quo dixi modo interciderunt aut punctis significavi aut uncinis quadratis inclusi.

Venetus Marcianus 453 (**B**), Iliadem continens, membranaceus saec. XI, e Dindorfii editione notus est. Quae cum plurimis locis ab ea collatione codicis, quae plus decem ante annis intercedente Ottone Iahnio ab amicis nonnullis in usum meum confecta est, multum discreparet atque ita ut utri fides habenda esset nescirem, ipse aestate anni praeteriti Venetias petivi, ubi scholia quaecunque cum Porphyrii quaestionibus aliqua ratione cohaerent denuo contuli. Quae nova codicis collatio quam necessaria fuerit, et e singulis editionis nostrae paginis et e recensione editionis Dindorfianae, quam Leutschii Indici philologico 1878 (prodiit 1879), p. 607 sqq., inserui, apparebit. Demonstravi ibi Hillerum secutus (Fleckeis. Annal. XCVII, p. 801 sqq.), in scholiis scribendis, praeter pauca quaedam recentissimae memoriae, duas manus fuisse occupatas, priorem (quam hic **B** dico), quae textum poëtae exaravit, scholia in margine codicis ita scripsisse, ut inter ea et oram folii vacuum spatium satis amplum maneret; ibi (haud raro etiam inter scholia manus prioris) alteram deinde manum (***B**) litteris exilioribus scholia addidisse, quae illis multo uberiora prope omnia e Porphyrio et Heraclito petita sunt; eundem denique, qui haec scholia scripserit, aliquo tempore inter-

*) Ab Herchero, qui cum edit. principe contulit (v. Herm. V, p. 291) Vatic. 306 dicitur, quod errori deberi videtur (v. Cobet ap. Mehler., Heracl. alleg., p. V).

iecto iterum nonnulla addidisse, quae signis rubro scriptis ad carminis textum retulerit (haec quidem scholia **B). — Lemmatis quoniam scholia codicis carent, textus Homerici verba, quae litterae vel signa scholiis praemissa spectant, in margine editionis commemoravi.

Leidensem Vossianum 64 (L), olim Peirescianum, chartaceum saec. XV, descriptum olim a Valckenaerio (opusc. II, p. 95 sqq.), ipse Hamburgi, quo viri amplissimi, qui bibliothecae Leidensi praesunt, summa comitate bis transmiserunt, contuli. Foliis 493 Iliadem usque ad Ω 17 continet; idem qui textum scripsit non solum inter linéas verborum explicationes, ac plurimas quidem initio carminis, rubro scriptas adiecit, quae iis fere respondent quae in scholiis minoribus quae vocantur exstant, sed etiam et margini et supra textum et infra scholia appinxit, quorum nonnulla leviora et ex Eustathio et e Senachirimo petita sunt; alia contra, quae e Porphyrio pendent, summi pretii sunt, ita ut appareat, ea, quamvis aetate satis recenti scripta sint, librum reddere optimae notae. Neque enim eo tantum nomine praestant, quod plurimis locis Porphyrii nomen in aliis codicibus omissum servaverunt, sed etiam saepe lectiones habent iis quas cod. B praebet anteponendas, quae quin e simillimo atque illae fonte petitae sint neque coniecturae debeantur dubitari nequit.

Lipsiensis quoque codex Iliadis, bibliothecae Academicae N. 1275, chartaceus, ineunte saec. XIV scriptus (Lp), a me in urbe patria, quo summi viri bibliothecae illi praefecti benevolentia bis transmisit, conferri potuit. Apographo enim codicis, quod urbis nostrae bibliotheca publica servat, quo usus scholia codicis Bekkerus edidit, cum editione Bachmanniana (Lips. 1835) collato, cum plurima discrepare viderem, ipsum codicem adeundum esse intellexi, quo consulto apparuit, neque apographo neque editioni illi multam fidem habendam esse. Plura h. l. de ipso codice et de variis quae in eo scribendo occupatae fuerunt manus afferre, quoniam Hoffmannus in editione Iliad. libr. XXI et XXII (Clausth. 1864), p. 46 sqq., accuratissime de iis rebus egit, supervacaneum est; scholia inde a libro XVII, unde altera manus incipit, longe pauciora, in quibus Porphyriana paucissima esse, editionem Bachmanni vel obiter inspicientibus apparebit.

Cum Venetiis essem, non neglegendum esse existimavi, ut e codicis Marciani 454 (A) scholiis Porphyrianis quot possem — plura tempus mihi concessum non sinebat — denuo conferrem. Quae ipse inspexi et contuli ab iis quae ex editione Dindorfiana petivi ita discrevi, ut illis in quo codicis folio scripta sint addiderim.

De aliis codicibus, quorum nonnunquam scholia allata vel comparata sunt, non habeo quod addam, nisi Etonensem codicem (Et) Iliadis libros quattuor cum exigua parte quinti continentem, quem Leidensis esse simillimum apparebit, e Noehdeni dissertatione (de Por-

phyrii scholiis in Homerum, Gotting. 1797), ubi magna diligentia cum scholiis Villoisonianis collatus esse videtur, Mosquensem, S. Synodi LXXV (ad librum XXIV, ubi Leid. deficit) e Syntipae fabularum editione Matthaeiana (Lips. 1781) afferri, ex iis autem, quae Dindorfius in Philologi vol. XVIII, p. 341 sqq., e variis codicibus (Scorialensibus maxime duobus, ut e verbis eius, schol. Il. III, p. XI, concludas) congesserit, ea in usum vocari, quae iis quae aliunde constent novi aliquid addere possint.

In lectionum discrepantia afferenda rasuris lacunis correctionibus notandis plus diligentiae impendi quam minutiis quibusdam orthographicis, velut in scholiis *B et **B iota subscriptum quod vocatur semper fere abesse, μὴ δὲ in eodem codice saepissime scribi, non μηδὲ, ibidem legi διατὶ, ἀγνοοῦϲι τινὲϲ, ὁ ποιητὴϲ φηϲὶ, τὸ μὲν et τὸ δὲ radendo et corrigendo in το μὲν et το δὲ (accentu supra ε bis posito) mutata esse, cet. De codicis A scholiis quae inspexi longe plura id genus afferre poteram, labore quam fructu maiore.

Multis in quaestionibus sine dubio corrupte traditis me in ea re acquievisse, ut textum secundum optimos codices constituerem neque emendare conarer, nemo scholiorum legendorum peritus mirabitur, neque vituperabit, quod e coniecturis doctorum hominum, in quibus non ultimo loco Kammerus nominandus est (Porph. schol. Homerica emendatiora, diss. Regimonti Pr. MDCCCLXIII), ne plus iusto annotationis moles cresceret, eas tantum attuli, quae certae haberi possent neque verbis eiciendis transponendisve modum egressae veri specie carerent.

At non deerunt fortasse qui mirentur, quam ob causam quaestiunculae, quales ad Α 312, Β 626, Γ 122, Δ 138, Ε 269 multisque aliis locis edidimus, neque codicis cuiusquam neque aliarum rerum testimonio suffragante, ad Porphyrium potissimum retulerimus. Quibus hoc quoque loco — nam plura Prolegomena praebebunt — paucis esse respondendum sentio.

Ac primum quidem e magno numero eorum qui Ζητήματα Ὁμηρικὰ et λύϲειϲ scripserunt a Lehrsio, Ar. p. 221 sqq., congesto etsi multi in scholiis commemorantur, nemo in Homeri codicibus aut apud Eustathium ita affertur, ut ullum scholium e copiis eius petitum esse videri possit, praeter unum Porphyrium.*) Eorum autem,

*) Neque Pium grammaticum excipio, cuius Aristarcho obloquendi ratio cum lyticorum instituto quodammodo cohaeret (adde quod ad Φ 147. 293 difficultates afferuntur ab ipso ἐνϲτατικῶν more motae). Et huius enim memoria quaeque ad eum Hillerus (Phil. XXVIII, p. 98 sqq.) retulit e Porphyrii libro ad nos pervenisse videntur. Quam ad rem praeter alia, quae hic omitto, illud non nullius momenti est, in schol. Ζ 234 (p. 98) sine ullo dubio Porphyriano Pium auctorem afferri (Πῖοϲ quod ibi est Πῖοϲ esse debebat), et ap. Serv. Verg. Aen. V, 735 (v. Hiller, p. 90) pro Pii nomine cod. Lips. habere Porfirium.

si qui post hunc eidem litterarum generi vacaverunt — Syriani magistri λύϲειϲ τῶν Ὁμηρικῶν προβλημάτων Proclus commemorat (ad Plat. Remp. p. 375. 386 ed. Basil.) —, tantum abest ut codices nostri aliquod scholium nominatim afferant, ut ne memoria quidem eorum in illis aut apud Eustathium exstet. Obiciat quis, Porphyrii nomen scholiis nonnullis aperte falsum adscriptum esse: Θ 3 et Π 459 in cod. Leidensi Porphyrio tribui, cum Heraclitea esse constet. Non nego, sed vel inde facillime explicari posse contendo, quod Porphyriana et Heraclitea satis antiquis temporibus in unum corpus coaluerunt, cuius rei illud quoque testimonium est, quod in cod. Vaticano post librum Porphyrianum sine novo titulo fragmentum libri Heraclitei sequitur (v. Heraclit. ed. Mehler, p. V). Idem concedo esse locos, ubi propter externam quandam verborum speciem ad usitatam quaestionum formam accedentem Porphyrius scholio alicui auctor e coniectura adscriptus esse, vel esse ubi de altero illo Porphyrio Dionysii Thracis interprete cogitandum esse videri possit, ut Α 104 et Ε 533, de quibus ambigi posse num recte in hanc editionem recepta sint non nego. Haec igitur ut largiar, vis tamen argumenti supra allati, ceteros ζητημάτων et λύϲεων auctores, qui vel ante vel post Porphyrium exstiterint, in scholiis nostris nusquam ita afferri, ut ipsae quas habeamus quaestiones ex iis fluxisse videantur, non infringitur.

Itaque cum in iis scholiis vel brevissimis, quae e quaestionibus plenioribus fideque dignioribus excerpta sunt, quam diligenter plerumque quaestionis forma servata sit nemo non videat, sequitur, ubi meliora illa non adsint, de quaestiunculis brevioribus et brevissimis, quae quidem in iisdem codicibus, qui aliis melioris generis quaestionibus carere non soleant, legantur, ita iudicandum esse, ut, nisi causae adsint propter quas aliter statui debeat, ex amplioribus aliis ipsum Porphyrium melius referentibus, quae interciderint, fluxisse existimentur. Haud raro ex universa earum indole vel ex aliis rebus accedentibus iudicium confirmatur; quae si non adsunt, quamvis via qua processerimus recta sit, in singulis errari posse negari nequit. Esse enim in brevibus illis quaestionibus quae non tenues reliquiae copiosae doctrinae haberi possint, sed e contrario transcribentium ingenii lusibus debeantur, qui aut novas ipsi quaestiones finxerint aut scholia alius generis in quaestionum formam transformaverint, constat. Huius generis exemplum habeto schol. Α 544 (ubi v. quae annotavimus) vel Ν 686 (v. Herm. XIV, p. 248), vel Ι 503, ubi quod cod. Leid. exhibet ζήτημα*) ex Heracliti cap. 37 excerptum

*) L f. 197ᵃ: ἀπορία· πῶϲ ἂν τοῦτο ϲυμφέρει τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πεπεῖϲθαι, ὅτι τοῦ Διὸϲ τέκνα ἐϲτὶ ταῦτα ἀνάπηρα <ἀνάπειρα cod.> καὶ ἐλεεινά; λύεται δ' ἀπὸ τῆϲ λέξεωϲ· οὐ γὰρ ταύταϲ φαϲὶ λέγειν, ἀλλ' εἰϲ τὸ δέον καὶ χλω-

est, vel K 315, ubi verba quae in cod. A et in schol. minor. leguntur (διὰ τί κήρυκος πλουσίου εἴρηκε τὸν Δόλωνα;) a cod. Leidensi absunt. Alterius generis esse videri potest schol. A 50, at habet cur, forma admodum mutata, e Porphyrio fluxisse videatur; videntur esse scholia nonnulla, quae uni — quantum constat — Victoriano debentur, velut Λ 709. 770; Μ 101. Apparet enim, codicem, quo parcior sit in quaestionibus Porphyrianis afferendis quoque maiore in ea re utatur licentia, eo minore esse auctoritate in iis quas a reliquarum ratione discrepantes solus habeat; quam ipsam ob rem nonnullas et huius codicis et scholiorum minorum quaestiunculas tacite omisi. Fieri igitur posse, ut etiam in codicum Venetorum Leidensis Lipsiensis quaestionibus nonnullae non e Porphyrianis excerptae sed ab iis qui scholia transcripserint fictae lateant neque certo cognosci possint, nemo prudens negabit.

His quidem, dum Prolegomena in lucem prodierint, iis, qui hac editione utentur, consultum esse spero.*) Restat igitur ut iis, quicunque studia mea Porphyriana vel consilio suo vel opera adiuverunt, hoc quoque loco gratias agam plenissimas.

Scribebam Hamburgi Mense Maio MDCCCLXXX.

ρόν, ὅτι χλωροὺς γὰρ ποιεῖ· καὶ χωλούς, οἷόν τι ἱκέτας παρεχομένας βραδεῖς, ἢ ὅτι τοὺς ἀπεχθομένους τὰ κακὰ διατίθησιν.

*) Etsi pauca quaedam de rebus quibusdam omissis vel neglectis addenda absoluto operi subiungere praestat, hoc tamen loco non omittendum esse existimo, ad p. 32, 8 pro p. 32, 28 sqq. legendum esse p. 31, 28 sqq., vel ad p. 111, 6 sqq. punctum in ultima paginae lin. positum delendum esse, ita ut scholium quod in p. 112 inter schol. excerpta primum legatur cum verbis antecedentibus cohaereat. — Neque inutile erit h. l. monere, ad p. 138, 19 sqq. Stephanum Byzantium v. Διόσπολις eandem rem ex eodem quem codd. nostri nominant Catone, vel secundum alios Batone, afferentem conferendum fuisse.

Tabula siglorum, quibus in hac editione utimur.

(Agitur de iis in Praefatione.)

A = cod. Venet. Marcianus 454.
B = cod. Venet. Marciani 453 manus prior.
***B** = eiusd. cod. altera manus.
****B** = eiusdem alterius manus scholia rubris signis appositis ad textum relata.
Et = cod. Etonensis (v. p. VIII).
Horn. = scholia vetusta in IX libr. Iliados Homeri ed. Horneius, Helmaestad. 1620.
L = cod. Leidensis Vossianus 64.
Lp = cod. bibl. acad. Lipsiensis 1275.
V s. **V**[1] = cod. Vaticani 305 manus prior.
V[2] = eiusd. cod. altera manus.
Π significat, scholio, cui adieci, praemissum esse Πορφυρίου vel sim.
† significat, scholium, cui praemissum est, e scholio in textu collocato excerptum esse (v. p. V).

A

1. Ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο καὶ μὴ ἀπὸ τῶν πρώτων ὁ ποιητής. καί φαμεν ὡς σποράδην οἱ πρὶν ἐγίνοντο πόλεμοι καὶ οὐδὲ περὶ πόλεων μεγίστων· οἱ γὰρ Τρῶες Ἀχιλλέως παρόντος οὐδέποτε ἐξῄεσαν τῶν πυλῶν, καὶ σχεδὸν ἄπρακτοι τὴν ἐνναετίαν ἐτέλεσαν τὰς ὁμορούσας πολίχνας οἱ Ἕλληνες διαστρέφοντες· περὶ ὧν ἀναγκαῖον αὐτῷ γράφειν οὐκ ἦν μὴ παρούσης ὕλης τῷ λόγῳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀρετὴν εἶναι ποιητικὴν τὸ τῶν τελευταίων ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀνέκαθεν διηγεῖσθαι.

B f. 1[b]. Lp f. 52[b] (v. 36). Cf. Cramer, An. Ox. IV, p. 403, 4.

ἔτι ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ δυσφήμου ὀνόματος τῆς μήνιδος ἄρχεται. ἐπιλύουσι δὲ αὐτὸ οἱ περὶ Ζηνόδοτον οὕτως, ὅτι πρέπον ἐστὶ τῇ ποιήσει τὸ προοίμιον, τὸν νοῦν τῶν ἀκροατῶν διεγεῖρον καὶ προσεχεστέρους ποιοῦν, εἰ μέλλει πολέμους καὶ θανάτους διηγεῖσθαι ἡρώων.

πάλιν ζητεῖται, διὰ τί Ἀχιλλέως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριστεύοντος οὐκ Ἀχίλλειαν ὡς Ὀδύσσειαν ἐπέγραψε τὸ σωμάτιον. φαμὲν δ' ὅτι ἐκεῖ μέν, ἅτε μόνως ἐφ' ἑνὸς ἥρωος τοῦ λόγου πλακέντος, καλῶς καὶ τοὔνομα τέθειται, ἐνταῦθα δέ, εἰ καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Ἀχιλλεὺς

---

1 Schol. B numeratur decimum et tertium, qui numerus (ιγ') textui non adscriptus est (ιβ' ad Ἀτρείδῃ v. 24, ιδ' ad ἀλλὰ κακῶς v. 25) Lp inc.: ζητεῖται ὄπισθεν διὰ τί κτλ., quibus verbis indicatur scholium ad initium carminis pertinere 4 ἐξή̣.εσαν (post η rasura) B πυλῶν, υ e corr., Lp σχεδῶν Lp 5 τὰς δὲ ὁμ. π. Lp 7 δὲ evan. B 12 μέλλοι codd. post ἡρώων sign. scholii finiti (: —) B, id. verbo πάλιν novam lineam incipit 13 ὡς om. Lp 14 ἔγραψε Lp

---

1—8 †A *A* 1 („Schol. manus recentioris in marg. exteriore intra ornamentum circumpictum" Dind.): *διὰ τί εὐθὺς ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ πολέμου ἤρξατο* ⟨*ἤρξαντο* cod., Ludwich, Mus. Rh. XXXII p. 19⟩; *καί φαμεν ὅτι ἅπας μὲν ὁ χρόνος ὁ πρὸ τοῦ δεκάτου ἔτους* ⟨*δεκαετοῦς* cod., Ludw. p. 17⟩ *οὐκ ἔσχεν οὕτω συνεχεῖς τὰς μάχας, διὰ τὸ καὶ τοὺς Τρῶας αὐτοὺς φόβῳ τοῦ Ἀχιλλέως ἐντὸς κατακεκλεῖσθαι τοῦ τείχους· τὸ δὲ δέκατον πλείονας ἔσχε τὰς πράξεις καὶ τοὺς πολέμους ἰσοπάλους* ⟨Dind. e codd., A *ἰσοπάλου*⟩, *τοῦ Ἀχιλλέως ὀργιζομένου. ὁ δὲ ποιητὴς οἰκονομικῶς καὶ ἐν* ⟨Ludw. p. 17⟩ *τούτῳ ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῶν τελευταίων, διὰ δὲ τῶν σποράδην αὐτῷ λεχθέντων περιέλαβε καὶ τὰ πρὸ τούτου πραχθέντα.* Cf. Plut. V. Hom. c. 162. Eust. *A*, p. 7, 9.

6—8 cf. Porph. *M* 127: .... *καὶ γὰρ οὗτος εἷς τρόπος ἑρμηνείας, ἐκ τῶν ὕστερον ἀρξάμενον ἀναδραμεῖν εἰς τὰ πρῶτα καὶ πάλιν συνάψαι ταῦτα τοῖς ὑστέροις κτλ.*, in quibus ad *A* 1 recurritur.

ἠρίστευεν, ἀλλά γε καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεύοντες φαίνονται. οὐ γὰρ μόνον τοῦτον οἷος ἦν δηλῶσαι βούλεται ἀλλὰ σχεδὸν ἅπαντας, ὅπου γε καὶ ἐξισοῖ τινας αὐτῷ. ἐκ τινὸς οὖν ὀνομάσαι μὴ ἔχων αὐτό, ἀπὸ τῆς πόλεως ὀνομάζει καὶ τὸ αὐτοῦ καλῶς ὑποφαίνει ὄνομα.

A f. 12ᵃ c. l. μῆνιν ἄειδε. Lp f. 52ᵃ c. l. μῆνιν. Cf. Cramer, An. Ox. IV, p. 403, 1.

Ζητοῦσι διὰ τί ἀπὸ τῆς μήνιδος ἤρξατο, οὕτως δυσφήμου ὀνόματος. (5) διὰ δύο ταῦτα· πρῶτον μὲν ἵν' ἐκ τοῦ πάθους ἀποκαθαριεύσῃ τὸ τοιοῦτο μόριον τῆς ψυχῆς καὶ προσεκτικωτέρους τοὺς ἀκροατὰς ἐπὶ τοῦ μεγέθους ποιήσῃ καὶ προσεθίσῃ φέρειν γενναίως ἡμᾶς τὰ πάθη μέλλων πολέμους ἀπαγγέλλειν. δεύτερον ἵνα τὰ ἐγκώμια τῶν Ἑλλήνων πιθανώτερα ποιήσῃ. ἐπεὶ δὲ ἔμελλε νικῶντας ἀποφαίνειν τοὺς Ἕλληνας, (10) εἰκότως οὐ κατατρέχει, ἀξιοπιστότερον ἐκ τοῦ μὴ πάντα χαρίζεσθαι τῷ ἐκείνων ἐπαίνῳ.

2. v. Ζητ. Vat. 17 (= schol. *B A 105) in fine operis.

*B f. 1ᵃ ad προΐαψεν, Π.

3. τὸ πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν ἐναντίον φαίνεται τῷ μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν (Z 488), ἔτι δὲ καὶ .... [τῷ] ψυχὴ δ' ἠύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται (λ 222), εἰς Ἅιδου δὲ κατῆλθεν· εἰ γὰρ προΐαψεν ἐστὶ προδιέφθειρεν, οὔτε ἡ μοῖρα [κυρία τοῦ ἀποθανεῖν] οὔτε ἡ ψυχὴ μένει, [ἀπόλλυται] γὰρ [εἰ διαφθείρεται]. λύεται δὲ κατ' αὐτὴν τὴν λέξιν· τὸ προΐαψεν ἀποδιδόασί τινες ἀντὶ [τοῦ ἔπεμψε] πρὸ (20) ἄλλων .... τῷ ἅμματι καὶ τῷ .πτω ... τὸ γὰρ Ἄϊδι προΐαψεν ......

B f. 1ᵃ ad προΐαψεν. Lp f. 52ᵃ c. l. προΐαψεν.

ἐναντίον τῷ μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. ἀλλ' οὐ ταὐτὸν ἐκείνῳ τοῦτο. νῦν γὰρ δοκεῖ λέγειν, ὡς οὐ διὰ τὴν Μοῖραν ἀλλὰ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ἀπώλοντο. ῥητέον οὖν (25) ὅτι μοῖραν ἐνταῦθα ἀκουστέον τὴν πρὸ τῆς ὡρισμένης τελευτήν· πρεπώδης γὰρ ἀνθρώποις θάνατος ὁ ἐν γήρᾳ γινόμενος· γῆρας γάρ φησι καὶ θάνατος τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται (ν 59). προ-

1 ἠρίστευσεν Lp 3 τινὰς αὐτῶν Lp μὴ ἔχων αὐτῶν B 5 μήνιδ . . . . ξατο Lp 6 ἀποκαταρρεύσῃ A 8 προεθίσῃ γενναίως φερ. ἡμ. Lp 9 πολλέμους A δεύτερον δὲ ἵνα Lp 11 τῷ ἐκείνων ἐπαίνων Lp 15 φημὶ πεφυγμένον praeter φ prioris et π alterius vocis detrita 16 post καὶ in extremo margine 6 fere litterae detritae ἠύ ..... ρος cod. 17 πεποτήαται cod., corr. Dind. 17—19 Verba miserrime detrita ut plurima discerni nequeant ita supplevi, ut sensui aliquatenus satisfieret 20. 21 inter ἀντὶ et τῷ 25 fere litterae evanuerunt; in medio fere spatio προ ἄλλων discernere mihi visus sum 22 post προΐαψεν breviores lineae sequuntur litterarum quae ita detritae sunt, ut paucissima tantum enucleare potuerim: ο τερα μεν (?) | λογίσασθαι | ἐβαλ ... ὅτι δὲ | εβαλετο τινες? | 5 lineae prorsus desperandae | αποτροπ | πάθος ὥστε | νῆες . . . γὰρ | παντελες | λέγε. Tum quae olim sequebantur interciderunt marginis parte avulsa 23 τῶν pro τῷ Lp 26 inter τὴν et τελευτήν in Lp 16 fere litterae evanuerunt 27. 28 verba γῆρας — θάνατος in Lp discerni nequeunt

23 Haud scio an scholium h. l. editum partem olim effecerit quaestionis longe uberioris in codicibus nostris versui Z 488 adscriptae.

ἴαψεν οὖν· ἔβλαψεν πρὸ καιροῦ παραπέμψαςα Ἄιδῃ, τουτέςτι πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανάτου. ἢ περιττεύει ἡ πρό, ὡς τὸ νῆάς τε προπάςας (B 493).

4. v. Herm. XIV, p. 237.

13. v. Ξ 200.

*B f. 1ᵇ ad μέν.

18. ἀπρεπὲς τὸ τὸν ἱερέα τοῖς μὲν οἰκείοις καταρᾶςθαι τοῖς δὲ ἐχθροῖς εὔχεςθαι τὰ βέλτιςτα ⟨vacuum spatium 5 fere litt. capax⟩. ἡ δὲ λύςις ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸν γὰρ ἐν τοῖς πολεμίοις γενόμενον καὶ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς κινδυνεύοντα πῶς οὐκ εἰκὸς τοιούτοις λόγοις χρῆςθαι πρὸς τὸ ςυμφέρον αὐτῷ;

A f. 12ᵃ c. l. εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέςθαι.

διὰ τί ὁ Χρύςης κατὰ τῶν οἰκειών ηὔχετο; λέγομεν ὅτι πρῶτον μὲν ἔδει κολακεύειν τὸν τύραννον καὶ ταῦτα λέγειν ἅπερ ἐπεθύμει δρᾶςαι, δεύτερον δὲ ὅτι διὰ τοὺς Τρῶας ἀπολωλέκει τὴν θυγατέρα, ὅθεν εὐλόγως κέχρηται ταῖς ἀραῖς κατ' αὐτῶν.

*B f. 2ᵃ ad τὴν δ' ἐγώ.

31. ἀπρεπὲς τὸ τὸν βαςιλέα περὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγειν, καὶ ταῦτα ἔχοντα γυναῖκα καὶ παῖδας ἐξ αὐτῆς. λύεται δὲ καθ' οὓς μὲν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἐμὸν λέχος ἀντιόωςαν οὐ πάντως δηλοῖ τὴν ςυγκοιμωμένην ἀλλὰ καὶ ὑπηρετοῦςαν πρὸς τὸ λέχος, οἷον θαλαμηπολοῦςαν· καθ' ἑτέρους δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· ἐν γὰρ πολέμῳ καὶ ςτρατῷ τῶν Ἑλλήνων ὄντων, καὶ ταῖς αἰχμαλώτοις ςυνερχόμενον τὸν βαςιλέα θέλει ἀποφῆναι καὶ οὐκ ἀςχήμονα τὴν πρὸς ταύτας ⟨cod. ταύτην, corr. Bkk.⟩ φιλοςτοργίαν, ὅπως ἂν μᾶλλον κατέχῃ τὸ πλῆθος.

38. v. Herm. XIV, p. 234.

41. v. Δ 102.

B f. 2ᵇ ad τίςειαν.

42. . . . . . πῶς δὲ Ἕλληςιν ἐπαρᾶται τοῖς εὐφημήςαςι δοθῆναι αὐτῷ τὴν θυγατέρα; φαμὲν οὖν ὅτι, εἰ ἀπέθανεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀνεκζήτητος ἂν ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ ἢ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων ἀναπόδοτος ἐγένετο ἡ Χρυςηίς· ἢ ὅτι αὐτοὶ Θήβας πορθήςαντες ἐξέδοντο αὐτὴν Ἀγαμέμνονι· καὶ ὅτι ἀποθανὼν μὲν Ἀγαμέμνων ἄλυπος ἦν, ζῶν δὲ καθ' ἡμέραν ἀποθνήςκει βλέπων ἀπολλυμένους τοὺς ὄχλους· καὶ ὅτι ςυμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὸς τοῖς Δαναοῖς· καὶ ὅτι πᾶςιν ἀρᾶται, διότι μὴ πάντες ἐπέςχον τὴν τοῦ βαςιλέως ὕβριν· καὶ ὅτι ὡς βάρβαρος ὁ Χρύςης πᾶςιν Ἕλληςιν ἐχθρός ἐςτιν.

---

1 καιροῦ B non certum, potest esse ὅρου, Lp lacunam habet

---

2 A *B* 493 Ariston.: *ὅτι περισσὴ ἡ πρό πρόθεσις.*

16 sqq. Aliter schol. min.: . . . . . *ῥητέον οὖν ὅτι οὐ δι' ἐπιθυμίαν αὐτην τοσοῦτον ἐπάγει, ἀλλὰ πρὸς στρατιωτικὴν ὕβριν, ἵνα ἅπερ Μενέλαος ἐπεπόνθει ταῦτα καὶ αὐτὸς δράσῃ. ὡς καὶ ὁ Νέστωρ φησὶ τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι* (*B* 355, ubi cf. schol. Vict.).

25—33 †Lp f. 53ᵃ v. 42 (c. l. *Δαναοί*): *πῶς Ἕλλησιν ἐπαρᾶται τοῖς ἐπευφημήσασιν αὐτῷ δοθῆναι τὴν θυγατέρα καὶ μὴ μᾶλλον Ἀγαμέμνονι; φαμὲν οὖν· εἰ ἀπέθανεν Ἀγαμέμνων, ἀνεκζήτητος ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ ἢ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων ἀναπόδοτος ἔμεινεν ἡ Χρυσηίς. ἄλλως τε*

*B f. 2ᵇ ad τίϲειαν.

ἀπρεπὲϲ δοκεῖ κατὰ μὲν τοῦ ὑβρίϲαντοϲ Ἀγαμέμνονοϲ μὴ ἀρᾶϲθαι ἀλλὰ κατὰ τῶν εὐφημηϲάντων Ἑλλήνων. λύεται δὲ ἐκ τῆϲ λέξεωϲ, ὅτι ἐν τοῖϲ Δαναοῖϲ ἐμπεριέχεται Ἀγαμέμνων· ἐκ δὲ τοῦ προϲώπου, ὅτι βάρβαροϲ καὶ πᾶϲιν ἐχθρόϲ· ἐκ δὲ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὸν μὲν ϲυνέφερεν αὐτῷ ϲώζεϲθαι, τῶν δὲ νοϲηϲάντων καὶ ἀπολαβεῖν ἂν τὴν θυγατέρα. 5

A f. 13ᵇ.

50. διὰ τί ἀπὸ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἡμιόνων ὁ λοιμὸϲ ἤρξατο, ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων δὲ οὗ οὐδὲ ἀπ' ἄλλου ζώου τινόϲ; καὶ οἱ μὲν ῥητορικῶϲ λύοντέϲ φαϲιν ὅτι φιλάνθρωπον ὂν τὸ θεῖον ἐβούλετο παιδεῦϲαι τοὺϲ Ἕλληναϲ καὶ μὴ παντάπαϲιν ἀπολέϲαι, καὶ διὰ τοῦτο πρότερον ἀπὸ τοιούτων ζώων ἤρξατο μετάνοιαν τοῖϲ ἁμαρτήϲαϲι διδούϲ. οἱ δὲ 10 ἀληθέϲτερον καὶ φιλοϲοφώτερόν φαϲιν, ὅτι ἅπαϲ μὲν λοιμὸϲ ἀπὸ ἐκφλογώϲεωϲ γίνεται, γῆθεν ἀναφερόμενοϲ ἐξ ἀναθυμιάϲεωϲ. διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνά φαϲιν αἴτιον εἶναι τῆϲ τοιαύτηϲ ἀϲθενείαϲ, ἐπεὶ ὁ αὐτὸϲ εἶναι λέγεται τῷ ἡλίῳ καταφλέγοντι τὴν γῆν. ἐκ δὲ τῆϲ γῆϲ γιγνομένηϲ τῆϲ νόϲου, ἀναγκαῖον τοὺϲ κύναϲ πρώτουϲ ᾐϲθῆϲθαι ⟨εἰϲθεῖϲθαι 15 cod.⟩ τῆϲ βλάβηϲ, ὅτι τε καὶ αἰϲθητικώτερά ἐϲτι τὰ ἄλογα ζῶα φύϲει τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι κάτω νεύουϲι πρὸϲ τῇ γῇ καὶ ἀνιχνεύουϲι. τοὺϲ δὲ ἡμιόνουϲ οὐ διὰ τὸ κάτω νεύειν, ἀλλὰ τὸ ἐκ διαφόρων ϲωμάτων εἰληχέναι τὴν γένεϲιν· παντελῶϲ γὰρ εὐδιάφθαρτον τὸ τοιοῦτο. ⟨τῆϲ δεκάτηϲ δὲ ἡμέραϲ κτλ. quae aliunde illata sunt⟩. 20

*B f. 3ᵃ ad καίοντο. A f. 13ᵃ c. l. θαμειαί.

52. πῶϲ, φηϲίν, ὁ ποιητὴϲ ἐναντία ἑαυτῷ λέγει ⟨om. B⟩; προειπὼν γὰρ ⟨εἰπὼν γὰρ πρῶτον B⟩ αὐτοὺϲ δὲ ἑλώρια ⟨δ' ἑλλώρια B⟩ τεῦχε κύνεϲϲιν (v. 4) νῦν ἐπάγει αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί ⟨καίοντο θαμ. om. A⟩. ἐροῦμεν δ' ὅτι ⟨οὖν ὅτι B⟩ ὁ λοιμὸϲ ηὔξε τὴν μῆνιν, ἡ μῆνιϲ δὲ τὰϲ μετὰ ταῦτα μάχαϲ· καὶ οἱ ἐν ταύ- 25 ταιϲ πίπτοντεϲ ἑλώρια ⟨ἑλλώρια B⟩ κυνῶν ἐγίνοντο, οἱ δὲ ὑπὸ ⟨ἀπὸ A⟩ τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενοι ἐκαίοντο.

τοῖς Ἕλλησιν ἀρᾶται, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ πορθήσαντες Θήβας ἀπέδωκαν Ἀγαμέμνονι. εἰ δὲ προσθείης ὅτι βάρβαρος ὁ Χρύσης καὶ πᾶσιν ἐχθρός. — Cf. scholia min. (Parisina ap. Cramer., An. Par. III, p. 3; 121; 272), Eust. p. 37, 8.

6 Scholium, quod in cod. in margine exteriore duabus columnis non ab ea manu quae reliqua scholia scripsit, sed ab altera scriptum est, si e quaestione Porphyriana fluxit, in formam certe redactum est ab ea qua scholia eius quam dixi originis uti solent satis discrepantem. Verba quidem *ῥητορικῶς* et *ἀληθέστερον καὶ φιλοσοφώτερον λύειν*, quae Eustathium redolent (v. e. c. p. 40, 40 *ἡ ῥητορικὴ ἐπιβολή* opp. *τῇ ἀλληγορίᾳ*), frustra in illis quaesiveris. Certius etiam iudicium est de extrema scholii parte (p. 14, 1—10 Dind.: *τῆς δεκάτης δὲ ἡμέρας — καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς;*), quae aeque ac schol. B *Α* 53 (id. Lp f. 53ᵃ) ex Heracliti alleg., c. 14 extr.; 15, excerpta est, quae capita cum aliis integra in scholia *B transierunt. Tamen quaestionem illam qualiscunque est omittere non visum est; respexisse enim hunc locum Porphyrium vel inde veri simile fit, quod non solum Aristoteles (poet. c. 25, p. 1461ᵃ 9, cf. Heitz, d. verl. Schr. d. Ar., p. 266) sed etiam Zoilus (Heracl. c. 14), quibus auctoribus Porphyrius uti solet, de eo egerunt.

13 Cf. p. 14, 10.

56. πῶς ἡ τῆς μήνιδος αἰτία γενομένη τούτων ἐκήδετο; ῥητέον ὅτι συνέφερε τὸν Ἀχιλλέα μηνῖσαι, ἵνα θαρρήσαντες οἱ Τρῶες προέλθωσι καὶ νικηθῶσιν ἐκ τοῦ ἴσου μαχόμενοι. εἰ γὰρ ἐν τῇ πόλει ἔμειναν πολιορκούμενοι, μικρὸς ἂν ἦν ἢ ἀτελεύτητος ὁ πόλεμος. — B f. 3^{a} κήδετο. Lp f. 53^{b} c. l. κήδετο γὰρ Δαναῶν.

5 62. 63. ἄλογον ζητεῖν παρὰ ἱερέως ⟨post hoc verbum rasura 2 vel trium litt., τι?⟩ πυθέσθαι περὶ τῶν μελλόντων· οὐ γὰρ δὴ μάντεις οἱ ἱερεῖς, οἱ δὲ ὀνειροπόλοι μηδενὸς ὀνείρου νῦν ζητουμένου παρέλκουσι. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· τὸν γὰρ νῦν λεγόμενον θύτην ἱερέα φαίνονται καλοῦντες πάλαι, ὥσπερ καὶ ἑτέρωθεν· εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπι-
10 χθονίων ἐκέλευεν, ἢ οἳ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες (Ω 270). ὁ δὲ ὀνειροπόλος αὐτὸς ὁρᾷ ⟨Cobet. ap. Dind.; cod. ὁρᾶ⟩ ὑπὲρ ἑτέρων ὀνείρους. — *B f. 3^{b} ad ἱερῆα.

Ἡρωδιανὸς τελείαν δίδωσιν εἰς τὸ μάντιν, ἵνα ᾖ γενικόν. ὁ δὲ Πορφύριος μάντιν λέγει τὸν δι' οἰωνῶν ἢ σημείων ἢ τεράτων
15 μαντευόμενον, ἱερέα δὲ ⟨om. L⟩ τὸν διὰ θυσιῶν, ὀνειροπόλον δὲ τὸν ὀνειροπολούμενον, θεατὴν ὀνείρου γεγονότα ⟨πολούμενον θεα in ras. B; verba inde a θεατὴν om. L⟩. — B f. 3^{b} ad μάντιν. L f. 4^{a}.

---

1 Lp ita inc.: κήδετο πῶς, ὅτι περ ἡ αἰτία γέγονε τῆς μήνιδος Ἀχιλλεῖ; εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ὑπῆρξεν, οὐκ ἂν διενέχθη ὁ Ἀγαμέμνων οὐδὲ ἔχθρα συνέβη δι' ὧν μᾶλλον ἐβλάβησαν Ἕλληνες. ῥητέον οὖν ὅτι κτλ. 2 μηνίσαι B θαρσήσαντες οἱ Τρῶες τῷ πεδίῳ προέλθωσιν νικηθῶσιν κτλ. Lp 4 μακρὸς ἂν ἐγένετο ἢ καὶ ἀτ. ὁ πόλεμος Lp, ubi additur: κήδετο ἡ Ἥρα τῶν Δαναῶν κτλ. quae scholio A h. v. respondent neque ad Porphyrium referenda sunt

---

5 sqq. Tria quae h. l. edidimus scholia maximam partem e scholio excerpta sunt multo uberiore, quod, etsi in codicibus nostris ad *Λ* 462 adscriptum est, partem olim effecisse disputationis ad *Ψ* 259 servatae probari potest et cum ea coniunctum edendum erit. Sed cum tertium certe scholium nonnulla iis admixta contineat, quorum neque schol. *Λ* 462 neque *Ψ* 259 ullum vestigium habet, loco quem in codicibus obtinent movere noluimus. Quod autem scholia breviora quae h. l. infra textum collocavimus in verbi **ὀνειροπόλος** interpretandi ratione ab iis discrepant inde factum esse dicas, quod schol. *Λ* 462 ambigue de ea re agit.

10 Aliter Nicanor (schol. A), v. Friedl. Nic., p. 276.

13—17 Porphyrii sententiam aliter acceperunt schol. A f. 13^{a} v. 62 (cf. Paris. 2679 Cramer III, p. 3): . . . . . *ὁ δὲ Πορφύριος τὸν δι' οἰωνῶν ἢ* ⟨ante **οἰωνῶν** legitur A⟩ *σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον, ὀνειροπόλον δὲ τὸν ὀνειροκρίτην* et schol. Lp (f. 53^{b}, c. l. *ἐρείομεν*): . . . . . *ὁ δὲ Πορφύριος τρία ἀποδέχεται, μάντιν λέγων τὸν* ⟨*τῶν* cod.⟩ *διὰ οἰωνῶν ἢ σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον, ἱερέα δὲ τὸν διὰ θυσιῶν, ὀνειροπόλον τὸν ὀνειροκρίτην*, scholio quod supra tertio loco posuimus prorsus contrarium docens.

14 Non solum ab Herodiano sed etiam ab Aristarcho et Nicanore (v. Friedl., Nic. p. 96. 107) Porph. dissentit.

15 Apollon. v. *ἱερεύς*: . . . . *ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευομένου· ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα*. Cf. Hesych., Et. M. h. v.

16 Apollon. v. *ὀνειροπόλος*: *ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολούμενος*. Hesych. h. v.: *ὀνειροκρίτης ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολούμενος*. Cf. scholium quod supra sequitur.

*B f. 3b ad ὄναρ.

διὰ τί διττοὺς λέγων τοὺς ὀνείρους ⟨τ 562 sqq.⟩ καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ψευδεῖς, τοὺς δὲ ἀληθεῖς, ὡς πάντων αὐτῶν ὄντων ἀληθινῶν φησιν· ἢ καὶ ὀνειροπόλον καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, ὡς τῶν ὀνείρων ἐκ Διὸς ὄντων; λύεται δὲ ἀπὸ τῆς συναλοιφῆς. οὐ γὰρ ὁ τέ ⟨ὅ γὰρ τέ cod., corr. Bekk.⟩ σύνδεσμος συναλήλιπται, ἀλλὰ τὸ (5) τί μόριον· ἔστι γὰρ πλῆρες· καὶ γάρ τι ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. τὸ δὲ ὀνειροπόλον οὐ σημαίνει τὸν ὀνειροκρίτην, ὥς τινες ἐξεδέξαντο, τὸν περὶ τοὺς ὀνείρους διατρίβοντα (οὐδὲν γὰρ ὄναρ ὤφθη), ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὀνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὀνείροις καὶ θεατὴν ὀνείρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγονότα. (10)

69. (Eust. p. 51, 9) v. Herm. XIV, p. 234.

73. v. ad v. 78.

78. Ζητ. Vat. 15 (= schol. *B v. 78 = 66 Dind.) v. in fine operis.

*B f. 148b ad ὅσσε Λ 356. L ib. f. 235b, Π, c. l. εἰς τὸ ὅσσε. *B f. 5a ad A 104 (inde a lin. 30). Cf. HPQ δ 662 Dind.

104. προσεβλήθη ποίου ⟨τίνος L⟩ γένους τὸ ⟨τῷ B L⟩ ὅσσε καὶ τίς ἡ ἑνικὴ εὐθεῖα. οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θῆρε τοῦ δυϊκοῦ κατ' (15) ἀποβολὴν τοῦ ε̄ τὸ ἑνικὸν γίνεται θήρ, οὕτως καὶ τοῦ ⟨Vill., codd. τῷ⟩ ὅσσε τὸ ἑνικόν ἐστιν ὅσς ⟨ὄσς B⟩ διὰ τὰ ⟨om. B⟩ δύο σ̄. ἐλέγχονται δέ· οὐ γὰρ ἐπὶ πάντων ταὐτὸ γίνεται. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ δμῶε οὐ γίνεται τὸ ἑνικὸν δμῶ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ φῶτε φῶτ ⟨φῶ codd., corr. Bkk.⟩, οὕτως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ὅσσε ὅσς. ἡ δὲ αἰτία· ἐπεὶ τὸ ρ̄ καὶ τὸ ν̄ τῶν (20) ἀμεταπτώτων κατά γε τὸ πλεῖστον, προσεβλήθη ⟨Vill., ἐπροσεβλ. codd.⟩ καὶ τῷ θήρ καὶ τῷ χήν τὸ ε̄ καὶ δυϊκὰ γέγονεν. οὐδέποτε δ' ἂν εὕροις ⟨εὕρῃς B⟩ τοῦτο συμβαῖνον ἐφ' ὧν ἔσχατον ἦν τὸ σ̄. τῷ γὰρ Κρής εἰ προστεθείη ⟨προσθείη B, εἰ μὴ προσθείη L⟩ τὸ ε̄, δυϊκὸν οὐκ ἂν γένοιτο, Κρῆσε, οὐδὲ τῷ χρώς καὶ παῖς· οὕτως οὐδὲ τῷ ὅσς. ἔτι καὶ (25) ἀδύνατόν ἐστι συλλαβὴν μίαν εἰς δύο σσ λήγειν. οὐδὲ μὴν δύναται ὄς ⟨codd. ὅσς, corr. Bkk.⟩ εἶναι δι' ἑτέρου σ̄ ⟨σς B⟩· τῶν γὰρ εἰς ος λῃγόντων ὀνομάτων τὰ δυϊκὰ εἰς ω λήγει. ῥητέον οὖν ὅτι ⟨quae iam sequuntur in cod. B etiam ad A 104 leguntur, quae nota B′ significo⟩ τὸ ὅσσε ⟨τῷ ὅσσε codd., corr. Bkk.⟩ οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν δυϊ- (30)

4—6 †A v. 63 (c. l. *καὶ γάρ τ' ὄναρ*): *τοῦ τί ἐστὶν συναλοιφή· καὶ γάρ τι ὄναρ· οὐ γὰρ πάντα λέγει ἀληθῆ, ἐπεί φησιν οὐ πάντας εἶναι τοὺς ὀνείρους ἀληθεῖς· αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι* (v. Ludwich, M. Rh. XXXII, p. 17; 25).

6—10 Aristarchum sequitur (v. Ariston. *E* 149), qui Zenodotum *ὀνειροπόλον* prave accepisse suspicatus est (Ariston. *A* 63).

14 sqq. Cum sine dubio casu factum sit ut longius scholium ad librum undecimum, brevius ad primum in codicibus nostris adscriberetur, praestare visum est utrumque coniunctum eo loco quo verbum *ὄσσε* primum legatur edere. Ceterum scholium ab usitata quaestionum ratione ita discrepat ut, nisi Porphyrii quod in Leid. prae se fert nomen propter primorum verborum formam omni ex parte fictum esse existimandum est, ad alterum illum Porphyrium Dionysii Thracis scholiastam (v. Hoerschelmann., Act. soc. phil. Lips., V, p. 297 sqq.) referendum esse videatur. — R. Schmidt, de Plut. quae fert. vit. Hom., p. 17, 62, ad nostri *γραμματικὰς ἀπορίας* retulit.

κόν. φηcὶ γὰρ ὁ ποιητήc· τὼ δέ οἱ ὄcce πὰρ ποcὶν αἱματόεντα ⟨αἱματόεντε B′⟩ χαμαὶ πέcον (N 616), οὐχ αἱματόεντεc. οὐδετέραν ⟨οὐδετέραc B′ οὐ δευτέραν L⟩ οὖν ληπτέον εὐθεῖαν καὶ ἔcται τὸ ὄccoc, ὡc ἕρκοc βέλοc τεῖχοc, τὸ δὲ πληθυντικὸν κατὰ Ἀθηναίουc
5 μὲν ἕρκη βέλη τείχη, κατὰ δὲ τοὺc ⟨om. B′⟩ Ἴωναc ἕρκεα βέλεα τείχεα καὶ δῆλον ὅτι ὄccεα. τῶν δὲ ⟨om. B′⟩ εἰc ᾱ πληθυντικῶν τὰ δυϊκὰ ⟨καὶ ins. B⟩ οὐδέτερα εἰc ε̄ τελευτᾷ, οἷον ὄμματα ὄμματε, γράμματα γράμματε· καὶ Εὐριπίδηc (Hipp. 386)· οὐκ ἂν δύ' ἤτην ταῦτ' ἔχοντε γράμματε ⟨καὶ Εὐρ. — γράμματα in uno B′⟩, καὶ Ἀριστοφάνηc ἐν
10 Πλούτῳ (454)· γρύζειν δὲ καὶ ⟨om. B′⟩ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; caφὲc οὖν ὅτι καὶ τείχεε λέξουcι δυϊκὰ καὶ ὄccεε, εἶτα κατὰ ἀφαίρεcιν ὄcce ἐγένετο ⟨om. B′⟩.

105. Ζητ. Vat. 17 (= *B h. v.) v. in extrem. parte operis.

113. διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων τὴν αἰχμάλωτον τῆc γαμετῆc προκρίνει; L f. 3b.
15 λέγει γάρ· Κλυταιμνήcτρηc προβέβουλα. καὶ οἱ μέν φαcιν, ὅτι A ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν Ἕλληcιν ἐφ' ὕβρει κατέχεcθαι τὴν κόρην, οἱ δὲ ὅτι ἐπαινεῖ τὴν Χρυcηΐδα ἵνα μὴ τὰ τυχόντα τοῖc Ἕλληcιν ἀλλὰ τὰ μέγιcτα δοκῇ χαρίζεcθαι, ἔνιοι δὲ ὅτι ἵνα ψευδόμενον ἀποδείξῃ τὸν Κάλχαντα· πῶc γὰρ ὀργίζοιτο ἂν ὁ θεόc, τῆc αἰχμαλώτου μηδὲν ἐφ-
20 ύβριcτον παcχούcηc;

117. . . . . ὁ δὲ ἢ διαcαφητικόc ἐcτιν ἀντὶ τοῦ ἤπερ, ὡc τὸ ἢ B f. 5b ad cόον. ἀφνειότεροι (α 165). ἔcτι δὲ καὶ μετὰ ἤθουc. Πορφύριοc δὲ διαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καί, οἷον καὶ αὐτὸc ἀπολέcθαι.

. . . . . ὁ δὲ λόγοc τοιοῦτοc· θέλω, φηcίν, ἐγὼ τὸν ὄχλον μᾶλλον A
25 cώζεcθαι καὶ αὐτὸc ἀπολέcθαι. Πορφύριοc δὲ παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέcθαι ἐγώ.

---

15 λέγει δὲ τῆc κλυτ. L καὶ om. L ὅτι om. L 16 ἕνεκεν L ἕλληναc A (Dind.), τοῖc ἕλληcιν L 18 δοκεῖ L ἵνα in A supra ὅτι scriptum (Ludwich, Mus. Rh. XXXII, p. 23) 19 ὀργίζοιντο A (Ludw.)

3—12 Transcripsit Moschopulus ad Α 104 (p. 700, 27 Bachm.), cuius scholio in margine codicis Lips. (f. 38b) adscriptum πορ (φυ).

10 sqq. Herodiani rationem sequitur, v. Lentz II, 1, p. 245, 13.

16—20 Cf. Eust. p. 61, 7—12.

21—23 Transierunt in cod. Paris. 2556 (Cramer, An. Par. III, p. 126, 12), ubi idem *διαζευκτικόν*, non *παραδιαζευκτικόν*, legitur. Quod non mutandum est. Nam vel apud Apollonium *ἤ* disiunctivum coniunctioni disertivae ita opponitur ut subdisiunctivum in se comprehendat (de coni. p. 222, 24—28; 223, 7 Schn.). Quem usum loquendi haud ita accuratum inferioribus temporibus, quibus scholium nostrum e Porphyrio excerptum est, invaluisse, a Choerobosco docemur (in schol. Dion. Thr., p. 962, 9: *τινὲς δὲ διαζευκτικοὺς καλοῦσιν, ὅταν μάχης μὴ οὔσης τὸ ἕτερον κατ' ἐκλογὴν διαφόρως* ⟨*ἀδιαφόρως*?⟩ *προκρίνωσιν κτλ.*).

24— p. 8, 2 Idem fere schol. Parisina (Cramer, An. Par. III, p. 4, 26; 274, 1) et Eust. h. l., p. 62, 18, *τοὺς παλαιοὺς* auctores afferens, exhibent. Ceterum

Lp f. 54b c. l. ἢ ἀπολέcθαι.

ἤπερ, διαcαφητικῶc, ὡc τὸ ἢ ἀφνειότεροι. ἔcτι δὲ μετὰ ἤθουc. Πορφύριοc δὲ παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέcθαι ἐγώ.

*B f. 6b ad τεόν.

138. ...... ἀπορία <quae ante h. v. leguntur v. ad lin. 17>. διὰ τί δὲ cυνεχῶc ὁ Ἀγαμέμνων ἐν ταῖc πρὸc Ἀχιλλέα διαπληκτίcεcιν Αἴαντοc καὶ Ὀδυccέωc μνημονεύει, καὶ ἐν τῇ ἀφαιρέcει τῶν τιμῶν· ἢ τεὸν ἢ Αἴαντοc ἰὼν γέραc ἢ Ὀδυcῆοc <ὀδυccῆοc cod.> ἄξω ἑλών, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφεξῆc, ὅτε δεῖ πέμψαι τὴν Χρυcηΐδα, φηcίν· εἷc δέ τιc ἀρχὸc ἀνὴρ βουληφόροc ἔcτω, ἢ Αἴαc ἢ Ἰδομενεὺc ἢ δῖοc Ὀδυccεὺc ἠὲ cύ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν (v. 144—146). καὶ γὰρ ἀτιμάcειν ἀπειλῶν cυγκαταλέγει Αἴαντα καὶ Ὀδυccέα τῷ Ἀχιλλεῖ <ἀχιλεῖ cod.>, καὶ ἀποcτέλλειν πρὸc τὸν θεὸν ἐπαγγελλόμενοc ἐξ Αἴαντοc καὶ Ὀδυccέωc καὶ Ἀχιλλέωc φηcὶν ἕνα ἀποcτέλλειν, ὅτε μὲν ἀτιμάcαι ἀπειλεῖ, προθεὶc τὸν Ἀχιλλέα μετὰ ὕβρεωc <addidi; cod. om.> τῶν ἀτιμαζομένων· ἢ τεὸν ἢ Αἴαντοc ἰὼν γέραc ἢ Ὀδυcῆοc <ὀδυccῆοc cod.>, ὅτε δὲ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων θύειν ἔδει ἀπελθόντα· ἢ Αἴαc ἢ Ἰδομενεὺc ἢ δῖοc Ὀδυccεὺc ἠὲ cύ, Πηλείδη. λύcιc· ὅτι οὗτοι ἐδόκουν μάλιcτα φίλοι εἶναι Ἀχιλλέωc. διὸ καὶ ὁ Νέcτωρ αὐτὸc καταλέγων πρεcβευτὰc πρὸc Ἀχιλλέα τούτουc αἱ-

---

tria quae huc contulimus fragmenta e quaestione a Porphyrio instituta derivata esse etiam ea re probatur, quod in epimerismis e cod. Oxon. a Cramero editis de ἤ coniunctione haec legimus (An. Ox. I, p. 189, 22): *ἔστι δὲ καὶ διασαφητικὸς ὁ ἐλεγκτικὸς καλούμενος παρὰ τοῖς Στωικοῖς. οὕτως λύσεις· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· ἔστι γὰρ ἤπερ ἀπολέσθαι. ἐν ἤθει δὲ λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.* Cuius rei etiam in cod. Coislin. 387 vestigia exstant, in quo in epimerismo de ἤ et sim. (ad *A* 2) instituto traditum est (An. Par. III, p. 302, 24): *καὶ διασαφητικόν, ὃς οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τίθεται, μετήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ διαζευκτικοῦ εἰς διασαφητικόν· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· τοῦτο δὲ οὐ λύεται ἐν ἤθει.* Ceterum vix crediderim, Porphyrium, ut Aristarchi rationem *ἐν ἤθει* verba dicta esse censentis (v. schol. Ariston.) reiecerit, versum ratione artificiosissima hoc dicere voluisse: „cupio populum salvum esse vel me ipsum perire vel utrumque fieri", quod idem fere est ac si dicas „cupio populum salvum esse et me ipsum perire" (cf. Apollon. Dysc. de coniunct. p. 219, 17 Schn.: *οἷόν τε γάρ ἐστι τὸν παραδιαζευκτικὸν καὶ εἰς τὸν καί μεταλαμβάνεσθαι*). Potius statuerim eum inter varias difficultatis quae videbatur solvendae rationes eam quoque quae in codicibus nostris ad eum ipsum refertur attulisse de qua iudicaretur.

De aliis scholiis cum his fortasse coniungendis v. ad *E* 553. 886.

12 sqq. †B f. 7a ad *ἢ Αἴας* v. 145 (id. Lp f. 55b c. l. *ἢ Αἴας*): ... *παραφυλακτέον* <*φυλακτέον* B> *δὲ ὅτι, ὅτε ἀτιμάσαι* <*ἀτιμᾶσαι* praemisso *μὲν* Lp> *ἀπειλεῖ, προτίθησι* <*τῶν ἀτιμαζομένων* ins. Lp> *τὸν Ἀχιλλέα·* <*ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος* ins. Lp>, *ὅτε δὲ ὑπὲρ Ἑλλήνων θῦσαι ἀπελθόντα ἔδει* <*ἔδ. ἀπελθ.* Lp>, *τελευταῖον* <*αὐτὸν* ins. Lp> *καταλέγει μετὰ ὕβρεως· ἐκπαγλότατε γάρ φησι, τουτέστι ὑβριστικώτατε* <post *καταλέγει* Lp ita: *καὶ μετὰ ὕβρεως· ἐκπαγλότατε. ὑβριστικὸν γὰρ τὸ ἔκπαγλον καὶ ἀεικές*>.

17 sqq. †*B f. 6b ad *τεὸν* v. 138: *ἄλογον τὸ καὶ τούτους συνυβρίζειν τοὺς μηδὲν ἀδικήσαντας ἢ πλημμελήσαντας. ἡ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου· ὑπόκεινται γὰρ Ἀχιλλέως φίλοι ἀμφότεροι. ἀπορία. διὰ τί κτλ.* (supra l. 3).

ρεῖται, καὶ Ἀχιλλεὺς εὐμενέστατα ὁρᾷ ἐλθόντας τούτους καὶ δεξιοῦται καὶ ὁμολογεῖ τὸ προϋπάρχον φίλτρον· οἵ μοι σκυζομένῳ παρ' Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον (I 198), καὶ χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον (I 197). συνατιμάζει οὖν τούτους καὶ συγκαταλέγει ὡς φίλους ὄντας τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ μάλιστα.

179. v. ad Δ 491.

194. 195. Ξ 304.

211. τὸ ἔπεσι μὲν ὀνείδισον <L c. l. ἔπεσιν ὀνείδισον inc.: ὡς ἔσεταί περ> ἀπρεπὲς <ἀπρεπὴς Lp> θεᾶς εἰς λοιδορίαν <εἰς λοιδ. θεᾶς ἔμπροσθεν L>. ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· ὀνείδισον γὰρ ἔφη ἀντὶ τοῦ ὑπόμνησον τῶν εὐεργεσιῶν ὡς ἐγένοντο. ὀνείδισον γὰρ ἔφη, οὐ λοιδόρησον. ὀνειδισμὸς δέ ἐστιν ἀνάμνησις εὐεργετημάτων ὧν τις παρέσχετο.

*B f. 9ª ad ὀνείδισον. L f. 9ᵇ. Lp f. 57ª. Cf. Phil. XVIII, p. 342, *II*.

213. . . . . . πόθεν δέ, φασίν, ἡ Ἀθηνᾶ οἶδεν ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς λήψεται πολλαπλάσια δῶρα; οὐδέπω γὰρ τῇ Θέτιδι τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν ὑπέσχετο ὁ Ζεύς. ὅτι οὐ μόνον θεοὶ ἀλλὰ καὶ ὁ τυχὼν <τυχῶν cod.> ἄνθρωπος γνοίη ὅτι οἱ <cod. εἰ, cui pallidiore atramento suprascript. οἱ> τοὺς κρείττους ἀτιμήσαντες, εἰ κινδυνεύσειαν, ἐπὶ τοὺς ὑβρισμένους καταφεύγουσιν.

Lp f. 57ª c. l. τρὶς τόσσα.

225. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς λοιδορησάμενος Ἀγαμέμνονι τρία ταῦτα οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο οὔτε τῷ οἰνοβαρεῖ ἐπιμένει οὔτε τῷ κραδίην δ' ἐλάφοιο, ἀλλὰ μάλιστα τῷ κυνὸς ὄμματ' ἔχων, ποτὲ μὲν ἐπιφέρων ἀναιδείην ἐπιειμένε

*B f. 9ᵇ ad οἰνοβαρές. Lp f. 57ª, inde a p. 10, 16.

8—13 †B f. 9ª ad *ἔπεσι μὲν* (id. Lp f. 57ª c. l. *ἔπεσι μὲν*): . . . . . . *ἢ ὀνειδίσαι φησὶ τὸ ὑπομνῆσαι τῶν εὐεργεσιῶν, ὡς Πορφύριός φησιν, ἤτοι ὡς ἀχάριστον αἰτιάσασθαι.*

20 sqq. E duabus quaestionibus coniunctis haec excerpta sunt:

1) B f. 9ᵇ ad *οἰνοβαρές* (id. L f. 9ᵇ, Lp f. 57ª c. l. *οἰνοβαρὲς*): *Ἰσοκράτης Κόνωνι τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ τρία μαρτυρεῖ, ἐπιμέλειαν πίστιν ἐμπειρίαν πολέμου. τούτων τὰ ἐναντία κατανοήσας Ἀγαμέμνονα ὀνειδίζει· ἐξ οἰνοποσίας μὲν γὰρ ἀμέλεια, ἀπιστία δὲ ἐξ ἀναιδείας, καὶ πολέμων ἀπειρίαν ἡ δειλία ἐργάζεται. φαίνεται δὲ ἐν Ἰλιάδι ἐπὶ τρίτου αὐτὸν λέγων δειλὸν διὰ τὸ φεύγωμεν σὺν νηυσί, μέθυσον δὲ διὰ τὸ πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι. μάλιστα δὲ τῷ ἀναιδεῖ ἐπιμένει, ὅπου μὲν λέγων ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ὅπου δὲ ἀναιδείην ἐπιειμένε, πῇ δὲ κυνῶπα, ἐπεὶ προμεμαρτύρηται αὐτοῦ τὸ τῆς θέας ἰταμὸν ἐν τῷ πρὸς Κάλχαντα. φύσει δὲ ἀλλήλαις αἱ κακίαι ὡς καὶ αἱ ἀρεταὶ παρέπονται.* Priorem huius scholii partem Eust. p. 90, 9, *τοὺς παλαιοὺς*

---

6 *τῷ στρατ. τῶν ἀθην. κόνωνι* L 7 *ἀγαμέμνονι* Lp 8 *ἡ δειλοὺς* Lp 9 *ἐπὶ τρίτον* BL *λέγεν* L 10 *πλεῖαί τε* codd. (Lp *τε* suprascr.) 11 *σοὶ* (ut videt.) e *σὺ* corr. B 12 *τῇ δὲ* Lp 13 *κάλχαντι* L 14 *παρέπονται.* Sequitur B sine ullo intervallo: *ἄλλως. εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰ πλεονεκτήματα πολλάκις ὡς ἐλαττώματα προάγειν κτλ.*, quae huc non pertinent (id. L).

(v. 149), ποτὲ δὲ ἀλλὰ coί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἑcπόμεθα, ὄφρα cὺ χαίρῃc (v. 158), αὖθιc δὲ τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ coί τε, κυνῶπα (v. 159); ἡ δὲ λύcιc ἐκ τῶν προειρημένων ἐν τῇ ἐκκληcίᾳ πρὸc τὸν Κάλχαντα, ἐνδειχθειcῶν τῶν τῆc δράcεωc φλογώcεων· ἔφη γὰρ ὄccε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην (v. 104). τῆc γὰρ ἐμ- 5
φανῶc πᾶcι γενομένηc τῶν ὀφθαλμῶν μαρμαρυγῆc ὡc <om. cod.> ἀναιδοῦc ἐχόμενον τὸ τοῦ Ἀχιλλέωc πάθοc cυνεχῶc ἐπιφέρεται εἰc ὀνειδιcμὸν τούτου πρὸc τοὺc τὰ ὅμοια δρῶνταc ὡc πρὸc μάρτυραc. Ἰcοκράτηc μὲν οὖν τρία περὶ τὸν cτρατηγὸν ὑπάρχειν ἀγαθὰ μαρτυρεῖ κοινὰ λέγων· ὃc ἦν ἐπιμελέcτατοc μὲν τῶν cτρατηγῶν, πιcτό- 10
τατοc δὲ τοῖc Ἕλληcιν, ἐμπειρότατοc δὲ τῶν πρὸc τὸν πόλεμον κινδύνων (paneg. § 142)· Ὅμηροc δὲ κατηγορῶν τὰc ἐναντίαc ταῖc ἀρεταῖc ταύταιc κακίαc τοῦ Ἀγαμέμνονοc ἐκθειάζει· ἐν μὲν γὰρ τῷ λέγειν οἰνοβαρῆ πολλὴν ὀλιγωρίαν ὀνειδίζει (τί γὰρ ἐν μέθῃ ἐπιμελέc;), ἐν δὲ τῷ πάντων ἀναιδέcτατον τὴν ἀπιcτίαν· ἡ δὲ ἀνανδρία 15
πάντων μέγιcτον ἐμπόδιον εἰc ἡγεμονίαν. — ἀπορία. ζητοῦcι <hinc etiam Lp> δὲ πότερον διὰ ὕβρεωc <ὕβριν Lp> ἐξηνέχθη ὁ <om. Lp> Ἀχιλλεὺc ὀργιζόμενοc εἰc τοιαύταc λοιδορίαc· οἰνοβαρέc, κυνὸc ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο, ἢ ἀπὸ τίνοc <ἀπό τινοc codd.> αἰτίαc προαχθεὶc ὑπὸ τῆc ὀργῆc εἰc τοιαῦτα <ταῦτα Lp> ἐμπεπτωκέναι. 20
λύcιc <om. Lp>· οἰνοβαρῆ μὲν οὖν αὐτὸν προήχθη εἰπεῖν, ἐπειδὴ φαίνεται cπουδάζων περὶ πολλὴν οἴνου κτῆcιν. μόνῳ γὰρ αὐτῷ καὶ Μενελάῳ χίλια μέτρα οἴνου Εὔνεωc πέμπει (Η 471), ὅ τε Νέcτωρ, ἐκ τῶν πραττομένων ὑπ' αὐτοῦ τὸ <om. Lp> πλῆθοc εἰδὼc τῆc τοῦ οἴνου <ἤθουc Lp> cυναγωγῆc, φηcί· πλεῖαί τοι οἴνου κλιcίαι, τὸν νῆεc 25
Ἀχαιῶν ἠμάτιαι <ἠμάτιαι B> Θρῄκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουcιν (I 71. 72). αὐτόc τε ὁ Ἀγαμέμνων προτρεπόμενοc ἐπὶ πόλεμον προφέρει ἣν φέρει τιμὴν διὰ τοῦ cὸν δὲ πλεῖον δέπαc αἰεὶ ἕcτηχ' ὥcπερ ἐμοὶ πιέειν (Δ 262). ὅθεν καὶ ἐπιcτρεφέcτερον ὀνειδίζων εἰc τὰ τοιαῦτα πῆ μὲν λέγει (Θ 229) πῆ ἔβαν εὐχωλαί <πη 30
ε, reliquae litterae evan., Lp>; καὶ ἐπάγει πίνοντεc κρητῆραc ἐπιcτεφέαc οἴνοιο (Θ 232). καὶ πάλιν εἰκόνα λαμβάνων τὴν ἐκ τῶν cυμποcίων <cυμποcιῶν Lp>· εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶέc τε ὁρκωμόcια <τρῶεc τ ορκ μο Lp; rel. litt. evanuerunt> ποιηcάμενοι, εἶτα ἐπάγει· Τρώων δ' αὖτε ἕκαcτον ἑλοίμεθα οἰ- 35
νοχοεύειν <οἰνοχορεύειν Lp>, πολλαί κεν δεκάδεc δευοίατο οἰνοχόοιο (Β 123 sqq.). καὶ τὸ τελευταῖον καὶ τὸν θάνατον εἰc <καὶ

nominans, affert. Ceterum ab Achille impudentiam maxime Agamemnonis notari Seleuco iam observatum (Did. *Α* 340).

2) *B f. 9b ad *κυνὸς: τὸ κυνὸς ὄμματ' ἔχων ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον· ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην. τὸ δὲ κραδίην δ' ἐλάφοιο διὰ τὸ ἐπίφορον εἶναι εἰς τὸ λέγειν φεύγωμεν ὡς δειλόν· τρὶς γὰρ τοῦτο φαίνεται εἰρηκὼς ἐν τῇ Ἰλιάδι.*

τὸν θαν. ἐξ in Lp ab alia, ut vid., manu inter lin. postea addita⟩ Ἅιδου ἀφηγεῖται, ὡς ἀμφὶ κρατῆρα τραπέζας τε πληθούσας ἀπώλετο (λ 419). τὸ δὲ κυνὸς ὄμματ' ἔχων ἐλέγομεν ὅτι ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον· ὄσσε ⟨ὄστε B⟩ δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι 5 ἐίκτην καὶ Κάλχαντα πρώτιστα κακοσσόμενος προσέειπεν (A 105). κραδίην δ' ἐλάφοιο ἀπὸ τοῦ ἐπίφορον εἶναι εἰς τὸ λέγειν φεύγωμεν καὶ τρὶς ἐν τῇ Ἰλιάδι (B 140. I 27. Ξ 75 sqq.?) φαίνεσθαι τοῦτο εἰρηκότα.

250. cum schol. E 153 coniunctum (= ζητ. Vat. 13. 14)' in ex- 10 trema parte operis edendum.

266. v. Herm. XIV, p. 249.

279. πῶς τοῦτο ὁ Νέστωρ εἴρηκεν; ἆρα δύναταί τις βασιλεῦσαι ⟨βασιλεύειν L⟩ χωρὶς τῆς τοῦ θεοῦ βουλῆς; ῥητέον οὖν ὅτι ⟨καὶ ῥητ. ὅτι L⟩ καλῶς τοῦτο εἴρηκεν· οὐ γὰρ ἅπαντες παρὰ τοῦ Διὸς ἔχουσι τὸ 15 σκῆπτρον οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἀγαθοί. εὐλόγως δὲ εἶπεν ὅτι τὸ μὲν ἄρχειν ἀπὸ θεοῦ ἐστιν, οὐ μέντοι καὶ πᾶς ἄρχων καταθύμιός ἐστι τῷ θεῷ ⟨om. ἐστι τῷ L⟩, ὡς παραχρώμενος τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ ἀπρεπῶς, τοῦ θείου παραχωροῦντος αὐτῷ καὶ ἀφροντιστοῦντος τοῦ τοιούτου.

*B f. 10ᵇ ad σκηπτοῦχος. L f. 11ᵇ. Lp f. 58ᵃ c. l. σκηπτοῦχος.

20 288. ἴδιον τῶν θυμουμένων ἐπανακυκλοῦν τὰ αὐτά· οὐδέποτε γὰρ οἴονται ἱκανῶς εἰρηκέναι. καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα ἐπιβολή, ἐν μιᾷ περιόδῳ ἀρχὰς πλείους ἐπιφερόμενον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον ⟨ὡμίλεον BLp⟩, ἐν δ' ὀλοὴ ⟨ὀλοὸν Lp; ὀλοή, ἡ e corr., B⟩ Κήρ (C 535). ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ κρατεῖν σημαίνει 25 τὸ νικᾶν, ἄρχειν δὲ τὸ ἀνάσσειν, ἐπιτάσσειν δὲ τὸ σημαίνειν. κινεῖ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φθόνον, ὡς οὐχ ⟨Lp in ras. suprascrpt.⟩ ὑπὲρ τῆς Βρισηίδος ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν διαφερομένῳ ⟨Lp add.: ἱκανὸν δὲ ἦθος ἔχει ὁ δισταγμός, quae B recte ad verba ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω⟩.

B f. 11ᵃ ad πάντων. A (usque ad l. 24). Lp f. 58ᵇ c. l. ἀλλ' ὁ δ' ἀνήρ.

30 τί τὸ πολλάκις τὴν αὐτὴν κυκλοῦν διάνοιαν; χαρακτηρικόν ἐστιν ὀργῆς· διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὀργιζομένου τὸ αὐτὸ πεποίηκεν· ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγέ τί σοι πείσεσθαι ὀΐω (v. 295. 296). οἱ γὰρ ἐν ὀργῇ, κἂν πολλάκις εἴπωσί τι, οὔπω δοκοῦσιν ἱκανῶς εἰρηκέναι ⟨add. cod.: καὶ 35 παρεισάγει τοὺς πάντας κτλ. = schol. B p. 49, 11 Dind., quae huc non pertinent⟩.

L f. 11ᵇ, *Π*, εἰς τὸ ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ — σημαίνειν. Cf. Escor. ap. Dind. IV, p. 409.

---

5 Sententia versus *A* 105 ab ipso Porphyrio ratione diversissima redditur in quaestione XVII cod. Vaticani; quae quoniam non uno loco explicando occupatur sed plurimos complectitur in calce operis nostri edenda erit.

20—27 Haec verba ex parte certe e quaestione Porphyriana derivata esse scholium Leid. (lin. 30) docet multo quidem brevius at servatis auctoris nomine et quaestionis forma traditum.

30 sqq. Cf. Eust. p. 105, 20 sqq.

*B f. 11ᵃ ad ἄλλων v. 300 (usque ad ὅπως l. 5). B f. 11ᵃ ad τῷ v. 299 (inde a μὴ ἀκρατὴς ib.). Lp f. 58ᵇ.

300. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν μὲν Βρισηΐδα φησὶ δώσειν — χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχέσσομαι εἵνεκα κούρης — τῶν δ' ἄλλων ἅ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ οὐδὲν προΐεσθαί φησιν ἄνευ πολέμου, καίτοι περὶ τὴν Βρισηΐδα τῶν ἄλλων μᾶλλον σπουδάζων; ῥητέον οὖν ὅτι, ὅπως μὴ ἀκρατὴς εἶναι δοκῇ, ἀποδοῦναι, εἰ καὶ πλείω τῶν ἄλλων, ὧν φησι φείδεσθαι, προσίετο· καὶ ὅτι νόμος ἦν τῷ βασιλεῖ ἐξαιρεῖσθαι τὰ πρῶτα. ἐγένετο δ' ἂν πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτίδων ἀναδάσιμα, τῆς Χρυσηΐδος ἀποδοθείσης, ὥστε παρηνόμει μὴ δοὺς τὴν αἱρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ὅτι βούλοιτο λαβεῖν· διό φησιν ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἢ Ὀδυσῆος (v. 138). ὥστε εἰς μὲν τὸ τῶν αἰχμαλωτίδων ἀναγκαῖον ἦν εἴκειν· τῶν δὲ ἄλλων εἴ τι ἐλάμβανεν, ὡς ὑβρίζοντι οὐκ ἐπέτρεπεν. οὔτε γὰρ ἀδικεῖν δεῖ οὔτε ἀδικεῖσθαι· τὸ μὲν γὰρ πονηρίας ἐστὶ τὸ δὲ ἀνανδρίας.

B f. 11ᵇ ad κέλευθα. L f. 12ᵃ. Lp f. 59ᵃ c. l. κέλευθα.

312. ..... διὰ τί δὲ μὴ καθαροὺς ἐκπέμπει; ὅτι προὐργιαιτέρα τῷ θεῷ ἡ ἀπόδοσις. ψυχαγωγεῖ δὲ διὰ τούτου καὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἤδη καθαρθέντες εἶεν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόδοσιν.

317. v. ad Φ 363.

*B f. 12ᵃ ad βασιλῆος. L f. 14ᵃ, Π. Lp f. 59ᵇ.

340. οἱ Πυθαγόρειοι κατὰ θεὸν καὶ κατὰ ἀνθρώπειον γένος ὅλον τρίτον ἐτίθεντο σεβάσμιον, τὸν βασιλέα ἢ σοφὸν ἄνδρα, Ὁμήρου πρώτου μεταξὺ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων θέντος τὸν βασιλέα καὶ πάλιν τὸν βασιλέα προτιμῶντα ποιήσαντος αὐτοῦ τὸν σοφὸν ἄνδρα. καὶ περὶ μὲν τοῦ βασιλέως τοιαῦτα λέγει· τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος. τὸ δὲ ἀπηνέος προσέθηκε διὰ τὴν ὀργήν. αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς οὐ μεταπέμπεται Νέστορα σκοπούμενον περὶ τῶν συμφερόντων ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν· ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

---

1 sqq. Quo modo factum sit, ut prior pars scholii ab altera manu, ab altera posterior (inde a lin. 5: μὴ ἀκρατὴς εἶναι) scripta sit, recte Hillerus docuit, Fleckeis. ann. XCVII, p. 802, cui non habeo quod addam nisi ante verba μὴ ἀκρατὴς in scholio manus prioris viginti fere esse litteras erasas. 1 χερσὶν Lp 2 οὔτι corr. ex οὔτοι B; οὔτοι Lp 6 ὧν φείδεται Lp 8 ἀποδοθείσης, ἀπ e corr., Lp παρηνώμει Lp 10 ὀδυσσῆος B, id. Lp, ubi additur: καὶ πάλιν αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας (v. 118) 12 ἐπέτρεπεν, ab eadem manu super ε scrpt. ϊ, Lp 13 ἀνδρίας B; ἀν δρίας, ab ead. m. super intervallum scrpt. αν, Lp 18 οἱ om. Lp πυθαγόριοι L καὶ om. codd., addidit Vill. τὸ ἀνθρώπιον γένος L 19 ὁμ. δὲ πρώτου L, id. l. 20 om. τε 21 αὐτοῦ B αὐτοὺς Lp 21. 22 περὶ μὲν γὰρ τοῦ β., om. καί, L 22—24 versus in uno L exstant; l. 24 βασιλέως legitur, tum pergit: προσέθηκε δὲ διὰ τὴν ὀργὴν τὸ ἀπηνέος 25 μεταπέμπει Lp σκοπούμενος L 26 ἤδη L

---

1 sqq. Cf. schol. Townleianum apud Dindorfium, IV, p. 409.

14 sqq. Cf. schol. Paris. 2556 ap. Cramer., An. P. III, p. 133, 30.

18 sqq. Ad Porph. opus *περὶ τῆς ἐξ Ὁμήρου ὠφελείας τῶν βασιλέων* retulit Gildersleeve, de Porph. stud. Hom., diss. Gotting. 1853, p. 21, probante G. Wolffio, Porph. de philosophia ex oraculis haurienda, p. 20.

Νέςτορ' ἔπι πρῶτον Νηλήιον ἐλθέμεν ἀνδρῶν (Κ 17). παρ' Ἰνδοῖς τε τοὺς Βραχμᾶνας, οἵπερ εἰςὶ παρ' αὐτοῖς οἱ φιλόςοφοι, λόγος τοὺς βαςιλέας ἀπαντῶντας προςκυνεῖν.

πρότερον τῶν Πυθαγορικῶν Ὅμηρος μέςην ἀνθρώπου καὶ θεοῦ 5 φύςιν ἀνθρωπίνην τέθεικε. τὸν μὲν γὰρ ἁπλῶς ἄνθρωπον τοῦ βαςιλέως κατ' ἀμφότερά φηςιν ἐλάττονα, καίπερ ἀνθρώπου καὶ αὐτοῦ ὄντος, θεοῦ δὲ ἥττονα τὸν βαςιλέα εἶναί φηςι διὰ τὸ φθαρτόν.

B f. 12ª ad μακάρων v. 339.
L f. 14ª.
Lp f. 59ᵇ c. l. πρός τε θεῶν μακάρων.

399. τί ποτε ἄρα βουλόμενος ταῦτα ἔπλαςε πολὺ ἔχοντα τὸ ἄλογον καὶ ἀνάρμοςτον, εἴ γε Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα καὶ Ποςειδῶν ἐβούλοντο ςυν-10 δῆςαι τὸν Δία, ἡ μὲν θυγάτηρ οὖςα οἱ δὲ ἀδελφοί; διὸ καὶ ἀντὶ τῆς Ἀθηνᾶς γράφουςι καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, ὥςπερ οὐ τοῦ αὐτοῦ μένοντος ἀτόπου. καὶ ἄλλοι πάλιν ἐναλλάςςουςι τὰ ἔπη·

B f. 13ᵇ ad μιν.
L f. 17ª.
Lp f. 60ᵇ c. l. ὁππότε μιν.

οἵη ἐν ἀθανάτοιςιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποςειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
15 ὁππότε μιν ξυνδῆςαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,

ἵνα οὗτοι μὲν οἱ θεοὶ φαίνοιντο βοηθήςαντες αὐτῷ μετὰ Θέτιδος, ἄλλοι δέ τινες οἱ ξυνδῆςαι θέλοντες, καὶ μύθους δὲ λέγουςιν ἐπὶ τούτοις πολλούς. μάχεται δὲ τοῖς ἐναλλάςςουςι τὸ οἵη ἐν ἀθανάτοιςι· πῶς γὰρ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ὅτι μόνη ἐνδέχεται καὶ ἄλλους ἐπειςάγειν 20 βοηθούς; τίνα δὲ καὶ τὸν Βριάρεων χρὴ νοεῖν; καὶ πῶς οὗτος βίῃ τοῦ πατρὸς ἀμείνων; δεῖ τοίνυν φυςικόν τινα μᾶλλον ἐν τούτοις ὑπονοεῖν λόγον· Δία γάρ φηςι τὴν ἄκρατον θερμαςίαν, τὴν καὶ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς αἰτίαν, Ποςειδῶνα τὸ ὕδωρ, Ἥραν τὸν ἀέρα, Ἀθηνᾶν τὴν γῆν, Βριάρεων τὸν ἥλιον — πάντων γὰρ τῶν ἄςτρων φωτεινότατός ἐςτι —

---

2 βραχμάνας L οἱ om. L λόγος δὲ τοὺς β. Lp 4 πυθεγορικῶν Lp 6 ὥςπερ L 7 εἶναι om. L 8 ἔπλαςεν L, altero c sprascrpt. 9 καὶ ὁ πος. L 11 ante γράφουςι Lp τινὲς ins. 13 οἷον ἐν L 16 φαίνωνται e corr. Lp μετὰ τῆς θ. LLp 17 δὲ post μύθ. om. Lp 18 post ἐναλλάςςουςι ins. τὰ ἔπη Lp 19 ἐνδέχεται ἄλλους L 20 βίῃ οὗ πατρὸς Lp 22 καὶ εἶναι, om. τοῦ, BL 24 βριάρεον L

---

2 sqq. Cf. Porph. abst. IV, 17 extr. Bardesanem auctorem referentem.

8 sqq. Quamquam Porphyrius in quaestionibus suis ad allegoricam quae dicitur fabularum interpretationem minime inclinat (de qua re vid. prolegg.), tamen nihil esse videtur causae, cur eam de qua h. l. agitur quaestionem ab eo abiudicemus. Id unum tenendum est, eum non suam ipsius sed Stoici cuiusdam philosophi (quod ex Heraclit. c. 21—25 sequitur) interpretandi rationem proponere eodem modo quem in quaest. *Τ* 67 se sequi testatur. Ipse enim Porphyrius, ut h. l. unum afferam, (de antr. N. c. 32) Minervam *φρόνησιν* neque Tellurem esse voluit.

11 Zenodotum dicit (schol. Ariston. *Α* 400).

22 sqq. Cum ab Heraclito, c. 25, quattuor dii prorsus eodem modo accipiantur (cf. de Iove eund. c. 23: *πυρὸς εἰλικρινοῦς φύσις — Ζεὺς ἐπώνυμος, ἤτοι τὸ ζῆν παρεχόμενος ἀνθρώποις κτλ.*), quod eo maioris momenti est quod praeterea vix quisquam Minervam Tellurem significare perhibuerit, concludi posse videtur, et illum et Porphyrium eodem fonte usos esse, qui qualis fuerit

Θέτιν δὲ τὴν θέσιν καὶ φύσιν τοῦ παντός. τοῦ ἡλίου τοίνυν ἀφισταμένου ἐπὶ τὰ μεσημβρινά, ψύξεως γινομένης ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς μέρεσι, συμβαίνει τὸν ἀέρα, φύσιν ἔχοντα μεταβάλλειν εἰς ὕδωρ, τότε μάλιστα ἐξυγραίνεσθαι πλέον καὶ δυσχείμερον γίνεσθαι. Ποσειδῶνα οὖν καὶ Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν διὰ τοῦτο βουλομένους συνδῆσαι τὸν Δία φησίν, ἐμφαίνων, 5 ὡς ἔφην, τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, ἐν ᾗ συμβαίνει τὸ ψυχρὸν ἐπικρατέστερον εἶναι τοῦ θερμοῦ. ἀλλ' ἡ Θέτις ἀνάγουσα τὸν ἥλιον ἐπὶ τὰ βόρεια φαίνεται ὥσπερ βοηθοῦσα τῷ Διί. εἰκότως δὲ ἑκατόγχειρον τοῦτόν φησιν, ὅτι πάντα τρέφει καὶ αὔξει καὶ φύει, καθάπερ πολλαῖς ὁμοῦ χερσὶν ἐργαζόμενος. οὗ πατρὸς δὲ ἀμείνων, τοῦ Διός· Ἀπόλλωνα γάρ 10 φησι τὸν ἥλιον.

*B f. 13ᵃ ad πολλάκι.

407. διὰ τί εἰδὼς ὁ Ἀχιλλεὺς χάριν προσοφειλομένην τῇ μητρὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς οὐκ εἰς τὴν νίκην τῶν Ἑλλήνων κέχρηται ταύτῃ, ὅτε, φησί, πολλὰς ἀΰπνους νύκτας ἴαυεν, ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσεν <διέπρησεν cod.> πολεμίζων (I 325. 326), εἰς δὲ ἀπ- 15 ώλειαν αὐτῶν κατακέχρηται ταύτῃ, καίπερ οὐκ αἰτίων τῆς ἀτιμίας αὐτῷ γεγονότων τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος; εἴπερ οὖν ἔδει κατὰ φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ, κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δίκαιον ἦν τοῦτο, ἀλλ' οὐ κατὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

---

1 καὶ τὴν φύσιν L 2 γενομένης L 3 σημαίνει δὲ τὸν ἀέρα Lp φύσιν ἔχοντα om. L ὕδωρ καὶ τότε μάλιστα L 5 βουλόμενος Lp 6 ὅθεν συμβαίνει Lp 8. 9 τοῦτο φησὶν Lp 9 ὅτι τὰ πάντα Lp

---

nunc non quaero. Quod quae sit Thetis, quis Aegaeon quaeque Iovi praestiterint, uterque modo non omni ex parte simili tradit, minus premendum videtur. Quae praeterea ad nostrum locum in scholl. et ap. Eust. p. 122, 44 sqq. traduntur, ita comparata sunt, ut discerni nequeat utrum e Porphyrio an ex Heraclito an ex utroque (cf. *Α* 50) hausta sint; quare praeter schol. Lips. partem ad verbum fere cum Porphyrio congruentem hic omisimus.

8 † Lp *Α* 402 (f. 60ᵇ) a man. sec.: *ἑκατόγχειρον τὸν ἥλιον λέγει, ὅτι πάντα φύει καὶ τρέφει καὶ αὔξει, ὥσπερ εἰ πλείσταις χερσὶν ὁμοῦ εἰργάζετο.* Reliqua plus discrepant.

10 Cf. (Porph.) *Α* 50. — Cod. Par. 2556 ap. Cramer. An. Par. III, p. 105, 7: *... τὸν ἥλιον ἤτοι τὸν Ἀπόλλωνα, ὃν Βριάρεων καλοῦσι καὶ ἑκατόγχειρα κτλ.*

12 sqq. † Lp *Α* 407 (f. 61ᵃ, c. l. *τῶν νῦν μιν*): *καὶ πῶς ταύτην οὐκ ᾔτει τὴν χάριν κατὰ τῶν Τρώων, ὅτε, φησί, πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυεν* <cod. *—ον*>; *ἢ ὅτι ἡ δόξα τῆς νίκης εἰς Ἀγαμέμνονα ἀνέτρεχεν, ὥς φησιν· τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. τά τε τῆς νίκης ὡμολογήσατο διὰ τοῦ ἀστράπτειν τὸν Δία. εὐημερούντων τοίνυν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὰς ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ ἐπινεύσαντος τὴν ἧτταν τῶν πολεμίων, ὀργισθέντα δὲ τοῖς ἀδικήσασιν αὐτὸν μεταβαλεῖν* <cod. *μεταβάλλειν*> *τὴν Διὸς γνώμην. ἀλλ' εἴπερ, φησίν, ἔδει κατὰ φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ, κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δίκαιον ἦν δή που. ἀλλ' εἰ Ἀγαμέμνων ἐκολάσθη, ἀθρόοι ἀναπλεύσαντες οἱ Ἀχαιοὶ οὐκ ἐζήτησαν Ἀχιλλέα. μένει δὲ συγκολαζόμενος αὐτοῖς ἀχαρίστοις οὖσιν ὁ βασιλεύς, οἳ τῷ διὰ τὴν κοινὴν ὑβρισθέντι σωτηρίαν οὐκ ἐπήρκεσαν.*

τὸ μὲν οὖν μὴ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων χρήσασθαι τῇ τῶν χαρίτων
παρὰ Διὸς ἀποδόσει οὐδὲν ἤπειγεν, αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀστράπτοντος
ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνοντος (Β 353) καὶ πάντων πε-
πεισμένων ὅτι κατένευσεν ὁ Ζεὺς τὴν Τρωικὴν ἀπώλειαν. εὐημερούν-
5 των οὖν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὴν ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ
ἐπινεύσαντος τὴν ἧτταν τῶν πολεμίων, ὀργισθέντα δὲ τοῖς ἀδικήσασιν
αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν τοῦ Διὸς γνώμην ἄλλως οὐκ ἐνῆν ἢ διὰ χαρίτων
ὀφειλομένων ὑπομνήσεως. καὶ τὸ μὲν νικῆσαι τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς
Ἀτρείδας ἔχει τὴν ἀφορμήν <? evan. h. v. nonnullae litterae>, τὸ δὲ
10 ἀποστρέφειν τὴν τοῦ Διὸς συμμαχίαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς αὐτὸν εἶχε
τὸ τέλος. εἰς τὰ αὐτῷ τοίνυν διαφέροντα θησαυρίζειν τὰς ἀπαιτήσεις
οὐδὲν παράλογον ἔχει. κατὰ δὲ <evan.> τῶν Ἑλλήνων ἡ τιμωρία
<τι evan.>, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν τῷ βασιλεῖ κῦδος μὲν ἅμ'
ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσιν εὖ ναιόμενον
15 πτολίεθρον, τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δῃωθέντων
(Δ 415—417 confusi cum Α 164), καὶ τὸ ὅλον ἀγώνισμα δείξει τῷ
Ἀγαμέμνονι κατὰ τοὺς Νέστορος λόγους (Α 254?). αὐτὸς γὰρ τῷ ὄντι
ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο (Α 284). καὶ γὰρ
τοῦτο ὀμωμόκει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος· ἦ
20 ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν καὶ τὰ ἑξῆς (Α 239
sqq.). καὶ ἡ Ἀθηνᾶ καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ
δῶρα φησί, καὶ ἄμφω ὁμῶς φιλεῖσθαι αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα
ὑπὸ τῆς Ἥρας, καὶ συμβουλεύει μηδαμῶς περὶ θανάτου διανοεῖσθαι τοῦ
βασιλέως (Α 207—214), κἀκεῖνος συναινεῖ χρῆναι συμβουλεύουσι θεοῖς
25 πεπεῖσθαι (Α 216 sqq.). σώζεσθαι οὖν ἔδει τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ πάν-
των, ἵνα καὶ τὰ ἀπειληθέντα πληρωθῇ. καὶ οὐκ ἄδικος ἡ <e corr.>
κρίσις. ὑπὲρ ὧν γὰρ λοιμωσσόντων αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν συνήγαγε καὶ
τὸ πρόσκρουσμα ἔσχε πρὸς τὸν βασιλέα, τούτους οὐδαμῶς ἔσχεν ἀγα-
νακτοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ ὑβριζομένου. διὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθεράπευεν
30 αὐτοὺς λέγων οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήια κείμενα πολλά, λαοὺς
δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν (Α 124—126). καὶ
ἀπειλοῦντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀφελεῖν τὴν Βρισηίδα, οὐ παρ' αὐτοῦ
φησιν εἰληφέναι ἀλλὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων· καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς
ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι
35 υἷες Ἀχαιῶν (Α161.162). ὕστερον δὲ μηδὲν αὐτῶν δυσχεραινόντων μηδ'

Longe peiore ratione excerptum:

B (f. 14^{a}, ad *μιν* v. 407): *καὶ πῶς ταύτην οὐκ ᾔτει τὴν δόξαν, ὅτε, φησί, πολλὰς ἀΰπνους νύκτας ἴαυεν* <—ον cod.>; *ὅτι ἡ δόξα εἰς Ἀγαμέμνονα ἀνέτρεχεν. εὐημερούντων τοίνυν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὰς αἰτεῖν, ἐπεὶ δὲ ὠργίσθη αἰτεῖ τὴν τοῦ Διὸς μεταβαλεῖν βουλήν. καὶ εἰ ἔμελλε τρέψαι τὴν τοῦ Διὸς βουλήν, κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὡς ἀδικήσαντος ἐχρῆν τρέψαι, οὐχὶ κατὰ πάντων. ὅτι, φησί, διὰ τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν τοῦτο ποιεῖ καὶ ὅτι ὑβρισθῆναι παρεῖδον. τὸ δὲ μνήσασα διὰ τὴν Ἥραν· διό φησιν αἴ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι* (*Α* 408).

ὥςπερ ἐπὶ τοῦ Χρύςου τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδειξαμένων αἰδεῖςθαι δεῖν τὸν ἱερῆα (Α 23) ὅςῳ καὶ τὸν ἀριςτέα καὶ μὴ ἀτιμάζειν, εἰκότως καί πως ⟨καὶ πόθεν cod., quod correxi⟩ αὐτοῦ ὁμοίως πρὸς πάντας ἀπειλεῖ καὶ τὴν ἀφαίρεςιν κοινοποιεῖ λέγων χερςὶ μὲν οὔ τι ἔγωγε μαχέςςομαι εἵνεκα κούρης οὔτε ςοὶ οὔτε τῳ ἄλλῳ, ἐπεί μ' ἀφέλεςθέ γε δόντες (Α 298. 299). ὥςτε καὶ ἡ μῆνις λόγον εἶχε τὴν τιμωρίαν εἰςπραττομένη παρὰ πάντων, τῶν μὲν διὰ τῆς ἥττης, τοῦ δὲ διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἡττωμένων λύπης.

*B f. 14ᵃ ad Αἰθιοπῆας. Lp f. 61ᵃ, in imo marg. scrpt., c. l. Αἰθιοπῆας.

420. διὰ τί ἡ Θέτις οὐκ ᾤχετο πρὸς τὸν Δία ἐν Αἰθιοπίᾳ ὄντα; οὐ γὰρ δὴ πόρρω Αἰθιοπία ἦν τοῦ Ὀλύμπου· καὶ γὰρ πᾶς χῶρος ῥᾴδιος οὔςῃ θεᾷ. ῥητέον οὖν ὅτι οὐδὲν ἀναγκαῖον ⟨ἂν ἀγκαῖον Lp⟩ ἐπείγεςθαι ἐν τῇ ὀργῇ ἐκτελέςαι τὰ θυμῷ φίλα τοῦ ὠργιςμένου ἀλλὰ μᾶλλον διδόναι μετανοίᾳ ⟨μετανοίας Lp⟩ τόπον. ἔπειτα οὐκ ἐπιτήδειος ἦν ὁ τόπος περὶ ὧν ἔμελλε δεῖςθαι, παρόντων τῶν φίλων θεῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐπεὶ καὶ ὕςτερον οὐ παραγενομένη ἀλλ' ὑποπτεύςαςα ἡ Ἥρα ἐπίςταςθαι ἐπειρᾶτο. ὅτι δὲ παρῆςαν δηλοῖ· φηςὶ γὰρ θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο (v. 424). δοκεῖ δέ τιςι καὶ ὅπως οἱ Τρῶες αἴςθωνται τῆς μήνιδος ὁ ποιητὴς ἐμβάλλειν τὰς ἡμέρας ταύτας, ἵνα θαρςήςαντες ἐξέλθωςι· πρότερον γὰρ οὐκ ἐξῄεςαν ἀλλ' ὅςον ἐς Σκαιάς τε πύλας (Ι 354).

*B f. 14ᵃ. L f. 16ᵇ, Π. Lp f. 61ᵃ, in marg. inter. scrpt., c. l. εἶμ' αὐτή.

ἄλογον τὸ μὴ πορεύεςθαι εὐθὺς εἰς τὴν ⟨om. L⟩ Αἰθιοπίαν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· τοῖς γὰρ θεοῖς εὐωχουμένοις ἄτοπον ἐνοχλεῖν, καὶ ἄλλως διὰ τὸ τοὺς ςυμμάχους τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ τυγχάνειν ⟨τυγχάνοντας L⟩.

B f. 15ᵃ ad χερνίψαντο.

449. δεῖ προςιόντα θεῷ κατὰ τὸ δυνατὸν εἰκάζειν αὐτὸν θεῷ. διὰ τί δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπονίπτοντας τὰς

---

25 δεῖ γὰρ πρ. θ. Lp   post θεῷ Lp ins.: ἀπὸ δὲ τῆς χερὸς ἐνικῆς ἐςτι χερνίψαντο   26 ἀπονίζοντας Lp

---

11 sqq. † B f. 14ᵇ ad *χαλκοβατὲς* *Α* 426 (id. Lp f. 61ᵃ c. l. *χθιζός*, L f. 17ᵃ coniunct. c. schol. v. 420, c. l. *ἀγάννιφον*): ..... *οὐκ ἄπεισι δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἡ Θέτις, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν οἱ Ἀχαϊκοὶ* ⟨*ἀχαιικοὶ* B⟩ *θεοί, καὶ τῷ υἱῷ καιρὸν μετανοίας* ⟨*μεταγνοίας* L⟩ *διδοῦσα καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἵνα Τρῶες αἴσθωνται* ⟨*καὶ τρῶες ἔσεσθαι* Lp⟩ *τῆς μήνιδος καὶ τολμήσωσι* ⟨*τολμῆσαι* Lp⟩ *λοιπὸν εἰς τὴν* ⟨om. L Lp⟩ *μάχην.* Eadem fere Eust. p. 128, 29 sqq.

25 Ea quoque verba quae ante *διὰ τί* leguntur (*δεῖ — θεῷ*) cum quaestione cohaerere e schol. in cod. Hamburg. (p. 39) ad Od. *γ* adscripto ceterum longe peius excerpto concludendum videtur. Incipit enim ita: *διὰ τί τοὺς ἀνθρώπους πρὶν φαγεῖν ποιεῖ τὰς χεῖρας ἀπονίζεσθαι, τοὺς δὲ θεοὺς οὐδαμῶς; διὰ τί πρὸς δεῖπνον μὲν ἀπονίζουσι, μετὰ δὲ τὸν δεῖπνον οὐδαμῶς; θεοὶ μὲν οὐκ ἀπονίζονται· καθαροὶ μὲν γάρ. μετὰ τὸν δεῖπνον οὐ ποιεῖ* ⟨*ποίει* cod.⟩ *ἀνθρώπους ἀπονίζεσθαι τὰς χεῖρας ὅτι οὐδὲ κτλ.* (reliqua iis quae p. 17, 1—3 edidimus respondent, cf. schol. Od. II, p. 752 Dind.).

26 sqq. † L *Α* 449 (f. 18ᵃ): *διὰ τί μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὴν τοιαύτην δαῖταν οὐ νίπτουσι τὰς χεῖρας ἀλλὰ πρότερον, χερνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο; ἔστι δὲ ἡ λύσις ἐκ τοῦ πράγματος· οὐ γὰρ ἦν τοιαύτη δαίτη*

χεῖρας; ὅτι οὐδὲ ὄψοις τοιούτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπονίψεως καὶ ὅτι παυόμενοι τοῦ δειπνεῖν ἔσπενδον, μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς οὐ δεῖ νίπτεσθαι. ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο· ὅταν γὰρ λέγῃ χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα νίψασθαι (α 136), φήσομεν· 5 ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τοῦ δείπνου μόνον. ἁπλῶς γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος διέξεισιν, ὥστε παρέκειντο τὰ χειρόνιπτρα ὅτε βούλοιντο νίπτεσθαι. καὶ γὰρ καὶ ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα ἄχρις ὅτου βούλοιντο χρῆσθαι αὐτοῖς παρέκειτο. οὕτω καὶ τοὺς Πυλίους ἐν τῷ κατάπλῳ Τηλεμάχου εὐωχουμένους οὐκέτι δεδήλωκεν ὅπως τῆς ἠιόνος 10 ἀπηλλάγησαν. καὶ τὴν Ἀθηνᾶν Μέντῃ ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ (α 127) οὐκέτι φησὶ πῶς τοῦτο ἀπέλαβε. καὶ τὸ τόξον εἰς κατασκοπὴν ἀπιόντι Μηριόνης δίδωσιν Ὀδυσσεῖ (Κ 260)· ὅπως δὲ τοῦτο ἀπέδωκεν οὐκέτι ἐπεσημήνατο, διδοὺς τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογίζεσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γνῶναι παρ' αὐτῷ· 15 οὐ γὰρ μόνον τί εἴπῃ, ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἴπῃ ἐφρόντισεν.

Lp f. 61b c. l. χερνίψαντο δ' ἔπειτα. Cf. schol. δ 52 Dind.

462. v. Ψ 259.

473. v. ad Χ 391.

477. ad Θ 1.

486. ἕρματα ἐξηγοῦνται τὰ ὑπερείσματα· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ 20 ἐνεῖρθαι καὶ ἐρηρεῖσθαι τῇ γῇ. οὕτως οὖν καὶ τὰ ἐλλόβια ἕρματα εἴρηται παρὰ τὸ ἐνεῖρθαι· ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσι (Ξ 182). καὶ ἑρμίς (θ 278. ψ 198), ὁ κλινόπους, τὸ οἷον ἕρμα καὶ ἐρηρεισμένον κατὰ τῆς γῆς. καὶ ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν (ψ 121), τὸ ἔρεισμα καὶ θεμέλιον, ἐκ τοῦ ἐρηρεῖσθαι ἐν τῇ ἔρᾳ. καὶ

*B f. 16a ad ἕρματα. L f. 19a, Π. Lp f. 62b c. l. ἕρματα.

2 παυσάμενοι Lp τὰς om. Lp 3 ἀπονίζεσθαι Lp 4 post φέρουσα Lp ins.: καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος post φήσομεν Lp ita: οὐκ εἰς τὸ νίψασθαι προ τ. δ. μ. 6 οὐκ ἐπὶ B ἐπέξεισιν Lp παρέκειτο Lp 8 χρήσασθαι Lp παρέκειτο om. Lp 9 ὅπως ἐκ τῆς ἠιόνος ἀναστάντες ἀπ. Lp 10 τ. ἀθ. μὲν τὴν ὁμειωθεῖσαν, sprascrpt. ο, Lp 11 τῷ om. Lp οὐκέτι ὅπως τοῦτο ἀπιοῦσα ἀπ. Lp ἀντέλαβε B 12 δίδωσι μηρ. ὀδ. Lp 14 παρ', ρ e corr., B 19 L c. l. ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν incipit: ἐξηγοῦνται τὰ ὑπερ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεῖρθαι καὶ ἐρηρ. τῇ γῇ γέγονεν 20 ἐλλώβια L 21 ἐν δ' ἄρα δ' ἕρματα Lp 22 καὶ ἕρμα ὁ κλ. Lp 24 τῆς om. L δὲ ἕρμα B πόλιος L

ὥστε δέεσθαι ἐπινίψεως ἄλλως τε ὅτι καὶ παυόμενοι τοῦ δείπνου ἔσπενδον· μετὰ γὰρ τὸ δειπνῆσαι οὐκ ἦν θεμιτόν.

19 sqq. Quae h. l. cod. Leid. auctoritatem secuti inter Porphyriana retulimus veri simile est e quaestione derivata esse ad Δ 117 instituta, cuius vestigia et apud Eust. Δ p. 451, 31 (*ἔστι δὲ λύοντα τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν κτλ.*) et Apollon. v. *ἕρμα* exstant (*ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ κτλ.*) — Eadem fere quae h. l. in nostris codicibus exstant Manuel Moschopulus, p. 719, 28 Bachm., in usum suum convertit.

24— p. 18, 2 *τὸ ἔρεισμα — ἔεργο* a Porph. abiudicavit Kammer, Porph. schol. Homerica emendatiora, (diss.) Regim. 1863, p. 34.

ὅρμος δὲ ὁ περιδέραιος κόσμος· χρύσεον ὅρμον ἔχων (ο 460), εἶτ' ἐτυμολογεῖ· μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο.

*B f. 16ᵇ ad κατανεύσομαι. L f. 20ᵇ, Π, c. l. εἰς τὸ εἰ δ' ἄγε τοι κατανεύσομαι.

524. διὰ τί ὑποσχόμενος ὁ Ζεὺς τῇ Θέτιδι ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι τοὺς Τρῶας οὐκ εὐθὺς τοῦτο τελεῖ, πολὺν δὲ φόνον πρότερον ἐπιτρέψας τῶν Τρώων γενέσθαι, ὡς εἰπεῖν τὸν ποιητήν· 5

ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες (Ζ 73. 74),

τότε τῇ ὑποσχέσει προστίθεται; ῥητέον δὲ ὅτι τῶν ὅρκων παρὰ τῶν Τρώων συγχυθέντων τιμωρίαν δοῦναι πρότερον τοὺς παραβάντας ἠξίωσεν· καὶ πολλῶν διὰ τοῦτο ἀνῃρημένων, ὡς εἰς ἀπόγνωσιν τῶν πραγ- 10 μάτων ἀφικέσθαι καὶ βουλὰς τοῦ δεῖν ἀπογνῶναι τὴν Ἑλένην, τότε λυσάντων τῶν Ἑλλήνων τὴν παράβασιν ἐκ τοῦ μὴ δέξασθαι τὰ πεμφθέντα ἐκ τῆς Ἰλίου ἐπαγγέλματα διὰ τοῦ Ἰδαίου ἔχοντα οὕτως (Η 386 sqq.)·

ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ 15
εἰπέμεν, αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
μῦθον Ἀλεξάνδρου, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε·
κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι,
πάντ' ἐθέλει δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι· 20
κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
οὔ φησιν δώσειν, ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται·

τοιαύτης γὰρ πρεσβείας ἀφιγμένης προστίθησιν ὁ Διομήδης (Η 400 sqq.)

μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω
μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν, 25
ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται,

ἔπειτα τῶν Ἑλλήνων συμψήφων γενομένων — ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν, μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο (Η 403. 4) —, καὶ τότ' Ἀγαμέμνονος εἰπόντος·

Ἰδαῖ', ἤτοι μῦθον [Ἀχαιῶν] αὐτὸς ἀκούεις, 30
ὥς τοι ὑποκρίνονται, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως (Η 406. 7),

καὶ διὰ πάντων, τῶν τε ἀρίστων καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ τε ὄχλου, διελθόντος, ὅτι μηδ' ἐμμένουσι τοῖς ὅρκοις καὶ ἀποδιδοῦσι τὴν Ἑλένην καὶ

1 ἕρμα pro ὅρμος L περιδόραιος L ἕρμα pro ὅρμον L 2 δὴ λέκτροισιν BLp δὴ λέκτροισιν ἕορτο L, corr. Vill. 3 B praemittit ἀπορία 7 ἀναλκείοισι L 9 πρότερον δοῦναι L 13 διὰ τοῦ Ἰδαίου ἐπαγγέλματος L 15 ἀγαβοί L 16 εἰπέμεν (suprascrpt. αι) εἰέπερ L 18 post ἀλέξανδρος B ras. sex fere litter. 19. 20 ὤφελλεν ἀπ........ἐθέλει δόμεναι B 20 ἄλλα L 21 δ' om. L 22 ἣν φησὶν δώσειν L 23 γὰρ .... φιγμένης B 25 post ἐστιν in L schol. ad A 520 pertinens sequitur (de αὔτως): ὡς μάτην ψευδῶς κτλ. Quo et aliis quibusdam interiectis, f. 21ᵇ rursus quaestio Porphyr. (lin. 26): δὴ τρώεσσιν 28 ἀγασάμενοι L 30 ἰδαίων L Ἀχαιῶν om. codd. 32 καὶ τοῦ ὄχλου L 33 ἀποδιδόασι codd.

3 sqq. Cf. Porph. Θ 5.

τὰ κτήματα καὶ ὅςα ὡμολογήθη χρὴ πείθεςθαι, ἀλλὰ μόνον πολεμεῖν, ςυνέβη λύςιν γενέςθαι τῶν ὁρκίων καὶ τὴν ἐπιορκίας δυνάμει ἄφεςιν. οὗτοι γὰρ οὐκ εἰς ἀπαίτηςιν τῆς Ἑλένης κατὰ τοὺς ὅρκους ἐτράπηςαν, εἰς δὲ παραίτηςιν μὲν ταύτης, πολέμου δὲ παραςκευήν· ὅθεν καὶ τεῖχος ταῖς ναυςὶ περιβάλλοντες φαίνονται, τοὺς μὲν ὅρκους ἐάςαντες, πρὸς ἄλλα δὲ τραπόμενοι. διὸ καὶ ἐπιλέγει ὁ Ἀγαμέμνων (Η 411)

ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴςτω, ἐρίγδουπος πόςις Ἥρης,

ἀνελὼν τὸ δεῖν τούτοις ἐμμένειν καὶ ἐπιτρέψας αὐτοὺς τῷ Διί. ἀνῃρημένου τοίνυν Πανδάρου τοῦ τοὺς ὅρκους παραβάντος (Ε 290 sqq.) καὶ θυςιῶν καὶ λιτανειῶν γεγονυιῶν καὶ ἐπιςτροφῆς πρὸς τοὺς ὅρκους διὰ τοῦ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν (Η 350 sqq.)·

δεῦτ' ἄγετ', Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
δώομεν Ἀτρείδῃςιν ἄγειν, νῦν δ' ὅρκια πιςτὰ
ψευςάμενοι μαχόμεςθα, τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν
ἔλπομαι ἐκτελέεςθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε,

καὶ εἰκότως καὶ ἧττα γίνεται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκτελεςθῆναι τὰ εἰρημένα καὶ παύεται ἡ ἐκ τῆς παραβάςεως μῆνις, τῶν Ἑλλήνων ἀρνηςαμένων τὴν κατὰ τοὺς ὅρκους γινομένην ἀπόδοςιν καὶ εἰς πόλεμον παρεςκευαςμένων.

526. ταῦτα παιδευτικὰ πρὸς πίςτιν. τὰς δὲ αἰτίας εἶπε, δι' ἃς οὐ τελοῦμεν τὰς ὑποςχέςεις· ἢ μετανοήςαντες, ὅπερ ⟨ὃ L⟩ δηλοῖ τὸ παλινάγρετον, ἤτοι τὸ εὐμετάτρεπτον ⟨om. haec tria verba Lp⟩, ἢ παραλογιζόμενοι τοὺς δεηθέντας, ὅπερ ἐν τῷ ἀπατηλῷ νοεῖται, ἢ οὐ δυνηθέντες ἐκτελεῖν ⟨ἐπιτελεῖν Lp⟩ τὰς ὑποςχέςεις, ὅπερ εἶχε τὸ ἀτελεύτητον ⟨add. L: ἐκ δὲ τοῦ μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον ἐδήλωςεν κτλ., quae in B et Lp recte nov. schol. ad v. 530 pertinens efficiunt⟩.

B f. 17^a ad παλινάγρετον. L f. 19^b, *Π*. Lp f. 63^a c. l. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον.

544. quod ad h. v. in codicibus legitur scholium omisi; B (f. 17^a ad πατὴρ) enim et L (f. 21^a) ita incipiunt: τὸν Δία μόνον τῶν θεῶν οὕτως καλεῖ ὅτι κτλ., Lp (f. 63^b) vero: διὰ τὸν Δία κτλ., ita ut litterae δια per errorem bis positae esse videantur. Quali e dittographia facillime oriri potuit quaestionis forma quam unus cod. A (f. 22^b) exhibet: διὰ τί τὸν Δία κτλ.

592. πῶς τῶν ἄλλων θεῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ φερομένων ῥιπῇ, Ἥφαιςτος δι' ὅλης ἡμέρας φέρεται; φαμὲν οὖν ὅτι πᾶν δ' ἦμαρ οὐ

B f. 18^b ad πανδῆμαρ.

2 λῦςιν B (vid.) ὅρκων L 3 ἐτράποντο L 6 διατραπόμενοι, om. δέ, L 7 ἥρας L 13 δώημεν L ἄγειν evan. B 14 μαχόμεθα L οὔ νύ τοι BL ὑμῖν L 15 ῥέξωμεν B 16 prius καὶ om. L ἧττα L e corr. 32. 33 θεῶν post φερομένων L πῶς τ. ἀλλ. θ. οὐ κινήςει ἀπὸ τ. οὐρ. φερομένων ἐπὶ γῆς, Ἥφαιςτος κτλ. Lp 33 πανδῆμαρ corr. e πᾶν δ' ἦμαρ B ὅτι πανῆμαρ L ὅτι τὸ πανῆμαρ Lp

19 sqq. Diple v. 526 appicta a schol. Ariston. ita explicatur: *ὅτι περιώριχε τοὺς τρόπους*. Quae in altero schol. A leguntur Porphyrianis simillima *διὰ τοῦ παλινάγρετον ἐσήμανεν ὅτι βέβαιός ἐστιν κτλ.* (cf. Eust. p. 144, 26) quam originem habeant non constat.

33 Aristarchi sententia (v. Lehrs, Ar. p. 151) male reddita.

L f. 23^a. Lp f. 64^b c. l. πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην.

δηλοῖ τὸν ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας καιρόν, ἀλλὰ τὴν πελάζουσαν τῇ νυκτὶ ὥραν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο (Α 472) καὶ τὰ ἑξῆς, πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα δαίνυντο (Α 601).

B f. 18^b ad θυμός. L f. 23^a. Lp f. 64^b c. l. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν.

594. εἰ ἐλαττοῦται, φασί, τὸ θεῖον, καὶ τέλεον ἐπιλείψει, ἀγνοοῦντες ὅτι πολλαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ φύσεις μειοῦνται μὲν οὐκ ἐκλείπουσι δὲ τέλεον. καὶ γὰρ καὶ αὐχμῶν πλεοναζόντων μειοῦται τὸ ὑγρὸν ἀλλ' οὐκ ἐπιλείπει. καὶ Ἄρης· μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν (Φ 417).

B

1. **Vat.** Ζητ. ις'. Γελοίως ὁ Ἀπίων ἱπποκορυστὰς ἀποδέδωκε τοὺς κόρυθας ἔχοντας ἱππείαις θριξὶ κεκοσμημένας. εἰ γὰρ παρὰ τὴν κόρυν συνέκειτο, ἱπποκόρυθος ἂν ἐλέγετο. νῦν δὲ σημαίνει τὸν ἔφιππον ὁπλίτην· κορυστὴς γὰρ ἀπὸ μέρους ὁ ὁπλίτης καὶ μαχητής· πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν (Δ 457). καὶ τὸν Ἄρεα δὲ ἔφη χαλκοκορυστήν· Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηι καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ (Ε 699), ὃ τὸν ὁπλίτην σημαίνει καὶ ἀντίθετον τῷ ἱπποκορυστής. ἐκ δὲ τοῦ κορύεσθαι, ὃ πλεονασμῷ τοῦ θ ἔφη κορθύεσθαι,

Δ 457* **B** f. 60^b, **L** f. 89^a, **Lp** f. 100^a. Γελοίως ὁ Ἀπίων τοὺς ἱπποκορυστὰς ἀπέδωκε τοὺς κόρυθας ἔχοντας ἱππείαις θριξὶ κεκοσμημένας. εἰ δὲ παρὰ τὴν κόρυν συνέκειτο, κἂν ἱπποκόρυθες ἐλέγοντο. νῦν δὲ σημαίνει τὸν ἔφιππον ὁπλίτην. κορυστὴς γὰρ ἀπὸ μέρους ὁπλίτης καὶ μαχητής· ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύο Αἴαντε κορυσταί (Ν 201). καὶ τὸν Ἄρεα δὲ ἔφη χαλκοκορυστήν· Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηι καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ, τὸν ὁπλίτην σημαίνων καὶ ἀντίθετον τῷ ἱπποκορυστῇ. ἐκ δὲ τοῦ κορύεσθαι, ὅπερ ἐν πλεο-

---

1 ἕως ἑσπέρας Lp 3 πρόπαρ Lp 5 Lp inc.: ὀλίγη δὲ ἰσχὺς ἐνῆν μοι. εἰ ἐλ. κτλ. φησὶ L ἀγνοοῦσι Lp ἀγνοεῖ τις L 6 τῶν om. Lp τῶν ἐνωθέντων τ. κ. φύσεις L μειοῦσθαι μὲν πεφύκασιν Lp ἐλλείπουσι BL 7 γὰρ καὶ om. Lp αὐχμῶν, ω in ras., B 8 μόγις δ' ἐς ἀγορήσατο θυμόν L

9^a In cod. Vatic. haec quaestio per errorem aeque atque superior quinta decima (ιε') numeratur 12^a [εἰ] γὰρ περὶ V^1, εἰ γὰρ παρά V^2 mg. κόρην V 14^a ἔφιππον ex ἐφ' ἵππων V^2 15^a [κορυστὴς] V^1, κορυστής V^2 mg. 16^a πρῶτα V 20^a [ἕκ]τορι V^1, ἕκ V^2 mg.

9^b B ad κορυστήν, Lp c. l. ἄνδρα κορυστήν, L c. l. πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν, qui ita incipit: ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε κτλ. lin. 18 13^b κεκοσμημένους. εἰ δὲ περὶ τὴν κόρυν Lp 15^b τὸ ἐφ' ἵππων ὁπλίται BLp 18^b κορυστά L 23^b τὸ ἱπποκορυστής L

---

5 sqq. Cf. Eust. *A*, p. 158, 25: *τὸ δὲ ὀλίγος θυμὸς ἐνῆεν ἔχει μὲν ἀκόλουθόν ποτε τὸ καὶ θανεῖν ἂν τὸν Ἥφαιστον ὀλιγούμενον. λύεται δὲ καὶ ἄλλως μὲν τῷ μὴ ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ τῇ ὀλιγώσει φθορὰν ἐπακολουθεῖν, μάλιστα δὲ ἀλληγορικῶς κτλ.* (cf. Cram. A. P. III, p. 145, 19). — Quae ad v. 594 de Sintibus traduntur ad Paralipomena potius quam ad Quaestiones referenda videntur (v. Herm. XIV, p. 249).

ἥ τε περικεφαλαία κόρυς, καὶ κορύνη ἀμυντήριον ἐκ κεφαλῆς ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, παρ' ὃ καὶ ῥόπαλον λέγεται, καὶ κορυνήτης ὁ τῇ κορύνῃ 5 χρώμενος. ἔμπαλιν δὲ τὸ εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι ἐπιτήδειον ξύλον σκηπάνιον καὶ σκῆπτρον. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ δόρατος, ᾧ καταχρῶνται εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι, φησὶ στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ 10 μελίας χαλκογλώχινος ἐρεισθείς (Χ 225), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου, ὅτε λέγει δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστί, σκηρίπτεσθαι (ρ 15 195). ἐν δὲ τῷ ἱπποκορυστὴς δύναται ἡ ἵππου γενικὴ συγκεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἱππεύς, ὡς τὸ ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας (Π 167)· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς 20 ἀσπιδιώταις ἀντιθείς, ἤτοι πεζοῖς ὁπλίταις, ἐμήνυσεν ὅτι ἀντὶ τῶν ἱππέων τοὺς ἵππος ἔφη. ᾧ τρόπῳ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν ἡ τῶν Περσῶν ἵππος ἐνίκησεν, ἤγουν οἱ 25 ἱππεῖς· ἡγεμονικώτεροι δὲ τῶν πεζῶν οὗτοι. διὸ ὀτρύνει ἵππους τε καὶ ἀνέρας. καὶ τὸ εὕδειν οὖν ἀνέρας ἱπποκορυστὰς κατ' ἐπικράτειαν εἰρημένον δηλοῖ οὐ μόνον 30 ἱππεῖς ἀλλὰ καὶ πεζοὺς καὶ οὐκ ἄνδρας μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκας καθεύδειν.

νασμῷ τοῦ θ ἔφη κορύθεται, ἥ τε περικεφαλαία κόρυς, καὶ κορύνη ἀμυντήριον ἐκ κεφαλῆς ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, παρ' ὃ καὶ ῥόπαλον λέγεται, καὶ κορυνήτης ὁ τῇ κορύνῃ χρώμενος. ἔμπαλιν δὲ τὸ εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι ἐπιτήδειον ξύλον σκηπάνιον καὶ σκῆπτρον. καὶ ἐπὶ τοῦ δόρατος τοῦ ἐπερεισθέντος τῇ γῇ οὔδει ἐνισκίμφθη (Π 612)· ὥσπερ δὲ ἐπὶ τοῦ δόρατος καταχρῶνται εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι· στῆ δ' ἄρ' κτλ. ⟨ut Vat.⟩, οὕτως ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου, ὅταν λέγῃ δὸς δέ μοι — ἐστί ⟨ut Vat.⟩, ὥστε σκηρίπτεσθαι. ἐν δὲ τῷ ἱπποκορυστὴς δύναται ἡ ἵππου γενικὴ συγκεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἱππεύς, ὡς τὸ ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήιος ἵστατ' Ἀχιλλεὺς ὀτρύνων ἵππους καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς ἀσπιδιώταις ἀνδράσιν ἀντιτιθείς, τουτέστι τοῖς ὁπλίταις, ἐμήνυσεν ὅτι ἀντὶ τῶν ἱππέων τοὺς ἵππους ἔφη. ᾧ τρόπῳ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἡ ἵππος τῶν Περσῶν ἐνίκησεν, ἀντὶ τοῦ οἱ ἱππεῖς· ἡγεμονικώτεροι δὲ τῶν πεζῶν οὗτοι. διὸ ὀτρύνει ἵππους τε καὶ ἀνέρας. καὶ τὸ εὕδειν οὖν ἀνέρας ἱπποκορυστὰς κατ' ἐπικράτειαν εἰρημένον δηλοῖ· οὐ μόνον οἱ ἱππεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ πεζοὶ οὐδ' οἱ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐκάθευδον.

1[a] sqq. E Vaticano nihil notandum.

4[b] ῥούπαλον L 7 ξῦλον B 10 ἐνισκήφθη codd. 16 ἡ om. codd. 18 ἱππεῖς pro ἱππεύς BLp αὐτῷ τοῦ ἱππεῖς L 22 ἀσπιδιῶτας BLp ἀνατιθεὶς L 24 ὅτι ἂν τῶν ἱππέων Lp 27 οἱ om. L, qui deinde verba ἡγεμονικώτεροι δὲ — ἱππεῖς (27—32) om.

---

21 sqq. † B f. 216[b] ad *ἵππους Π* 167 (id. Lp f. 253[b] c. l. *ἀνέρας ἀσπιδιώτας*): *τοὺς ἱππέας* ⟨*ἱπέας* Lp⟩, *ὧς φαμεν νικᾶν τὴν ἵππον τῶν πολεμίων. ὅθεν ἀντέταξεν αὐτῷ τὸ ἀσπιδιώτας.* Reliqua aliunde addita sunt.

*B f. 19a ad νήδυμος. L f. 24b, Π (inde a lin. 17).

2. ἀγνοοῦςί τινες οἱ τὸν νήδυμον ὕπνον ἀποδιδόντες τὸν ἡδύν. ἔςτι δὲ νήδυμος ὁ μὴ δύνων μηδὲ περιεχόμενος ἀλλ' αὐτὸς περιέχων. ἐξηγήςατο γὰρ τὴν λέξιν εἰπὼν νήδυμος ἀμφιχυθείς (Ξ 253). καὶ αὐτὸς ὁ Ὕπνος φηςὶν ὄφρ' ἔτι εὕδει Ζεύς, ἐπεὶ αὐτὸν ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα (Ξ 359). καὶ ἔτι· περὶ δ' ἀμβρόςιος κέχυθ' ὕπνος (Β 19)· τοῖςι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης (Ω 445). διὸ καὶ οὕτως λέγει· οὐδέ μιν ὕπνος ἥρει πανδαμάτωρ (Ω 4). 5

τὸ δὲ νη στερητικὸν καὶ ἐν τῷ νήγρετος ἥδιστος θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς (ν 80). καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ περιεχόντων καὶ κατειληφότων τὸ ὅλον λέγει· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο (Π 114)· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψεν (Ρ 591)· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή (Β 41)· θεςπεςίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν [Ἀθήνη (β 12). κέχρηται] δὲ τῇ ςυνθέςει τῆς λέξεως καὶ ἐν τῷ λιμένες δ' ἔν[ι ναύ]λοχοι αὐτῇ ἀμφίδυμοι (δ 846), δύο λέγων εἰς οὓς ἔςτι δύνειν. ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι, δύο ἐκ μιᾶς [καταδύςεως τῆς γαςτρός]. 10 15

ἐναντίον δὲ δοκεῖ τὸ Δία δ' οὐκ εἶχε νήδυμος ὕπνος τῷ ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς. λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν· καὶ γὰρ τὸ καθεύδειν ἐνίοτε δηλοῖ τὴν ψιλὴν κατάκλιςιν ἐπὶ τῆς εὐνῆς, εἴπερ καὶ τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ἰαύειν. οὐ γὰρ ἂν ἔλεγεν· ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον (Ι 325), καὶ πάλιν· Εὐρυνόμη δ' ἄρα οἱ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι· [ἔνθ' Ὀδυςεὺς μνηςτῆρςι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ κεῖτ' ἐγρηγορόων (υ 4—6)]. τὸ δὲ παν- 20

---

4 ὄφρα ἔτι Ζεὺς ἐπεὶ B 13. 14 Ἀθήνη et κέχρηται Dindorfium secutus dedi, in codice detrita sunt 15 ι ναύ in cod. detrita 16 καταδύςεως τῆς γαςτρός in cod. detrita, supplenda e schol. infra (ad lin. 16) collato 17 L ita incipit: ἐναντία δοκεῖ ταῦτα· ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυςταὶ εὗδον παννύχιοι Δία δ' οὐκ εἶχε νήδυμος ὕπνος τῷ ἔνθα καθεῦδ' ἀναβὰς πάρα δὲ χρυςόθρονος Ἥρη. λύοιτο δ' ἂν κτλ. 18 λύοιτο δὲ κ. λ. B 19. 20 καὶ τὸ — ὡς καὶ in B detrita 21 ἀύπνους om. L 21. 22 εὐρυν. γὰρ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλλε L 22. 23 ἔνθ' — ἐγρηγορόων BL om.; sensu postulante addidi; eadem in scholio excerpto leguntur

---

1—16 Eadem breviore forma ad δ 793 in codicibus DE Dindorfii, in D quidem praescripto *Πορφυρίου* (v. Dind. schol. Od., praef. p. LIII), leguntur. Nihilominus esse in iis quae aliunde sumpta cum Porphyrianis coaluerint non negaverim.

16 *ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι κτλ.* cf. schol. A et B l. c. (ad *νήδυμος*): *Ἀρίσταρχός φησιν ἐκ τοῦ δύνω δύμος καὶ ἐν ἐπεκτάσει νήδυμος· ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι, δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστρός* . . . . (id. Lp f. 65a).

18— p. 23, 3 †B l. c. ad *ἔχε B* 2 (id. Lp f. 65a c. l. *Δία δ' οὐκ ἔχε*): *καὶ πῶς φησιν ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς; λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ εὕδειν ἰαύειν κεῖσθαι, καὶ ἐπὶ ψιλῆς ἀνακλίσεως λαμβάνονται, οἷον* ⟨om. Lp⟩ *πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον καὶ Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι* ⟨om. h. vers. B⟩· *ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι* ⟨*ἔνθα δ' Ὀδυσσεὺς*

νύχιοι ἐcτὶ δι' ὅλης νυκτός, ὥcτ' ἐγχωρεῖ τὸν μὲν διὰ μέρους ὑπνῶcαι τοὺc δὲ δι' ὅλης. τὸ δὲ νήδυμος ὕπνος ἐcτὶ βαθύς, ὥcτε δύναιτ' ἂν ὑπνῶcαι μὲν μὴ βαθεῖ δὲ ὕπνῳ.

8 sqq. ἀποροῦcι πῶc καὶ ὁ Ζεὺc οὐκ ἀληθεύει, ὑπιcχνούμενος νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν (v. 12), καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀπατᾶται καὶ ὁ ὄνειρος ὀλοόc. ὀλοὸc μὲν οὖν ὁ ὄνειρος, ὅτι οὐ cαφής, Ἀγαμέμνων δὲ νήπιος, ὅτι ἀφροcύνης ἡ ἀπάτη γίνεται· τὸ γὰρ νῦν κεν ἕλοι Πριάμοιο πόλιν εἰc μίαν περιέcτηcε ⟨?, περϊέcτγ, suprascript. η, cod.⟩ ἡμέραν. καὶ ὅτι οὕτωc ὑπέλαβε καὶ ἤκουε τὸ νῦν δηλοῖ τὸ ἐπιρρηθὲν αὐτῷ· φῆ ⟨φή.., duae litt. eras.,⟩ γὰρ ὅγ' αἱρήcειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ νήπιος (v. 37). Ζηνόδοτος δὲ παριcτὰc τὴν τοῦ Διὸc ἀλήθειαν φηcὶ κατ' ἐκείνην ἑαλωκέναι τὴν ἡμέραν τὴν Ἴλιον· ὅτε γὰρ οἱ ὅρκοι cυνεχύθηcαν, ἡ πόλιc ἀπώλετο· ἐν γὰρ τῷ παραcπονδῆcαι ⟨παραcπονδίcαι cod.⟩ τὸ μηκέτι cωθῆναι κατεψηφίcθη. Ἀπίων δέ φηcιν ὅτι πρότερον ἐνδοιάζων ὁ Ζεὺc κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπέτρεψε τῇ Ἥρᾳ τὸν τῆc Τροίαc ὄλεθρον· διὸ καὶ κατῆλθεν ἡ Ἀθηνᾶ, τῇ τῶν ὅρκων ἀνατροπῇ cυναναcτρέφουcα τοὺc Τρῶαc (Δ 73). ἔπειτα ἐρρήθη πανcυδίῃ ἐξάγειν τοὺc Ἕλληναc, ὁ δὲ παρῆκεν οὐ μικρὰν ⟨μικροῦ cod., corr. Vill.⟩ μερίδα τὴν τοῦ Ἀχιλλέωc. πῶc οὖν ἀληθεύει καὶ ἐν τῷ ἐπέγναμψε γὰρ ἅπανταc Ἥρη λιccομένη (v. 14); καὶ τοῦτο ἀληθέc· πέπεικε γὰρ ἡ Ἥρα· φηcὶ γάρ·

*B f. 19ᵇ ad πανcυδίῃ (v. 12).

---

1 ἐγχωρεῖ B detrit. διὰ μέροc B 2 δι' ὅληc — ἐcτὶ B detrit.

μηστῆρσι Lp⟩ *κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ κεῖτ' ἐγρηγορόων. ἦ οἱ μὲν ἄλλοι παννύχιοι εὗδον, Ζεὺς δὲ οὐ παννύχιος* ⟨*ὁ δὲ* Ζ. *οὐ παννν.* Lp, addens *ἀλλ' ἐπ' ὀλίγον*⟩. Sequuntur in B verba ex altero fonte petita: *διδαχὴ δέ ἐστιν ὅτι καὶ θεοῖς πρὸς σκέψιν εὔθετον νὺξ κτλ.*

†A f. 24ᵃ *B* 2 (id. L f. 24ᵃ): *πῶς ἐν τῇ Α εἰπὼν* ⟨*εἰπόντα* L⟩ *τὸν Δία καθεύδειν νῦν φησι Δία δ' οὐκ ἔχε* ⟨*εἶχε* L⟩ *νήδυμος ὕπνος; λέγομεν δὲ* ⟨om. L⟩ *ἡμεῖς ὅτι ἐκάθευδε μὲν ἀλλ' ἐπ' ὀλίγον ἐκαθεύδησε καὶ* ⟨om. L⟩ *οὐ διὰ πάσης τῆς νυκτὸς ὡς οἱ ἄλλοι, μεριμνῶν* ⟨*ὡς καὶ οἱ ἄλλοι καθεύδουσιν* L⟩.

4 Cf. Plat. rp. II, p. 383 A.

7 †B f. 20ᵃ ad *νήπιος B* 38 (id. Lp f. 65ᵇ c. l. *νήπιος*): *νήπιος* ⟨om. Lp⟩ *ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι τὸ νῦν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἐνόμισεν.*

11 sqq. †B f. 19ᵇ ad *νῦν B* 29 (id Lp f. 65ᵇ c. l. *νῦν γάρ κεν*): *ἐκείνη γὰρ ἡ ἡμέρα πεπόρθηκε τὴν πόλιν διὰ τὴν τῶν ὅρκων παράβασιν.*

18 †Paris. 2556 *B* 12 ap. Cramer., An. Par. III, p. 147 (c. l. *πανσυδίῃ*): ....*ζητεῖται διὰ ποίαν αἰτίαν ψευδόμενον παρεισάγει ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς Ἰλίου πορθήσεως τὸν Δία; καί φαμεν ὅτι οὐ ψεύδεται ἀλλ' Ἀγαμέμνων πεπλάνηται· ὁ μὲν γὰρ ἔφη θωρῆξαί ἑ κέλευε πανσυδίῃ, ὁ δὲ τὸ μέγιστον μέρος παραλιπὼν τὴν Ἀχιλλέως συμμαχίαν εἰκότως τῆς ἐλπίδος ἐσφάλη, μὴ νοήσας τὰς του θεοῦ φωνάς.* Idem fere ibid. p. 146, 11 et cod. 2767 ibid. p. 187, 19. Respicit hanc solvendi rationem Proculus ad Plat. Remp., p. 381 ed. Bas., *τοὺς ἐξηγητάς* afferens.

ὅς τότ' ἔμοιγε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι (Ε 832). τὸ οὖν νέφος τοῦ Ἄρεως ἔταξε κατὰ πλήθους.

*B f. 19ᵇ, cohaerens cum scholio ad Γ 98 sqq. edendo.

ἀπρεπὲς δὲ τὸ λέγειν πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοι ⟨ἕλ cod.⟩ Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν (v. 12). τὸ γὰρ ψεύδεσθαι τὸν Δία αἱρήσειν μέλλοντα τὴν πόλιν ἄτοπον. ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· οἱ μέν, ὅτι τὸ νῦν δηλοῖ πλείω, ἐν οἷς περιέχεται οὐ μόνον τὸ τήμερον ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. οἱ δέ, ὅτι τὸ πανσυδίῃ σημαίνει μετὰ πάντων, ὥστε παραλιπὼν τὸν Ἀχιλλέα ἥμαρτε μέν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· καὶ γὰρ στρατηγοῖς καὶ βασιλεῦσι συγκεχώρηται εἰς τὸ πρόσφορον ψεύδεσθαι· καὶ δὴ καὶ τὸν Δία εἰσάγει τοιοῦτον τῷ ἔθει ἑπόμενον.

*B f. 20ᵇ ad πειρήσομαι.

73. διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων ἀπεπειρᾶτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ οὕτως ἔπραξεν ὥστε ὀλίγου τὰ ἐναντία συμβῆναι ἢ ἐβουλεύετο; καὶ τὸ κώλυμα ἀπὸ μηχανῆς· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐκώλυσεν· ἔστι δὲ ἀποίητον τὸ μηχάνημα λύειν ἄλλως εἰ μὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μύθου. φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης, ποιητικὸν μὲν εἶναι τὸ μιμεῖσθαι τὰ εἰωθότα γίνεσθαι καὶ ποιητῶν μᾶλλον τὸ κινδύνους παρεισάγειν. εἰκὸς δὲ καὶ ἐκ λοιμοῦ πεπονημένους καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπαυδήσαντας, καὶ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τῆς οἰκείας δυνάμεως ἀποστάντος, καὶ αὐτοῦ ἀφαιρεῖσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὴν Βρισηΐδα λέγοντος εἰς φόβον τῶν ἄλλων· στυγέει δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντα (Α 186), καὶ θορύβου γε ἐκ τῆς ἐξαναστάσεως τοῦ Ἀχιλλέως γεγονότος, μὴ εὐθὺς παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἔξοδον, ἀλλὰ πειραθῆναι ἡγήσασθαι δεῖν εἰ οὕτως ἔχουσιν. εἰ γὰρ ἄνευ πείρας πολεμεῖν ἐκέλευε τοὺς οὕτω διακειμένους, συνέβη δὲ ἀντειπεῖν τινάς, ἀνάστατον ἐγίνετο τὸ πᾶν ἔργον καὶ ἐπανάστασις πάντων, καὶ λοιπὸν ἡ δέησις τοῦ βασιλέως, ἡ κόλασις τῶν ἀπειθούντων. ἀναγκαία οὖν ἡ πεῖρα μετὰ τοῦ ἐναντιοῦσθαι παραγγεῖλαι τοὺς ἡγεμόνας, ἐν ᾧ αὐτοὺς φθάσας ἐναντίους παρακαλεῖ γενέσθαι τῆς αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν τοῦ πολέμου πείρας. προληφθέντες γὰρ ταῖς πρὸς αὐτὸν ὁμολογίαις, ἄτοποι εὑρίσκονται μὴ κωλυταὶ γινόμενοι, ὥσπερ συνέθεντο, συμπράκτορες δὲ τῶν φευγόντων. ὅθεν καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ εὐλόγως λείπεται ἡ πρὸς τοὺς τοιούτους ἐπίπληξις, ἐπὰν λέγῃ· ἐν βουλῇ δ' οὐ

11 scholio in cod. praemittitur Ἀριστοτε[λ] 12 συμβουλεύειν cod., corr. Bkk. 13 μαχανῆς cod. 14 εἰ om. cod., addidit Vill. 15 ποιητέων? 20 γε pro τε conieci

2 Quae de *νέφος* quod perhibetur *Ἄρεως* dicta sunt non expedio. Nisi error aliquis latet aut multa exciderunt, scriptura loci alicuius innui videtur (an Zenodotea?) ad nos neque per codices neque scholia propagata.

16 sqq. † Alterum *B h. v., scholio quod supra edidimus verbis *καὶ ἄλλως* praemissis subiunctum (L f. 26ᵇ *Π*, c. l. *πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσι πειρήσομαι*): *ἄλογον τὸ πειράζειν· εἰ γὰρ ἑτέρως* ⟨*ἑτέρους* L⟩, *ὥσπερ καὶ ἐγένετο, τὸ πλῆθος ἔνευσεν, ἀπώλετο ἂν πάντα τὰ πράγματα. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· προησφάλισται* ⟨—*το* L⟩ *γάρ· ὑμεῖς δ'* ⟨om. L⟩ *ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. συνέφερε γὰρ ἡ πεῖρα διὰ τὸν καιρόν, ἀφεστῶτος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ πλήθους ὑποπτευομένου.* — Aliter Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 148, 11.

πάντες ἀκούςαμεν οἷον ἔειπε (Β 194). τὸ μὲν οὖν αὐτὸν παρακαλεῖν οὕτως ἔχοντας πολεμεῖν ἐπίφθονον ἦν, ἐκέλευςε δ' αὐτοῦ λέγοντος, ὡς δεῖ ἀπιέναι, τοὺς ἄλλους κωλύειν· ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεςςιν (v. 75). ςυνέβη δὲ ἃ εἰκὸς ἦν, διά τε τὸ
5 ὀργᾶν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι εἰ ἀπεπειρᾶτο ἀςμένως ἀκοῦςαι καὶ φθάςαι ἀναςτάντας πρίν τινα τῷ Ἀγαμέμνονι ἀντειπεῖν. ὁ οὖν Ἀγαμέμνων ὀρθῶς ἐβουλεύςατο· οὐ γὰρ δεῖ ἐκ τῶν ἀποβαινόντων κρίνειν τὸ ὀρθῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ πῶς κατὰ λόγον ἦν ἀποβῆναι· πολλὰ γὰρ παραλόγως ἐπιτυγχάνει, εἴπερ γε καὶ κατορθοῦται· καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἀνέςτηςαν πρίν τινα
10 ἀντειπεῖν. τί γὰρ ἔφη; ἐγὼ μὲν ἐρῶ ὅτι δεῖ φεύγειν, ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀντιλέγετέ μοι πρὸς τοῦτο, οὐ προςδοκήςας ὅτι πρὶν ἀντειπεῖν αὐτῷ ἔςται τι τῶν ἀτόπων, οὐδ' ὅτι τὸ πλῆθος ἅμα τῷ φάναι αὐτὸν ἀΐξει ἐπὶ τὸ ῥηθέν. ἅμα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἀγωνιᾶςθαι πεποίηκε τὸν ἀκροατήν· τό τε γὰρ ἀποβῆναι καὶ τὸ πάλιν εἰς ὀρθὸν ἐλθεῖν τραγικόν,
15 καὶ τοῦ ποιητοῦ ἐπιβολὴ ἔνογκος. ἡ δὲ λύςις οὐκ ἀπὸ μηχανῆς· ὅταν γὰρ διὰ τῶν εἰκότων γίγνηται, οὐ μηχανὴ τοῦτ' ἔςτιν, ἅμ' ὅτε πρόςκειται θεός. ἀλλὰ τοῦτ' εἰπὼν ὃ εἰκὸς ἦν αὐτοῖς γίνεςθαι, εἰς θεὸν ἀνέθηκε τὸν Ὀδυςςέα διανοηθῆναι ταῦτα δρᾶν ἃ πρᾶξαι ἂν εἰκός ἐςτιν, ὡς τὸ καὶ φεύγειν ἐν νηυςὶ πολυκλήϊςι κελεύςω· ὑμεῖς δ' ἄλλο-
20 θεν ἄλλος ἐρητύειν. ἢ οὐ τοὺς φεύγοντας ἐρητύειν κελεύει (οὐδὲ γὰρ ἤλπιζε τοῦτ' ἔςεςθαι), ἀλλ' ἐμοὶ ἀντιλέγειν, ἐπέχειν καὶ μένειν ςυμβουλεύοντας, καὶ τοῦτο ποιοῦντας πρὸς ἐμὲ διδάςκειν ὡς χρὴ μένειν καὶ μὴ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ ῥηθεῖςι περὶ φυγῆς πείθεςθαι.

82. ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὸ οὕτω κολακεύειν, ὡς τὰ μὲν τῶν ἄλ-
25 λων ὀνείρατα ψευδῆ λέγειν, μόνον δὲ τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀληθές. λύεται δὲ κατὰ λέξιν. οὐ γὰρ εἶπεν, εἴ τις εἶδεν ὅτι ψευδὲς ἐθεάςατο, ἀλλ' εἴ τις εἶπε τάχ' ἂν πρὸς χάριν ἐδόκει πλάςαι· νῦν δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν οὐκ ἂν ἐξαπατῴη ⟨ἐξαπατοίη cod.⟩.

*B f. 21^a ad εἰ μέν τις.

88. τὸ νέον ἐρχομενάων ἀποδεδώκαςιν ἀντὶ τοῦ νεωςτὶ ἐρχο-
30 μένων ἀεί, ὡς τὸ κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθει (γ 318).

*B f. 21^a ad νέον. Vat. Ζητ. κϛ' (rect. 27).

---

12 cod. οὐθ', corr. Dind. φᾶναι cod. 17. 18 ἀνέθηκε correxi ex ἀντέθηκε 19 πολυκληῖςι cod. 23 sequitur: καὶ ἄλλως. ἄλογον τὸ πειράζειν κτλ., v. supra ad p. 24, 16 29 Vatic. inc.: ἠύτ' ἔθνεα εἶςι μελιςςάων ἀδινάων π...ης ⟨V^2 in marg. ἑτρ⟩ ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων. τὸ νέον ἐρχομενάων ἀποδεδώκ.... ⟨V^2 mg. καςιν⟩ ἀντὶ τοῦ νεωςτὶ ἀεὶ ἐρχομένων 30 εἰλήλουθεν V

10—23 † B f. 21^a ad *ἐρητύειν B* 75 (id. L f. 26^b s. l., Lp f. 66^a c. l. *ἐρητύειν*): *οὐκ ἐκείνους φεύγοντας, ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα λέγοντα· οὐ γὰρ ᾤετο τοσοῦτον ταχέως* ⟨*ταχαίως* Lp⟩ *ἀναπτερωθῆναι πρὸς φυγὴν αὐτούς.*

13 Cf. p. 26, 27.

24 sqq. † Eust. *A*, p. 175, 34 sqq. — Aliter Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 148, 17 sqq.

29 *νέον* pro *νεωστί* Aristarchus accepisse videtur, v. Lehrs, Ar. p. 151.

τί οὖν ἐστι τὸ νεωστί ἐξηγούμενοί φασιν, ὅτι τὰς πτήσεις οὐ διηνεκεῖς ποιοῦνται, ἀλλ' εἰς βραχύ, ὥστε φαντασίαν ἀεὶ παρέχεσθαι ὡς ἀρτίως ἐξορμωμένων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν ὥραν μηνύειν μᾶλλον ὅτε πέτονται, πέτονται δὲ τοῦ ἦρος αἰεί, νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν καὶ νέον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἦρος προσηγόρευον. αὐτός τε ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη ἔαρος νέον ἱσταμένοιο (τ 519), πατέρα τε τῶν καιρῶν τὸν χειμῶνα Πυθαγόρας καλεῖ. αὗται οὖν κατὰ τὸ νέον ἔαρ ἔρχονται. ὅτι γὰρ τὸ ἔαρ δηλοῖ, ἐπάγει βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν (Β 89). θαυμάσαι δὲ ἔστι Ζηνόδοτον τὸ βοτρυδὸν ἐκλαβόντα ἐοικότως βότρυϊ τῷ ὀρνέῳ, ὅπερ αὐτὸ συστρέφει ἐν τῇ πτήσει. οὐδεὶς γὰρ τῶν παλαιῶν οὐδ' Ἀριστοτέλης βότρυν ζῷον ἔγραψε, κέχρηται δὲ Ὅμηρος ἐπ' ἀμπέλου τῷ βότρυος ὀνόματι· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν (Σ 562). βοτρυδὸν οὖν τὸ ἐοικότως βότρυϊ σταφυλῆς, κατὰ συστροφὰς γὰρ πέτονται. τάχα δὲ καὶ ὅτι ἐν σχήματι βοτρύων ἐκκρέμανται τῶν ἀνθέων, τῶν ῥαγῶν τὴν τραχύτητα μιμούμενοι τῷ πολλὰς καθ' ἑνὸς ἐκκρέμασθαι. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μελισσῶν τὸ βοτρυδὸν λέγει, ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων, οἷς τὰς μελίσσας παραβέβληκεν, ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν (Β 93), κατὰ ἴλας καὶ συστροφάς, ὅτι ὡς συνήθεις καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἑταιρείας εἴχοντο. ἰσοδυναμεῖ οὖν ἄρα τὸ ἰλαδόν τῷ βοτρυδόν.

B f. 22ᵇ ad κινήθη. Lp f. 67ᵇ c. l. ὡς κύματα.

144 sqq. . . . . . διὰ τί δὲ, προειπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τοῖς προβεβουλευμένοις ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν (v. 75), ὁρμησάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὰς ναῦς, οὔτε Ὀδυσσεὺς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τοῦτο ἐποίησε ταχέως, ἀλλ' ὁ μὲν ἕστηκεν ἁπλῶς μονονουχὶ ἁπτόμενος τῆς νηός, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας μένουσι, καὶ παραγίνεται ἡ Ἀθηνᾶ ὥσπερ καθεύδοντα ἐγείρουσα τὸν Ὀδυσσέα; ἢ ὅτι οὐχ οἷόν τε ἦν ὁρμησάντων παραχρῆμα ἐπέχεσθαι αὐτούς, θορύβου κατέχοντος τοσούτου· θεατὰς γοῦν ἡμᾶς ποιῶν τῆς τότε ἀταξίας αὐτῶν ἐπιτραγῳδεῖ ταῦτα τὰ ἔπη· κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα (v. 144).

1 τί οὖν ⟨ῦν humiditate deleta V² rescripsit⟩ V 1. 2 οὐ — ἐπὶ βραχύ (sic) in cod. hum. deleta rescripsit V² 2 αἰεὶ παρέχειν V 2. 3 litterae quae inter ἀρ (ἀρτίως) et τὴν ὥραν in V exstabant tinctura adhibita deletae sunt 3 μ.νύειν ⟨η a V² sprascrpt.⟩ ὅτε πέτονται μᾶλλον V 4 ν.ον V τοῦ ἔαρος V 5 αὐτὸς δὲ ἐκπλήρω. ἔφη V pro νέον legendum videtur νέου 6 τὸν καιρῶν V 7 .ῦται οὖν κατ..έον ἔαρ V 8 ἐ..νθεσιν ⟨π et α a V² suprascrpt.⟩ V 10 ὃ ἑαυτὸ V 11. 12 ἐπ' ἀμπέλῳ τ. βότρυς ὀνόματι V 15 καθ' om. V ἐκκρεμᾶσθαι B 17 ἰλαδὸν φησὶν εἰς ἀγορήν V 18 συνήθεις correxi, B συνηθείας. Extrema enim V ita: συστροφάς. ἰσοδυναμεῖ ἄρα τὸ ἰλαδόν τῷ βοτρυδόν. δηλοῖ δὲ τὸ ὡς συνήθως καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἑταιρίας εἶχον. 20 B inc.: ὥρμησε. μακρὰ δὲ τὰ ὑψηλά, ἤτοι τὰ ἐκ βάθους κινούμενα. συνωθοῦνται γὰρ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, ὡς πάσης ἐκ βυθοῦ ταρασσομένης τῆς θαλάσσης. διὰ τί δὲ κτλ. Lp inc.: διὰ τί προειπ. 22. 23 οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὔτε ὀδ. Lp 23. 24 μόνον οὐχ Lp 24. 25 καὶ ἡ ἀθ. παράγει ἀπὸ μηχανῆς Lp 25 τὸν ὀδ. ἐγείρουσα Lp 27 τοιούτου Lp θεατὰς οὖν ἡμᾶς ποιῶν τῆς ἀταξίας Lp

27 Cf. p. 25, 13.

διὸ Ὀδυccεύc, μετὰ Νέcτορα cυνέcει προὔχων, ἵcταται μὴ καθέλκων τὴν
ναῦν, διὰ τούτου δεικνὺc ὃ ἐβούλετο καὶ τοὺc ἄλλουc ποιεῖν. ἔcτι δὲ
Ὀδυccεὺc ἱκανώτεροc Νέcτοροc πάντα πρᾶξαι τὰ διὰ cώματοc, τῶν δὲ
ἄλλων cυνετώτεροc. διὸ πρὸc τοῦτον ἡ Ἀθηνᾶ ἥκει· οὐ γὰρ πιθανὸν
5 θεοῦ δίχα παυθῆναι τοιοῦτον θόρυβον.

L f. 29ᵃ, *Π*, c. l. πόντου Ἰκαρίοιο. Cf. Scor. ap. Dind. IV, p. 410, *Π*.

145. τὸ Ἰκάριον πέλαγοc πολύκυκόν ἐcτι καὶ ταραχῶδεc, τῇ μὲν
ἀναcπωμένου τοῦ ῥόθου περὶ Ἄμπελον ἀκρωτήριον τῆc Cάμου ⟨cάμηc
L⟩ καὶ ἀνακοπτομένου ταῖc Κορcεαῖc ⟨κύρcαιc L, κόρcαιc Dind.⟩, ἐπ-
εγειρομένων δὲ ⟨τε L⟩ καὶ διὰ ⟨om. L⟩ τὰc τῶν ἀνέμων ἐκβολὰc ἐπ-
10 αλλήλων κυμάτων, περιβεβλημένων πανταχόθεν ὧδε τῷ πελάγει νήcων
ἀπλέτων· τῇ μὲν Νάξου τε καὶ Πάρου ⟨καὶ ἐπάρου L⟩, τῇ δὲ ἀντιπέ-
ραc Ὠλιάρου ⟨ἀντιπέρα cωλιάρου L⟩ τε καὶ Μελάντου cκοπέλων καὶ
Δήλου ⟨δήλων L⟩ καὶ Μυκόνου· καὶ ἀναθλίβοντοc † τὰc νήcουc τοῖc
ἑαυτῶν τόνοιc τοῦ Αἰγαίου πελάγουc τῆc τε ἐπικειμένηc Ἰκαρίαc ⟨κα-
15 ρίδοc L⟩ νήcου καὶ πανταχόθεν κυμαινομένηc. ἀγριαίνει δὲ ὅλον τὸ
πέλαγοc ὁ ἐπικείμενοc κρημνὸc cκοπελώδηc τε ὢν καὶ ἀγχιβαθήc ⟨ἀγχί-
βαθοc L⟩. ταῦτα δὲ καὶ Ὅμηρον ἀκριβῶc ἐπιcτάμενον τὸν τῶν Ἑλ-
λήνων τάραχον ἀποπλεῖν διεγνωκότων εἰc τὰc πατρίδαc παρεικάcαι
⟨παρεικάcθαι, cθαι e corr., L⟩ εἰπόντα ⟨τὸν Ἀγαμέμνονα add. L, quae
20 delenda sunt⟩· κινήθη δ' ἀγορὴ ὡc κύματα μακρὰ θαλάccηc
πόντου Ἰκαρίοιυ, τὰ μέν τ' Εὖρόc τε Νότοc τε ὤρορ' ⟨ὤρορεν
L⟩ ἐπαΐξαc πατρὸc Διὸc ἐκ νεφελάων ⟨ἐκ διὸc πατρὸc νεφ. L⟩.
καὶ οἱ ἄνεμοι δέ, φηcί, χειμέριοι, καὶ ἀντίπαλοι Εὖρόc τε Νότοc τε ταῖc
τοῦ Ἑλληcπόντου ἐκβολαῖc, ἔνθα δὴ ἀναθλιβόμενον τὸ Ἰκάριον ἀνοι-
25 δαίνει πέλαγοc.

169. ad Ψ 269.

*B f. 23ᵇ s. signo.

183. ἀπρεπὲc εἶναι δοκεῖ τὴν χλαῖναν ἀποβαλόντα μονοχίτωνα
θεῖν τὸν Ὀδυccέα διὰ τοῦ cτρατοπέδου, καὶ μάλιcτα οἷοc Ὀδυccεὺc εἶναι

---

1 μετὰ τὸν νεcτ. Lp 2 ἐπιδεικνὺc Lp 3 Νέcτοροc om. Lp διὰ τοῦ cώματοc Lp 4 ἐλήλυθεν ἡ ἀθ. οὐ γὰρ δίχα θεοῦ πιθ. τοcοῦτον καταcτέλλεcθαι θόρυβον Lp 27 in cod. Lips. lemmati praemissum ἀριcτοτλ. ⟨τλ supra ο scriptis⟩; idem nomen scholio B adscriptum

---

2 Cf. p. 32, 13.

6 sqq. Scholium ab usitata quaestionum forma prorsus discrepans nemo huc referret, nisi a codicibus Porphyrio nominatim tribueretur. Quod nisi quis transcribentium errore factum esse probaverit, statuendum est, fragmentum esse scriptoris nescio cuius quod Porphyrius quaerens, cur Icarium maxime mare poeta commemoraret, attulerit; unde simul apparet, cur lin. 17 sqq. oratione quae dicitur obliqua utantur.

27 sqq. †B f. 23ᵇ ad *θέειν B* 183 (id. Lp f. 68ᵃ c. l. *ἀπὸ δὲ χλαῖνα*): .... *ἀπέβαλε δὲ τὴν χλαῖναν ἢ διὰ τὸ εὐπερίσταλτον ἢ διὰ τὸ ἐπιστρέφειν τῇ παραδόξῳ θέᾳ τοὺς πολλούς, ἢ ἵνα ταπεινὸς ὑπηρέτης εἶναι δοκῇ* ⟨*δοκῇ εἶναι* Lp⟩ *τῶν βασιλικῶν δογμάτων. οἱ δέ, ὅτι ἀπὸ τῆς σπουδῆς αὐτομάτως πέπτωκε. καὶ περὶ Ἀγαμέμνονος δὲ ἑτέρωθί φησι πορφύρεον μέγα φᾶρος* ⟨*φάρος* Lp⟩

L f. 30b, Π. Lp f. 68a c. l. χλαῖναν βάλε.

ὑπείληπται. φηcὶ δ' Ἀριστοτέλης, ἵνα διὰ τὸ τοῦτο θαυμάζειν ὁ ὄχλος ἐπιcτρέφηται καὶ ἐξικνῆται ἡ φωνὴ ὡc ἐπὶ μεῖζον, ἄλλου ἄλλοθεν cυνιόντος, οἷον καὶ Cόλων λέγεται πεποιηκέναι, ὅτε cυνῆγε τὸν ὄχλον περὶ Cαλαμῖνος. ἄλλοι δέ, ὅτι ἐμπόδιον ἦν αὐτῷ πρὸς τὸν δρόμον ἡ χλαῖνα. οἱ δέ, ὅτι ταπεινὸν αὐτὸν καὶ ὑπηρέτην τῶν Ἀγαμέμνονος πραγμάτων δεῖξαι βούλεται. οἱ δέ, ὅτι τὸ cκῆπτρον λαμβάνει μετιὼν τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥcτε τὴν ἐξουcίαν ἔχων τὴν βαcιλικὴν τὸ οἰκεῖον cχῆμα τῆς ἀξίας περιεῖλεν. οἱ δέ, ὅτι τρέχοντος αὐτοῦ πεcεῖν αὐτομάτως cυνέβη. 5

. . . . . οἱ δέ, ὅτι τὴν cπουδὴν ἐπιδεῖξαι θέλων διὰ τῆς πτώcεως τῆς χλαμύδος ἥτις . . . . ἐγεγόνει. οἱ δὲ μᾶλλον cυντίθενται, ὅπως ἐπιcτρέψῃ τὸ πλῆθος πρὸς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ φεύγειν ταραχῆς ἐπέχων διὰ τοῦ ξενιcμοῦ, ὡc καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἑτέρωθί φηcι (Θ 271) πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχοντα παρακελεύεcθαι τοῖc Ἕλληcιν. τὸ δὲ cκῆπτρον λαμβάνειν ἔοικε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἤτοι ἵνα τὰ τῷ βαcιλεῖ δοκοῦντα φαίνηται πράττων καὶ παρὰ τοῦ βαcιλέως λαβεῖν τὴν ἐξουcίαν, ἢ ἵνα ἀντὶ βαcιλέως φαίνηται ποιεῖν καὶ τὴν τοῦ αὐτοκράτορος εἰc τοὺc πλημμελοῦνταc εἰληφέναι ἐξουcίαν, ἢ ὅτι ἄλλωc οὐκ ἐξῆν δημηγορεῖν ἢ τὸ cκῆπτρον ἔχοντα. 10 15

184. v. ad Ε 576. 20

*B f. 24a ad ἐν βουλῇ. Lp f. 68b c. l. ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες.

194. διὰ τί τὸ ὄναρ οὐδεὶc τῶν ἐν τῷ προβουλίῳ ἀκούcαc παρὰ Ἀγαμέμνονος ἐξεῖπε τοῖc ἄλλοιc Ἕλληcιν; ἓν μὲν αἴτιον· εὐλάβεια γὰρ ἦν μὴ ὑπονοήcωcιν οἱ Ἕλληνες ὅτι διὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα cτάcιν τὸν ὄνειρον πλάccει <coni. Cobet ap. Dind.; codd. πράccει>, ὅπερ οὐ βαcιλικόν· ἕτερον δὲ ὅτι τὰ τῶν ὀνείρων οὐ βεβαίωc πιcτεύεται, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐξεῖπε. τρίτον δὲ ὅτι τὰ ἐν ταῖc βουλαῖc βαcιλικὰ cκέμματα καὶ διηγήματα τοὺc ἀκούονταc οὐ προcῆκεν ἐκκαλύπτειν. 25

---

1 τοῦτον L τὸ om. Lp 4 ἐπὶ cαλαμῖνι L 5 αὐτὸν BLp 6 μετιὼν τοῦ τοῦ ἀγ. Lp 10 in tribus e quibus edidi codicibus (etiam in Lips.) verba οἱ δὲ ὅτι τὴν cπουδὴν κτλ. cum iis quae antecedunt cohaerent interiectis quidem his: βῆ δὲ θέειν ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε, τὴν δ' ἐκόμιcε <ἐκόμιccε Lp> κῆρυξ εὐρυβάτης, quae quin in lemmate posita sint eo minus dubitandum est, quod quae sequuntur partim idem continent quod superiora. Duo inter se scholia ita coaluisse, ut unam efficere videantur quaestionem, etiam aliis locis, e. c. Ζ 168, videre licet. Nostro loco ea re factum esse, ut initium quod fuerat alterius scholii ἀπορίαν continens abiceretur, non est quod mireris 11 post ἥτις lacunam statui; excidisse videtur αὐτομάτως vel sim. 11. 12 ἐπιcτρ^ε B 12 παρὰ τοῦ φεύγειν Lp 13 ἑτέρωθεν Lp 15 ἤτοι om. L, qui pergit (17) ἵνα ἀντὶ βαcιλέως φαίνηται ποιεῖν post ἵνα B duae fere litt. eras. 16 λαβὼν Lp 18 ἐξὸν L

ἔχων (Θ 221). *ἢ διὰ τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι αὐτὸν σπεύδοντα ἀπὸ* (sic) *τοῦ πλήθους τῶν ἱματίων.* Verba inde a *ἢ διὰ τὸ μὴ ἐμπ.*, quae B om., eadem fere in cod. Par. 2766 (Cram. III, p. 278, 20) leguntur: *ἀπεδύσατο δὲ τὴν χλαμύδα διὰ τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι κτλ.*

B f. 24^a ad σκήπτρῳ. Lp f. 68^b c. l. τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε.

199. δόξειεν εἶναι τοῦτο ἄλογον, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς εἰπούσης σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον (v. 180) τύπτει τινάς· ταῦτα γὰρ παρακούοντος τῆς θεοῦ, ὅπερ ἁρμόζον οὐδαμῶς Ὀδυσσεῖ. ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἡ μώμησις ἄλογος· εἰκὸς γὰρ ἦν ἐν τῷ τοσούτῳ θορύ-
5 βῳ σφάλλεσθαι πολλάκις καὶ Ὀδυσσέα· πάντες γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς συνταραττόμεθα παρηχούμενοι, ὥστε πολλὰ ἐπιλανθάνεσθαι. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπείκουσιν.

*B f. 24^a ad Θερσίτης.

212. διὰ τί μηκέτι μέλλων ὁ ποιητὴς τοῦ Θερσίτου μνημονεύειν
10 ἅπαξ αὐτοῦ ἐδεήθη; καὶ τίς ἡ χρεία τοῦ δεηθῆναι ἐν τῷ θορύβῳ γεγονότι ἐκ τῆς Ἀγαμέμνονος τῶν Ἑλλήνων πείρας; ῥητέον δὲ ὅτι παραλόγως γεγονυίας τῆς Ἑλληνικῆς στάσεως διὰ τὸ ἄλλως ἐκδέχεσθαι τοῦ βασιλέως τοὺς λόγους καὶ μὴ συνιέναι ὅτι πείρας ἕνεκα εἴρηκε τοὺς πολλοὺς καὶ συρφετώδεις, καὶ μάλιστα τῆς ἀγνοίας ἐν τῷ χυδαίῳ πλή-
15 θει γεγονυίας — τοῖς γὰρ ἡγεμόσι προείρητο ἡ τοῦ βασιλέως γνώμη, οἷς ἐν τῷ προβουλίῳ ἐρρήθη <ἐρήθη cod.>

καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήισι <πολυκλῆϊσι cod.> κελεύσω,
ὑμεῖς δὲ ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν (v. 74. 75)

20 —, ἐκ τῶν πολλῶν ἔδει καὶ χυδαίων γενέσθαι τὴν μέμψιν· οὐ γὰρ ἐκ τῶν βασιλικὴν <—ῶν cod.; corr. Vill.> καὶ ἀναπολόγητον ἐσχηκότων τῆς στάσεως τὴν αἰτίαν. ἅπαξ δὲ ἐκ τῶν χυδαίων ὀφειλούσης γενέσθαι τῆς ἀταξίας, τοιοῦτον πρόσωπον εἰκότως ἐδέξατο, ὃ προσυνίστησιν ὅτι

ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε <spr. lin. ab alt. man. addit.>
25 πολλά τε ᾔδει,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν
ἔμμεναι (v. 213—16).

εἰδὼς δὲ ὅτι ὀργαὶ χυδαίων καὶ πλήθους ἀνοήτου ἢ φόβῳ κρατοῦνται
30 ἢ γέλωτι διαχέονται <διαδέχονται cod.; corr. Vill.), ἀμφοτέροις κέχρηται, φόβῳ μὲν διὰ τοῦ Ὀδυσσέως, διαχύσει δὲ καὶ γέλωτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔσχε χρήσασθαι ἢ διὰ τοῦ τοιούτου προσώπου, ὥστε τὸ αὐτὸ παρέλαβεν εἰς ἔνδειξιν τῆς τοῦ χυδαίου πλήθους στάσεως οἵα τις ἦν, καὶ εἰς τὴν τοῦ γέλωτος ὑπόθεσιν. καὶ μετὰ τοῦτο ἐξεῖλεν αὐτὸν τῆς ποι-
35 ήσεως, ὅτι καὶ πᾶσαν τοιαύτην στάσιν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τῶν ποιημάτων ἐξώρισε. τοιοῦτόν τι καὶ ἐν στάσει θεῶν καὶ ἐν ἔριδι, ἐν ᾗ ἔφη

---

1. 2 δόξειε καὶ τοῦτο εἶναι ἄλ. ὅτι τῆς θεᾶς εἰπούσης σοῖς δ' ἀγανοῖς φαίνεται τύπτων τινὰς ὡς παρακούων τῆς θεᾶς Lp 3 ἐπὶ ὀδυσσέως Lp 4 ἡ μίμησις οὐκ ἄλογος· τὸ γὰρ ἐν τοσ. θορ. μηδὲν σφαλλόμενον τὸν ὀδ. ποιεῖν ἀμίμητον· πάντες γὰρ ἐν τοιούτ. καιρ. ταραττόμεθα παρηχ. ὡς π. ἐπιλανθάνεσθαι, reliquis omissis, Lp

---

6 † A *B* 199 (id. fere Lp f. 68^b, Paris. 2556 ap. Cramer. III, p. 151): *οἱ γὰρ θρασεῖς κολακευόμενοι ἐπαίρονται, εἴκουσι δὲ πληγαῖς μᾶλλον......*

ὤχθηϲαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸϲ θεοὶ οὐρανίωνεϲ (Α 570), ἐπενόηϲε διὰ τῆϲ Ἡφαίϲτου οἰνοχοΐαϲ, ὃν κυλλοποδίωνα καὶ ἀμφιγυήεντα ἔφη, διὰ τῆϲ τούτου οἰνοχοΐαϲ τὴν ϲτάϲιν βουληθεὶϲ εἰϲ γέλωτα παρατρέψαι. τὰ γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματα πρῶτοϲ ὑπέλαβεν ⟨correxi; cod. ὑπέβαλεν⟩ εἶναι, καὶ τὰϲ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὀργὰϲ θεῶν διαλύεϲθαι καὶ διὰ γέλωτοϲ, ὡϲανεὶ γέλωτοϲ ⟨ita videtur; litterae duorum verb. admodum detrit.⟩ ἀξίων τῶν ἀνθρώποιϲ προϲηκόντων πραγμάτων. 5

A ..... ἐζήτηται δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ Θερϲίτηϲ ἐϲτράτευϲεν εἰϲ Τροίαν τοιοῦτοϲ ὤν. ῥητέον οὖν ὅτι ὡϲ ⟨Ludw., Mus. Rh. XXXII p. 19⟩ ϲταϲιώδηϲ ὢν οὐκ ἀπελείφθη ἐπὶ τῆϲ πατρίδοϲ, ἢ ὅτι κατ' ἐπ- 10 ειϲόδιον παρῆκται πρὸϲ τὸ ἐκ τοῦ ϲκυθρωποῦ πρὸϲ ἱλαρότητα τὰϲ ψυχὰϲ ἀνακαλέϲαϲθαι τῶν Ἑλλήνων, ὥϲπερ εἴληπται καὶ Ἥφαιϲτοϲ γέλωτοϲ χάριν παρὰ τοῖϲ θεοῖϲ ἐν τῇ Α. λαμβάνεται δὲ πᾶν ἐπειϲόδιον τῷ ποιητῇ ἢ πιθανότητοϲ ἕνεκεν ἢ χρείαϲ, ὥϲπερ τοῦτο νῦν, ἢ κόϲμου καὶ ὑψώ- ϲεωϲ χάριν. 15

L f. 31ᵇ. Lp 226. διὰ τί ὑπὲρ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ χαλκοῦ ἐμνήϲθη; ὅτι ἐν τοῖϲ ἀρχαίοιϲ ϲφόδρα τίμιοϲ ἦν ὁ χαλκόϲ ⟨χαλκεύϲ L⟩.

L f. 32ᵃ. Idem fere A et Par. 2556, Cramer III, p. 152, 15. 249. ἄμ' Ἀτρείδηϲ' ⟨suprascrpt. αιϲ⟩ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον: οὗτοι δὲ ἦϲαν κατὰ μὲν τὸ ϲύνηθεϲ Πλειϲθένουϲ καὶ Ἀερώπηϲ Ἀτρέωϲ παῖδεϲ τοῦ Πέλοποϲ, ὥϲ φαϲιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Πορφύριοϲ ἐν 20 τοῖϲ Ζητήμαϲιν. ἀλλ' ἐπειδὴ Πλειϲθένηϲ νέοϲ τελευτᾷ μηδὲν καταλείψαϲ μνήμηϲ ⟨μνημ, μ spr. η scrpt., cod.⟩, νέοι ἀνατραφέντεϲ ⟨ἀνατρεφέντεϲ cod.⟩ ὑπὸ Ἀτρέωϲ αὐτοῦ παῖδεϲ ἐκλήθηϲαν.

*B f. 25ᵇ ad Ὀδυϲϲεὺϲ v. 272. 257—277. διὰ τί ἐπὶ τῷ Θερϲίτῃ πληγὰϲ λαβόντι καὶ γελοίωϲ δακρύϲαντι, καὶ τοὺϲ Ἕλληναϲ καίπερ ἐφ' οἷϲ ἐπεπόνθειϲαν ὑπὸ τοῦ 25

18—23 Verba scholii codicem Leidensem religiose secutus dedi. Quae inter Didymi quae dicuntur scholia leguntur: *οὗτοι ἦσαν κατὰ μὲν τὸ σύνηθες Ἀερόπης καὶ Ἀτρέως παῖδες τοῦ Πέλοπος, τῇ δ' ἀληθείᾳ Πλεισθένους, ὥς φασιν κτλ.*, quin si rem spectes recte se habeant dubitari nequit; ea non coniectura sed libri cuiusdam auctoritate niti Dindorf., vol. I, p. 95, 12 not., innuere videtur. Cum Leidensi ad verbum fere concinunt A et Paris., nisi quod ille *φησὶν* (20) pro *φασιν*, hic *Ἀτρέως παιδὸς* (20) pro *παῖδες* et (22) *μνήμης ἄξιον πάνυ ἀνατραφέντες νέοι οἱ αὐτοῦ παῖδες ὑπὸ Ἀτρέως αὐτοῦ ἐκλήθησαν παῖδες*. In utroque codice recte *Ἀερόπης* pro *Ἀερώπης*.

Ceterum nemo sibi persuadebit hoc fragmentum originem debere quaestioni hoc loco oblato a Porphyrio institutae. Eam etsi veri simile est cum rebus Atridarum *B* 104 sqq. narratis coniunctam fuisse, tamen id monere quam scholium eo referre maluimus. Conferendi autem praeter schol. A *Α* 7 Dict. Cret. I, 1; Malal. V, p. 94 Dind.; Herm. XIV, p. 238.

24 sqq. Ex iis, quae in utroque scholio extremo de diversa ingeniorum coercendorum ratione leguntur (p. 31, 28; 32, 8), sequitur, utrumque ex uberiore Porphyrii quaestione excerptum esse. Quod ad v. 272 servatum est scholium eam ob caussam codicis ordine neglecto alteri praemisimus quod ipsum Porphyrium magis repraesentare videtur.

†B f. 25ᵇ ad *ὢ πόποι* v. 272 (id. L f. 33ᵇ, Lp f. 70ᵃ c. l. *ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεύς*): *πῶς εἰπὼν* ⟨*πῶς προειπὼν* Lp⟩ *αὐτοὺς γεγελακέναι σπουδαῖα καὶ οὐ*

Ἀγαμέμνονος λελυπημένους γελάςαι ποιήςας ⟨om. cod.; add. Vill.⟩
ἐπὶ τῷ Θερςίτῃ αἰςχρῶς δακρύοντι, οὐκ ἠρκέςθη ὁ ποιητὴς εἰπὼν οἱ
δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ ἡδὺ γέλαςςαν (v. 270), ἀλλὰ
καὶ προςτίθηςι καὶ λόγους δὲ λεγομένους τοιούτους· ἦ δὴ μυρί᾽ Ὀδυς-
5 ςεὺς ἐςθλὰ ἔοργε, βουλάς τ᾽ ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε
κορύςςων (v. 272. 73) καὶ τὰ ἑξῆς; οὐ γὰρ ἀκόλουθον τῷ γέλωτι
γνωμολογεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιςκώπτειν ἤ τι τοιοῦτον διαςύροντας καὶ
ἐπιτωθάζοντας λέγειν. φαίνεται δὲ ὁ ποιητὴς ἐνδείκνυςθαι διὰ τοῦ
λόγου τούτου ἀνακειμένου τῷ πλήθει, ὅτι πᾶν τὸ ἄκοςμον τῶν πολλῶν
10 ἤδη κατέςταλται καὶ τὸ ςταςιῶδες αὐτῶν ἐξῄρηται καὶ ὅλως τὸ κατ-
εξανίςταςθαι τοὺς φαύλους τῶν κρειττόνων καὶ νομίζειν αὑτοῖς ἐξου-
ςίαν εἶναι τοῦ καὶ λέγειν ὃ βούλονται καὶ ποιεῖν, πεπαυμένου ἤδη
ὑβριςτοῦ καὶ ἐπεςβόλου τοῦ ἐκ τοῦ τολμᾶν ἐκκληςιάζειν, ἅμα δὴ καὶ
ἄλλο τι προςοικονομεῖςθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκέτι μνηςθήςεςθαι Θερςίτου
15 ἔμελλεν, ἀλλὰ πρὸς ὀλίγον χρηςάμενος ἐξαιρήςειν πᾶςαν αὐτοῦ μνήμην
ἐκ τῆς ποιήςεως, πιθανῶς τὴν μηκέτι μέλλουςαν αὐτοῦ πάροδον ἀνα-
τέθεικε τῇ τότε παιδεύςει καὶ προεῖπεν, ἡμῖν τοῦτο τῷ παντὶ πλήθει
χρηςάμενος κήρυκι ⟨seq. τὲ, quod inde a Vill. om.⟩ τοῦ μέλλοντος,
δι᾽ ὧν ἔφη

20 οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήςει θυμὸς ἀγήνωρ
νεικείειν βαςιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεςςιν (v. 276. 77).

εἰ γὰρ προςῆν μὲν αὐτῷ τὸ μὴ κατὰ κόςμον ἐριζέμεναι βαςιλεῦςιν
(v. 214), οὐκέτι δὲ φαίνεται τοῦτο δρῶν, ἀναγκαία ἡ τῆς αἰτίας ἀπό-
δοςις ὅτι ςωφρονιςθεὶς ἐπαύςατο, ὡς μηδ᾽ ἂν ἐπιθυμῆςαι πάλιν
25 ἀκοςμεῖν. τοῦτο γὰρ ἠπειλεῖτο ⟨ἠπιλειτο cod., acc. evan.⟩ αὐτῷ ὑπὸ
τοῦ Ὀδυςςέως — εἴ κ᾽ ἔτι ⟨εἰ κέ τι cod.⟩ ς᾽ ἀφραίνοντα κιχήςο-
μαι ὥς νύ περ ὧδε (v. 258) — μεθ᾽ ὅρκου τὴν κόλαςιν ἐπανατει-
ναμένου εἰς κώλυςιν πάςης τοιαύτης μελλούςης ἀκοςμίας. ὁ μὲν ⟨post
h. v. duae litt. eras.⟩ οὖν εὐφυὴς λόγῳ ἁμαρτάνων νουθετεῖται, ὁ δὲ
30 κακοφυὴς πλουτῶν μὲν χρημάτων ζημίᾳ, ῥώμῃ δὲ ςώματος θαρρῶν
δεςμοῖς καὶ ταῖς τοῦ ςώματος βαςάνοις. ὁ δὲ οἷος ἦν ὁ Θερςίτης,
ἀςθενής τε καὶ λελωβημένος πάντοθεν τὸ ςῶμα, πληγαῖς τε καὶ μεθ᾽
⟨om. cod.; add. Vill.⟩ ὅρκων ἀπειλαῖς αἰκιςμοῦ μέλλοντος μετὰ γυ-
μνώςεως καὶ πάςης ἐνδείξεως τῆς τοῦ ςώματος αἰςχύνης· ταῦτα γὰρ
35 γενόμενα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς τὰ μέτρα τῶν κολάςεων καὶ τοὺς
τρόπους καὶ τὸ κατ᾽ ἀξίαν ἑκάςτου ἁμαρτήματος ὑπέδειξεν.

γελοῖα παράγει λέγοντας ⟨*λέγοντα* L⟩; *τάχα οὖν τοῖς ἐπὶ Θερσίτου περιαιρεῖται* ⟨*παρῄρηται* Lp⟩ *τὸ θρασὺ καὶ παρρησιαστικὸν αὐτῶν Ὀδυσσεύς. ἄλλως τε προοικονομεῖ τὴν εἰς ὅλην τὴν ποίησιν ἀμνηστίαν Θερσίτου διὰ τοῦ οὔ θήν* ⟨*οὐ μήν* L⟩ *μιν πάλιν.*

14 sqq. Lp f. 70ᵃ c. l. *οὔ θήν μιν πάλιν: τοῦτο διὰ τὸ μὴ ἔτι μνησθῆναι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει.....*

28 sqq. Cf. p. 32, 8 sqq.

B f. 25ᵇ ad ὣς ἄρ ἔφη v. 265. Lp f. 70ᵃ c. l. ὣς ἄρ' ἔφη σκήπτρῳ δέ.

πῶς ἠπείληcε μὲν περὶ τῶν ἔπειτα, νῦν δὲ τὴν ἀπειλὴν ἐκτελεῖ;
ἀλλ' οὐχ ἃ ἠπείληcεν ἐτέλεcεν, ἀλλὰ διὰ τῆc βραχείαc πληγῆc πιcτοῦ-
ται, ὅτι μὴ cωφρονιζόμενον καὶ ταῖc μείζοcιν αἰκίcεται πληγαῖc. ἢ
ἀπόπειραν διὰ τῆc ἀπειλῆc ποιεῖ, ὅπωc οἱ πολλοὶ ἐπιcχεθῶcι δι' αὐτοῦ,
εἶτα ἰδὼν αὐτοὺc βουλομένουc ταὐτὰ οὐχ ὑπερέθετο τὴν κόλαcιν, ἀλλὰ 5
παίει τὸν κυρτόν, ἐκ τούτου γέλωτα κινῶν. ἢ νῦν μὲν ἐνδεδυμένον
παίει, ὕcτερον δὲ γυμνὸν πλήξειν ἀπειλεῖ. δικαίωc δὲ τιμωρεῖται βρα-
χείᾳ πληγῇ· κολάζεται γὰρ ὁ μὲν εὐφυὴc νουθεcίᾳ, ὁ δὲ ἄκοcμοc ὑγιὴc
δὲ βαcάνοιc ἢ χρημάτων εἰcφοραῖc, ὁ δὲ λελωβημένοc οἷοc ὁ Θερcίτηc
βραχείᾳ πληγῇ καὶ τῇ μεθ' ὅρκων ἀπειλῇ. 10

B f. 26ᵃ ad παρά. L f. 34ᵃ. Lp f. 70ᵃ c. l. ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθοc Ὀδυccεὺc ἔcτη.

279. . . . . διὰ τί δὲ ὁ Ὀδυccεὺc πρὸ τοῦ Νέcτοροc πρεcβύτου
ὄντοc λέγει; ὅτι αὐτὸc cυνήγαγε τὴν ἐκκληcίαν, καὶ θορύβου τοcούτου
ὄντοc ἔδει γεγωνότερον βοᾶν. ὁ μὲν οὖν Νέcτωρ ὡc γέρων βοᾶν οὐκ
ἠδύνατο, ὁ δὲ Ὀδυccεὺc μεγάλην ὄπα ἐκ cτήθεοc ἵει (Γ 221). διὰ
τοῦτο ὁ μὲν τεταραγμένων αὐτῶν δημηγορεῖ, ὁ δὲ ἡcυχίαν ἀγόντων. 15

*B f. 26ᵇ ad ἡμεῖc δ' ἀμφί v. 305.

305—329. ἡμεῖc δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺc κατὰ βωμοὺc
μέχρι τοῦ τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήcομεν εὐρυάγυιαν. περὶ
τούτων τῶν ἐπῶν ἠπόρηcεν ὁ Ἀριcτοτέληc τοιαῦτα· διὰ τί ὁ Κάλχαc,

---

2 ἐτέλεcεν om. Lp 3 cωφρονιζόμενοc Lp 3—5 ἡ ἀπόπειρα ἦν διὰ τῆc ἀπειλῆc πῶc οἱ πολλοὶ ἕξουcι τυπτομένου, εἶτα βουλομένουc ἰδὼν τοὺc Ἕλληναc οὐχ ὑπερέθετο κτλ. Lp 5 ταὐτὰ e ταῦτα corr. B 6 ἀεὶ pro παίει Lp 8 βραχεῖα πληγή Lp 9 post ἄκοcμοc ins. ὕβρει Lp, idem τὸ cῶμα post ὑγιὴc δέ 9 καὶ χρημ. εἰcφ Lp 10 ὁ om. Lp τῇ om. Lp 11 in B et Lp nonnulla praemittuntur aliunde illata ὁ om. Lp 12 sqq. Lp ita: καὶ θορύβου ὄντοc ὡc καὶ τὴν Ἀθηνᾶν εἰδομένην κήρυκι cιωπᾶν λαὸν ἀνώγειν ἔδει τὸν πρῶτον δημηγοροῦντα γεγωνότερον βοᾶν, ὡc ἅμα οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕcτατοι μῦθον ἀκούcειαν. ὁ μὲν οὖν κτλ. lin. 13 14 ἠδύνατο ὁπότε ὄπα τε μεγάλην ἐκ cτήθεοc εἴη Lp ἵει, ἵ in ras., B 15 ὁ μὲν ἔτι τεταρ. δημηγορεῖ, ὁ δὲ νέcτωρ ἤδη ἡc. ἀγ. Lp addit B: τρία δὲ ῥητορικῆc εἴδη, cυμβουλευτικὸν κτλ., quae aliunde illata sunt 18 in cod. huic lineae in interiore paginae latere adscriptum Ἀριcτοτελ.

1—7 †*B f. 25ᵇ ad *ἀφραίνοντα* v. 258 (id. Lp f. 69ᵇ c. l. *εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα*, L f. 33ᵃ *Π*, c. l. *εἰς τὸ εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι*): *ἐναντίον ἐστὶ τὸ εἴ κ' ἔτι* ⟨*εἰ κέ τι* B⟩ *σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι* ⟨L pro *τὸ — κιχήσομαι: τοῦτο*⟩ *τῷ ὣς ἄρ' ἔφη, σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ* ⟨*ἢὲ* L⟩ *καὶ ὤμω πλῆξεν· μεταξὺ γὰρ οὐχ ὑπερβαλλόμενος αὐτὸν παίει. λύοιτο δὲ τῇ λέξει· προεῖπε γάρ· εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω καὶ γυμνὸν αἰκιοῦμαι, ὧν οὐδὲν φαίνεται δρῶν τὰ νῦν.*

†L f. 32ᵇ (id. fere Paris. ap. Cramer. III, p. 152, 17): *διὰ ποίαν αἰτίαν εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι εἰπὼν καὶ τὰ ἑξῆς εὐθὺς λέγει σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν; λέγομεν δὲ ἡμεῖς, ὅτι εἶπε τὸ τηνικαῦτα ἀποδύειν καὶ οὕτω τύπτειν γυμνόν. νῦν δὲ ἁπλῶς ἔπληξεν.*

8 sqq. Cf. p. 32, 28 sqq.

† Paris. ap. Cramer. III, p. 279, 32: .... *κολάζεται ὁ μὲν εὐφυὴς νουθεσίαις, ὁ δὲ ἄκοσμος βασάνοις, ὁ δὲ λελωβημένος βραχείᾳ πληγῇ καὶ μεθ' ὅρκων ἀπειλῇ.* Idem fere apud Eustathium, p. 217, 32, *τοὺς παλαιούς* afferentem.

13 Cf. p. 27, 2.

εἰ μὲν οὐδὲν ἦν τέρας τὸ γινόμενον, ἐξηγεῖται ὡς τέρας — τί γὰρ
ἄτοπον ὑπὸ ὄφεως στρουθοὺς κατέδεσθαι ἢ τούτους ὀκτὼ εἶναι; —
περὶ δὲ τοῦ λίθον γενέσθαι οὐδὲν λέγει, ὃ ἦν μέγα; εἰ μὴ ἄρα εἰς τὸν
ἀπόπλουν ἐσήμαινεν, ὥς τινές φασιν (οὐκ ἔδει δὲ ἀναμνῆσαι· εἰκὸς γὰρ
5 ἦν ὑπολαβεῖν καὶ εἰ μή τις ἔλεγε), καὶ τότε ἀξίως ἔλεξε τοῦτο, ὅτι
οὐδὲ ἀπέδωκεν ἄν, εἰ ἦν τὸ * * * * τέρας· ἐνάτη γὰρ ἦν ἡ μήτηρ, δεκάτῳ
δὲ τὸ Ἴλιον ἥλω. φησὶν οὖν μὴ εἰς τὸν νόστον εἰρῆσθαι τὰ περὶ τῆς
ἀπολιθώσεως τοῦ δράκοντος· διὸ οὐδ' ἐποίησε λέγοντα· οὔτε γὰρ πάν-
τες ἄνοστοι ἐγένοντο γελοῖός τ' ἂν ἦν οὐκ ἀποτρέπων τοῦ πλοῦ ἀλλὰ
10 πλεῖν προτρεπόμενος οὓς ἐδήλου τὰ σημεῖα μὴ ἐπανήξειν. μήποτ' οὖν,
φησί, τὸ σημεῖον τὸ λίθον γενέσθαι βραδυτῆτος σημεῖον ἦν, ὅπερ ἤδη
ἐγεγόνει καὶ οὐκέτ' ἦν φοβερόν. ἐλήφθη δὲ ἐν ἔτεσιν ἐννέα· τοῦ δε-
κάτου γὰρ ἔτους ἀρχομένου ἐγένετο, ἀριθμεῖ δὲ τὰ ὁλόκληρα ἔτη, ὥστε
συνᾴδει ὀρθῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπολωλότων καὶ τῶν ἐτῶν.
15 οἱ δὲ τὰ περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ' Ὅμηρον γράψαντες τὴν
μὲν νεοττιάν, ὡς ἂν ἐπ' ἄκρας τῆς πλατάνου κειμένην τῶν κλάδων, οὖσαν
ἐνάερον εἰλῆφθαί φασι πρὸς τὴν ἀνεμόεσσαν πόλιν, τούς τ' ἐνοικοῦντας
ἐν αὐτῇ στρουθοὺς στρατὸν εἶναι ἀλλοεθνῆ· πολλοὶ γὰρ ἐπίκουροι
πολλέων ἐκ πολίων (v. 130) κατῴκουν τὴν πόλιν· πτηνοὶ γὰρ ἀέρι

---

5. 6 καὶ τότε ἀξίως ἐλ' τοῦτο ὅτι οὐδὲ ἀπέδωκεν ἂν εἴη τὸ τέρας, quae corrupta esse liquet. ἔλεξε Cobet. ap. Dind.; εἰ ἦν τὸ ..... τέρας nos tentavimus. Lacunam ita fere supplendam esse: τοὺς στρουθοὺς ὑπὸ τοῦ ὄφεως κατέδεσθαι, ea quae sequuntur veri simile reddunt: numerum avium non congruere cum annorum numero. Corruptelam temporibus deberi codice Veneto superioribus e scholio excerpto infra edito sequi videtur 10 οὓς Bekk., cod. ὡς
16 νεοττείαν cod., corr. Bkk. ἄκρας in cod. compend. scrpt., potest esse ἄκρων

3—10 † B f. 27ª ad ὅου v. 325 (Lp f. 71ª c. l. ὅου κλέος): .....*τὸν δὲ λίθον οὐκ ἐξηγεῖται ἢ πρὸς τὸ μὴ λυπῆσαι ἢ ὅτι τέρας ἐστίν* (cf. var. lect. lin. 5. 6).

12—14 †*B f. 27ª ad *τῷ δεκάτῳ* v. 329 (id. L f. 36ª *Π*, *εἰς τὸ τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν*, Lp f. 71ª c. l. *τῷ δεκάτῳ*): *μαχόμενον ἔχει τὸν ἐπιλογισμὸν* ⟨*ἀπολογησμὸν* B; *ἀπολογισμὸν* Lp; idem, *απο* supra lin. script., L⟩ *τοῦ ἀριθμοῦ τῷ προκειμένῳ πλήθει τῶν στρουθῶν· προείρηκε γάρ· ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα. λύεται δὲ ὅτι τὸ δέκατον τίθεται καὶ ἐπ' ἀρχῆς, ὥστε εἰ κατ' ἀρχὰς τοῦ δέκατον γέγονεν ἡ ἅλωσις, οὐκ ἂν ἐπιβάλλοι* ⟨*ἐπιβάλλον* L⟩ *καὶ τοὺς στρουθοὺς δέκα ποιεῖν.*

Eadem fere, adiunctis aliis quae nonnullis interiectis infra (p. 34, 30) leguntur, in alterum scholium transierunt:

†B f. 27ª ad *τῷ δεκάτῳ* (id. L f. 36ª, Lp f. 71ª c. l. *τῷ δεκάτῳ*, A): *διὰ τί οὐχὶ ἐνάτῳ* ⟨*καὶ διὰ τί οὐχ ἐν.* L⟩ *ἔφη ἐνιαυτῷ ἔσεσθαι τὴν πόρθησιν* ⟨*ἑλέσθαι τὴν πόλιν* L⟩, *καίτοι τῆς ἀκολουθίας τῶν σημείων τοῦτο ἐχούσης· ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν; ἢ ὅτι τῶν* ⟨*τὸ* Lp⟩ *ἐννέα πληρωθέντων ἀνάγκη νοεῖν τὸ ἐπέκεινα* ⟨B *ἐκ* in ras.⟩ *δέκατον. ἢ καὶ τὸν δράκοντα αὐτὸν δεῖ συναριθμεῖν, ὅς ἐστι δέκατος, ὡς ὅλου τοῦ ἀγῶνος ἐν τούτῳ μέλλοντος παύσεσθαι* ⟨*παύσασθαι* L⟩. ⟨quae sequuntur A om.⟩ *ὁ λιθωθεὶς οὖν δράκων ἐσήμανεν* ⟨*ἐσήμαινεν* Lp⟩, *ὅτι οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος.*

μᾶλλον ἢ χώρᾳ οἰκειότεροι. τὸ δὲ ξύλον τῆς πλατάνου, νεαροῦ ξύλου καὶ ὑδρηλοῦ, δι' οὗ ὁ δράκων ἐπίγειον ἀνύει πορείαν ἐπὶ τοὺς στρουθούς, ἐδήλου οὖν, διότι πολὺς στρατὸς, πορείαν ποιησάμενος διαπόντιον νηίτης, περάσας διὰ τῆς χώρας ἐπιπεσεῖσθαι τοῖς Τρωσὶν ἔμελλεν. ἐπίγειος γὰρ ὁ ὄφις· διὰ ξύλου οὖν ἕρπων ὑδρηλοῦ τὴν διὰ νηῶν πο- 5 ρείαν ἐδήλου, εἶτ' ἀπόβασιν καὶ διὰ τῆς χώρας ἔφοδον τοῖς τὴν ἠνεμόεσσαν κατοικοῦσι πόλιν. τὸ δὲ πετάλοις ὑποπεπτηῶτας εἶναι τοὺς στρουθοὺς δηλοῦν τὸ ἀβέβαιον τῆς εὐθαλείας τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν· φυλλορροεῖ γὰρ τὰ δένδρα. στρουθοὺς δὲ καὶ οὐκ ἄλλα ὄρνεα παρείληφεν, ὅτι ἱερὰ μὲν Ἀφροδίτης ἡ στρουθὸς κατωφερέστατον 10 δὲ ζῶον καὶ λάγνιστον, οἰκεῖοι δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ οἱ Τρῶες καὶ λαγνείας εἵνεκα τὸν πόλεμον ἐνστησάμενοι, ὥσπερ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸς ὁ δράκων, φίλοι δὲ Ἀθηνᾶς οἱ Ἕλληνες, οὓς τῷ σημείῳ ὁ δράκων ἐσήμανεν. ὁ δὲ τῶν στρουθῶν ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ἐδήλωσε τὸν ἀριθμόν· ἐτήσιος γὰρ ἡ γένεσις ὄρνισι, καὶ ὀκτὼ μὲν ἔτη, ἐν οἷς ἦσαν ἀπόρθητοι, μικρὰ ταῦτα, 15 τὸ δὲ ἔνατον, ἐν ᾧ τὸ τέλος, τὸ κεφάλαιον ἂν εἴη τοῦ χρόνου, ὥστε οἰκεία ἡ μήτηρ τῷ χρόνῳ τούτῳ. ἐννέα δὲ καὶ οὐ δέκα ὁ ἀριθμός, ὅτι τοῦ πολέμου ὁ χρόνος ἀριθμεῖται, οὐ τῆς ἁλώσεως. τί γάρ φησιν;

ὣς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πολεμίζομεν αὖθι

(v. 328), ἐννέα ἔτεα, ὧν τὸ ἔνατον τὸ κεφάλαιον περιεῖχε τῶν κακῶν 20 καὶ περιοχὴν τῶν παρελθόντων ὀκτώ, τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν (v. 329), μετὰ γὰρ τὴν μητέρα τῶν στρουθῶν καὶ τὸ ἔνατον ἔτος ἑτοίμη ἦν ληφθῆναι ἡ νεοττιὰ καὶ ἡ πόλις ἡ τῶν Τρώων. ἡ ἰαχή τε τῆς μητρὸς καὶ τῶν τριζόντων νεοττῶν τὴν οἰμωγὴν ἐδήλου τῶν ἁλισκομένων. ἡ δὲ τοῦ δράκοντος ἀπολίθωσις κατὰ μὲν Ἀριστοτέλην 25 τὴν βραδυτῆτα ἐδήλου καὶ τὸ σκληρὸν τοῦ πολέμου, κατὰ δὲ [τοὺς] ἄλλους τὴν τῆς πόλεως ἐρήμωσιν καὶ τοῦ μὲν ζωτικοῦ παντὸς κένωσιν τῶν δὲ λίθων καὶ οἰκοδομημάτων κατάλυσιν, τῶν Τρώων ἁλόντων Ἑλλήνων ἀποπλευσάντων.

τὸ δὲ δέκατον ἔτος, ὅπερ διὰ τοῦ δράκοντας δεκάτου ὄντος ἐν 30 τοῖς σημείοις ἀριθμεῖται, λαμβανόμενον τὸ αὐτὸ εἰς μὲν τοὺς Ἕλληνας

---

8 εὐθα (λ suprascr.) cod. 9 φυλλοροεῖ cod. 19 τοσαῦτ' cod. 23 νεοττεία cod. 26 τοὺς cod. om.

---

23 Aristotelem cf. supra p. 33, 11. Eust., p. 226, 32, si quidem recte editum: *ὁ μὲν δράκων Ἀθηνᾶς, φησίν, ἱερός, ὡς ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ εἴρηται, διὸ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκλαμβάνεται*, Porphyrium afferre videtur; neque tamen propterea ausim res nonnullas et ab eodem Eustathio et in scholiis praeter ea quae h. l. contulimus allatas ad eundem auctorem referre (velut schol. B *B* 328: *τρεῖς εἰσιν οἱ χρόνοι, δι' ὧν ὁ πᾶς αἰὼν ἀριθμεῖται κτλ.* coll. Eust. p. 226 extr.).

30 sqq. Quae iam sequuntur aliunde neque e libro *περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ' Ὅμηρον* petita esse, vel inde sequitur, quod decem annorum numerus, qui in iis quae antecedunt aliter constitutus est, nunc ita efficitur, ut ipse serpens novem

γίνεται λίθος μένων καὶ ἀρίζηλος, πᾶσιν διακένωμα ὧν καὶ λίθους μεμενηκέναι τοῦ πολέμου καταλυθέντος, ὥστε τὸν δράκοντα ἐπιόντα μὲν δηλοῦν τὴν ἔφοδον τῶν Ἑλλήνων, διὰ δὲ τῆς πλατάνου τὴν διὰ τῶν νεῶν γινομένην, κατεσθίοντα δὲ τοὺς ἐννέα στρουθοὺς μετὰ τῆς μητρὸς
5 σημαίνειν τὸν ἐνναετῆ πόλεμον, ἀπολιθούμενον δὲ δέκατον ἐν τοῖς σημείοις αὐτὸν ἐρημίαν δηλοῦν τὴν ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτει, τῶν Ἑλλήνων ἀποστάντων καὶ τῆς πόλεως ἐν λίθοις μόνοις καταλειφθείσης, παντός τε τοῦ ἐμψύχου ἔκ τε αὐτῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν καθημένων κενωθέντος· ἐμήνυε δὲ ἡ εἰς παράδοξον καὶ θαυμαστὸν μεταβολὴ τὴν τῶν κατ-
10 ειργασμένων ἐπὶ πλεῖστον μνήμην. ἡ δὲ ἕδρα τῶν ὀρνίθων καὶ ἡ ἐν τῇ νεοττιᾷ τῶν στρουθῶν καθέδρα ἐδήλου τοὺς ἐνδομυχοῦντας καὶ ἐν τῇ πόλει κατακλείστους Τρῶας. οἱ δὲ βεβαιότερόν φασιν εἶναι τὰ διὰ τῶν καθεδρῶν ἢ ὅσα πετόμενοι σημαίνουσιν ὄρνιθες, ὥσπερ γὰρ πετόμενοι μηνύουσι ταχύτερον οὕτω πάντα ἔσεσθαι, οὕτω καθεζόμενοι ποι-
15 οῦσι χρόνια καὶ παράμονα. τὸ δὲ καὶ περιπέτεσθαι τὴν νεοττιὰν τὴν μητέρα ἀεὶ καὶ μὴ πόρρω ἀποχωρεῖν ἐδήλου, ὅτι καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως ἐξιόντες αὐτόθι περὶ τὴν πόλιν καὶ οὐ πόρρω χωρεῖν ἔμελλον, ἀλλὰ ζῆν περὶ αὐτὴν χρειοῖ ἀναγκαίῃ πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν (Θ 57). τὴν δὲ νεοττιὰν οὐ διέφθειρεν ὁ δράκων, ὅτι οὐκ ἐξη-
20 λίφη τέλος ἡ πόλις, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἐνοικοῦντες, αὐτῆς μὲν μενούσης, τῶν δ' ἐπελθόντων μετὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ πόρθησιν ἐρημίαν φοβερὰν καταλελοιπότων καὶ πάντα εἰς λίθους περιστησάντων διὰ τὸ ἄπορον καὶ ἄψυχον τῆς χώρας, ἐγκαταλελειμμένης καὶ τῆς πόλεως. ἅμα δὲ καὶ ὅτι ἡ ἀποστροφὴ τοῖς Ἕλλησιν ἀντιτυπής ἐστι καὶ σκληρὰ ἐδήλου ὁ
25 ἀπολιθούμενος δράκων· ἀπαλλάσσεσθαι γὰρ μέλλων ἤδη τῆς νεοττιᾶς ἐγένετο λίθος καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἔτι ὤν. τὸ δὲ δένδρον οὖν ἡ ὁδός. ἀλλὰ καὶ ἡ πορεία τοῦ δράκοντος οὐκ οὖσα ὀρθὴ φύσει οὐδὲ εὐθεῖαν τὴν ὁδὸν τοῖς Ἕλλησιν ἐσήμαινεν, ὁποία ἐγένετο καὶ αὐτοῖς ἀπιοῦσί τε καὶ ὑποστρέφουσιν. οὐδὲ τὸ ἑλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν (B 316)
30 ἐστὶν ὡς πρὸς μαντείαν ἄχρηστον· ἐδήλου δὲ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὴν Ἴλιον ἔμελλον ἐκπορθήσειν οἱ Ἕλληνες· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ εὐθέος ἐκράτη-

---

1 διακένωμα corrupt.; nisi gravius mendum latet, fortasse scribendum πᾶσι δὲ μνῆμα ὧν κτλ. 11 νεοττεία corr. e νεοττιᾶ cod. 13 πε.τόμενοι, ante τ littera eras., cod. 19 ἐξειλίφη cod. 23 ἐγκαταλειμμένης cod. 25 νεοττείας cod.

---

avibus annumeretur. Accedit quod dicendi ratio a pedestri oratione remotior, quae illic occurrit (*πορείαν* dico *ἀνύειν*, *νηίτην*, *εὐθάλειαν*, *λάγνιστον*, *μικρὰ ταῦτα* omisso articulo), in sequentibus desideratur (*ἐνδομυχεῖν* p. 35, 11 a scholiorum usu non alienum est, v. schol. V Ar. Vesp. 970). Esse tamen etiam in fragmento illo *περὶ οἰωνιστικῆς* et maxime quidem sub finem eius ubi ipse Porphyrius quae legerit referat apertum est.

29 sqq. †B f. 27ᵃ ad *ἑλελιξάμενος* v. 316 (id. L f. 35ᵇ, Lp f. 71ᵃ c. l. *τὴν δ' ἑλελιξάμενος*): *ἐπιστραφείς. οὐδὲ τοῦτο δὲ* ⟨om. L⟩ *ἄχρηστον πρὸς τὴν μαντείαν· οὐ γὰρ εὐθέως ἐκράτησαν αὐτοὺς καὶ εἷλον* ⟨*καὶ ἀνεῖλον* L⟩, *ἀλλ' ἀν-*

cαν καὶ εἶλον, ἀλλ' ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Τρῳάδος εἶθ' ὑποστρέψαντες, ὃ ἔστιν εἰπεῖν ἐλελιξάμενοι. ἡ δὲ πλάτανος διὰ μὲν τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐμηκες ἐδήλου τὴν διὰ νεῶν καὶ ὕδατος μακρὰν πορείαν, διὰ δὲ τὸ ἄκαρπον φύσει καὶ ὅτι ἄκαρπος ἡ πορεία καὶ τοῖς ἐπελθοῦσιν Ἕλλησι καὶ τοῖς ἐνοικοῦσι τὴν πόλιν τῶν Τρώων· τά τε γὰρ ληφθέντα λάφυρα 5 ἐξ Ἰλίου ἄλλα ἄλλως ἀπώλετο, καὶ οἱ Τρῶες οὐδένα καρπὸν ἔσχον, μεινάσης αὐτοῖς τῆς νεοττιᾶς ἐν ἀκάρπῳ μὲν δένδρῳ φύλλοις δὲ πρὸς καιρὸν θάλλουσιν, αὐτοὶ ἄρδην ἀπολόμενοι.

ad scholia excerpta referendum:

B f. 26^b ad σῆμα v. 308. L f. 34^b. Lp f. 71^a c. 1 μέγα σῆμα. A f. 30^a c. 1. στρουθοῖο v. 311. Cf. Townl. et Par. ap. Cramer., An. Par. III, p. 280; 153.

ὁ δράκων Ἀθηνᾶς ἱερός, οἱ στρουθοὶ Ἀφροδίτης χρόνον τε δη- 10 λοῦσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος. ὁ δὲ λίθος, ἐπεὶ οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος. καὶ τὸ μὲν ἐφ' ὕψους κεῖσθαι τὴν νεοττιὰν τὴν ἠνεμόεσσαν Ἴλιον. οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς πετάλοις νεοσσοὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον τῶν Τρώων· μαραινομένων γὰρ ὅσον οὔπω τῶν φύλλων ἀποπεσοῦνται. ἡ δὲ ἐνάτη μήτηρ τῆς ἐνναετηρίδος τὸν ἔσχατον ἀγῶνα ἐσήμανεν. ἡ δὲ διὰ τοῦ 15 ὕδατος πορεία τοῦ δράκοντος τὴν δι' ὕδατος ἄφιξιν τῶν Ἑλλήνων. τὸ δὲ περιλειφθῆναι τὴν νεοττιὰν τὸ μὴ παντελῶς ἠφανίσθαι τὸν τόπον· οἰκεῖται γὰρ μέχρι τοῦ νῦν. ἡ δὲ ἀπολίθωσις τὸ δυσδιεξόδευτον τῶν νόστων ἢ ὅλου τοῦ ἀγῶνος παῦσιν· οὐ γὰρ ἠμύναντο ἔτι τοῦ λοιποῦ τοὺς Ἕλληνας οἱ Τρῶες. ἢ ὅτι εἰς λίθους περιστήσεται τοῦ πολέμου 20 τὸ τέλος.

A f. 30^a. δράκων (v. 308). τούτῳ <τοῦτο cod.; corr. Dind.> τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ζητήμασί φησι Σθένιος· οὕτως γὰρ ἱστόρηται Διονυσίῳ ἐν τῷ ε΄ τῶν ἀπόρων.

---

5 τὴν πλάτανον τῶν τρ. cod., quae fort. ita servanda erant ut lacuna post πλάτανον constitueretur; πόλιν etiam Roemer ap. Fleckeis. 1878, p. 538
10 initium scholii e codd. B et Lp dedi; AL brevius: οἱ στρουθοὶ ἀφρ. χρόνον τε <om. L> δηλοῦσιν 12 ἢ τὸ μὲν BLp ὅτε μὲν A νεοττείαν BLLp καὶ (pro τὴν) ἠν. L 13 οἱ δὲ ὑποπετάλιοι ν. A ὑποτπετάλιοι (sic) L 14 οὔπω L, om. BLp, οὐδέπω A 15 τῆς ἐννεατηρίδος τὸ πολέμου τὸ ἐναγώνιον ἐσήμ. AL 16 πορία L 17 νεοττείαν BLp, νεοσσιὰν L, νοσσιὰν A 18 ἕως τοῦ ν. A post ἀπολ. A ἡ ins. 19. 20 ἢ ὅλου — Τρῶες om. AL 20 καὶ ὅτι pro ἢ ὅτι A τὸ τέλος τ. π. A 21 post τέλος sequuntur in codd. BLLpA: ἔστι δὲ σῆμα <σημεῖον B> μὲν τὸ παρὰ τόπον γινόμενον κτλ., quae neque ex integra disputatione excerpta sunt neque Porphyrii esse probari possunt. Eadem fere in schol. B ad Ε 742 leguntur

---

αχθέντες ἀπὸ τῆς Τρῳάδος <*τρωΐδος* BLp>, *εἶτα ὑποστρέψαντες*. Quae sequuntur aliunde huc illata sunt: *ἀμφιαχυῖαν δὲ τελειοτέρᾳ φωνῇ ἐχρήσατο τοῦ τετριγῶτας* <*τετριγότας* B; *τετριγῶτας* L, *ι* e corr.; *χρήσατο τοῦ τετριγότας* Lp, primo verbo *ἐ* ab alia manu addito, quae eadem *ο* ultimi verbi in *ω* mutavit>.

10 sqq. Cum veri haud simile sit verba *χρόνον τε δηλοῦσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος* ex ipso Porphyrii libro excerpta in iis quae modo edidimus casu intercidisse, scholium ad scholia excerpta referendum infra textum edendum erat. In magna tamen codicum discrepantia eo quo posuimus loco perspicuitati melius consultum esse existimavimus.

ἔνθ' ἐφάνη (ibid.). ὅπου ἡμῖν ὤφθη ὁ δράκων. οὗτινος δράκοντος τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ζητήμασί φησι. λέγει γὰρ αὐτὸν Cθένιον. οὕτως γὰρ ἱστορεῖται Διονύσιος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἀπόρων. L f. 35ᵃ.

5 350. v. ad v. 370 (p. 38, 36).

362. ...... Ζητοῦσι δέ τινες, τί δή ποτε οὐκ ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου τὸ στράτευμα διατάττει ὁ Νέστωρ. ῥητέον δὲ ὅτι ἔχοντες πρῶτον Ἀχιλλέα τούτων οὐκ ἐδέοντο, ὡς οὐδὲ τοῦ τείχους. B f. 28ᵃ ad κρῖν'. Lp f. 72ᵃ c. l. κατὰ φῦλα.

362. ἐζήτηται, διὰ τί ταύτην τὴν τάξιν πρὸ πολλοῦ μὴ ὑπετίθετο 10 ⟨μὴ πρὸ πολλῶν ὑπετ. Par.⟩ ὁ Νέστωρ. ἤτοι ὅτι πάλαι μὲν Ἀχιλλεὺς φίλος ⟨φιλόσοφος A⟩ ὢν τῶν Ἑλλήνων ἤρκει πρὸς τὸ συνέχειν τοὺς βαρβάρους, καὶ καλῶς ἐκείνῳ θαρρῶν οὐκ ἐποίει τοῦτο, νῦν δὲ αὐτοῦ μηνίοντος εἰκότως ἀσφαλεστέραν διάταξιν εἰσάγει. A Par. 2767 (Cram. III, p. 191).

367. ad I 1 sqq.

15 370 sqq. διὰ τί, Ὀδυσσέως καὶ κρατήσαντος τοὺς Ἕλληνας φεύγειν μέλλοντας καὶ τοὺς οἷος ὁ Θερσίτης καταστασιάζοντας ἐπισχόντος καὶ ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς — ὁμοίως γὰρ τῷ Θερσίτῃ ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ (v. 198. 99)· ὅθεν καὶ τὸν Θερσίτην προήχθη 20 τύψαι, χείρονα ὄντα τῶν πληγὰς εἰληφότων — πρὸς δὲ τούτοις δημηγορήσαντος οὕτως ὡς ἐπιβοῆσαι αὐτῷ ἅπαντας ἐπαινοῦντας — ὣς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο (v. 333—35) —, Ἀγαμέμνων μόνῳ Νέστορι τὰ πρωτεῖα 25 δίδωσι καὶ τῆς νίκης παραχωρεῖ, λέγων ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν (v. 370), καὶ τοιούτους δέκα εὔχεται συμφράδμονας γενέσθαι; οὕτω γὰρ τάχα πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον, χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσαν (v. 374). *B f. 28ᵃ ad νικᾷς v. 370.

ῥητέον οὖν ὅτι οὐχ ἁπλῶς νικᾶν ἔφη καὶ ἐν πᾶσι τὸν Νέστορα, 30 ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, τὰ πρωτεῖα διδοὺς κατὰ τὴν δημηγορίαν καὶ αὐτὸς τῷ Νέστορι, καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ Ὀδυσσεῖ. Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ ἐδημαγώγησεν ὡς πρὸς δημοκρατίαν ἁρμόσας τὸν λόγον, καὶ ὡς ἐπ' αὐτοῖς ὂν μένειν ἢ ἀποπλεῖν — τί γάρ φησιν, ὑποτάξας τὸν Ἀγαμέμνονα τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐξουσίᾳ; Ἀτρεΐδη, νῦν σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσι (v. 284. 85) καὶ τὰ ἑξῆς — ὁ δὲ Νέστωρ τὸν Ἀγα-

---

8 πλήθους codd., quod e schol. B 494 correxi 21 ὡς addidi; cod. om.

---

1 sqq. Cf. Paris. 2556 (Cram. III, p. 153, 10) c. l. *δράκων*: *ὅπου ἡμῖν ἐφάνη ὁ δράκων. οὗτινος τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασιν ἔφη, λέγων αὐτὸν Σθένιον.*

6—13 Cf Porph. *B* 494.

29 Cf. ad p. 38, 36.

μέμνονα αὐτὸς ἄρχειν παρακαλεῖ καὶ μὴ φροντίζειν τῶν ἀποστατούντων, συμφέρειν γὰρ πᾶσι τὴν τούτου ἀρχὴν διὰ τὸ πάντας οὐχ ὑποσχέσεσιν ἁπλῶς, ὡς Ὀδυσσεὺς ἔφη (v. 286), ὅρκοις δὲ καὶ συνθήκαις καὶ δεξιαῖς πιστώσασθαι τὴν τούτου ἡγεμονίαν, ἀπειθοῦσι δὲ αὐτοῖς καθὼς ἐξώμοσαν πάντες γενέσθαι τὴν παράβασιν· Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' 5
ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, διὰ τί; πῇ γὰρ αἱ συνθῆκαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν;

διόπερ Ὀδυσσεὺς μὲν τοὺς Ἕλληνας εἰπών· ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε 10
νέεσθαι (v. 289. 90), εὐθὺς ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν ἀνακαλούμενος τὸν λόγον διὰ τοῦ φάναι ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἥττονος παραβάλλειν τὸ μέγεθος τῆς Ἑλληνικῆς [ἀθυμίας]· εἰ γὰρ καὶ ὁ ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀσχάλλει ὑπὸ ἀνέμων ἐναντίων ἐμποδιζόμενος, ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων 15
ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, [τίς ἂν νε]μεσῆσαι ἀσχάλλουσι τοῖς Ἕλλησιν; ὁ δὲ Νέστωρ οὐχ Ἕλληνάς φησιν ἀξίους εἶναι ὡς παῖδας διασύρεσθαι, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς δημηγόρους τὰ τοῦ πολέμου ἔργα μὴ σκοπουμέ[νους] . . ὧν μάλιστα ἤρτηται ἐκ τῆς πρὸς θεοὺς εὐσεβείας· ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἠγοράασθε νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει 20
πολεμήια ἔργα (v. 337. 38)· πῶς οὖν οὐ μέλλει [τις κακῶς] διὰ ἀφροσύνην τὰ τῶν πολέμων φρονεῖν, ὅτε δή φησιν ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, συνθεσίαι καὶ τὰ ὅρκια, σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν· τὸ θαρρεῖν γὰρ εὐορκοῦσι καὶ τηροῦσι τὰς διὰ θεῶν πίστεις ἀνδρῶν ἂν εἴη εὐφρόνων καὶ εἰδότων τὰ κοινὰ τῶν 25
πολέμων εὐλαβεῖσθαι· καὶ τούτων ἀναμιμνήσκειν δεῖ, φησί, τοὺς συμβουλεύοντας ῥήτορας. ἀκολούθως δὲ τούτοις ἐπάγεται καὶ τὸ ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο τῶν ἀπειθούντων, οἵ οὐκ ἀνύουσι πρότερον τὸ εἰς οἶκον ἀπελθεῖν, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴτε καὶ οὐχί (v. 346—49). εἰ γὰρ ἐπὶ ὅρκοις 30
καὶ σπονδαῖς καὶ τοῦ πολέμου, παρασκευαῖς καὶ δεξιαῖς καὶ Διὸς ἐγένετο ἡ ὑπόσχεσις, κίνδυνος τοῖς ταῦτα παραβαίνουσι, καὶ οὐ χρὴ θωπεύειν δημαγωγοῦντας, ἐπιπλήττειν δὲ μᾶλλον ἁμαρτάνουσι καὶ ἐπάγειν τὸν βασιλέα εἰς τὸ τῆς ἐξουσίας ἡγεμονικόν, ἀλλ' οὐκ ἀπέχεσθαι τῶν ἀρχομένων, ἐπισταμένων, οἷς ἔκριναν μετὰ πίστεως ὡς χρεὼν ἐν πᾶσιν 35
ὑπακούειν. διὸ Ὀδυσσεῖ μὲν ἀκόλουθον δημαγωγοῦντι καὶ Κάλχαντος

---

5 δέ θ' cod. 11 αὐτῶν conieci; cod. αὐτοῦ 13 ἀθυμίας vel simile verbum supplendum esse liquet; in cod. lacuna 6 fere litterarum 16 τῆς ...... μεσῆσαι cod. 19 post σκοπουμε 5 vel 6 litterae in cod. evanuerunt 21 τις κακῶς e coniectura dedi; in cod. 5 vel 6 litt. evan. 22 ὅτι cod.

---

36 sqq. †B f. 27[b] ad *γὰρ οὖν* v. 350 (id. Lp f. 71[b] c. l. *φημὶ γὰρ οὖν*, L f. 37[a]): *οἰκείως ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς δημοχαριστικῶς δημηγορῶν τοῦ Κάλχαντος*

χρήcαcθαι μαντείαις· ὕβριστο μὲν γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, αἴτιος δὲ
ἐδόκει ἔναγχος αὐτοῖς γεγονέναι τοῦ λοιμοῦ τῆς θεραπείας, καὶ διὰ
τοῦτο πρὸς αὐτῶν ἠγαπᾶτο καὶ ἐπιστεύετο· Νέστορι δὲ τούτου μὲν
ἀμελεῖν, εἰς δὲ τὰς Διὸς ἀνάγειν ὑποσχέσεις, αἷς μετὰ τῆς τοῦ πολέμου
5 κατορθώσεως καὶ τὸ ἡγεῖσθαι τοῦ πολέμου τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκύρωσεν·
φημὶ γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα (v. 350) καὶ τὰ ἑξῆς.
γράφει δὲ περὶ τῶν δεξιῶν ἀστραπῶν Ἕρμων ὁ Δήλιος· καὶ ὅταν
κατὰ δεξιὰ χειρὸς ἀστράπτῃ, νίκην καὶ ὑπέρτερον εὖχος ὀπάζει. καὶ
ὅλως οἱ περὶ τούτων σκεψάμενοί φασιν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ δεξιαὶ
10 τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄγεσθαι. φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν
δεξιοῖς γινόμεναι.
διαφόρων τοίνυν οὐσῶν τῶν δημηγοριῶν, καὶ τῆς μὲν Ὀδυσσέως
δημοτικωτέρας τῆς δὲ Νέστορος βασιλικωτέρας καὶ ἀρχικῆς, εἰκότως ὁ
μὲν θωπεύει, οὐ νεμεσίζομαι Ἀχαιοὺς λέγων ἀσχάλλειν παρὰ
15 νηυσί (v. 296), καὶ ὅμως ἀξιῶν· τλῆτε φίλοι καὶ μείνατ' ἐπὶ χρό-
νον· αἰσχρὸν γὰρ δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι (v. 299.
98), ὁ δὲ ὀλίγον ἐνδοὺς καὶ τοσοῦτον θεραπεύσας ἐν τῷ φάναι τῷ μή
τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα πὰρ Τρώων
ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι (v. 354. 55), εὐθὺς μὲν ἐγείρει τὸν λόγον
20 εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ βασιλικοῦ ὅρκου μνήμην * * * * * τίσασθαι γὰρ Ἑλέ-
νης ὁρμήματα στοναχάς τε (v. 356), εἰς ἀπειλὰς δὲ χωρεῖ οἰκείας
βασιλικῷ φρονήματι· εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι,
ἁπτέσθω ἧς νηὸς ἐυσσέλμοιο μελαίνης, ὄφρα πρόσθ' ἄλλων
θάνατον καὶ μοῖραν ἐπίσπῃ (v. 357—59). λοιπὸν δὲ οὐκ ὦ
25 Ἀτρείδη λέγει οὐδ' ὦ Ἀγάμεμνον· ἀλλὰ ἄναξ (v. 361), ὦ βασιλεῦ,
λέγων ἀξιοῖ μὲν αὐτὸν κατάρχειν σκεμμάτων καλῶν, πείθεσθαι δὲ καὶ
ἄλλῳ καὶ διατάττειν ὡς χρὴ κατακοσμηθῆναι κατ' αὐτούς. εἰκότως οὖν,
τοῦ μὲν πρὸς τὸ ἀρχόμενον καὶ δημοτικὸν ἁρμόζοντος λόγου, τοῦ δὲ

---

8 cod. Ἑρμόδημος, corr. collato schol. K 274 Meineke, Ztschr. f. Alterth. 1844, p. 11 9 sqq. verba ἀστραπαὶ κτλ. corrupta esse facilius intellegere quam qua ratione sananda sint perspicere. Excidisse nonnulla videntur 19 εὐ . . . (evan.) cod.; εὐθὺς Dind. 20 lacuna quam post μνήμην significavi in cod. non exstat 26 λέγων Dind.; in cod. evanuit 29 ἁρμό. . . . (evan.) cod. λόγον cod.

προβάλλεται τὰς μαντείας, ὃς ἦν ἐχθρὸς τοῖς Ἀτρείδαις τῷ δὲ πλήθει γλυκύς, ὁ δὲ Νέστωρ τῷ βασιλεῖ χαριζόμενος τὰ τῶν θεῶν προβάλλεται. διὸ Ὀδυσσεὺς μὲν παρὰ τῶν Ἑλλήνων, Νέστωρ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐγκωμιάζεται· ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν· ἐπὶ δὲ Ὀδυσσέως· ὣς ἔφαθ', οἳ δ' Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον καὶ τὰ ἑξῆς (quae sequuntur huc non pertinent). Similia ap. Eust. p. 232 extr., *τοὺς παλαιοὺς* afferentem.

7 sqq. Transierunt in cod. Eton. ad *B* 353: *γράφει δὲ περὶ τῶν δεξιῶν ἀστραπῶν Ἑρμόδημος κτλ.*; post *φασιν* (lin. 9) haec leguntur: *ἀστραπὰς καὶ βροντὰς δεξιὰς τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄγεσθαι· φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν δεξιοῖς γινόμενα.* Unde ad locum sanandum nihil lucramur.

πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ βασιλέα τῶν ἄλλων, τὸν μὲν τὸ πλῆθος ἐπαινεῖ, τῷ δὲ τὸ νικᾶν ὁ βασιλεὺς ἀποδίδωσιν.

A v. 374 c. l. ἁλοῦςά τε περθομένη τε.

ἐζήτηται διὰ τί, Ὀδυςςέως καταςχόντος διὰ λόγων τοὺς ὄχλους καὶ τοιοῦτον πρᾶγμα ςυνετὸν καὶ ςπουδαῖον ποιήςαντος, ὁ βαςιλεὺς νῦν δύναμιν ἐν τῷ λέγειν Νέςτορι προςμαρτυρεῖ. ἤτοι ὡς δυναμικωτέρῳ· 5 προκατειλημμέμων γὰρ τῶν ἐπιχειρημάτων Ἀθηνᾷ τε καὶ Ὀδυςςεῖ ὅμως εὐπόρηςε λόγων. ἢ ὅτι ὁ μὲν μόνον ὠνείδιςε, Νέςτωρ δὲ ςὺν τῇ διατάξει καὶ ςυμβουλίᾳ καὶ τὰς ἀςτραπὰς εἶπεν· βεβαιότερον γὰρ νίκης φῶς.

B f. 28^b ad εἰ δέ ποτ'. Lp f. 72^a.

379.-80. καὶ πῶς οὐ παρακαλεῖ; αἰδεῖται χωρὶς ἀνάγκης καὶ τῷ ὀνείρῳ πείθεται. 10

B ibid. ad πανημέριοι v. 385. Lp f. 72^b c. l. πανημέριοι.

ἀβέλτερος, φηςίν, ὁ Ἀγαμέμνων μῆςυν ορῶν ὅτι ἐν πολέμῳ οὐκ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις κεῖται τὸ τούτου τέλος, ἀλλ' ὡς ἂν τύχῃ γενόμενον. ἀγνοοῦςι δὲ ὅτι καλόν ἐςτι δυςχερῆ ἐλπίζειν, ἵνα ὡς ἐπὶ πλείονι πόνῳ προθυμότεροι παραςκευαςθῶςιν. ἢ γὰρ ἀποβάντων ἧττον, ἠχθέςθημεν, ἢ μή, τελεςθέντων ὑπεράγαν ἐχάρημεν. 15

B f. 29^a ad Μενέλαος. L f. 38^b. Lp f. 73^a c. l. Μενέλαος.

408. διὰ τί τοὺς ἀνδρείους βοὴν ἀγαθοὺς ἀποκαλεῖ; νῦν μὲν Μενέλαον, ἀλλαχοῦ δὲ (e. c. B 563. Ε 114) Διομήδην, πῇ δὲ βόὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας (Ο 249) καὶ Ἕκτορα δ' ἐφράςςαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους (Ο 671). ῥητέον δὲ ὅτι μήπω ςάλπιγγος εὑρεθείςης βοῇ διώκουν τὰς τῆς μάχης ἐπιθέςεις τε καὶ ἀνακλήςεις. ἄλ- 20 λως τε καὶ ςημεῖον τοῦ θαρςεῖν τὸ βοᾶν· ἡ γὰρ δειλία θραύουςα τὸ πνεῦμα βραχίςτην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν. διὰ τοῦτο βοῶντας παρειςάγει τοὺς ἥρωας· ςμερδαλέον δ' ἐβόηςεν (Θ 92), ἦυςε δὲ διαπρύςιον (Θ 227).

423. ad Φ 363. 25

*B f. 38^b ad αἰγιόχοιο v. 787.

447. τῶν μεθ' Ὅμηρον ποιητῶν πολλοί τινες τὴν αἰγίδα παραδιδόαςιν ὡς ἴδιον Ἀθηνᾶς ὅπλον, διὸ καὶ πλέονα τῶν ἐπιθέτων ἀπ'

---

3 λόγων Vill.; cod. λόγον 6 γὰρ Vill.; cod. om. 7 εὐπορῆςαι λόγον cod.; λόγων Vill.; ut Bekk. corr. Dind. alios codd. secutus 12 ἐπὶ in ras. B τύχῃ, ι eras., B 17 πῆι, ι eras., B 18 ἐφράςςατο codd., Lp. altero ς suprascripto 19 ἑτέρους codd.; correxi, quoniam praeter eos qui iam allati sunt unus Polites (Ω 250) a poëta βοὴν ἀγαθός vocatur 20 ἀνακλίςεις Lp 21 τοῦ βοᾶν Lp 22 βραχίτην L βοῶν L 26 ad v. 447 *B in interiore paginae 30^a latere: ζήτει τὴν ἐξήγηςιν τῆς αἰγίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐν τῷ ςτίχῳ τῷ οὕτως ἔχοντι· πὰρ Διὸς αἰχιόχοιο ςὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ

3—8 Ex parte certe ad Porphyrium referenda esse ex Eust. (p. 240, 9—17) sequitur, qui nonnulla quae in hoc scholio leguntur iis, quae in altero scholio exstant: *οὐ γὰρ ἐν πᾶσι πάντων ὑπερτίθησι τὸν Νέστορα, ἀλλ' ἐν μόνῃ τῇ ἀγορᾷ ἤτοι τῇ δημηγορίᾳ* (cf. supra p. 37, 29—31), subiungit.

16 sqq. Transcripsit Eust. p. 247, 35 sqq.

19 sqq. Etym. M. v. *βοή* (p. 202, 20): ... *βοὴν ἀγαθός, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ γενναῖος· ἡ μὲν γὰρ δειλία θραύουσα τὸ πνεῦμα βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν.....*

26 sqq. Ex Aristarcho petita esse prima verba quaestionis Ariston. docet, e. c. Δ 167, cf. Lehrs, p. 192.

αὐτῆς τίθεται τῇ θεῷ. ὁ δὲ χρωμένην μὲν οὐδενὸς ἧσσον παρεισάγει ταύτῃ τὴν Ἀθηνᾶν, τῷ δὲ Διί φησιν αὐτὴν δοθῆναι παρὰ Ἡφαίστου, σαφῶς οὕτω διὰ τῶν ἐπῶν συνιστάς (Ο 307 sqq.)·

πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
5 εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν
δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν.

καθὸ δὴ καὶ πυκνῶς αὐτὸν αἰγίοχον καλεῖ. ταύτην δὲ τὴν αἰγίδα παρασκευαστικὴν ὑποτίθεται τῶν λεγομένων κατὰ τοὺς ἀνέμους αἰγίδων,
10 ἃς καταιγίδας εἰώθαμεν προσαγορεύειν. Ὅμηρος μὲν γὰρ οὕτω λέγει (Β 147. 48)·

ἠύτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν
λάβρος ἐπαιγίζων. * * * * *

νῦν γοῦν οὐκ ἄλλο τι, τὸ αὐτὸ δὲ τὸ λάβρος ἐπαιγίζων βούλεται
15 δηλοῦν. ἔλεγον δὲ αἰγίδας τὰς νῦν καταιγίδας τῶν σφοδρῶν καὶ συνεστραμμένων πνευμάτων καὶ ἅμα καταρασσόντων, οἷόν τι καὶ ἐν τούτῳ θεωρεῖται λέγων ὁ ποιητής (Λ 297. 98)·

ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραέι ἶσος ἀέλλῃ,
ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

20 Ἀλκαῖος δέ που καὶ Σαπφὼ τὸν τοιοῦτον ἄνεμον κατώρη λέγουσιν ἀπὸ τοῦ κατωφερῆ τὴν ὁρμὴν ἔχειν. τὴν δὲ τοῦ Διὸς αἰγίδα συμβέβηκεν ὠνομάσθαι διὰ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως ὡσαύτως τῇ περὶ τοὺς ἀνέμους λεγομένῃ κατὰ μὲν αὐτὸν ἐκεῖνον αἰγίδι, καθ' ἡμᾶς δὲ καταιγίδι, παρασκευαστικὴν δὲ αὐτὴν τῶν ὁμωνύμων εἰσάγεσθαι πνευμάτων, ὅτε ἐπισει-
25 σθείη κατὰ τὸ ἐναντίον. ἐπισεισθείσης γὰρ αὐτῆς καὶ καταρρηγνυμένης ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος τοὺς ἐναντίους βλάπτεσθαι συμβαίνει, κονιορτοῦ δὲ πρὸς τὰς ὄψεις φερομένου παντελῶς ἐμποδίζεσθαι. οἷον·

---

4 φοῖβος, ος supra β in ras., cod. 13 lacunae quam statui in codice vestigium non exstat; exciderunt nonnulla, in quibus altera quae olim prolata erat v. ἐπαιγίζειν interpretatio (Suid. v. ἀστήρ· ὅτι τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν καὶ Ὅμηρος λάβρος ἐπαιγίζων), coniungenda sine dubio cum ea v. αἰγίς et αἰγίοχος interpretatione, ex Hesiodo ut Aristarcho visum (schol. th. 484) repetenda, quae utrumque verbum ad Amaltheam s. τὴν Αἶγα retulit (e. c. Lp B 157, cf. A ibid., Apoll. v. αἰγίοχος, Et. M. p. 27, 28), commemorata et reiecta fuisse videtur. Ad quam refutandam etiam diple ab Aristarcho posita spectavit (v. infra) 20 σαμφὼ cod.

---

9 sqq. Ariston. *B* 148: *ὅτι χωρὶς προθέσεως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ἐπικαταιγίζων· αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἃς ἡμεῖς καταιγίδας.* Cf. Apollon. v. *ἐπαιγίζοντα: Ἀρίσταρχος τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον.*

20. 21. Cf. Eust. *E* 738, p. 603, 39 (v. infra ad p. 42, 24), ubi *κατάρη* legitur. Ab Hesychio *κατώρης* ⟨ita Lob. path. prol. p. 275 pro *κατωρής*, cf. Herodian. I, p. 72, 4⟩ explicante *κάτω ῥέπων* rectam verbi formam servatam esse iam cod. Ven. B probat auctoritas.

καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυςςανόεςςαν,
ςμερδαλέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεςςι κάλυψεν·
ἀςτράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε,
νίκην δὲ Τρώεςςι δίδου, ἐφόβηςε δ' Ἀχαιούς
(P 593 sqq.). οἰκεῖα γοῦν τοῖς ἀπὸ ταύτης φερομένοις πνεύμαςι καὶ 5
τὰ παρακείμενα αὐτῷ ςυνεκπεφώνηται ἐν οἷς φηςιν, ὅτε ἔλαβε τὴν
αἰγίδα τὴν μὲν Ἴδην αὐτὸν καλύψαι τοῖς νέφεςιν, ἀςτράψαντα δὲ μέγα
μὲν ἐπιβροντῆςαι τινάξαι δὲ ἐκείνην. ὅτι δὲ κατ' ἐναντίαν τοῦτο γίνε-
ται τῶν ταπεινοῦςθαι μελλόντων ςαφὲς ἐκ τούτων· ὄφρα μὲν ἀςπίδα
χερςὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων, τόφρα μάλ' ἀμφοτέροις 10
βέλε' ἥπτετο· αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώ-
λων [ςεῖς'], εἶτα ἐπιφέρει· τοῖςι δὲ θυμὸν ἐνὶ ςτήθεςςιν ἔθελξε,
λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς (O 318 sqq.). ποτὲ δὲ διότι μὲν
ἐπέςειςε τὴν αἰγίδα τοῖς Ἀχαιοῖς ἀπὸ τῆς Ἴδης ὁ Ζεὺς οὐ παρέδωκε
ῥητῷ λόγῳ, τὸ δὲ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖς ἐςήμαινε, διὰ τοῦ ςυμβάντος 15
ςυνιςτὰς τὸ προηγούμενον. λέγει γὰρ ὣς ἄρα φωνήςας ἡγήςατο,
τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο ἠχῇ θεςπεςίῃ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
ὦρςεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν, ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν
κονίην φέρεν (M 251 sqq.). ἡ γὰρ εἰς εὐθὺ τῶν νηῶν τὸν κονιορ-
τὸν φέρουςα θύελλα δῆλον ὡς ἐξ ἐναντίου προςφέρεται τοῖς Ἀχαιοῖς. 20
διὸ δὴ καὶ ἐπέζευξεν ἄλλως· αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, Τρωςὶ
δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε (M 254 sqq.)· τοῦτο δὲ δεῖ νοεῖν τῆς
αἰγίδος ἐπιςειςθείςης.

καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ πλειόνων ὁ παραπλήςιος ὑπάρχει τρόπος, ὥςτε
τοῖς πάθεςι καὶ τοῖς πράγμαςιν ὁμωνύμους τινὰς ποιεῖν δαίμονας εἰδω- 25
λοποιουμένους εἰς καταςκευὰς μυθώδεις, ἐφ' ὧν οὐκ αὐτὸ τὸ ἀποτελού-
μενον δεῖ νοεῖν, τὸ δὲ παραςκευαςτικὸν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐνεργουμένου
ςυμπτώματος. οἷον ἔρως ἐπὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ
κατὰ τὸ παραςκευαςτικὸν εἶδος λεγομένου, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα,

---

6 ςυνεκπεφάνηται cod. 8 ὅτε cod. 11 κατενώπα cod. 24 καὶ ἀπ' ἀλλήλων cod.

---

16 sqq. Ariston. *M* 253: *ὅτι διὰ τῶν ἀποτελουμένων φανερὸν ὅτι τὴν αἰγίδα ἔσεισεν ὁ Ζεύς.*

24 sqq. † Eust. *E* 738, p. 603, 28: *ὁ δὲ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἴδιόν τι σύγγραμμα περὶ αἰγίδος προενεγκὼν ἄλλα τέ τινα λέγει οὐ πάνυ γλαφυρά, καὶ ὅτι Ὅμηρος τοῖς πάθεσι καὶ τοῖς δι' αὐτῶν ἀποτελουμένοις πράγμασιν ὁμωνύμους τινὰς ἐφιστᾷ δαίμονας εἰδωλοποιουμένους μυθικῶς, ἐφ' ὧν καὶ τὸ ἀποτελοῦν ἤγουν παρασκευαστικὸν νοεῖται καὶ τὸ ἀποτελούμενον κακὸν ἐναργῶς. ἔρως γοῦν καὶ πλοῦτος καὶ ἔρις καὶ ὕβρις καὶ δεῖμος καὶ φόβος καὶ κυδοιμὸς καὶ βροντὴ καὶ ἀστραπὴ καὶ ἄλλα μυρία ὁμωνύμως δηλοῦσι τὰ εἰδωλοποιίᾳ* ⟨edit. *τὸ εἰδωλοποιίαν*⟩ *τε δαιμονιώδη καὶ τὸ ἐκεῖθεν σύμπτωμα. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις λέγει ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφὼ διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.* Cf. ad. p. 45 et Porph. *Θ* 1; *I* 1 sqq.

πλοῦτος, ἔρις, ὕβρις.καὶ ὅσα ἄν τίς ἀριθμήσειε ῥᾳδίως; δεῖ γὰρ παραθεωρεῖν τὴν τῶν τοιούτων διαφοράν, ὡς ὁπόταν εἴπωμεν· ὁ Ἔρως ἐνέβαλεν ἔρωτα τῷ δεῖνι, καὶ πάλιν ἡ Ἔρις ἔριν. τότε γὰρ ὡς θεὸν ἢ δαίμονά τινα δεῖ νοεῖν παρασκευαστικὸν τοῦ ὁμωνύμου συμπτώματος ἢ
5 πάθους, καὶ [τότε] τὸ συμβαῖνον ἐξ ἐκείνου πάλιν ἀνάλογον πάθος ἢ σύμπτωμα, καθάπερ ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις (E 592) δεικνύει·

οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ,
ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος·

νῦν γὰρ οὐχὶ τὸν ἐνεργῶς θεωρούμενον, ἀλλὰ τὸ παρασκευαστικὸν τοῦ
10 ὁμωνύμου συμπτώματος μυθικῶς εἰδωλοποιούμενον. τὸ δ' αὐτὸ κἀπὶ τούτων νοητέον· Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν (Λ 3. 4). οὐδὲ γὰρ νῦν ἄλλο τι πάλιν ἀλλὰ τὸν πόλεμον ἔχουσα παραγίνεται τὸν παρασκευαστικὸν τοῦ κατὰ πρᾶγμα φαινομένου πολέμου. καὶ γάρ ἐστιν
15 ἐκεῖνος ὁ κατὰ τὸ μυθικὸν εἰδωλοποιούμενος τοῦ κατὰ τὸ ἐνεργὲς θεωρουμένου πολέμου σημεῖον, ὃ δὴ νῦν προσαγορεύει τέρας. εἴη δ' ἂν οὗτος κυδοιμὸς μάχης, ὡς θεὸς οἷον ἔμπροσθεν θεωρούμενος, ὁπότε ἐλέγομεν ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος· ὡσαύτως ἐπὶ τούτου πάλιν, ὃ δὴ πολέμοιο τέρας φησὶν εἶναι, τὸ ἀπαράλ-
20 λακτον ὑπάρχει. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπὶ τῆς βροντῆς καὶ ἀστραπῆς καὶ τῶν παραπλησίων, ὥστε δεῖ νοεῖν ἕτερα μέν τινα κατασκευάσματα παρασκευαστικὰ τῶν ἐν ἡμῖν ἐναργῶς ἀκουομένων, ἕτερα δὲ τὰ διὰ τούτων μὲν ἀποτελούμενα, καθ' ὁμωνυμίαν δὲ ἐνεργήματα. καθάπερ ὅταν εἴπῃ (N 242—44)·

25 βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί.

οὕτω γὰρ δεῖ τὸν νοῦν ἐκδέχεσθαι, οἷον τὴν μὲν ἀστραπὴν λαβὼν ὁ Ζεὺς ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, οἷον ἐγκατασκεύασμά τι θεῖον
30 καὶ τοῦτο εἰκότως ἡμεῖς θεῖον ἐνοήσαμεν. ἀλλ' ὁπότε τῇ χειρὶ τινάξειεν, οὗ διασεισθέντος ἀπέλαμψε τὸ τοιοῦτον φέγγος, οὐ κατὰ τὴν

---

5 τότε addidi; cod. om. 18 ἐλέγομεν correxi; cod. λέγομεν 20 ὑπάρχει tentavi (cod. ὑπάρχειν); dubito an nonnulla exciderint 29 sqq. ἐγκατασκεύασμά τι — ἐνοήσαμεν corrupta sunt. Nisi statuendum verba nonnulla excidisse, conicias: ἐν κατασκευάσμασι θείοις καὶ τοῦτο κτλ.

13 sqq. Aristarchi eam esse rationem docet schol. A Λ 4 Arist.: *ὅτι πολέμοιο τέρας τὸν εἰδωλοποιούμενον πόλεμον, τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργουμένου πολέμου, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κυδοιμοῦ φησιν εἴδωλον τὴν Ἐνυὼ ἔχειν· ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα.* Ibid. Didym: *οἱ δὲ ἀστραπήν φασι τὴν Ἔριδα φέρειν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· φησὶ γὰρ ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ — τεύχων ἢ πολὺν — ἠέ ποθι πτολέμοιο* (K 5—8). *Ἀπολλώνιος δὲ τὸν κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος* ⟨*δηιοτῆτα* Dind.⟩. *οἱ δὲ τὸ ξίφος κτλ.* Prior pars in Suid. lex. v. *πολέμοιο τέρας* transiit.

αὐτὴν ἔννοιαν ἔτι τὴν ἀστραπὴν παραλαμβάνομεν, ἀλλὰ τὴν μὲν ἀποτελοῦσαν, τὸ δὲ ἀποτελούμενον. οὕτως ἐπὶ τῆς αἰγίδος ταὐτὸ δεῖ νοεῖν· ἣν μὲν ὁ Ζεὺς ἐπισείων * * * * *, κατασκεύασμά τι θεῖον, ἑτέραν δὲ τὴν ἀποτελουμένην διὰ τῆς κατ' ἐνέργειαν ὁμωνυμίας, ἣ τότε μὲν ὁμωνύμως αἰγὶς λέγεται, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας συνηθείας καταιγίς. 5 διὸ καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπίφθεγμα τέταχεν ὁ ποιητὴς ἐπ' αὐτῆς κατὰ τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγον (Δ 164—67)

ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐυμμελίω Πριάμοιο·
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ὑψίζυγος 10
αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν.

ὃν τρόπον γὰρ ἐπ' ἄλλων μερῶν τῆς ποιήσεως τὴν λαίλαπα προσαγορεύων φανερός ἐστιν — ἐρεμνὴν γὰρ αὐτήν φησι διὰ τὸ τοῦ πνεύματος ἀθροῦν καὶ ζοφῶδες, οἷον ὁπόταν λέγῃ (Υ 51. 52)·

αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος, 15
ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων —,

τὸν αὐτὸν τρόπον, οὐ παρ' ἄλλο τι, δεῖ νοεῖν ἐρεμνὴν τὴν αἰγίδα, κατὰ δὴ τὸ τῆς λαίλαπος οἰκεῖον οἱονεὶ λαιλαπώδη λεγομένην.

τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἡ τῆς εἰσηγημένης καθ' Ὅμηρον αἰγίδος διάθεσις καὶ δύναμις οὕτως ἂν ἄριστα δειχθείη. 20

*B f. 78ᵃ ad Γοργείη Ε 741. L f. 118ᵇ, Π. Cf. schol. λ 634 et V. Rose, Ar. ps., p. 162.

διὰ τί ποτὲ μέν φησι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἐν Ἅιδου εἶναι, λέγων (Λ 633)

μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
ἐξ Ἀίδου πέμψειε,

ποτὲ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔχειν ἐν τῇ αἰγίδι, λέγων (Ε 738) βάλετ' αἰγίδα 25 θυσσανόεσσαν, καὶ ἐπάγει·

ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή,
ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου;

φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ὅτι μήποτε ἐν τῇ ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ὥσπερ οὐδὲ τὴν Ἔριν οὐδὲ τὴν κρυόεσσαν Ἰωκήν, 30 ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνος γιγνόμενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν. καὶ μήποτε πάλιν ῥητέον, ὅτι οὐκ αὐτὴν εἶχεν, ἀλλ' ὅτι γεγραμμένον τῇ ἀσπίδι ὥσπερ σημεῖόν τι. ῥητέον δὲ ὅτι οὐδὲ Ὀδυσσεὺς λέ-

---

3 lacunae, quam statui, in cod. vestigium non exstat 9 ἐϋμελίω cod. 11 ἐπισείῃσιν cod. 18 δὲ cod. 25 βάλε δ' L 28 κεφαλὴ οἷα πελώρου L 29 φησὶ δὴ ὁ ἀρ. L 31 γινόμενον L 32 γεγραμμένη L

---

21 sqq. † Eust. λ 633, p. 1704, 27: *ἔνθα (ἐν τῇ αἰγίδι) ὥσπερ ἡ ἔρις καὶ ἡ ἀλκὴ οὐκ αὐτὰ ἐκεῖνά εἰσι τὰ σωματοειδῆ, οὕτως οὐδὲ Γοργεία αὐτόχρημα κεφαλὴ τῇ αἰγίδι ἐντέθειται, ἀλλὰ ἢ ἀντίμιμόν τι αὐτῆς ἢ κατάπληξις δηλοῦται γινομένη διὰ τῆς αἰγίδος οἵα καὶ Γοργόνος τινός.*

Recte a nobis quae de Gorgone in aegide depicta disputantur cum altero fragmento longe illo uberiore coniuncta esse, cum inde veri simile fit, quod quae Aristoteli tribuuntur (maxime quidem illa *τὸ ἐκ τῆς Γοργόνος γιγνόμενον τοῖς*

γει, ὡς ἦν ἐν Ἅιδου ἡ Γοργόνος κεφαλή, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἐφοβήθη μὴ τοιοῦτος δαίμων ἐκπεμφθῇ· φοβηθῆναι οὖν οὐκ ἰδεῖν. ἢ ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ ἐν Ἅιδου, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ ἀσπίδι. καὶ Γοργείην κεφαλὴν οὐ πάντως τὴν τῆς Γοργόνος, ἀλλά τινα φοβερὸν δαίμονα, ὡς τοίην
5 γὰρ κεφαλὴν πόθεον υἷες Ἀχαιῶν (λ 549 mixt. c. A 240).

467. 8. ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
μυρίοι, ὅσσά τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ.

*B f. 30ᵇ ad Σκαμανδρίῳ. Lp f. 74ᵃ. Eton. (Noehd. p. 30), Π.

ἐν μὲν τῷ λίαν φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (v. 800) ἐπίτασίς ἐστι κατὰ τὸ ἐπενηνεγμένον τοῖς φύλλοις τοῦ πλήθους τῶν ψα-
10 μάθων, ἐν δὲ τῷ περὶ Κικόνων ῥηθέντι ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ (ι 51) δόξειεν ἂν ἐλάττωσις εἶναι ἐκ τοῦ

---

5 quae extremo scholio codd. Od. addunt: ἐκ τούτου τὸ πλάσμα τὸ περὶ τὴν Γοργόνην γέγονεν Ἡσιόδου κτλ., aliunde illata sunt 6 εἰς τὸ ἔσται ἐν λειμ. Et 8 post ψαμάθοισιν in B fuit καί, quod ex parte eras. est

---

ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν) ad idem quod illic totiens inculcatur discrimen rei effectae et efficientis recurrunt, tum ex Eustathio probatur. Is enim ad eundem illum libri E locum, ad quem in scholiorum codicibus quaestio de Gorgoneo adscripta legitur, verba affert (cf. supra ad p. 42, 24) quae iis, quae in cod. B ad librum *B* leguntur, prorsus respondent. Quod autem Aristophani grammatico Eustathius ea tribuit, potest is sane a Porphyrio transcriptus esse, ita ut nomen auctoris in codice quo Eustathius usus est lectum in nostro desideretur; sed ad eas quas olim Nauckius, cui Porphyrii fragmentum nondum innotuerat, de libello *περὶ αἰγίδος* Aristophaneo moverat dubitationes alia momenta accedunt:

Ac primum quidem, cum apud Porphyrium Aristarchum secutum v. *ἐκαιγίζειν* *B* 148 ita explicetur, ut ad *αἰγίς* s. *καταιγίς* referatur, Aristophanes in loco simillimo *ο* 293 pro *ἐκαιγίζοντα* legi maluit *ἐπαΐσσοντα* (schol. Q. Vind. 133). Deinde a schol. A *Λ* 4 docemur, Aristophanem verba *πολέμοιο τέρας* ad fulmen retulisse neque, ut Porphyrium Apollonii vel Aristarchi rationem secutum, ad *κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος*. Veri igitur simillimum, Porphyrium ab Eustathio transcriptum esse, indeque quod ille Aristotelem attulisset Aristophanis per errorem nomen natum esse (ut e contrario ad ipsum versum *B* 447 in scholio cod. B: *οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοτέλης*, Aristotelem pro Aristophane scriptum videmus). Quod tum facillime fieri potuit, si in codice, quo Eustathius usus est, Aristotelis nomen compendio scriptum primis scholii verbis praemissum erat.

Ceterum vix est quod moneamus, quae in codicibus nostris ad *E* 741 legantur cum medio potius quam extremo scholio *B* coniungenda, e. c. ante p. 42, 24 ponenda esse. Tamen, praesertim cum ab ipsius Porphyrii verbis multo longius quam alterum scholium absint, alteri illi subiungere maluimus.

6 sqq. Casu accidit ut scholium Porphyrianum in codicibus Iliadis ita traditum sit ut potius ad *ι* 51 quam ad eum locum cui adscriptum est pertineat. Contra ea scholium quod ad *ι* 51 in cod Mediolan. (Q Dind.) legitur habet, cur ad nostrum potius quam ad alterum locum spectet, maxime quidem extrema verba: *καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει, τῶν Θρᾳκῶν μάλιστα, ὧν εἰσιν οἱ Κίκονες, ταῖς χροιαῖς ποικιλλόντων τὴν ἀμφίεσιν* (quibus probatur non necessariam esse Noehdeni coniecturam pro *Θρᾳκῶν* scribentis *θωράκων*). Sed quia neque schol. Odyss. ipsum

ἐπαγομένου· ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων. οὐκ ἔστι δέ· οὐ γὰρ τοῦ πλήθους παραστατικὰ παρείληπται ἄμφω, ὥσπερ ὡς ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τῆς ψάμμου ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι μυρίοι, ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρίστησι τὸ πλῆθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλήθους ποικιλίαν ἔν τε τῇ καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει τῶν Θρᾳκῶν. 5

*B f. 81ᵃ ad Ἀτρείδην v. 482. L f. 41ᵃ c. l. εἰς τὸ ὄμματα καὶ κεφαλήν, Π. Eton. (p. 31 Noehd.) c. eod. l., Π.

478 sqq. διὰ τί δὲ ὄμματα καὶ κεφαλὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος τῷ Διὶ ὡμοίωσε, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, τὸ δ' ἐν τῷ καθοπλισμῷ φοβερὸν τῷ περὶ τὸν Ἄρην δεινῷ τε καὶ λαμπρῷ, καὶ ἀπὸ τῶν θείων ὑπέβη, ταύρῳ μετὰ θεοὺς αὐτὸν ἐξομοιῶν; τί δὲ καὶ βούλεται τὸ στέρνον δὲ Ποσειδάωνι; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ μὲν σεμνὸν αὐτοῦ καὶ βασιλικὸν διὰ τῆς βασιλικῆς τοῦ Διὸς προλήψεως παρέστησεν, ὡς ἂν βασιλικὰ καὶ φρονοῦντος καὶ αἰσθομένου, τῆς μὲν φρονήσεως ἐκ τῆς ἡγεμονευούσης κεφαλῆς παρισταμένης, τῆς δὲ αἰσθήσεως ἐκ τῶν ὀμμάτων. ὑπερβολὴ δὲ τὸ μὴ Διὸς κεφαλῇ καὶ ὄμμασιν ἐοικέναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φάναι καὶ τὰ ὄμματα, ἀλλὰ τῷ Διὶ ὅλῳ. οὐ τῷ σωματοειδεῖ οὖν ἀπείκασε θεῷ, ἀλλὰ τῇ δυνάμει τοῦ Διὸς τῇ βασιλικῇ τε καὶ ἀρχικῇ. ὀφθεὶς γὰρ μόνον ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν διέφηνε τὸ βασιλικὸν κράτος. τὸ δ' εὔρωστον καὶ δυναμικὸν αὐτοῦ, ὅπερ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὸ στέρνον καθιδρῦσθαι λέγεται, Ποσειδῶνι ἀπείκασε τῷ ἐνοσίχθονι, οὗ καὶ ἐρχομένου, φησί, τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη (N 18), τὸ δὲ φοβερὸν τῆς καθοπλίσεως τῷ Ἄρει. ἦν οὖν τὴν μὲν κρίσιν καὶ τὴν φρόνησιν τὴν βασιλικὴν ἔχων τοῦ Διός, τὴν δὲ δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν δὲ πανοπλίαν καὶ τὴν δι' ὅπλων χρῆσιν ὡς ὁ Ἄρης. λοιπὸν δὲ τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἔξαρχον τῶν ἄλλων ταύρῳ ἀπείκασεν, οὐ 10 15 20 25

---

2 παραστατικὸν Et ὡς om. Et 3 ψάμου B 5 ποικίλην ἅτε καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀφίεμεν τῶν θρακῶν Et 6 addunt BLp nonnulla de campo Scamandrio quae huc non pertinent 7 δὲ om. LEt; B nonnulla praemittit quae v. infra ad lin. 25 sqq. 9 τε om. Et ἀπὸ τῶν θεῶν L δὲ post στέρνον om. L 12 προσλήψεως LEt παρίστησιν LEt 16 ἀλλὰ καὶ τ. δ. ὅλῳ Et post ὅλῳ vacuum spat. duarum litterarum capax B; quae L sequuntur: οὐ τὸ σωματειδῆ οὖν ἀπεικάζεσθαι θεῷ, novum scholium incipiunt οὐ γὰρ σωματοειδεῖ οὖν ἀπεικάζεσθαι θεῷ Et 17 τε om. LEt 18 διέφανε L διέφαινε Et 20 καθιδρύσθαι B 21 καὶ μακρὰ ὕλη B 22 ἄρη, η e corr., L 25 λοιπὸν δὲ κτλ. in L nov. schol. incipiunt

---

Porphyrium repraesentat, sed ex parte loco, cui explicando adscriptum legitur, accommodatum est, codices Iliadis secuti sumus. Ceterum vix casu factum est quod in eodem cod. Mediol. et cod. Heidelberg. (P Dind.) idem scholium ad ζ 103 exstat: quae illic leguntur *κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν* in integra Porphyrii disputatione, unde scholia quae attulimus excerpta sunt, ut exemplum *ἐλαττώσεως* commemorata fuisse videntur.

25 sqq. †*B f. 31ᵃ ad *Ἀτρείδην* v. 482 (scholio quod supra edidimus sine intervallo praemissum, ita ut unum efficere videantur. Idem in Eton. ad v. 480 c. l. *Πορφυρίου. εἰς τὸ ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων*, alteri item praemissum): *ἀπρεπὲς δοκεῖ τὸ* ⟨om. Et.⟩ *τὸν εἰκασθέντα τοῖς θεοῖς κατὰ*

μειώcας, οὐ γὰρ τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τῶν θεῶν ἐπὶ τὸν ταῦρον κατήγαγεν, ἀλλ' ὅτι τὰ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπείκαcε τῷ ἀγελάρχῳ ταύρῳ. ὥςπερ οὖν ἀπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἄρεα μεταβὰς οὐκ ἐμείωcε διὰ τὸ ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλο τῶν περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα μεταβῆναι, οὕ-
5 τως οὐδὲ τὸν ταῦρον παρειληφὼς εἰς παράςταςιν τῆς ἐξοχῆς τῶν ὁμογενῶν ἐμείωcε τὸν ἔπαινον. καὶ τὰ μὲν ἦν τὰ καθ' αὐτὸν προςόντα ἐπαίροντα, τὸ δὲ cυγκριτικὸν τὴν ὁμοίωcιν ἀπὸ ὁμογενῶν λαμβάνει εἰς ὁμογενεῖς· ταῦρος δὲ διαπρέπει ἐν ὁμογενέςι βουςὶ τῆς ἀγέλης ἐξάρχων.

πῶς μετὰ τοὺς θεοὺς βοΐ παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα; ἔνιοι μὲν
10 οὖν φαςιν ὅτι διὰ τοὺς μὴ δυναμένους τὴν θείαν νοῆςαι φύςιν πάλιν ἑτέραν εἰκόνα ἀπὸ γνωρίμου ζώου παρέλαβε ⟨παρέβαλε Lp⟩ μὴ νοητὴν οὖςαν· ἡ γὰρ προτέρα τῶν θεῶν παραβολὴ ⟨μεταβολὴ codd.; mut. Bekk.⟩ ὅλως ἐςτὶ νοητή. ἔςτι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὴν πορείαν αὐτοῦ ταύρῳ εἴκαcε ⟨fuit εἴκαcεν, ν eras., B⟩ βαδίζοντι δι' ἀγέλης, ὅπερ ἐςτὶ ζῶον
15 ἡγεμονικόν. τὴν αὐτὴν δὲ εἰκόνα Ὀδυςςεῖ προςθεῖναι ⟨προθεῖναι Lp⟩ θέλων τὸ μὲν ὅμοιον ἐφύλαξε, τὸ δὲ μέγεθος ἐμείωcεν, ἀρνειῷ παρεικάςας (Γ 197). ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ Ἀγαμέμνων τι πλεονεκτῆςαι οὐκ ἔμελλε, κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτὸν κοςμεῖ· οὐ γὰρ ἔδει εὐτυχεῖν, ἵνα δεηθῇ Ἀχιλλέως.

B f. 31ᵃ ad ἠύτε βοῦς v. 480. Lp f. 74ᵇ c. l. ἠύτε βοῦς.

484. Ζητοῦςί τινες, διὰ ποίαν αἰτίαν τῆς μὲν ὅλης πραγματείας
20 ἀρχόμενος ὁ ποιητὴς μίαν ἐπεκαλέςατο τῶν Μουςῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ καταλόγου τὰς πάςας. λέγουςι δέ τινες τῶν γραμματικῶν ἐπὶ τοῦ μῆνιν ἄειδε τὸν τρόπον εἶναι ςυνεκδοχήν, ὡς ἀπὸ μιᾶς τῆς κυριωτέρας τῶν Μουςῶν νοεῖςθαι τὰς πάςας. ἄλλοι δὲ λέγουςιν, ὅτι περὶ ἑνὸς μὲν προςώπου καὶ τῆς ὀργῆς τῆς τούτου τὸν λόγον ποιούμενος δεόντως
25 πρὸς μίαν τῶν Μουςῶν ἐποιήςατο τὸν λόγον, μέλλων δὲ κατάλογον ἐρεῖν νεῶν καὶ βαςιλέων ἐθνῶν τε καὶ τόπων πλήθους τε πραγμάτων εὐλόγως πρὸς ἁπάςας τὰς Μούςας τὸν λόγον ἀπερείδεται. A

486. εἴ φηςιν ἀγνοεῖν τοὺς ἡγεμόνας, πῶς ὑποκατιών φηςιν ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω (v. 493); ςτικτέον οὖν εἰς τὸ ἴδμεν καὶ τὸν
30 λόγον οὕτως ἐκδεκτέον· δύο ὑποτίθεται, ὧν τὸ μὲν μηδ' ὅλως ⟨μηδό-

B f. 31ᵃ ad ἴδμεν (ι in ras.) Lp f. 74ᵇ c. l. ἴδμεν. A

---

3 ἄρεα e corr. Et οὐκ ἀπεμείωcε Et 4 ἀπ' ἄλλου LEt τῶν — Ἀγαμέμνονα om. Et 5 τῆς ἐξοχῆς om. Et 6 πρὸς (linea transversa delet.), suprascrpt. καθ, αὐτὸν L τὰ ante καθ' αὐτὸν om. Et 7 ἐπαίροντος L

τὴν μορφὴν νῦν ὅμοιον εἶναι βοΐ. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὃν γὰρ τρόπον, φησί, ταῦρος ἐν βουσίν, οὕτως ἐν τοῖς ἄλλοις ὑπῆρχεν ὁ Ἀγαμέμνων.

Veri simile est etiam schol. Vict. Γ 168 a Bekkero editum: *κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι. καὶ πῶς κεφαλῇ εἴκελος Διί* (B 478); *ἢ τὸ ἡγεμονικὸν ἔλεγε τότε ἢ τῷ εἰπεῖν ἤματι κείνῳ δηλοῖ τότε μόνον πρὸς ἡμέραν ταῦτα συμβῆναι αὐτῷ*, ex eadem Porphyrii quaestione derivatum esse. Idem certe apud Eustathium, qui etiam altero scholio quod supra edidimus (*πῶς μετὰ τοὺς θεοὺς κτλ.*) aperte usus est (p. 258, 1 sqq.), ad B 478 legitur (p. 257, 41): *καὶ εἰδὼς ὅτι παρ' ἱστορίαν λαλῶν οὐκ ἂν πιστευθείη, οὐ γὰρ τοιοῦτος ὁ Ἀγαμέμνων ἀλλὰ μάλιστα ὁ Αἴας καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ἐπάγει ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφάνη τοιοῦτος.*

29 sqq. Nicanorem sequitur, v. Friedl. p. 161.

λωc BLp> δύναcθαι διὰ τὸ πλῆθοc εἰπεῖν, τὸ δὲ δύναcθαι μὲν χρῄζειν δὲ τῆc τῶν Μουcῶν cυμμαχίαc. ἔcτιν οὖν οὕτωc <om. A> τὸ πᾶν· ἔcπετε νῦν μοι, Μοῦcαι, οἵτινεc ἡγεμόνεc· ἀρχοὺc δ' αὖ νηῶν ἐρέω νῆάc τε προπάcαc· πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήcομαι οὐδ' ὀνομήνω, εἰ μὴ αὐταὶ δι' ἑαυτῶν εἴποιτε <αὐταὶ αἱ Μοῦcαι δι' ἑαυτ. εἴποιεν A>. τὸ δὲ ὑμεῖc γὰρ θεαί ἐcτε ἐμεcόλαβηcε <ἐμεcομβόληcε Lp> τοῦ ἔcπετε νῦν μοι, Μοῦcαι, οἵτινεc ἡγεμόνεc, ὥcπερ αἰτίαν ἐπαγαγὼν τοῦ πρὸc τὰc Μούcαc ἀπερεῖcαι τὸν λόγον. 5

*B f. 32ª ad νῦν v. 484 (f. 81ª). Lp f. 75ᵇ c. l. τεccαράκοντα (v. 524).

494. διὰ τί τοῦ δεκάτου <om. codd.; τοῦ ἔτουc ι' Vill.> ἔτουc τῆc μάχηc ἐνcτάντοc νεῶν κατάλογον ποιεῖται Ὅμηροc; ἢ ὅτι καὶ ἡ ὑπόθεcιc αὐτῷ περὶ τὸ δέκατον ἔτοc τοῦ πολέμου εἴληπται, γνώριμον δὲ τῷ θεατῇ οὐκ ἦν γενέcθαι μὴ προκαταλεχθέντων τῶν ἀφικομένων. ἡ μέντοι πρόφαcιc εὔλογοc, ὠργιcμένου γὰρ τοῦ Ἀχιλλέωc, καὶ ἡ τοῦ τείχουc οἰκοδομὴ εὔλογον ἔcχε πρόφαcιν καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων κατὰ φῦλα <φύλα B, φυλὰc Lp> διάκριcιc, ὅπωc ἂν διάδηλοι γίγνοιντο οἱ ῥᾳθυμοῦντεc, καὶ ὁ Τρωικὸc ὡcαύτωc διάκοcμοc ἐν πεδίῳ τότε παραταccόμενοc, καὶ ἄλλωc τοῖc μὲν Τρωcὶ τὸ θαρcῆcαι τοῖc δ' Ἕλληcι τὸ εὐλαβεcτέρουc γενέcθαι. τοῦτο δὲ ἑκατέροιc αἴτιον ἐγίγνετο τῆc διακοcμήcεωc καὶ τῷ ποιητῇ πρόφαcιν ἐδίδου τῆc εὐλόγου ἐκτάξεωc τοῦ καταλόγου. 10 15

494 sqq. quae ab Eustathio ad Βοιωτίαν Porphyriana afferuntur, uno fortasse loco p. 359, 33 excepto, e libro Paralipomenorum Homericorum neque e Quaestionibus petita esse in dissertatione 'Porphyr. bei Eustath. zur Βοιωτία' (Herm. XIV) demonstravi. 20

517. ad Ε 576.

*B f. 35ª ad Κρήτην. L f. 47ª, Π. Lp f. 78ª c. l. ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην. Eton. (p. 33 Noehd.), Π.

649. διὰ τί ἐνταῦθα μὲν πεποίηκεν ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο, ἐν δὲ Ὀδυccείᾳ (τ 174) εἰπὼν ὅτι ἔcτιν ἡ Κρήτη καλὴ καὶ πίειρα καὶ περίρρυτοc ἐπάγει· ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέcιοι καὶ ἐννήκοντα πόληεc; τὸ γὰρ ποτὲ μὲν ἐνενήκοντα ποτὲ δὲ ἑκατὸν λέγειν δοκεῖ ἐναντίον εἶναι. Ἡρακλείδηc μὲν οὖν καὶ ἄλλοι λύειν ἐπεχείρουν οὕτωc· ἐπεὶ γὰρ μυθεύεται τοὺc μετ' Ἰδομενέωc ἀπὸ Τροίαc ἀποπλεύcανταc πορθῆcαι Λύκτον καὶ τὰc ἐγγὺc πόλειc, ἃc ἔχων Λεύκων ὁ Τάλω πόλεμον ἐξήνεγκε τοῖc ἐκ Τροίαc 25 30

---

26 ἀμφινέμονται L ἐν δὲ τῇ ὀδ. Lp 27 καὶ ἐπίειρα LEt ἐπίρρυτοc L 28 ἐνενήκοντα BLEt ἐν ενήκοντα (sic) Lp πόλιεc L 29 ἐν ενήκοντα Lp ἐναντία Lp 31 ἰδομενέου Et λέκτον codd.; corr. Hoeck, Cret. II, p. 431; Λύκτον etiam codd. schol. Od. (v. p. 49) 32 τάλαc codd.; corr. Dind. e schol. τ 174 (de accentu cf. Lentz ad Herod. I, 244, 33) ἀπὸ τροίαc Lp

---

9 sqq. Cf. Porph. *B* 362.

25 sqq. † L f. 47ᵇ: *διὰ τί ἐνταῦθα μὲν ἑκατόμπολιν εἴρηκε τὴν Κρήτην, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐνενηκοντάπολιν; λύσις· ῥητέον οὖν, φησίν, ὅτι ἤτοι ρ' ἀντὶ τοῦ πολλὰς σημαίνει, οὐχὶ τῷ ἀριθμῷ. Λεῦκος γὰρ ὁ Τάλω Κρητῶν* <τὰ λοκρετῶν cod.> *ἐπικρατήσας τὰς δέκα πόλεις ἐπόρθησεν εἰς φόβον τῶν ἄλλων. καὶ εὐλόγως ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐνενήκοντα εἶπεν ἔχειν αὐτήν.*

Difficultatem chorizontes moverunt, v. Ariston. schol. A.

ἐλθοῦϲιν, εἰκότωϲ ἂν φαίνοιτο μᾶλλον τοῦ ποιητοῦ ἡ ἀκρίβεια ἢ ἐναντιολογία τιϲ. οἱ μὲν γὰρ εἰϲ Τροίαν ἐλθόντεϲ ἐξ ἑκατὸν ἦϲαν πόλεων, τοῦ δὲ Ὀδυϲϲέωϲ εἰϲ οἶκον ἥκοντοϲ ἔτει δεκάτῳ μετὰ Τροίαϲ ἅλωϲιν καὶ φήμηϲ διηκούϲηϲ, ὅτι πεπόρθηνται δέκα πόλειϲ ἐν Κρήτῃ καὶ οὐκ
5 εἰϲί πωϲ ϲυνῳκιϲμέναι, μετὰ λόγου φαίνοιτ' ἂν Ὀδυϲϲεὺϲ λέγων ἐνενηκοντάπολιν τὴν Κρήτην, ὥϲτε, εἰ καὶ μὴ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγει, οὐ μέντοι διὰ τοῦτο καὶ ψεύδεται. Ἀριϲτοτέληϲ δὲ οὐκ ἄτοπόν φηϲιν, εἰ μὴ πάντεϲ τὰ αὐτὰ λέγοντεϲ πεποίηνται αὐτῷ· οὕτωϲ γὰρ καὶ ἀλλήλοιϲ τὰ αὐτὰ παντελῶϲ λέγειν ὤφειλον. μήποτε δὲ καὶ μετα-
10 φορά ἐϲτι τὰ ἑκατόν, ὡϲ ἐκ τῆϲ ἑκατὸν θύϲανοι (B 448)· οὐ γὰρ ἑκατὸν ἦϲαν ἀριθμῷ· καὶ ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξηϲ (Hes. ἐκή 456). ἔπειτα οὐδαμοῦ λέγει ὡϲ ἐνενήκοντα μόναι εἰϲίν· ἐν δὲ τοῖϲ ἑκατόν εἰϲι καὶ ἐνενήκοντα.

πῶϲ οὖν ἐν τῷ καταλόγῳ φηϲὶν ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμ-
15 πολιν ἀμφενέμοντο; ἤτοι οὖν ἐκεῖ τὸ ἑκατόν ἀντὶ τοῦ πολλοῦ κεῖται, ὡϲ τῆϲ ἑκατὸν θύϲανοι· ἢ ἐπεὶ μετὰ τὸν ἀπόπλουν οἱ μετὰ Ἰδομενέωϲ ἐπόρθηϲαν Λύκτον καὶ τὰϲ πέριξ, ἃϲ ἔχων Λεῦκοϲ ὁ Τάλω πόλεμον ἤρατο πρὸϲ αὐτούϲ. οὗτοϲ θετὸϲ ὢν Ἰδομενέωϲ παῖϲ ἀφεθεὶϲ ὑπ' αὐτοῦ φύλαξ τῆϲ Κρήτηϲ ἐϲταϲίαϲε πρὸϲ αὐτοὺϲ ἐπανελθόνταϲ....
20 μετὰ δὲ ταῦτα προϲεκτίϲθηϲαν αἱ δέκα.

HQ τ 174 Dind.

787. v. 447.

827. Δ 105—11.

844 sqq. μάχεϲθαι δοκεῖ τὸ αὐτὰρ Θρήικαϲ ἦγ' Ἀκάμαϲ καὶ Πείροοϲ ἥρωϲ τῷ Ἰφιδάμαϲ Ἀντηνορίδηϲ ἠύϲ τε μέγαϲ τε ὃϲ
25 τράφη ἐν Θρήκῃ (Λ 221)· ἐκεῖ γὰρ ὑποτίθεται τὸν Ἰφιδάμαντα βαϲιλέα τῶν Θρᾳκῶν. ἡ δὲ λύϲιϲ ἐκ τῆϲ λέξεωϲ· οὐ γὰρ οἱ περὶ τὸν

*B f. 40ᵃ ad Θρήικαϲ v. 844. L f. 53ᵇ, *Π*. Lp f. 81ᵇ c. l. αὐτὰρ Θρήικαϲ.

1 μᾶλλον δὲ τοῦ ποιητοῦ LpEt 3 ἔτι δὲ καὶ τῶν μετὰ BLpEt ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν τῆϲ τροίαϲ ἅλωϲιν φήμηϲ διοικούϲηϲ ὅτι κτλ. L; corr. Bekk. 5 φαίνοιντ' ἂν L 7 καὶ om. LEt 9 ὤφει, sprascr. λ, B; ὤφειλεν LLp; ὠφείλουϲι Et 10 post τὰ ἑκατόν LEt add.: πολὺ γάρ ἐϲτι τὰ ἑκατόν, tum ὡϲ ἐκ κτλ. 11 τε om. L ἀμάξηϲ Et 12 μόνα L ταῖϲ ἑκατόν Et 23 τὸ om. Lp 24 ἥρωοϲ L τὸ ἰφιδ. L 25 θράκῃ L 26 ἐκ δὲ τῆϲ λέξεωϲ λύϲειϲ· οὐ γὰρ πάνταϲ οἱ περὶ τ. ἀκ. τ. θρ. ἄγ. L

9. 10 Idem Aristarchus ap. Ariston. *B* 649.
12 Cf. Porph. *K* 252.
15 Cf. lin. 9. 10.
20 *μετὰ δὲ ταῦτα κτλ.* Is qui scholium e quaestione Porphyrii excerpsit nimis brevitati studuit. Apertum enim est eum sententiam reddere aliorum, qui difficultatem ita solverent ut dicerent (schol. A) *Πυλαιμένη* ⟨*Ἀλθαιμένη* coni. Niese, Mus. Rh. XXXII, p. 283, 2⟩ *τὸν Λακεδαιμόνιον δεκάπολιν κτίσαι.* Inter eos Ephorum fuisse loco Strabonis X, p. 479, docemur: *Ἔφορος μὲν ὕστερον ἐπικτισθῆναι τὰς δέκα φησὶ μετὰ τὰ Τρωικὰ ὑπὸ τῶν Ἀλθαιμένει τῷ Ἀργείῳ συνακολουθησάντων Δωριέων.* Iste an Aristarchus, ad quem extrema scholii A verba referre Friedlaender, Ariston. p. 74, dubitavit, Porphyrii auctor fuerit

Ἀκάμαντα πάντας τοὺς Θρᾷκας ἄγουσιν, ἄλλως τε ἐπεὶ εἴρηκεν ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει, ὥστε τῶν ἐκτὸς Θρᾳκῶν καὶ τὸν Ῥῆσον καὶ τὸν Ἰφιδάμαντα δύνασθαι βασιλεύοντας ὕστερον εἶναι βοηθούς.

πάλιν δὲ τὸ αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους 5 (Β 848) ἐναντίον τῷ τὸν Ἀστεροπαῖον αὖθις ὑποτίθεσθαι τῶν Παιόνων βασιλέα (Φ 140 sqq.). λύοιτο δ' ἂν τῷ καιρῷ· τὸν γὰρ Ἀστεροπαῖον οὐκ ἀπεικὸς χρονίζοντος τοῦ πολέμου ἐλθεῖν ἄγοντα πάλιν τινὰς τῶν Παιόνων. τάχα δὲ καὶ τῇ λέξει διττὸν ἀποφαίνει γένος Παιόνων· τοὺς μὲν γὰρ εἴρηκεν ἀγκυλοτόξους, τοὺς δὲ δολιχεγχέας (Φ 155). 10

B f. 40ᵃ ad Ἀκάμας. Lp f. 81ᵇ c. l. Ἀκάμας.

καὶ πῶς Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσόν φησιν ἄρχειν τῶν Θρᾳκῶν; ἀλλὰ προστέθεικεν ὅσσους <ὅσους codd.> Ἑλλήσποντος. τῶν γὰρ Ἑλλησποντίων ἤτοι τῶν περὶ Μαρώνειαν ἦρχεν Ἀκάμας, ἑτέρων δὲ Ἰφιδάμας, ὃς ἦλθε σὺν δυοκαίδεκα <δύο καὶ δέκα Lp> νηυσίν (Λ 228), ἄλλων δὲ Ῥῆσος, ἤτοι τῶν περὶ τὸν <om. codd.> Λυδίαν. 15

B f. 41ᵃ ad ἕκαστοι. L f. 55ᵇ c. l. ἕκαστοι. Lp f. 82ᵇ c. eod. l.

Γ

1. πῶς ἐπὶ δύο στρατιῶν <στρατιωτῶν BL; corr. Bkk.> τὸ ἕκαστοι ἔταξεν; ἢ ὅτι κατὰ ἔθνη καὶ φυλὰς διεκοσμήθησαν, ἢ ἀντὶ τοῦ

---

1 ὅσους BLp 2 ἐντὸς codd.; ἐκτὸς Bekk. 3 τὸν (e corr.) ῥῆσσον L 5 πάλιν δὲ τὸ αὐτὸ τὸ αὐτὰρ κτλ. B; idem L et Lp, nisi quod hic τὸ ante αὐτὰρ, ille δὲ post πάλιν om.; dittographiam Bekk. correxit 10 πολυεγχέας L, δολιχέγχεας BLp

---

an (agitur enim de re ad Navium recensum pertinente) Apollodorus (v. Niese, l. c. p. 283), incertum relinquendum videtur. — Ceterum Eustathius quoque (p. 1860, 58) quaestionem eodem quo nos modo male decurtatam legit.

5—10 Alteri huic scholii parti etsi iungenda esse apparet quae in codicibus nostris ad Φ 140 et 155 leguntur, tamen hoc loco edere veremur, quod ab iis versibus quibus adscripta sunt divelli vix queunt. Sufficiat igitur id indicasse. Minus certo iudicandum est de verbis Eustathii, p. 359, 33: *περὶ δὲ Πυραίχμου ἐν τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται ὅτι Πατρόκλου ἀνελόντος αὐτὸν* (Π 287) *Ἀστεροπαῖος ἦγε τοὺς Παίονας, ὃν ἔρριψεν Ἀχιλλεύς* Difficillimum enim est iudicatu, utrum e Quaestionibus an e libro Paralipomenorum Homericorum petita sint (cf. quae disputavimus in libello supra allato, Herm. XIV, p. 247. 48).

† B f. 40ᵃ ad *ἀγκυλοτόξους: οὗτοι τοξόται, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀστεροπαῖον δολιχεγχέες* <*δολιχέγχεες* cod.>. *εἰκὸς δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον χρονίζοντος τοῦ πολέμου ὕστερον ἐλθεῖν, ὡς καὶ Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσον*, quae verbotenus paene *ἐκ τῶν παλαιῶν* Eust., p. 359, 44, attulit; simil. Vict. *Κ* 428 et *Π* 287.

11—15 Quaestionem ad Δ 520 servatam huc transtulissem, nisi nimis ad eum locum cui in codicibus adscripta est conformata esset. — Quae nostro loco leguntur in usum suum convertit Eust. p. 358, 24 sqq.

16 Ex eodem fonte derivatum videtur Epimer. in Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 141, 15: *τί σημαίνει ἕκαστος; ἀντὶ τοῦ Ἕλληνες καὶ οἱ βάρβαροι* (quae sequuntur huc non pertinentia ex Etym. M. p. 320, 12 petita sunt).

ἑκάτεροι, Τρῶές τε καὶ Ἕλληνες, ὡς τὸ δενδίλλων ἐς ἕκαστον (Ι 180)· δύο γὰρ οἱ πρέσβεις. ἔστι δὲ Ἀττικόν.

B f. 41^{a} ad προμάχιζεν v. 16. Lp f. 82^{b} c. l. προμάχιζεν.

16—49. .....διὰ τί δὲ θεοειδέα φησὶ τὸν πάσαις κακίαις χρώμενον; τοῦτο γὰρ ἐγκωμιάζοντος δόξειεν εἶναι καὶ ἀποσεμνύνοντος τὸν 5 ἄνδρα. λεκτέον δὲ ὅτι εἰ μὲν ⟨εἰ μὴ codd.; corr. Vill.⟩ πάντα ἐπαινῶν ἐφαίνετο τὰ ἐν τούτῳ, δικαία ἦν ἂν ἡ μέμψις· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὴν μορφήν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν ψεκτῶν νομίζηται ἀληθεύειν. εἶτα καὶ μεῖζον κατασκευάζεται τὸ μῖσος, εἰ τοιοῦτος ὢν τὴν μορφὴν καταισχύνει.

*B f. 41^{a} ad προκαλίζετο v. 19. L f. 56^{a}. Lp f. 82^{b} c. l. προκαλίζετο. A f. 42^{a} c. l. προπάροιθεν ὁμίλου.

ἐζήτηται πῶς Ἀλέξανδρος προκαλεῖται τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλή-10 νων δειλὸς ὢν τὰ πάντα καὶ οὐδὲ ὁπλίτης ἀλλὰ τοξότης. λύσις· ἔνιοι μὲν οὖν φασιν ἀλαζονεύεσθαι αὐτὸν τὰ ἀδύνατα, φοβεῖσθαι δὲ τὰ τυχόντα, οἱ δέ, ὅτι συγκεκλεισμένοι ὑπὸ Ἀχιλλέως οἱ Τρῶες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους οὐκ ᾔδεισαν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ὅτι κωμῳδεῖν ἐπανῃρημένος ὁ ποιητὴς καὶ σχῆμα τῆς ὁπλίσεως καὶ θάρσος ἀλλότριον τῶν 15 ὅπλων αὐτῷ προστέθεικεν, ἵν' ἐκ τοῦ μέλλοντος φόβου μείζονα προσοφλήσῃ τὸν γέλωτα.

*B f. 41^{b} ad Δύσπαρι.

ἐκ ποίας αἰτίας τὸν Ἀλέξανδρον ὀνειδίζων τοιαῦτα προφέρει (v. 39. 40)·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά,
20 αἴθ' ὄφελες

καὶ τὰ λοιπὰ τῆς λοιδορίας; λοιδόρου γὰρ πάθος τὸ μετὰ ἐννέα ἔτη εἰς τοιαύτας λοιδορίας ἐκπίπτειν. κἂν τοιοῦτος δὲ ᾖ, διὰ τί εἰς τοιαύτας κατηνέχθη ζητοῦσι. τὸ μὲν γὰρ ὅτι γυναιμανὴς καὶ ἠπεροπευτής, ὃ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα, ἐξ ὧν δέδρακε περὶ τὴν Ἑλένην εἶχεν ὀνει-25 δίζειν, τὸ δὲ ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων καὶ τὸ ἀριστέα μὲν αὐτὸν ὑπολαβεῖν καὶ πρόμον τοὺς Ἕλληνας, χαίρειν δὲ ὅτι οὐκ ἔστι βίη ἐν αὐτῷ, πόθεν στοχάζεται ὅτι ἀριστέα καὶ πρόμον αὐτὸν εἶναι ὑπενόουν, καὶ πάλιν ὅτι ἔγνωσαν δειλὸν ὄντα καὶ ἄνανδρον; νῦν τε διὰ τί ταῦτα προφέρει; οὐ γὰρ δὴ ὥσπερ Ὅμηρος πρώ-30 την μάχην ταύτην ὑφίσταται ἐν ποιήσει, καὶ ταῖς ἀληθείαις πρώτη ἦν, ἵνα λόγον ἔχῃ ὁ τοῦ Ἕκτορος ὀνειδισμός, εἰ μὴ ἄρα λοίδορον ἐπιδεῖξαι βούλεται καὶ ὀργίλον ἄλλως τὸν Ἕκτορα.

---

9 προκαλεῖτο Lp προεκαλεῖτο πάντας τ. ἀρ. A 10 λύσις om. AL 11 δὲ post φοβεῖσθαι om. L 13 καὶ ἐμοὶ μὲν δοκεῖ AL 14 ὁπλήσεως A θράσος A θάρσος ἀλλ ὅτι L 15 αὐτοῦ Lp προτέθεικεν L 16 προσοφλήσει L

---

2 Aliter Aristarchus, v. schol. Ariston. *I* 180.

9—16 Aristarchum v. 19. 20 obelo notasse schol. Ariston. docet.

27 †B f. 42^{a} ad *ἀριστῆα* v. 43 (id. Lp f. 83^{b} alteri schol. h. v. subiunctum, A f. 42^{b} c. l. *φάντες ἀριστῆα*): *πότε* ⟨*δὲ* add. Lp⟩ *ὑπέλαβον Ἕλληνες Ἀλέξανδρον* ⟨pro *Ἑλλ. Ἀλ.* A *αὐτὸν*⟩ *ἀριστέα εἶναι; δῆλον ὅτι ὁπότε πάλλων τὰ δόρατα Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.*

ῥητέον οὖν ὅτι, ἐπεὶ cυνέμιξαν ἀλλήλοις θέλοντες, φηcὶν ὅτι
Τρωcὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος, παρδαλέην ὤμοιcιν
ἔχων καὶ τὰ λοιπὰ Ἀργείους προκαλίζετο ἀντίβιον μαχέcα-
cθαι (v. 16—20). ὁ δ' ἐν τοῖc προμάχοιc γινόμενος καὶ προκαλού-
μενος πάντας τοὺς ἀριστέας εἰς μάχην ὑποληφθείη ἂν ἀριστεὺς εἶναι 5
πρόμαχος. πάλιν δ' οὗτος, ἡνίκα τὸν Μενέλαον θεασάμενος κατεπλάγη
καὶ ἀναστρέψας ἐκ τῶν προμάχων εἰς τὸ πλῆθος κατέδυ δείcας
Ἀτρέος υἱόν (v. 37), καταγέλαστος γίνεται καὶ ἄλλως ἀλαζών τε καὶ
ἀπατεὼν καὶ ἐν φανερῷ τοῖς πᾶσι διεφθαρμένος. ἐπεὶ τοίνυν ὁ Ἕκτωρ
ἐκπηδῶντα εἰς τοὺς προμάχους ἐθεάσατο καὶ πάλιν ἐκπλαγέντα, ὅτε 10
εἶδε τὸν Μενέλαον, εἰς τὸ πλῆθος ὑπονοστοῦντα διὰ δέος καὶ φόβον
πρίν τι παθεῖν καὶ κινδυνεῦσαι, ἐξ αὐτῶν τῶν πᾶσιν ὀφθέντων εἰς τὰς
λοιδορίας παρήχθη· ἀπατεὼν γὰρ ὁ τοιοῦτος καὶ ἄλλως ἀλαζὼν καὶ
ἠπεροπευτὴς καὶ ὑπόψιος ἄλλων λώβη καὶ φθορά. τὸ γὰρ λώβην τ'
ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων (v. 42) σημαίνει, ὅτι μὴ μόνον ἐφθαρ- 15
μένος ἐστὶν ἀλλὰ καὶ πᾶσι πρόδηλος. εἶ γάρ, φησί, λώβη (τοῦτο γὰρ
σημαίνει τὸ ἔμεναι), καὶ γινώσκῃ ὑπὸ τὰς ὄψεις πάντων, ὅτι τοιοῦτος
εἶ· ἀλλ' οὐκ ὢν λέληθας, καὶ ὑπολαμβάνουσι μέν σε Ἀχαιοὶ ἀριστέα ἐκ
τοῦ Τρωσὶ προμαχίζειν καὶ Ἀργείων προκαλίζεσθαι πάντας ἀρίστους,
οὐκ ἔστι δὲ βίη φρεσί (v. 45) — κατεπλάγη γὰρ φίλον ἦτορ (v. 31) — 20
ἀλλ' ἐπεὶ τὸν Μενέλαον ἰδὼν πεφόβηται, εἰκότως καὶ τὸ οὐκ ἂν δὴ
μείνειας ἀρηίφιλον Μενέλαον (v. 52) εἴρηται. καὶ ἐπειδὴ πάν-
τες αὐτὸν εἶδον ἐν τοῖς προμάχοις καὶ πάλιν κρυπτόμενον ἐν τῷ πλή-
θει πάντων, ἔφη τὴν λώβην ἔχειν, ὡς πάντων αὐτῷ φοβερῶν ὄντων,
ὥσπερ Μενέλαον ⟨ὥσπερ ὁ μενέλαος cod.⟩, διότι ἠδίκησε τὴν γυναῖκα 25
ἁρπάσας, ἰδὼν ἐξεπλάγη. οὐκ ἐκείνου οὖν γυναῖκα, φησί, λαβὼν ἔχεις
μόνου, ἀλλὰ νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων (v. 49), τούτων μὲν νύμφην
— πάντες γὰρ αὐτὴν ἐμνηστεύοντο οἱ ἄριστοι — Μενελάου δὲ γεγο-
νυῖαν θαλερὴν παράκοιτιν (v. 53).

ἐκ τῶν οὖν νῦν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γεγονότων ὀνειδισμὸς γίνεται, 30
ἀλλ' οὐκ ⟨supr. lin. script.⟩ ἐκ λοιδόρου καὶ εἰς ὕβριν ἐπιφόρου δια-
νοίας τοῦ Ἕκτορος. τὸ δὲ Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρί-
στους ἀντίβιον μαχέσασθαι (v. 19. 20) ἀμφίβολον, πότερον αὐτὸς
πάλλων προεκαλεῖτο τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων αὐτῷ μαχέσασθαι, ἢ
πάλλων τὰ δόρατα προὐκαλεῖτο πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Τρώων Ἀρ- 35

---

26 † B f. 42ª ad *νυὸν Γ* 49 (id. Lp f. 83ᵇ c. l. *νυὸν ἀνδρῶν*): *πάντες γὰρ οἱ ἄριστοι τὴν Ἑλένην* ⟨*τῶν Ἑλλήνων* Lp⟩ *ἐμνηστεύσαντο, μόνου δὲ Μενελάου θαλερὴ γένονε παράκοιτις.*

34 sqq. Duo scholia eandem rem in epitomen redactam continentia coniuncta esse vix est quod moneamus. Ex eodem fonte petita sunt verba quae in schol. B f. 41ª ad *Ἀργείων* v. 19 (id. L f. 56ª, Lp f. 82ᵇ c. l. *Ἀργείων*) leguntur: ...... *κραδαίνων τοίνυν τὸ δόρυ προεκαλεῖτο τοὺς τῶν Ἀργείων ἀρίστους εἰς μάχην. ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο* ⟨*προτρέπεται* L⟩ *κατὰ τῶν Ἑλλήνων.* Quae ibi sequuntur aliunde illata esse videntur.

γείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι· ἢ γὰρ τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων αὐτὸς προεκαλεῖτο μάχεσθαι κραδαίνων τὰ δόρατα, ἢ τῶν Τρώων πάντας τοὺς ἀρίστους προὐκαλεῖτο Ἀργείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι.

46. v. ad Ε 886.

*B f. 47[b] ad δουρός. Lp f. 83[b].

61. 62. τὸ ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ νήιον ἐκτάμνῃσιν ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν ἀδύνατόν φασιν εἶναι· τὸν γὰρ πέλεκυν ἀδύνατον τέχνῃ χρῆσθαι. λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν, οὐχ ὥς τινες ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται τὸ ἀκροτέλευτον ⟨ἀκροτελεύτιον Lp⟩ ὅς ῥά τε τέχνῃ, ὁ ἀνήρ· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον ἐλέγχει τοὺς λόγους ὑπὲρ τοῦ πελέκεως ὄντας· ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν· μᾶλλον ὥστε τὸ τέχνῃ ἐστὶν ὑπὸ τέχνης. συνήθης δ' ὁ τρόπος τῆς ἑρμηνείας, ὡς ἐν τῷ γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι (v. 150) ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γήρως, καὶ ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην (β 16), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γήρως.

*B f. 42[b] ad δῶρα. L f. 58[r], Π. Lp f. 84[a]. Eton. (Noehden p. 34), Π.

65. 66. τὸ οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐναντιολογίαν δοκεῖ περιέχειν· τὰ γὰρ μὴ ἀπόβλητα δῶρα καὶ μάλα παρὰ θεοῦ δωρούμενα καὶ ἐρικυδέα πῶς οὐκ ἄν τις ἑκὼν ἕλοιτο; λύεται τὸ ἑκὼν οὐκ ἄν τις ἕλοιτο μαχομέναις ταῖς κατὰ τὸ κοινὸν ἐννοίαις· ἡ δὲ λύσις· θεῶν δῶρα οὐ μόνον ἃ διδόασιν ἀγαθὰ ἀλλὰ καὶ ἃ παρέχουσι κακά· δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων (Ω 527). ὥστε δῶρα καὶ κακά, ἅπερ οὐκ ἄν τις ἑκὼν ἕλοιτο, δοθέντα δὲ στέργειν αὐτὰ ὀφείλει. ἢ ἁπλῶς τὰ δῶρα ὁποῖα ἂν ᾖ παρὰ θεῶν φησιν οὐδὲ ἀπόβλητά ἐστι διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τὴν ἡμετέραν κεῖσθαι ἐξουσίαν εἰς τὸ ἀποβαλεῖν. τὸ οὖν μὴ εἶναι ἀπόβλητα μηδὲ ὑφ' ἑκόντων ληπτέα εἴρηται, ὅτι οὐκ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐξουσίᾳ κεῖται εἰς τὸ ἀποβαλεῖν ἢ λαβεῖν. ἀναιρεῖ δὲ καὶ ἑκάτερον τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὡς μήτε ἐνὸν ἡμῖν αὐτὰ ἀποβαλεῖν ἐθελήσασι μήτε λαβεῖν προθυμηθεῖσιν, ἄν τε ἀγαθὰ ἄν τε ἐναντία. καὶ ἔστιν ὁ λόγος· ἃ θεοὶ διδόασι δῶρα, κἂν ἐρικυδέα ᾖ κἂν φαῦλα, οὔτε ἀποβαλεῖν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν οὔτε λαβεῖν ἐφ' ἡμῖν ἂν εἴη. τὸ γὰρ ἑκών ἐκ κοινοῦ δεῖ καὶ πρὸς τὸ ἀποβαλεῖν ἀκοῦσαι καὶ πρὸς τὸ ἑλεῖν· οὐ γὰρ ἑκὼν ἄν τις καὶ θέλων ἀποβάλοι οὐδ' ἑκὼν ἄν τις καὶ θέλων λάβοι ἃ ἐν τῇ τῶν κρειτ-

---

15. 16 τὸ οὔ τοι — ἕλοιτο om. L   ἐρικερδέα Lp   17 θεῶν L   18 ἐρικερδέα Lp   πῶς ἄν τις ἑκὼν οὐχ ἕλοιτο Et   λύεται τὸ conieci; codd. λύσις, om. τὸ 18. 19 ἑκὼν — ἕλοιτο om. Lp   19 ταῖς om. Lp   τὸ ante κοινὸν om. Et   20 post δοιοὶ aliquid eras. B   21 κατακείατο L   22 ἑάαν LEt   καὶ τὰ κακὰ LEt 23 δοθέντων L   24 θεοῦ Lp   25 ἐξουσίαν κεῖσθαι LLp   26 μηδὲ correxi; codd. μήτε   ὑπ' ἐχόντων codd.; corr. Vill.   οὐχ ὅτι codd.; corr. Bekk.   30 ἢ post utrumque κἂν LEt   33 ἀποβαλὼν LEt   ἀποβαλ οὐδὲ ἑκὼν Lp

---

15 sqq. Aristarchus diplen posuit *πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς, εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόβλητα, ἑκὼν οὐκ ἄν τις ἕλοιτο* (schol. A, cf. Lehrs, Ar. p. 209).

τόνων καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντων ἐξουσίᾳ κεῖται. λύεται καὶ κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ ἑκὼν ἐπὶ τοῦ βουληθεὶς τιθέμενον δηλοῖ ὅτι καλὰ μὲν τὰ δῶρα, οὐ μὴν ἅπαντι τῷ βουληθέντι ῥᾷστα ληφθῆναι.

*B f. 19b ad πανσυδίη B 12. 98 sqq. ἀποροῦσί τινες πῶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀκούσας θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις ⟨ἕλ cod.⟩ πόλιν εὐρυάγυιαν (B 28. 29), καὶ πιστεύσας τῷ ὀνείρῳ — φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ (B 37) — ὡς τῶν πολεμίων ἁλίσκεσθαι μελλόντων καὶ τῆς πόλεως καταλαμβανομένης, τὰ μὲν πρὸς ἅλωσιν οὐ ποιεῖ ἐξαγαγὼν τὴν στρατιάν ⟨στρατείαν cod.; corr. Bkk.⟩, ἐπὶ ὅρκους δὲ ἔρχεται καὶ συνθήκας, αἷς ἐπεφώνησεν· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε ἐλπόμενοι παύσασθαι ὀιζυροῦ πολέμοιο (Γ 111). ῥητέον οὖν ὅτι μήποτε οὐ παντελῶς ἐπίστευσε τῇ περὶ τὸν ὄνειρον φαντασίᾳ· διόπερ εὐγνώμοσι τοῖς περὶ τῆς συνθήκης λόγοις ὑπάρχουσιν εἰκότως συγκατατίθεται ⟨add. cod. ἀπρεπὲς δὲ τὸ λέγειν κτλ., quae p. 24, 3 edidimus⟩.

*B f. 43b ad ὁπποτέρῳ Γ 101. L f. 59a. Lp f. 84b. διὰ τί ὑποσχομένου τὴν ἅλωσιν Ἰλίου συνθήκας ποιεῖται πρὸς Τρῶας; ῥητέον οὖν κατ' ἐνίους ὅτι οὐ πιστεύει τῷ ὀνείρῳ, κατὰ δέ τινας ὅτι οὐδὲν διέφερε καὶ ἑνὸς μονομαχία. ἄλλως τε οὖν προστέτακται αὐτῷ καθοπλίσαι τοὺς πάντας, οὐ μάχεσθαι.

B f. 43b ad οἴσετε. L f. 59a. Lp. f. 84b c. l. οἴσετε δ' ἄρν'. 103. . . . . . διὰ τί δὲ οἱ Τρῶες Γῇ καὶ Ἡλίῳ; ὅτι ὁ ⟨om. L⟩ κίνδυνος περὶ σωτηρίας τῆς ἐν τῇ οἰκείᾳ ⟨οἰκίᾳ L⟩. Ἕλληνες δὲ Διί, ἐπεὶ ξένιος ⟨ἐπ. ξ. om. L⟩· περὶ ξενίαν δὲ ἠδίκηνται. μέλαιναν δὲ καὶ λευκόν, ὅτι οἰκειότατα τὰ χρώματα ἑκατέρῳ τῶν θεῶν. ἐπὶ δὲ Διὸς οὐκ εἶπε τί χρῶμα· Γῆν μὲν γὰρ καὶ Ἥλιον ὁρῶμεν, Δία δὲ νοοῦμεν μόνον.

108. v. ad Ξ 267.

L f. 59b, *Π*. Eton. (Noehd. p. 35), *Π*. 121. εἰς τὸ Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν. ἄλογον ἀφ' ἑαυτῆς ἔρχεσθαι πρὸς τὴν Ἑλένην. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ ἄγγελος οὐκ ἔστιν αὐτάγγελος ἀφ' ἑαυτῆς, ἀλλ' ὑποβάλ-

---

1 quae post κεῖται leguntur LEt om. ante λύεται in B. ras. 2 δῆλον Lp 3 ἅπαντα codd.; correxi 16—19 L scholium verbis subiungit, quae in cod. A ad Γ 103 leguntur: τὰ οἰκεῖα ἑκάστῳ θεῷ — τοιαύτη ἡ θεός (p. 145, 13—15 Dind.) 16 πρὸς τοὺς τρ. Lp 18 διέφθειρε L μονομαχίαν BLpL προσετέτακτο L 20 praemittuntur in B et Lp nonnulla a quaestione aliena: ἐὰν στίξωμεν — τῶν καρπῶν (p. 165, 10—12 D.), quae in L alterum scholium efficiunt

---

4 sqq. Si rem spectas, ad *Γ* 118 vel ad *Γ* 276 potius utrumque schol. referendum fuit. Sed cum ex versu 111 in priore allato appareat, quae poeta Menelaum dicentem faciat (v. 97—110) per errorem ad Agamemnonem referri, ad ipsam Menelai orationem, cui alterum in codd. adscriptum est, edere maluimus.

16 sqq. Cf. Paris. ap Cramer., A. P. III, p. 157, 18.

27 Haud scio an ex eodem Porphyrio derivatum sit B f. 44a ad *λευκωλένῳ* (id. Lp f. 85a c. l. *λευκωλένῳ*): *ἐν ἀρχαῖς τῷ τῆς Ἥρας αὐτὴν ἐπιθέτῳ κοσμεῖ, Ἀργείας τε ἄμφω καλεῖ· Ἥρη τ' Ἀργείη* (*Δ* 8) *καὶ Ἀργείη Ἑλένη* (Z 323). *ἦλθε δὲ ἄγγελος, δηλονότι παρὰ τοῦ Διός· οὐ γὰρ αὐτάγγελος. θῆλυ δὲ θήλει*

λει ὅτι παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ τὸ λευκωλένῳ δέχονται τῇ Ἥρᾳ ἐπίθετον.

[L f. 59ᵇ.] 122. τὸ δὲ εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, διὰ τί μᾶλλον ταύτῃ ἢ ἄλλῃ; ἄλογον γάρ. ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου. ὑπόκειται γὰρ ὁ Ἀντήνωρ πρόξενος τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ γένος αὐτοῦ καὶ τῆς συνοικούσης τούτῳ.

[*B f. 44ᵇ ad Αἴθρη. L f. 61ᵃ, Π, c. l. Αἴθρη Πιτθῆος. Lp f. 85ᵇ. Eton. (Noehd. p. 35) Π.] 144. ἀδύνατόν φησι ⟨φασι Lp⟩ τὴν Αἴθρην ⟨αἴθραν L Et⟩ ἔτι ζῆν καὶ ἀμφιπόλου τάξιν ἔχειν, εἴπερ ὁ μὲν Θησεὺς ἀρχαῖός ἐστιν — ἔνθα κ' ἔτι ⟨κέ τι, ε in ras., B⟩ προτέρους ἴδον ⟨εἶδον L⟩ ἀνέρας οὓς ἔθελόν περ, Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα (λ 630. 31) — ἡ δὲ ἀμφίπολος ἐπὶ νέας τάττεται. ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· ἢ ὅτι ὁμωνυμία ἐστὶ τῆς Αἴθρας, ἢ ὅτι ἡ ⟨om. Lp⟩ ἀμφίπολος οὐ πάντως νέα· γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσιν πόσιν τε παρτίθει (α 191).

[B f. 44ᵇ ad Αἴθρη. Lp f. 85ᵇ.] εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἐατέον· εἰ δὲ οὔ, στικτέον ἐν τῷ Αἴθρῃ καὶ τὸ ἑξῆς συναπτέον. πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν τοσούτων οὖσα ἐτῶν ἀμφιπολεῖν ἠδύνατο ⟨add. Lp: ἀδύν. φασι κτλ., l. 7⟩.

[Townl. (Cramer, An. Par. III, p. 281).] καὶ πῶς τοσούτων ἐτῶν οὖσα ἀμφιπολεῖν δύναται; ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς γραὸς κεῖται· γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ. πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἡ ἡλικία ἐᾷ· τοὺς περὶ Θησέα γὰρ προτέρους ἄνδρας ὁ Ὀδυσσεύς φησι. πῶς τε, εἰ ἐν Τροιζῆνι ἐκεῖνος ἦν, πῶς τε Μενέλαος τὴν θείαν δουλεύειν ἠνείχετο; Πελοπὶς γὰρ ἦν. κουριδίην ⟨κουρίην cod. Town.⟩ τε ἄλοχον (Ν 626) Μενέλαος αὐτήν φησιν ⟨αὐτον φησίν Town.⟩.

[*B f. 44ᵇ ad ἄνδρα v. 166 (f. 45ᵃ).] 154 sqq. διὰ τί ἡ Ἑλένη ἐπὶ τὴν θέαν ἀφικνεῖται καὶ ταύτης ⟨ταύτην cod.⟩ ὁ Πρίαμος τὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων πυνθάνεται; διὰ τί τε ἐννέα ἤδη τῶν τοῦ πολέμου παρῳχηκότων ἐτῶν ὁ Πρίαμος ἀγνοεῖν φαί-

---

πείθεται (*κτλ.*, quae aliunde illata sunt). Eadem sed ordine inverso, ita ut illa *ἐν ἀρχαῖς — Ἀργείη Ἑλένη* scholium claudant, Leid. f. 60ᵃ.

15—18 Inter Quaestiones scholium retulimus, quia iisdem ex parte verbis quibus quaestio Townleiana utitur.

19 Extrema scholii verba quamvis pessime tradita sint docent Porphyrium inter alias rationes, propter quas Aethra Pitthei Troezeniorum regis filia esse non posset, negasse Helenam ab Homero ut Thesei uxorem induci, quod idem **Aristarchus** diple posita monuit (v. Lehrs, Arist. p. 185). De cuius de nostro loco iudicio v. Lehrs ap. Friedl., Ariston. p. 84, et Aristarch. p. 347.

26 sqq. †B f. 45ᵃ ad *ὥς μοι* v. 166 (id. Lp f. 86ᵃ c. l. *ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα*): *πῶς ἐν ταῖς πρώην πρὸ τείχους γενομέναις συμβολαῖς οὐ παρεκάλεσε Πρίαμος παρ' Ἑλένης μαθεῖν τοὺς ἀρίστους; ὅτι ἐνόπλων αὐτῶν προσβαλλόντων τῷ τείχει δυσχερὲς ἦν ἐπισημήνασθαι αὐτούς, καὶ τῶν ὅπλων πολλάκις δυναμένων ἀπατᾶν, ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλου· καί τοι τεύχεα καλὰ δότω, αἴ κέ σε τῷ γ' ἴσκοντες* ⟨*τῷ γ' εἴσκοντες* codd.⟩ *ἀπόσχωνται* (*Λ* 798). *συνήρτηται δὲ τοῦτο κτλ.*, quae huc non pertinent.

νεται τοὺc ἡγεμόναc τῶν Ἑλλήνων, πάντωc πολλάκιc ἑωρακὼc αὐτοὺc ἐκ τοῦ τείχουc, ὥcπερ καὶ νῦν ὑπόκειται, καὶ δυνηθεὶc ἂν καὶ μαθεῖν περὶ ἑκάcτου;

ῥητέον δὲ ὅτι τοῦ Ἀχιλλέωc cυντεταγμένου τοῖc Ἕλληcι καὶ τῶν Τρώων ἐν τῇ πόλει καθειργμένων, ἔφοδοι ἐγίνοντο ἔνοπλοι καὶ τὰ μὲν ὀνόματα γνῶναι ἠδύνατο τῶν ἀρίcτων ὁ Πρίαμοc καὶ αὐτοὺc ἐνόπλουc θεάcαcθαι, ἐπὶ cυνθήκαc δὲ καὶ διάλυcιν πολέμου τοιαύτην μὴ ἐληλυθότων πρότερον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκ προκλήcεωc μονομαχίων οὐ μετ' ἐκεχειρίαc <ἐκκεχειρίαc cod.> τῶν ἄλλων γινομένων, καὶ διὰ τοῦτο ἐνόπλων ἀλλήλοιc ἀεὶ ἀναμιγνυμένων, ὁ ποιητὴc *** <lacunae in cod. vestigium non exstat> ἐπινοήcαc μονομάχιον μετ' ἐκεχειρίαc <ἐκκεχειρίαc cod.> τῶν ἄλλων καὶ διὰ τοῦτο ἀποδύcαc ἀπὸ τῶν ὅπλων τοὺc πολεμοῦνταc· φηcὶ γὰρ ὡc ἐχάρηcαν Ἀχαιοί τε Τρῶέc τε ἐλπόμενοι παύcαcθαι ὀιζυροῦ πολέμοιο τεύχεά τ' ἐξεδύοντο (v. 111. 12. 14)· καὶ ἐπιcημηνάμενοc ἀναγκαίωc τὸ παράδοξον τῆc ἐπινοίαc διὰ τοῦ φάναι ἵνα θέcκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν (v. 130. 31). τί οὖν τὸ θαυμαcτόν; ὅτι οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοιcι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα, οἱ <οἳ cod.> δὴ νῦν ἕαται cιγῇ, πόλεμοc δὲ πέπαυται (v. 132. 34). γυμνῶν οὖν γενομένων νῦν πρῶτον, ἥ τε τῆc Ἑλένηc θέα ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆc εἰρήνηc καὶ τῆc γυμνητείαc <γυμνι, suprascrpt. τ', cod.> τῶν ὅπλων οὐκ ἄλογοc, καὶ ὁ ἐγειρόμενοc ὑπὸ ἐκλύcεωc τοῦ φόβου πεπαυμένου τοῦ πολέμου ἵμεροc <om. cod.; addidi e v. 139> οὐκ ἄλογοc, ἥ τε ἐξέταcιc τοῦ Πριάμου εὔκαιροc καὶ λόγον ἔχουcα τὰ νῦν. ἔτι καὶ νῦν αὐτοὺc γυμνοὺc ἄτερ ὅπλων θεώμενοc γνῶναι δύναται ἐξετάcαc παρὰ <περὶ cod.> τῆc ὁμοεθνοῦc ἕκαcτον, διὸ καί φηcι τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί, αὐτὸc δὲ κτίλοc ὣc (v. 195. 96). καὶ πρὸc τοῦτο οὖν ἡ τῆc Ἑλένηc εἰc τὸ τεῖχοc παρουcία εὐλόγωc ᾠκονόμηται.

ὅτι δὲ ἐκ τῶν ὅπλων ἐνῆν πλανηθῆναι τοὺc ἀπὸ τῶν ὅπλων cημαινομένουc ἕκαcτον, δηλοῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου, ὃc ἐνδύcαcθαι τὰ Ἀχιλλέωc ὅπλα ἐδεήθη, αἴ κέν πωc αὐτόν γε ἐίcκοντεc τῷ Ἀχιλλεῖ ἀπόcχωνται πολέμοιο Τρῶεc (Π 41). οὕτωc οὐκ ἦν τὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων τινὰ δοξάζοντα ἤδη καὶ ὄντωc γινώcκειν αὐτόν. ὅτι γὰρ ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐδόξαζον τοὺc πολεμοῦνταc, δηλοῖ καὶ ὁ Κεβριόνηc ὅταν λέγῃ τῷ Ἕκτορι· νῶι μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖcιν· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶεc ὀρίνονται· Αἴαc δὲ κλονέει Τελαμώνιοc· εὖ δέ μιν ἔγνων· εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοιcιν ἔχει cάκοc (Λ 523–27)· καὶ πάλιν· Τυδείδῃ μιν <μὲν cod.> ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἐίcκω ἀcπίδι γινώcκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ (Ε 181. 82). εἰ μὲν οὖν καθωπλιcμένων αὐτῶν ἡ ἐξέταcιc ἐγίνετο, ἄλογόc γε ἂν διὰ τοῦ τοcούτου χρόνου γινομένη πρόc τε τὴν Ἑλένην διατιθεμένη, δέον πρόc τινα τῶν τὸν πόλεμον κατατιθέντων· ἐπεὶ δὲ γυμνοὶ καὶ ἄνοπλοι τότε

γεγένηνται, οὔτε ἡ ἐξέταcιc ἄλογοc οὔτε ἡ πρὸc τῆc Ἑλένηc περὶ τούτων γινομένη διδαcκαλία· ἀκριβέcτερον γὰρ ταύτηc οὐδεὶc ἂν ἄλλοc τῶν παρόντων τὰc μορφὰc καὶ τὰ εἴδη ἀνεγνώριcεν.

ἐζήτηται πῶc ὁ Πρίαμοc τῷ δεκάτῳ ἔτει πυνθάνεται περὶ τῶν ἀρί- 5 cτων. ῥητέον οὖν, ὅτι ἐπειδὴ πρότερον περὶ τὰc ἀcτυγείτοναc πόλειc ἐπλανῶντο, ὥc που καὶ ὁ ποιητήc φηcιν· κατὰ ληΐδ' ὅπη ἄρξειεν Ἀχιλλεύc (γ 106), νῦν δὲ προcκάθηνται τῇ Ἰλίῳ. ἢ ὅτι πρῶτον μὲν οὐκ ἦγε cχολὴν πυθέcθαι περὶ αὐτῶν, τοῦ Ἀχιλλέωc ἰcχυρῶc αὐτοῖc ἐγκειμένου καὶ μόνον ἑαυτὸν αὐτοῖc ἐπιδεικνύντοc καὶ τῷ φόβῳ κατα- 10 κλείcτουc ποιοῦντοc· τότε γὰρ ὁ Πρίαμοc οὐ περὶ τούτων ἐφρόντιζεν, ἀλλὰ περὶ τοῦ cώζεcθαι τὴν πόλιν. νῦν δὲ μηνίοντοc ἐκείνου καὶ τῆc μάχηc ἰcορρόπου γεγενημένηc, ὡc καὶ τοῦ τείχουc χωρὶc πολεμεῖν τοὺc Τρῶαc, εἰκότωc περὶ αὐτῶν πυνθάνεται. ἕτεροι δέ φαcιν ὅτι ἀπὸ τῆc πανοπλίαc καὶ τῶν ἵππων αὐτοὺc ἐγνώριζον, ὡc καὶ Πάνδαροc ἐπὶ 15 τοῦ Διομήδουc λέγει· ἀcπίδι γινώcκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ (Ε 182)· πρότερον δὲ οὐ τεθέαται ἐνόπλουc πάνταc ὡc νῦν.

*B f. 45ᵃ. A f. 45ᵃ c. l. ἔοικεν v. 179. L f. 61ᵇ. Cf. Cramer, An. Par. III, p. 157, 35.

168. v. ad B 478 sqq., p. 47.

175. coniungendum cum Ζητ. Vat. 13, quod in extr. opere edetur.

196. 97. Πορφύριοc δὲ καὶ κύριον ὄνομα οἶδε Κτίλον τινά, ὃν 20 Διὸc λέγει ἀπόγονον.

Eust. Γ p. 403, 39.

ἐκ τοῦ πηγόν τὸ μέλαν· κύματι πηγῷ (ε 318)· ἐξ ἀντικειμένου δέ φηcιν ἐπ' αὐτοῦ ὅc τ' οἰων μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων· ἐν λευκοῖc δὲ ὁ μέλαc διαφορώτεροc. καὶ τοὺc ἵππουc τοὺc πηγοὺc ἀθλοφόρουc λέγει (Ι 124), παρ' ὅcον οἱ περὶ ἱππικῆc γράψαντέc φαcι

*B f. 45ᵇ ad πηγεcιμάλλῳ. L f. 62ᵇ c. l. πηγεcιμάλλῳ. Lp f. 86ᵇ c. l. πηγεcιμάλλῳ. Eton. (Noehden p. 35), Π, c. eod. l.

---

4 schol. B signo apposito non ad textum sed ad schol. quod p. 55, 26 edidimus refertur 5 ῥητέον οὖν ὅτι om. A καὶ ῥητέον ὅτι L πόλειc om. B περὶ τοῖc ἀcτυγειτόνοιc ἐπλαν. L ἀcτογείτοναc A 6 ληίδα ABL 7 πρότερον μὲν AL 10 ποιῶν L et A, qui ita pergit: ἐφρόντιζε γὰρ τὸ τηνικαῦτα ὁ Πρίαμοc οὐ π. τ. 11 μηνιῶντοc ALLp 12 ἰcορρόπου τῆc μάχηc AL τοῦ τείχουc ἐκτὸc L 14. 15 ἐπὶ τοῖc Διομήδουc L 15 τροφαλείῃ A 16 τεθέαται πάνταc ἐνόπλουc L τεθέατο οὗτοc π. ἐν. A 21 ἐκ τοῦ πυγὸν et πυγῷ Lp κύματα L 22 οἰῶν B ὥc τ' ὀίων Lp ἀργενάων Lp 23 καὶ τοὺc ἵππ. πηγ. LEt 24 οἱ παρὰ (post ὰ addito ϊ) ἱππικῆc γράφοντεc φηcὶ Lp

---

19. 20 Ex Eustathio in cod. Paris. 2767 (Cram. A. P. III, p. 196) transierunt, ubi *Κίλον* legitur.

23 sqq. † B f. 45ᵇ ad *πηγεσιμάλλῳ* (id. A f. 45ᵇ c. l. *πήγεσι μᾶλλον*, Lp. f. 86ᵇ c. l. *πηγεσιμάλλῳ*): *μελανομάλλῳ. οὗτος γὰρ ἐν λευκῷ τῷ* <om. A> *ποιμνίῳ διάδηλος ἔσται. τῷ πρᾳοτάτῳ δὲ εἴκασται διὰ τὸ ἀτάραχον.* Cf. Eust., p. 403, 42. Et. M. p. 669, 20: .....*καὶ σημαίνει τὸν μέλανας μαλλοὺς ἔχοντα. πόθεν δῆλον; ἐκ τοῦ εἰπεῖν τὸν ποιητήν· ὅς τ' ὀίων μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων. ὁ γὰρ τοιοῦτος φοβερὸς φαίνεται ἐν πλήθει προβάτων.* Idem fere Epimer. in Anecd. Oxon. I, p. 358, 6; Etym. Gud. p. 465, 1.

† B f. 117ᵃ ad *πηγοὺς Ι 124*: *μέλανας· τούτους γὰρ ἀρίστους φασὶν οἱ περὶ ἵππων γράψαντες. τινὲς δὲ μεγάλους κτλ.*

πρὸς ἀρετὴν ἵππων ἀρίστους εἶναι τοὺς μέλανας. καὶ τὸ κῦμα δὲ ἀντιφράζων ὁτὲ μὲν κύματι πηγῷ λέγει, ὁτὲ δὲ μέλαν τέ ἑ κῦμα κάλυψε (Ψ 693). καὶ Ἀντίμαχος δὲ τὸ λευκὸν ὡς ἀντικείμενον τῷ πηγῷ λαμβάνει.

*B f. 46ᵇ ad δοιώ. 236. διὰ τί τὴν Ἑλένην πεποίηκεν ἀγνοοῦσαν περὶ τῶν ἀδελφῶν 5 ὅτι οὐ παρῆσαν, δεκαετοῦς τοῦ πολέμου ὄντος καὶ αἰχμαλώτων πολλῶν γινομένων; ἄλογον γάρ. ἔτι δὲ καὶ εἰ ἠγνόει, ἀλλ' οὐκ ἦν ἀναγκαῖον μνησθῆναι τούτων οὐκ ἐρωτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πριάμου περὶ αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ πρὸς τὴν ποίησιν πρὸ ἔργου ἦν ἡ τούτων μνήμη. φησὶ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης· ἴσως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐντυγχάνειν ἐφυλάττετο 10 τοῖς αἰχμαλώτοις. ἢ ὅπως τὸ ἦθος βελτίων φανῇ καὶ μὴ πολυπραγμονοίη, οὐδὲ τοὺς ἀδελφοὺς ᾔδει ὅπου εἰσί. φαίνεται δὲ πάντα καὶ λέγουσα καὶ οἰκονομοῦσα, ὅπως ὅ τε Πρίαμος καὶ οἱ ἄλλοι πεισθῶσι Τρῶες, ὅτι ἀκούσιος καὶ παρὰ γνώμην αὐτῆς ἡ εἰς τὴν Ἴλιον γέγονεν ἄφιξις. οὕτω γὰρ τοῦ Πριάμου εἰπόντος· οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί 15 νύ μοι αἴτιοί εἰσιν (v. 164), αὐτὴ δ' αἰδοῖον εἰποῦσα καὶ ἐπίφοβον διὰ τὸ σέβας (v. 172), καταρᾶται, οὐδὲν μὲν ἐπισημαίνουσα, εἴτε ἑκοῦσα εἴτε ἄκουσα ἀφίκετο, ἀλλὰ μόνον γνωστούς τε λιποῦσα παῖδά τε τηλυγέτην (v. 174. 75), καὶ ὅτι ἄχθεται τῇ μονῇ καὶ κλαίουσα διατελεῖ καὶ ὅτι δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, ὁ Ἀγαμέμνων, εἴ 20 ποτ' ἔην γε, ἀντὶ τοῦ ὁπότ' ἦν (v. 180), ὡς ἂν ποθούσης αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν συγγένειαν. οὕτω γὰρ ἂν ἅμα δόξειν ἔμελλε κἀκείνῳ καὶ τοῖς πρεσβύταις βελτίων εἶναι καὶ τοῦ ἀφικέσθαι οὐκ αἰτία, εἴ γε ἐπεθύμει ἀπελθεῖν, ὥστε καὶ περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς ὁδοῦ ὑπολήψεσθαι αὐτοὺς ᾤετο ὅτι μὴ ἑκουσία ἢ συγγνώσεσθαι, ὡς ὅταν τις ⟨ὡς addidi; cod. 25 om.⟩ μεταμελόμενος φαίνηται καὶ ὁμολογῇ οὐκ ἐξοργίζονται ἀλλ' ἐλεοῦσι. διὰ δὴ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐμνήσθη εἰποῦσα· ἤτοι οὐχ ἥκουσιν αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα (v. 242), ἢ κεκρυμμένοι εἰσί, δι' αὐτὴν ὁμοίως αἴσχεα δειδιότες. καὶ ἡ μνήνη οὖν ἀναγκαία εἰς σύστασιν τοῦ προσώπου, ἵνα φαίνηται ὁμολογοῦσα τὰ γεγενημένα μὴ 30 καλῶς ἔχειν, κἂν ἀπόδοσις γένηται ἡττηθέντος Ἀλεξάνδρου, μαρτυροῦντας ἔχῃ τοὺς γέροντας τῷ ἤθει αὐτῆς πρὸς τοὺς ὑπολαμβάνοντας, ὡς αἰσχρὰ ὁμολογεῖ, καὶ δεινὰ καὶ βίαια πεπονθέναι καὶ τὸν θάνατον ᾑρεῖτο ἀντὶ τῆς σωτηρίας. οὕτω γὰρ καὶ εἰσελθόντος Ἕκτορος εἰς τὴν Ἴλιον διὰ τὴν τῶν Τρώων ἧτταν, αὐτὴ πάλιν κύνα τε ἑαυτὴν καλεῖ καὶ δᾶερ 35 ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου (Ζ 344). καὶ ταῦτα λέγει ἅτε πρὸς τὸν Πρίαμον ἀνακαλουμένη τὸν θάνατον, ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ Πριάμου· ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός, ὁππότε δεῦρο ⟨post. h. v. ras.⟩ υἱέι σῷ ἑπόμην θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα (Γ 173. 74) καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος μηδὲ γεννηθῆναι καταρᾶται ἑαυτῇ, ὡς 40

1 κατὰ τὸ κῦμα LpEt δὲ post κῦμα om. LEt 2 ὅτε μὲν — ὅτε δὲ Lp κύματα πηγῷ Lp, κύματι πυγῷ (e πηγῷ corr.) L 10 huic lineae in interiore paginae latere adscript. Ἀριστοτέλους

μ' ὄφελ' ἤματι ⟨εἷμα τὶ cod.⟩ τῷ ὅτε με ⟨om. cod.⟩ πρῶτον τέκε
μήτηρ οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα (Z 345.
46). καὶ θρηνοῦσα τὸν Ἕκτορα ἀχθῆναί φησιν εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ
Ἀλεξάνδρου, ὡς πρὶν ὤφελλον ⟨ὄφελον cod.⟩ ὀλέσθαι (Ω 764),
5 καὶ ἑαυτὴν οὖν κλαίει· τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον
ἀχνυμένη κῆρ (Ω 773) καὶ τὰ τούτοις ἑξῆς. καὶ ὅτι τοιοῦτον εἶχε
βίον καὶ τοιαύτας ἐν Τροίᾳ διατριβάς, διεδόθη καὶ τοῖς Ἕλλησι· διὰ
τοῦτο μαχόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς παρεκάλουν εἰς τὸν πόλεμον, λέγοντες
ὡς χρὴ τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε ⟨om. cod.⟩ στοναχάς
10 τε (B 356. 590).

*B f. 46ᵇ ad Λακεδαίμονος v. 239.

ἀπίθανον εἶναι δοκεῖ, ἐννέα ἐτῶν διελθόντων τοῖς Ἕλλησιν ἐν
Ἰλίῳ, μηδένα τῶν βαρβάρων ἀπαγγεῖλαι τῇ Ἑλένῃ περὶ τῶν ἀδελφῶν,
εἴτε καὶ αὐτοὶ ἀφίκοντο εἰς τὸν πόλεμον εἴτε ὅλως οὐκ ἦλθον εἰς
Τροίαν, ἢ ἐλθόντες οὐκ ἐξῆλθον εἰς τὴν μάχην· οὐ γὰρ ἐνῆν τοιούτους
15 ὄντας μὴ οὐχ ὑπὸ πάντων γινώσκεσθαι παρόντας εἰς τὴν Τροίαν. λέγει
δὲ Ἡρακλείδης, ὅτι ἄλογον ἦν ὄντως τοῦτο, εἰ διατελεσάντων ἐν τῇ
Τροίᾳ πάντων Ἑλλήνων ἐννέα ἔτη μηδὲν περὶ τῶν ἀδελφῶν ἔσχεν
Ἑλένη λέγειν· εἰ δὲ οὐ πάντες ἦσαν οἱ στρατεύσαντες ἐν Τροίᾳ, ἀλλ'
οἱ μὲν περὶ Λέσβον καὶ τὰς ἄλλας νήσους, ἃς οἱ Κᾶρες ⟨κάρες cod.⟩
20 εἶχον, ἐπόρθουν, πόλεις ⟨πολλὰς cod.⟩ δὲ καὶ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ, οὐδὲν
ᾔδει εἰ ἐστράτευσαν ⟨οὐδὲν ᾖ δεινὸν εἰ ἐστρ. cod.; corr. Vill.⟩ ἢ οὔ.
πιθανώτερον δὲ προσθεῖναι, ὅτι ἠφανισμένων τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ
Πολυδεύκους καὶ δοκούντων τεθνάναι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τοὺς ἀνθρώ-
πους τὸ συμβεβηκός, μήτε ⟨μὴ cod.⟩ ὅτι ἐτεθνήκεσαν μήτε εἰ ἔτι εἰσίν,
25 οὐκ ἀνηγγέλλετο τῇ Ἑλένῃ περὶ αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ τὰ δυσχερῆ οἱ ⟨καὶ
cod.; corr. Bkk.⟩ βάρβαροι τοῖς δυνάσταις πάντα εἰσὶν εἰθισμένοι ἀπ-
αγγέλλειν. καὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγειν ἔστιν· ἔτι γὰρ καὶ
νῦν χρῶνται τῷ ἔθει. οὐδὲν οὖν ἐκώλυεν ἀμφιδοξεῖν περὶ αὐτῶν τὴν
Ἑλένην.

B f. 46ᵇ ad δύναμαι. L f. 64ᵃ. Lp f. 87ᵃ c. l. οὐ δύναμαι.

30 τοῦτό φησιν ὡς πάντῃ μὲν ἐκπετάσασα τὴν θέαν οὐδαμῇ ⟨L οὐ-
δαμοῦ⟩ δὲ ἰδοῦσα. πῶς δὲ οὐκ ἐρωτηθεῖσα προβάλλεται τὰ περὶ τῶν
ἀδελφῶν; δῆλον οὖν ὅτι προοικονομεῖ ὁ ποιητής, βουλόμενος εἰπεῖν
τὴν ἀφάνειαν αὐτῶν. ἠγνόει δὲ τὰ περὶ αὐτῶν ἴσως μὴ συγχωρουμένη
συντυγχάνειν τοῖς αἰχμαλώτοις.

*B f. 47ᵃ ad Ζεῦ πάτερ. L f. 65ᵇ, *Π*. Eton. (Noehd. p. 35), *Π*.

35 276. διὰ τί βουλόμενος ἐπιορκῆσαι τοὺς Τρῶας ὁ ποιητής, ἵνα
εὐλόγως ἀπόλωνται, οὐδαμοῦ πεποίηκεν ἐπιορκοῦντας ἀλλ' οἴεται; ὁ
γὰρ ὅρκος ἦν, εἰ Ἀλέξανδρον ἀποκτείνειεν ὁ Μενέλαος, ἀποδοθῆναι

---

35 L et Et incipiunt: Πορφυρίου εἰς τὸ Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε καὶ μέχρι τοῦ στίχου ⟨καὶ — στίχου om. L⟩ ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος. ἀπορία. διὰ τί κτλ. pro ἐπιορκῆσαι Et ἐπιορκίσαι 36 ἀπόλ-λωνται L ἀπό.λωνται B (ras.) οὐδαμῶς LEt 36 οἴεται corrupt. esse liquet

---

37 sqq. Cf. Porph. *Γ* 457.

τὴν Ἑλένην· οὐκ ἀναιρεθέντος δὲ οὐδαμοῦ ἠδίκουν μὴ ἀποδιδόντες οὐδ᾽ ἐπιώρκησαν. φησὶ δ᾽ Ἀριστοτέλης, ὅτι οὐδ᾽ ὁ ποιητὴς λέγει ὡς ἐπιώρκησαν, καθάπερ ἐπ᾽ ἄλλων· ὡς φάτο καί ῥ᾽ ἐπίορκον ὤμοσεν (Κ 332), ἀλλ᾽ ὅτι κατάρατοι ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς κατηράσαντο εἰπόντες· Ζεῦ κύδιστε μέγιστε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, ὧδέ σφ᾽ ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος (Γ 298—300). οὐκ ἐπιώρκησαν μὲν οὖν, ἐκακούργησαν δὲ καὶ ἔβλαψαν τοὺς ὅρκους· ἐπάρατοι οὖν ἦσαν. ταῦτά τοι καὶ Ἥρα πειρᾶται, ἐξ αὐτῶν ὧν κατηράσαντο γενέσθαι αὐτοῖς τὴν βλάβην· εὐξαμένων γὰρ ἐκείνων· ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, ὧδέ σφ᾽ ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, ἡ Ἥρα αὐτὸ τοῦτο παρακελεύεται τῇ Ἀθηνᾷ· ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν, πειρᾶν δ᾽ ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς ἄρξωσιν πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι (Δ 65—67). τὸ δὲ βλάψαι οὐκ ἔστιν ἐπιορκῆσαι.

277. ad μ 374 pertinet.

*B f. 48ᵇ ad ἀμπεπαλὼν v. 355. L f. 67ᵇ, *Π*. Lp f. 89ᵃ. Eton. (Noehd. p. 36), *Π*.

281 sqq. διὰ τί τὸν Μενέλαον ἐποίησε μονομαχοῦντα; οὐδὲ γὰρ ἐξ ἴσου ἦν ἡ μονομαχία. ὁ μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ τῶν ἀλλοτρίων ἐμάχετο, ὁ δὲ περὶ τῶν ἑαυτοῦ εἴχετο, ἡττηθεὶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ ἀπέβαλεν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος νικήσας μὲν τὰ ἀλλότρια ἕξειν ἔμελλεν, ἡττηθεὶς δὲ οὐδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω δὲ πᾶς ἄν τις βούλοιτο μονομαχεῖν περὶ τοῦ ἀγροῦ τοῦ πλησίον· νικήσας μὲν λήψεται, ἡττηθεὶς δὲ οὐδὲν ἀποβαλεῖ τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω μὲν Ἀλέξανδρος ἀνόητος ἦν· περὶ ὧν γὰρ εἶχε καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἐκράτει. ἀλλ᾽ ἴσως ἀμφότερα εἰκότως. ὁ μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ ὧν εἶχεν ἐμάχετο ἀλλ᾽ οὐ τῶν ἑαυτοῦ; ἵνα

1 τῇ ἑλένῃ Et οὐδαμῶς LEt 2 φησὶ δ᾽ ὁ ἀριστ., praemisso λύσις, Et huic lineae Ἀριστοτέλους adscrpt. B 3—5 ὡς φάτο — εἰπόντες om. L, qui eorum loco Eustathiana habet, tum verbis Ζεῦ κύδιστε — ἄλλοι in lemmate praemissis pergit: οὐκ ἐπιώρκησαν μὲν οὖν κτλ. (lin. 8) 4 ὤμοσαν Et 6 ὑπερόρκια B (id. text.) 9 κατηρήσαντο Et 11 ὑπερόρκια B 12 ὡς ὅδε οἶνος om. L 13 ἐλθὼν LEt φίλοπιν (ο ex ω correcto) L πειρᾶν δὴ εἴ κεν (?) B 14 τρῶας LEt πρότερον Et 15 ὑπερόρκια B 18 οὐ γὰρ Lp 20 pro εἴχετο coni. ἐμάχετο Roemer ap. Fleckeis. 1878, p. 588 20. 21 ἡττηθεὶς — ἔμελλεν om. LEt 20 ἀπέλαβεν BLp; corr. Vill. 22 ἀποβάλλειν L 24 ἀποβαλεῖν LEt τῶν ἑαυτῶν Lp 25 ἀμφότεροι LLpEt

18 sqq. Posterius scholium in cod. B in superiore, prius in inferiore margine scriptum est; contra illud (p. 61, 5 sqq.) alteri (p. 60, 18 sqq.) eo quo edidimus modo non solum in codice Lp sed etiam (auctore Dindorfio, vol. III, p. 185) Scorialensi et Harleiano subiunctum legitur. Primus Bekkerus unum ab altero divellens prius ad v. 100, alterum ad v. 291 edidit, quem Dindorfius secutus est. Qua edendi ratione *καί* particula qua alterum incipit eodem modo intercidit quo in codicibus Leidensi et Etonensi factum, ubi posterius a priore scholiis ab utraque quaestione alienis interiectis dirimitur. Nobis satius visum lo-

γένηται αὐτοῦ, ὁ δὲ Μενέλαος περὶ τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' οὐχ ὧν ἐκράτει ἀλλ' ἵνα κρατήσῃ. ἔτι δὲ οὐ μόνον ἔδει αὐτὸν κομίσασθαι τὴν Ἑλένην καὶ τὴν κτῆσιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τιμὴν Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν (v. 286).

5 καὶ διὰ τί ἀβελτέρως τῆς μονομαχίας Ἀγαμέμνων ἐπεμελήθη; οὐδὲν γὰρ ἔλαβε βέβαιον οὐδ' ἐμεσεγγυήσατο τὴν Ἑλένην, περὶ ἧς ὁ ἀγών, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνοις ἐγένετο τὸ μὴ ἀποδοῦναι. λύεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθους. οὐ γὰρ ἦν τὸ ἀρχαῖον τὰ πρὸς ἀλλήλους διὰ πολλῆς φυλακῆς, ἀλλ' ἁπλῶς συνέβαλλον, καὶ ἐπιβουλαὶ καὶ ἀπάται οὐκ ἦσαν, πρὸς ἃς 10 αἱ τοιαῦται εὐλάβειαι εὑρέθησαν. ἐπεὶ διὰ τί Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος ἀδορυφόρητοι ἦσαν, ὧν ἀναιρεθέντων ἐλέλυτο ἂν ἡ στρατιά; ἀλλ' οὔπω τότε ἦσαν αἱ πολιτικαὶ ἐπιβουλαί. ὁ δὲ ποιητὴς μιμητὴς ὢν τὰ ὑπάρχοντα ἐποίει, ἀλλ' οὐ τὰ μέλλοντα.

*B f. 48b ad ἀμπεπαλών. L f. 70a. Lp f. 89a. Eton. (Noehd. p. 37), Π.

306. διὰ τί ὁ Πρίαμος τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Μενέλαον 15 οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδεῖν μαχομένους, ἀλλ' ᾤχετο ἀπιών, τὸν δ' Ἀχιλλέα καὶ Ἕκτορα θεωρεῖ ὃν μᾶλλον ἐφίλει; ἢ ὅτι ὁ μὲν αἴτιος τῶν κακῶν ὢν μονομαχήσειν ἔμελλεν· ὁ δοὺς οὖν τὸ χρῆναι αὐτὸν μονομαχεῖν τῇ τύχῃ ἐπέτρεψε τὸ τέλος, αὐτὸς ἀφιστάμενος τοῦ θορύβου. φησὶ γὰρ Ζεὺς μέν που τό γε οἶδεν, ὁπποτέρῳ θανάτοιο 20 τέλος πεπρωμένον ἐστίν (v. 308. 9). ὅπου δὲ οὐ συγκατατίθεται τῇ μάχῃ, πείθεσθαι δὲ παρακαλεῖ τὸν υἱὸν ἀναχωρεῖν, ἐλπίδι τῆς ἀναχωρήσεως ἐπιμένει, ἱκέτης ἀλλ' οὐ θεατὴς γινόμενος· ἄχρι γὰρ τέλους ἡ ἐλπὶς τοῦ πεισθῆναι δεόμενον κατεῖχεν. οὕτως γὰρ καὶ ἡ μήτηρ πάρεστιν, οὐχ ἵνα θεάσηται μαχόμενον, ἀλλ' ἵνα μὴ θεάσηται, εἰσελθόν- 25 τος αὐτοῦ, δεομένη. καὶ ἅμα τῷ ποιητῇ ἡ τραγῳδία ἀνύεται δι' οἴκτου ψυχαγωγοῦσα τὸν ἀκροατήν, τούτων παρόντων. ἔπειτα ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῷ πεδίῳ ἡ μάχη ἦν, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος παρὰ τὸ τῆς πόλεως τεῖχος. συνεωσμένων δὲ τῶν μὲν Τρώων εἰς τὴν πόλιν, τῶν δ' Ἀχαιῶν ἐφεστηκότων καὶ τοῦ Ἀχιλλέως θέοντος περὶ τὸ τεῖ- 30 χος, ἀναγκαῖον ἦν οὐ τὸν Πρίαμον μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἄχρηστον ἡλικίαν παρεῖναι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.

*B f. 47b ad οὔπω.

.... πῶς οὖν Ἀλεξάνδρου μὲν τὸ μονομάχιον οὐ καρτερεῖ θεωρεῖν, Ἕκτορος δέ; ἢ ὅτι ὁ μὲν ἐν τῷ πεδίῳ συνέβαλεν, ὁ δὲ πρὸ τοῦ τείχους, ἔνθα παρῆσαν πάντες <post h. v. ras. un. litt.> τῷ μεγέ- 35 θει τοῦ κινδύνου καταπλησσόμενοι. ἄλλως τε ἐκεῖνον μὲν ἀπιὼν ἐᾷ πολεμεῖν, εἰ δὼς ὀλίγον λειπόμενον Μενελάου καὶ τῶν Δαναῶν <?, θανά-

B f. 293a ad Ἕκτωρ Χ 38.

---

1 γένηται αὐτοῦ LLp ἑαυτῶν Lp 2 κρατῆσαι τῆς Ἑλένης L 5 καὶ om. LEt 6 οὐδὲ LEt 9 συνέβαλον Lp 11 στρατεία L 12 καὶ μιμ. ὢν L 13 ἀλλ' corr. ex ἄλλως LEt

---

cum investigare, cui duae quaestiones coniunctae convenire viderentur. — Scholium quod in cod. B ad v. 281 relatum est (*διὰ τί τῶν συνθηκῶν ὑπ' Ἀγαμέμνονος τοιούτων γεγονυιῶν κτλ.*) ad v. 457 pertinet ibique editum est.

των cod.⟩ πρόξενον γεγονότα, καὶ ὅτι οὐδὲν πρὸς cωτηρίαν τῆc πόλεωc ἐκεῖνοc ὡc Ἕκτωρ ἠδύνατο· τὸν δὲ μένων ἱκετεύει μὴ πολεμεῖν, τὸ διάφορον ἑκατέρων εἰδὼc τῆc τε ἰcχύοc καὶ τῆc πρὸc τὴν πόλιν ὠφελείαc. ἄλλωc τε οὐ θεατὴc τοῦ πολεμεῖν ἀλλ' ἱκέτηc τοῦ μὴ πολεμεῖν ἐπιμένει. 5

A f. 48ª Γ 313 c. l. ἄψορροι.

διὰ τί χωρίζεται ὁ Πρίαμοc; καὶ οἱ μέν φαcιν ὅτι ἵνα ἀφ' ὕψουc κρεῖccον ⟨κρείccων cod.⟩ θεωρήcῃ ἀπὸ τῆc πόλεωc τὴν μονομαχίαν, οἱ δὲ ἵνα φυλάξῃ τὰ τείχη. ἄλλοι δὲ τὴν Ὁμηρικὴν λύcιν προΐcχονται, τὸ οὔπω τλήcομ' ὀφθαλμοῖcιν ὁρᾶcθαι. ὅπερ ἄμεινον.

*B f. 48ª ad πρῶτον. Eton. (Noehd. p. 36), *Π*.

315. 16. ἄλογον δοκεῖ ⟨δοκεῖ μὲν ἄλογον Et⟩ εἶναι ἐπὶ μόνων 10 τούτων διαμετρεῖν τὸν χῶρον καὶ κληροῦν· ἡ δὲ λύcιc ἐκ τοῦ καιροῦ· ὑπὲρ γὰρ τῶν ὅλων αὕτη μόνη εἰcήχθη ἡ μάχη.

*B f. 48ª ad διεμέτρεον.

.... χῶρον δὲ διεμέτρεον· οὐ γὰρ ἔδει ἐξελθεῖν, ὡc ἂν τοῦ παρεξελθόντοc πεφευγότοc καὶ διὰ τοῦτο ἡττηθέντοc, κἂν ἔξω γενόμενοc τοῦ χώρου πολεμῇ. ἐπὶ τούτοιc οὖν τῶν cυνθηκῶν γεγονυιῶν 15 καὶ τῆc μάχηc δι' ὅπλων ἀφοριcθείcηc, ἀφανοῦc γενομένου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοξευθέντοc δὲ τοῦ Μενελάου, καὶ ἀδήλου ὄντοc ὑπὸ τίνοc, κἂν μήποτε ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἢ ὑπ' ἄλλου τινόc — ὡc ἐδηλοῦτο ἐκ τοῦ φάναι τὸν κήρυκα· ὅν τιc ὀιcτεύcαc ἔβαλεν τόξων εὖ εἰδώc (Δ 206)· καὶ τοξεύων δὲ διὰ τοῦτο κρύπτεται· πρόcθεν γὰρ cάκεα 20 cχέθον ἐcθλοὶ ἑταῖροι (Δ 113)· καὶ ἐπαγγελία ὅτι ἐάν τιc τοξεύcῃ τὸν Μενέλαον λήψεται δῶρα παρὰ Ἀλεξάνδρου (Δ 69), καὶ οὐκ ἄλλωc

---

6 sqq. Parisini duo codices (Cram. An. Par. III, p. 159, 29; 197, 12. 20) ad verbum fere cum A congruunt. In altero (p. 197) scholium bis ad *Γ* 305 relatum.

13 Omisimus in textu verba scholii quae ante *χῶρον δὲ διεμέτρεον* leguntur. Exstant eadem in cod. A (f. 48ª) in duas partes divisa ad duo lemmata (*χῶρον μὲν πρῶτον* et *αὐτὰρ ἔπειτα κλήρους*) relata; prior pars in Leidensi quoque codice legitur (f. 67ª), eadem et dimidia altera inter Didymi quae vocantur scholia. Ad Porphyrii fragmentum quod supra edidimus ea verba non pertinere certum est, eandem enim versus *χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον* explicationem quae lin. 13 legitur proferunt. Possunt a Porphyrio aliena esse, potuit pars certe eorum ab altero grammatico ex integra Porphyrii quaestione excerpta casu cum iis quae supra edidimus in codice B coalescere. Quam ob rem hic subiungere visum est: *ἀναγκαίως δὲ* ⟨om. A⟩ *διεμέτρουν πᾶν τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἔμελλον* ⟨*ἤμελλον* A⟩ *μονομαχήσειν, ὥστε μὴ μόνον τὸν διὰ τῶν ὅπλων ἡττηθέντα νενικῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπολιπόντα* ⟨*ἀπολείποντα* A⟩ *τὸ ἀποδεδειγμένον χωρίον, ὅπερ* ⟨*ὥσπερ* A⟩ *καὶ ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν. ἄλλοι δέ φασιν* ⟨*ὅτι* add. A⟩· *ἵνα μὴ πρὸς τὰ ἑαυτῶν πλήθη χωρισθῶσιν ἀλλ' ἵνα* ⟨om. A⟩ *ὥσπερ ἐν* ⟨om. BL⟩ *εἱρκτῇ* ⟨*εἱρκτῇ* A⟩ *τῇ περιγραφῇ* ⟨*παραγραφῇ* L⟩ *μένωσιν. μετὰ δὲ ταῦτα* ⟨haec quidem L om., in A, ubi *δὲ* deest, alterum scholium efficiunt⟩ *θεόντως καὶ κλῆρον ἐποιήσαντο περὶ τῆς ἀφέσεως τοῦ δόρατος, ὥστε μὴ θόρυβον ἐμπεσεῖν τοῦ ὑστέρου φθάσαντος διὰ τὴν πρώτην βολὴν* ⟨*τῆς πρώτης βολῆς* A⟩ *ἀνελεῖν τὸν πολέμιον. ψῆφοι δέ τινες κτλ.* (haec quidem non Porphyriana).

ἐκδίδοται ὁ Μενέλαος, καίτοι οὗτος μὲν ἦν ὡπλιςμένος ἔτι, Ἀγαμέμνων
δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἄοπλοι· πάντως οὖν ἵνα δόξῃ Ἀλέξανδρος αὐτὸν το-
ξεύειν καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκέναι ἐκ τοῦ στρατοπέδου εἰς δόλον καὶ
μηχανὴν κατὰ τοῦ Μενελάου — πάντα οὖν ταῦτα προϊδόμενοι δια-
5 μετροῦςι τὸν χῶρον καὶ ὅρκοις πιςτοῦνται τὰ παρόντα, ἵνα ὁ παρελθὼν
ἔνοχος γένηται τῇ ἐπιορκίᾳ, ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰ παρεξελθὼν τὸν
τόπον ἐξεβλ . . . Μενέλαος δ' οὐ . . . τοῦτο ἐγίνετο τῶν ςυνθηκῶν μὴ
ςωζομένων. ἵν' οὖν παραςπονδήςαντες φωραθῶςι, περιγράφεται ὁ τό-
πος τοῦ μονομαχίου. ἐκ τούτου λύεται καὶ ἡ αἰτία δι' ἣν οὐ τὸν
10 Ἀγαμέμνονα τοξεύει ἢ ἄλλον τινὰ τῶν ἀρίςτων ὁ . . . . . εὐμαρὲς ὂν
διὰ τὸ εἶναι ἀνόπλους, ἀλλὰ τὸν Μενέλαον ἔνοπλον ὄντα· δῆλον γὰρ
ὅτι ὑποκρίνεται τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πάνδαρος, ὡς ἂν δὴ τούτου τοξεύ-
ςαντος τὸν ἀνθεςτῶτα καὶ μηδεμιᾶς παρα[βάςεως] τῶν ὅρκων ὑπ' ἄλλου
γεγονυίας. διὸ καὶ προςάγει τὸν Ἀλέξανδρον παρδαλέαν ὤμοιςιν
15 ἔχοντα καὶ καμπύλα τόξα, ἵνα καὶ χρώμενος τούτοις εὐλόγως μετὰ
ταῦτα ὑπονοηθῇ.

καὶ πῶς ἐπὶ Ἕκτορος, ἔνθα Αἴαντι μονομαχεῖ) Η 225), μὴ δια-
μετρεῖται ὁ τόπος; ἢ ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῆς ἀλλήλων ςφαγῆς διαμιλ-
λῶνται, ἐνθάδε δὲ περὶ τῆς κοινῆς ἐλπίδος ἐςτὶν ὁ πόλεμος· διὸ οἵ
20 τε ὅρκοι καὶ ἡ γύμνωςις τῶν ςτρατῶν, μή πώς τις ἔνοπλος ὢν προς-
αμύνῃ τῷ ςτρατηγῷ. ἢ ὅτι ἡ διαμέτρηςις καρτερικωτέρους ἐργάζεται
τοὺς πολεμοῦντας. ἄλλως τε δὲ δεδίαςι μὴ τοξότης Ἀλέξανδρος ὢν
δραπετεύςῃ τὴν ςυμβολὴν καὶ τὴν τοξείαν ἀντεπειςάξῃ Μενελάῳ. ςκό-
πει γὰρ ὅτι καὶ αὐτοῦ μὲν ἀφανιςθέντος, Μενελάου δὲ τοξευθέντος,
25 οὐκ ἴςαςι μὴ καὶ αὐτὸς εἴη ὁ τοῦτο δράςας· φηςὶ γὰρ Ἀγαμέμνων· ὅν
τις ὀιςτεύςας ἔβαλε τόξων εὖ εἰδὼς Τρώων ἢ Λυκίων (Δ 196).

B f. 48ᵃ ad διεμέτρεον. L f. 67ᵇ. Lp f. 88ᵇ c. l. διεμέτρεον.

327. e schol. ad K 167 adscripto, quod in fine operis edendum
erit, excerptum.

330. διὰ τί πάντας μονομαχεῖν μέλλοντας καὶ εἰ τύχοιεν ὡπλι-
30 ςμένοι αὖθις ποιεῖ καθωπλιςμένους, ἐπιλέγων κνημῖδας μὲν πρῶτον
καὶ τὰ ἑξῆς (v. 330); ἢ ὅτι τῶν προκλήςεων γινομένων ἦν ἀναγκαῖον

*B f. 48ᵃ ad κνημῖδας. L f. 67ᵃ. Lp f. 88ᵇ c. l. κνημῖδας. Eton. (Noehd. p. 36), *Π*.

---

1 pro ἐκδίδοται legendum videtur ἐκλέγεται 4 προειδόμενοι cod. 6 παρ-εξελθὼν legi videtur, detritum 10 recte Cobetus lacunam verbo Πάνδαρος explevit 13 παραβάςεως supplevi; in codice βάςεως detritum 22 ἄλλως τε δεδίαςι L 22—25 Ἀλέξανδρος — δράςας om. L 24 καὶ post ὅτι om. LLp 25 ὅςτις L 30 πρῶτα L 31 ἢ ante ὅτι om. Et ἀναγκαῖον ἦν LEt

---

9 sqq. † B f. 53ᵃ ad *Μενελάου* Δ 100 (id. Lp f. 93ᵃ c. l. *Μενελάου*): *πῶς μὴ Ἀγαμέμνονα τοξεύει ἀκαθόπλιστον ὄντα* ⟨in ras. B⟩ *ἢ τινα τῶν ἀρίστων ἄλλον, ἀλλὰ τὸν ἐντεθωρακισμένον Μενέλαον; δῆλον οὖν ὡς ἀποτριβόμενος τὴν κατηγορίαν τῆς ἐπιορκίας, ἵνα δοκῇ μᾶλλον Ἀλέξανδρος εἶναι ὁ ἐκ λόχου Μενέλαον τοξεύσας ἀλλὰ μὴ Πάνδαρος.*

16—19 † Eust. p. 418, 36 sqq.

29 sqq. † B f. 48ᵃ ad *ὤμοισιν* v. 328 (id. Lp f. 88ᵇ c. l. *ἀμφ' ὤμοισιν*): *ὡς ἰδίᾳ μέλλοντες κινδυνεύειν ἀσφαλέστερον ὁπλίζονται. ἢ ὡς μέλλοντες κάμνειν*

τοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν διαναπαύεσθαι, καὶ πρότερον ἀναψύξαντας καὶ νεαλεῖς γενομένους οὕτως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθιέναι. εἰκὸς δὲ μέλλοντας ἰδίᾳ κινδυνεύειν, ἵνα βέλτιον ὦσιν ὡπλισμένοι, ἐξ ἀρχῆς κατασκευάζεσθαι.

355. v. 281 sqq. 5

*B f. 49ᵃ ad ὤμωξεν. L f. 68ᵇ. Lp f. 89ᵇ. A f. 49ᵃ.

365 sqq. τί οὖν βλασφημεῖ ὁ Μενέλαος; ῥητέον οὖν ὅτι οὐ βλασφημεῖ ὁ ἥρως ἀλλὰ νεμεσᾷ. ἀρετῇ γὰρ οἰκείᾳ οἶδε πάσχων ἅπερ οὐκ ἔδει καὶ νεμεσᾷ δικαίως ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν σωζομένῳ.

*B f. 49ᵃ ad κόρυθος λάβεν. L f. 69ᵃ, Π. Lp f. 89ᵇ. Eton. (Noehd. p. 36), Π.

ἄλογον τὸ μὴ σπασάμενον τὸ ἐκείνου ξίφος διαχειρίσασθαι αὐτόν. λύεται δ' ἐκ τοῦ καιροῦ. τὸν γὰρ ἐν τοσούτῳ ἀγῶνι οὐκ εἰκὸς ἅπαντα 10 συνορᾶν. εἰ μὴ καὶ ἐκ τῆς λέξεως. λέγει γὰρ τὴν Ἀφροδίτην αὐτῷ βοηθῆσαι, ὥστε εἴη ἂν καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ συλλαμβανομένη.

*B (v. annot. crit.). L f. 68ᵇ. Lp f. 89ᵇ A f. 49ᵃ.

καὶ διὰ τί ὁ Μενέλαος συγκλασθέντος αὐτῷ τοῦ ξίφους οὐκ ἐσπάσατο τοῦ Ἀλεξάνδρου; ῥητέον οὖν ὅτι ἢ ἔκφρων ἐγένετο τῷ λογισμῷ, ἐκπλαγεὶς τῷ κινδύνῳ, ἢ πάντως Ἕλλησιν ἑλκύσαι ἠθέλησεν αὔξων τὸ 15 κατόρθωμα. ἢ καὶ δι' οἰκονομίαν ὁ ποιητὴς ἐσεσώκει τὸν Πάριν· ἐλέλυτο γὰρ τὰ τῆς ὑποθέσεως τῷ ἐκείνου θανάτῳ.

B f. 49ᵃ. L f. 69ᵃ. Lp f. 89ᵇ.

...... οὐ φονεύει δὲ αὐτὸν τῷ αὐτοῦ ξίφει ἢ ὑπὸ τοῦ καιροῦ ἢ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σφαλλόμενος, ἢ καὶ τοῖς ὅπλοις ἀπογνούς, ἢ καὶ ὅτι ἴσον θανάτου ἦν τὸ ὑπεκστῆναι τοῦ μετρητοῦ, ἢ ζῶντα αὐτὸν ἑλεῖν 20 βουλόμενος, ὅπερ ἦν μεῖζον. οὕτω γὰρ ἂν ἀξίως ἐτιμωρήσατο αὐτὸν ἢ συντόμως ἀνελών.

*B f. 49ᵃ ad ἐπόρουσε. L f. 69ᵇ. Eton. (Noehd. p. 37), Π.

379. 80. αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων ἔγχεϊ χαλκείῳ. ἀδύνατόν φασιν εἶναι κατὰ τὸ ἐγχείρημα. ἐρρίφη

---

1 μέλλοντας om. L μονομαχεῖν om. B τοὺς μέλλοντας διαναπαύεσθαι (ανα e corr.), ultima littera verbi μέλλοντας multo maiore quam reliquis litteris forma appicta, ut vacuum quod ante διαναπαύεσθαι spatium fuit expleretur, Lp προδιαναπαύεσθαι LEt 2 εἶτα pro οὕτως L 6 scholium A ita incipit: ἐμοὶ τῷ Μενελάῳ δηλονότι. ἐνόμισαν γάρ τινες διὰ τούτου βλασφημεῖν τὸν Μενέλαον. ῥητέον οὖν ὅτι κτλ. 7 νεμεσσᾶι L οἶδεν A οἶδέ τε Lp 8 νεμεσσᾶ AL 11 καὶ om. Lp 12 εἴη om. BLp 13 schol. B superiori schol. (ἄλογον τὸ μὴ κτλ.) signo scholii finiti eraso ita subiungitur, ut cum eo cohaerere videatur: etiam Lp cum superiore cohaeret A inc.: διὰ τί δὲ ὁ μεν., L: διὰ τί φησιν ὁ μεν. ξίφος Lp 14 ἢ ὅτι A τῷ λογισμῷ corr. in τὸν λογισμὸν B τὸν λογισμὸν Lp τῷ κινδύνῳ τὸν λογισμὸν ἐκπλαγεὶς L τῷ κινδ. τὸν λογ. ἐκκλαπεὶς A 15 ἕλληνας ⟨ἕλλη BLp⟩ ἐκλῦσαι BLLp πάντας ἕλλη ἐκλῦσαι A ἑλκύσαι corr. Bekk. 16 ἐκσεσώκει L 18 τῷ ἑαυτοῦ ξίφει L 19 ἀπογνοίην L 20 ἴσον Lp τοῦ ὑπεκστ. Lp 21 ἀξίως om. L 23 εἰς τὸ αὐτὰρ κτλ. LEt 24 ἔγχεϊ χαλκ. om. LEt φησιν pro φασιν Et δυνατόν φησιν L

προανεκτήσαντο ἑαυτοὺς τῇ τῶν ὅπλων ἀνέσει (*κοσμεῖ δὲ αὐτὸν κτλ.* quae huc non pertinent).

6—8 Cf. Paris. 2556 ap. Cram, A. P. III, 160, 17.

9—22 Cf. Porph. *E* 20.

23 sqq. De diple η 380 Aristonicus: *ζητεῖται ποίῳ ἔγχει κτλ.*

γάρ, φηcὶν, ἤδη τὸ ἔγχοc· ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώcιον (v. 369). λύεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθουc. δύο γὰρ δόρατα φέρειν νενομιcμένον ἦν, ὡc πολλαχοῦ λέγει· πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ cτρατὸν ᾤχετο πάντη (Z 104). ἢ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ ἔτυχε τότε ἀπολόμενον
5 τὸ ἔγχοc, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὑπάρχον, οὗ κατεκυριεύθη.

καὶ πῶc φηcιν ἐκ δέ μοι ἔγχοc ἠίχθη; ἢ ὅτι δύο δόρατα ἐβάcταζεν· ἢ τῶν παρόντων ἥρπαcεν· ἢ τῷ ἐμπεπηγότι αὐτῷ διαχειριcόμενοc ἐπεδίωκεν. B f. 49ᵇ ad χαλκείῳ. Lp f. 89ᵇ c. l. χαλκείῳ.

383. κατηγοροῦcιν ὡc προαγωγὸν εἰcάγοντοc αὐτοῦ τὴν θεόν.
10 ἀλλ' ἐπεὶ ὥρμηται γέλωτα μὲν θέcθαι τὸν Πάριν, ἐπαινέcαι δὲ τὴν Ἑλένην, καὶ τοῦ μὲν τὴν ἀκραcίαν τῆc δὲ τὸ cῶφρον ὑπ' ὄψιν ἄγειν, οὐ δύναται δὲ διεcτῶτα τὰ πρόcωπα δι' ἑτέρου cυμβιβάζειν, ἐπίτηδεc παρέλαβε τὴν Ἀφροδίτην. καλεῖ δὲ αὐτὴν ὅπωc μὴ διὰ τοῦ τείχουc ἀποδοθῇ, ἢ μήπωc οἰόμενοc αὐτὴν ἀποδεδόcθαι διαχειρίcηται ἑαυτόν. B f. 49ᵇ ad αὐτή. Lp f. 90ᵃ c. l. αὐτὴ δ'.

15 396. 97. ἀδύνατόν φαcιν εἰc γραῦν μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν τὴν Ἀφροδίτην καὶ νοῆcαι τὴν Ἑλένην τὴν τῆc θεᾶc δειρήν. λύcιc· πολλαχοῦ ποιεῖται τοὺc ἡμιθέουc τεκμαιρομένουc τὰc τῶν θεῶν μορφάc, ὡc ὅταν ὁ Ποcειδῶν Κάλχαντι ἀπεικαcθεὶc φαίνηται ὅ τε Αἴαc φηcίν· οὐδ' ὅγε Κάλχαc ἐcτὶ θεοπρόποc· ἴχνια δὲ μετόπιcθε ποδῶν
20 ἠδὲ κνημάων ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντοc· ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ (N 70—72). *B f. 49ᵇ ad δειρήν. L f. 69ᵇ, Π. Eton. (Noehd. p. 37), Π.

441. διὰ τί τὸν Ἀλέξανδρον πεποίηκεν οὕτωc ἄθλιον, ὥcτε μὴ μόνον ἡττηθῆναι μονομαχοῦντα, ἀλλὰ καὶ φυγεῖν, καὶ ἀφροδιcίων *B f. 50ᵇ ad τραπείομεν.

---

1 καὶ ante ἠίχθη ins. LEt 4 ἀπολλόμενον B, ἀπολλύμενον LEt 5 οὐ κατεκ. BLEt; οὗ Vill. 7 ειρ verbi διαχειριcόμενοc in ras. B 9 προαγωγὸν, ωγὸν in ras., B 11 ἀκρ.αcίαν, littera inter ρ et α erasa, B 14 διαχρίcηται, ῑ post ρ in ras., ει supra χ script., B 15 φηcιν LEt 15. 16 τῆc ἀφροδίτηc LEt 16 δειράν Et λύcιc om. L 16. 17 πολλαχοῦ γὰρ π. LEt 17 τεκμαιρόμενοc LEt 18 ἐπιφάνηται Et 19 ἴχνια γὰρ μετ. LEt 22 L in lemm.: ἀλλ' ἄγε φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε

---

4 Solutio *ἀπὸ τοῦ καιροῦ* Aristarchi est (v. Ariston. h. l.).

15—21 Versus 396—418 obelo notati erant. Inter alias causas Aristonicus affert (A v. 395): *πῶς γὰρ ἡ γραίᾳ παλαιγενεῖ εἰκασμένη περικαλλέα δειρὴν εἶχε καὶ ὄμματα μαρμαίροντα καὶ στήθεα ἱμερόεντα;*

†B f. 49ᵇ ad *ἐνόησε* v. 396 (id. Lp f. 90ᵃ c. l. *ἐνόησε*, L f. 69ᵇ): *καὶ μὴν γραῖ παρεικασθεῖσα ἦν. ἀλλ' ἔθος τοῖς ἡμιθέοις τοὺς θεοὺς ἐπιγινώσκειν, ὡς Αἴας τὸν Ποσειδῶνα.* Addit L (qui verbis *ὡς — Ποσειδῶνα* caret): *οὐδὲν δὲ ἄτοπον γυμνὴν φαίνεσθαι τὴν θεόν· Ἑλένη γὰρ ἦλθε γνωρισθῆναι, κρύπτεται δὲ ταῖς Τρῳάσιν* (eadem verba in B, ad *ἱμερόεντα*, et Lp, c. eod. l., novum schol. efficiunt), quae haud scio an et ipsa ex integra Porph. quaestione fluxerint.

17 Cf. A f. 165ᵃ *N* 70 (id. L f. 270ᵃ).... *πῶς δέ, φησίν, ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴαντα* ⟨*ὁ Ποσ.* post *τὸν Αἴαντα* coll. L⟩; *καὶ ῥητέον ὅτι φαντασίαν τινὰ παρέχει τὸ θεῖον ἑαυτοῦ.*

22 sqq. † B f. 50ᵇ ad *φιλότητι Γ* 441 (id. Lp f. 91ᵃ c. l. *φιλότητι*): *πῶς, φασί, μετὰ τοσαύτην αἰσχύνην ὀργᾷ; ἐμφανίζει οὖν τὴν πρόξενον ἁπάντων τῶν κακῶν*

L f. 71[b], *Π*. Lp f. 91[a]. Eton. (Noehd. p. 38), *Π*.

μεμνημένον εὐθύς, καὶ ἐρᾶν μάλιστα τότε φάσκοντα καὶ οὕτως ἀσώτως διακεῖσθαι; Ἀριστοτέλης μέν φησιν εἰκότως· ἐρωτικῶς μὲν γὰρ καὶ πρότερον διέκειτο, ἐπέτεινε δὲ τότε. πάντες γάρ, ὅτε μὴ ἐξῇ ἢ φοβοῦνται μὴ ἕξουσι, τότε ἐρῶσι μάλιστα· διὸ καὶ νουθετούμενοι ἐπιτείνουσι μᾶλλον· ἐκείνῳ δὲ ἡ μάχη τοῦτο ἐποίησεν. οἱ δὲ ὅτι ἡ προσδοκία τῆς ἀποδόσεως ἤγειρε σφοδρότερον τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν μέλλουσαν ἀφαίρεσιν. οἱ δὲ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη παροῦσα οὐ μόνον ἐκ τῆς μάχης αὐτὸν ἐρρύσατο, ἀλλὰ καὶ λελυπημένον διὰ τὴν ἧτταν εἰς παρηγορίαν ἦγε, μεταβαλοῦσα τὴν τῆς ψυχῆς κατήφειαν εἰς τὸ ἡδὺ τῆς ἐπιθυμίας. ἄλλοι δὲ ὅτι Ἑλένης ἀνακτώμενος τὴν εὔνοιαν σφοδρότερον τὸν ἔρον ἐπιτετάσθαι λέγει· ἐνόμισε γὰρ τὴν αὐτὴν χαλεπῶς φέρειν δι' ἃ συνέθετο ὥσπερ ἔκδοτον τοῖς Ἀχαιοῖς γενομένην. ἵνα δὲ ἐπιδείξῃ οἷος ἦν Ἀλέξανδρος, ἔν τε τῷ πολέμῳ ἐποίησε θρασὺν ἅμα καὶ δειλὸν ἐπί τε τῆς οἰκίας ἀσελγῆ καὶ καταφρονητὴν δόξης. χαρακτηρίζει γὰρ διὰ τούτων τὸ ἦθος τοῦ αἰτίου τῶν κακῶν τοῖς πᾶσι διὰ τὴν ἀσέλγειαν γενομένου.

*B f. 47[a] ad Ἀλέξανδρος v. 281.

457. διὰ τί, τῶν συνθηκῶν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος τοιούτων γεγονυιῶν· εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ, αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω, ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα· εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι τιμήν τ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν· εἰ δ' ἂν ἐμοὶ Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τίνειν οὐκ ἐθέλουσιν ⟨ἐθέλωσιν Kammer, p. 35⟩, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς (v. 281 sqq.), τῶν γοῦν συνθηκῶν τοιούτων γεγονυιῶν ⟨τοιούτ. γεγ. addidi, om. cod.; aliter Kamm. l. c.⟩, τῆς νίκης διὰ σφαγῆς θατέρου τῶν μαχομένων ὡρισμένης ⟨ο spr. ω scrpt., cod.⟩ καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὴ ἀνῃρημένου, Ἀγαμέμνων φησὶ νίκη μὲν δὴ φαίνεται ἀρηιφίλου Μενελάου, ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν (v. 457—59); ἐνῆν γὰρ ἀντικρούειν τὸν τυχόντα, ὅτι εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος ⟨μενέλαος ἀλέξανδρον cod.; recte haec et seq. corr. Kamm.⟩ καταπέφνῃ εἴρηται καὶ εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον ⟨ἀλέξανδρος cod.⟩ κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος ⟨ξανθὸν μενέλαον cod.⟩. ῥητέον ὅτι ἀπὸ τῶν Ἕκτορος

---

1 ἄσωτον Et 2 huic versui in marg. B adscrpt. Ἀριστοτελ. 3 ὅτε μὴ ἐξῆν ἢ φοβῶνται LEt 4 μὴ οὐχ ἕξ. Kamm. p. 37 δὲ ante τότε L 5. 6 οἱ δὲ — ἀφαίρεσιν et 12—15 ἵνα δὲ — γενομένου a Porph. abiudic. Kamm. 7 ἐρύσατο BLLp, ἐρύσας Et 8 μεταβάλλουσα LLp, μεταβάλουσα B 10 ἔρωτα L ἐπιτάττεσθαι L 11 τὴν om. LLp 12 γινομένην L ὁ ἀλ. L 14 χαρ. δὲ διὰ τ. LEt

---

αὐτοῦ λαγνείαν. ἢ ἀνακτώμενος Ἑλένην προσποιεῖται αὐτῆς ἐρᾶν, ὑπονοῶν ὀργίζεσθαι αὐτὴν ἐφ' οἷς ἐκδοῦναι τῷ πολεμίῳ ἔσπευσεν. ἢ ὅτι ὧν στεροίμεθα ἂν τούτων ἐρῶμεν.

16 sqq. Cf. Porph. *Γ* 276.

λόγων ἡ ἀπαίτηϲιϲ τῷ Ἀγαμέμνονι τοῦτον τὸν τρόπον ἐχόντων·
κέκλυτέ μευ, Τρῶεϲ καὶ Ἀχαιοί, μῦθον Ἀλεξάνδροιο· ἄλλουϲ
μὲν κέλεται Τρῶαϲ καὶ πάνταϲ Ἀχαιοὺϲ τεύχεα ἀποθέϲθαι
ἐπὶ χθονί, αὐτὸν δ' ἐν μέϲῳ καὶ Μενέλαον οἴουϲ ἀμφ' Ἑλένῃ
5 μάχεϲθαι· ὁππότεροϲ δέ κε νικήϲῃ κρείϲϲων τε γένηται,
κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέϲθω (v. 86—93).
μὴ ῥηθέντοϲ οὖν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τοῦ Ἕκτοροϲ περὶ ϲφαγῆϲ
καὶ θανάτου, περὶ δὲ νίκηϲ καὶ τοῦ ἐκ κρειττόνων γεγονότοϲ, ὁ μὲν
Ἀγαμέμνων εὐλόγωϲ ἐξ ὧν εἰρήκαϲιν οἱ πολέμιοι ἀπαιτεῖ τὰϲ ϲυνθήκαϲ,
10 ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί (v. 461)· οἱ δὲ Τρῶεϲ οὐκέτι ϲυναι-
νοῦϲι, ϲφαγῆϲ μὴ γεγονυίαϲ, ἐξ ὧν εἴρηκε ποιούμενοϲ τὰϲ ϲυνθήκαϲ
Ἀγαμέμνων, διὰ ϲφαγῆϲ κρίνεϲθαι τὴν νίκην, εὔλογον τῆϲ ἡϲυχίαϲ πρό-
φαϲιν λαμβάνοντεϲ, ὥϲτε καὶ ἐνεῖναι διαμφιϲβητεῖν πρὸϲ ἀλλήλουϲ,
ἑκατέρων μαρτυρομένων τὰϲ ἀπὸ τῶν ἀμφιϲβητούντων γεγονυίαϲ ὁμο-
15 λογίαϲ. ὁ μὲν γὰρ Ἀγαμέμνων ἐρεῖ δεῖν ἀποδιδόναι· τοῦτο γὰρ ὡμο-
λογήθη ὑπὸ Ἕκτοροϲ, τὸ τῷ νικήϲαντι καὶ κρείϲϲονι γεγονότι τὴν
ἀπόδοϲιν γίνεϲθαι. ὁ δὲ Ἕκτωρ ἐρεῖ μὴ δεῖν ἀποδιδόναι· ὁμολογεῖϲθαι
γὰρ καὶ ϲυγκεῖϲθαι ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονοϲ, θανάτου γεγονότοϲ καὶ ⟨addidi,
om. cod.⟩ ϲφαγῆϲ ὅτι δεῖ τὴν ἀπόδοϲιν γίνεϲθαι· μηδενὸϲ δὲ ἀνῃρη-
20 μένου μένει ἀκεραίωϲ τὰ πράγματα. πάλιν οὖν ἔδει μονομαχῆϲαι
αὐτούϲ· ὅθεν Ἀλεξάνδρου μὲν μὴ φαινομένου, τῶν δὲ ϲυνθηκῶν με-
νουϲῶν ἔτι, ἐν ταῖϲ ϲπονδαῖϲ ἀντ' Ἀλεξάνδρου ἀνταποκτεῖναι θελήϲαϲ
τὸν Μενέλαον καὶ τοξεύϲαϲ ϲυγκέχυκε τοὺϲ ὅρκουϲ ὁ Πάνδαροϲ ⟨ὁ
Πανδ. addidit Kamm.; om. cod.⟩ καὶ πάνταϲ ἐπαιτίουϲ ἐπιορκίαϲ ⟨ἐπὶ
25 τὴν ἐπιορκίαν cod.; emend. Lehrs ap. Kamm.⟩ τοὺϲ μήτε τὸν Ἀλέξαν-
δρον ἐκδεδωκόταϲ μήτε τὸν τοξεύϲαντα τὸν Μενέλαον πεποίηκεν.

Δ

1. Ὁ μὲν Ἀρίϲταρχοϲ τὸ ἠγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ
ἠθροίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο, ὥϲπερ καὶ τὸ ὡϲ ὁπότ'
⟨ὁππότ' L⟩ ἐν Λήμνῳ κενεαυχέεϲ ἠγοράαϲθε (Θ 230). εἰ γὰρ
30 εἰπεῖν ἐβούλετο ἠθροίζοντο, ἔφη ἄν· οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθ-
ήμενοι ἠγερέθοντο ⟨ἠγερέθεντο L⟩· τοῦτο μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἀγείρεϲθαι —
λαὸν ἀγείροντεϲ (Λ 770) καὶ αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν (Ω 790.
β 9. θ 24. ω 421) — γεγένηται, τὸ δ' ἠγορόωντο ἀπὸ τοῦ ἀγορά-
αϲθαι ⟨ἠγοράαϲθαι L, ἠγοράαϲθε Et⟩.

L f. 73ᵃ, Π. Et. (Noehd. p. 38), Π.

35 2. de χρυϲέῳ ἐν δαπέδῳ v. Ε 504.
ibid. κατηγοροῦϲι τοῦ ποιητοῦ ὡϲ μαχόμενα ⟨μαχομένου L⟩ λέγον-
τοϲ, ὅταν ποτὲ μὲν τὸν Γανυμήδην ⟨γαννυμήδην L; id. B alter. ν eras.⟩

*B f. 273ᵇ ad ἀνηρείψαντο Υ 234. L f. 428ʰ, Π.

27—34 Scholium e quaestione nunc quidem deperdita excerptum. Cui Θ 230 (v. Lehrs, Ar. p. 366) potius quam Δ 1 originem dedisse videtur.

36 sqq. Tria quae h. l. edidimus scholia inter se cohaerere liquet. Quod

οἰνοχόον εἶναι ⟨om. L⟩ τῶν θεῶν λέγει, ποτὲ δὲ τὴν Ἥβην. οὐκοῦν λύϲομεν ὀνόματι ⟨ὀν. μὲν L⟩ καὶ λέξει, ὅτι οὐχὶ τῶν θεῶν ἀλλὰ τοῦ Διὸϲ αὐτὸν οἰνοχόον ἀποφαίνει — ἔχει γὰρ ἡ λέξιϲ οὕτωϲ· τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν (Υ 234) —, ἡ δὲ Ἥβη τοῖϲ θεοῖϲ οἰνοχοεῖ· προϲώπῳ δέ, ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ποιητοῦ λέγεται, τὸ δὲ ἐξ Αἰνείου ⟨αἴνου L⟩, ὃν εἰκὸϲ μεγαλύνειν τὸ αὐτοῦ ⟨αὐτοῦ B⟩ γένοϲ· καιρῷ δὲ καὶ χρόνῳ, ὡϲ ἐγχωρεῖ πάλαι ποτὲ αὐτὸν ἁρπαϲθέντα πρὸϲ τὴν διακονίαν ταύτην ὑπὲρ ⟨ὑπὸ L⟩ τοῦ θνητὸν εἶναι μηκέτι παραμένειν ἕωϲ τῶν Ἰλιακῶν· ἔθει δέ, ὡϲ πολλοῖϲ νενομιϲμένον ἐϲτὶν οἰνοχόοιϲ χρῆϲθαι ⟨χρᾶϲθαι L⟩ ἄρρεϲι καὶ θηλείαιϲ, ὥϲτε οὐδ᾽ ἐν θεοῖϲ ἄτοπον τοῦτο. τὸ μὲν οὖν ἐναντίον οὕτωϲ ἐλέγχεται ⟨λέγεται L⟩, τὸ δ᾽ ἀδύνατον ἐγκαλεῖται οὕτωϲ ⟨excidisse nonnulla videntur⟩.

A f. 51ᵃ c. l. πότνια Ἥβη. Cf. Cramer, An. Par. III, p. 161.

..... δι᾽ ἣν δὲ αἰτίαν οὐ πάρεϲτι Γανυμήδηϲ, ὢν οἰνοχόοϲ τοῦ Διόϲ; ἔνιοι μέν φαϲιν ὅτι τοῦ Διὸϲ μόνου ὢν διάκονοϲ, οὐκ ἐξῆν αὐτὸν κοινῶϲ πᾶϲιν οἰνοχοεῖν, ἡ δὲ Ἥβη εὐλόγωϲ, ὅτι κοινὴ πᾶϲίν ἐϲτιν. ἔνιοι δέ φαϲιν, ὅτι ϲκέψεωϲ περὶ τῆϲ Ἰλίου πορθήϲεωϲ γινομένηϲ εὐοικονομήτωϲ ἄπεϲτι τοῦ ϲυνεδρίου, ἵνα μηδὲν ἐναντίον γένηται διὰ τὴν πρὸϲ αὐτὸν χάριν.

A l. c. *B f. 51ᵃ ad Ἥβη. L f. 72ᵇ. Lp f. 91ᵃ. Cf. Par. l. c

διὰ τί δὲ καὶ μόνῳ τῷ Διὶ Γανυμήδηϲ ὑπηρετεῖ; ῥητέον οὖν ὅτι Ἥβη μὲν ἅπαϲι διακονεῖ, ἐπεὶ τὸ θεῖον ἀεὶ νεάζει τε καὶ ἡβᾷ· τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτοῖϲ ἥ τε ἀμβροϲία ἀβροϲία τιϲ οὖϲα καὶ τὸ νέκταρ παρὰ τὸ νεάζειν γεγενημένον. Γανυμήδηϲ δὲ ὑπηρετεῖ μόνῳ τῷ Διί, ὅτι ὁ μὲν Ζεὺϲ ὁ πρῶτόϲ ἐϲτι νοῦϲ, μόνοϲ δὲ νοῦϲ οἰκεῖον ἔχει τὸ τοῖϲ μήδεϲι γάνυϲθαι· τοῦτο γάρ ὁ Γανυμήδηϲ.

---

14 φηϲιν A 16. 17 εὐοικονομήϲω ἀπέϲτη A; corr. Bkk. 19 initium scholii superiori schol. signo (:—) interposito subiungit A BLp ita inc.: διὰ τί ἡ μὲν Ἥβη τοῖϲ πᾶϲι θεοῖϲ διακονεῖ, ὁ δὲ Γαννυμήδηϲ μόνῳ τῷ Διί; L autem ita: ἀπορία. ἐζήτηται καὶ διὰ τί μόνῳ κτλ. ut A 19. 20 λύϲιϲ. ῥητέον ὅτι ἅπαϲιν ἡ Ἥβη διακονεῖ ἐπειδὴ L ῥητέον οὖν ὅτι ἐπειδὴ τὸ θεῖον BLp 20 ὅτι ἐπεὶ A 21 ἀβροϲία om. codd.; add. Bkk. 22 γαννυμίδηϲ L (ut 19 et 24) ὁ δὲ γαννυμήδηϲ ὑπ. BLp 23 ὁ ante πρῶτοϲ om. BLLp μόν. δὲ ὁ ν. BLLp ἔχει οἰκεῖον BLLp 24 γάννυϲθαι BLLp post ὁ γαννυμήδηϲ (sic, ut h. l. etiam A) add. BLp: ἡ δὲ Ἥβη ὡϲ λέγεται Ἥραϲ ἐϲτὶ θυγάτηρ.

---

h. l. potius quam ad *Υ* 234 contulimus propterea factum, quod scholium secundo loco positum a versu cui in codd. adscriptum est divelli nequit.

13—18 Male excerptum schol. L f. 72ᵇ: *ἐζήτηται δὲ δι᾽ ἣν αἰτίαν Γαννυμήδης* ⟨*γαννυμίδης* cod.⟩ *οἰνοχόος οὖν τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑπηρετεῖ. λύσις· ἔνιοι μὲν οὖν φασιν ὡς σκέψεως περὶ τῆς Ἰλίου πορθήσεως γενομένης εὐοικονομήτως ἄπεστι τοῦ συνεδρίου, ἵνα μηδὲν ἐναντίον γένηται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν, ἢ μόνῳ δείξῃ τι οἰκτίζεσθαι* (cf. Par. l. c.: *εἰ μόνῳ δόξει τι οἰκτίζεσθαι*).

20 Cf. Porph. *Θ* 1.

22 Similiter Porph. de simul., ap. Stob. ecl. phys. I, 2, 25, et ap. Euseb. P. E. III, 9: *Ζεὺς οὖν ὁ πᾶς κόσμος, ζῷον ἐκ ζώων καὶ θεὸς ἐκ θεῶν. Ζεὺς δὲ καὶ καθὸ νοῦς, ἀφ᾽ οὗ προφέρει πάντα, ὅτι δημιουργεῖ τοῖς νοήμασιν.*

B f. 51ᵃ ad πόλιν. L f. 73ᵃ. Lp f. 91ᵇ c. l. Τρώων πόλιν.

4. ἀπρεπές φαςιν, εἰ τέρπει τοὺς θεοὺς ⟨εἰ τέρποι θεοῖς L⟩ πολέμων θέα. ἀλλ' οὐκ ἀπρεπές· τὰ γὰρ γενναῖα ἔργα τέρπει. ἄλλως τε πόλεμοι καὶ μάχαι ἡμῖν δεινὰ ⟨om. L⟩ δοκεῖ, τῷ δὲ θεῷ οὐδὲ ταῦτα δεινά. συντελεῖ γὰρ ἅπαντα ὁ θεὸς πρὸς ἁρμονίαν τῶν ἄλλων ⟨ὅλων
5 L⟩ ἢ καὶ ὅλων, οἰκονομῶν τὰ συμφέροντα ⟨τὸ συμφέρον L⟩, ὅπερ καὶ Ἡράκλειτος λέγει, ὡς τῷ μὲν θεῷ καλὰ ⟨καὶ ins. Lp⟩ πάντα καὶ δίκαια, ἄνθρωποι δὲ ἃ μὲν ⟨om. L Lp⟩ ἄδικα ὑπειλήφασιν ἃ δὲ δίκαια.

5. exc. e schol. A 105 (= Ζητ. Vat. 17).

*B f. 52ᵃ ad ἑκὼν. L f. 74ᵃ, Π. Lp f. 92ᵃ. Eton. (Noehd. p. 38), Π. Cf. Cram., An. Par. III, p. 282, 20, Π.

43. πῶς ὁ Ζεὺς δῶκά σοί φησιν ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ; τὸ
10 γὰρ ἑκών τῷ ἄκων ἀντίκειται. Τρύφων μὲν οὖν συναλείψας ἐν τῷ κ̄ συνάπτει τὸ ᾱ πρὸς τὸ ἑκών, ἵν' ᾖ ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. τοιαύτη τις ἡ διάνοια· πολλὰ ποιοῦμεν τῶν πραγμάτων ἢ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἢ μηδὲ βουλόμενοι. διεῖλεν οὖν τὸ ἐγὼ τῷ θυμῷ καί φησιν· ἐγὼ ἑκὼν δέδωκα ἀκούσης μου τῆς διανοίας καὶ μὴ θελούσης. εἰ μὲν οὖν
15 ἐγώ σοι δέδωκα ἔφη ἀέκων, ἐναντιολογία ἦν· καὶ εἰ ἑκόντι θυμῷ, καὶ οὕτως ἂν ἦν ἐναντιολογία. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν ἑκὼν ἔφη ἀέκοντί γε θυμῷ, οὐκέτ' ἔστι μάχη διὰ τὸ πολλὰ μὲν ποιεῖν ἡμᾶς, μὴ συντιθεμένης δὲ τῆς διανοίας. πᾶσα γὰρ πρᾶξις διὰ τὸ καθ' ὁρμὴν γίνεσθαι ἐφ' ἡμῖν οὖσα ἑκούσιος ἂν εἴη, οὐ πᾶσα δὲ πρᾶξις καὶ τὸ εὐάρεστον τῆς
20 διανοίας ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἰπεῖν, ὅτι ἑκὼν μὲν δίδωσιν ὡς ἀδελφῇ καὶ γυναικί, ἄκων δὲ ὅτι τοὺς φιλτάτους πρὸς ἀπώλειαν ἐκδίδωσι· καὶ γὰρ οἱ ἐν θαλάσσῃ πλέοντες, ὅταν περιπέσωσι κινδύνῳ, ἐκβάλλουσι. τὸν φόρτον εἰς τὴν θάλασσαν ἑκόντες τε καὶ ἄκοντες, ἑκόντες μὲν ἵνα σωθῆναι δυνηθῶσιν, ἄκοντες δὲ ὅτι τὸν φόρτον ἀπολ-
25 λύουσι δι' ὃν πλέουσιν.

B f. 52ᵃ ad τρεῖς. L f. 74ᵃ. Lp f. 92ᵃ.

51. διὰ τί ὁ μὲν Ζεὺς μίαν ἡ δὲ Ἥρα τρεῖς ἔχειν φησὶ πόλεις φιλτάτας, καὶ ἡ μὲν Ἑλληνίδας ὁ δὲ βάρβαρον; ἔδει γὰρ τὰς κρείσσονας

---

9 γε om. L 13 μηδὲν codd.; μηδὲ Bkk. τῷ ἐγὼ Et 14 ἑκὼν recte correxisse Noehden. probat brevius quod infra posui scholium; codd. ἀέκων μοι Lp 15 δέδωκα om. LEt 16 οὗτος Et ἑκὼν om. LEt; ε h. v. corr. in Lp 17 οὐκ ἔστι μάχη Lp 18 δὲ om. L 19 ἐνάρετον LEt 20 quae post διανοίας ἔχει sequuntur, in codicibus L et Lp altero scholio continentur, quod in Lp quidem priori subiungitur, in L praemittitur. Eadem num in Etonensi legantur non constat 20. 21 ὡς ἂν ἀδελφῇ L 21 τοῦ φιλτάτου Lp 22 θαλάττῃ L κινδυνεύειν Lp 23 ἑκώντες τὲ καὶ ἄκοντες Lp 24. 25 ἀπόλλουσι BLp

---

9 sqq. †A f. 52ᵃ Δ 43 (c. lemm. *δῶκα ἑκῶν. ἐν ἄλλῳ· ἀέκοντί γε θυμῷ*, cf. Ludw. Mus. Rhen. XXXII, p. 170): *βιαζόμενος, ὥσπερ οἱ πλέοντες ἑκόντες μὲν ἀποβάλλουσι τὰ φορτία, ἵνα σωθῶσιν, ἄκοντες δὲ ζημιοῦνται :— δοκεῖ* ⟨hinc etiam, praemissis verbis *ἔδωκα θέλων*, L f. 73ᵇ c. l. *δῶκ' ἀεκων* corr. e *δῶκα ἕκων*⟩ *δέ πως ἐναντίον εἶναι τὸ ἑκών τῷ* ⟨om. A, τὸ L⟩ *ἀέκοντί γε θυμῷ. διὸ καλῶς ὁ Τρύφων, φησί, συναλείψας ἐν τῷ δῶκα συνάπτει τὸ ἑκών* ⟨*ἀέκων* L⟩, *ἵν' ᾖ δῶκ'* ⟨*δῶμ'* L⟩ *ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. ἢ ἑκὼν ἐγώ σοι ἔδωκα* ⟨om. L⟩ *ἀεκούσης μου τῆς διανοίας, ὅ ἐστι καίπερ μὴ βουλόμενος.* Cf. Eust. p. 443, 41.

τὸν βασιλέα τῶν θεῶν ἔχειν φιλτάτας. ῥητέον δὲ ὅτι εὐπρεπῆ ⟨ἀπρεπῆ L⟩ βουλόμενος περιθεῖναι ⟨ἐπιθεῖναι L⟩ αὐτῇ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς ὁ ποιητὴς καὶ οὐχ ἣν ὁ μῦθος ἀναπλάττει, ὡς ἄρα διὰ τὸ μὴ προτιμηθῆναι τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ κάλλους Τρωσὶν ἐχαλέπαινεν ⟨Lp ex ἐχαλέπαινον corr.⟩, ἐπίτηδές φησιν αὐτὴν ⟨αὐτὸς L⟩ τὰς πόλεις φιλεῖν, περὶ ἃς τὸ ἀδίκημα τὸ κατὰ τὴν Ἑλένην γέγονε. σύμψηφα δὲ τούτων κἀκεῖνα, ἐν οἷς αὐτὴν ποιεῖ λαμβάνουσαν τὸν κεστὸν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἵνα τῷ Διὶ μᾶλλον οὕτως ἐπέραστος φανείη. οὐ γὰρ ⟨ἂν add. L⟩ ἦν εἰκὸς τὴν δεομένην τῆς βοηθείας τῆς παρ᾽ αὐτῆς ⟨τῆς παρ᾽ αὐτῆς βοηθείας L⟩ ἐπὶ τῷ ἀρέσαι τῷ ἀνδρὶ ἐναγανακτεῖν ⟨ἀγανακτεῖν L⟩ ἡττηθεῖσαν ἐπὶ τῇ τοῦ κάλλους κρίσει. ὁ δὲ Ζεὺς μίαν λέγων πόλιν φιλεῖν ἐξαίρει τὴν χάριν. οὐχ οὕτω ⟨οὐχ ἧττον L⟩ γὰρ ὁ ἀπὸ πολλῶν διδούς τι θαυμάζεται ὡς ὁ ἀπὸ ὀλίγων. ὥστε ἀμφότεροι ῥητορικῶς κατασκευάζουσιν· ἡ μὲν γὰρ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς προήσεσθαί φησιν, ὁ δὲ τὴν μίαν, ἣν καὶ μόνην ἔχει ⟨εἶχεν L⟩, χαριεῖσθαι.

*B f. 53ª ad Πάνδαρον. L f. 75ª, Π. Lp f. 93ª. A f. 53ª c. l. πίθοιο (v. 93). Eton. (Noehd. p. 39), Π.

88. διὰ τί ἡ Ἀθηνᾶ εἰς σύγχυσιν τῶν ὅρκων οὐ τῶν Τρώων τινὰ ἐπελέξατο ἀλλὰ τῶν ἐπικούρων; καίτοι κεχαρισμένος ἄν τις ἐγένετο Ἀλεξάνδρῳ μᾶλλον εἰ τῶν οἰκείων ἦν. καὶ διὰ τί τῶν ἐπικούρων τὸν Πάνδαρον ἐπελέξατο; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι τῶν μὲν Τρώων οὐδένα, διότι πάντες αὐτὸν ἐμίσουν, ὡς ὁ ποιητής φησιν· ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ (Γ 454), τῶν δ᾽ ἐπικούρων τὸν Πάνδαρον ἐπελέξατο ὡς φιλοχρήματον — σημεῖον δὲ ἡ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τῶν ἵππων κατάλειψις, ἵνα μὴ δαπανᾷ (Ε 202) — καὶ ὅτι φύσει ἐπίορκος ἦν· τὸ γοῦν ἔθνος ἔτι καὶ νῦν δοκεῖ εἶναι, ὅθεν ἐκεῖνος ἦν, ἐπίορκον. ἄλλοι δὲ οὕτως λύουσιν, ὅτι ἀρίστου ἦν τοῦ δυναμένου καταστοχάσασθαι καὶ τρῶσαι χρεία· οὐκ ἦν δὲ ἐν τῷ Τρωικῷ μέρει ἢ Ἀλέξανδρος μόνος καὶ Πάνδαρος εὐφυὴς οὕτως, ὡς καὶ ἐπιφωνῆσαι τὸν ποιητήν· Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν (Β 827), ὃ σημαίνει τὴν τοξικήν. καὶ ὡς ἄριστον οὖν αὐτὸν ἐπελέξατο τοξότην.

*B f. 52ᵇ ad εὗρε Λυκάονος v. 89.

οὐκ ἀσεβεῖ δέ, φησὶν, ὁ Πάνδαρος, εἰ ἡ Ἀθηνᾶ συνεβούλευσε καὶ

---

16 διὰ τί δὲ Ἀθ. L 18 μᾶλλον om. A 19 καί φησιν ὁ ἀρ. ALEt αρις, suprascrpt. τ, A huic versui in marg. B adscrpt. Ἀριστοτλ. 21 πᾶσιν om. AEt 22 σημεῖα Et 23 ἡ τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐπι οἴκ᾽ κατάλειψις ⟨ει e corr.⟩ A 23. 24 καὶ et ἦν om. A 24 τὸ γὰρ ἔθνος A 25 τινὲς δὲ οὕτ. λ. A ἄλλοι δὲ καὶ οὕτ. λ. Et ἄριστον LEt 26 καὶ τρῶσαι τὴν χεῖρα BLEt. Correxi secutus vestigia cod. Lp, ubi post τρῶσαι legitur τ et in rasura χρεία. A ita: ὅτι ἀρίστου ἦν χρεία τοῦ δυν. τρῶσαι καὶ καταστ., om. τὴν χεῖρα μέρει τις ἢ A 27 ἐπιφωνεῖν LEt 28 πάνδαρον ἑλεῖν καὶ τόξ. ἀπ. LEt 29 καὶ om. A 31 δὲ om. A εἰ ἀθηνᾶ Lp

---

3. 4 Res Aristarcho observata, v. Ariston. v. 52.

16 sqq. †Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 162, 9: *ὅθεν οὐχὶ ἀσεβὴς ἦν, ὡς Ἀριστοτέλης ἀπεφήνατο, ἀλλ᾽ εὔστοχος.*

29 Cf. ad p. 71, 24.

ὁ Ζεὺς ἀπέσταλκε. ῥητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν εἰδὼς κακῶς τοὺς ὅρκους γεγενημένους — οὐδὲν γὰρ ἕτερον Τρῶες ἢ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ὤμοσαν — διὰ τοῦτο ἐσπούδασε λυθῆναι τὰς ἀδίκους συνθήκας. Ἀθηνᾶν δὲ νῦν ὑποληπτέον τὸν λογισμὸν αὐτοῦ τοῦ Πανδάρου, καὶ αὐτὸς πρὸς 5 ἑαυτὸν ταῦτα διελογίζετο. ἄπιστον γὰρ Λυκίων ἔθνος, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ μαρτυρεῖ. ἄλλοι δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς Ὁμήρου λύουσι λέγοντες προειρηκέναι τὸν ποιητὴν πειρᾶν αἴ κε θέλῃσιν (? Δ 66. 71), οὐχὶ πείθειν.

L f. 75b. Lp f. 93a c. l. Λυκάονος. A f. 53a c. l. εἴ που ἐφεύροι.

100. ad Γ 315, p. 63.

10 102. . . . . . πῶς δὲ ὁ Χρύσης (Α 41) ταύρων καὶ αἰγῶν θυσίαν ὑπισχνεῖται; ἐροῦμεν ὅτι τὰ ἀπόρρητα τοῦ θεοῦ σαφῶς εἰδὼς καὶ τὰ φίλα θύει· θυσίαις γὰρ αἰγῶν καὶ ταύρων ἥδεται. ὕλη γὰρ αὐτὰ τοῖς τόξοις κερασφόρα ὄντα. Πάνδαρος δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς πειθόμενος τοξεῦσαι οὐκ αἶγας οὐδὲ ταύρους ὑπισχνεῖται ἀλλ' ἐρίφων πρωτογόνων θυσίαν. 15 ἀποτυχεῖν γὰρ αὐτὸν τῆς καιρίας πληγῆς ἐβούλετο.

B f. 53a ad πρωτογόνων. L f. 76b. Lp f. 93b c. l. πρωτογόνων.

105—111. ἀδύνατόν φησιν <φασὶν Sc> εἶναι τηλικοῦτον κέρας αἰγὸς <γενέσθαι ins. Sc> ὡς εἶναι ἑκκαίδεκα παλαιστῶν· δύο γὰρ καὶ ἡμίσεος πήχεων <πηχῶν cod.> οὐκ ἂν γένοιτο κέρας. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως, οὐ γὰρ ἓν κέρας ἀλλ' ἄμφω ἑκκαιδεκάδωρα.

L f. 76b, Π. Cf. Scorial. ap. Dind. IV, p. 411, Π.

20 ἰξάλου <ἴξάλου A, om. L>: ἤτοι τελείου ἢ πηδητικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι, ἢ ὡς ὁ Πορφύριος λέγει τὸν τομίαν. συμβαίνει γὰρ, φησὶ, πολλάκις τῶν ἀγρίων αἰγῶν τοὺς τελείους διωκομένους ἐν ταῖς θήραις κατὰ τὴν παράτριψιν ἀποβάλλειν τὰ γεννητικὰ μόρια.

A f. 53a. L f. 76a.

(Πάνδαρος ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν, Β 827). 25 τοῦτο μάχεσθαι δοκεῖ τῷ

*B f. 39b ad Πάνδαρος Β 827.

---

1 ὁ om. A ἀπεστάλη L ὁ μὲν Ζεὺς εἰδὼς τοὺς ὅρκους κακῶς γεγ. A 2 οὐδὲ γὰρ ἑτέρως A 4 τὸν λογ. αὐτὸν τὸν τοῦ Πανδ. καὶ ὅτι αὐτὸς A 5 ἄπιστοι γὰρ Λυκάονες codd., quod e coni. correxi 5. 6 ὡς καὶ Ἀριστ. μαρτ. A 6 λύοντές φασι A 7 πεῖραν L πεῖραν Lp πειρᾶν τ' αἴ κε θέλῃσιν οὐ πείθειν A 10 καὶ αἰγῶν καὶ ταύρων θυς. L 11 ἐροῦμεν οὖν ὅτι L 14 αἶγας Lp 15 ἠβούλετο L 24 Πάνδαρος — ἔδωκεν in uno Et

---

3—8 Simillimam solutionem e scholis Syriani magistri ad Platon. Rempubl. edidit Proclus, p. 377 ed. Basil. Nostra in usum suum convertit Eust., p. 447, 36, e quo cod. Lipsiensis margini interiori f. 93a altera manus adscripsit (p. 193, 36 Bachm.). Ceterum conf. supra ad p. 13, 8.

12 † B f. 2b ad *ταύρων* *Α* 41 (id. Lp f. 53a c. l. *ταύρων*): ***θυσίαις ταύρων καὶ αἰγῶν ἥδεται ὁ Ἀπόλλων· ὕλη γὰρ τοῖς τόξοις τὰ κέρατα αὐτῶν.***

16 sqq. † B f. 53b ad *κέρα* *Δ* 109: .... ***πῶς δὲ δύναται κέρας εἶναι δύο καὶ ἥμισυ πήχεων; ἢ οὐκ ἐπὶ ἑκατέρου τοῦτό φησιν ἀλλ' ἀμφοτέρων.***

20 sqq. † B f. 53a ad *ἐσύλα* *Δ* 105 (id. Lp f. 93b, L f. 75a) .... ***ἢ ἐντομίαν· οἱ γὰρ τέλειοι διωκόμενοι ἐντρίβονται τοὺς ὄρχεις*** .... Idem apposito Porphyrii nomine apud Eustathium, p. 450. Scholium transiit in Etym. M. v. *ἴξαλος*.

24 sqq. Hanc quaestionem a disputatione de mira cornus *ἰξάλου αἰγὸς* magnitudine instituta Porphyrium seiunxisse cum veri dissimile sit, utramque una edidimus.

L f. 53ᵃ. Lp f. 81ᵃ c. l. Πάνδαρος. Eton. B 827 (Noehd. p. 33), *Π*.

αὐτίκ' ἐcύλα τόξον ἐύξοον ἰξάλου αἰγὸc
ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸc ὑπὸ cτέρνοιο τυχήcαc·
δηλοῖ γὰρ ἐκεῖ Πάνδαρον ἑαυτῷ πεποιηκέναι τὸ τόξον. λύοιτο δ' ἂν καὶ λέξει καὶ ἔθει, λέξει μὲν οὕτωc· τὸ γὰρ ᾧ καὶ τόξον αὐτὸc ἔδωκεν δύναται ἐπὶ τὴν τοξικὴν μεταφέρεcθαι· ἔθει δέ, ὅτι εἰθίcμεθα οὐχ ἓν ἔχειν ὅπλον, καὶ μάλιcτα οἱ περί τινα τέχνην ἐcπουδακότεc. 5

117. v. ad A 486.

B f. 54ᵃ. Lp f. 94ᵃ.

138. διὰ τί μᾶλλον τοῦ θώρακοc αὕτη βοηθεῖ; ὅτι δυcπαθέcτερα τῶν ἀντιτυπούντων τὰ ὑπείκοντα.

B f. 54ᵇ ad πολυδίψιον. L f. 78ᵇ. Lp f. 94ᵇ.

171. . . . . διὰ τί δὲ οὕτωc οὗτοc ⟨οὗτοc οὕτωc L⟩ ὑποcτρέψειν 10 φηcίν; ὅτι Ἕλληνεc μὲν ἄπρακτοι ἀπελεύcονται, Τρῶεc δὲ κερτομήcουcιν Ἀγαμέμνονα, Μενέλαοc ἐπὶ ξένηc caπήcεται, ⟨καὶ ins. L⟩ ἀτελὴc ἡ μάχη μενεῖ. τεχνικῶc δὲ δι' ὧν ἀπολοφύρεται ὡcεὶ καταλειφθηcόμενοc ⟨fuit καταληφθηcόμενοc L⟩ ὑπὸ τῶν cυμμάχων, εἰ Μενέλαοc ἀποθάνῃ, κατέχειν αὐτοὺc πειρᾶται, τεθνηκότοc ἢ καὶ μὴ τοῦ Μενελάου. 15

B f. 55ᵇ ad Τρώων. L f. 80ᵃ c. l. ἐπὶ Τρώων cτίχεc ἤλυθον. Lp f. 75ᵇ c. l. ἐπὶ Τρώων.

221. διὰ τί οἱ Τρῶεc, εἴπερ πάλιν ἐκθέcθαι τὸν πόλεμον ἐβούλοντο, οὐ ζητοῦcι τὸν βαλόντα ⟨βάλοντα BLp, βάλλοντα L⟩, ἀλλ' εὐθὺc ὁρμῶcιν ἐπὶ τὰ ὅπλα; ὅτι ᾤοντο βουλῇ τῶν βαcιλέων πεπρᾶχθαι τὴν παράβαcιν. καὶ εἰ μὲν τέθνηκε Μενέλαοc, κρατήcειν Ἑλλήνων ἤλπιζον διὰ τὴν ἐπ' ἐκείνῳ λύπην κατεπτοημένων ⟨Dind. auctore in cod. quodam exstat; κατεπτωμένων BLLp⟩, εἰ δὲ μή, κἂν φθάcαι ἀόπλοιc αὐτοῖc ⟨αὐτ. ἀόπλοιc Lp⟩ ἐμπεcεῖν. διὰ τί δὲ πάλιν Ἕκτωρ οὐκ 20

---

1 αὐτίκα cύλα corr. in αὐτίκ' ἐcύλα Lp 2 cτέρνοιcι L cτέρνοιc Lp 3 τὸ om. Et 3. 4 λύοιτο δ' ἂν ἢ τῇ λέξει τὸ γὰρ τῷ καὶ τόξον LEt 5 μεταφ. ἢ τῷ ἔθει εἰθίcμεθα γὰρ οὐχ ἓν ἔχειν ὅπλον LEt 6 ὅπλον ἔχειν Lp 5. 6 eadem fere verba: λύεται δὲ καὶ τῷ ἔθει, εἰθίcμεθα γὰρ οὐχ ἓν ἔχειν ὅπλον κτλ. in altero scholio B manus secundae leguntur, quod subiunctum est scholio manus primae ad Πάνδαροc (B 827) relato: τὴν τοξείαν μετωνυμικῶc. προcυνίcτηc δὲ αὐτὸν κατὰ Μενελάου. τὰc δὲ εἰc ἄκρον εὐεξίαc θεοῖc ἀνατίθηcιν ὁ ποιητήc. Etiam in Lipsiensi illa (λύεται δὲ καὶ τῷ ἔθει κτλ., eodem modo extra ipsam quaestionem repetita) cum verbis τὴν τοξείαν μετων. κτλ. coniuncta unum schol. efficiunt 8 αὐτὴ B 15 Lp haec addit: τινὲc δὲ πολυδίψιον τὸ πολλοῖc ἔτεcι διψῶν· ἄνυδρον γὰρ τοῦτο ὂν ἔνυδρον ἐποίηcεν ὁ Δαναόc. Eadem scholio B scriptor scholiorum *B in fine addidit. In Leid. scholium supra editum scholia excipiunt ad v. 166 et 169 pertinentia, tum (c. l. πολυδίψιον Ἄργοc ἱκοίμην) pergitur: πολλοῖc ἔτεcι διψῶcαν. ἄνυδρον γὰρ ταύτην ἔνυδρον ἐποίηcεν ὁ Δαναόc

---

Neque scio an iure nostro quaestioni ad v. 88 editae eas adiungere potuerimus. Eadem certe, quae ad *B* 827 leguntur: *δύναται ἐπὶ τὴν τοξικὴν μεταφέρεσθαι*, in quaestione supra edita eiusdem versus explicandi gratia afferuntur (p. 70, 30): *ὃ σημαίνει τὴν τοξικήν*. Qua in ratione Porphyrium Aristarchum sequi e schol. A *B* 827 Aristoniceo apparet.

4 Cf. B f. 206ᵇ ad *τόξον* *O* 441 (id. L f. 328ᵇ, Lp f. 243ᵇ), ubi arcus Teucro ab Apolline donatus eodem modo explicatur, Plut. V. Hom. c. 22.

ἐζήτησε τὸν βαλόντα; ὅτι οὐκ ἦν ἀναβαλέσθαι ⟨ἀναλαβέσθαι Dind. codicem quendam secutus⟩ τὸ πταῖσμα, ἅπαξ Μενελάου τρωθέντος.

226. ἐζήτηται πῶς τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα εἴασε· τὸν γὰρ σπεύδοντα οὐκ εἰκὸς τὰ ἅρματα καταλείπειν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ. 5 ἔδει γὰρ οὐ μόνον ⟨καὶ μόνον L Et⟩ παρελθεῖν ἀλλὰ καὶ ⟨om. B Lp⟩ πρὸς ἕκαστον διαλεχθῆναι. σοβαρὸν γὰρ ἐφαίνετο τὸ ἀπὸ τοῦ ἅρματος ὁμιλεῖν.

*B f. 55b ad ἔασε. L f. 80b, Π. Lp f. 96a. Eton. l. c., p. 40, Π.

297. διὰ τί τὴν τάξιν ταύτην ἐποίησεν, ἱππῆας μὲν πρῶτον πεζοὺς δ' ἐξόπισθε, κακοὺς δ' ἐς μέσσον; ἄτοπον γὰρ τὸ τοὺς ἱππέας πρὸ τῆς 10 φάλαγγος ποιῆσαι καὶ τούτων μεταξὺ τοὺς φαύλους. λύει δ' Ἀριστοτέλης· ἢ οὐ πρὸ τῆς φάλαγγος λέγειν τοὺς ἱππεῖς φησιν ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κέρασι. καὶ οὗτοι πρῶτοι εἶεν ἄν. τοὺς δὲ κακοὺς οὐ τόπῳ διορίζει, ἀλλ' ἐναλλὰξ μεταξὺ ἀνδρείου τὸν ἀσθενέστερον. πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν τῶν ἱππέων, ὥστε τὰ μὲν κρατεῖν τοὺς ἱππέας, μετὰ δὲ τούτους τοὺς πεζούς, 15 πανταχοῦ δὲ μεταξὺ τῶν ἀνδρείων, ἱππέων τε καὶ πεζῶν, τετάχθαι τοὺς κακούς, ἤτοι ἱππέας τε καὶ πεζούς. ἄλλοι δέ, οὐδὲν ὅλως τῷ τόπῳ διορίζειν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ λέγειν πρώτους καὶ μέσους καὶ τὸ ὄπισθεν ὑστέρους, ἵνα πρῶτοι μὲν συμβάλλωσιν οἱ ἱππεῖς οἱ ἀνδρεῖοι, μεθ' οὓς ἐπιφέρονται οἱ χείρους τῶν ἱππέων τε καὶ πεζῶν οἱ ἀνδρειότατοι. οἱ δέ, ὅτι οὐχ ὡς ἐπιτιμᾶ- 20 ται ἔταξε * * * * * * * * * * καὶ γὰρ Βοιωτοῖς οὕτω τάττειν δοκεῖ. ὥστε ἀπὸ τοῦ ἔθους ἡ λύσις. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ πρῶτον δῆλον τὸ δεξιὸν κέρας, ὄπισθεν δὲ τὸ ἀριστερόν· πρώτους οὖν εἰκὸς εἰρῆσθαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἑστῶτας, ὄπισθεν δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, ὧν εἰκὸς μεταξὺ τετάχθαι τοὺς δειλούς. οὕτω γὰρ καὶ λόγον ἕξει τὸ 25 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ (Δ 300).

*B f. 57a ad ἱππῆας μέν. L f. 83a, Π. Eton. l. c., p. 40, Π.

---

9 μέσον LEt ἱππεῖς LEt 10 στῆσαι pro ποιῆσαι coni. Kamm., p. 37 10. 11 versui in marg. B adscript. Ἀριστοτελ. 17 πρῶτα καὶ μέσον Et ὕστερον Et 19 ἐπιτιμᾶτο B 20 lacuna quam statui in codicibus oblitterata est, cuius loco satis multa intercidisse videntur, inter alia ea quae in scholio statim edendo de γεφύραις quae dicuntur πολέμου exstant. Kammer p. 38 coni.: οἱ δὲ ὅτι οὐδὲν ἐπιτιμᾷ εἰ οὕτως ἔταξε. καὶ γὰρ κτλ. Βοιωτοῖς (ῖ in ras.) B; Βοιωτοὺς LEt ὥστε κτλ. in uno B 24 ὡς εἰκὸς B; correxi e schol. A infra allato

---

3—7. Id. Paris. 2681 (Cram. A. P. III, p. 283, 4), Π.

8. 20 † L f. 83b (= Eton. ap. Noehd. p. 40, cf. Paris. 2681 apud Cramer p. 283, 8): *Πορφυρίου· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἱππῆας μὲν πρῶτον σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι οὔ φασι τακτικὸν εἶναι. οὐδένα γὰρ οὕτως τάσσειν ὡς ὁ Νέστωρ εἰσῆκται. τινὲς μὲν οὖν φασι Βοιωτοὺς εἰρῆσθαι* ⟨κεχρῆσθαι ci. Kamm. l. c.⟩ *τούτῳ* ⟨τοῦτο L⟩. *ὥστε ἀπὸ τοῦ ἔθους ἡ λύσις. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως, τὸ γὰρ πρῶτον δῆλον τὸ δεξιὸν κέρας, ὄπισθεν δὲ τὸ ἀριστερόν.*

22 sqq. † A f. 57a (L f. 83a) c. l. *ἱππῆας μὲν πρῶτα: πρώτους* ⟨om. L⟩ *εἰκὸς εἰρῆσθαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρως* ⟨*ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη* L⟩ *ἑστῶτας, ὄπιθεν* ⟨*ὄπισθεν* L⟩ *δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, ὧν* ⟨*ὡς* L⟩ *εἰκὸς μεταξὺ τετάχθαι τοὺς δειλούς· οὕτω γὰρ λόγον ἕξει τὸ ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναιγκαίῃ πολεμίζῃ* ⟨*πολεμίζειν* A; rel. in uno A⟩· *ἐπὶ γὰρ μετώπου τάσσει τὴν φάλαγγα, οὐ κατὰ βάθος, μεταξὺ δὲ δύο ἀνδρείων ἕνα κακὸν ἔβαλλεν* (cf. p. 74, 6).

B f. 57ᵃ ad πρῶτα. L f. 83ᵇ. Lp f. 97ᵃ c. l. ἱππῆας μὲν πρῶτα. Eton. (Noehd. p. 41).

οὐ δεόντως, φαcὶ, τὴν πρώτην τάξιν οἱ ἱππεῖς ἔχουσι, κινδύνου ὄντος, εἰ τροπὴ γένηται τῶν ἱππέων, συμπατηθῆναι τὴν ἀκολουθοῦσαν τάξιν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οἱ πεζοὶ ὄπισθέν εἰσιν, ὅπως τῶν ἱππέων ὑποχωρούντων διιστάμενοι δέχοιντο αὐτούς, ὃ καὶ γεφύρας πολέμου καλεῖ, καὶ πάλιν ἑνούμενοι ὡς τεῖχος δέχοιντο τοὺς πολεμίους ἐπιόντας· μεταξὺ δὲ δύο ἀνδρείων ἕνα κακὸν ἔβαλλε. τινὲς δὲ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ κέρως λαμβάνουσι· τοὺς δὲ κακοὺς τετάχθαι ἐν μέσῳ, ἵνα καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀναγκάζωνται πολεμεῖν. ἀλλὰ φαίνεται πεζοῖς οὐδὲν ἐπιτάσσων.

B f. 58ᵃ ad πύργος. L f. 84ᵃ. Lp f. 98ᵃ c. l. πύργος Ἀχαιῶν.

334. εἴτε διὰ τοῦτο ἔστασαν, ἵνα οἱ Τρῶες πρότερον κατάρξωσιν, εἴτε ἵνα τινὲς ἄλλοι τῶς Ἑλλήνων; ἄμφω δὲ ἄλογα, καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Τρώων προκληθῆναι — οὐ γὰρ μικρὰ καὶ τοῦτο βλάπτει — καὶ τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων· δεῖ γὰρ συντεταγμένους ἅπαντας πολεμεῖν. ἁρμόζει δὲ μᾶλλον τὸ πρότερον, ἵνα οἱ Τρῶες παραβαίνοντες τὰς συνθήκας καὶ τῆς μάχης ἄρξωσιν. ἀλλὰ τούτῳ δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τὸ νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν (v. 347). ἢ λείπει ἡ κατά εἰς τὸ ὁρμήσειεν, ὡς τὸ (Ξ 488) ὡρμήθη δὲ Ἀκάμαντος ⟨ἀκάμαντα L⟩. θέλουσι δὲ πρὸ ἑαυτῶν ἄλλους ⟨ἀλλήλους Lp⟩ Ἕλληνας ἄρξασθαι τῆς μάχης, ἀσυκοφαντήτους ἑαυτοὺς ἐκ παντὸς πρὸς τὸ θεῖον πειρώμενοι σῶσαι. διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καλεῖ Ἀγαμέμνων (Δ 339), ἐπεὶ οὐ φιλέλλην ἀλλὰ φίλαυτος ὁρᾶται. καὶ ὁ μὲν ἕνα πύργον περιμένει, ὁ δ' ὀνειδίζων δέκα πύργοι Ἀχαιῶν φησιν.

347. ad lin. 21.

B f. 59ᵇ ad προσέφη. L f. 87ᵃ. Lp f. 99ᵃ c. l. προσέφη.

401. 2. πῶς οὗτος νεώτερος ὢν τὴν ἐπίπληξιν ἤνεγκεν, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος ὢν ὠργίσθη (v. 349) καὶ ἐχαλέπηνε ⟨ἐχαλέπαινε L⟩; ῥητέον δὲ ὅτι δι' αὐτὸ τοῦτο, ἐπεὶ καὶ πρεσβύτερός ἐστι καὶ φρονιμώτερος, τὴν βλασφημίαν οὐ φέρει· τιμᾶσθαι γὰρ σφᾶς αὐτοὺς οἱ πρεσβύτεροι νομίζουσι δεῖν. ἄλλως τε οὐχ ὁμοίως

---

1 ἄλλως praem. LEt 4 γέρας B, ad quod syll. φυ (inter text. et schol. script.) signo ⸎ apposito ead. manus retulit 6 ἔβαλλον L 7 μέρους pro κέρως Et 8 ἀναγκάζονται L 9 signo scholii finiti eraso addit B: βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ ὄχεσφι· κοινὸν γὰρ τὸ στῆσεν. Eadem in Lp post ἐπιτάσσων, in A inter schol. intermargin. leguntur

---

3 † B f. 57ᵃ ad ἕρκος v. 299 (id. Lp f. 97ᵃ c. l. ἕρκος, L f. 83ᵇ): *ἵνα τῶν ἱππέων ὑποχωρούντων οὗτοι τοὺς ἐπιόντας δέχοιντο. μέσον δὲ τοὺς κακούς, ἵνα* ⟨*ὅπως* L⟩ *μιμοῖντο τοὺς ἔμπροσθεν καὶ ὑπὸ τῶν ὄπισθεν ἐπείγοιντο. κακοὺς δὲ ἤτοι τοὺς ἐκ πάντων ἢ τοὺς ἐκ μόνων πεζῶν· οἱ δὲ ὅτι ἐν τοῖς δύο τάγμασι τοὺς κακοὺς ἐμέσασεν* ⟨*ἐμέσασαν* L⟩.

10 sqq. † Eust. p. 479, 29.

16 Aristarchum censuisse *Τρώων* esse idem quod *ἐπὶ Τρῶας* docemur schol. Aristoniceo v. 335.

21 † B f. 58ᵃ ad *χ' ὁρόῳτε* v. 347 (Lp f. 98ᵃ c. l. *χ' ὁρόῳτε*): *ἔλυσε τὸ ἔμπροσθεν ἀμφίβολον. καὶ οἱ μὲν* ⟨*ἕνα* add. Bekk.⟩ *ἀναμένουσιν, ὁ δὲ ὀνειδίζων* ⟨*δέκα* add. Bkk.⟩ *φησίν.*

ἀμφοτέροις ἐπέπληξε, τὸν μὲν πανοῦργον εἰπὼν τὸν δὲ <τοῦ ins. Bkk.> πατρὸς ἥττονα· ὁ γὰρ τοῦ πατρὸς ἔπαινος ἐμείου τὴν ὕβριν. πρὸς τούτοις ἐπιπληχθεὶς ὡς λάλος οὐκ ἤμελλε βεβαιοῦν τὸ λάλος εἶναι.

σώφρων ὅστις οὐδέποτε τοὺς πολεμίους δείσας φοβεῖται τὴν ἐπί-
5 πληξιν τοῦ στρατηγοῦ. καὶ νῦν μὲν ἵνα μὴ δοκῇ <δοκεῖ L> εἶναι λάλος ἡσυχάζει, τοῖς γε μὴν ἔργοις δείξας ἑαυτὸν ἐφάμιλλον <ἴσον L> τῷ πατρί φησιν ἀλκὴν μέν μοι <φησι add. B L> πρῶτον ὀνείδισας <I 34; ὠνείδισας B L Lp>. καὶ τὸ κρατερός (Δ 401) δὲ νῦν ἔμφασιν ἔχει, πληροῦν ὃ παρέλιπεν ὁ βασιλεύς.

10 434. αἰτιῶνταί τινες τὰς τοιαύτας προσθήκας ὡς περιττάς· γάλα λευκόν· ποῖον γὰρ γάλα μέλαν; τάφρον <τάφον ut etiam infra Et> ὀρυκτήν (Θ 179)· πῶς γὰρ ἂν γένοιτο <οὐκ ὀρυκτὴ ins. L Et> τάφρος; ὑγρὸν <καὶ ins. Et> ἔλαιον (Ψ 281)· σκληρὸν γὰρ πότ' ἂν γένοιτο; ὀφθαλμοῖσιν ἰδών (Γ 28)· πῶς γάρ τις ἂν ἴδοι; οἱ δ' οὔασι
15 πάντες ἄκουον <ἄκουσαν Lp, M 442>· οὐ γάρ πως ἄλλῃ αἰσθήσει ἀκούομεν. ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε <ἵξε B> Ξάνθον τε ῥέοντα (Z 172)· ποῖος γὰρ ἄλλος ποταμὸς οὐ ῥεῖ; ἔστι δὲ ἡ μὲν ὀρυκτὴ τάφρος πρὸς τὰς οὐκ ἐξ ὀρύγματος συνισταμένας τάφρους ἤτοι ἀντιδιαιρουμένη, ἐκ χάσματος δὲ γῆς ἢ ἐξ ὕδατος παρόδου <προσόδου ci.
20 Kamm. p. 38> ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας· ἢ <si Noehdeni silentio fides, in uno Et> ὀρυκτὴ τάφρος ἡ βαθὺ τὸ ὄρυγμα διαφαίνουσα· ὅταν γὰρ βαθὺ γένηται σκάμμα καὶ ἐπικίνδυνον εἰς διάβασιν, τότε ἀπείληφε τοῦ ὀρύγματος τὴν δύναμιν. τὸ δὲ γάλα λευκόν, ὅτι σκιὰν οὐκ ἐπιδέχεται. ὑγρὸν δὲ τὸ ἔλαιον, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὑγρὰ ἐκχυθέντα εἰ καὶ παραυ-
25 τίκα δευθέντα μαλακύνει, ἀλλ' οὖν ταχέως ξηραίνεται καὶ ἐκβληθέντα κραῦρα <κραύρα Lp> καὶ περίξηρα <παράξηρα L> καταλείπεται τὰ δεδευμένα, τὸ ἔλαιον δὲ ἐπὶ πολὺ διαμένει καὶ ἀνυγραίνει τὸ δεξάμενον μαλακώτερόν τε ποιεῖ πρὸς ἁφὴν τὸ φύσει ἁπαλόν. τὸ δὲ ἰδεῖν ὀφθαλμοῖσιν ἀντιδιαίρεσιν ἔχει πρὸς τὸν διὰ φαντασίας βλέποντά τι,
30 ὥσπερ καὶ <om. Lp> κατὰ τοὺς ὕπνους δοκοῦμεν ὁρᾶν τι καὶ διηγου-

B f. 59^b ad αἰδεσθείς. L f. 87^a c. l. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπήν. Lp f. 99^a c. l. αἰδεσθείς.

*B f. 60^a ad λευκόν. L f. 88^a, Π. Lp f. 99^b c. l. γάλα λευκόν Eton. (Noehd., p. 41), Π.

---

2 †B f. 58^b ad *ἱπποδάμοιο* v. 370 (id. Lp f. 98^b c. l. *ἱπποδάμοιο*, L f. 86^a): *τὴν ὕβριν μειοῖ ὁ ἔπαινος τοῦ πατρός· ἡδέα γὰρ τὰ τῶν πατέρων ἐγκώμια λεγόμενα* .... Quae sequuntur huc non pertinent.

3 et 5 †B f. 59^b ad *ἀμείνω* v. 400 (id. Lp f. 99^a c. l. *ἀμείνω*, L f. 86^b, A f. 59^a c. l. *ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω*): .... *πιθανῶς δὲ προφυλαξάμενος ἀγορητὴν αὐτόν φησιν, ἵνα πρὸς τὴν ἀπολογίαν ὀκνήσῃ. διὸ οὐδὲν προσφθέγγεται ὁ Διομήδης.* Ceterum ad hanc quaestionem conferenda quae ad *E* 1 extr. attulimus.

23 Cf. Porphyr. ad *N* 340 (*B f. 175^b) adscriptus (= *ζητ.* Vat. 9): .... *γλαυκιόωντες δὲ οἱ λέοντες καὶ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὅ ἐστιν ἄσκιον καὶ διὰ τοῦτο λευκόν, ὑπ' αὐτοῦ εἴρηται.* — †Paris. 2767 *Δ* 434 *γάλα λευκόν: λευκὸν δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποτελεῖν σκιὰν αὐτὴν τὴν φύσιν εἶναι* (An. Par. III, p. 203, 15).

24—28 Cf. Plut. Q. conv. VI, 9, 3.

μένων ἄλλων ἀναπλάccομεν τὰ διηγήματα. τὸ δὲ θεάcαcθαι δι' ὀφθαλμῶν τὴν ἐναργῆ ⟨ἐναρῆ B⟩ θέαν καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ⟨δι' αὐτῶν L⟩ κατάληψιν διὰ τῆc οἰκείαc πρὸc τὸ δρώμενον αἰcθήcεωc. ὡcαύτωc δὲ ἔχει ⟨καὶ ins. Et⟩ τὸ οὔαcιν ἀκοῦcαι, τὸ τὸν παρόντα αὐτὸν ⟨αὐτοῦ B⟩ ἀκοῦcαι ⟨τὸ τὸν — ἀκοῦcαι om. L⟩ τοῦ λέγοντοc ⟨τοὺc λέγονταc Lp⟩ καὶ μὴ ἄλλου ἀγγέλλοντοc ⟨ἀγγέλοντοc B⟩ ἀκοῦcαι λόγον, ὡc καὶ ἐν τῇ cυνηθείᾳ ⟨ἐν τῷ cυνήθει L Et⟩ εἰώθαcι λέγειν παρὰ ζώcηc φωνῆc ἀκηκοέναι καὶ μήτε διὰ γραπτῶν λόγων ἀκοῦcαι μήτε τὰ παρ' ἄλλου ἄλλου διηγουμένου. Ξάνθον τε ⟨δὲ Lp⟩ ῥέοντα, ἤτοι ἐπεὶ Ξάνθοc ἐcτὶ καὶ πόλιc Λυκίαc διέκρινε τὸν ποταμὸν τῷ ῥεύματι, ἢ τὸν cφόδρα ῥέοντα βούλεται λέγειν ὡc τὸν δινήεντα (Φ 2), ἢ Ξάνθον ῥέοντα ὡc εἰ ἔλεγε Ξάνθου ῥοάc, ἢ τὸν καλῶc ῥέοντα, ὡc ποιητὰc ἐcέχυντο πύλαc (Μ 470), τὰc εὖ πεποιημέναc· ἢ ποιηταὶ πύλαι αἱ τέλοc ἤδη λαβοῦcαι καὶ ἀποτετελεcμέναι ⟨ἢ ποιηταὶ — ἀποτετελεcμέναι uncin. incl. Kamm.⟩. καὶ ὅλωc ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων ζητῶν τιc εὑρήcει εὔλογον τὴν τῆc προcθήκηc αἰτίαν.

447. Ι 1 sqq.

A f. 60ᵃ c. l. ἐcθλὸν ἐνὶ προμάχοιcι v. 458.

457. . . . . . πῶc οὐκ Αἴαc πρῶτοc ἢ Διομήδηc ἀριcτεύει; καί φαcιν ὅτι Πύλιοι πρῶτοι cυνέρρηξαν. ἄλλοι δὲ ὅτι, ἐπεὶ ὁ Ἀντίλοχοc ἄλκιμοc καὶ ταχὺc ὑπόκειται, εἰκότωc καὶ φονεύει πρῶτοc. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπ ἐλάccονοc ἦρχθαι τὸν ποιητὴν τὸ τῆc τύχηc αἰνιccόμενον κράτοc.

B f. 60ᵇ ad Ἀντίλοχοc. Lp f. 100ᵃ c. l. Ἀντίλοχοc.

τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ καὶ ἄλλην ἀριcτείαν αὐτοῦ οὐ γράφει ⟨cυγγράφει, om. οὐ, B Lp, corr. Bkk.⟩· ἄλλωc τε καὶ ζηλοῖ τὸν πατέρα· πρῶτοc γάρ, φηcὶν, ἐγὼν ἕλον ἄνδρα (Λ 737), καὶ θεατὴν αὐτὸν ἔχει. θερμότητοc δὲ τοῦτο ⟨5 fere litt. post h. v. eras. B⟩ νεωτερικῆc ἔργον. ἢ Τρῶεc κατεφρόνουν Νέcτοροc καὶ κατὰ τοῦτο μᾶλλον τὸ μέροc πρώτωc ἔκρουcαν.

alter. schol. h. v. (de ἱπποκορυcτήc) v. B 1.

*B f. 61ᵃ ad ἅμαρθ'. L f. 89ᵇ, *Π*. Eton. (Noehd. p. 42), *Π*.

491. ἀδύνατόν φηcιν εἶναι ἐπὶ τὸν Αἴαντα τὸ βέλοc πεμφθὲν εἰc Ἰθακήcιον ἐλθεῖν· οἱ γὰρ Ἰθακήcιοι πόρρω τεταγμένοι εἰcὶ καὶ οὐ κατὰ Cαλαμινίουc ⟨cαλαμίνουc L Et⟩ καὶ ⟨τοὺc ins. L⟩ Λοκρούc. λύεται δὲ ἐκ τῆc λέξεωc· ὁ γὰρ ἑταῖροc οὐ πάντωc πολίτηc ἀλλὰ καὶ φίλοc καὶ cυμπράττων. οὕτω καὶ Πάτροκλοc Ἀχιλλέωc οὐ πολίτηc ἀλλ' ἑταῖροc.

*B f. 61ᵃ ad Ὀδυccέοc.

πῶc ἑταῖρον αὐτόν φηcιν Ὀδυccέωc, μὴ cτρατευομένων Ἰθακηcίων

9 †B f. 85ᵃ ad *ῥέοντα* Z 172 (Lp f. 123ᵇ c. l. *Ξάνθον τε ῥέοντα*): *καὶ ποῖος* ⟨Lp ins. *γὰρ*⟩, *φησί, ποταμὸς οὐ ῥεῖ; ῥητέον ἐπεὶ Ξάνθος ἐστὶ Λυκίας πόλις* ⟨*ἐπεὶ καὶ πόλις ἐστὶ Λυκίας* Lp⟩ *πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἁπλῶς τὸ ῥέοντα τέθεικεν. ἢ τὸν ἀέναον λέγει καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. ἢ μᾶλλον τὸν ῥευματώδη.* Eust. ibid., p. 634, 15: *προσέθηκε δὲ νῦν τὸ ῥέοντα κατὰ Πορφύριον πρὸς διαστολὴν Ξάνθου Λυκιακῆς πόλεως.*

19 Aristarchi eam sententiam fuisse e scholio Aristoniceo apparet.

22 Scholium e quaestione, cuius in schol. A pars servata est, derivatum esse ex Eust. concluditur, p. 498, 30—40; paullo plura Vict. (Roem., schol. ex., p. 17).

πλησίον Σαλαμινίων; ἑταῖρον οὖν νῦν ⟨μὲν οὖν L⟩ οὐ τὸν πολίτην ἀλλὰ τὸν συνεργόν φησιν. τί γὰρ ἄτοπον εἰ Σαλαμίνιος ὢν ἑταῖρός ἐστιν Ὀδυσσεῖ; οἱ δὲ ὅτι συγκέχυται ἡ μάχη, ἢ ὅτι ὁ Αἴας πάσας ἐπήει τὰς τάξεις βοηθῶν. καί που γὰρ καὶ Ὀδυσσεῖ βοηθεῖ, ὡς δηλοῖ ἡ
5 πεδιὰς μάχη (Λ 472), καὶ Μενεσθεῖ βοηθεῖ (Μ 370) ἐν τῇ τειχομαχίᾳ ⟨βοηθεῖ usque ad βοηθεῖ om. L, tum idem ἐν τῷ τηλεμαχ′⟩, καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἐπὶ Πατρόκλου ⟨πατρόκλῳ L⟩ προσκαλεῖται (Ρ 120).

L f. 89b. Lp f. 101a c. l. Ὀδυσσέος.

ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος. τοὺς ἑταίρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ· οἱ μὲν γὰρ ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, οἱ δὲ φίλοι οἰκεῖοι
10 καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ὥσπερ καὶ ὁ ἔτης καὶ ὁ γείτων· ἔται μὲν γὰρ οἱ συνέστιοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες· γείτονες ἠδὲ ἔται (δ 16). καὶ ὅτι ἑταίρους συνδιαιτητὰς οἶδεν· ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής (Ρ 577). καὶ ἐρίηρας ἑταίρους (ι 100) τοὺς διὰ τῆς χρείας φίλους, καὶ Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος (Σ 251),
15 παραλιπὼν ἐνταῦθα τὸ εἶδος. ὁμοίως δ' αὖ

*B f. 77a ad φίλος Ε 695. L f. 116a, Π. Cf. schol. α 238.

σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἣν σὺ μενοινᾷς·
τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός

(β 285—87), καὶ

20 ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι (β 291).

καὶ μεταφέρων ἐκ τοῦ ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς λέγει (β 402)·

Τηλέμαχ', ἤδη μέν τοι ἐυκνήμιδες ἑταῖροι,

καὶ ἐκ τοῦ κομόωντες Ἀχαιοί·

25 εὗρεν ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους

(β 408). φίλος δὲ υἱὸς καὶ φίλη μήτηρ καὶ φίλα γυῖα καὶ φίλαι χεῖρες. καὶ διακρίνων·

εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ
ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν (α 237. 8)·

30 οὐκ ἄν, φησίν, ἐλυπήθην, εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ μετὰ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων ἀπώλετο πολεμῶν, ἢ εἰ κατεργασάμενος τὸν πόλεμον καὶ ἐπανελθὼν

---

8 L inc.: εἰς τὸ ὅς' σοι (sic) φίλος κτλ. 12 καὶ ἔτι L συνδιαίτας codd.; Dind. coni. συνδαίτας 13 εἰλαπινιστής B, εἰλαπινηστής L 14 δι' ἐν L 16 ἣν L 17 καὶ τοῖος codd.; om. Bekk. ἐγὼ om. B 21 ἐθελοντῆτας L 28 ἢ μετὰ codd. 30 ἐλυπήθη B εἰ om. L; id. lin. 31 ante ἀπώλετο ins. ἢ

---

3 Aristarchi sententia, nam schol. A intermg. diplam codici appictam ita explicat: ὅτι συγχεῖται τὰ τῆς τάξεως διὰ τὴν τοῦ πολέμου ταραχήν. Idem aliis locis (v. Lehrs, Ar. p. 116) ἑταῖρος eadem qua Porph. (pro συνεργός) ratione accepit. Cf. Hes. v. ἑταῖροι et ἑταῖρον.

8 sqq. Huc retuli propter p. 76, 32.

9—11 Transierunt servato Porphyrii nomine in cod. Barocc. 162 ad Δ 179 (An. Ox. IV, p. 408, 26). Quod ad rem attinet cf. Apoll. v. ἑταῖροι· φίλοι. Hesych.: ἑταῖρος· ὁ φίλος.

ἐν ταῖς χερσὶ τῶν οἰκείων ἐτελεύτησεν. καταχρώμενος δὲ καὶ τὴν φύξιν ἑταίραν τοῦ φόβου λέγει (Ι 2)·

φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη,

καὶ ἄνεμον (λ 7)·

ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον. 5

καὶ πάλιν ὅλην τὴν οἰκειότητά φησι δηλῶν (Γ 163)·

ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε·

τὸν ἄνδρα, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς οἰκείους. διὸ ἐπιζητεῖ ἡ Ἑλένη τοὺς ἀδελφούς.

B f. 61ᵇ ad χώρησαν. L f. 90ᵃ. Lp f. 101ᵃ.

505. πῶς νικῶσιν ⟨οἱ ins. L⟩ Ἕλληνες, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἡττᾶσθαι; ἐροῦμεν ὅτι Ζεὺς ἐᾷ ⟨ἔα Lp⟩ Τρῶας ποινὰς τῶν πλημμελημάτων τίνειν, ἢ ὅτι δι' ἀμφοτέρων τὴν τῶν Ἑλλήνων δύναμιν, ἵνα καὶ συμμαχῶν Τρωσὶν ἐπιδείξηται τὴν χάριν, εἴ γε ὃν ἔτρεψε μόνος Αἴας, οὗτος ἅμα Διὶ τοὺς πάντας Ἕλληνας διώκει. 10

B f. 62ᵃ ad Αἰνόθεν. Lp f. 101ᵇ.

520. πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ φησὶν Θρήικας ἦγε σὺν Ἀκάμαντ ⟨ἀκάμαν τί B⟩ ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει (B 844), νῦν δὲ λέγει ὅτι Αἰνόθεν εἰληλούθει; ἢ τάχα οὗτοι μὲν πάντες περιῴκουν, τὰ δὲ βασίλεια ἐν Αἴνῳ ἦν τὰ αὐτοῦ. 15

E

B f. 62ᵇ ad Διομήδεϊ. L f. 91ᵇ. Lp f. 102ᵃ c. l. Διομηδέϊ. A f. 62ᵃ c. l. ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ.

1. Πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ δεύτερον εἰπὼν Ἀχιλλέως Αἴαντα (B 768) τὴν πρώτην ἀριστείαν οὐ τούτῳ τῷ δὲ Διομήδει ἀνατίθησιν; ἢ ὅτι ὁ μὲν δυσκίνητος καὶ μεγαλόφρων τὴν φύσιν ὑπάρχων κατὰ πᾶσαν τὴν μάχην ἦν ἄριστος, ὁ δὲ ὀξὺς καὶ φιλότιμος ὢν ὑπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος προτροπῆς ⟨Δ 370⟩ ἀνεπτέρωται· οἱ γὰρ νεανίσκοι καὶ θυμοειδεῖς ὑπερεθισθέντες εἰς μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν ἀναφέρονται. ἢ ὅτι εἰς τὸν μείζονα κίνδυνον αὐτὸν φυλάττει τὸν περὶ τῶν νεῶν· ἧττον γὰρ ἀπεδίδρασκε καὶ διὰ τὸ δέος Ἀχιλλέως (H 116. 17 ?) καὶ διὰ τῶν ὅρκων τὴν ὑποψίαν. καλῶς δὲ ὁ Διομήδης προτρέπεται ἰδίᾳ· ἡ γὰρ κοινὴ πρὸς τὸ πλῆθος προτροπὴ τὸν καθ' ἕνα ἀμελέστερον ἐργάζεται, ἡ δὲ πρὸς ἕνα τινὰ μονομαχία εὐθαρσέστερον καὶ γενναιότερον. 20 25

1 φύξιν, ύ e corr., B   3 φύξα L   20 ἀλλὰ τῷ Δ. L   ἀνατίθεται A   22 φιλότιμος ὡς A   ὑπὸ τῆς τοῦ Ἀγ. L   23 ἐπτέρωται, in marg. ab ead. man ανε, Lp   θυμώδεις A, θυμοοιδεῖν L   25 νέων A, cui quae sequuntur desunt   27 ὑπεροψίαν L

15 sqq. Rem neque verba spectanti cum quaestione Porphyriana ad *B* 844 sqq. edita coniungendum est.

25 sqq. Verba inde ab *ἧττον* corruptissima et ut videtur lacunis hiantia codices secutus edidi. Ut quo modo *δέος Ἀχιλλέως* Aiacem ad maiorem virtutem impulerit versibus supra commemoratis explicari possit, quidnam *ὅρκων ὑποψία* vel *ὑπεροψία* sibi velit et cuinam adscribatur haereo.

27 sqq. Si non ad Minervae sed ad Agamemnonis (v. 9) hortationem spectant, scholium cum quaestione ad *Δ* 401 edita iungendum est; sed verba corrupte tradita iudicium constare non sinunt.

7. ἀδύνατον τοῦτο· πῶς γὰρ ἂν ἔζησεν ὁ οὕτω καιόμενος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων; ἐγχειρεῖ μὲν οὖν τῷ ἔθει λύειν, ὅτι συγκεχώρηται τὸ δοκεῖν τοὺς θεοὺς δύνασθαι τοιαῦτα δρᾶν τινας ἃ τοῖς πάσχουσιν ἀκίνδυνά εἰσι κατὰ τὴν ἐκείνων προαίρεσιν. λύεται δὲ καὶ 5 ἐκ τῆς λέξεως διχῶς, ἢ ὅτι τὸ πῦρ οὐ κυριολογεῖ ἀλλ' ἐπὶ τῆς λαμπηδόνος τίθησιν, ἢ ὅτι μετωνυμικῶς ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων λέγει, ἀπὸ τῶν περιεχομένων ἐπὶ τὰ περιέχοντα· προείρηται γὰρ δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ <post h. v. B rasura> ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ (v. 4). ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἔθους· εἴωθε γὰρ <om. B² L> ἐπὶ τῶν μαχομένων τὸ 10 πῦρ λαμβάνειν εἰς παράστασιν <B² π in ras.> τῆς συντόνου <συντόμου L> καὶ ἐνθέρμου ὁρμῆς· ὣς οἱ μὲν μάρναντο <μάρνανται L> δέμας πυρὸς αἰθομένοιο (Λ 596. Ν 673. Ρ 366. Σ 1) καὶ (Δ 342. Μ 316) μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι <ἀντιβολήσας L>. καὶ τὰ περὶ τὸν Διομήδη οὖν παραστατικὰ τῆς κατὰ τοὺς ὤμους καὶ τὰς χεῖρας 15 ἐνθέρμου ὁρμῆς καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν πυκνοτέρας ἐπιστροφῆς· οὕτω γὰρ <om. B²> καὶ κορυθαίολος <κορυθαιόλος BB², tum ὁ Ἕκτωρ B²> εἴρηται.

*B f. 62ᵇ ad κρατός. Inde a lin. 9 (εἴωθε) etiam **B f. 153ᵇ ad πυρὸς Λ 596 (B²) et L ibid. f. 243ᵃ.

Ζωίλος <Ζωΐλος A> ὁ Ἐφέσιος κατηγορεῖ τοῦ τόπου τούτου καὶ μέμφεται τῷ ποιητῇ <τὸν ποιητὴν L>, ὅτι λίαν γελοίως πεποίηκεν ἐκ 20 τῶν ὤμων τοῦ Διομήδους καιόμενον πῦρ· ἐκινδύνευσε γὰρ ἂν καταφλεχθῆναι <καταφλεχθεὶς A> ὁ ἥρως. ἔνιοι μὲν οὖν παρειλῆφθαι τὸ ὡς κατὰ συνήθειαν τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός, καὶ ἐνθάδε τὸ δαῖέ οἱ ἀκάματον πῦρ, ἵν' ᾖ ὡς πυρὸς φαντασία, οὐκ εἰδικῶς <ἰδικῶς A> πῦρ <L verbis poëtae δέμας 25 πυρὸς addidit αἰθομένοιο, tum ita pergit: ὡς πυρὸς φαντασίαν καὶ οὐκ εἰδικὸν πῦρ λέγει ὁ ποιητής, ὃ βέλτιον ἂν εἶεν>.

A f. 62ᵃ c. l. ἀκάματον. L f. 92ᵃ. Cf. Cramer, An. Par. III, p. 9. 165.

20. κατηγορεῖ καὶ τούτου Ζωίλος, ὅτι λίαν φησὶ γελοίως πεποίηκε τὸν Ἰδαῖον ἀπολιπόντα τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἅρμα φεύγειν. ῥητέον οὖν ὅτι κατέθορε μὲν τοῦ ἅρματος ὡς ὑπερασπίσων τῷ ἀδελφῷ, εὐλα-30 βηθεὶς δὲ τὸν πολέμιον εἰς φυγὴν ὥρμησεν. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι εἰδὼς τὸ Διομήδους φίλιππον διὰ τοῦτο ἐᾷ τοὺς ἵππους, ὅπως περὶ αὐτοὺς γένηται. ἢ ὅτι οὐκ ἐπέστησε τῷ συμφέροντι· αἱ γὰρ φρένες ταραχθεῖσαι παρέπλαγξαν καὶ τὸν σοφόν. τοιοῦτος εὑρίσκεται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀλέ-

*B f. 63ᵃ ad ἀπόρουσε. L f. 92ᵇ c. l. Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε. Lp f. 102ᵇ et A f. 62ᵇ c. eod. l.

---

27 καὶ τούτου τοῦ τόπου ὁ Ζ. A πεποίηκεν ὁ ποιητὴς τὸν Ἰδ. A 28 A post φεύγειν ita: ἠδύνατο γὰρ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἀλλὰ ῥητέον ὅτι, L: δυνατὸν γὰρ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ἵπποις φυγεῖν, ἀλλὰ ῥητέον ὅτι κτλ. 29 τὸν ἀδελφὸν A 30 εἰς φυγὴν ἐτράπη A 31 τὸν Διομ. φίλ. Lp 32 ἐπέσπεισε B, ἔσπεισε A (?), ἐπέπεισε Lp, ἀπέσπασε L, ἐπέστησε Bkk. ταραχθῆσαι A 33 τὸ σοφ. A καὶ ὁ Ἀλ. A

---

5 † B f. 62ᵃ ad *πῦρ* (v. 7): *πῦρ ἐνταῦθα τὴν λαμπηδόνα καλεῖ.*

15—17 Cf. Porphyr. quaest. Vatic. 3 (= *B Z 359): ... *καὶ κορυθαίολος οὖν ὁ συνεχῶς κινῶν τὴν κόρυθα.*

27 sqq. Cf. Eust. p. 516, 22 sqq.

ξανδρος ἑλκόμενος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀγχόμενος ὑπὸ τῆς κόρυθος καὶ ἀγνοῶν χρήσασθαι τῷ ξίφει κατὰ τοῦ πολεμίου (Γ 369 sqq.).

B f. 63ᵃ ad παρ' ὄχεσφι. L f. 93ᵇ. Lp f. 102ᵇ c. l. παρ' ὄχεσφι.

28. καὶ μὴν ἀπήλαστο τὸ ἅρμα. ἢ τῷ τόπῳ τῶν ἁρμάτων φησίν. διό τινες ἔλεγον· παρ' ὄχεσφι πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἵν' ᾖ οὕτως· τοῖς ἁρματηλάταις ὁ θυμὸς ὠρίνθη προσδοκῶσι τὸ δεινὸν καὶ ἐφ' ἑαυτοὺς ἥξειν. τὰ δὲ ἐπείγοντα πρῶτον εἰπὼν ἐπιφέρει καὶ τῶν Τρώων τὸ πάθος.

127. ad Z 129.

132. v. 315—41.

137. schol. de variis domiciliorum et rusticorum et urbanorum partibus quoniam casu cum h. l. in libris (*B et L) coniunctum est, in fine operis nostri edetur.

153. cf. ad A 250.

B f. 66ᵃ ad γιγνώσκων. L f. 99ᵃ. Lp f. 105ᵇ c. l. ἀσπίδι γινώσκων.

182. καὶ πῶς γινώσκει πολέμιον ὄντα; ὅτι ἔστιν ὅτε καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον συναντῶσιν ἀλλήλοις καὶ γνωρίζονται, ἔστι δ' ὅτε καὶ ⟨om. B Lp⟩ μὴ ὄντος πολέμου κατοπτεύοντες βλέπουσι τοὺς ἀλλήλων ἀριστεῖς.

Lp f. 107ᵃ c. l. τῆς γάρ τοι γενεῆς.

265. ..... πόθεν δὲ οἶδεν; ἐξ αἰχμαλώτων δηλονότι, ὅθεν καὶ Ἰδομενεὺς ἔμαθε τὰ περὶ Ὀθρυονέως (N 374 sqq.). δύναται δὲ καὶ ὡς Ἀργεῖος εἰδέναι ταῦτα, εἴ γε Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπὶ Τροίαν ⟨ἐπίνοιαν Lp⟩.

Lp f. 107ᵃ c. l. λάθρη Λαομέδοντος.

269. ..... πῶς παρὰ τῷ Πριάμῳ τὸ γένος οὐ σώζεται; ὅτι τοὺς Λαομέδοντος Ἡρακλῆς ἀπήγαγε πορθήσας τὴν Ἴλιον.

A f. 68ᵃ c. l. βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη καὶ τὰ ἑξῆς. L f. 102ᵃ. Lp f. 107ᵇ c. l. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν.

290. 91. ζητεῖται πῶς Διομήδους μὲν ἀκοντίσαντος πεζοῦ, Πανδάρου δὲ ἀπὸ ἅρματος, οὕτως ἐκ τοῦ κοιλοτέρου φερόμενον τὸ δόρυ κατωφερῆ πεποίηκε τὴν τρῶσιν. ἔστι δὲ λέγειν, ὅτι πρῶτον μὲν Ἀθηνᾶ ἦν ἡ κατευθύνουσα αὐτό, ᾗ ἦν δυνατὸν τοῦτο ποιῆσαι, ἔπειθ' ὅτι προσεπινεύσας ὁ Πάνδαρος ἕνεκα τοῦ θεάσασθαι, εἰ καιρίως τέτρωται ὁ Διομήδης, οὕτως ἐβλήθη διὰ τῆς ῥινὸς τὴν γλῶσσαν. οἱ δὲ ὅτι ἐν ἀνωμάλοις τόποις μαχομένων εἰκὸς τὰ μὲν ἅρματα ἐν χθαμαλωτέροις

---

1 ἀγόμενος BLLp post κόρυθος AL ins.: καὶ τῆς παρούσης συμφορᾶς 2 τῷ παρόντι ξίφει AL 24 ἐζήτηται L μὲν om. L 26 τὴν πτῶσιν Lp Ἀθηνᾶ om. Lp 27 αὐτὸ om. Lp ᾗ δυν. ἦν L ἐπειδὴ A 28 ἐτρώθη L 29 ῥηνὸς A γλῶτταν L 30 ἀνομάλοις A

---

1 Cf. Porph. Γ 370.

3 sqq. Cf. Nicanor (schol. A).

18—23 Quod codicis B scholia huc pertinentia non exstant e conditione fol. 68. 69 (E 259—355) explicatur; v. Hiller ap. Fleckeis. XCVII, p. 803.

24 sqq. †B f. 68ᵃ ad *βέλος δ' ἴθυνεν* (ab eo qui textum utriusque folii scripsit exaratum; id. L f. 102ᵃ): *ζητοῦσι* ⟨*τινες* add. L⟩, *πῶς τοῦ Πανδάρου τῷ δόρατι πεπληγότος κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὸ δόρυ ἐξῆλθε διὰ* ⟨*κατὰ* L⟩ *τοῦ γενείου. ῥητέον οὖν ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ μείζων οὖσα καὶ ὑψηλοτέρα ἄνωθεν κατενεχθῆναι ἐποίησε τὸ δόρυ, ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, καὶ οὕτως λευκοὺς διεπέρησεν ὀδόντας.*

τόποις τρέχειν τοὺς δὲ πεζοὺς ἀπὸ μετεώρου μάχεσθαι, ὥστε καὶ τὸν Διομήδη ἀφ' ὕψους βεβληκέναι. ἢ ὅτι δειλωθεὶς τῇ ὁρμῇ τοῦ ἥρωος ὁ Πάνδαρος συνεκάθισεν.

315—41. 'οὐχ ἵνα μὴ τρωθῇ· πῶς γὰρ ἐνόμισεν ἄτρωτον τὸν 5 ἑαυτῆς πέπλον εἶναι, τιτρωσκομένων καὶ τῶν θεῶν; ἀλλ' ὑπὸ οὐδενὸς αὐτὸν ⟨αὐτῶν cod.⟩ τῶν πολεμίων ὁραθῆναι θέλει. ὡς γὰρ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶν ἀφανεῖς, οὕτω καὶ ἡ ἐσθὴς αὐτῶν ἀόρατος. πῶς οὖν ἐπιφέρει μή τις Δαναῶν ταχυπώλων χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται; ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἐδήλωσε 10 τὸ ἑπόμενον. εἰ γὰρ ὤφθη, ἴσως ἂν ἐτρώθη, καὶ τρωθεὶς ἀπέθανε. Διομήδης δὲ μόνος ἐπεδιώκει· τὴν ἀχλὺν γὰρ ἦν ἀφῃρημένος.

Lp f. 108ᵃ c. l. ἀμφὶ δ' ἑὸν (v. 314.)

(336). διὰ τί κατὰ χειρὸς τιτρώσκεται ἡ Ἀφροδίτη; ὅτι τῆς χειρὸς λαβομένη ⟨ὅτι δεῖ λαβ. Lp⟩ παρήνει τὴν Ἑλένην (Γ 385).

*B f. 65ᵃ ad v. 132. Lp f. 104ᵇ.

διὰ τί κατὰ χειρὸς τιτρώσκεται Ἀφροδίτη; ὅτι χειρὶ λαβομένη 15 παρήνει τὴν Ἑλένην. καὶ ἄλλως. ἠρέθισται ἀκούσασα.

L f. 96ᵇ.

341. ἄλογος ὁ συλλογισμός· οὐ γὰρ διότι σῖτον καὶ οἶνον οὐ προσφέρονται, διὰ τοῦτό εἰσιν ἀναίμονες καὶ ἀθάνατοι· πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα ζῶα οὐ προσφέρεται ταῦτα. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὑπακοῦσαι γὰρ δεῖ τῷ οὐ σῖτον ἔδουσιν· ἀλλ' ἀμβροσίαν, τῷ δὲ οὐ πίνουσιν 20 οἶνον· ἀλλὰ νέκταρ.

*B f. 69ᵇ ad οὐ γὰρ σῖτον.

---

1 τόποις om. Lp 1. 2 ὥστε κτλ. pro his Lp ita: ἔτεμε δὲ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, ὅτι ἐπιώρκησεν καὶ ὅτι δι' αὐτῆς ἐμεγαλαύχει 2—3 ὅτι — συνεκ. nov. schol. A δηλωθεὶς A, δειλιάσας L τὴν ὁρμὴν τοῦ ἥρ. ἄλλοι φασὶ συνεκ. L

---

4 sqq. Veri simillimum est brevia scholia quae ad v. 315—41 congessimus inter se cohaerere et e quaestione derivata esse a Porphyrio de pugna Diomedis et Veneris instituta. Cf. Porph. Z 129. Qui factum sit, ut nostro loco ampliora cod. B scholia non exstent, v. ad p. 80, 18.

8—11 Lp f. 108ᵇ c. l. *ἀμβροσίου* (v. 338): *καὶ πῶς αὐτὸν προβάλλεται; οὐχ ὡς ἄτρωτον ἀλλ' ὡς ἀφανείας ποιητικόν. Διομήδης δὲ ὁρᾷ αὐτὸν ὑπὸ Ἀθηνᾶς ἐνεργούμενος.*

† A f. 68ᵇ c. l. *πρόσθε δέ οἱ* (v. 315): .... *οὐχ ὡς ἀτρώτῳ δὲ περιβάλλει τὸν πέπλον αὐτῷ ἀλλ' ἵνα κρύψῃ αὐτόν* (id. L f. 108ᵃ, nisi quod *αὐτὸν τὸν πέπλον*).

12 sqq. † A f. 64ᵇ c. l. *ἀτὰρ εἴ κε* (v. 131): .... *κατὰ χεῖρα τιτρώσκεται ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι χειρὶ λαβομένη παρήνει τῇ Ἑλένῃ* (rel. v. ad lin. 15). Sim. Paris. ap. Cramer. III, p. 166.

15 *καὶ ἄλλως* — *ἀκούσασα* ex ampliore aliquo scholio male excerpta esse, schol. A v. 131 docemur (I, p. 203, 30 sq. Dind.): ..... *καὶ ἄλλως. ἠρέθισται ἀκούουσα ἡ πρακτικὴ φρόνησις καὶ* ⟨om. A⟩ *καταφρονεῖν τὸν Διομήδη ἡδονῶν παρασκευάζει* (cf. B, III, p. 236, 32 Dind.). Quae cur item ad Porphyrium referantur causa non adest.

16 sqq. † Eust. p. 554, 2 (exscript. in cod. Par. 2767, ap. Cramer., p. 209): *ἔνθα σημείωσαι ὅτι ἐν τῷ οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι δεῖ κατὰ τὸν Πορφύριον προσυπακούειν τὸ ἀλλ' ἀμβροσίαν κτλ.*

† Lp f. 108ᵇ *οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ'*: *καὶ μὴν πολλὰ τῶν ζώων οὐ σῖτον ἔδουσιν, οὐ πίνουσιν οἶνον, καὶ οὔτε ἄναιμα οὔτε ἀθάνατά εἰσι. δεῖ τοίνυν προσυπ-*

B f. 70ᵃ ad πολλά. Lp f. 109ᵃ c. l. πολλὰ λιccoμένη.

358. οὐκ εὖ φαcι προcκεῖcθαί τινες τὸ πολλά ⟨οὐκ εὖ φαc. ἔνιοι πρόcκειται τὸ πολλά Lp⟩· καὶ γὰρ ἐραcτήc ἐcτι ⟨om. Lp⟩ καὶ ἀδελφὸc καὶ τοῖc αὐτοῖc βοηθεῖ. ῥητέον δὲ ⟨om. Lp⟩ ὅτι τὸ γυναικεῖον καὶ ἀcθενὲc ἐμφαίνει ἡ πολλὴ δέηcιc καὶ τὸ γονυπετεῖν ⟨Lp add.: ἄμπυξ δὲ κτλ. quae huc non pertinent⟩. 5

Lp f. 110ᵃ c. l. ταῦτα δ' Ἄρηι.

430. καὶ πῶc ὕcτερον (889 sqq.) ὑβρίζει αὐτόν; ὅτι τὸ δίκαιον ὑπερέβαινεν οὐ βοηθῶν ἀλλὰ καὶ αὐτουργῶν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν· Περίφαντα γοῦν ἀπέκτεινεν (v. 842).

B f. 71ᵇ ad δῖοι Ἀχαιοί. L f. 108ᵃ. Lp f. 110ᵇ c. l. ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ δῄουν ἀλλήλων.

451. καὶ πῶc Διομήδηc οὐ μηνύει τοῖc Ἀχαιοῖc ὅτι εἴδωλον ἦν, τὴν ἀχλὺν ἀφῃρημένοc ⟨ἀφῄρηται γὰρ τὴν ἀχλὺν Lp⟩, ὄφρ' εὖ γινώcκοι ⟨γινώcκῃ Lp⟩ θεὸν ἠδὲ ⟨om. Lp⟩ καὶ ἄνδρα (v. 128); ῥητέον δὲ ⟨om. Lp⟩ ὅτι τὸ εἴδωλον ἀμφοτέρων τούτων ⟨ἀμφοῖν, om. τούτων, Lp⟩ ἐcτέρηται. 10

*B f. 72ᵃ ad λαιcήια. L f. 108ᵃ, Π.

453. τὸ λαιcήια εἰ καὶ ἄλλοι ἄλλωc ἀποδεδώκαcιν, ἀλλ' ἐγώ φημι cάκη λέγειν κοῦφα ἤγουν ἐλαφρά — τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ πτερόεντα —, λαιcήια δὲ εἰρῆcθαι τὰ ἐν τῇ λαιᾷ βαcταζόμενα [μικρὰ ἀcπιδίcκια], ὥc ποτε ἔφη ὁ δ' ἀριcτερὸν ὦμον ἔκαμνεν ἔμπεδον αἰὲν ἔχων cάκοc αἰόλον (Π 106). πτερόεντα δὲ ὡc κοῦφα· τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνετο (Τ 386). 15

A f. 51ᵃ c. l. χρυcέῳ ἐν δαπέδῳ (Δ²). L ib. f. 72ᵃ.

504. πῶc τὸν οὐρανὸν πολύχαλκον λέγει καὶ πάλιν χρυcοῦν, ὡc τὸ χρυcέῳ ἐν δαπέδῳ (Δ 2); ἰcτέον δὲ ὅτι ὅταν μὲν cτερεὸν βούληται λέγειν, τότε πολύχαλκόν φηcιν, ὅταν δὲ καλόν, χρυcοῦν. 20

B f. 73ᵃ ad νεφέληcιν.

522. διὰ τί μὴ πύργοιc ἢ ὄρεcιν; ὅτι ὕcτερον κινηθήcονται.

*B f. 73ᵇ ad ἤ. L f. 110ᵇ. Cf. schol. Θ 186.

533. τὸ ἦ ὅτι μὲν ταὐτὸν cημαίνει τῷ ⟨τὸ L⟩ ἔφη διcυλλάβῳ καὶ τῷ φῆ διγραμμάτῳ ῥήματι παρ' Ὁμήρῳ δῆλον, καὶ δοκεῖ γεγενῆcθαι 25

---

14 τὸ λαιcήιά τε πτερόεντα ἄλλοι ἄλλωc ἀποδ. ἐγὼ δέ φημι cάκη λέγειν τὰ χειροcκούτερα (?) κοῦφα ἤτοι ἐλαφρά, λαιcήια δὲ εἰρῆcθαι τὰ ἐν τῇ λαιᾷ βαcταζόμενα, ὥc ποτε ἔφη κτλ. L   16 μικρὰ ἀcπιδίcκια om. L   18 πτερόεντα δὲ ὅτι κοῦφα ἦν ὡc πτερά· τῷ δ' εὖτε κτλ. L   21 post δαπέδῳ add. L: καὶ οὐρανὸν ἐc πολύχαλκον   μὲν post ὅταν om. L   22 ὅταν — χρυcοῦν om. L

ακούειν τὸ οὐ σῖτον ἀλλ' ἀμβροσίαν, οὐ πίνουσιν οἶνον ἀλλὰ νέκταρ. Eadem in cod. Parisino 2556 ap. Cramer., p. 166, mixta leguntur cum altero cod. B scholio (ap. Dind. III, p. 247, 13—16), quod huc non pertinet.

16 Eust. p. 570, 31: *Ἡρωδιανὸς δέ φησι καὶ πάντα τὰ κατὰ μάχην σκεπαστήρια λαισήια λέγεσθαι διὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ φέρεσθαι* (cf. Lentz I, p. 361, 14).

20—22. Cf. Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 198.

23. Id. L f. 110ᵃ, Lp f. 112ᵃ (supra *νεφέλῃσιν* scrpt.).

24sqq. Scholium quod h. l. edidimus vix quisquam ad Porphyrium referret, nisi in codice quodam eum auctorem prae se ferre Dindorfius testaretur (cf. Phil. XVIII, p. 343); partem extremam olim Brunckius (lex. Soph. p. 723) ut Porphyrianam e schol. MS. h. v. attulit. Neque video, cur codicum auctoritati fides deneganda sit. Nam ut Porphyrium data opera in *ἦ* verbi naturam inquisivisse a studiorum eius ratione alienissimum sit, nihil tamen obstat quominus statuatur, scholium fragmentum esse quaestionis nunc quidem deperditae. Cui quaestioni causam praebere potuit *Τ* 114, ubi Zenodoto *ἦ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα*

τὸ ἦ ἀπὸ τοῦ φῆ κατὰ ἀφαίρεϲιν τοῦ φ. Ζητοῦϲι δὲ τίϲ ἡ διαφορὰ
τοῦ ἦ πρὸϲ τὸ φῆ. διαφέρειν δὲ φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν ἦ ἐπὶ προειρημένοιϲ
λόγοιϲ ἐπιλέγεται, οἷον ἐν τούτοιϲ· ἦ καὶ κυανέῃϲιν ⟨κυανέοιϲιν L⟩ ἐπ'
ὀφρύϲι νεῦϲε Κρονίων (Α 528), ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ ϲχέθε
5 χεῖρα βαρεῖαν (Α 219)· προειπόντοϲ γὰρ τοῦ Διὸϲ καὶ τοῦ Ἀχιλ-
λέωϲ, ταῦτα ὁ ποιητὴϲ λέγει, καὶ δι' ἀμφοτέρων ὅλων τῶν ποιήϲεων
οὕτωϲ αὐτὸ καὶ μόνον ὑποτάττει. τὸ δὲ φῆ καὶ τὸ ἔφη καὶ προτάϲϲεται
τῶν ῥηθηϲομένων λόγων καὶ τούτοιϲ ὑποτάϲϲεται. καὶ μία μὲν αὕτη
διαφορὰ τοῦ φῆ καὶ ⟨τοῦ ins. L⟩ ἔφη πρὸϲ τὸ ἦ, δευτέρα δὲ αὕτη·
10 τὸ μὲν γὰρ ⟨om. L⟩ ἦ καθ' ἕνα ϲχηματιϲμὸν ἐκφέρεται καὶ ϲημαίνει
ῥῆμα τὸ ἦ, εἶπεν, ὁριϲτικὸν ἑνικὸν ἀορίϲτου χρόνου δηλωτικὸν ὑπάρχον
τρίτου προϲώπου, τὸ δὲ φῆ κλίϲιν εἰϲ ἅπανταϲ χρόνουϲ καὶ τοὺϲ ἀριθ-
μοὺϲ καὶ τὰ πρόϲωπα καὶ τὰ γένη λαμβάνεται ⟨λαμβάνει L⟩, καὶ τρέπε-
ται καθάπερ τῶν ἄλλων ῥημάτων τὰ παραπλήϲια.

15 παρὰ δὲ τοῖϲ Ἀττικοῖϲ ἔϲτι τι μονοϲύλλαβον ῥῆμα καὶ μονογράμ-
ματον ἦ, ϲημαίνει δὲ δύο, τὸ μέν τι ⟨μέντοι BL, corr. Bkk.⟩ ταὐτὸ
⟨ταὐτὸν L⟩ τῷ παρ' Ὁμήρῳ· χρῶνται γὰρ αὐτῷ παραπληϲίωϲ ἀντὶ
τοῦ ⟨om. L⟩ ἔφη κατὰ τοῦ τρίτου προϲώπου, τὸ δέ τι ταὐτὸν τῷ
ὑπῆρχον ⟨τὸ — ὑπηρχ. quae B et L om., praeeunte Dindorfio e schol.
20 Od. addidi⟩, ὃ ποιεῖ ἦν, ὅπερ ἐπιπολάζει νῦν. τῶν δὲ Ἀττικῶν οἱ
μὲν ἀρχαῖοι μονογράμματον αὐτὸ προεφέροντο, οἱ δὲ νεώτεροι ϲὺν τῷ
ν, καθάπερ τῶν πρεϲβυτέρων τινέϲ. χρῆται δὲ τούτῳ ⟨τοῦτο L⟩ ὁ
ποιητὴϲ ποτὲ μὲν εἰϲ δύο ϲυλλαβὰϲ διαιρῶν αὐτὸ καὶ δύο γράμματα
βραχέα, οἷον ἐπὶ τοῦ Νέϲτοροϲ εἴ ποτε ⟨κοῦροϲ ἔα e schol. Od.
25 add. Dind.⟩ νῦν αὖτέ με γῆραϲ ἱκάνει (Δ 321), καὶ τοῖοϲ ἔα ἐν
πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἦεν (ξ 222). τούτων τὸ πρό-
τερον ἐκτείνων γράμμα εἰϲ τὸ ϲυγγενὲϲ τὸ η, οἷον ἀλλ' ὅτε δὴ ⟨μὴ
L⟩ ϲχεδὸν ἦα κιὼν νεὸϲ ἀμφιελίϲϲηϲ (κ 156)· ἐν γὰρ τούτοιϲ
ταὐτόν τι λέγει τῷ ⟨τὸ codd., corr. Bkk.⟩ ἤμην. τὸ δὲ μονοϲύλλαβον
30 οὐχ εὑρίϲκομεν παρ' αὐτῷ κατὰ τῆϲ δυνάμεωϲ ⟨τὴν δύναμιν L⟩ ταύτηϲ
ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑτέραν ⟨τῆϲ ἑτέραϲ L⟩ μόνον. τῶν δὲ Ἀττικῶν ἐϲτι
παρὰ Κρατίνῳ ⟨κρατύνῳ L⟩ ἐν Πυτίνῃ· γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον
ἦ ⟨ἦν codd., corr. Buttm.⟩, νῦν δ' οὐκέτι, καὶ παρὰ τῷ ⟨om. L⟩

ζώοντας scribenti Aristarchum oblocutum de verbi ἦ usu egisse Ariston. docet; potuit *A* 117, ita ut simili modo, quo in Apollon. lex. (v. ἦ), Etymologico M. (imprimis p. 414, 52; 415, 4; 415, 16—20; 415 extr.—416, 9, quae cum schol. A *A* 219 congruunt), Epimerismis factum est, Porphyrius quoque varias verborum ἦ et ἤ notiones inter se comparasse videri possit. Quae coniectura si vera est, haud scio an schol. ad *E* 886 referendum sit.

2—7 Sequi videtur Didymum (schol. A *T* 114) Aristarchi praeceptum (Lehrs, Ar. p. 95) tradentem.

19 sqq. Ex multarum rerum consensu, qui nostro loco cum Choerobosco intercedit, concludendum videtur, Porphyr. h. l. Herodianum sequi (v. Lentz, Herod. II, 1, p. 326, 29; 2, p. 835, 23).

Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· ἣ γὰρ φίλη ἐγὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου, καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ (ἐπικλωνῷ L, potius τῷ Τυράννῳ, v. 1123)· ἢ ⟨ἦν codd.⟩ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς ἀλλ' οἰκοτραφής, καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ (Rep. I, p. 328 C)· οὐ γὰρ ἐγὼ ἐν δυνάμει ἢ ⟨codd. ἦν⟩ τοῦ ῥᾳδίως. 5

*B f. 74[b] ad Πυλαιμενέα (corr. e — μένεα). L f. 112[a]. id. f. 113[a], Π.

576. τὸ ἔνθα Πυλαιμένεα ⟨—μενέα B⟩ ἑλέτην ⟨εἰς τὸ ἔνθα Πυλ. ἑλ. L⟩ μάχεται τῷ ἐν τῇ παρὰ νηυσὶ μάχῃ ζῶντι καὶ ἑπομένῳ τῷ παιδὶ Ἁρπαλίωνι· παρὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων (N 658). ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· καὶ γὰρ ὁ Πυλαιμένης ⟨—μενὴς B⟩ ὁμώνυμος εἶναι δύναται, καὶ τὸ μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων 10 μετωνυμικῶς· ἐκδέχεται ἡ τοῦ πατρὸς μνήμη. καὶ τὸ ἔνθα Πυλαιμένεα ⟨—μενέα B⟩ ἑλέτην οὐ πάντως ἐστὶν ἀνεῖλον, ἀλλὰ κατέλαβον, ὡς ἐπὶ τοῦ ζωὸν ἕλ' ⟨ἕλον B L⟩· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο (Z 38). οὐδὲ γάρ ἀγῶνα αὐτοῦ εἴρηκεν, οἷα εἴωθε λέγειν τοῖς ἀποθανοῦσι· τάχα οὖν αὐτὸς ⟨αὐτὸ L⟩ μόνον τέτρωται. 15

Lp f. 113[a] c. l. ἔνθα Πυλαιμένεα. B f. 74[a] ad Πυλαιμενέα (v. spr.) et L f. 112[b] inde a lin. 17.

σκόπει τὴν φράσιν [ἕλετο] ἑλέτην· ἐπόρθησαν, διὰ τὸν ἡνίοχον καὶ τοὺς ἵππους, ἢ συλληπτικῶς· τώ τε Θρήκηθεν ἄητον (I 5). πῶς οὖν τῷ υἱῷ ἕπεται δάκρυα λείβων ἐν τῇ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχῃ· ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος (N 643); ἔστιν οὖν ὁμωνυμία, καὶ ὁ μὲν ἀρχηγός, ὡς Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν [Ἀθηναίων 20 ἐτέτυκτο, O 337], ὁ δὲ βασιλεύς. διὸ πολλὴ γίνεται περὶ αὐτῶν σπουδὴ τῶν Παφλαγόνων καὶ Ἀλεξάνδρου. πῶς δὲ ὁ Ἁρπαλίων ἐνταῦθα οὐκ ἐπήμυνε τῷ πατρί, εἰ τούτου ἦν υἱὸς τοῦ Πυλαιμένεος;

B f. 182[a] ad Πυλαιμενέος N 643.

ἔνιοι τοῦτον (N 643. 658) ἐνόμιζον εἶναι τὸν ἐν τῷ Ε ἀναιρεθέντα.

---

17 secundum Dindorfium (Phil. XVIII, p. 343) ex auctoritate unius vel plurium codicum („nach handschriftlicher auctorität"), quos non nominavit, verbis πῶς οὖν κτλ., quibus in B et L scholium incipit, praemittendum ἑτέρου εἰς τὸ αὐτό. Quod si recte se habet, tamen non sufficit ad originem scholii a Porph. abiudicandam 19 οἱ om. Lp ἔνθα γάρ οἱ BL Πυλαιμενέος corr. e Πυλαιμένεος B 20. 21 καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς οὗτος δὲ ἄρχων BL καὶ ὁ μὲν ἀρχηγὸς ὡς ἴασος ναύαρχος μὲν ὁ δὲ βασιλεύς Lp 21 διὸ καὶ ἡ πλείων σπουδὴ ἐκεῖσέ γίνεται Παφλ. καὶ Ἀλεξ. BL, qui reliquis carent 23 Lp add.: Πυλαιμένεα δὲ ὡς Διομήδεα 24 scholio L praemittitur: ζήτει ἑτέραν ἀπορίαν συμβαλλομένην ἐνταῦθα εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ ε' τὸν στίχον ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην (?) ἀτάλαντος Ἄρηι, tum inc.: ἔνιοι δὲ τοῦτον

---

6 sqq. Temporibus Aristarcho iam superioribus huius difficultatis solutiones quaesitas esse dipla docet versui *B* 851 apposita, ad quam ita Aristonicus: *ὅτι οὗτός ἐστι Πυλαιμένης περὶ οὗ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐζητήκασιν.* Zenodotum eam ob caussam in rhapsodia *N Κυλαιμένεα* scripsisse pro *Πυλαιμένεα* praeter fragmentum cod. A a Dindorf. vol. I, p. 1 editum Eustathius (ad *N*, p. 953, 29) auctor est, cui si fides haberi potest, iam ante Zenodotum difficultatis vitandae caussa *N* 658 de anima Pylaemenis insepulti intellectus est, unde haud scio an recta lin. 11 supra editae interpretatio petenda sit.

17 Cf. ipsum Porphyr. *I* init.

24 sqq. †A f. 176[b] ad *N* 658. 59 (id. L f. 290[a]): *ἐζήτηται πῶς ἀνωτέρω ἀν-*

ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην ἀτάλαντον Ἄρηι ἀρχὸν Παφλαγόνων. ἔστιν οὖν ὁμωνυμία, ἐκείνου μὲν ἄρχοντος ὄντος, τούτου δὲ βασιλέως. πολλαὶ γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁμωνυμίαι· Σχεδίοι γὰρ δύο Φωκέων ἡγούμενοι, ὁ μὲν Περιμήδους (Ο 515), ὁ δὲ Ἰφίτου (Β 517),
5 οὓς ἀμφοτέρους Ἕκτωρ ἀναιρεῖ. Εὐρυμέδοντες δύο ἡνίοχοι, ὁ μὲν Ἀγαμέμνονος (Δ 228), ὁ δὲ Νέστορος (Θ 114. Λ 620). κήρυκες Εὐρυβάται δύο, ὁ μὲν Ὀδυσσέως (Β 184. τ 246), ὁ δὲ Ἀγαμέμνονος (Α 320. Ι 170). Ἄδραστοι τρεῖς βάρβαροι, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους (Λ 328), ὁ δὲ ὑπὸ Μενελάου (Ζ 51), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 694) ἀναιρούμενος.
10 Ἀκάμαντες δύο, ὁ μὲν Εὐσώρου (Ζ 8), ὁ δὲ Ἀντήνορος (Β 823). Ἀστύνοοι δύο, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους ἀναιρούμενος (Ε 144), ὁ δὲ Πολυδάμαντος ἡνίοχος (Ο 455). Θόωνες βάρβαροι τρεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους (Ε 152), ὁ δὲ ὑπὸ Ὀδυσσέως (Λ 422), ὁ δὲ ὑπὸ Ἀντιλόχου (Ν 545) ἀναιρούμενος. Μελάνιπποι τρεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ Ἕκτορος παραι-
15 νούμενος ἐμπεσεῖν ταῖς ναυσίν (Ο 547), ὁ δὲ ὑπὸ Τεύκρου (Θ 276), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 695) ἀναιρούμενος. Ὀφελέσται δύο * * * * * ὁ μὲν ὑπ' Εὐρυπύλου, ὁ δὲ ὑπ' Αἴαντος. Πυλάρται δύο, ὁ μὲν ὑπ' Αἴαντος (Λ 491), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 696). Πείσανδροι δύο, ὁ μὲν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος (Λ 122), ὁ δὲ ὑπὸ Μενελάου (Ν 601).

L f. 290ᵃ. Lp f. 220ᵇ c. l. υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος.

20 584. πῶς ἐπὶ τοῦ ἅρματος ἑστηκὼς τὴν κεφαλὴν ξίφει πλήττεται; τάχα οὖν τὰς ἡνίας ἀναλαβεῖν θέλων ⟨ἐθέλων Lp⟩ ἢ ναρκήσας ὑπὸ τῆς πληγῆς κατέκυψεν ⟨κατέκυψεν ante ἢ ναρκ. Lp⟩.

B f. 74ᵇ ad κόρσην. L f. 113ᵃ. Lp f. 113ᵃ c. l. ξίφει ἤλασε.

631. . . . . . πῶς οὖν συγγενεῖς ὄντες μάχονται; οὐκ ἐδόκει μιαρὸς

B f. 75ᵇ ad υἱωνός.

---

1. 2 ἔνθα — Παφλαγόνων om. L 3 Σχέδιοι B 8—12 ὁ μὲν ὑπὸ — βάρβαροι τρεῖς om. L 9 ἀναιρούμενος post Διομήδους lin. 8 Lp collocat 10 ἐϋσώρου ὁ μὲν Lp 14 ἀναιρούμενοι Lp μελανίποδες L 15 ἐμπεσὼν L 16 lacuna, cuius in codd. vestigium non exstat, ita fere explenda: ὁ μὲν ὑπὸ Τεύκρου (Θ 274) ὁ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως (Φ 210), Ὀφέλτιοι δύο. Quae sequuntur ita corrigenda: ὁ μὲν ὑπ' Εὐρυάλου (Ζ 20) ὁ δὲ ὑφ' Ἕκτορος (Λ 302) 23 praemittitur in codd.: ταχέως ἄμφω ἐδήλωσε· τὸν μὲν γὰρ ἴσμεν διὰ τοῦ καταλόγου, τὸν δὲ νῦν ⟨om. Lp⟩ γνωσόμεθα. Pergit Lp: πῶς δὲ συγγ. ὄντες

γρημένος ὑπὸ Μενελάου ὁ Πυλαιμένης τὰ νῦν δύναται ἀκολουθεῖν τῷ παιδὶ καὶ κλαίειν. ἔστι δὲ λέγειν ⟨*ῥητέον οὖν* L⟩ *ὅτι δύο Πυλαιμένεις Παφλαγόνων ἡγεμόνας συνίστησιν ὁ ποιητής, ὡς Αἴαντας δύο καὶ Εὐρυβάτας δύο κήρυκας τὸν μὲν Ἀγαμέμνονος, τὸν δὲ Ὀδυσσέως* ⟨*ὀδυσσέος* A⟩. *ἔνιοι δὲ πιθανῶς μεταγράφουσι μετὰ δ' οὔ σφι* ⟨*σφίσι* L⟩ *πατὴρ κίε δάκρυα λείβων* ⟨A nonnulla addit aliunde illata⟩.

1 sqq. Aristarchum homonymias notasse dipla apposita *πρὸς τὰ περὶ Πυλαιμένους* res nota, v. e. c. A *B* 837 Ariston.

3 †B f. 32ᵃ ad *Σχεδίος B* 517 (id. Lp f. 75ᵇ, c. l. *Σχέδιος*): *δύο Σχεδίοι παρ' Ὁμήρῳ, Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν* (*O* 515) *καὶ Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν* (*P* 306). *καὶ δύο Εὐρυβάται κήρυκες, ὁ μὲν Ἀγαμέμνονος ὁ δὲ Ὀδυσσέως. πάλιν τε δύο Εὐρυμέδοντες, ὅ τε Ἀγαμέμνονος καὶ ὁ Νέστορος ἡνίοχος.*

7 †Lp (f. 68ᵃ) *B* 184 de Eurybate: *ἕτερός ἐστιν οὗτος παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονος, ὡς Πορφύριος. διὸ καὶ τὸ Ἰθακήσιος προσέθηκεν.*

23 sqq. Cum duobus scholiis quae coniungenda videntur haud scio an etiam

L f. 113b. Lp f. 113b. εἶναι ὁ ἐν πολέμῳ θάνατος. ἄλλως τε καὶ ἀρνοῦνται τὴν συγγένειαν· φησὶ γὰρ ὅτι ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον (v. 635).

B f. 76a ad κατ' ὀφθαλμῶν v. 659. ..... ὑπὸ συγγενοῦς δὲ ἀναιρεῖται, ὅτι καὶ συγγενῆ ἀνεῖλε τὸν Λικύμνιον· φίλον γὰρ μήτρωα κατέκτα (B 662).

L f. 115a. 695. Δ 491. 5

741. B 447 (p. 44).

B f. 78a ad πάτερ. L f. 119a. 757. χαριέντως τὸν υἱὸν ἁμαρτάνοντα παρὰ γνώμην τοῦ κυρίου κολάζειν οὐκ ἐπιχειρεῖ. πῶς οὖν Ἀθηνᾶ τοῦτο οὐκ ἀναμένει; ὅτι οὐκ ἴδιον Ἀφροδίτης πόλεμος, ὡς καὶ Ζεύς· οὔ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήια ἔργα (v. 428). 10

771. *B (id. L f. 119a, Π) ad v 103 pertinet, quem versum quaestioni instituendae ansam dedisse Etym. M. v. ἠεροειδές docet: ... καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν ἀνεῖσθαι.

L f. 120a, Π. Scor. ap. Dind., vol. IV, p. 411, Π. 778. τὸ τρυφερῶς ὡς πελειάδας πορεύεσθαι ἀπρεπές. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· τὰ γὰρ ἴθματα οὐκ ἔστιν ἴχνη, ἀλλ' ὁρμήσεις ⟨ὁρμήματα 15 Scor.⟩ καὶ πτήσεις.

*B f. 78b ad τρήρωσι. L f. 120a. οὐ περιστεραὶ γενόμεναι, ἀλλ' ὅμοιαι ⟨ὁμοῖαι B⟩ τοῖς ἴθμασιν, ἤγουν τοῖς ὁρμήμασι καὶ ταῖς πτήσεσι, τῶν περιστερῶν εἰς τὸ στρατόπεδον ἔρχονται· τὸ γὰρ ὡς πελειάδας τὰς θεὰς πορεύεσθαι ἀπρεπές.

B f. 78b ad ἴθμαθ'. L f. 120a. Lp f. 117a c. l. τρήρωσι πελειάσιν. τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν πτῆσιν· ἄτοπον γὰρ τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς 20 πόλεμον ἐσκευασμένας. ἄλλως. καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἴχνη περιστεραῖς εἴκασεν. ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν τὰ ἴχνη, ὡς Ἀριστοτέλης. ἢ καὶ διὰ τὸ καθαρὸν ἢ διὰ τὸ ταχύ.

857. Φ 407.

B f. 81a ad αὐτοῦ (υ e corr.) 886. καὶ πῶς ἂν ὁ Ἄρης ἔπασχε δεινὰ ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος; 25

---

2 φησὶ γὰρ ὅτι om. Lp 3 praemittitur in codd.: τοῦ βρόγχου ⟨βρόγχμου B⟩ διαιρεθέντος καὶ τῆς ἀναπνοῆς εἰργομένης ταχὺς ὁ θάνατος ἐπεγένετο 17 scholium in cod. L praecedenti praemisso ἄλλως subiungitur 18 ἤγουν — πτήσεσι om. L 19 τὸ γὰρ — ἀπρεπές om. L 20 ἀπὸ γὰρ τοῦ τρ. βαδ. L 21 βουλευομένων Lp μαθεῖν pro λαθεῖν Lp 22 ἀφανῆ γὰρ τὰ τῶν περιστερῶν ἴχνη καὶ Ἀριστοτέλης λέγει. ἄλλως. πρὸς τὸ καθαρὸν καὶ ταχύ. ὅτι γὰρ καὶ ταχὺ δῆλον ἀφ' οὗ τὴν κομιδὴν τῆς ἀμβροσίας (μ 63) πεπίστευνται ⟨πεπίστευται cod.⟩ Lp, cf. Victor. ap. Roemer., de schol. cod. Venet. B exegeticis. p. 87

---

illud cohaereat, quod in B (f. 40b) et Lp (f. 82a) ad B 876 adscriptum legitur de Sarpedone: *εἴασε νῦν τὸ γένος αὐτοῦ, ἵν' ἐν ἄλλῳ τόπῳ μνείαν τούτου ποιούμενος πρὸς πλείονα αὐτὸ ποικιλίαν ἔχῃ.* — Ceterum de pugna amborum aliter in quaestione ad Z 234 (p. 97, 10) iudicatur, quae ipsum magis Porphyrium reddit.

14 sqq. Quod primum posuimus scholium casu Porphyrii nomen servavisse neque propius quam cetera ab ipsa cuius auctor fuerit quaestione abesse, vix est quod moneamus.

15 Hesych. *ἴθματα· ὁρμάς, βήματα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἰέναι. καὶ ἴχνη.*

25 sqq. Veri haud dissimile est, cum hac quaestione, quae nescio an cum schol. *Α* 117 et *Ε* 533 (ubi vid.) cohaereat, praeterea iungendum esse

εἰ μὲν γὰρ ζῶν, πῶς ἐπιφέρει διαστέλλων ἤ κεν ζὼς ἀμενηνός; εἰ L f. 123a.
δὲ καὶ τεθνηκώς, πῶς ἀποθανεῖν ἠδύνατο, ὡς καὶ ἀποθανὼν ἔτι ἔπασχε Lp f. 119a c. l.
δεινά; λύσις γὰρ τῶν δεινῶν ὁ θάνατος. ῥητέον δὲ ὅτι ὁ δεύτερος ἤ ἤ τέ κε δηρόν.
ἀντὶ τοῦ εἴ συναπτικοῦ κεῖται, ὡς τὸ ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, ἤ
5 καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν (Θ 111), καὶ ὁ λόγος
οὕτως· δεινὰ ἂν ἔπασχον ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος, εἰ ζῶν ἀσθενὴς διὰ
τὸ τραῦμα ἦν.

890. ad Φ 389.

Ζ

6. Ζητεῖται πῶς Αἴας ἀνελὼν τὸν Ἀκάμαντα φόως δ' ἑτάροισιν *B f. 81b ad φόως.
10 ἔθηκε μήπω ἀριστείας αὐτοῦ παραδεδομένης; ῥητέον οὖν ὅτι κατὰ
τοῦτο φοβερὸς ἔδοξεν ὁ Ἀκάμας εἶναι, καθὸ ὁ Ἄρης αὐτῷ ἀπείκασται
πολλοὺς Ἑλλήνων ἀναιρῶν.

15. τὸ ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων οὐκ ἔστι τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκῶν, *B f. 81b ad ἐπί.
ἀλλ' ἡ ἐπί δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. ἐπεὶ τοίνυν L f. 125b, *Π*.
15 ἐστὶν ἡ οἰκία ὑψηλοτέρα τῆς γῆς, καὶ ὁ οἰκῶν ἐν αὐτῇ ἐπάνω γῆς

---

1 εἴ κεν ζὼς B, εἴ κε ζὼς L, ἤ κε ζὼς ἀμεν.έα Lp 2 post πῶς ins. θεὸς Lp ἔτι om. Lp 3 ῥητέον δὲ ὅτι κτλ. L f. 123b praemissis verbis λύσις τοῦ ὄπισθεν ῥητέον οὖν ὅτι Lp ἡ δεύτερος ἤ Lp 4. 5 εἰ καὶ Lp, qui ἐν παλάμῃσιν — οὕτως om. 7 addit L: τὸ δὲ ζὼς ἀπὸ τοῦ ζωός, ἡ γενικὴ ζώου, Lp: ζῶς, ἡ γενικὴ ζωοῦ, ἀπὸ τοῦ ζωός ἐστιν ἡ συναίρεσις, quae in B novum schol. efficiunt 10 αὐτοῦ correxi ex αὐτοῖς cod. 13 ἐπὶ BL

---

schol. A f. 42b ad *Γ* 46 (*ἦ τοιόσδε ἐών*): *ἐνταῦθα δὲ ἐγκλίνεται ὁ σύνδεσμος ὁμοίως τῷ ἤ καὶ* ⟨*τὸ ἤ κε* cod.⟩ *Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω*; (*π* 138). *καί μοι δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν τῷ εἴ. λέγω δὲ τὸ τοιοῦτον· εἰ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια* ⟨*ω* 404, e corr. Lehrsii, quaest. ep., p. 60, nisi quod pro *ἤ* posuimus *εἴ*⟩. Quae verba Porphyrium potius quam Nicanorem, ceterum a mira ea particulae *ἤ* interpretatione non alienum (v. Friedl., Nic. p. 32), repraesentare, etiam Lehrsius l. c. censuit. Videntur et hoc et quod supra edidimus scholium ex uberiore quaestione, qua non solum de *E* 886 et *Γ* 46 sed etiam *π* 138 et *ω* 404 Porphyrius egerit, excerpta esse. — Schol. h. l. editum Eust. *E*, p. 618, 5, ante oculos habuit (cf. eund. *Γ*, p. 407, 18).

13 sqq. Haec non huius loci occasione oblata a Porphyrio disputata sed ad alium locum pertinentia casu huc translata esse admodum veri simile videtur. Cum in scholio ad Ζ 273 servato Porphyrius commemoret, nonnullos praepositionem *ἐπί* et aliis locis et *ζ* 52 (*ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο*) ita explicavisse ut *παρά* significare statuerent, concludat aliquis, uberiorem olim eo loco quaestionem exstitisse; in qua Porphyrium illorum opinioni oblocutum ea quae h. l. legantur attulisse. Idem statuerit quis de versu *λ* 314 (*Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπου μέμασαν θέμεν*), ubi item fuisse qui *ἐπί* idem esse vellent atque *παρά* Epimer. Oxon. I, p. 144, 26 docent. Accedit quod non solum de *λ* 314. 15 *τοὺς λυτικούς* in universum, sed de v. 316. 17 certe nominatim Porphyrium egisse Eust. perhibet (p. 1687, 29. 32, cf. schol. HQ). Nihilominus incertiora haec sunt; itaque praestat frustula illa suo quodque versui adscriptum edere.

Idem scholium forma paullo breviore ad *ζ* 305 in cod. E legitur: *ἡ δ' ἧσται*

οἰκεῖ. οὕτως ἔφη καὶ τὸ τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς (A 440), ἤγουν οὐ παρὰ τὸν βωμόν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν βωμόν, ὅτι κυρίως βωμὸς κατασκεύασμα ἐλέγετο ἀναβαθμοὺς καὶ βήματα ἔχον, ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. διὰ τοῦτο οὖν ἐπὶ βωμὸν Ὀδυσσεὺς ἄγει. καὶ οὗτος μὲν ὁ βωμὸς θυήεις, εἰς ὃν ἀναβαίνειν ἔστιν. ἔστι δὲ καὶ 5 ἄλλος, ὅπου τὰ ἅρματα ἐτίθετο· ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει (Θ 441), καὶ ἐπὶ τούτου οἰκείως χρησάμενος τῇ ἀνά προθέσει. καὶ τὸ ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ (Z 305) σημαίνει ὡς τοῦ θρόνου ὑψηλοτέρου ὄντος τῆς ἐσχάρας. καὶ τὸ γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ (Y 390)· ἡ γένεσις καὶ ἡ γονὴ καὶ ὁ τόπος ἐν ὕψει τῆς λίμνης. 10

B f. 81ᵇ ad οὔτις. L f. 125ᵇ. Lp f. 120ᵃ c. l. ἀλλά οἱ οὔτις.

16. δοκεῖ ἡ προσθήκη αὕτη τὸ κάλλιστόν τε καὶ βιωφελὲς ἐξευτελίζειν ὡς οὐκ ὂν καλόν· καίτοι μᾶλλον ἐχρῆν καὶ βοηθόν τινα ἐκ θεῶν τούτῳ ἀναπλάσαι, ἵν' ἡμεῖς προτρεπώμεθα ἐπὶ τὸ φιλόξενον. ἢ οὖν ἁπλῶς ἀναπεφώνηται, ὡς τὸ οὐδὲ ἐκηβολίαι (E 54). ἢ ἀποδοκιμάζει τὴν ἄκριτον φιλοξενίαν καὶ τὸ μὴ ἐπικρίνειν ποῖός τίς ἐστιν ᾧ 15 μέλλει δεξιὰν συνάπτειν. ἐναρέτων γὰρ ἴδιον οὐχὶ τὸ πάντας φιλεῖν ἀλλὰ τινάς· διὸ οὐδένα φίλον ἔσχεν. εἶτα καὶ ἐπιορκίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων ὑπόκειται· τὰ δὲ καλὰ καθαρεύειν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ὀφείλει.

B f. 82ᵇ ad ὅντινα (spir. in ras.). L f. 126ᵇ. Lp f. 121ᵃ c. l. μηδ' ὅντινα γαστέρι.

58. μισητὰ καὶ οὐχ ἁρμόζοντα βασιλικῷ ἤθει τὰ ῥήματα· τρόπου γὰρ ἐνδείκνυσι θηριότητα, ὁ δὲ ἀκροατὴς ἄνθρωπος ὢν μισεῖ τὸ ἄγαν 20 πικρὸν καὶ ἀπάνθρωπον. ὅθεν κἀν ταῖς τραγῳδίαις κρύπτουσι τοὺς δρῶντας τὰ τοιαῦτα ἐν ταῖς σκηναῖς καὶ ἢ φωναῖς τισιν ἐξακουομέναις ἢ δι' ἀγγέλων ὕστερον σημαίνουσι τὰ πραχθέντα, οὐδὲν ἄλλο ἢ φοβούμενοι μὴ αὐτοὶ συμμισηθῶσι τοῖς δρωμένοις. δεκτέον δὲ λέγειν ὅτι, εἰ μὲν ἔλεγε ταῦτα πρὸ τῆς ἐπιορκίας, ἦν ἔγκλημα· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τοὺς 25

---

2 ἤ, (in ras., suprascrpt. γ) παρὰ τὸν βωμὸν .... (14 fere litt. eras.) ὅτι κυρίως κτλ. B 4 ἔχων ὑψηλὰ L Ὀδυσσεὺς αὐτὴν ἄγει L 6 δ' ἂν βωμοῖσι L 7 χρησάμενοι L 7. 8 ἡ δ' ἧσθαι L 8. 9 ὑψηλοτέρας οὔσης L 11 ἡ προσθ. κάλλιστον τοῦτο καὶ β. ὑπάρχον ἐξευτελίζειν ὡς οὐ κακὸν καλόν. καίτοι κτλ. Lp 12 ἐχρῆν μᾶλλον Lp 13 τοῦτο L Lp προτρεπόμεθα Lp 14 ὡς τ' οὐδ' ἐκ. Lp 16 συνάπτειν. ἀρετῶν γὰρ Lp 17 ἐπίορκος Lp 19 αἰσχρὰ pro μισητὰ L τῷ βασ. ἤθ. Lp 20 θηριότητος L ὢν (spir. et acc. in ras.) B 21 κἀν spir. eras. B ὅθεν καὶ L 23 ἢ φοβ. om. Lp 24 αὐτοῖς L 24. 25 λεκτέον δὲ ὅτι εἰ μὲν ἐλέγετο ταῦτα πρὸ τῆς ἐπιορκίας ἔγκλημα ἂν ἦν, ἐπεὶ δὲ Lp

---

ἐπ' ἐσχάρῃ] οὐ σημαίνει τὸ παρὰ τὴν ἐσχάραν, ἀλλ' ὡς τοῦ θρόνου ὑψηλοτέρου ὄντος τοῦτό φησι. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ πάντας μὲν φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. οὐ γὰρ ⟨Buttm., cod. *οὐδὲ*⟩ *τὶ παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκῶν σημαίνει, ἀλλὰ δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. ἐπεὶ τοίνυν ἐστὶν ἡ οἰκία ὑψηλοτέρα τῆς γῆς, καὶ ὁ ἐν αὐτῇ οἰκῶν ἐπάνω οἰκεῖ τῆς γῆς.*

2 Pro *παρά* h. l. *ἐπί* accepisse Aristarchus videtur. Cf. infra ad Z 273 et praeterea schol. B f. 14ᵇ ad *πολύμητις A* 440 (id. Lp f. 61ᵇ c. l. *πολύμητις*) ..... *ἡ δὲ ἐπί ἐστιν ἀντὶ τῆς παρά.*

11 sqq. Cf. Eust. p. 622, 14 sqq.

ὅρκους καὶ τὴν παράβασιν, οὐκ ἐπαχθῇ. σχεδὸν γὰρ καὶ ὁ ἀκροατὴς τοῦτο βούλεται τὸ μηδὲ γένος ἐπιλιμπάνεσθαι τῶν ἐπιόρκων. τάχα γοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν ὀργίζεται. ἄλλως τε πρᾷος μέν ἐστι τοῖς ἀρχομένοις, βαρὺς δὲ τοῖς ἀντιπάλοις· τοῦτο γὰρ βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ 5 ἰσχυροῦ.

77. τί βούλεται τὸ Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ' ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε; τὸ μὲν οὖν ἐγκεκλίσθαι τὸν πόνον αὐτοῖς ἔχει τὴν μεταφορὰν ἤτοι ἀπὸ τῶν χειραγωγουμένων 10 δι' ἀσθένειαν καὶ ἐπικλινόντων αὐτοὺς πρὸς τοὺς κουφίζοντας ἢ ἀπὸ τῶν ζυγοστατούντων καὶ ῥεπόντων εἰς μέρος. ἡ ῥοπὴ οὖν τῶν πραγμάτων πρὸς ὑμᾶς ἐστι κεκλιμένη, τὸ ἀσθενὲς καὶ ἑαυτὸ φέρειν μὴ δυνάμενον ὑμεῖς διακρατεῖτε ὀρθοῦντες. ἢ ἀπὸ τῶν ἐγκεκλιμένων τινὶ ζώων· ἐγκέκλιται οὖν, ἐν τῇ ὑμετέρᾳ φροντίδι περικέκλεισται ἡ σωτηρία τῶν 15 πραγμάτων. καὶ ἡ αἰτία· οὕνεκ' ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε· ἡ ἰθὺς οὖν ἡ ὁρμή, ἀπὸ τοῦ πρόσω φέρεσθαι. ἐπὶ πᾶσαν οὖν ὁρμὴν καὶ τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαί ἐστε ἄριστοι. ἡ ἰθὺς ὀρθότης· ἄριστοι οὖν ἐστε ἐν πάσῃ ὀρθότητι τοῦ τε φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαι.

*B f. 83ᵃ ad Ἕκτορ. L f. 128ᵃ, Π.

ἀρετὴ τῶν ἡγουμένων βουλεύεσθαι μὲν ἄριστα τὸ συμφέρον, 20 πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον. θεραπεύει δὲ αὐτούς, ἵνα ὡς φρόνιμοι δέξωνται τὴν συμβουλήν. Ἕκτορα δὲ πέμπει ὡς πείσοντα τὴν θεὸν διὰ τῆς ἀξιοπιστίας.

B f. 83ᵃ ad φρονέειν.

80. ὁ τρόπος σύλληψις κτλ. (B f. 83ᵃ ad στῆτ', Lp f. 121ᵇ) Dindorfius (Phil. XVIII, p. 344) e coniectura ad Porphyrium retu-

---

1 οὐκ ἐπαχθὴς (corr. ex ἐπάχθει) Ἀγαμέμνων Lp 2 τὸ δὲ μὴ δὲ γένος Lp ἐπιλιμπάνεσθαι (ι post λ in ras.) B 3 γοῦν (supra ου alqd. eras.) B οὖν pro γοῦν L σχεδὸν οὖν ὑπὲρ τῶν θεῶν ὀρίζεται Lp 3. 4 πρὸς τοὺς ἀρχομένους Lp 4 post ἀντιπάλοις Lp: καὶ αὐτίκα ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι, βασιλεὺς γὰρ ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής 6 Ἕκτορ (ο in ras.) B 14 περικέκλεισται Bkk.; codd. παρακέκλιται 16 ἡ ante ἰθὺς et οὖν om. L 18 καὶ μάχεσθαι B, τοῦ μάχ. καὶ τοῦ φρ. L

---

3 †Eust. Z, p. 624, 30: *οὕτω βαρὺς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπιόρκοις ἐχθροῖς ὁ τοῖς ἀρχομένοις πρᾷος.*

14 ‡A f. 82ᵃ c. l. *ἐγκέκλιται* (Z 78): *ἐπίκειται, ἔγκειται, ἐμπέπηκται, ἐν τῇ ὑμετέρᾳ φροντίδι περικέκλεισται ἡ σωτηρία τῶν πραγμάτων.*

16 A interm. Z 79 c. l. *πᾶσαν ἐπ' ἰθύν· εἰς πᾶσαν ὁρμήν.*

19 sqq. Ad Porphyrium referendum videtur, cum Eustathius Z, p. 626, 26, verba quae initio scholii B leguntur ita afferat, ut ex eodem fonte petita esse appareat unde verba scholii *B (supr. lin. 16) hausit. Legitur enim apud eum: *ὅτι ἀρετὴ στρατηγοῦ κατὰ τοὺς παλαιοὺς βουλεύεσθαι μὲν ἄριστα τὸ συμφέρον πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον. διὸ καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἕλενος — φησίν, ὡς ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε, ἤγουν ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν τοῦ μάχεσθαι καὶ τοῦ φρονεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν κτλ.*

lisse videtur. Cum enim contendat e longiore scholio Porphyriano excerpta esse, ubi illud legatur non addidit.

92. v. 273.

102. v. 116, p. 91.

A f. 82b c. l. εἴπω βουλευτῆϲι.

114. καὶ πῶϲ οὐδὲν εἶπε τοῖϲ ⟨ταῖϲ cod.⟩ βουλευταῖϲ ἀλλὰ ταῖϲ γυναιξί (v. 270); νοητέον οὖν ἤτοι κατὰ τὸ ϲιωπώμενον κἀκείνοιϲ αὐτὸν εἰρηκέναι, ἢ ὡϲ ἐπὶ ϲτρατείαϲ καὶ παρατάξεωϲ τοῦ πρέποντοϲ χάριν τοῦτο προϲτεθεικέναι.

*B f. 84a ad φωνήϲαϲ ἀπέβη.

116. ἀποροῦϲιν ἐπὶ τῇ ἀποϲτάϲει Ἕκτορόϲ τινεϲ τῇ εἰϲ τὴν πόλιν γεγονυίᾳ. πάϲηϲ γὰρ οὕτωϲ τῆϲ ῥοπῆϲ τῶν πραγμάτων παρὰ τοῖϲ Ἕλληϲιν οὔϲηϲ, δυνάμενοϲ ὁ Ἕκτωρ καὶ ἄλλον ἀποϲτέλλειν πρὸϲ τὴν μητέρα, ἵνα εὔξηται καὶ τὰϲ ἄλλαϲ εἰϲ τοῦτο παρακαλέϲῃ, οὐ ποιεῖ τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸϲ ἄπειϲιν. οἱ μέν φαϲιν, ὅπωϲ τῇ γυναικὶ διαλεχθῇ τοῦτο τὸν ποιητὴν οἰκονομῆϲαι. οἱ δὲ τοῦτο μὲν ἄλλωϲ φαϲὶν ἐπακολουθῆϲαι, προηγούμενον δὲ ἰδεῖν ὡϲ εὔλογον εἶναι ἀπαίτηϲιν . . . φαϲὶν ὅτι παρὼν τε οὐδὲν ὠφέλει καὶ ἀπελθὼν ἐξ ὧν ὁ μάντιϲ ἔλεγεν ἀπαλλαγὴν τῶν παρόντων εὕριϲκε, παραϲκευάϲαϲ τὸ θεῖον εὐμενέϲ. καὶ οὐ μικρὰν δὲ ἔφαϲαν ἐπιϲτροφὴν τοῦ θείου εἶναι τὸ ἢ διὰ τοῦ τυχόντοϲ ἢ διὰ τοῦ προεϲτῶτοϲ τῶν πραγμάτων γίνεϲθαι τὴν θεραπείαν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ὑπὸ οἰκέτου τυχεῖν διακονίαϲ ὅμοιον τῷ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ ἢ γυναικόϲ· ὑπὸ τῶν ἀρίϲτων γὰρ τιμωμένουϲ τοὺϲ θεοὺϲ εἰκὸϲ μᾶλλον χαίρειν ἢ ὑπὸ τῶν τυχόντων. ἔπειτ' οὐ περὶ τοῦ Ἕκτοροϲ ζητεῖν δεῖ, διὰ τί χωρίζεται πειϲθεὶϲ τῷ μάντει καὶ τούτου ἀκούϲαϲ ἐκτελεῖ τὴν πρόϲταξιν, ϲυντελεῖν τὰ κελευόμενα πρὸϲ τοὺϲ θεοὺϲ καθήκειν κρίναϲ· πρὸϲ δὲ τὸν μάντιν, εἰ ἄρα, ζητεῖν ἔδει, δι' ἣν αἰτίαν καὶ τοῦτον ἀπάγει. εἶπε δ' ἂν ὅτι οὐ πρὸϲ τὰϲ δόξαϲ τῶν πολλῶν ἅπαντα πέφυκεν εἰϲ τοὺϲ θεοὺϲ καθήκοντα, ἀλλ' ὥϲπερ ἐφάνη δεῖν εὔξαϲθαι καὶ θεῶν οὐκ ἄλλῳ ἀλλὰ τῇ Ἀθηνᾷ, πέπλον τε ἀναθεῖναι τὸν χαριέϲτατον ἠδὲ μέγιϲτον καὶ βουθυϲίαϲ ὑποϲχέϲθαι καὶ διὰ πρεϲβυτίδων γυναικῶν

---

10 γὰρ addidi; cod. πά..... (litterae madore exstinctae) 13 post ἄπειϲιν 3 fere litterae evanuerunt: λύϲιϲ? 15 ἰδεῖν et ἀπαίτηϲιν (post h. v. tres fere litt. evan.) vix sana 18 μικροῖϲ cod.; corr. Vill.

---

9 sqq. †*B f. 84a ad ὄφρ' v. 113 (id. L f. 128a, in alio quodam codice Dindorfio auctore, Phil. XVIII, p. 344, Porphyrii nomen prae se ferens): *ἡ εἰς τὴν Ἴλιον ἐπάνοδος τοῦ Ἕκτορος* ⟨*ἡ τοῦ Ἕκτ. ἐπαν. εἰς τὴν Τροίαν* L, cf. Phil. l. c.⟩ *ἀλόγως ἔχειν δοκεῖ· καὶ γὰρ διὰ κήρυκος τὰ περὶ τὴν θυσίαν ἀποσταλῆναι ἠδύνατο. ἡ λύσις* ⟨*ἡ λέξις* L⟩ *ἐκ τοῦ καιροῦ· τῶν γὰρ Τρώων ἐθελοκακούντων διὰ τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπουσίαν, τὸ πλέον ἐπὶ τοῦτον* ⟨*τούτους* B⟩ *πορεύεται.*

†B f. 84a ad *ἀπέβη* v. 116 (L f. 128b; Lp f. 122b c. l. *ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη*): *καὶ πῶς ἔδει τοσαύτῃ περιστάσει συνεχομένων τῶν Τρώων ἀναχωρεῖν καὶ μὴ μᾶλλον ἐπικηρυκεύσασθαι τὴν θυσίαν; ἀλλ' ᾔδει τοὺς Τρῶας ἐθελοκακοῦντας τῇ ἀπουσίᾳ Ἀλεξάνδρου, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦτον* ⟨*ἐφ' ὃν μάλιστα* Lp⟩ *ὥρμητο, ἵνα διεγείρῃ καὶ αὐτόν.*

καὶ ἐντίμων καὶ τῶν ἱερειῶν γενέcθαι τὰc εὐχάc, οὑτωcὶ δὲ καὶ ὅτι διὰ πρεcβευτοῦ καὶ ἀξιόχρεω Ἕκτοροc παντὶ λῷον ἐφάνη τὴν πραγματείαν γενέcθαι, μείζονα ἔχοντοc τὴν τοῦ cυμφέροντοc κατάληψιν ἢ οἱ ἄλλοι ἰδιῶται. καὶ μῆνιc θεῶν πολλάκιc ἰδίωc διά τινοc λύεται προcώπου καὶ διὰ τοῦδε μᾶλλον τοῦ ἱερείου ἢ τοῦδε καὶ τῶνδε παρόντων ἢ τῶνδε. χωρὶc δὲ τούτων οὐκ ἔρημον ἄρχοντοc κατέλιπε τὸ cτρατόπεδον, ἀλλ' οἵ τε ἀδελφοὶ παρῆcαν πολλοὶ καὶ ὁ Αἰνείαc καὶ οἱ Ἀντηνορίδαι καὶ Πουλυδάμαc, ἀξίωμα ἐπὶ τῷ μάχεcθαι καὶ φρόνημα οὐ μικρὸν ἔχοντεc. δεῖ οὖν μᾶλλον λογίζεcθαι διὰ τὴν εἰρημένην χρείαν καὶ ἄλλα παρευρίcκειν ὠφελεῖν μέλλοντα τοὺc οἰκείουc, ὧν καὶ τὸ ἐξαγαγεῖν κρυπτόμενον τὸν Ἀλέξανδρον καὶ οἴκου διατρίβοντα· πρὸc ὃν εἰκὸc ἀγανακτοῦνταc τοὺc Τρῶαc ἐθελοκακεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. ῥᾳδίωc δὲ οὐκ ἂν ἐξήγγελλε πέμψαc ἄλλουc πρὸc αὐτόν.

B f. 83b ad καcιγνήτω v. 102. Lp f. 122a c. l. ὣc ἔφαθ', Ἕκτωρ.

καὶ γὰρ καὶ τὸ μονομάχιον τούτῳ πειcθεὶc ἐποίηcε (Η 54 sqq.). δειcιδαίμων δὲ ὢν οὐ θέλει παρέργωc τὴν θυcίαν γενέcθαι. ἄλλωc τε παροξύνει αὐτοὺc καὶ καταλείπει Αἰνείαν. ἢ πρὸc ἀνάπαυcιν τῶν cτρατευμάτων· διὸ καὶ τὸ μονομάχιον Γλαύκου παράγεται. ἢ ἐπεὶ ὠνείδιcται ὑπὸ Cαρπηδόνοc (Ε 472 sqq.) Ἀλέξανδρον θέλει παρεγεῖραι.

*B f. 84a ad μαχοίμην. L f. 126b. Cf. Phil. XVIII, p. 344, *Π*.

129. πῶc, φαcὶ, λέγει Διομήδηc οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖcιν ἐπουρανίοιcι μαχοίμην· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντοc υἱὸc κρατερὸc Λυκόοργοc δὴν ἦν, ὅc ῥα θεοῖcιν ἐπουρανίοιcιν ἔριζεν, ὅc ποτε μαινομένοιο Διωνύcοιο τιθήναc cεῦε κατ' ἠγάθεον Νυcήιον, αἱ δ' ἅμα πᾶcαι θύcθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου καὶ τὰ ἑξῆc; πῶc γὰρ παραιτεῖcθαι λέγων τὸ θεομαχεῖν αὐτὸc μὲν δύο τέτρωκε θεοὺc ἤδη, τὸν Διόνυcον δὲ ἐν αὐτοῖc τούτοιc μαινόμενον λέγει καὶ πεφευγέναι εἰc θάλαccαν φοβηθέντα; ἄτοπον γὰρ καὶ ψεύcτην ὁμοῦ καὶ βλάcφημον τὸν Διομήδη κατελέγχοντα. λύcιc. τὸ μὲν οὖν τρῶcαι θεοὺc οὐ κατὰ προαίρεcιν αὐτοῦ γέγονε, καθ' ὑπηρεcίαν δὲ ἄλληc θεοῦ κατὰ θεῶν ἕπεcθαι καὶ αὐτῆc

---

1 ἱερείων cod.; corr. Bkk. 2 ἀξιόχρεω Vill.; cod. ἀξιόχρεων corr. ex ἀξιοχρέωc 17 παράγεται (αγε e corr.) B 19 λέγων L 22 διονύcοιο L 23 νηcήιον αἱ δὲ ἅμα L 24 ante πῶc L ἀπορία 28 οὐκ αὐτοῦ κατὰ προαίρ. γέγ. L

---

14 sqq. Cf. Eust. p. 625, 50 sqq.

28 sqq. †*B f. 65a ad *ἀχλύν* E 127 (Lp f. 104b): *διὰ τί ἡ Ἀθηνᾶ ἀφείλετο* ⟨*ἀφείλατο* Lp⟩ *τῷ Διομήδει τὴν ἀχλὺν ὄφρ' εὖ γινώσκοι πότερον θεός ἐστιν ἢ ανθρωπος; καί φαμεν· μέχρι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην τρῶσαι καὶ τὸν Ἄρεα ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δωρεὰν ἀλλ' οὐκ ἀεί. τρωθέντων δὲ τούτων πάλιν κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀποδίδοται καὶ ἡ οἰκεία ἀχλύς, δι' ἣν ἀγνοεῖ καὶ τὸν Γλαῦκον καὶ ἀναπυνθάνεται πότερον θεός ἐστιν ἢ ἄνθρωπος.*

†A f. 64b ad *E* 127 c. l. *ἀχλῦν δ' αὖ τοι κτἑ* (L f. 96b, cf. Par. 2894 ap. Cramer. III, p. 250): *πῶς* ⟨*φῶς* A; *πῶς οὖν* L⟩, *φησίν*, ⟨ins. *νῦν εὐθαρσὴς γενόμενος* L⟩ *ἐν τοῖς ἑξῆς ἀγνοεῖ τὸν Γλαῦκον Διομήδης λέγων τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε* (Z 123); *καί φαμεν ὅτι πρὸς καιρὸν ἀφῄρηται τὴν ἀχλὺν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς* ⟨*τὴν ἀχλ. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τῆς Ἀθ.* L⟩, *ἵνα τρώσῃ τὴν Ἀφρο-*

κελευςάςης. τοῖς δύο δ' εἰρηκυίας Ἀθηνᾶς μόνοις δεῖν ἐναντιωθῆναι καὶ διὰ τούτους τὴν ὁμίχλην ἀφελούςης καὶ τὴν ἀπὸ τούτων μόνων ἀγνωςίαν ἀφηρημένης, προςθείςης δὲ μή τι ςύ γ' ἀθανάτοιςι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεςθαι τοῖς ἄλλοις (Ε 130), καὶ τοῦ Διομήδους εἰπόντος ἀλλ' ἔτι ςῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτελλες· οὔ μ' 5 εἴας μακάρεςςι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεςθαι τοῖς ἄλλοις (Ε 818 sqq.), Γλαύκου δὲ θραςύτερον ἐπιόντος, εὐλαβεῖται, μή τις εἴη θεός, καὶ τὰς παραγγελίας εἰς μνήμην ἀγείρει, λέγων· οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖςιν ἐπουρανίοιςι μαχοίμην.

μαινόμενος δὲ ὁ Διόνυςος οὐ κατὰ βλαςφημίαν εἴρηται, ἀλλὰ 10 παραςτατικῶς τῆς τοῦ θεοῦ κατὰ βακχείαν ὁρμῆς, φλέγοντος ἰςχυρῶς καὶ ἀκμάζοντος ἐρρωμένως ἐν τῇ τῆς χορείας καταςτάςει, ὁμοίως τῷ μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέςπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ (Ο 605). καὶ ἐν τῇ ςυνηθείᾳ δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων τοῖς ἔργοις κατ' ἀνδρείαν μαίνεται φαμέν, μανίαν τὴν ἐνθουςιαςτικὴν πρᾶξιν λέγοντες. καὶ 15 Πλάτων (Phaedr. p. 244) δὲ διαιρῶν τὰς μανίας δείκνυςι τὰς ἀγαθάς τε καὶ θείας, αἵ τινές εἰςι. φυγὴν δὲ Διονύςου οὐχ ὁ Διομήδης κατέγνωκε, τοῖς δὲ λεγομένοις καὶ κεκρατηκόςι μύθοις Ὅμηρος κρίνων αὐτοὺς εἰς χρῆςιν κατὰ καιρὸν τοῖς ἥρωςιν ἀνατέθεικε. τὰ δὲ κατὰ τὴν Λυκουργίαν οἰκεῖον ἦν εἰδέναι τῷ Διομήδει· Οἰνεὺς γὰρ ὁ πάππος 20 αὐτῷ ὁμόλεκτρος λέγεται Διονύςῳ γενέςθαι. οἶδεν οὖν εἰκότως τὰ

---

2 ἀφαιρούςης, suprascriptis ε et λ, L 4 ἄντικρυς L 5 τῶν μέμν. ἐφετμέων L 8 τῆς παραγγελίας εἰς μνήμην ἀγείρει B 12 ἐρρωμένου B, καὶ ἐρρωμένου L; correxi e schol. infra allato 14 τῇ om. L 21 διονύςςῳ L

δίτην καὶ ⟨*τὸν* ins. L⟩ *Ἄρεα· τρωθέντων δὲ τούτων πάλιν κατὰ τὸ σιωπώμενον* ⟨L; *καὶ τὰ σιωπώμενα* A⟩ *ἀνταποδίδοται* ⟨*ἀποδίδοται καὶ* L⟩ *ἡ οἰκεία ἀχλύς, δι' ἣν αἰτίαν ἀγνοεῖ καὶ τὸν Γλαῦκον.*

†L f. 96ᵇ ibid., *Π* (cf. Phil. XVIII, p. 349): *διὰ τί τῆς Ἀθηνᾶς ἀφελούσης τῷ Διομήδει τὴν ἀχλὺν ὄφρ' εὖ γινώσκοι* ⟨*γινώσκει* L⟩ *πότερον θεός ἐστιν ἢ ἄνθρωπος; ἡ δὲ λύσις· μέχρι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην ἰδόντα τρῶσαι καὶ τὸν Ἄρεα ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δωρεάν, ἀλλ' οὐκ ἀεί* ⟨*ἂν* L⟩, *τῷ δὲ Γλαύκῳ ὕστερον τῆς ἀνώτερον* ⟨? *τρώσεως*⟩ *ἐντυγχάνει.*

†L f. 97ᵃ (cf. Phil. l. c.): *πῶς ἀφαιρεθείσης τῆς ἀχλύος ἀναπυνθάνεται τὸν Γλαῦκον ὁ Διομήδης, πότερον ἄνθρωπός ἐστιν ἢ θεός; ἔστι δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἡ λύσις. οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὸν χρόνον ἀφῄρηται τὴν ἀχλύν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης τρῶσιν.*

†B f. 84ᵃ ad *σύ* Z 123 (id. Lp f. 122ᵇ c. l. *τίς δὲ σύ ἐσσι*): *μέχρι γὰρ τοῦ τρῶσαι τοὺς θεοὺς τὴν ἀχλὺν ἀφῄρητο, νῦν δὲ περίκειται αὐτήν.*

10—17 †*B f. 210ᵃ ad *μαίνετο O* 605 (id. L f. 333ᵃ) inverso ordine: *καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων ἐν τοῖς ἔργοις κατ' ἀνδρείαν* ⟨*ἀνδρίαν*, ι ex ει corr., B⟩ *μαίνεται φαμέν, μανίαν τὴν ἐνθουσιαστικὴν πρᾶξιν λέγοντες. καὶ Πλάτων δὲ διαιρῶν τὰς μανίας δείκνυσι τὰς ἀγαθάς τε καὶ θείας αἵτινές εἰσιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Διονύσου μαινόμενος εἴρηται, οὐ κατὰ βλασφημίαν ἀλλὰ παραστατικῶς τῆς τοῦ θεοῦ κατὰ βακχείαν ὁρμῆς, φλέγοντος ἰσχυρῶς καὶ ἀκμάζοντος ἐρρωμένως ἐν τῇ τῆς χορείας καταστάσει.*

κατὰ τὸν Διόνυσον καὶ ὁποίου τέλους ἔτυχεν ὁ πρὸς τοῦτον μαχεσάμενος Λυκοῦργος. ἐναργῶς δὲ καὶ ἐν ὀλίγοις καὶ κυρίᾳ τῇ λέξει χρώμενος χορείαν ἀπήγγειλε Βακχῶν· ὁ μὲν γὰρ Λυκοῦργος τὸν πέλεκυν ἀνατετακὼς ὁρᾶται — οὗτος γάρ ἐστιν ὁ βουπλήξ —, αἱ δὲ φεύγουσαι
5 κατὰ τὸ ὄρος, οἱ δὲ θύρσοι κείμενοι χαμαί, ὁ δὲ Διόνυσος διὰ δέος καταδυόμενος εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ἂν ἔτι παῖς, καὶ Θέτις ὑποδεχομένη τοῖς κόλποις ὡς νήπιον ἔτι καὶ παῖδα. τὸ δὲ δεδιότα διὰ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ἐπανατειναμένου τὸν πέλεκυν ἀνδροφόνου Λυκούργου καὶ τὸ τὰ θύσθλα δὲ καταχέαι φάναι, ἀλλὰ μὴ ῥῖψαι, τὸ ἁβρὸν τῶν περὶ τὸν
10 Διόνυσον Βακχῶν παραστήσει.

150. κατὰ τὸν Πορφύριον εἰς τὸ ἐθέλεις ὑποστικτέον, ἵν' ᾖ τὸ δαήμεναι ἀντὶ τοῦ δάηθι.

Lp f. 123ᵃ c. l. εἰ δ' ἐθέλεις.

164. 65. οὐ γάρ, ὥς τινες ἐξεδέξαντο, τεθνήξῃ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιβούλου, εἰ μὴ φθάσας σὺ τοῦτον ἀποκτείνεις. ἔστι δὲ ἠθικὴ ἡ
15 φράσις λέγουσα ὅτι καλόν σοι ἀποθανεῖν, Προῖτε, εἰ μὴ τιμωρήσεις τὸν ὑβρίσαντά σε διὰ τὸ θελῆσαί μοι μιγῆναι οὐκ ἐθελούσῃ· ἀποθάνοις, ὦ Προῖτε, εἰ μή με ἐκδικήσειας, κατὰ ἀρὰν λεγούσης. συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐθελούσῃ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου γυναικὸς διὰ μικρῶν ἐπεξελθών.
20 τρεῖς δὲ οὗτοι τρόποι μίξεως· ἢ γὰρ βούλεταί τις μὴ βουλομένης τῆς γυναικός, ὡς ἡ Ἄντεια τὸν Βελλεροφόντην διέβαλλεν, ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένῃ σύνεστιν, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ τῇ Καλυψοῖ (ε 155), ἢ βουλομένῃ βουλόμενος, ὥσπερ Αἴγισθος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ· καὶ γὰρ ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε
25 (γ 272). τέταρτος γὰρ τρόπος οὐκ ἔνεστιν· οὐδὲ γὰρ ἄκων ἀκούσῃ σύνεστιν.

L f. 131ᵃ, Π. *B f. 85ᵃ ad τεθναίης (usque ad lin. 19). Cf. Scor. et Harl. ap. Dind. III, p. 289.

2 ἐναργίας (?) L καιρία L 3 βάκχων BL; corr. Dind. 4 αἱ δὲ φεύγουσαι, supra scriptis οι et ι (ut sit οἱ δὲ φεύγρυςι) B, οἱ δὲ φεύγουσι L 6 καὶ Θέτιν ὑποδεχομένην L 7 τὸ correxi; codd. τὸν 9 ...θλα (θύς evan.) B καταχῆαι L 9. 10 τὸ ἁβρὸν παρὰ τὸν διόνυσον βάκχων (corr. e βάκχον) παραστήσει L βάκχων B 13 οὐχ ὡς τινες B ἐξεδ. τὸ τεθνήξῃ L 14 ἀποκτείνης L 15 λεγούσης B τιμωρήσαις L 16 θελῆσαι μιγῆναι μοι B 18 ἀρχαῖα vix sanum; αἰσχρά? 19 ἀκάτου BL; corr. Dind. 20 τρεῖς δὲ sqq. in *B non exstant 21 διέβαλεν Sc. 22 ἐθέλων om. L θελούσῃ Sc. 23 ἢ βουλομένην L 25 οὐκ ἔστιν Sc.

11 Idem omisso Porph. auctore B f. 84ᵇ et A f. 83ᵃ h. l., ita ut rem ab illo allatam recte ad Nicanorem Friedlaender retulerit (Nic. π. Ἰλ. στιγμ., p. 186).
13—17 Cf. duo schol. Lp f. 123ᵇ, c. l. *τεθναίης* (p. 297, 35—298, 3 Bachm.).
20 †B f. 85ᵃ ad *οὐκ ἐθελούσῃ* (id. Lp f. 123ᵇ c. l. *μιγήμεναι*): *τρεῖς τρόποι μίξεων. ἢ βούλεταί τις μὴ βουλομένῃ μιγῆναι, ὡς νῦν οὗτος λοιδορεῖται. ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένῃ, ὡς Ὀδυσσεὺς παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ τῇ Καλυψοῖ. ἢ ὡς Αἴγισθος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐθέλων ἐθελούσῃ. τέταρτος δὲ τρόπος οὐκ ἔστιν· οὐδεὶς γὰρ ἄκων ἀκούσῃ πώποτε* <*ποτὲ* Lp> *μίγνυται.* Cf. Eust. p. 632, 17: *ἐνταῦθα δὲ ἐνθυμητέον τὸ τοῦ Πορφυρίου, ὡς ἢ ἐθέλων ἐθέλουσάν τις εὑρίσκει κτλ.*, id. γ 272 (p. 1467, 27).

B f. 85ᵃ ad οἷον. Lp f. 123ᵇ. 166. ἀντὶ τοῦ παράδοξον. πῶς δὲ οὐκ ἤλεγξε; διασύρει διὰ τούτου τὸ τῶν ἀνδρῶν γυναικοπαθὲς Ὅμηρος.

Lp f. 123ᵇ c. l. σήματα λυγρά. 168. οἱ μὲν τὰ γράμματα. κατὰ γὰρ λόγον φιλόσοφον, ἐπεί εἰσι σημεῖα φωνῶν ἢ νοημάτων ἢ πραγμάτων· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο (Η 175)· ὅς μιν ἐπιγράψας (Η 187). ἄτοπον γὰρ τοὺς πᾶσαν 5 τέχνην εὑρόντας οὐκ εἰδέναι γράμματα. τινὲς δέ, ὡς παρ' Αἰγυπτίοις, ἱερὰ ζώδια, δι' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα. Πορφύριος μὲν σήματα τὰ γράμματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον.

B f. 96ᵃ ad Η 175. Lp f. 136ᵃ. γράμμασιν ἐσημήναντο (Η 175). καὶ πῶς ὁ κῆρυξ οὐδὲ οἱ ἄλλοι γνωρίζουσιν; ὅτι ἐθνικὰ ἦν. 10

172. ad Δ 434.

Eust. Z, p. 634, 41. 179. καὶ ζητητέον τὸν Πορφύριον καλῶς τοῖς περὶ τούτων (de Chimaera rebusque ad eam pertinentibus) διαιτῶντα.

*B f. 85ᵇ ad κεῖνος. 200. τίς ἡ αἰτία, φασί, τοῦ τὸν Βελλεροφόντην ἀπεχθῆ πᾶσι θεοῖς γενέσθαι καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων συναναστροφὴν ἐκκλίνειν; καὶ πρὸς 15 τίνα ἔχει τὴν ἀναφορὰν τὸ

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήιον οἶος ἀλᾶτο;

τόν θ' ἑαυτοῦ πρόγονον πῶς οὐκ ἀφρόνως ὁ Γλαῦκος ἀπεχθῆ γενέσθαι θεοῖς καταγγέλλει ἀφ' οὗ τὴν τῆς ξενίας φιλίαν καταβάλλεσθαι ἔμελλε; 20 ῥητέον δὲ ὅτι οὐδέπω γνωρισθεὶς ὁ Γλαῦκος Διομήδει, ὡς προγονικὴν ἔχων πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὑπεύθυνός ἐστιν ἁπλοϊκώτερον διηγούμενος

---

1 δὲ om. Lp 1. 2 ἢ διασύρει τὸ γυναικοπ. τῶν ἀνθρώπων διὰ τούτων Ὅμηρος Lp 14 post ἀπεχθῆ in cod. quattuor vel quinque literae erasae; tentavi πᾶσι

3—8 Duo scholia eandem fere rem continentia conglutinata sunt. Prius quoque scholium (lin. 3—7) quin ad eundem Porphyrium referendum sit, collata quaestione ad *H* 175 quamvis pessime tradita, quam huc transtulimus (lin. 9. 10), dubitari vix poterit.

3. 4 †Eust. p. 633, 10.

7. 8 Omisso Porphyrii nomine idem B f. 85ᵃ ad *σήματα*: *σήματα μὲν τὰ γράμματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον*. Ceterum vix est quod moneamus ita interpretatum Porphyrium ab Aristarchi sententia dissentire (v. Lehrs, Arist. p. 95).

10 Verisimile videtur etiam prima verba scholii B f. 96ᵇ ad *γινώσκοντες H* 185 (id. L f. 150ᵃ, Lp f. 136ᵃ c. l. *οἱ δ' οὐ γινώσκοντες*) huc referenda esse: *οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες· διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα*. De iis quae ibi sequuntur de Callistrato Samio res in medio relinquenda.

12 Neque quid Eustathius in iis quae apud eum antecedunt vel sequuntur neque quid scholia, si forte, e Porphyrio hauserint investigari potest. Cogitet quis de B f. 85ᵃ ad *πρόσθε* Z 181 (id. Lp f. 124ᵃ): *εἰ τὸ πλεῖον καὶ ἐμπρόσθιον μέρος εἶχε λέοντος, ἔδει αὐτὸ χίμαιραν μὴ καλεῖσθαι ἀλλὰ λέοντα κτλ.*, quae iis fere respondent quae apud Eust. p. 634, 45—49, exstant. Sed parum certum.

τὰ κατὰ τὸν πάππον καὶ ἀληθέστερον μᾶλλον ἢ κεχαρισμένως, ὥσπερ
δ᾽ ἐν ἀρχῇ διέσυρε τὰ ἀνθρώπινα τὸ φρύαγμα τοῦ Διομήδους καθαιρῶν·
Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις; οἵη περ φύλλων
γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· φύλλα τὰ μέν τ᾽ ἄνεμος χαμάδις
5 χέει, ὣς ἀνδρὸς γενεὴ ἡμὲν φύει ἠδ᾽ ἀπολήγει (v. 145-49), οὕτω
καθαιρεῖ δι᾽ οἰκείων παραδειγμάτων· ἢ μήποτε, τῶν καθόλου ῥηθέντων
ἐν τοῖς πρόσθεν, πίστις ἡ περὶ τὸν πρόγονον μεταβολὴ ἐκ τοσαύτης
ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας γενομένη. ἐκεῖνο δὲ πάλιν, ὅπερ ἔπρεπε τῷ
ἀπογόνῳ, * * * * γεγονέναι τὴν συμφοράν, οὐκ ἀπεκάλυψε. μήποτ᾽ οὖν,
10 ὥς φαμεν ἀλλ᾽ ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀναφορὰν εἰς τὰ καθόλου περὶ
τῶν ἀνθρώπων ῥηθέντα, ὡς θάλλει τε ὁμοῦ καὶ πάλιν μαραίνεται
— κἀκεῖνος οὖν, ὅτε τὰ ἀνθρώπινα πάσχειν ἔμελλε καὶ ταῖς τύχαις ἐν-
ίσχεσθαι ταῖς ἀνθρωπίναις, μεταβέβληκεν —, ἐπειδὴ τὰς μὲν εὐτυχίας
εἰώθασιν ἀναφέρειν εἰς τὸ θεοφιλές, τὰς δὲ δυστυχίας εἰς ἀπέχθειαν
15 θεοῦ, τὴν μεταβολὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ Βελλεροφόντου εἰκότως εἰς
ἀπέχθειαν θεῶν ἀνατέθεικεν. ὅτι δὲ πολλή τις ἡ κατ᾽ αὐτὸν μεταβολὴ
γέγονε, δηλοῖ ἃ καταλέγει δυστυχήματα αὐτοῦ· Ἴσανδρον μὲν γὰρ τὸν
υἱὸν αὐτοῦ Ἄρης μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε, Λαοδάμειαν
δὲ τὴν θυγατέρα χωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. οὐκ ἀπ-
20 εικὸς οὖν ὑπερπαθήσαντα αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῶν τέκνων ἀπωλείᾳ φιλέρημον
γενέσθαι καὶ πενθοῦντα ἀνακαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς ὡς θεομισῆ γενόμενον.
ἅπερ οὖν ἐκεῖνος δυστυχῆ περὶ ἑαυτοῦ κατακέκρικε, ταῦτ᾽ εἰς τὰ γένη ὡς
διαδοθέντα εἰκὸς ἦν μὴ ἀγνοῆσαι τὸν ἔκγονον. ἄμεινον γὰρ διὰ τὰ
τέκνα φάναι τὸ τῆς λύπης μέγεθος γενέσθαι ἢ νόσῳ ἀνενέγκαι τὴν
25 αἰτίαν τῇ τῶν μελαγχολώντων, οἳ φιλέρημοι γίνονται καὶ τὰς λεωφό-
ρους ἐκτρέπονται λυπούμενοι ἐπὶ μηδενὶ λύπης ἀξίῳ. Ἀντίμαχος δὲ
ἐν τῇ Λύδῃ, ὅτι τοὺς Σολύμους ἀνεῖλε θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ

3 τίὴ cod. 4 τοίη δὲ cod. 9 ante γεγονέναι excidisse videntur διὰ τῶν θεῶν vel ἐκ τῆς τῶν θεῶν ἔχθρας vel similia; lacuna in cod. non exstat 14 δυστυχίας ἐπάχθειαν θεοῦ (om. εἰς) cod.; corr. Vill.

1 sqq. † (Paucis tantum aliunde additis) B f. 85b ad *καππεδίον* v. 201 (id. L f. 131b): *ἡ τῶν παίδων ἀπώλεια γέγονεν αὐτῷ τοῦ μονασμοῦ αἰτία, ὡς καὶ τῷ Λαέρτῃ. ἀλήιον δὲ πεδίον, ὅπερ ᾤκει ἀλεείνων τοὺς ἀνθρώπους. τάχα δὲ καὶ τὰ τῆς τύχης εἰς θεοὺς ἀναφέρει. ὥσπερ δὲ ἐν ἀρχῇ διέσυρε τὰ ἀνθρώπινα, τὸ φρύαγμα Διομήδους καθαιρῶν, καὶ νῦν οὐκ ἀπώκνησε τὴν τῆς τύχης περὶ τὸν πρόγονον ὁμολογῆσαι μεταβολήν; ἢ τάχα πιστοῦται τὰ ἀγαθὰ διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν ἀτυχιῶν. τὸ δὲ ἀλήιον τινὲς ἐδάσυναν παρὰ τὸ τοὺς* ⟨om. L⟩ *ἅλας ἐκεῖ πήγνυσθαι, ἄμεινον δὲ ψιλοῦν ἀπὸ τῆς ἄλης* (extrema etiam in cod. A Z 200).

23 †B f. 85b ad *θυμὸν* v. 202 (id. Lp f. 124b c. l. *ὃν θυμὸν κατέδων*, L f. 131b post ea quae ad lin. 1 sqq. edidimus pergens: *τὸ δὲ ὃν θυμὸν κατέδων οὐχ ὡς κτλ.*): *οὐχ ὡς οἱ* ⟨om. L; B spr. lin. scrpt.⟩ *νεώτεροί φασι* ⟨om. Lp⟩ *μελαγχολήσας* ⟨*μελαχολήσας* Lp⟩ *ἀλλ᾽ ὀδυνώμενος ἐπὶ τῇ τῶν ἑαυτοῦ* ⟨*αὐτοῦ* Lp⟩ *παίδων ἀπωλείᾳ ἐμόναζε. διδάσκει δὲ κτλ.*, quae huc non pertinent. De *μελαγχολίᾳ* Bellerophontis v. Arist. probl. 30, 1 (Eust. p. 636, 35).

τοῦτο μιcηθῆναι αὐτόν φηcιν ὑπὸ τῶν θεῶν. Λέων δέ, ἐν τοῖc Χρυcαορικοῖc γεγράφθαι φηcίν, ὡc ἀπήχθετο πᾶcι θεοῖc * * * * * * Προίτῳ μὲν διαβεβλημένοc ὑπὸ τῆc γυναικὸc ἀδίκωc, Ἰοβάτῃ δὲ ἢ Ἀμφιάνακτι ἐκ τῶν γραμμάτων· τούτῳ δ' ἀκόλουθον καὶ τὸ πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. φαcὶ δὲ τοὺc ὕcτερον Πιcίδαc κληθένταc Cολύμουc πρότερον κεκλῆcθαι. 5

201. *B (= Ζητ. Vat. 11) v. in extrema operis nostri parte.

*B f. 86ᵇ ad ἐξέλετο. L f. 132ᵇ, Π. 234. διὰ τί ὁ μὲν Γλαῦκοc προήχθη εἰc φιλοτιμίαν τοῦ ἀλλάccειν τὰ ὅπλα χρυcᾶ ὄντα πρὸc Διομήδην, ὁ δὲ ποιητὴc ἐπιτιμᾷ ὡc οὐ δέον οὐδ' εἰ φίλοc εἴη, προϊέcθαι πλείονοc ἄξιον; 10

προγόνων ὁ Γλαῦκοc φιλοτιμίαν ἐξηγηcαμένου Διομήδουc ἀκούcαc οὐκ ᾠήθη δεῖν ἐλαττοῦcθαι ταύτηc· Οἰνεὺc γάρ ποτε δῖοc ἀμύμονα Βελλεροφόντην ξείνιc' ἐνὶ μεγάροιcιν ἐείκοcιν ἤματ' ἐρύξαc· οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοιcι πόρον ξεινήια καλά· Οἰνεὺc μὲν ζωcτῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν, Βελλεροφόντηc δὲ δέπαc ἀμφικύπελλον (v. 216—220). ταῦτ' οὖν ἀκούcαc ὁ Γλαῦκοc προήχθη εἰc φιλοτιμίαν προγονικήν· ὡc γὰρ Βελλεροφόντηc ζωcτῆροc οὐκ ἀπηξίωcε χρυcοῦν ἔκπωμα δοῦναι καὶ ὅλωc χρύcεον δεδώρηται τῷ ξένῳ, οὕτω καὶ αὐτὸc χρυcὸν ὃν εἶχε περικείμενον δοῦναι προήχθη, ἀκούcαc παρὰ τοῦ φοβερωτάτου Διομήδουc τῶν τότε· 15 20

τῷ νῦν cοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνοc φίλοc Ἄργεϊ μέccῳ
εἰμί, cὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι

(v. 224), καὶ προcέτι εἰπόντοc τοῦ Διομήδουc

τεύχεα δ' ἀλλήλοιc ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε
γνῶcιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι (v. 230. 31). 25

μικρολογίαc γὰρ ἦν αἰτηθέντα τοῖc μὲν ἄλλοιc ὑπακοῦcαι, ἀντειπεῖν δὲ πρὸc τὰ δῶρα.

ὁ ποιητὴc δέ, φηcὶν Ἀριcτοτέληc, οὐχ ὅτι τὰ πλείονοc ἄξια ὄντα προήκατο ἐπιτιμᾷ, ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ καὶ χρώμενοc προΐετο. οὐδὲν γὰρ ἀλλοιότερον, ὥcπερ ἂν εἰ ἀπέβαλε τὰ ὅπλα· ἐπιτιμᾷ οὖν ὅτι κρείττω προΐετο οὐκ εἰc τιμὴν ἀλλ' εἰc χρῆcιν· ἀναγκαῖον δὲ τοῦτο δηλῶcαι εἰπόντα τὴν ἀξίαν. 30

τινὲc δ' οὐ καταμέμφεcθαί φαcιν ἐν τῷ φάναι Κρονίδηc δὲ

2 lacunam, quae in cod. non apparet, sensus postulare videtur 8 L in lemm.: ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδηc ἐξέλατο (sic) φρέναc Ζεύc ἀλλάξαι L Διομήδη L 9 ὁ ποιητὴc δὲ L 10 τὸ πλ. ἄξ. L 11 ἀκούcαντοc L 18 δοῦναι delendum et pro ὅλωc χρύcεον scribendum ὁλόχρυcον videtur; καὶ ὅλωc χρυcὸc ἐδωρεῖτο coni. Kamm. p. 45 19 περικείμενον e coni. Cobet.; codd. παρακείμενον 20 παρὰ τοῦ L; περὶ τοῦ B 24 τεύχε' ἀλλήλοιc L 25 εὐχώμεθα L 28 φηcὶν Ἀριcτοτέληc, supra scriptis ὡc ὁ, L 29 χρώμενοc προήκατο L

1 Leonis Alabandensis Carica et Lyciaca comm. Suid. v. *Λέων*.

φρένας ἐξέλετο Ζεύς· τὸ γὰρ ἐξελεῖν δηλοῖ καὶ τὸ εἰς μέγα ἆραι καὶ αὐξῆσαι, ὡς ἐν τῷ

κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν (Π 56)·

δηλοῖ γάρ· ἣν εἰς τιμὴν γεραίροντές με δεδώκασι καὶ τὸ γέρας μου
5 αὔξοντες· γέρας γὰρ ἔξελον ἐξαίρετον ποιοῦντες. τὰ δὲ γινόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θεοῖς εἰώθασιν ἀνάπτειν. τὸ μέντοι ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου (Ζ 226) ἀντὶ τοῦ ἐν ὄψει πάντων, ὡς εἰδέναι αὐτοὺς ὅτι ξένοι ἀλλήλων ἐσμέν, ἢ μὴ μόνον ἀλλήλων φειδώμεθα ἀλλὰ καὶ οἱ ὅμιλοι ἡμῶν. ἀλλ' οὗτοι μὲν διὰ προγονικὴν φιλίαν
10 τὸν πρὸς ἀλλήλους ἐσπείσαντο πόλεμον, Σαρπηδὼν δὲ καὶ Τληπόλεμος συγγενεῖς ὄντες καὶ τοῦτο γινώσκοντες συνελθόντες διὰ θανάτου ἐκρίθησαν, τοῦ μὲν ἀποθανόντος τοῦ δὲ τρωθέντος (Ε 655 sqq.). οὕτως ἡ λεγομένη συγγένεια πρὸς φιλίαν οὐδὲν συνεργεῖ.

ἄλλως. ἀσύμφορον δοκεῖ εἶναι ἄφρονας καλεῖν τοὺς λαμπροὺς
15 τὰς ψυχὰς καὶ ἀποκλείειν τὰς μεγαλοψυχίας τῶν ξένων πρὸς ἀλλήλους. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι, τὸ ἐξέλετο ἀποδιδόντες τὸ ἐξαίρετον καὶ ἔκκριτον ἐποίησε, βιαίως πως. οἱ δὲ περίφρασιν εἶναι· Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο· μὴ γὰρ ἀμειψάμενος ἀλλ' ἀπειθήσας ἀνῃρέθη ἄν, πολὺ βιαιότερον ἀποδιδόντες. οἱ δὲ πρὸς τὸν καιρόν, ὅτι
20 ὁ χρυσὸς ἐπιτηδειότερος πρὸς τὸν πόλεμον διὰ τὸ στίλβον τῶν ὅπλων. ἐμοὶ δὲ οὐδ' οὕτως καλῶς * * * * * * * καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς

---

4 ἣν εἰς in ras. L γεραίροντες μεταδεδώκασι BL 5 ἐξέλον B 7 ὁμήλου L 11 δι' ἀθανάτου L 13 post συνεργεῖ B signum scholii finiti (:—), tum (lin. 14) ἄλλως κτλ. ab eadem manu in margine extern. 21 intercidisse nonnulla apparet, sed quidnam scholii auctor sibi voluerit difficile dictu. Videtur tamen magnificum Glauci donum ita accipere, ut quasi sceleris cuiusdam expiandi causa (e. c. a Pandaro commissi) datum sit, ita ut cum ratione quae inter Preces et Aten intercedit comparetur

---

1 sqq. †Eust. p. 638, 52: *ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ φρένας ἐξείλετο Ζεύς, ὅ ἐστιν ἐξαιρέτους ἐποίησεν, ὡς τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ.* — Paris. 2894 Z 234 (Cramer. III, p. 253): *ἐξελέξατο Ζεύς: ἐξαιρέτους ἐποίησε διὰ τὸ μὴ γλισχρεύσασθαι περὶ τὴν δόσιν.*

Ad I 377 (*ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς*) † Lp f. 161^b sine lemm.: *ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ Γλαύκου ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτους τὰς τοῦ Γλαύκου φρένας ἐποίησεν, ὡς καὶ Πορφυρίῳ δοκεῖ. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐστέρησε φρενῶν.* Cf. Eust. ibid., p. 757, 13; id. ad P 470, p. 1115, 12.

10—13 Aliter de Sarpedonis et Tlepolemi pugna in quaestione ad E 631 servata iudicatur.

14 sqq. Alterum quod hic incipit schol. *B, quoniam praeter res e priore excerptas nonnulla continet quae illic non leguntur, priori subiungere quam infra textum collocare maluimus, quamvis habeat quae a Porphyrio ipso profecta non sint. Auctor enim quisquis fuit scholii non solum ex eo sua excerpsit, sed etiam suum de sententia quam ille amplexus erat iudicium (*ἐξέλετο = ἆραι καὶ αὐξῆσαι*) non dissimulavit.

19 Cf. p. 96, 28 sqq.

κοῦραι μεγάλοιο, χωλαί τε ῥυcαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ (I 502. 3).

B f. 86ᵇ ad ἔνθ' αὖτε. Lp f. 125ᵃ c. l. ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ.

εἰκότως ὁ Γλαῦκος τοῦ προγόνου τὸ φιλότιμον ἀκούσας Βελλεροφόντου χρυσὸν δωρεῖται πρὸς τὸ παρόν, ἄλλως τε ὑπερήδεται τῇ συντυχίᾳ γινόμενος ἰδιόξενος τοῦ παναρίστου Διομήδους. τὸ δὲ ἐξέλετο ἀντὶ τοῦ ὑπερηύξησε τῇ φιλότητι. ἢ μᾶλλον αἰτιᾶται αὐτὸν ὅτι κατὰ τῶν συμμάχων ἐκόσμει αὐτὸν λαμπροτέροις ὅπλοις. ἢ ὡς Ἡφαιστότευκτα. ἤ, ὡς Πίος, ἵνα κἂν τούτῳ αὐξήσῃ τὸν Ἕλληνα ὡς μὴ ἐξ ἴσου ἀπηλλαγμένον, ὅπερ ἡδὺ τοῖς ἀκούουσιν· ὅπου γὰρ ταῦτα, εὔκαιρος ἡ τῶν πολεμίων ὁρμή.

B f. 86ᵇ ad Τυδεΐδην. L f. 133ᵃ. Lp f. 125ᵃ c. l. ὃς πρὸς Τυδεΐδην.

235. καὶ πῶς οὐ Διομήδης φρενῶν λείπεται γυμνούμενος, πρὸ μικροῦ τῶν Τρώων παρασπονδησάντων (Δ 104 sqq.); τάχα οὖν τὸν ζωστῆρα μόνον καὶ τὸ ξίφος, ὡς οἱ περὶ Ἕκτορα, ἤμειψαν (Η 303—5). οὐ γὰρ τὴν ἀσπίδα πρὸς χάριν ἐδίδουν· ἢ γὰρ ἂν προὔκρινε τὴν Αἴαντος Ἕκτωρ, εἰ ἐδίδοτο, ὑπερτέρως ζωστῆρος.

252. **Vatic.** Ζητ. ιζ' (potius XVIII). πρόσσχες δή μοι καὶ τούτοις, εἰ προσήκουσαν παρ' ἡμῶν λαμβάνει τὴν λύσιν·

ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

τὸ εἰσάγουσα οὐκ ἔστι κατὰ τὸ σύνηθες, οἷον εἰσφέρουσα· οὐ γὰρ εἰσάγειν μεθ' ἑαυτῆς λέγει τὴν Λαοδίκην ἀλλὰ πρὸς τὴν Λαοδίκην εἰσπορευομένην, ᾗ ὁμοιωθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη τὴν Ἑλένην ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐξήγαγεν· εἰδομένη γάρ φησι

*B f. 86ᵇ ad ἐσάγουσα h. v., L f. 133ᵇ ib., Π: πρόσσχες μοι καὶ τούτοις, εἰ προσήκουσαν παρ' ἡμῶν λαμβάνει τὴν λύσιν·

ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

τὸ ἐσάγουσα οὐκέτι κατὰ τὸ σύνηθές ἐστιν, οἷον εἰσφέρουσα (οὐ γὰρ ἐσάγειν μεθ' ἑαυτῆς λέγει τὴν Λαοδίκην), ἀλλὰ πρὸς τὴν Λαοδίκην εἰσπορευομένη· εἰσῄει γὰρ πρὸς Λαοδίκην, ἀλλ' ἐπεὶ ταύτῃ ὁμοιωθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη τὴν Ἑλένην ἐπὶ

5 γενόμενος Lp 6 τῇ φιλοτιμίᾳ ὡς τὸ γέρας ἔξελον. ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο. ὅτι κατὰ τῶν συμμάχων κτλ. Lp 6 ὅτι κτλ. e Lp dedimus, quo multo brevius schol. B hoc tantum habet: ὅτι λαμπροῖς ὅπλοις ἐκοσμεῖτο κατὰ ἑαυτοῦ καὶ τῶν συμμάχων· ὅπου γὰρ ταῦτα, εὔκαιρος ἡ τῶν πολεμίων ὁρμή, quae post αἰτιᾶται αὐτὸν male inter se cohaerere nemo non videt 8 πῖος Lp τοῦτο Lp 11 καὶ πῶς οὐ δέδιε Διομηδ. γυμν. Lp 12 παρασπονδισάντων L 13 ἔμειναν L 14 προύκρινε (ε e corr.) B 14. 15 τὰ Αἴαντος L ὑπερτέρως ζωστῆρος conieci dubitanter; ὑπὲρ τὴν νέστορος BLp, ὑπερτέρως (?) νέστορος L

17ᵃ πρόσχες V 19ᵃ λαβὼν V 29ᵃ .λένην (ε eras.) V

17ᵇ—23ᵇ in uno L (qui lin. 17 πρόσχες, 21. 22 ἐπάγουσα habet)

28 sqq. Eadem fere Aristarchi ratio, nisi quod *ἐς ἄγουσα* voluit (v. Ariston.). — Pro *Ἀφροδίτη* recte *Ἶρις* †B f. 86ᵇ ad *Λαοδίκην* (id. Lp f. 125ᵇ): *πρὸς Λ. εἴσεισι, πευσομένη τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐξήγαγεν Ἑλ. αὐτῇ γὰρ ἡ Ἶρις εἰκασθεῖσα ἐξήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ τεῖχος* . . . . .

γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων Λαοδίκην (Γ 122—24). νομίζουσα οὖν ὄντως εἰς τὸ τεῖχος 5 ὑπὸ τῆς Λαοδίκης ἀπῆχθαι, εἰσῄει τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου πολυπραγμονήσουσα.	τὸ τεῖχος ἐξήγαγεν· εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, τὴν Ἀντηνορίδης ἔσχε κρείων Ἑλικάων, Λαοδίκην· νομίζουσα γὰρ ὄντως εἰς τὸ τεῖχος ὑπὸ τῆς Λαοδίκης ἀπῆχθαι, εἰσῄει τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου πολυπραγμονήσασα.
τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες ἄκρι-10 τον ἐκ πεδίου (Η 435. 36). τῷ ἐξαγαγόντες ὁμοίως τῷ εἰσάγουσα κέχρηται, ὡς γὰρ τοῦ . . . . τὸ ἐξαγαγόντες ἐκπορευ-15 θέντες τοῦ πεδίου. ἕνα . . . . μὴ καθέκαστον τῶν τεθνηκότων διακρινομένων.	L f. 155ᵃ, Π (ad Η 336): εἰς τὸ τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες. ὁμοίως τῷ εἰσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην κέχρηται. ὡς γὰρ τοῦτο σημαίνει τὸ εἰσπορευομένη, οὕτως τὸ ἐξαγαγόντες τὸ ἐκπορευθέντες τοῦ πεδίου. ἕνα τύμβον πάντων ἄκριτον ἐποιήσαντο, τουτέστι μὴ καθέκαστον τῶν τεθνηκότων διακρινόμενον. τὸ δὲ ἄκριτον ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστον, ἀχώριστον, ὅμοιον τῷ λοιπῷ πεδίῳ. 20

260. v. 265, p. 101.

265. Ζητεῖται πῶς ποτε ἐναντία ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς λέγει· προειπὼν γὰρ ἀνδρὶ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει (Ζ 161) νῦν

**B f. 87ᵃ ad ἀπογυιώσης (ι eras.). L f. 134ᵃ.

2ᵃ τ.. Vᵗ, τὴν V² in marg. ἔχε V 4ᵃ τ...ος V¹, τεῖχος V² in marg. 12ᵃ—17ᵃ inter τοῦ et τὸ ut inter ἕνα et μὴ verba aliquot in cod. V fuerunt, quae tinctura adhibita deleta sunt 17 καθέκα..ον V

1ᵇ εἰδομένην L 2ᵇ ἀντινορίδαο L 3ᵇ ἀντινορίδης ἑλένην κρ. ἑλ. L 9ᵇ ἀμφιπυρὴν L

23 κεκμηκότι L

8—20 † B ad *ἕνα χεύομεν Η* 336 (id. Lp f. 139ᵇ c. l. *ἕνα χεύομεν*), nonnullis aliunde additis: *ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν. τὸ δὲ ἐξαγαγόντες ὅμοιόν ἐστι τῷ Λαοδίκην ἐσάγουσα, ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη. οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες. τὸ δὲ ἄκριτον ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστον, ἀχώριστον, ὅμοιον τῷ λοιπῷ πεδίῳ. τὸ δὲ ὦκα προστέθειται, ἵνα πιθανὸν δοκῇ τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τεῖχος.* Prima huius scholii verba, ut A. Roemer litteris ad me datis significavit, usque ad *τοῦ ἐξελθόντες* (addito *τοῦ πεδίου*) etiam Vict. exhibet, qui eorum quae sequuntur loco haec habet: *ἄκριτον δὲ ἀντὶ τοῦ χύδην, ἰσόπεδον, ὅπως μὴ ἐπιγινώσκηται εἰ ἔστι τάφος. οὕτω Πορφύριος.* Simil. Eust. *Η*, p. 684, 13.

18 sqq. Ex his verbis concludas, Porphyrium in integra quae olim exstiterit quaestione etiam de ea difficultate egisse, quae Aristarcho causa fuit ut *Η* 334. 35 obelo notaret, v. schol. A *Η* 334: ... *ἐναντιοῦνται δὲ καὶ τὰ ἑξῆς· τύμβον — ἐκ πεδίου, ἀδιαχώριστον, ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον. πῶς οὖν ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος*; cf. schol. A *Η* 436.

22 sqq. Cf. schol. Paris. 2556 (Cramer, A. P. III, p. 169) simillimum.

†* B f. 87ᵃ ad *κεκμηῶτι* v. 261: *πῶς εἰς τὸ ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι*

ἐπάγει μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. ἡ μὲν οὖν
ὑπὸ πολλῶν γενομένη λύσις τοῦ ζητήματος τοιαύτη, ὅτι ἕτερόν ἐστι
πρόσωπον Ἑκάβης τὸ λέγον ὠφέλιμον εἶναι τὸν οἶνον, ἕτερον δὲ τὸ
τοῦ Ἕκτορος τὸ ἀρνούμενον· οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν εἰ παρὰ τῷ ποιητῇ
ἐναντία λέγεται ὑπὸ διαφόρων φωνῶν. ὅσα μὲν γὰρ ἔφη αὐτὸς ἀφ' 5
ἑαυτοῦ ἐξ ἰδίου προσώπου, ταῦτα δεῖ ἀκόλουθα εἶναι καὶ μὴ ἐναντία
ἀλλήλοις· ὅσα δὲ προσώποις περιτίθησιν, οὐκ αὐτοῦ εἰσιν ἀλλὰ τῶν
λεγόντων νοεῖται, ὅθεν καὶ ἐπιδέχεται πολλάκις διαφωνίαν, ὥσπερ καὶ
ἐν τούτοις. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη οὐκ εἰδυῖα τὸν κάματον τῶν ἀνδρῶν
ταύτης ἐστὶ τῆς γνώμης, ὁ δὲ Ἕκτωρ μάλιστα ἐπιστάμενος ἀντιλέγει. 10
ἔπειτα καὶ ἡ μὲν πρεσβῦτις ἦν, χαίρει δὲ τῷ οἴνῳ ἡ ἡλικία αὕτη —
ἐπωφελὴς γὰρ ταύτῃ ἐστὶν ὁ οἶνος θερμὸς ὢν καὶ ὑγρὸς ψυχρᾷ οὔσῃ
καὶ ξηρᾷ καὶ ἀναρρώννυσιν αὐτήν —, ὁ δὲ Ἕκτωρ νέος ἦν καὶ ἀκμαῖος.
ἄμεινον δέ ἐστιν ἐκεῖνο λέγειν καὶ δεικνύειν, ἑκάτερον τῶν εἰρημένων
ἔχεσθαι λόγου καὶ μὴ εἶναι ἐναντία τὰ περὶ τοῦ οἴνου λεγόμενα, ἐὰν 15
σκοπῇ τις, ὅτι ἐπὶ παντὸς πράγματος ὁ καιρὸς καὶ τὸ μέτρον πολὺ
διαλλάττει. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου· τῷ μὲν γὰρ μέτρια πεπονηκότι
πρὸς ἰσχὺν ὁ οἶνος συμφέρει, τὸν δὲ πάνυ κεκμηκότα σφάλλει· ὅπερ
συμβέβηκε τῷ Ἕκτορι, οὐ μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πολέμου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ
ἐπὶ τὴν πόλιν δρόμου. ἄλλως τε καὶ οὐδὲ σιτίου οὐδενὸς ἐγέγευστο· 20
ἡ γὰρ τροφὴ σὺν τῷ οἴνῳ τὸ πλεῖστον συμβάλλεται εἰς δύναμιν, ὥσπερ
καὶ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ ποιητής·

---

5 λέγει L 5. 6 ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐξ ἰδ. πρ. L 6 ταῦτα δὴ ἀκολ. εἶναι ἀλλ. καὶ μὴ ἐναντία L δὴ pro δεῖ ⟨Bkk.⟩ etiam B 7 οὐκ αὐτοῦ ἐστιν L 9 Ἑκάβη om. L 10 Ἕκτωρ om. L 12 γὰρ αὐτῇ L ὁ οἶνος om. L 13 ἀναρώνυσιν B 17 ἐπὶ τούτῳ L 19 οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ πολέμου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ δρόμου τοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν L 20 οὐδενὸς πώποτε ἐγένετο L 21 τὸ πλεῖστον εἰς δύναμιν συμβάλεται L

μένος μέγα οἶνος ἀέξει ἑξῆς λέγει μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι; λύοιτο δ' ἂν προσώπῳ μὲν ὅτι οὐ πάντες τὰ αὐτὰ δοκιμάζουσι, λέξει δὲ ὡς ὑπερβατῶς. [ὅτι μεμνημένος τοῦ πατρὸς ἔκλαιε. λείβων οὖν ἀντὶ τοῦ λείβειν ποιῶν εἴρηκε] μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ· χερσὶ δ' ἀνιπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Quae verba uncinis inclusimus misere decurtata casu aliquo cum scholio coniuncta e disputatione de verborum *λείβειν* et *εἴβειν* differentia (v. Epimer. An. Oxon. I, p. 173, 9: *ἰστέον δὲ ὅτι οὐδέποτε εἴβειν τέθειται ἐπὶ τοῦ σπένδειν, τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως*) servata esse videntur. Qua in disputatione locus esse potuit Telemachi afferendi patris memoria commoti lacrimas profundentis, δ 114 (cf. δ 153): *αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν*).

1 sqq. Aristonico auctore *τὸ δοκοῦν μάχεσθαι* Aristarchus ita explicavit: *ἔστι δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόσωπα καὶ ἑκάτερον πρός τι εἴρηται.* — Ceterum solutionis *ἀπὸ τοῦ προσώπου* rationem Porphyrius ad Z 488, p. 104, 19, eodem fere modo definit.

σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή (I 706),
καὶ πάλιν·

ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς
ἀνδράσι δυσμενέσσι πανημέριον πολεμίζῃ καὶ τὰ λοιπά
5 (T 168 sqq.). ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα λύσις τοῦ ζητήματος, καθ' ὑπερβατὸν ἐξηγουμένων τινῶν οὕτως· μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ, χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι, οὐδέ πῃ ἔστι κελαινεφέι Κρονίωνι αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς
10 τε λάθωμαι, ἵνα ὡς μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας τὸν οἶνον σπένδειν θεοῖς παραιτῆται καὶ μὴ ὀργήν τινα παρὰ θεῶν λάβῃ διὰ τοῦτο. λύεται δὲ τὸ προκείμενον καὶ οὕτως, ὅτι τὸ μένος διχῶς κεῖται, καὶ ἐπὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς καὶ δυνάμεως. ἡ μὲν οὖν Ἑκάβη φύσει τοῦ πιόντος οἶνον τὴν δύναμιν αὔξειν λέγει, ὁ δὲ μαραίνεσθαι τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν
15 τοῦ πιόντος λέγει ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὥστε μὴ κεῖσθαι ἐναντία.

μητρὸς ἦθος ἀναφαίνεται διὰ τούτου (Z 258 sqq.)· καὶ γὰρ ἀεὶ φαγεῖν καὶ πιεῖν ἀξιοῦσι τὰ τέκνα. πιθανὸν δὲ αὐτὸν νοεῖν διψῆν ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ πολέμου. ὑφαιρουμένη δὲ αὐτοῦ τὴν αἰδῶ καὶ τὸ σπείσῃς εἶπεν. ὀνίνησι δὲ οἶνος μέτριος ποθεὶς δύναμίν τε ἐμποιεῖ,
20 ὡς καὶ τὸ τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή (I 706)· ὁ δέ, ἐπεὶ πραΰνει ὁ οἶνος, βούλεται δὲ ἄγριος πρὸς τοὺς πολεμίους εἶναι, παραιτεῖται. ἢ ὅτι δίχα τροφῆς βλάπτει, τῶν νεύρων καθαπτόμενος, ὥς φησι Λύκος. ἢ ὅτι μετέωρον ἔχει τὸ πνεῦμα, ὡς δρομαῖος ἐλθών, σπεύδει δὲ καὶ ἀπελθεῖν δρομαῖος. ἄλλως τε στρατιώταις μὲν θράσος πορίζεται, στρα-
25 τηγοὺς δὲ τῆς φρονήσεως ὑπεκλύει, μόνους δὲ τοὺς ἀποκαμόντας ὠφελεῖ, ὁ δὲ ἔτι ἰσχύει. ἢ ἐν ὑπερβατῷ ἐστι· χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν ἅζομαι, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. ἄλλως τε ὁ μὲν μετὰ πόνους οἶνος ὠφέλιμος, ὁ δὲ πρὸ πόνου ἐπιβλαβής.

B f. 87ª ad ὀνήσεαι v. 260. Lp. f. 125ᵇ c. l. μελιηδέα οἶνον (v. 258).

30 266. ἄμφω τὰς προτάσεις Ἑκάβης παραιτεῖται ὁ Ἕκτωρ. ἠδύνατο

B f. 87ª ad ἀνίπτοισι. Lp f. 126ª c. l. χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν.

1 οἴνου B 4 πολεμίζει B 5—11 ἔστι δὲ καὶ — λάβῃ διὰ τοῦτο in uno L exstant 8 ποι L 11 παραιτεῖται L post διὰ τοῦτο L pergit: δυνατῶς καὶ οὕτως λύειν τὸ προκείμενον ὅτι τὸ μένος κτλ. λύεται δὲ κτλ. B 13. 14 φύσει τὴν δύναμιν τ. πιόντος οἶνον αὔξειν λέγει L 15 λύει ὑπὸ τ. οἴν. L 18 καὶ post αἰδῶ om. Lp 20 ὡς τὸ καὶ τὸ B 22—24 ὥς φησι — δρομαῖος in B desunt 26 post ἰσχύει Lp ita pergit: ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι. καὶ πῶς φησι μή μ' ἀπογυιώσῃς; ἀλλ' ἔστιν ἐν ὑπερβατῷ· χερσὶ δ' ἀνίπτοις κτλ., ita tamen ut signa, quibus finis scholii notari et ipsa verba scholii a lemmate distingui solent, post ἰσχύει et ὀνήσεαι non exstent 27 μένεος — λάθωμαι Lp om. 28 μετὰ πόνον Lp 30 sqq. ἐδύνατο ὑπὸ τῆς Ἑκ. ῥᾳδίως λυθῆναι ἡ πρόφασις Ἕκτορος ὕδωρ αὐτῷ κομισθῆναι κελευούσης, ἵνα πρότερον νίψηται, ἀλλ' οὐ τοῦτο κτλ. Lp

20. 21 †B f. 87ª ad *μελίφρονα* v. 264 (id. Lp f. 125ᵇ c. l. *μελίφρονα*): *τὸν ἀναγκάζοντα ἡδέα διανοεῖσθαι. ἱλαρωτέρους γὰρ ποιεῖ ὡς τὰ πολλὰ τοὺς πίνοντας. ὁ δὲ ἐν πολέμῳ οὐ βούλεται* ⟨*οὐ βούλ. ἐν πολ.* Lp⟩ *πρᾶος εἶναι.*

μὲν οὖν ῥᾳδίως κομισθῆναι ὕδωρ κελευσάσης, ἵνα πρότερον νίψηται καὶ λυθῇ αὐτοῦ ἡ πρόφασις. ἀλλ᾽ οὐ τοῦτο ἦν ἔθος ἀρχαῖον τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίπτεσθαι μόνον, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἀπολούεσθαι σῶμα, ὅπερ οὐκ εὐχερὲς Ἕκτορι ἐπειγομένῳ. καὶ πῶς ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνίπτοις χερσὶν εὔχεται· Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ᾽ ἐμόν, 5 ὡς καὶ ἐγώ περ (v. 476. 77); οὐκ ἔστι τοίνυν ἐναντίον· οὐ γὰρ ταὐτόν ἐστιν ἐπισπένδειν καὶ ἁπλῶς διὰ λόγων εὔχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ διὰ σώματος, τὸ δὲ διὰ ψιλῶν ῥημάτων γίνεται.

*B f. 87ᵃ ad γούνασιν. *B f. 83ᵃ subiunctum schol. B ad ἐπὶ γουνάσιν v. 92. L f. 134ᵇ (inde a lin. 11 τινὲς) Cf. Phil. XVIII, p. 344, *II*.

273. πῶς ὀρθοῦ ὄντος τοῦ Παλλαδίου τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασι θεῖναι παρακλεύεται· τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο; 10 καί τινες μὲν οὖν φασιν ὅτι πολλὰ τῶν Παλλαδίων κάθηται· οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί. οἱ δέ, ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἱκετείας λέγει· φησὶ γὰρ ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (α 267), τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν ἱκετείᾳ καὶ δεήσει. θεῖναι οὖν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι τουτέστιν ἐπὶ τῇ λιτανείᾳ 15 καὶ δεήσει θεῖναι τὸν πέπλον. οἱ δὲ ὅτι τῇ ἐπί ἀντὶ τῆς παρά εἴωθε χρῆσθαι, ὡς τὸ ποιμαίνων δ᾽ ἐπ᾽ ὄεσσι μίγη φιλότητι (Z 25) ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὄεσσι, καὶ ἡ μὲν ἐπ᾽ ἐσχάρῃ ἧστο (ζ 52) ἀντὶ τοῦ παρὰ τῇ ἐσχάρῃ. οὕτω γοῦν καὶ ἐπὶ γούνασιν ἀντὶ τοῦ παρὰ γούνασιν Ἀθηναίης. 20

Lp f. 126ᵇ c. l. τῶν ἕν᾽ ἀειραμένη.

293. οὐ πρεπόντως, φησίν, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀδικίας δίδοται τῇ θεῷ τὸ δῶρον. ἀλλ᾽ οὔτε Ἑλένης ὁ πέπλος ἐστὶν οὔτε ἐκ Λακεδαίμονος αἱ γυναῖκες.

---

3 οὐκ om. B οὐκ εὔκαιρον ἔστιν Lp 6 post ἐγώ περ ita Lp: ἢ οὐδὲ τοῦτο ἐναντίον· οὐ γὰρ ταὐτόν ἐστιν ἐπισπεύδειν (sic) κτλ. 8 διὰ ψιλῶν λόγων Lp, om. γίνεται 9 πῶς δὲ ὀρθοῦ ὄντος 𝔅 (= *B ad Z 92) παλαδίου 𝔅 10 τὸν — ἠυκόμοιο om. 𝔅 11 παλαδίων 𝔅 13 φησί, λέγει γὰρ 𝔅 15 τῶν θεῶν λιτανείᾳ 𝔅 θεῶν δεήσει καὶ ἱκετείᾳ L 15—17 θεῖναι τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασιν Ἀθην. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ λιταν. καὶ δεήσει. καὶ τὸ ἐπί οὖν ἀντὶ τῆς παρά ὡς ἐν τῷ π. 𝔅 16 τῇ ἐπεί L 17 ὡς ἐν τῷ π. L - ὄεσσιν ἐμίγη φιλότητι 𝔅 18. 19 καὶ — ἐσχάρῃ om. 𝔅 19 τὸ pro ἀντὶ τοῦ L

---

10. 11 *ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ξόανον* (apud Ilienses) *νῦν μὲν ἑστηκὸς ὁρᾶται, Ὅμηρος δὲ καθήμενον ἐμφαίνει· πέπλον γὰρ κελεύει θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, ὡς καὶ μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέζεσθαι φίλον υἱόν* (*I* 455) Strab. XIII, p. 601, Demetrio Scepsio, sive ipso sive intercedente Apollodoro (v. Niese, M. Rhen. XXXII, p. 294), auctore usus. Ex eodem fonte petita esse possunt quae nonnullis interiectis sequuntur maxime ad locum nostrum pertinentia: *πολλὰ δὲ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀθηνᾶς ξοάνων καθήμενα δείκνυται, καθάπερ ἐν Φωκαίᾳ, Μασσαλίᾳ, Ῥώμῃ, Χίῳ καὶ ἄλλαις πλείοσιν.* E Strabone eadem Eust. Z, p. 627, 10, nonnulla etiam schol. B f. 83ᵇ ad Z 92 (id. Lp f. 122ᵃ).

15 Fuisse qui hoc sensu legerent *ἐπὶ γουνάσι* Strab. l. c. docet; Porphyrius aperte a *γούνατα* derivat.

16 Aristarchum *ἐπί* ita accepisse schol. A Z 92 docet. Quem ante oculos habuit Strab. l. c.: *βέλτιον γὰρ οὕτως ἢ ὥς τινες δέχονται ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς γόνασι θεῖναι, παρατιθέντες τὸ ἢ δ᾽ ἧσται κτλ.* Aristarchum sequitur Herodianus (II, 1, p. 53 Lentz, cf. Lehrs, qu. ep. p. 91), Epim. Oxon. I, p.

326. ἀφορμὴν λαμβάνει διὰ τῆς αὐτοῦ ἀργίας — οὐ γὰρ ὡς ἀσθε- νοῦς ἀλλ' ὡς ῥαθύμου αὐτοῦ κατηγορεῖ — καί φησιν· οὐχ ὑγιῶς ἐν ἑαυτῷ τὴν μῆνιν ἔχεις· σοὶ γὰρ οἱ Τρῶες μηνίουσιν, ὡς θελησάντων αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάῳ. ἢ χόλον τὴν ῥαθυμίαν λέγει. ἐβούλετο μὲν 5 οὖν αὐτοῦ πλειόνως καθάψασθαι, ἀλλ' οὐκ ἔδει αὐτὸν ἐπὶ Ἑλένης λοιδορεῖσθαι.

B f. 88ᵃ ad καλά. Lp f. 127ᵃ c. l. οὐ μὲν καλὰ χόλον.

ἤτοι οὐ καλῶς νῦν τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Τρώων ἔχεις, ὅτι πρὸς σὲ λυπούμενοι παραδοῦναι τῷ Μενελάῳ ἐβούλοντο ἅπερ ἔλαβες, οὐδὲ ἐν καιρῷ ταύτην ποιῇ. ἢ οὐ καλῶς νῦν ὀργίζῃ ἡγούμενος τοὺς Τρῶας 10 ἀγανακτεῖν κατὰ σοῦ.

L f. 136ᵃ.

359. *B f. 89ᵃ ad κορυθαιόλος (= ζητ. Vat. 3) inter quaestiones sub finem operis edendas referetur.

413. διὰ τί διηγεῖται τῷ ἐπισταμένῳ; ὅτι οὐκ ἔστιν ἀναλογισμὸς τοῦ συμφέροντος ταῖς ἀσθενούσαις ψυχαῖς. αὗται δὲ πρὸς τὸ πενθεῖν 15 εἰσὶ καὶ τὸ δεῖσθαι διὰ τὴν ταραχήν.

A f. 88ᵇ.

420. ad Θ 1 extr.

433—436. οὐ πρέποντα μὲν τὰ τῆς ὑποθήκης γυναικί. ἀλλ' εἰ καὶ γυναικὶ μὴ πρέπει, ἀλλά γε τῇ Ἀνδρομάχῃ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἱπποκομεῖν οὐ γυναικός, ἡ δὲ Ἀνδρομάχη καὶ τοῦτο ποιεῖ (Θ 187—190), ὡς καὶ 20 φίλανδρος ἐπιμελομένη καὶ τῶν φερόντων αὐτῆς τὸν ἄνδρα.

B f. 90ᵇ ad παρ' ἐρινεόν. L f. 139ᵇ. Lp f. 129ᵇ c. l. παρ' ἐρινεόν.

---

1 ἀφορμὴν δίδωσι τῆς ἀργίας αὐτῷ Lp   2. 3 ἐν αὐτῷ Lp   3. 4 ὡς θελ. αὐτῶν ἐκδοῦναι αὐτὸν τῷ Μεν. Lp   5 πλειοτέρως Lp   13 A in lemm.: ἤτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτεινε (supra ει scrpt. α) δῖος ἀχιλλεύς   17 οὐ προτρέποντα μὲν κτλ. Lp   18 πρέποντα Lp ἐπεὶ in rasura, καὶ extra lineam addito, Lp   19. 20 ὡς φίλανδρος ἐπιμελουμένη L Lp   20 εὐφραινόντων pro φερόντων L

144, cf. Apollon. v. *ἐπί*. Ipsum Porphyrium de notione eius vocis aliter statuere, schol. Z 15 docet.

1 sqq. Inter *ζητήματα* referenda esse scholio Aristoniceo docemur diplen h. l. positam explicante *ὅτι ἄπορον ποῖον χόλον*. Addit *λύοιτο δ' ἂν ἐξ ὑποθέσεως κτλ.*

17 sqq. Duo scholia cohaerere schol. Aristoniceum docet v. 433 adscriptum: *ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτὰ ἕως τοῦ ἢ ν ν καὶ αὐτῶν θυμός κτλ.*

17—20 L f. 140ᵃ *Π* (id. Scor. ap. Dindorf., vol. IV, p. 411, *Π*): *ἀπρεπές ἐστι καὶ ἀνάρμοστον γυναικὶ τὸ διοικεῖν πολέμους καὶ λέγειν τὴν Ἀνδρομάχην λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν* <*ἐρήνεον* L>. *ἡ λύσις ἀπὸ τοῦ προσώπου· ὑπόκειται γὰρ ἡ Ἀνδρομάχη τοιαύτη καὶ οὐκ ἀπείρως καὶ τοὺς Ἕκτορος ἵππους τημελοῦσα.*

Quod scholium non ab eo qui scholia Leidensia scripsit excerptum, sed in farragine scholiorum Porphyrianorum, e qua nostrorum codicum scholia fluxerunt, iam exstitisse, ea re apparet, quod verba *τοῦτο ποιεῖ· ὑπόκειται γὰρ ἡ Ἀνδρομάχη κτλ.* in cod. B ab altera manu scholio manus prioris, quod supra edidimus, post *τὸν ἄνδρα* subiuncta sunt, ita ut unum omnia scholium efficere videantur. Omiserat nimirum brevius scholium manus prior; postea qui scholia secunda addidit, e suo codice, quia totum scholium addere noluit, verba adscripsit quae a verbis alterius scholii plurimum discrepare videbantur.

B f. 90ᵇ ad v. 436. L f. 140ᵃ. Lp f. 129ᵇ. *B f. 91ᵃ ad μοῖραν. L f. 140ᵇ, Π.

.... διὰ τί δὲ, φαςὶν, οὐ ςυνεῖδε ταῦτα ὁ Ἕκτωρ; φαμὲν δὲ ὅτι ςυνεῖδεν· ἐμοὶ γάρ φηςι τάδε πάντα μέλει, γύναι (Ζ 441).

488. ἐζήτηςάν τινες, πῶς ἐνταῦθα ἀπαράβατον λέγει τὴν μοῖραν ὁ ποιητής, ἐν δὲ τῇ Ὀδυςςείᾳ παραβατὸν ὑφίςταται, ὅταν λέγῃ (α 35)·

ὡς καὶ νῦν Αἴγιςθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρείδαο 5
γῆμ' ἄλοχον.

λύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ δείκνυςθαι ὅτι τριχῶς ἡ μοῖρα παρὰ τῷ ποιητῇ λέγεται· ἡ εἱμαρμένη, ἡ μερὶς καὶ τὸ καθῆκον. ὅταν οὖν λέγῃ (γ 66)

μοίρας δαςςάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,

τὰς μερίδας λέγει. ὅταν δὲ λέγῃ (Ε 83) 10

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή,

τὴν εἱμαρμένην cημαίνει. ὅταν δὲ ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων λέγῃ· οὐ κατὰ μοῖραν τάφρον διεπέρων (Π 367), οὐ κατὰ τὸ καθῆκον διεπέρων τὴν τάφρον λέγει, ἀλλ' αἰςχρῶς. καὶ ἐπὶ τῶν οὖν προκειμένων ἐν μὲν τῷ μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν τὴν εἱμαρμένην λέγει, ὅταν δὲ ὡς καὶ νῦν Αἴγιςθος ὑπὲρ μόρον, οὐ τὸ cημαῖνον τὴν εἱμαρμένην λέγει, ἀλλὰ τὸ ὑπὲρ τὸ καθῆκον· οὐ γάρ ἐςτι νῦν πρέπον οὐδὲ καθῆκον τὰς ἄλλοις νόμῳ ςυνῳκιςμένας φθείρειν γυναῖκας. ἄλλως τε οὐκ ἐκ τοῦ ποιητοῦ οἱ λόγοι, ἐκ προςώπων δὲ διαφόρων εἰς μίμηςιν παραληφθέντων. ποτὲ μὲν γὰρ λέγει πρὸς Ἀνδρομάχην ὁ Ἕκτωρ, ποτὲ δὲ ὁ Ζεύς· διαφωνεῖν δὲ πρὸς ἄλληλα οὐδὲν ἀπεικὸς τὰ διάφορα πρόςωπα. ὡςαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ὅταν λέγῃ (Β 155)

ἔνθα κεν Ἀργείοιςιν ὑπέρμορα νόςτος ἐτύχθη,

παρὰ τὸ καθῆκον ἀκουςόμεθα. Ὅμηρος μέντοι ἀπαράβατον τὴν μοῖραν τὴν κατὰ τὴν εἱμαρμένην οἶδεν ἐν οἷς φηςι (Ψ 80. 81)

15 20 25

---

1 φηςὶν L ςυνοῖδε (id. lin. 2) Lp δὲ om. Lp 2 μέλλει Lp 4 παραβατὴν L 7 ἐκ τοῦ δείκνυςθαι om. L 8 λέγεται· cημαίνει γὰρ τὴν μερίδα τὸ καθῆκον καὶ τὴν εἱμαρμένην· ὅταν γὰρ λέγῃ κτλ. L 11 ἔλλ, suprascrpt. α, B 12 λέγει pro cημαίνει L; idem verba ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων om. 13 sqq. multo breviora L: οὐ κατὰ τὸ καθῆκον δηλοῖ ἀλλ' αἰςχρῶς. οὕτω κἀκεῖςε· οὐ γὰρ καθῆκον τὰς ἄλλοις νόμῳ κτλ. lin. 18 19 γυναῖκας φθείρειν L 19. 20 ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ ποιητοῦ οἱ λ. ἐκ δὲ προςωπ. διαφ. κτλ. L 20 ὅτὲ pro ποτὲ L 21 διαφωνεῖν γὰρ πρ. ἀλλ. L 22 κατὰ pro τὰ L 22. 23 οὕτως καὶ ὅταν λέγῃ L 25 τὸ in ras. B

---

7 sqq. Apollon. v. *μοῖραι· ἐπὶ μὲν τῶν μερίδων οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον* (θ 470)· *ἐπὶ δὲ τῆς εἱμαρμένης μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν* (Z 488)· *ἐπὶ δὲ τοῦ καθήκοντος καὶ ἁρμόζοντος ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες* (*A* 286). Idem fere Etym. M. *μοῖρα*.

17 Apollon. v. *ὑπέρμορον: ... ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται καί φησιν· ὑπὲρ τὸ καθῆκον*. Cf. Hesych. h. v.

19 sqq. Cf. Porph. Z 265, p. 100, 4.

25 †Lp f. 67ᵇ ad *B* 155: *ὑπέρμορα, ὑπὲρ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὸ εἱμαρμένον*.

καὶ δέ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι,
καὶ πάλιν (Ε 613) ἀλλά ἑ μοῖρα
ἦγ' ἐπικουρήσαντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας.
5 κρατεῖν δὲ οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀποφαίνεται, ὥς που
καὶ ὁ Ἄρης φησὶν (Ο 117. 8)
εἴ πέρ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι,
καὶ ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἶριν (Ο 208 sqq.)·
10 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
ἀφ' ὧν δηλοῖ ὡς τὴν πεπρωμένην καὶ αὐτῶν τῶν θεῶν ἐπικρατεῖν
γινώσκει, διὸ καὶ ὑπείκειν αὐτῇ καὶ τὸν ὑπέρτατον θεὸν Δία καὶ ἄν-
15 δρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ αὐτοῦ τε υἱὸν νενο-
μισμένον μὴ θελῆσαι θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι, ἀλλὰ μᾶλ-
λον αἱματοέσσας ψιάδας κατέχευεν ἔραζε παῖδα φίλον τι-
μῶν (Π 441. 459). διὸ καὶ Πάτροκλος (Π 849)·
ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός.
20 οὕτω καὶ περὶ Ἡρακλέους λέγει (Σ 117)·
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,
ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης,
καὶ ἀλλαχοῦ (Σ 328. 9)·
25 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι.
ἀλλὰ καὶ Ἥφαιστος τὰ μὲν ὅπλα δοῦναι ὑπισχνεῖται, τὴν δὲ μοῖραν
παρατρέψαι ἀρνεῖται·
αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
30 νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι (Σ 464. 5).
ἔστι δὲ γὰρ καὶ ἄλλα μυρία, ἀφ' ὧν δείκνυται Ὅμηρος ἀπαράβατον
λέγων τὴν τοῦ θανάτου μοῖραν.
οὐ σύνθετον τὸ ὑπὲρ μόρον (α 34). μόρον δὲ τὴν μοῖραν· MQ α 34 Dind.
ἦ ῥα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις (λ 618). καὶ πῶς ἀλλαχοῦ
35 φησι μοῖραν δ' οὔ τινά φημι (Ζ 488); ῥητέον ὅτι τῆς μοίρας τὸ

2 τάχα L εὐηγενέτων L 3 καὶ — υἷας om. L 6 καὶ Ἄρης ὅτε φησὶν L 9 ὁ δὲ Ποσειδ. L 11 ὁπόταν L 13 δι' ὧν L καὶ τῶν θεῶν αὐτῶν L 14 αὐτῷ L τῶν θεῶν L 15 ἐόντα (in ras.) πάλιν L 15. 16 αὐτοῦ — νενομισμένον om. L 16 pro θελῆσαι θέλοντα cj. Kammer p. 48 δυστυχέος ἐξαναλῦσαι, reliquis omissis, L 21 φύγε κῆρα om. B 22 ὅς κεν B 29 αἲ γάρ μοι B

33 sqq. Utrumque frustulum cum Porphyrii quaestione nobis servata coniungendum esse veri simillimum est, neque obstat quod ad Ζ 488 verba *ὑπὲρ μόρον* aliter explicantur atque ad *α* 34; neque enim hanc pro illa ratione Por-

μέν ἐστι μονότροπον τὸ δὲ ἀμφίβολον, ὡς ἐν Ἰλιάδι ἀπεδείξαμεν, ὡς ἐν τῷ μήτηρ γάρ τέ μέ φησι διχθαδίας κῆρας φερέμεν (I 410).

B f. 123ᵃ ad φησὶ I 410. Lp f. 162ᵇ ibid. ...... τὸ ἀμφίβολον δὲ τῆς μοίρας καὶ ἐν ἄλλοις οἶδε, δι' ὧν Τειρεσίας φησὶν Ὀδυσσεῖ τὰς εἰ μέν κ' ⟨κεν BLp⟩ ἀσινέας ἐᾷς· εἰ δέ κε σίνηαι (λ 110. 12). 5

*B f. 91ᵇ ad ἠλακάτην. L f. 142ᵇ, Π. cf. HPQ η 105 et (δ 122) p. 757 Dind. 491. διαφέρει τὰ ἠλάκατα τῆς ἠλακάτης, καὶ ἡ διαφορὰ ἥδε· ἡ μὲν γὰρ ἠλακάτη δηλοῖ τὸ ξύλον, εἰς ὅπερ εἰλοῦσι τὸ ἔριον αἱ νήθουσαι, ἠλάκατα δὲ αὐτὰ τὰ ἔρια τὰ περιειλούμενα τῇ ἠλακάτῃ. τὴν μὲν οὖν ἠλακάτην διὰ τούτων δεδήλωκεν, ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (δ 135)·

ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. 10

τετανύσθαι δὲ αὐτὴν εἶπε διὰ τὸ εἶναι ἐπιμήκη τε καὶ λείαν. τὰ δὲ ἐπὶ τῆς ἠλακάτης ἔρια·

ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι

(ζ 306), καὶ ἔτι δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετο (σ 315). λέγει δὲ καὶ χρυσῆν τὴν ἠλακάτην, ὡς τὸ (δ 130 sqq.) 15

χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένῃ ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
χρυσῆν τ' ἠλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσε,
τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλὼ παρέθηκε φέρουσα
νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον.

καὶ ἡ χρυσηλάκατος δὲ Ἄρτεμις ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος καὶ τῆς κατασκευῆς 20 τῆς ἠλακάτης εἴρηται χρυσοῦν τόξον ἔχουσα·

Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (Υ 70. 71).

*B f. 92ᵇ ad μεθίεις. 523. τί γὰρ μεθίει τε καὶ τί οὐκ ἐθέλει; ἐκ τῶν προρρηθέντων ἔστι λαβεῖν. προεῖπε δέ· δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐν- 25 αίσιμος εἴη ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι. μεθίεις οὖν τὸ ἔργον τῆς μάχης καὶ οὐκ ἐθέλεις μάχεσθαι, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη· οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο (Δ 240).

---

7 εἰς om. L 9 ὡς — Ὀδυσσείᾳ om. codd. Odyss. 10 τετάνυτο BL 15 ὡς τὸ om. L 17 ὑπέρκυκλον BL ὤπασε L 20 χρυσηλεκάτη L 22 ἀνέστη L

---

phyrium in difficultate solvenda plane respuisse cum *λύσις ἀπὸ τοῦ προσώπου* docet ab eo (p. 104, 19) allata tum fragmentum libri *περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν* a Stobaeo servatum (ecl. eth. II, 7, 42). Contra ea quaestiones ad *Α* 3 et *Ω* 527 traditas, quia praeter ea quae ad nostrum locum spectant res continent, quarum neque hic neque apud Stobaeum vestigium apparet, ad eos quibus adscriptae leguntur versus edendas existimavimus, quamvis sit cur cum quaestione h. l. edita olim cohaesisse videri possint.

3 Cf. schol. Aristonic. *N* 663: *ὅτι διssὰς εἱμαρμένας ὑποτίθεται τοῦ Εὐχήνορος καθάπερ καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως· διχθαδίας κῆρας φερέμεν.* E Porphyrio haud scio an Eust. *I*, p 760, 10 sqq., fluxerit.

24 Etsi sublato interrogationis signo post *ἐθέλει* posito dubitari potest, num recte Quaestionibus scholium sit inserendum, tamen non omittendum esse existimavimus, praesertim cum illa *ἐκ τῶν προρρηθέντων ἔστι λαβεῖν* cum

H

9. Δοκεῖ μάχεσθαι ἑαυτῷ ὁ ποιητής, ἀεὶ πρεσβύτερον λέγων Νέστορα τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων — μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν (Α 252) —, ἐνταῦθα δὲ Μενέσθιον· δυσὶ γὰρ γενεαῖς παράγεται πρεσβύτερος ὢν τοῦ Νέστορος· Ἀρηιθόου γὰρ λέγει τοῦ ἐπικαλουμένου κορυνήτου παῖδα εἶναι Μενέσθιον, ὑπὸ δὲ Λυκούργου φησὶν ἀνῃρῆσθαι τὸν Ἀρηίθοον, ὃν δὴ καὶ λαβεῖν αὐτοῦ τὰ ὅπλα, γηράσαντα δὲ τοῦτον Ἐρευθαλίωνι παραδοῦναι, τὸν δὲ Ἐρευθαλίωνα ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεθῆναι νέου ὄντος· φησὶ γὰρ γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων (Η 153). ῥητέον δὲ ὅτι ἴσως ἀπέθανεν Ἀρηίθοος ἐνιαυσιαῖον ἐάσας τὸν υἱόν, ἀνεῖλε δὲ τὸν Ἀρηίθοον ὁ Λυκοῦργος ἤδη γηραιὸς ὤν· φησὶ γὰρ πέφνε δόλῳ οὔτι κράτεϊ γε (Η 142)· ὀλίγον δὲ ἐπιβιοὺς δύναται Ἐρευθαλίωνι παραχωρεῖν τὴν πανοπλίαν. προκαλούμενος δὲ οὗτος τοὺς Πυλίους οὐκ ἀπεικότως ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεῖται νέου ὄντος, ὥστε Νέστορα μὲν εἶναι Μενεσθίου πρεσβύτερον, τῶν δὲ ἄλλων τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων μείζονα Μενέσθιον. ἢ τῇ τοῦ ὀνόματος ὁμωνυμίᾳ· ὁ γὰρ τοῦ Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηίθους Βοιωτὸς ἦν, ὁ δὲ ὑπὸ Λυκούργου ἀναιρεθεὶς Ἀρκάς.

B f. 93ᵃ ad ναιετάοντα. L f. 144ᵃ. Lp f. 132ᵃ c. l. ʼΑρνη.

ἀδύνατον Μενέσθιον τοῦ κορυνήτου υἱὸν ὄντα πολεμεῖν. πρεσβύτερος γὰρ ἂν εἴη Νέστορος, εἴγε τὸν κορυνήτην Λυκοῦργος ἀνεῖλεν, εἰ γηράσας δὲ οὗτος Ἐρευθαλίωνι κατέλιπε τὴν κορύνην, τοῦτον δὲ Νέστωρ νεώτατος ὢν ἀνεῖλεν (Η 142—154). ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· ὁμώνυμος γὰρ πατὴρ υἱῷ, καὶ ὅταν φησὶν (Η 138) ὁ κορυνήτης, οὐ τὸν Μενέσθιον λέγει ἀλλὰ τὸν Ἀρηίθοον τὸν Μενεσθίου πατέρα, ὥστε εἶναι τὸν κορυνήτην πάππον τοῦ Μενεσθίου.

*B ibid. Cf. Phil. XVIII, p. 344, *II*.

44. . . . . . . διὰ τί δὲ οὐχ ὁ Ἀπόλλων ὑπέθετο Ἕκτορι προκαλέσασθαι; ὅτι ἡττηθεὶς ἔμελλεν ἀπιέναι.

B f. 93ᵇ ad Ἕλενος. Lp f. 133ᵃ.

93. διὰ τί προκαλουμένου Ἕκτορος εἰς μονομαχίαν οἱ μὲν ἄλλοι ἄριστοι αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι (Η 93), Μενέλαος δὲ πρῶτος ἀνίσταται καὶ μεμψάμενος τοὺς ἄλλους κατεδύσατο

*B f. 94ᵇ ad αἴδεσθεν μέν.

---

1 ὁ ποιητὴς ἑαυτῷ L πρεσβύτατον L λέγω Lp 2 post στρατευσάντων rasura unius litterae vel signi B 3 παράγεται, αγ in ras. (α fuit αι), B 4 γὰρ om. Lp 5 ἀναιρεῖσθαι Lp 6 ἀρηιθόου e corr. L σαντα δὲ τοῦτον in ras. B γηραν, supra α script. τα, Lp 7 ἐρευθελίωνι (ι in ras.) B, ἐρευθαλίων L ἐρευθελίωνα B 8 γενεαῖς L ἔσκων, sprscrpt. ο, L 9 ἀρηίθεος L 10 δὲ codd. om., add. Bkk. 11 κράτα γε L 12 ἐρευθελίωνι B παρέχειν L 14 μενέσθον, supra ο scrpt. ï, L 18 schol. *B uno signo :— interiecto scholium manus primae excipit 22 ὁμώνυμος Vill.; ὁμώνυμοι cod.

---

eo congruant, quod Porphyrium aliis locis recte premere videmus, *ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐξηγεῖται.*

9 sqq. Cf. Eust. *H*, p. 671, 52, *τοὺς παλαιοὺς* referens.

15 Aristarchi sententia, v. Ariston. h. v. — In numero homonymorum quae Porphyrius contulit (ad *E* 576) non exstant.

τεύχεα καλὰ (v. 103) μάχεσθαι προθυμούμενος, ὅτε δὲ προτραπέντες οἱ ἐννέα ἀνίσταντο, οὐδαμοῦ οὗτος ἐν τούτοις εὑρίσκεται, ἀλλ' Ἀγαμέμνων καὶ Διομήδης καὶ οἱ Αἴαντες καὶ Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης καὶ Εὐρύπυλος καὶ Θόας καὶ Ὀδυσσεύς (v. 161 sqq); φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἅπαξ ἀκούσας μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι Ἕκτορι (v. 111) οὐκ ἔμελλεν αὖθις ἀνίστασθαι, καὶ ὅτι τὸ πρότερον ἐκ φιλονεικίας ἡ ἀνάστασις, καὶ ὅτι ἤδη μονομαχήσας ἐτύγχανεν Ἀλεξάνδρῳ καὶ οὐ καλῶς ἀπαλλάξας, καὶ νεωστὶ ἐτέτρωτο ὑπὸ Πανδάρου, καὶ ὅτι ἀποκινδυνεύειν τοῦτον οὐκ ἐχρῆν ἐν ᾧ τὸ τέλος ἤρτητο τοῦ πολέμου· ἐπὶ γὰρ Ἀλεξάνδρου ἴσον ἦν τὸ τοῦ κινδύνου. 10

B f. 94ᵇ ad θωρήξομαι. Lp f. 134ᵇ c. l. αὐτὸς θωρήξομαι.

101. πῶς ἐν πολέμῳ ὢν οὐκ ἦν ὡπλισμένος; φαμὲν ὅτι ἀσφαλέστερα ὅπλα ἀναλαβεῖν θέλει μέλλων εἰσιέναι εἰς μονομάχιον <μονομαχίαν Lp>.

B f. 95ᵃ ad Ἀτρείδης. L f. 147ᵇ. Lp f. 134ᵇ c. l. αὐτός τ' Ἀτρείδης.

107. διὰ τί τὸν μὲν Ἀλέξανδρον κελεύει μονομαχεῖν Ἕκτωρ (Γ 39 sqq.), τὸν δὲ Μενέλαον κωλύει κινδυνεύειν Ἀγαμέμνων καὶ οἱ ἄλλοι 15 βασιλεῖς; ὅτι τοῦ μὲν Ἀλεξάνδρου ἀδικοῦντος ἡδέως οἱ Τρῶες εἶχον, τὸν δὲ ὡς ἀδικούμενον ἐλεοῦσιν.

B f. 95ᵃ ad γέρων. L f. 147ᵇ. Lp f. 135ᵃ c. l. γέρων ἱππηλάτα.

125. ..... ἀνόητον δέ φασι τὸ μὴ τοὺς γονεῖς αὐτῶν παραλαβεῖν ἀχθομένους, ἀλλὰ τὸν Πηλέα, ὃν ἔδει χαίρειν δυστυχούντων Ἑλλήνων διὰ τὴν Ἀχιλλέως ὕβριν. ἔστι δὲ ἔντεχνον· εἰ γὰρ ὁ τοῦ 20 πολεμίου πατὴρ ἀθυμεῖ, πόσῳ μᾶλλον οἱ ὑμῶν; ἅμα δὲ καὶ ὑπομιμνήσκει Ἀγαμέμνονα Ἀχιλλέως, ὅτι ὁ νῦν προκαλούμενος πάντας, ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζεν, οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ (I 352)·. ἐπαχθὲς γὰρ ἦν οὕτω σαφῶς ὀνειδίσαι. προμνηστεύει οὖν τὰς λιτάς, καὶ τοῖς βαρβάροις δὲ 25 ἐμφαίνει ὅτι οὐκ ἔσται ἡ Ἀχιλλέως ὀργὴ πολυχρόνιος, τοῦ Πηλέως οὕτως πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακειμένου. ὑποθωπεύει δὲ λεληθότως τὸν Ἀχιλλέα.

B f. 96ᵃ ad πεπάλασθε. L f. 149ᵇ. Lp f. 136ᵃ.

171. ..... ἀνοήτως δὲ, φασὶν, ἐπὶ κλῆρον ἔρχεται· δέον γὰρ ἑλέσθαι τὸν ἄριστον πάντων, ὅπου τοιοῦτος ὁ κίνδυνος ἦν, τὸν δὲ 30 φαυλότατον ἐᾶσαι. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ Νέστωρ, ἵνα μὴ ἑνὸς προκριθέντος ὑβρισθῶσιν οἱ λοιποί. τῷ τε πολεμίῳ ἐνδείκνυται, ὅτι οὐχ ἕνα μόνον οἴεται ἀξιόχρεων εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν μάχην. καὶ ἵνα μήτε νικήσας τὸν ἄριστον δοκῇ νενικηκέναι ἀλλὰ τὸν ὑπὸ κλήρου δεδομένον,

---

4 καὶ ante Θόας om. cod.; add. Bkk. margini codicis interiori adscrpt. Ἀριστοτλ. 8 οὐκ ἄλλως cod.; corr. Bkk. 14 καὶ διὰ τί L 15 τὸν Μεν. δὲ L 18 praemittuntur in codd. verba a quaestione aliena: διδάσκει ὅτι τοὺς γέροντας δεῖ καὶ ἀπόντας τιμᾶν, ὡς Πηλεῖ μέλει <μέλλει BLp> Ἑλλήνων καὶ μὴ παρόντι 23 μάχης Lp 26 ἡ ὀργὴ Ἀχ. L 29 praecedunt nonnulla ad Nicanorem referenda φησὶν Lp 31 ἐάσαι B 31 μηδενὸς codd.; rectum Eust. suppeditat 33 ἀξιόχρεων, o ex ω corr., Lp

---

29 sqq. †Eust. *H*, p. 674, 4 sqq.

μήτε λειφθεὶc ὑπὸ τοῦ ἀρίcτου λελεῖφθαι ἀλλ' ὑπὸ τοῦ λαχόντος τὸν κλῆρον. ἅμα δὲ καὶ ἀγωνιᾷ ἐπὶ τῷ κλήρῳ ὁ ἀκροατήc.

175. Z 168.

185. v. ad Z 168.

5 229. διὰ τί ὁ Αἴαc τῷ Ἕκτορι δεδήλωκε τὴν τοῦ Ἀχιλλέωc μῆνιν; οὐδεμία γὰρ ἀνάγκη ἦν οὐδὲ φρονίμου. ἀνδρὸc τὰ παρ' αὐτοῦ κακὰ τοῖc πολεμίοιc ἐξαγγέλλειν, ἢ ὅτι ἐγίνωcκον οἱ Τρῶεc τὴν μῆνιν Ἀχιλλέωc ὑποδεῖξαι πάντωc· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ἐδήλωcεν αὐτοῖc ἐν οἷc φηcιν (Δ 512. 13)·

*B f. 97[b] ad Ἀχιλλῆα. L f. 152[a], Π.

10 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺc Θέτιδοc πάϊc ἠυκόμοιο
μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυcὶ χόλον θυμαλγέα πέccει.

εἰ δ' ἀγνοοῦcι τὴν ὀργὴν οἱ Τρῶεc, καὶ οὕτωc τὸ τῆc δηλώcεωc ἀναγκαῖον, μὴ ἐν τῷ λοιμῷ τεθνηκέναι νομίcωcιν αὐτόν. λύcιc. Ἀριcτοτέληc δέ, ἵνα μὴ οἴηται τὸν Ἀχιλλέα ἀποδεδειλιακέναι, ἀλλὰ κἀκεῖνον καὶ 15 ἄλλουc αὐτοῦ εἶναι κρείττουc. εἶτα εἰπὼν

νῦν δὴ cάφα εἴcεαι οἰόθεν οἶοc,
οἷοι καὶ Δαναοῖcιν ἀριcτῆεc μετέαcι,
καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα (H 266 sqq.),

ἵνα καταπλήξῃ τῆc Ἀχιλλέωc ἀρετῆc ἀναμνήcαc, ὃν ἐδόκει πεφοβῆcθαι, 20 εἰκότωc * * πέπονθεν Ἀχιλλεύc. τὸ γὰρ μετ' Ἀχιλλῆα ἀμφίβολον, πότερον μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἢ μετὰ τὴν ἐκείνου ἀρετὴν ἢ καθάπερ ἐκεῖνοc ἦν καὶ ἄλλοι εἰcίν. ἀναγκαῖον οὖν δηλῶcαι τί πέπονθεν Ἀχιλλεύc, καὶ ὅτι μηνίων οὐ πάρεcτιν ἀλλ' οὐχὶ τεθνηκὼc ἢ ἀποπλεύcαc, ἀλλ' ὅτι ἐν νηυcὶ κορωνίcι μηνίων. ὀργὴ δ' ἐν ἀγαθοῖc ἀνδράcιν 25 εὐδιάλυτον.

276. ὁ μὲν Ἰδαῖοc εἰκότωc προcέρχεται, τὸν Ἕκτορα cώcων κινδυνεύοντα· ὁ δὲ Ταλθύβιοc οὐκέτι, τὴν νίκην Αἴαντοc ἀφαιρούμενοc. φαμὲν δὲ ὅτι οὐδέπω ἀκριβὴc ἦν ἡ νίκη περὶ τὸν Αἴαντα· ἐπὶ ξίφη γὰρ αὐτοὺc ὡρμῆcθαι λέγει, ἔνθα μάλιcτα τύχηc, οὐ τέχνηc καὶ ἰcχύοc, 30 κρίcιc τὸ πλεῖcτον ἔχει· ἀπὸ ἴcου γὰρ ὁρμῶνται. ἔτι τε καὶ τὸν Ἕκτορα

B f. 98[b] ad Ταλθύβιόc τε. L f. 153[a]. Lp f. 138[a] c. l. Ταλθύβιόc τε καὶ Ἰδαῖοc. Cf. A h. v.

5 ἕκτορι, ε in ras., L 6 αὐτοῦ L αὐτῷ ci. Kamm. p. 48 7 ἐγίγνωcκον L Kamm. εἰ ante ἐγίν., ἀδιάφορον post πάντωc (lin. 8) e coni. inseruit 10 ἀχιλλεὺc BL πάϊc om. codd.; add. Vill. 13 λύcιc om. L in marg. exter. B script. Ἀριcτοτελ. 15 αὐτοῦ codd. 19 πεφοβεῖcθαι L 20 lacunam indicavi inter εἰκότωc et πέπονθε, cuius loco fuisse cum Kammero dicas verba λέγει τί. Roemer, Fleckeis. Ann. 1878, p. 539, pro εἰκότωc coni. λεκτέον ἃ vel τί 22 ἦν καὶ ἄλλοι om. L 23 sqq. καὶ ὅτι οὐχὶ τεθν. ἢ ἀποπλ., ἀλλ' ὅτι ἐν νήεccι κορ. μηνίων οὐ πάρεcτιν ci. Kamm. 26 cώζων Lp 28 φαμὲν οὖν ὅτι Lp 29 αὐτοῦ ὡρμεῖcθαι Lp 29. 30 ἔνθα — ὁρμῶνται post τὸ τῆc νυκτὸc κατάcτημα (p. 110, 1) collocanda esse non solum e schol. A (v. Dind. I, p. 261, 18 not.) et Vict. (Roem. l. c.), sed etiam ex Eust. p. 681, 12 sequitur 30 ἔτι δὲ καὶ Lp

19—25 † B f. 97[b] ad *Ἀχιλλῆα* v. 228: *ἐπίτηδες καταπλήττει τὸν πολέμιον τῇ τοῦ κρείττονος προσδοκίᾳ, ὅπως μὴ εὔελπις ᾖ οἰόμενος τεθνάναι ἢ ἀποπεπλευκέναι* ⟨cod. *ἀποπλευκέναι*⟩ *τὸν πολέμιον.*

ὁρᾷ ὑπὸ θεῶν βοηθούμενον. ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τῆς νυκτὸς κατάστημα. κατὰ τὸ σιωπώμενον δὲ οἱ ἡγεμόνες αὐτοὺς πέμπουσιν.

Vat. ζητ. κβ'.

298. αἵ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. ἀγῶνα λέγει καὶ τὸν τόπον· λείηναν δὲ χορὸν ⟨χῶρον cod.⟩ καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα (θ 260) καὶ Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι (Ψ 448), καὶ τὸ ἄθροισμα δέ· Ἥρη ⟨ηρη cod.⟩ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν (Υ 33), καὶ τὸ πλῆθος· λῦτο δ' ἀγών (Ω 1), καὶ τὸ ἆθλον. θεῖον οὖν ἀγῶνα νῦν τὸ ἱερὸν εἶπε καὶ τὸν νεὼν ⟨νέων cod.⟩, ἤτοι θεῖον τόπον ὄντα καὶ θεῖον ἄθροισμα περιέχοντα, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἀνατίθεσθαι ἐν αὐτῷ ἀγάλματα. εὐχόμεναι δὲ ἐμοί, οὐχ ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι περὶ χειρόνων ἦν ἡ εὐχὴ ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ χείρονος ⟨ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς χείρονος ?⟩

**B f. 255a ad ἀγῶνα C 376.

νῦν (C 376) τὸν ναὸν λέγει. ἀγὼν δὲ σημαίνει ε'· τὸν τόπον, ὡς τὸ λείηναν δὲ χορὸν ⟨Vill.; cod. χῶρον⟩ καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, τὸ ἄθροισμα· ἦλθε μετ' ἀγῶνα νεῶν ⟨Bkk.; cod. νέων⟩ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, τὸ πλῆθος, ὡς τὸ λῦτο ⟨λύτο cod.⟩ δ' ἀγών, τὸ ἆθλον, ἀγῶνος ἆθλα. τὸν ναόν, ὡς ἐνταῦθα καὶ αἵ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

336. Z 252.

433. v. in fine operis.

436. v. ad Z 252.

Θ

schol. β 1 Dind.

Ἠὼς διάφορα σημαίνει· τήν τε σωματοειδῆ θεὸν διὰ τὸ φάναι τὸν ποιητὴν

---

2 κατὰ σιωπ. Lp

---

3 sqq. Difficillimum dictu est, quaenam Porphyrio causa exstiterit quaestionis nunc praeter pauca quae edidimus frustula deperditae. Dixeris eum de Σ 376 agentem lectionem Aristarcheam comparasse cum iis quae deteriores libri exhibuerant verbis *ϑεῖον κατὰ δῶμα νέοιντο* (v. Ariston.). Sed cum aequo iure contendi possit, eum de Π 500 disputantem utrum *νεῶν* an *νέων ἐν ἀγῶνι* (v. schol. A et B) legendum sit quaesivisse, ut in re incerta cod. Vaticani auctoritatem sequi maluimus.

5 *ἀγῶνα* significare *ἄγυριν*, *συναγωγήν* Aristarchus docuit (v. Lehrs, p. 149).

9 Ariston. *H* 298: *ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν ϑεῶν, διὰ τὸ πολλῶν ϑεῶν ἐν ταὐτῷ εἶναι ἀγάλματα.*

13—18 Transierunt in Etym. M. v. *ἀγών*, p. 37, additis verbis: *οὕτως εὗρον σχόλια ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος.* Cf. Eust. *H*, p. 682, 9: *ὅτι δὲ πενταχῶς λέγεται ὁ ἀγὼν ἀριϑμοῦσιν οἱ παλαιοί.*

22 sqq. Cum fragmento ad *Θ* 1 servato coniungenda et ad Porphyrium referenda esse quae e schol. Odyss. huc transtulimus, vel inde efficitur, quod in codd. EQ (Dind.) iis eadem fere subiciuntur quae multis praeterea additis aucta in codd. nostris BL leguntur. Ubi qui factum sit ut prior pars non adscriberetur, v. ad p. 112, 1 (ann. crit.).

Ipse Porphyr. in quaest. Vat. *ια'* (= schol. Z 201 v. in extr. op.) quattuor

'Ηὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι,
(Λ 1. 2), καὶ τὸν ὄρθρον φερωνύμως κληθέντα ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦσθαι ἡμᾶς
ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι ἔργα, ὡς ὅταν φησὶν
5 ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν
(Θ 1), καὶ τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ὥρας ἕκτης διάστημα, ὡς τὸ
ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ (Θ 66),
καὶ τὴν ὅλην ἡμέραν, καθ' ὃ σημαινόμενον ἡμέρα νοεῖται ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου δρόμος μέχρι δύσεως, ὁπότε τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ποιεῖται
10 φορὰν ὁ θεὸς οὗτος, τὸ παρ' ἡμᾶς διεξιὼν ἡμισφαίριον, ὡς τὸ
οἵ ῥ' ἐξ 'Ασκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
ἠοῖ τῇ προτέρῃ, τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι
(Ν 793), καὶ
ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ (Φ 5),
15 καὶ τὸ συναμφότερον ἡμέραν τε καὶ νύκτα, καθ' ὃ σημαινόμενον καὶ παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς νοεῖται, ὡς τὸ
ἠὼς δέ μοί ἐστιν
ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα (Φ 80),
καὶ τὴν ἡλίου πάροδον καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κατὰ
20 'Αρίσταρχον·
ὦ φίλοι, οὐ γὰρ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος [οὐδ' ὅπῃ ἠώς]
οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται (κ 190 sqq.)·
νῦν γάρ, καθά φησιν ὁ Κράτης, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μέμνηται
25 μερῶν, ἄρκτου, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἅπερ ἀλλήλοις ἐξ ἀντιθέτου ἀντίκειται, ἡ μὲν ἄρκτος τῇ μεσημβρίᾳ, ἡ δὲ ἀνατολὴ τῇ δύσει.

---

26 Quae post δύσει in codd. Od. EQ leguntur deterioris notae sunt quam quae codd. Iliad. BL praebent, v. infra ad p. 112 lin. 4

---

tantum v. *ἠώς* notiones attulit. E nostro loco Eust. *β*, p. 1430, 10 sqq., et cod. Sorbon. ap. Gaisf. ad Et. M. p. 440, 38 hauserunt, ex altero schol. A *Θ* 1 (melius L f. 161[a], Lp f. 142[b]) et Et. M. v. *ἠώς*; de origine schol. B f. 20[a] ad *B* 48 (id. L f. 25[b], Lp f. 66[a]) non liquet; cf. etiam ad lin. 6. Ceterum iam Aristarchus in varias h. v. notiones inquisivit, v. lin. 20 et Ariston. *Θ* 66: *ὅτι νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἠῶ λέγει.*

6 sqq. Veri simile est h. l. in integra Porphyrii quaestione olim lecta fuisse, quae nunc versui *Θ* 66 apposita sunt (B f. 104[a] ad *ἠώς*, Lp f. 144[a] c. l. *ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν*): *τὸ μέχρι μεσημβρίας λέγει αὔξησιν, ὡς σφαιροειδῶς τῷ οὐρανῷ προσαναβαίνοντος τοῦ ἡλίου. ἱερὸν δὲ διὰ τὸ ἐν τούτῳ τοῖς θεοῖς θύειν· τὸ γὰρ μεσημβρινὸν τοῖς κατοιχομένοις ἐνέμετο. πρὸς πίστιν δὲ καὶ* ⟨om. Lp⟩ *τὸν καιρὸν ἔλαβεν. ἠώς δὲ σημαίνει τὸν ὄρθρον καὶ τὴν ἕως ἕκτης καὶ τὴν ἡμέραν. εἰς τρία δὲ διαιρεῖ τὴν ὅλην περίοδον τῆς ἡμέρας· ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ* (*Φ* 111). Cf. Eust. *Λ* 84, p. 832, 47: *ἱερὸν δὲ ἦμαρ κατὰ μὲν Πορφύριον τὸ μέχρι μεσημβρίας διὰ τὰς καὶ ἑτέρωθι δηλωθείσας τηνικαῦτα θυσίας* (sim. sed omisso auctore id. *Θ*, p. 698, 34), quae verisimile reddunt huc referendum esse etiam.

*B f. 102b ad ἠώς Θ 1. L f. 160b, Π. Cf. D β 1 (Dindorf. p. XXXIX), Π.

...... καὶ ποσαχῶς μὲν ἠώς παρ' αὐτῷ λέγεται εἴρηται· ὅτι δὲ ἡ κροκόπεπλος καὶ ἡ ῥοδοδάκτυλος ἐπὶ τῆς δαίμονος λέγεται δῆλον. ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπίθετα ἐκ τοῦ περὶ τὸ δρώμενον τῆς ἡμέρας καταστήματος εἴληπται, ἐξηγεῖται τὸ ἐκ ποίας μὲν καταλήψεως ἡ κροκόπεπλος, ἐκ ποίας δὲ ἡ ῥοδοδάκτυλος. φημὶ τοίνυν, ὡς διὰ μὲν τῆς τοῦ κρόκου 5 χρόας δηλοῖ ὀλίγον τῆς ἡμέρας φῶς πολλῷ τῷ τῆς νυκτὸς μέλανι κιρνώμενον, ὅταν δὲ λέγῃ ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς (e. c. Α 477), διὰ τῆς τοῦ ῥόδου χροιᾶς δηλοῦν αὐτὸν ὀλίγον τὸ τῆς νυκτὸς μέλαν πολλῷ τῷ τῆς ἡμέρας φωτὶ κεχρωσμένον. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ, δῆλον ἔστω ἐκεῖθεν· μνησθεὶς γὰρ ἑωσφόρου, ὡς νυκτὸς 10 ἔτ' οὔσης ἀνατέλλει, ἐπάγει αὐτῷ τὴν κροκόπεπλον ἠῶ·

ἦμος ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς (Ψ 226. 7).

---

1 in schol. BL ante καὶ ποσαχῶς verba nonnulla leguntur, quae eandem quam illa rem continent, sed in formam redactam multo breviorem, quam ob rem infra inter scholia secundi ordinis relegavimus. Apparet eum, qui archetypo codicum nostrorum Porphyriana adscripserit, h. l., ut alibi, duo scholia ex eadem quaestione petita et de eadem re agentia incuria conglutinasse. Priorem quaestionis partem (p. 110, 22—111, 26) in codicibus Iliadis excidisse non est quod mireris; simillima enim eaque et ipsa Porphyriana iam ad Η 433 adscripta erant   καὶ ante ποσαχῶς om. L   4 post μὲν una vel duae litt. eras. B   5 τοῦτο post τοίνυν ins. L   9 χρώμενον BL (id. D β 1), κιρνώμενον coni. Kamm. p. 50   12 ἦμος δ' L; una litt. post ἦμος eras. B   ἑωσφόρος, ἑ in ras., B   13 ἤπειρον ἅλα κίδνατο L

B f. 143a ad *ἱερὸν* Λ 84 (id. Lp f. 185a c. l. *ἱερὸν ἦμαρ*): *ἱερὸν καλεῖται τὸ ἕως μεσημβρίας, ἡνίκα αἱ θυσίαι γίνονται καὶ τὰ πρακτικὰ πάντα.*

1 sqq. (usque ad fin. schol.) †*B et L ad v. 1 (v. in var. lect. lin. 1): *ποσαχῶς μὲν τῷ τῆς ἠοῦς ὀνόματι κέχρηται Ὅμηρος εἴρηται. καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς οἶδε τὰ στοιχεῖα, ὡς οἱ πολλοί, ἀπροστάτευτα καὶ ἄνευ οἰκείου θεοῦ. ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεολόγοι ἴσασι μὲν καὶ ποταμὸν καὶ τὸ ῥέον ὕδωρ καὶ θεὸν πάλιν τὸν* ⟨om. L⟩ *τοῦ ῥείθρου προστάτην, ᾧ δὴ καὶ εὔχονται καὶ θύουσιν, οὐ τῷ ὕδατι δήπου, ἀλλὰ τῷ προεστηκότι δαίμονι τοῦ ποταμοῦ, οὕτω καὶ Ὅμηρος, ὅπου γε* ⟨om. L⟩ *οὐδὲ τὸ μεθημερινὸν φῶς τῆς ἡμέρας εἴασεν ἀπροστάτευτον, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεθημερινοῦ φωτὸς εἰσήγαγε τὴν Ἠῶ, ὥσπερ καὶ τοῦ νυκτερινοῦ σκότους τὴν Νύκτα, τὴν δ' ἤδη καὶ ὁ Ζεὺς ἅζετο* ⟨*ἅζεται* B⟩ *μὴ ἀποθύμια ἕρδοι* ⟨*ἕρδῃ* L⟩. *καὶ ποσαχῶς κτλ.* (supra lin. 1 edita).

4 sqq. praeter schol. EQ *β* 1 verbo *ἀποτελοῦν* p. 113 desinentia, quae initio nostris multo breviora sunt, deinde iis fere respondent, huc referenda:

†B f. 103a ad *ἠὼς μὲν* v. 1 (id. Lp f. 142b; in utroque praemittitur: *ταύτην τὴν ῥαψῳδίαν κολοβομάχην καλοῦσι· συντέμνει γὰρ τὴν διήγησιν, συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς*): *κροκόπεπλος δὲ ἡ Ἠὼς λέγεται, ὅταν πολὺ σκότους ἔχῃ ὀλίγον δὲ φωτός. τὸ δὲ ῥοδοδάκτυλος ἐναντίον. ποιητικὴ δέ ἐστιν ἡ περίφρασις, ὡς εἰ εἶπεν ἡμέρα μὲν γέγονε. τὸ δὲ ἐκίδνατο ἐν παρατάσει· σφαιροειδὴς γὰρ οὖσα ἡ γῆ οὐ πᾶσα ὑφ' ἓν φωτίζεται.* Eadem fere A, postrema etiam Par. 2681 ap. Cramer., An. Par. III, p. 29, 18.

†B f. 15b ad *ἠριγένεια* Λ 477: ... *τὸ δὲ ῥοδοδάκτυλος συνεκδοχή ἐστιν·*

(Ψ 226. 27). γεννήcαc δὲ ἐκ τῆc κροκοπέπλου τὸν ὄρθρον ἐπάγει τὴν ῥοδοδάκτυλον·

ἦμοc δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλοc ἠώc.

ἐν δὲ τῷ ἠὼc μὲν κροκόπεπλοc ἐκίδνατο πᾶcαν ἐπ'
5 αἶαν (Θ 1) τοῦ κίδναcθαι δηλοῦντοc τὸ cκορπίζεcθαι ὡc ἐν τῷ cκίδναται κατὰ cτρατόν (Α 487?), δύο ταῦτα τηρήcεωc ἄξια ὑπεδείκνυεν· ἓν μὲν ὅτι ἐκίδνατο ἔφη πᾶcαν ἐπ' αἶαν, ὅπερ παράταcιν ἔχει, οὐ cυντέλειαν, οἷον τὸ ἐcκεδάcθη· ἐπεὶ δὲ cφαιροειδοῦc ὄντοc τοῦ κόcμου καὶ τῆc γῆc οὐχ ἅμα παρὰ πᾶcι κατὰ τὸ αὐτὸ ὁ ἥλιοc
10 ἀνατέλλει οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἡ ἡμέρα ἀνίcταται, εἰκότωc ἐκίδνατο ἔφη, τὴν ἐν παρατάcει ἄλλοτε πρὸc ἄλλουc ἐπιβολὴν παριcτὰc τῆc ἡμέραc καὶ πορείαν. ἕτερον δὲ πάλιν ἐcημειούμην, ὅτι cὺν τῷ ἀποτελέcματι καὶ τὸν κύριον τοῦ ἀποτελουμένου εἶναι βούλεται· ἡ μὲν γὰρ θεὸc κροκόπεπλοc ὡc ἂν οὐcία ἔννουc τε καὶ ἔμψυχοc καὶ ἐνcώ-
15 ματοc, τὸ δὲ ἀπ' αὐτῆc cκεδάννυται περὶ τὴν γῆν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν cωματοειδῆ θεὸν ἐν τῷ κροκόπεπλοc cυνήρτηcεν αὐτὴν τῷ cκεδαννυμένῳ ἀπ' αὐτῆc φωτί, εἰπὼν αὐτὴν ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἀπ' αὐτῆc φῶc cκεδάννυcθαι· Ἠὼc μὲν κροκόπεπλοc ἐκίδνατο πᾶcαν ἐπ' αἶαν· οὐ γὰρ δήποτε ἡ cωματοειδὴc ἐπεπόρευτο, ἀλλὰ τὸ ἀπ' αὐτῆc ἡμερινὸν
20 φῶc. ἀλλ' οἶδεν, ὅπου τὸ ἀποτέλεcμα, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀποτελοῦν.

ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οἶδε τὸ ποιοῦν καὶ τὸ ἀποτελούμενον, λάμβανε πρῶτον ἐπὶ τῆc νυκτόc· τὸ μὲν ἀποτέλεcμα·

νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέcθαι (Η 282),
αἱ δέ τε νύκτεc ἀθέcφατοι (ο 392),
25 ἐκ νυκτὸc δ' ἄνεμοι χαλεποί (μ 286),

τὴν δὲ δεcπότιν·

εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐcάωcε καὶ ἀνδρῶν·
τὴν ἱκόμην φεύγων καὶ
ἅζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι (Ξ 259—61).

30 οὕτω καὶ ἥβη ἀποτέλεcμα καὶ θεὸc ταύτηc προcτάτιc·

οἳ νῶϊν ἀγάcαντο παρ' ἀλλήλοιcι μένοντεc
ἥβηc ταρφθῆναι καὶ γήραοc οὐδὸν ἱκέcθαι (ψ 211),

τῆc νεότητοc καὶ ἀκμῆc τῆc ἐν νεότητι cφριγώcηc· ὄφρ' ἥβη τε πεποίθεα χερcί τ' ἐμῇcιν (θ 181), οὐδέ τι ἥβηc δεύεται (θ 136)·

---

1 γενήcαc B 2 ῥοδοδάκτυλον, δα in ras., B 5 ante κίδναcθαι litt. c eras. B τοῦ cκορπ. L 7 ἐcκίδνατο L 8 καὶ cυντ. L 10 ἐcκίδνατο L 14. 15 ἐν cώματι L 20 τὸ ἀποτέλεcμα, τὸ ἀ in ras., B ἐκεῖ καὶ in ras. L καὶ τὸ ἀποτελούμενον BL, quod errori deberi apparet, corr. e schol. Od.; Kamm. coni. ἐκεῖ καὶ ἡ κυρία τοῦ ἀποτελουμένου 21 ἔτι δὲ καὶ L 24 αἱ δέ τοι B 27 δημήτερα B, δημήτειρα τε θεῶν L ἀνδρῶν, ω in ras., L 30 τούτου L

ἀπὸ γὰρ τοῦ μέρους τὸ ὅλον καλεῖ. λέγει δὲ τὴν πολύφωτον, τὴν δὲ πολύσκοτον κροκόπεπλον. Cf. simil. schol. A et Lp (f. 62b) ibid.

12sqq. Cf. Porph. *B* 447, p. 42, 24; *I* 1sqq., p. 127, 27.

ἐπὶ γὰρ πάντων τὰ ἀποτελέσματα λέγεται. ἐπὶ δὲ τῆς θεοῦ· μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐῳνοχόει (Δ 2), τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν (Ε 905)· ἐν γὰρ τοῖς ἀγηράτοις θεοῖς καὶ ἀεὶ ἡβῶσιν οἰνοχόον τὴν Ἥβην καὶ ὑπηρέτιν ἐποίησεν. ἐκ τούτων λύσεις, πῶς ἀγάστονόν τε λέγει τὴν Ἀμφιτρίτην, ὅταν εἴπῃ (μ 96)· 5

καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕνεστι
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος ἀμφιτρίτη,

καὶ πάλιν κλυτὸν ἐν οἷς φησιν (ε 421)·

ἠὲ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
ἐξ ἁλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη· 10

κλυτὸς μὲν γὰρ ἡ θεός, ἡ μεγάλη δαίμων, ἀγάστονος δὲ ἡ θάλασσα. οὕτως καὶ γῆ μὲν τὸ στοιχεῖον· ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ (Λ 425) καὶ κάππεσεν ἐν γαίῃ, ἡ δὲ θεός· ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν (Ο 36) καὶ Γῆ τε καὶ Ἠέλιος καὶ Ἐρινύες (Τ 259). οὕτω καὶ Στυγὸς ὕδωρ λέγει, τῆς δαίμονος, τὸ Στύγιον ἀπ' 15 αὐτῆς καλούμενον· καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ (Ο 37), ὥσπερ καὶ ποταμὸν λέγει δαίμονα Ἀλφειὸν καὶ Ἀξιὸν καὶ Σπερχειόν, ὧν εἶναι καὶ γένος, καὶ Ξάνθον δινήεντα. καὶ ὅταν μὴ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, τὸν εὐχόμενον ποιεῖ λέγοντα· κλῦθι ἄναξ, ὅτις ἐσσί (ε 445)· εὔχεται δὲ τῷ ποταμῷ, ὡς ἂν ἑκάστου ἔχοντος δαίμονα. ὁ δὲ 20 καὶ ἐν ταῖς κρήναις οἶδε θεάς, ἃς Νύμφας καλεῖ· Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός (ρ 240), καὶ ἄλλαι Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διός (Ζ 420). οὕτω πεπληρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὅμηρος ἡγεῖτο ἅπαντα.

2. ad v. 5.

*B f. 103[a] ad κέκλυτέ μευ.

5 sqq. ἐν τῇ Διὸς δημηγορίᾳ τῇ οὕτως ἐχούσῃ· 25

κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,

---

6 ἕνεστι in ras. (etiam spir.) B ἕλησι L 8 κλυτὸς L 9 post μέγα B ras. 4 vel 5 litterarum; μέγα bis L 10 κλυτὸς Ἀμφ. om. codd.; adiecit Kamm. 13 γαῖαν L 14 ἥλιος BL ἐριννύες L 17 ἀξίον B, ἄξιον L 18 εἴποι L 19 ὅστϊ (ϊ supra τ scrpt.) B, corr. Dind. 23 post θείων tres fere litt. eras. B 26 post θέαιναι in ima pagina B (quae sequuntur f. 103[b] leguntur) paucae litterae detritae; conieci πῶς

---

3. 4 cf. Porph. Δ 2, p. 68, 19.

5 sqq. † schol. ε 421 Dind.: *κλυτὸς Ἀμφιτρίτη] πῶς οὖν ἀλλαχοῦ φησι κῆτος ἃ μυρία βόσκει* ⟨*τρέφει* Hamb. f. 84⟩ *ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη; ἀλλὰ τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ στοιχείου.*

20 sqq. †*B f. 90[a] ad *Νύμφαι ὀρεστιάδες* Z 420 (id. L f. 139[a]): *σημειωτέον* ⟨om. L⟩ *ὅτι καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ἐν ταῖς πηγαῖς* ⟨*σπηλαῖς* L⟩ *οἶδε θεὰς ἃς Νύμφας καλεῖ· Νύμφαι κρηναῖαι καὶ Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διός. οὕτως πεπληρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὅμηρος ἡγεῖτο* ⟨*ἡγεῖται* L⟩ *πάντα.* cf. schol. ε 445.

23 Porph. de Styge, ap. Stob. ecl. phys. I, 41, 53: *πληρώσας* ⟨Mein. e cod. A *κληρώσας*⟩ *γὰρ δὴ πάντα θεῶν καὶ τοῖς τόποις ἀφορίσας τὰς βασιλείας κτλ.*

25 sqq. Collato schol. Λ 524 Porphyriano ad eundem auctorem referenda vi-

πῶς ἄξιον διὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ἀρετὴν ἐκκληcίας δεῆcαι ὑπελήφθη τῷ Διί, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς (v. 133) καὶ ὄμβρων καὶ κεραυνῶν ἵνα ἡττηθῶcι, καλῶς εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις καὶ ὅτι βούλεται μὲν εἴργειν τῆς cυμμαχίας τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ἃς οἶδε μάλιστα τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ἐναντιωθη-
5 cομένας, κοινὸν δὲ ποιεῖται περὶ πάντων τῶν θεῶν τὸν λόγον καὶ τῶν Τρωcὶν ἐπαμυνόντων, ἵνα μὴ ταύταις ἀντιπράττειν μόναις δοκῇ. διὸ καὶ μάλιστ' ἀποτείνεται τὸν λόγον πρὸς τὰς θηλείας· κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, καὶ ἀπὸ τῶν θηλειῶν ἄρχεται· μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε μήτε τις ἄρσην.
10 καὶ μὴν κἀκεῖνο λύεται καλῶς· πῶς γὰρ ὑπεσχημένος ὁ Ζεὺς τῶν Τρώων ἐπικουρίαν οὐκ εὐθὺς ἐποίησε νικῶντας αὐτοὺς κατὰ τὴν πρώτην τῆς Ἰλιάδος ἀρχήν, ἀλλὰ νῦν μετὰ ἧτταν καὶ τοσοῦτον τῶν Τρώων φόνον; ἔδει γὰρ αὐτοὺς πρότερον, φαcίν, ἀντὶ τῆς τῶν ὅρκων παραβάσεως δοῦναι δίκην. ἃ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐφρόνει, ταῦτα ποιεῖ τινα
15 λέγοντα· λέγει γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων·

Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
τῆσδ' ἀπάτης κοτέων (Δ 166—8).

ἅμα δὲ καὶ ἠθέλησεν ἀλκιμωτέρους Ἕλληνας ἐπιδείξας τότε τοῖς Τρωσὶ
20 τὴν παρὰ τοῦ Διὸς βοήθειαν ἐπαγαγεῖν. καὶ τὸ ὁμοειδὲς δὲ ἐφυλάξατο· ἦν γὰρ ὁμοειδὲς Τρωσὶ μάχῃ παράγειν τοὺς Ἕλληνας ἡττωμένους· ποικίλλειν γὰρ θέλει. ὅθεν ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ μάχῃ ἀμφοτέροις βοηθοῦντας ἐποίησε τοὺς θεούς, ἐν αὐτῇ δὲ μόνον τὸν Δία τοῖς βαρβάροις (Θ 130 sqq.), εἶτα πάλιν ἐρεῖ ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπῃ νόος
25 ἐστὶν ἑκάστου (Υ 25). οὕτως ἐθηρᾶτο τὸ ποικίλον.

ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται. τί δὲ δηλοῦν ἐθέλει ἀλλ' ἅμα πάντες αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα (Θ 8. 9), οὐ πάντως παρέστησε. ποῖα γὰρ ἔργα τελευτήσει, οὐ παρέστησεν ὁ Ζεύς, ἀλλ' ἐν ἀσαφεῖ εἴασεν. λέγει δέ· ἃ ἐγὼ ἐργάζεσθαι μόνος βούλο-
30 μαι, πρὸς ἃ καὶ παρακελεύεται μηδένα ἀντιπρᾶξαι τῶν θεῶν. ἐργάζεσθαι δὲ ἠβούλετο εἰς τέλος ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν (Β 3. 4)· ἔφη γὰρ οὐ γὰρ ἐμὸν πα-

---

3 εἴργειν Vill.; cod. εἵργειν 5 δὲ add. Bkk.; cod. om. 12 pro ἀρχὴν Roem. ap. Fleckeis. 1878, p. 539, coni. μάχην 17 ἐπισείῃσιν cod. 21 pro Τρωσὶ Kamm., p. 53, coni. πρώτῃ 32 γὰρ om. cod.; add. Bkk.

---

detur prior pars schol. B f. 103[a] ad *Ζεὺς Θ* 2 (id. Lp f. 142[b] c. l. *Ζεὺς δὲ θεῶν*), qua ad nostrum locum corrigendum Kammer usus est:

εἰκότως νῦν ἄρχεται συμμαχεῖν Τρωσὶν ὁ Ζεύς, ὁπότε τῆς παραβάσεως δίκην ⟨*δίκας* Lp⟩ *ἀπέτισαν Διομήδει καὶ Πάνδαρος ἀνῃρέθη* ⟨*ἀνῃρήθη* Lp⟩ *καὶ Τρῶες ὡμολόγησαν τὴν παράβασιν, δι' ὧν πέμπουσιν Ἰδαῖον ἀπολογούμενοι τοῖς Ἕλλησιν. αὔξει δὲ τὰ Ἑλλήνων ὁ ποιητής, εἴ γε καὶ ἐκκλησίας ἐδέησε τῷ Διί, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ κεραυνῶν δεῖται πρὸς τὴν ἧτταν αὐτῶν. καὶ ἐν ἄλλοις κτλ.*, quae huc non pertinent.

λινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (Α 526. 27)· ταῦτα οὖν ἔφη ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, εἰς τέλος ἀγάγω. καὶ ἡ παροιμία· μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς (Soph. fr. Tyr., 583[b] Dind.), ἤγουν μὴ θαυμάσῃς τὸν μέγα ἐπαγγελλόμενον. ἀσαφῆ δὲ ἐάσας ὅσα ἐξεπίτηδες 5 ἔφη τάχιστα ἐκτελέσειν, ὡς σαφῶς εἰπὼν ἐπάγει ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω καὶ τὰ ἑξῆς (Θ 10 sqq.). ὅθεν οὐκ ἔστι περισσὸν τὸ ὃν δ' ἂν ἐγών, οὐδ' ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ λόγου, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, ᾧ ἀκόλουθον ὡς δηλώσαντος τὸ βούλημα τὸ ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε 10 θεῶν ἐθέλοντα νοήσω. λέγουσι δὲ κἂν τούτῳ περιττεύειν τὸ ἐθέλοντα· ἔδει γὰρ ὃν δ' ἂν ἐγὼ νοήσω ἐλθόντα Τρώεσσιν ἀρηγέμεν. οὐκ ἔστι δὲ περισσόν, ἀλλ' ἔστιν ἡ διάνοια· ὃν δ' ἂν ἐγὼ νοήσω ἢ Τρώεσσι θέλοντα ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν ἐλθόντα.

B f. 103[a]. L f. 161[b]. Lp f. 143[a]. 14. .... πῶς δὲ δύναταί τις ἐκεῖσε κατελθεῖν; φαμὲν δὲ ὅτι οἱ 15 ἀπειλοῦντες τὰ ἀδύνατα σχεδὸν ἀπειλοῦσι πρὸς κατάπληξιν.

A c. l. σειρὴν μέν κεν. 25. 26. ..... οἱ δὲ ζητοῦσι, πῶς πάντων περιγίνεται ὁ Ζεὺς ὁ ὑπὸ τριῶν μόνων δεθείς, καθά φησιν ἐν τῇ Α (400)· ῥητέον οὖν ὅτι ἐκεῖ μὲν ἐξ ἐπιβουλῆς ἡ ἰσχύς, ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ φανερῶς κρατεῖν.

*B f. 296[a] ad πρόφρονι Χ 183. L f. 457[b], Π. 39. 40. ὁ νοῦς ἀσαφής, ὅντινα ἀγνοήσαντες ἠθέτησαν τὰ ἔπη. ἡ 20 δὲ ἀσάφεια ἐκ τοῦ πρόφρονι· ἀπέδοσαν γὰρ ὡς δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ πρόφρονι· οὐ κατὰ σπουδὴν ταῦτα ἀγορεύω. ἔστι δὲ οὐ τοῦτο, ἀλλὰ τῇ πρό κέχρηται ἀντὶ τῆς ὑπέρ συνήθως, ὡς ἐν τῷ ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίκτου (Ω 734) ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἄνακτος, καὶ ἐν τῷ χρείῃ ἀναγκαίῃ πρό τε παίδων καὶ γυναικῶν (Θ 57) 25 ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν βούλεται λέγειν. φησὶν οὖν καὶ ἐνταῦθα· οὐ καθ' ὑπερφροσύνην οὐδ' ὡς τύραννος λέγω ταῦτα· βούλομαι γὰρ ἤπιος εἶναι καὶ πρᾶος. καὶ ὁ τοί οὖν παραπληρωματικὸς καὶ οὐκ ἀντὶ τοῦ σοί παρείληπται. πρέπουσα τοίνυν ἡ διάνοια ἄρχοντι

---

1 ὅτι, fuit ὅττι, alter. τ eras., B 15 in codd. haec antecedunt: οἱ Ἀττικοὶ βάραθρον αὐτό φασιν ἐκεῖ L 20 L lemmatis instar versus habet θάρσει Τριτογένεια φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι, tum ὁποῖον ἀσαφὴς κτλ. 25. 26 γυναικῶν ἀντὶ τοῦ — καὶ γυναικῶν om. L 26 καὶ post οὖν om. L

---

20 sqq. Scholium in codicibus per errorem ad *X* 183 adscriptum esse, ex Ariston. *Θ* 39. 40 apparet docente non illo sed nostro loco versus spurios habitos esse (cf. Ariston. *X* 183. 84).

22 sqq. † B f. 103[b] ad *πρόφρονι* v. 40 (Lp f. 143[b]): *ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρονι, ὡς πρὸ παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. ὁ λόγος οὖν οὕτως· οὐ βούλομαί σοι* ⟨om. Lp⟩ *τυραννικὴν ἀπήνειαν ἀλλὰ βασιλικὴν ἐνδείκνυσθαι προσήνειαν. δείκνυσι δὲ ὅσον δύνανται λόγοι εὐμενεῖς, καίτοι παιδὸς πρὸς πατέρα.*

† Eust. *Θ*, p. 696, 45: *πρόφρονα δὲ θυμόν — ἢ κατὰ Πορφύριον τὸν ὑπέρφρονα ἤτοι καταφρονητικόν.* Cf. id. p. 698, 13; Paris. 2681 ap. Cram. An. P. III, p. 30, 26.

βουλομένῳ ἐνδείκνυϲθαι βαϲιλικὴν ἠπιότητα καὶ οὐ τυραννικὴν ἀγριότητα· οἱ γὰρ ῥηθέντες μετ' ἀπειλῆς λόγοι ὑπέρφρονα θυμόν, καὶ ὃν ἐν ἄλλοις ἀγήνορα ἔφη, ἐνεδείκνυντο.

53. 54. δεῖπνον λέγεται καὶ τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτιϲμα, ὡς νῦν
5 ἐν τοῖς προκειμένοις, καὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ἄριστον, ὡς ἐν τῷ

*B f. 104ᵃ ad δεῖπνον.

ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο ⟨ὡπλίσατο cod.⟩ δεῖπνον (Λ 86).

καὶ πάλιν ἄριστον τὸ ἀκράτισμα·

ἐντύναντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ κειαμένω ⟨κειμένω cod.⟩ πῦρ (π 2).

10 τὸ δὲ ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο οὐκ ἔστιν ὑπερβατόν, ὥς τινες· ἀπεθωρήσσοντο δὲ αὐτοῦ, ἀλλά φησιν ἀπὸ τοῦ δείπνου ἐθωρήσσοντο. καὶ ἔστι πεζοτέρα ἡ φράσις, καὶ διὰ τοῦτο λανθάνει τὸ νόημα.

56. καὶ πῶς φησι πολλέων ⟨alt. λ eras. B; πολέων Lp⟩ ἐκ
15 πολίων (B 131); νῦν οὖν τοὺς ἰθαγενεῖς φησι· διὸ καὶ τὸ πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν (Θ 57). ἢ ἑαυτῶν ἥττους γενόμενοι διὰ τὸν θάνατον. ἀναγκαίως δὲ καὶ τὸ μέμασαν ἐπιφέρει, ἵνα μὴ νομίσωμεν ⟨ι in ras. B⟩ αὐτοὺς ἐπτηχότας ἐξιέναι διὰ τὴν προγενομένην ἧτταν.

B f. 104ᵃ ad παυρότεροι. Lp f. 144ᵃ c. l. παυρότεροι.

20 58. πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. οὐ λέγει περὶ τῶν ἐν Ἰλίῳ πυλῶν μόνον ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ ναυστάθμῳ τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ λαὸν τὸν Τρωικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑλληνικόν· τούτῳ γὰρ ἀκόλουθον καὶ τὸ οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο (Θ 60). εἶτα ἐπάγει ὅτι συνέβαλλον παντάπασι
25 τὰς ἀσπίδας ἀσπίσι, τὰ ἔγχη τοῖς ἔγχεσι, τὰς δυνάμεις ταῖς δυνάμεσι. καὶ ἀναλαμβάνει αὐτά· ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ἔπληντ' ἀλλήλῃσιν (Θ 62)· ἔψαυον γὰρ ἀλλήλων, τουτέστιν αἱ μὲν τῶν Τρώων ταῖς τῶν Ἑλλήνων.

*B f. 104ᵃ ad πᾶσαι. L f. 164ᵃ.

70. ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε. πρὸς Αἰσχύλον ψυχοστασίαν γρά-
30 ψαντα καὶ τὸ κήρ ἀκούσαντα οὐκ ἐπὶ τῆς μοίρας λεγόμενον ἀλλ' ἐπὶ

*B f. 104ᵃ ad κῆρε. L f. 164ᵃ.

---

1 ἠπιότητα B 29 ἐν — κῆρε om. L 30 inter κήρ et ἀκούσαντα in B rasura octo fere litterarum, in qua α script.

4—13 †L h. v. f. 163ᵃ, *Π*, *εἰς τὸ οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπ' αὐτοῦ δὲ θωρήσσοντο· ὅτι δεῖπνον λέγει τὸ* ⟨om. cod.⟩ *κατὰ τὸ ἑωθινὸν ἀκράτισμα· ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ κειαμένω* ⟨*κειμένω* cod.⟩ *πῦρ. τὸ δ' ἐν τοῖς προκειμένοις* cet., quae cum iis quae supra e cod. B edidimus congruunt.

Aristarchum auctorem hac in re Porphyrium sequi, ex iis apparet quae Lehrs, Ar., p. 127, congessit.

20 sqq. Scholium, quod uno Dindorfio, Phil. XVIII, p. 345, auctore inter Porphyriana retuli, insistere videtur iis at prave, vereor, intellectis, quae de notione verb. *πᾶσαι πύλαι* Aristarchus (Lehrs, p. 126) disputaverat. Cf. Porph. *M* 175.

29 sqq. Scholium, quod Dindorfius nescio quem codicem secutus Porphyrii nomine insignivit, recte ad eum auctorem referri, cum ratio docet totiens a Por-

τῆς ψυχῆς, ὅτι θηλυκῶς μὲν ἡ κήρ τὴν μοῖραν δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ κῆρ καὶ περισπωμένως τὴν ψυχήν, ὃ διαιρεῖται εἰς κέαρ. εἰ δὲ ἔλεγε τὴν ψυχήν, οὐκ ἂν ἔφησε δύο κῆρε διὰ τοῦ ε̄ ἀλλὰ δύο κῆρα διὰ τοῦ ᾱ. καὶ αὐτὸς δὲ ἐξηγήσατο τίς ἡ κήρ, εἰπὼν ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν· ἀντὶ γὰρ τοῦ φάναι ῥέπε δὲ ἡ κὴρ τῶν Ἀχαιῶν μεταλαβὼν 5 ἔφη ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. ἡ κὴρ δὲ εἴληπται οὐχ ἑνὸς τῶν Ἑλλήνων μία ἀλλὰ πάντων, οὐδὲ Τρώων ἑνὸς μία ἀλλὰ πάντων, διὸ καὶ ἐπάγει αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες (v. 73). ὡς ἡ ἵππος τῶν πολεμίων σημαίνει τὸ πλῆθος, οὕτως ἡ κὴρ τῶν Ἑλλήνων αἱ κῆρες ἦσαν. καὶ τὸ ἐπὶ χθονὶ ἕζεσθαι (v. 73) τὸ πρὸς γῆν ῥέψαι δηλοῖ, τὸ δ' ἐς 10 οὐρανὸν ἀρθῆναι τὸ ὑπερτέραν γενέσθαι. συμβολικῶς δὲ λαμβάνει τὰ μὲν ῥέποντα πρὸς τὰ χθόνια θανατικά, τὰ δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ζωτικά· ζωηφόρα γὰρ τὰ οὐράνια, θανατηφόρα δὲ τὰ χθόνια. ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ἠθέτησαν τὰ ἔπη, ἐν οἷς φησιν αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἑζέσθην· Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν 15 εὐρὺν ἄερθεν, νομίσαντες ὅτι τὸ ἑζέσθην δυϊκόν ἐστιν, ὡς ἀποδεξαμένων τινῶν, ὅτι ἀνὰ δύο τίθησι κῆρας εἰς τὸν ζυγόν. οὐ σημαίνει δὲ τὸ ἑζέσθην, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἕζοντο, ὡς μιάνθην αἵματι μηροί (Δ 146)· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐμιάνθησαν ἐπὶ πληθυντικοῦ κεῖται· εἰ γὰρ ἦν ἐπὶ δυϊκοῦ, ἔφη ἂν μιανθήτην ὡς κλινθήτην καὶ ἠσθήτην. ἑζέσθην 20 οὖν ἀντὶ τοῦ ἑζέσθησαν, ὡς τὸ ἐκόσμηθεν ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν.

B f. 104ᵃ ad δύο κῆρε. Lp f. 144ᵃ c. l. δύο κῆρε.

πῶς δύο κῆρες ἐντίθησιν ὁ Ζεύς, ὥσπερ ἀνὰ μίαν ἑκατέρου στρατοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς πλείους αὐτάς φησιν· αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες; ὅτι αἱ δύο καὶ πολλαὶ ἂν εἶεν· λέγομεν γοῦν ⟨οὖν Lp⟩ διττὰ πράγματα. πλειόνων δὲ ἔμφασιν διδόντος τοῦ ὀνόματος, εἰκότως ἐν τῇ μετα- 25 λήψει πλέονας εἶπεν. ἔστι δὲ σχῆμα συνεκδοχικῶν σχημάτων ἕν. ⟨quae sequuntur de origine v. κήρ ad Porphyrium referre non audemus⟩.

---

4 τίς ἡ om. L 12 τὸν om. L 15. 16 Τρώων — ἑζέσθην om L 20 ἔφην L

---

phyrio repetita *ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται* (lin. 4), tum scholium quod huic subiunximus, multo quidem brevius at servata quaestionis forma ad nos propagatum. Cf. etiam schol. Porph. versui Ψ 259 adscriptum.

1. 2 †B f. 296ᵇ ad *κῆρε* X 210: *κῆρας τὰς μοίρας λέγει, οὐ τὰς ψυχάς, ὡς ἐξεδέξατο φαύλως Αἰσχύλος· ἐπάγει γὰρ τὴν μέν, τὸ κέαρ δὲ λέγεται οὐδετέρως ἐπὶ τῆς ψυχῆς* ..... Cf. Ariston. Θ 70. X 210. — Quae supra usque ad lin. 5 edidimus exscripsit Paris. 2679 ap. Cramer., A. P. III, p. 11, 24. Idem ap. Apollon. et Hesych. v. *κῆρ*.

13 Cf. Ariston. Θ 73. 74.

17—20 †B f. 104ᵇ ad *αἱ μὲν* v. 73 (id. Lp f. 144ᵃ c. l. *αἱ μὲν Ἀχαιῶν*): ... .. *τὸ δὲ ἑζέσθην ἀντὶ τοῦ ἕζεσθεν, ὡς ἄερθεν· ὅμοιον δέ ἐστι τῷ μιάνθην αἵματι μηροί ἀντὶ τοῦ ἐμιάνθησαν.*

18. 19 Aliter B f. 54ᵃ ad *τοῖοι τοι* Δ 146 (id. Lp f. 94ᵃ c. l. *τοῖοι τοι*): ..... *τὸ δὲ μιάνθην ἀντὶ τοῦ μιανθήτην· ἔστι δὲ δυϊκὸν ἐκ συγκοπῆς.*

72. οὐκ ἄρα, φαςίν, ἐχαρίςατο τῇ Θέτιδι, εἰ μοιρίδιον ἦν. φαμὲν δὲ ὅτι εἰς ἐπίταςιν τῆς Μοίρας καὶ αὐτὸς ὁπλίζεται (v. 43) κατ' αὐτῶν ⟨αὐτὴν Lp⟩, ὅπερ ἦν τῆς χάριτος. — B f. 104ᵇ ad ἦμαρ. Lp f. 144ᵃ c. l. αἴςιμον ἦμαρ.

75. πῶς ἔφη τὸν κεραυνὸν ςέλας δαιόμενον; ςέλας μὲν γὰρ ἡ 5 φωτὸς ἔλλαμψις, καυθεῖςα δὲ καὶ ἐκπυρωθεῖςα κεραυνὸς γίνεται καὶ οὐκ ἀςτραπὴ μόνον. [προειπὼν αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε καὶ ἐπάγων τὸ κεραυνοῦ ὄνομα ἐςήμανεν, ὡς προηγεῖται ἡ βροντὴ τῆς ἀςτραπῆς, δι' ἧς καὶ τὸ ςέλας ἐκλάμπει]. — *B f. 104ᵇ ad δαιόμενον. Cf. Phil. XVIII, p. 345, Π.

τὸ ςέλας δηλοῖ τὴν ἔλλαμψιν. βουλόμενος οὖν εἰπεῖν ὡς οὐκ 10 ἦν ἀςτραπὴ τὸ γενόμενον ἀλλὰ κεραυνός, μετὰ τὴν βροντὴν προςέθηκε τὸ δαιόμενον· ἡ γὰρ πρὸ βροντῆς ἀςτραπὴ οὐ κεραυνός, μετὰ γὰρ τὴν βροντὴν ὁ κεραυνός, ὅς ἐςτι καυςτικός. — B f. 104ᵇ ad ςέλας. Lp f. 144ᵇ c. l. ἧκε ςέλας.

97. ἐζήτηται δὲ πότερον ἄρα οὐδ' ὅλως ἤκουςεν ὁ Ὀδυςςεὺς ἢ οὐκ ἐπείςθη. ῥητέον ὅτι οἱ λέγοντες ὅτι ἀκούςας οὐκ ἐπείςθη δειλίαν 15 τοῦ ἥρωος κατηγοροῦςιν, ἀγνοοῦντες τὸ οὐδ' ἐςάκουςεν. οὐ γὰρ τὸ παρακοῦςαι ἀλλὰ τὸ μὴ αἰςθέςθαι τελείως δηλοῖ· καὶ γὰρ οὐκ ἦν δειλὸς τῶν ἄλλων ἔςχατος φεύγων καὶ τῇ βραδυτῆτι τὸ φιλοκίνδυνον ἐπιδεικνύμενος. — A.

οὐκ ᾔςθετο ὑπὸ τοῦ θορύβου ἢ οὐκ ἐπείςθη διὰ τὸν καιρόν· φεύ-20 γει γὰρ ςὺν Αἴαντι καὶ θεομαχεῖν οὐ θέλει. πῶς γὰρ δειλὸς ὁ μετὰ πάντας φεύγων; οὐ γὰρ ἂν Διομήδης τοῦτον μόνον ἐκάλει. — B f. 105ᵃ ad ἐςάκουςε. Lp f. 145ᵃ c. l. οὐδ' ἐςάκουςεν.

117. εἰ τοςοῦτον ⟨τοῦτο Lp⟩ ἀπῆν, διὰ τί μὴ φεύγει; τὸ ὅλον πραγματεύεται πρὸς τὸ μὴ ἀθρόως καὶ ἄνευ πόνου ⟨πόνων L⟩ νικᾶν τοὺς Τρῶας, ἀλλὰ τοὺς φεύγοντας ἀνακωχὴν ⟨ἀνακοχὴν L⟩ λαβεῖν. 25 ἄλλως τε ἢ ⟨καὶ pro ἢ L⟩ νικήςειν οἴεται ἢ νικώμενος ῥᾳδίως φεύξεςθαι. — B f. 105ᵃ ad ἵππους. L f. 165ᵃ. Lp f. 145ᵃ c. l. μάςτιξεν δ' ἵππους.

133. cf. ad v. 5, p. 115.

167. πῶς δύο εἰπὼν τὸν Διομήδην μεριμνῆςαι ⟨τὸν Δ. post μεριμν. L⟩ ἓν ἐπάγει; φαμὲν δὲ ὡς δύο βουλὰς ἐμερίμνηςεν εἰς ἓν νευού-30 ςας, ἵππους τε ςτρέψαι καὶ ἐναντίβιον πολεμῆςαι ⟨μαχέςαςθαι L⟩, ἢ ὡς ὡμολογημένον ἀφίηςι τὸ ἕν, ἤτοι τὸ ἢ ςτραφῆναι ⟨μεταςτραφῆναι L⟩ ἢ μὴ ςτραφῆναι, ὃ κατέλιπεν. — B f. 106ᵃ ad διάνδιχα. L f. 167ᵃ. Lp f. 146ᵃ c. l. διάνδιχα.

185. ἀθετεῖται ὁ ςτίχος, πρῶτόν γε καὶ διὰ τὸ ςύ, εἶτα διὰ τὰ — B f. 106ᵇ ad Ξάνθε τέ.

6—8 προειπὼν — ἐκλάμπει in cod. B non exstant; ex alio codice, cuius notitiam nobis invidit, Dindorfius (Phil. l. c.) edidit 9 τὴν ἔλλαψιν δηλοῖ Lp 13 ἐξηγεῖται pro ἐζήτηται cod. (Dind.) 14 ῥητέον — ἐπείςθη om. cod. (Dind.); add. Bekk. 33 καὶ om. Lp

---

4—12 De fulminibus etiam ad *B* 370 sqq. (p. 39) Porphyrius egit, Hermone Delio auctore usus.

14. 15 *οἱ λέγοντες ὅτι ἀκούσας οὐκ ἐπείσθη*, velut Aristarchus, v. alter. schol. A.

30 Ariston. *Θ* 168: .... *τὸ γὰρ διάνδιχα οὐκ ἔστι δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τοὺς ἵππους καὶ μάχεσθαι.*

33 sqq. Versus Aristarcho obelo notatus, *ὅτι οὐδαμοῦ Ὅμηρος τεθρίππου*

L f. 166ᵇ. Lp f. 146ᵇ c. l. Ξάνθέ τε.

ὀνόματα· Λάμπος γὰρ τῆς Ἠοῦς ἐστιν ἵππος (ψ 246), Ξάνθος Ἀχιλλέως (Τ 400), Πόδαργος Μενελάου (Ψ 295), Αἴθη Ἀγαμέμνονος (Ψ 295), ἣν Αἴθωνα νῦν εἶπε μετατιθεὶς τὸ γένος. οὐδαμοῦ δὲ τεθρίππῳ κέχρηνται ἥρωες, εἰ μὴ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπὶ παραβολῆς· ἡ δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι (ν 81). τὸ γὰρ τέσσαρας ἀθλοφόρους ἵππους (Λ 699) ὑπώπτευται ὡς νόθον, ἢ δύο ἅρματα δηλοῦν βούλεται· τὸν δὲ ἐλατῆρα ἀφίει ἀκαχήμενον (Λ 702), τὸν ἐξ ἑκατέρας συνωρίδος. εἴποι δ' ἄν τις πρὸς τοῦτο, ὅτι εἰκός, τῶν ἄλλων τεθρίπποις μὴ χρωμένων, τὸν Ἕκτορα θαρσῆσαι τέσσαρας ἵππους ὑποζεῦξαι πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων· ἀπόγονος γάρ ἐστι Τρωός, ᾧ Ζεὺς ὑπὲρ Γανυμήδους ἔδωκεν ἵππους, καὶ φιλότιμός ἐστι περὶ ἱππικήν. οἶδε γὰρ ἵππος ἀγαθὸς πρὸς ἱππικὴν ἐγείρειν, ὡς καὶ πρὸς πόλεμον διάφορα ὅπλα καὶ θηρευτικὴ κύων καλῶς ἰχνηλατοῦσα ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. διὸ καὶ τὸν Ἕκτορα θρασὺν ἡνίοχόν φησιν Ὅμηρος (Θ 89), καὶ οὐ μόνον τοῦτον θρασὺν ἀλλὰ καὶ τὸν ἡνιοχοῦντα αὐτῷ Ἀρχεπτόλεμον (Θ 128. 312)· οὐ τοῦ τυχόντος γὰρ ἦν τὸ τέτρωρον ἡνιοχεῖν. φασὶ δέ· εἰ τέτρωρον ἦν, πῶς ὡς πρὸς δυϊκὸν ἀποτείνεται καί φησι νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον καὶ ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον (Θ 186. 191); ῥητέον δὲ καὶ πρὸς τοῦτο, ὅτι οὐ πρὸς ἕκαστον ἵππον λέγει, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐξ αὐτῶν συστήματα· δύο γὰρ ζύγιοι ἦσαν καὶ δύο παρήοροι· τοὺς μὲν οὖν ζυγίους ἀνθ' ἑνὸς τοὺς δὲ παρηόρους ἀνθ' ἑτέρου λαμβάνει. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο (Θ 67)· πρὸς ἑκατέραν γὰρ κἀκεῖνο στρατιάν· καὶ τῷ

τύνη δ' ἕστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις·
μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε (Ε 485. 7)·

πρὸς γὰρ τὸν Ἕκτορα καὶ τοὺς Τρῶας. τρισὶ δὲ ἵπποις ἐχρῶντο οἱ ἥρωες, ἵνα τρωθέντος ἑνὸς τῶν ζυγίων εἰς τὴν τούτου χώραν παρήορος ἄγηται· οἱ δὲ Ὁμηρικοὶ θεοὶ συνωρίσι χρῶνται, ἐπεὶ τιτρωσκόμενοι οὐχ ὁρῶνται. ὁ δὲ Ἕκτωρ ἐτόλμησε προσθεῖναι τὸν τέταρτον ἅμα μὲν

---

1 ἰοῦς Lp 3 αἴθονα BL οὐδαμοῦ τε L 5 τετράωροι BL 6 ὑπώπτευσαν L 7 τὸν δὲ — τὸν om. codd.; add. Bkk. (e Vict.?) 9 θρασῆσαι Lp 10 συζεῦξαι Lp 11 γαννυμήδους LLp 13 θηρευτικὴν LLp καλὸς L ἰχνηλατῶν codd. 14 ἕκτωρα Lp 16 τετράωρον Lp 17 πῶς οὐ πρὸς δυϊκὸν ἀποτ. Lp 18 ἀποτείνετον Lp 19 τοῦτο, ου et τ in ras., Lp 22 παρηγόρους L 26 ἀψῖδι L 29 ὁμηρικοὶ δισυνωρῖσι L 30 προσθῆναι Lp

---

χρῆσιν παρεισάγει. μάχεται δὲ καὶ τὰ ἐπαγόμενα δυϊκὰ κτλ. (A Θ 185, cf. Lehrs p. 195). — Ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 99, schol. nostrum retulit (cf. prolegg. nostra).

1. 2 A Ψ 295: .... *ἡ διπλῆ δὲ ὅτι ἐντεῦθεν παρῴδηται τὰ ὀνόματα τῶν Ἕκτορος ἵππων Αἴθων καὶ Πόδαργος· οὐ γὰρ εἰσάγει τετρώρῳ χρωμένους.* Cf. A *Τ* 400; Eust. Θ, p. 706, 60.

6. 7 *δύο ἅρματα δηλοῦν βούλεται.* Ita Aristarchus, v. Ariston. *Λ* 699.

8 sqq. †Eust. p. 706, 51 sqq.

διὰ τὰ προειρημένα, ἅμα δὲ καὶ τῶν δυοῖν ἵππων ὑφορώμενος τὴν τρῶσιν. καθ' ἑκάστην δὲ κλητικὴν βραχεῖα διαστολή, οὐκ ἐῶσι δὲ οἱ σύνδεσμοι, ὥς τινες <τινα Lp>, δύο εἶναι κύρια καὶ δύο ἐπίθετα ὀνόματα.

189. .... ἀθετεῖται δὲ τὸ οἶνόν τ' ἐγκεράσασα, ὅτι οὐ σύνηθες οἶνον πίνειν ἵππους, καὶ διὰ τὸ ὅτε θυμὸς ἀνώγοι· ψυχρὸν γὰρ καὶ τοῦτο ἐπὶ ἵππων. ἔστιν οὖν ὑπερβατόν· ὑμῖν προτέροις πυρὸν παρέθηκεν ἢ ἐμοὶ τὸν αὐτὸν πυρὸν ἔθηκεν οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, ἵν' ᾖ τὸ πυρὸν ἔθηκεν ἀπὸ κοινοῦ. — B f. 106b ad Ἀνδρομάχη v. 187. L f. 167b. Lp f. 146b.

197. καὶ πῶς πρὸ ὀλίγου (v. 182) καῦσαι αὐτὰς ἤθελε; κωμῳδεῖ διὰ τούτου ὁ ποιητὴς τὸ τῶν βαρβάρων εὐμετάβολον. — B f. 107a ad ἐπιβησέμεν.

230. v. ad Δ 1.

233. **Vat.** Ζητ. κζ': οὐκ ἔστι Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθ' ἐν πολέμῳ καὶ πρὸς ἑκατὸν καὶ διακοσίους μαχέσεσθε, ὥς τινες ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν· ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἠπείλει ἐν τῷ πολέμῳ γενέσθαι. τῇ γὰρ διανοίᾳ ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος (v. 234. 35)· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἱσταμένων καὶ πιπρασκομένων εἴρηται. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων εἴρηται· ἔφασκεν εἶναι ἀντίσταθμον ἑκατὸν καὶ διακοσίων ἑαυτὸν λέγειν, ἤτοι ἰσοβαρῆ καὶ ἰσοδύναμιν. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος· οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος (Χ 351), οἷον ἴσον καὶ ἰσόσταθμον χρυσῷ· τὸ δὲ ἐρύσασθαι ἀντὶ τοῦ

*B f. 107b ad ἑκατόν τε (id. L f. 188b, Π)· οὐκ ἔστι τὸ Τρώων ἄνθ' <ita B certe> ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθ' ἐν πολέμῳ πρὸς ἑκατὸν καὶ διακοσίους μάχεσθαι ἐν πολέμῳ, ὥς τινες ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν· ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἠπείλει γενέσθαι ἐν τῷ πολέμῳ. τῇ γὰρ διανοίᾳ ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἱσταμένων τε καὶ πιπρασκομένων εἴρηται. ἐπὶ μὲν τούτων ἔφασκεν ἕκαστον αὐτὸν λέγειν ἀντίσταθμον εἶναι ἑκατὸν καὶ διακοσίων, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος· οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι Δαρδανίδης Πρίαμος, οἷον ἴσον χρυσῷ καὶ ἰσόσταθμον χρυσῷ· τὸ δὲ ἐρύσασθαι ἀντὶ τοῦ στῆσαι.

12a οὐκέτι τρώων V 15a καὶ πρὸς conieci; V οὐ πρὸς 33a ἐρύσεσθαι V

17b ἐν τῷ πολέμῳ L 22b ἀκόλουθον τοῦ L 23b ἤμεν L 25b τε om. L 27b αὐτῶν L

---

2 Cf. Nicanor. v. 185.

4 *ἀθετεῖται* ab Aristarcho, Ariston. Θ 189. 90.

6 sqq. †A Θ 189. 90 (id. L f. 167b): *τὸ ἑξῆς τοῦτό ἐστιν· ἢ ἐμοί, ὅς πέρ οἱ θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι, οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν ὅτε μοι θυμὸς ἀνώγει. ἰστέον δὲ ὅτι κτλ.*, quae huc non pertinent. Cf. †Eust. p. 707, 7.

9. 10 Idem schol. in cod. Lp f. 147a c. l. *ἐπιβήσεμεν* (sic).

cτῆcαι, ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τὸν ζυγόν. ὃ δὲ cημαίνει τὸ ἐρύcαcθαι, τοῦτο καὶ ἐτίταινε λέγει· καὶ τότε δὴ χρύcεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα (Θ 69), καὶ τὸ ἐρύcαcθαι ἐξηγούμενος ἐπάγει ἕλκε δὲ μέcca λαβών (Θ 70), καὶ ἐπὶ τῆc χήραc ἥ τε cταθμὸν ἔχουcα καὶ εἴριον ἀμφὶc ἀνέλκει ἰcάζουcα τάλαντα (Μ 434). ἀτάλαντοc οὖν ὁ ἴcoc καὶ μὴ ταλαντεύων· ἀτάλαντοc Ἄρηι (Β 627), ὃ ἐξηγούμενόc φηcιν ἴcoc Ἐνυαλίῳ κορυθάικι (Χ 132). κέχρηται τῇ ἀπὸ τῶν cταθμῶν διαμετρήcει καὶ ἐπὶ τοῦ δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίcονται Ἀχαιοὶ χρεῖοc (Ν 745), ἤγουν ἴcoν ἀπολάβωcιν, ὡc ἐν ζυγῷ τὸ ἴcoν cτήcαντεc καὶ ἀπομετρούμενοι ὄφλημα. χρεῖοc γοῦν τὸ ὄφλημα, οὐχ ἁπλῶc τὸ πρᾶγμα. φηcὶν οὖν· δέδοικα μὴ ὡc δανειcάμενοι χθὲc τὴν νίκην ἀποδῶμεν αὐτοῖc cτήcαντεc τὸ χρέοc.

*B f. 184^{b} ad N 745: ..... τὸ δὲ μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίcωνται χρεῖοc ἀντὶ τοῦ ἴcoν ἀπολάβωcιν, ὡc ἐν ζυγῷ τὸ ἴcoν cτήcαντεc καὶ ἀπομετρούμενοι ὄφλημα. χρεῖοc γὰρ τὸ χρέοc εἶπε καὶ ὄφλημα, οὐχ ἁπλῶc τὸ πρᾶγμα. φηcὶν οὖν· δέδοικα μὴ ὡc δανειcάμενοι χθὲc τὴν νίκην ἀποδῶμεν αὐτοῖc cταθμῷ cτήcαντεc τὸ χρέοc.

L f. 170^{b}. A. 284. ἐζήτηται δὲ πῶc ἐξ ἁπάντων ἐπαινέcαc τὸν Τεῦκρον νῦν

5^{a} post τάλαντα in V olim legebatur: ἀτάλαντοc οὖν τὸ ἴcoc καὶ μὴ ταλαντεύων, quae m. prim. delevit 17^{a} ἀχαι[οὶ] V^{1}, V^{2} in marg. οι 18^{a} pro ἤγουν V ἤωc (?) 21^{a} γ[ο]ῦν V^{1}; V^{2} in marg. γοῦν 23^{a} νίκ[ην] V^{1}, V^{2} ην in marg. 24^{a} αὐτ, cτήcαντ, τὸ χρέ humiditate deleta rescripsit V^{2}

15^{b} scholio manus prioris ad ἀποτίcωνται (N 745) relato scholium alterius manus (οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐδάνειζον χρυcίον καὶ ἀργύριον καὶ τὰ παραπλήcια, ὡc νομιcμάτων τότε μὴ ὑπαρχόντων· τὸ δὲ μὴ τὸ χθιζὸν κτλ.) ita subiungitur ut unum cum eo efficere videatur

25 scholio L suprascrpt. ἀπορία, A cohaeret cum altero scholio (I, p. 283, 8—15 Dind.), quod etiam **B (f. 108^{b}) et L (f. 170^{b}) exhibent

---

11 Similiter Porph. Ξ 200: *ἀτάλαντον τὸ ἰσοτάλαντον.* Apollon. v. *ἀτάλαντον· ἰσόζυγον, οἷον ἰσόσταθμον, τάλαντα γὰρ τὰ στάθμια.* Cf. Hesych. Et M. 161, 55. — Aliter ipse Porph. Ψ 269: *ὁ ἐξῃρημένος τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον μέτρου*, quam interpretationem Eust. *B*, p. 196, 33, respicit.

22 †B f. 184^{b} ad *ἀποτίσωνται N* 745 (cf. supra ad lin. 15^{b}): *σταθμῷ ἀποδῶσι τὴν χθεσινὴν ἡμῶν εὐημερίαν* (reliqua huc non pertinent).

†A *N* 745 (id. L f. 293^{a}): *μήπως τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσουσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες κτλ.* Cf. ibid. Ariston.

25 A Θ 284: *παρὰ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἦν· ἠθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει,*

ἐπιφέρει νόθον. καί φαμεν μὴ εἶναι πρὸς αἰσχύνης διὰ τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔθος κρατοῦν· ἐτίμων γὰρ τοὺς νόθους ἐπ' ἴσης τοῖς γνησίοις. ἄλλως τε εἰ καὶ αἰχμάλωτος Ἡσιόνη, ἀλλὰ βασιλίς. ἔτι δὲ καὶ αὐξή-σεως ἕνεκα τοῦτ' εἰρῆσθαί φαμεν, ὅτι τῇ ἀρετῇ καὶ τοὺς γνησίους ὑπερ-
5 έβαλεν.

B f. 108[b] ad νόθον. Lp f. 148[b] c. l. καί σε νόθον περ.

οὐκ ὀνειδίζει, ἀλλ' ἐπαινεῖ, ὅτι διὰ τὴν τοῦ τρόπου χρηστότητα καίπερ νόθος ὢν οὕτως ἐτράφη. ἄλλως τε διδάσκει ὅτι οὐκ ἔστιν ὄνει-δος τὰ ἴδια ἀκούειν. ἀλλ' οὐδὲ ὄνειδος ἦν ἡ νοθεία παρὰ τοῖς πα-λαιοῖς. πολεμεῖ δὲ τοὺς ὁμοφύλους βαρβαρόθεν καὶ αὐτὸς ὤν, ὅτι τῇ
10 φιλαδελφίᾳ μᾶλλον ἡττᾶται.

*B f. 109[b] ad φαρέτρης L f. 171[a], *Π*.

323 sqq. ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι τοῖς περὶ τοῦ Τεύκρου εἰρημένοις ζητοῦσι ποίαν χεῖρα τέτρωται ὁ Τεῦκρος καὶ πότερον τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν ὦμον ἕλκει καθάπερ οἱ Σκύθαι· τοῦτο γὰρ ᾤετο Νεοτέλης, ὅλην βίβλον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, καὶ τοὺς μὲν Κρῆτας
15 φάμενος τὴν νευρὰν ἕλκειν ἐπὶ τὸν μαστὸν τὴν δὲ τάσιν κυκλοτερῆ ποιεῖσθαι, τῶν Σκυθῶν οὐκ ἐπὶ τὸν μαστὸν ἀλλ' ἐπὶ τὸν ὦμον ἑλκόν-των **** μὴ προέχειν τὰ εὐώνυμα μέρη τοξεύοντα τὰ δεξιά. ῥητέον δέ· τὸ αὐερύοντα οὐ δεῖ συνάπτειν τῷ παρ' ὦμον, ἀλλὰ στίξαντα ἐν τῷ αὐερύοντα τὸ ἑξῆς λέγειν, παρ' ὦμον ὅθι κληῒς ἀποέρ-
20 γει αὐχένα τε στῆθός τε· τοῦτο γὰρ τῷ μὲν τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν ὦμον ἕλκειν οὐ συνᾴδει, τῷ δ' ἐμφῆναι βουλομένῳ τὴν παρ' ὦμον πληγήν, ὅπως καὶ πόσε, μάλιστα συνᾴδει· παρὰ γὰρ τὸν ὦμον ἡ κλεὶς ἐστιν, ἀποδιαιροῦσα τὸ στῆθος ἀπὸ τοῦ αὐχένος. τοῦτο μὲν οἶμαι οὕ-τως λύεται. φαμὲν δὲ ὅτι παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον ὁ λίθος κατηνέ-
25 χθη. οὐκ ἐκ τῶν προκειμένων δὲ ἐπῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐπάγει ἔδειξε·

ῥῆξε δέ οἱ νευρήν, νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ,
στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός

(v. 328. 9), οὐ μὰ Δία τῆς δεξιᾶς, ἀλλὰ τῆς εὐωνύμου. καὶ συνέβη ταύτην ναρκῆσαι κατὰ τὴν πρὸς τὸν ὦμον συνάφειαν, ὅνπερ καὶ πεπλη-
30 γέναι συνέβαινε. προσεχῆ γὰρ τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ τὰ δεξιὰ τῶν ὑπὲρ

---

1 ἡμεῖς δέ φαμεν τοῦτο μὴ A (Dind.) 5 ἡ ἰσιώνη A (Dind.) 11 L lemmatis instar: ἤτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν μέχρι τοῦ τόξου (e corr.) δέ οἱ ἔκπεσε χειρός παρὰ τοῦ Τ. L 16 μασθὸν L 17 lacunae quam indicavi in codd. vestigium non exstat μέρη τοῦ τοξεύοντος τὰ δεξιά L 18 τὸ om. B 22 ὅπερ pro ὅπως B ποσὶ codd.; πόσε conieci συνᾴδει Vill.; codd. συνάδειν 25 δὲ om. L ἀλλ' Bekk., codd. om. ἐπάγη L 29 τὴν om. B

ὅτι ἄκαιρος ἡ γενεαλογία καὶ οὐκ ἔχουσα προτροπὴν ἀλλὰ τοὐναντίον ὀνειδισμὸν καὶ ἀποτροπήν.

13 Cf. A Θ 325: ..... *ὁ μέντοι Νεοτέλης Σκυθικὴν εἶναι τὴν τοξείαν ἔφασκεν, τοῦ τόξου πρὸς τὸν ὦμον ἑλκομένου.*

17 sqq. Sequitur Neotelem, quem Eust., p. 715, 28, prave intellexisse videtur. Cf. Nicanor. (schol. A l. c.).

28 sqq. †B f. 109[b] ad *τῇ* v. 327 (id. Lp f. 149[b] c. l. *τὸ παρ' ὦμον*, L f. 172[a], A): *ποῖος* ⟨L ins. *δὲ*⟩ *ὦμος βέβληται; δῆλον ὅτι ὁ ἀριστερός, διό* ⟨*δι' ὧν* A⟩

αὐτήν, τῇ δ' ἀριστερᾷ ἐν συναφῇ τὰ ἐναντία. καὶ οὐκ ἠδύνατο, τῆς κρατούσης τὸ τόξον ἀριστερᾶς χειρὸς ναρκησάσης καὶ διὰ τοῦτο ἀποβαλούσης τὸ τόξον, μᾶλλον ὁ δεξιὸς ὦμος βεβλῆσθαι ἀλλ' οὐχ ὁ τῆς πεπονθυίας ἀριστερᾶς, ἐπεὶ καὶ προβάλλοντες μὲν τὸν ἀριστερὰν ὦμον, συστέλλοντες δὲ εἰς ἑαυτοὺς τὸν δεξιὸν τοξεύουσιν. ἑτοιμότερον δὲ εἰς βολὴν τὸ προβεβλημένον τοῦ κρυπτομένου.

B f. 109b ad κύων. L f. 172a. Lp f. 149b c. l. ὡς δ' ὅτε τις κύων. A c. l. ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων.

338. οὐ δεόντως, φασί, τῷ κυνὶ ἓν ζῷον διώκοντι παραβάλλει τὸν Ἕκτορα διώκοντα πολλούς, ἄλλως τε οὐκ ἔδει εἰκάζειν τὸν διώκοντα κυνί, τοὺς δὲ διωκομένους ἀλκιμωτέρῳ ζῴῳ, τῷ λέοντι. ῥητέον δὲ πρὸς μὲν τὸ πρότερον ὅτι ὁ Ἕκτωρ εἴκασται κυνὶ ἑνὶ καὶ ὁ ἀποκτεινόμενος θηρὶ ἑνί· φησὶ γὰρ αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον (v. 342). πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἡ παραβολὴ οὐ πρὸς ἰσχὺν ἀλλὰ τάχος· κύνες γὰρ ἐν ταῖς θήραις ἐπιτήδειοι πρὸς δίωξιν· διὰ τοῦτο ὁ Ἕκτωρ διώκοντι εἴκασται κυνί. τὰ δὲ ἄγρια ζῷα φεύγειν εἴωθε τὰ πολλά· διὰ τοῦτο ὑποχωροῦντες Ἕλληνες τοῖς φεύγουσιν εἰκάζονται. ἔπειτα καὶ δεόντως τοῖς ἀλκιμωτέροις ζῴοις φεύγουσι παρέβαλε τοὺς Ἕλληνας· προεῖχον γὰρ τῇ ῥώμῃ, καὶ τὰ νῦν δυστυχοῦσι, καὶ ἀεὶ ὁ ποιητὴς εἴωθε κακοπραγοῦντας αὐτοὺς θηρσὶν εἰκάζειν.

B f. 110a ad μέμνηται. L f. 173b. Lp f. 150a c. l. οὐδέ τι τῶν μέμνηται.

362. πρὸς μὲν τὸν Δία εὐπρεπὴς ἡ εἰς τὸν Ἡρακλέα τῆς εὐεργεσίας ἀνάμνησις, πρὸς δὲ τὴν Ἥραν οὐκέτι· αὕτη γὰρ ἠναντίωτο αὐτῇ σῳζούσῃ τὸν Ἡρακλέα. ἢ ἐκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἀνθρώπινόν τι ἔχει ἡ εἰκών· πολλὴν γὰρ σπουδὴν εἴς τινας εἰσενεγκάμενοι καὶ δι' αὐτῶν τοῖς ἀναγκαίοις εἰς ἀπέχθειαν ἐλθόντες, ἀχαρίστων ὄντων τῶν εὖ πεπονθότων, εἰώθαμεν σχετλιάζοντες εἰσφέρειν πρὸς οὓς ἀπηχθήμεθα, τὴν τῶν εὐεργετηθέντων ἀχαριστίαν μεμφόμενοι ἑαυτοῖς ἐπὶ τῇ ἀβούλῳ κρίσει.

B f. 111a ad αἰνοτάτη. L f. 175a. Lp f. 151b c. l. ἀλλὰ σύ δ' αἰνοτάτη.

423. 24. ἀθετοῦνται διὰ τὸ τραχύ ⟨ταχύ Lp⟩. ὅσῳ δὲ δεινά ἐστι, τοσούτῳ τὴν κηδομένην ἐμφαίνει. θεραπεύεται δὲ καὶ διὰ τοῦ εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις· οὐ γὰρ ἄντικρυς αὐτὴν ἀναιδῆ λέγει, ἀλλ' εἰ ἐθελήσειε ⟨θελήσεις Lp⟩ μάχεσθαι τῷ Διί. πιθανῶς δὲ οὐκ ἤρκεσεν αὐτῇ ἀπαγγεῖλαι μόνον τὰ παρὰ ⟨περὶ Lp⟩ Διός, ἀλλὰ καὶ παρ' αὑτῆς ⟨Bkk.; codd. αὐτῆς⟩ τι προσέθηκε. τοιαύτη δὲ ὁρᾶται καὶ ὅτε πρὸς τὸν Ποσειδῶνα πέμπεται, οὐ μόνον τὴν τοῦ ἀγγέλου ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ συμβούλου ἀποπληροῦσα ⟨ἀποπληροῦσαν Lp⟩ χώραν (O 201).

---

1 ἡ συναφῇ L   3 ἀλλ' ἢ coni. Kamm., p. 56   4 προσβάλοντες, alter. λ supra lin. scrpt., L   7 φησὶ L   9 καὶ πρώην λέοντι A (Dind.)   10 ὁ διωκόμενος A   12 τὸν δεύτ. A   12. 13 ἀλλὰ πρὸς τάχους A   14 τὰ δὲ ἄγρια κτλ. om. A   15 οἱ ὑποχ. L   εἰκάζοντο L   19 εὐπεπὴς Lp   20 ἀνάμησις Lp   αὐτὴ γὰρ B   ἠναντιᾶτο L   24 πρὸς οὓς ἀπεχθήμεθα B   πρὸς ἃς ἀπεχθόμεθα L   25 εὐεργετημένων L   εὐχαριστίαν Lp   αὐτοῖς L

φησι τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. ἄλλως τε τὸν προβεβλημένον ὦμον εἰκὸς πεπλῆχθαι, οὐχὶ τὸν συνεσταλμένον ἐν τῷ τοξεύειν ⟨et BLLp et A nonnulla addunt a Porph. aliena⟩.

26 Non solum v. 423. 24, sed 420—24 ab Aristarcho obelo notati (Ariston. Θ 420). — Ad Pium schol. nostrum Hiller l. c., p. 101, retulit.

509. K 418.

520. τὸ δὲ θηλύτεραι ὁ Πορφύριος λέγει ἢ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ θήλειαι, ὡς καὶ τὸ νεώτερος ἔστιν ὅτε ἀντὶ τοῦ νέος, ἢ συγκριτικῶς τῶν ἄλλων ζώων· οὐ γὰρ τέτακταί τις αὐταῖς καιρὸς ὁμιλίας τῆς εἰς 5 τὸ γεννᾶν. — Paris. ap. Cram., An. P. III, p. 45.

αἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορώτεραι ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἀλόγων ζώων· τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ὡρισμένον ἔχει καιρὸν ἐν ᾧ μίγνυται ⟨μίγνυνται L⟩, αὗται δὲ διηνεκῶς πλησιάζουσιν. — A c. l. θηλύτεραι. L f. 177[b].

555. ἐκ τοῦ ἀδυνάτου καὶ τοῦτο· πῶς γὰρ δυνατὸν περὶ τὴν φαει-10 νὴν σελήνην ἀριπρεπῆ εἶναι τὰ ἄστρα; λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως. τὸ φαεινήν οὐκ ἐπὶ τῆς τότε ἀλλ' ἐπὶ τῆς φύσει, ὡς ἐπὶ τούτου· — *B f. 114[a] ad ἄστρα. L f. 178[b], Π.

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν

(Ζ 74), οὐκ ἐπὶ τῆς τότε ἀλλ' ἐπὶ τῆς φύσει. καὶ

πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα (Φ 218).

15 τὸ ἀμφὶ σελήνην φαεινὴν φύσει. οὕτω συντακτέον· ὅτε γὰρ ἐκείνη φαεινή, οὐ πάντως ἀριπρεπῆ τὰ ἄστρα, ἀλλ' ὅταν μὴ φαίνηται ἢ φαίνοιτο μὲν οὐ μὴν φαεινὴ ἀλλά πως ἀμαυρὰ καὶ ἀλαμπής, τινὶ αἰτίᾳ ἐπηλυγαζομένη.

I

1 sqq. **Vatic.** Ζητ. ε΄.

20 Τὴν ἀρχὴν τῶν Λιτῶν ἀναγινώσκων οὕτως ἔχουσαν· ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη, πέν-25 θεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. ὡς δ' ἄνεμοι

---

9 B incipit: ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα. ἀπορία. ἔτι τοῦ ἀδυνάτου κτλ. παρὰ τὴν φ. L 10 λύσις. ἐκ δὲ τῆς λέξεως ἡ λῆξις (sic), τὸ φαεινὴν οὐκ κτλ. L 11 ἐπὶ τούτων L 15 τὸ om. L τὸ — συντακτέον probabiliter uncinis inclusit Kamm., p. 57 16 φαίνητε pro φαίνηται L 18 ἐπιλυγαζομένη L

---

2 Cf. Lp f. 153[a] (c . *θηλύτεραι*): . . . . . *ἢ ἁπλῶς, ὡς τὸ νεώτερος ὁ νέος*.
3 Eust. Θ, p. 727, 32, unam illam interpretationem, ut sit *συγκριτικῶς* accipiendum, ad Porphyrium refert.

6—8 Propter similitudinem quae cum Paris. iis intercedit ad Porph. retuli.

10—15 Eust. Θ, p. 729, 22: *φαεινὴν λέγει κατὰ Ἀρίσταρχον τὴν φύσει τοιαύτην* (v. Ariston. Φ 218) *κτλ.*, unde Paris. ap. Cram. III, p. 234, 1, fluxit (id. fere Lp f. 154[a]). Cf. Apollon. v. *φαεινή*.

10—18 E quaestione Porphyriana, sed aliis, ut videtur, adiectis, pendet B f. 114[a] ad *φαεινὴν* (id. Lp f. 154[a] c. l. *φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην*): *οἱ μὲν ἄρτι φαίνεσθαι ἀρχομένην, οἱ δὲ λεπτήν, ὡς τὸ μάστιγα φαεινήν* (*K* 500),

δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα, Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον, ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευε· ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν· ταῦτ' οὖν ἀναγινώσκων ἠπόρεις, πῶς ἀκριβὴς ὢν περὶ τὰς εἰκόνας Ὅμηρος νῦν δοκεῖ πρὸς μηδεμίαν χρείαν δυοῖν ἀνέμοιν εἰκόνα παραλαμβάνειν. εἰ γὰρ αὐξήσεως ἕνεκα, ἔδει τοὺς τέσσαρας, ὡς ἐν ἄλλοις· σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τε πέσον Ζέφυρός τε δυσαὴς καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων (ε 295. 96). λύει δὲ τὴν ἀπορίαν αὐτός, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Μόλωνος παρίστησι. δύο γὰρ πάθεσι χειμαζομένους ποιήσας τοὺς Ἀχαιούς, φόβῳ μὲν ἐφ' οἷς εἴρηκε θεσπεσίη ἔχε φύζα, λύπῃ δὲ ἐν οἷς ἐπάγει πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι — δεδίασι μὲν γὰρ τὰ μέλλοντα, βαρέως δὲ φέρουσι τὰ γεγονότα —, προσηκόντως αὐτοὺς ἀπεικάζει πελάγει δυσὶ πνεύμασιν ἐπεγειρομένῳ. θεσπεσίη δ' ἔχε φύζα δηλοῖ οὐ τὸν προσγενόμενον αὐτοῖς διὰ δειλίαν φόβον, ἀλλ' ἐκ βουλήσεως θεῶν, ὥς

*B f. 114^b ad ἄνεμοι v. 4 (id. L f. 180^b, Π): νῦν δοκεῖ πρὸς μηδεμίαν χρείαν δυοῖν ἀνέμων εἰκόνα παραλαμβάνειν. εἰ γὰρ αὐξήσεως ἕνεκα, ἔδει τοὺς τέσσαρας, ὡς ἐν ἄλλοις· σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσαὴς καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. λύει δὲ τὴν ἀπορίαν αὐτός, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Μόλωνος παρέστησε. δύο γὰρ πάθεσι χειμαζομένους ποιήσας τοὺς Ἀχαιούς, φόβῳ μὲν ἐφ' οἷς εἴρηκε θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, λύπῃ δὲ ἐν οἷς ἐπάγει πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι — δεδίασι γὰρ τὰ μέλλοντα, βαρέως δὲ φέρουσι τὰ γεγονότα οἱ ἄριστοι —, δύο οὖν πάθεσι συνεχομένους εἰπὼν τοὺς Ἕλληνας προσηκόντως ἀπεικάζει πελάγει δυσὶ πνεύμασιν ἐξεγειρομένῳ. τὸ θεσπεσίη δ' ἔχε φύζα δηλοῖ τὸν οὐ προσγινό-

---

5^a κορθύεται V^2; κορύσσεται V^1 10^a Ὅμηρος ex Ὁμήρου V^2 11^a μὴ δὲ μίαν V^1; corr. V^2 18^a—19^a τὴν — ὁ et 20^a—22^a σι — μὲν humiditate deleta V^2 in textu rescripsit 26^a μέλλοντα, alter. λ eros., V 29^a ἐ..γειρομένῳ (duae litt. eros.), in marg. V^2 ἐπε 32^a βον ἀλλ' in textu erosa V^2 in marg. scripsit

10^b L in lemm. ὡς δ' ἄνεμοι δύο 11^b ἀνέμοιν L 15^b ἔπεσεν L 16^b αἰθριγενέτης BL 25^b βεβολίατο L 30^b ἀπεικάζει προσηκόντως L 31^b L verbo ἐξεγειρομένῳ finitur; quae sequuntur f. 181^a ita inc.: Πορφυρίου. δηλοῖ τὸν οὐ πρ. κτλ.

οἱ δὲ τὴν φύσει φαεινήν ⟨*οἱ δὲ τὴν φύσ. φαειν.* om. Lp⟩. *προσφυῶς δὲ τῷ νυκτερινῷ φωτὶ παρεικάζει αὐτά.* Cf. schol. ζ 74.

20—29 Cf. A *Ι* 4.

32 †B f. 114^b ad *θεσπεσίη* v. 2: *ἡ βουλήσει θεῶν προσγεγενημένη* ⟨cod. *προγεγ.*; corr. Bkk.⟩. *φύζα δὲ κτλ.* (quae huc non pertinent).

που καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς εἶπε· γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι (B 367. 68), τουτέστι θείᾳ βουλήσει καὶ οὐ συμφύτῳ κακίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλων ἐπίθετον τὸ θεσπέσιον· θεσπέσιός τε γὰρ πλοῦτος (B 670) καὶ θεσπεσίη φύζα· ἐκ κοινοῦ ἔσται κἀνταῦθα ἡ κακότης· γνώσῃ πότερον θεσπεσίῃ κακότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι. φύζα δέ ἐστιν ἡ φυγή. φόβου δὲ φίλη λέγεται, ὅτι ὁ φοβούμενος τὴν φυγὴν προσεταιρίζεται. καὶ τὸ μὲν βεβολήατο τὴν βούλησιν βεβλάφθαι δηλοῖ, τὸ δὲ βεβλῆσθαι ἐπὶ σώματος.

μενον αὐτοῖς διὰ δειλίαν φόβον, ἀλλ' ἐκ βουλήσεως θεῶν, ὥς που καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἀντέθηκεν εἰπών· γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο, τουτέστι θείᾳ βουλήσει καὶ οὐ συμφύτῳ κακίᾳ. εἰ δὲ καὶ ἄλλων ἐπίθετον τὸ τῆς θεσπεσίας, ὡς τὸ θεσπέσιον πλοῦτον καὶ θεσπεσίη φύζα, ἐκ κοινοῦ ἔσται ἡ κακότης· γνώσῃ πότερον θεσπεσίῃ κακότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι· δηλοῦται δὲ οὕτως ἡ θεία. φύζα δέ ἐστιν ἡ φυγή. φόβου δὲ φίλη λέγεται, ὅτι ὁ φοβούμενος τὴν φυγὴν προσεταιρίζεται. καὶ τὸ μὲν βεβολήατο τὴν βούλησιν βεβλάφθαι δηλοῖ, τὸ δὲ βεβλῆσθαι δηλοῖ τὸ σῶμα.

ἀνιστόρητον δέ φασιν εἶναι τὸ τοὺς ἀμφοτέρους, ἤγουν τὸν Βορέην καὶ τὸν Ζέφυρον, πνέειν ἐκ τῆς Θρᾴκης· οὐ γὰρ πνέουσιν ἀμφότεροι ἐξ αὐτῆς. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως τρόπῳ συλληπτικῷ· τὸ γὰρ θατέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοῖν τέθεικεν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρως· ὁμωνύμως γὰρ τὰ πνεύματα καὶ οἱ προεστῶτες αὐτῶν θεοὶ λέγονται· τοὺς δὲ σωματικῶς ἐν Θρᾴκῃ κατοικοῦντας ὑποτίθεται ὁ ποιητής.

3ᵃ εις in textu eros., V² in marg. scrps. 6ᵃ ἔστι in text. eros., V² in marg.: ἐστὶ δὲ δὲ 12ᵃ φίλη e φίλα V²

14ᵇ—17ᵇ φύζα — προσεταιρίζεται om. L 20ᵇ—31ᵇ in uno B

4—10 Cf. B f. 28ᵃ ad *θεσπεσίῃ B* 360 (id. Lp f. 72ᵃ c. l. *εἰ καὶ θεσπεσίῃ*): *λείπει τὸ βουλῇ, ὡς Πίνδαρος. ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ κακότητι· θεσπεσίῃ κακότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι.*

12—14 †L f. 180ᵇ c. l. *ἑταίρη: φίλη, συνεργός. σημειωτέον δὲ διὰ τί τὴν φυγὴν ὁ ποιητὴς τοῦ φόβου εἴρηκε φίλην. καὶ ῥητέον, διότι ὁ φοβούμενος τὴν φυγὴν προσεταιρίζεται.* Cf. Lehrs, Ar. p. 77. 382.

14 (17) sqq. Sequitur Aristarchum Zenodoto oblocutum, v. Lehrs, p. 64.

20 *φασίν*, velut Eratosthenes, v. Strab. I, p. 28 C.

25 Cf. Porph. *E* 576, p. 84.

28 Cf. Porph. *B* 447, p. 42, 24; *Θ* 1, p. 113, 12.

L f. 182ᵃ. A I 5. Cf. schol. Hom. I 5.

πῶς ἀμφοτέρους ἐκ Θρᾴκης φησὶ πνεῖν, τοῦ μὲν Βορέου ἐξ ἄρκτου τοῦ δὲ Ζεφύρου ἐκ δύσεως πνέοντος; λύσις. ῥητέον οὖν ὅτι ἡ Θρᾳκῶν γῆ ἐπὶ πολὺ διήκει καὶ σιγματοειδὴς κεῖται τῇ θέᾳ καὶ μέχρι τῆς δύσεως· ἀφ' ἑκατέρου οὖν μέρους τῶν ἀνέμων ἔχει ἑκάτερον. οἱ δέ φασιν ὅτι συλληπτικῶς πέφρακε· τὸ γὰρ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς καθ' ἑκατέρων κεῖται· μόνος γὰρ ὁ Βορέας ἀπὸ Θρᾴκης πνέει. 5

Vat. Ζητ. ϛ'. *B f. 147ᵃ ad ὅταν ὠδίνουσαν Λ 269.

ἐπεὶ δὲ παραβολῆς ἐμνήσθημεν, σκέψαι τὴν τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα χρῆσιν. ἐπὶ γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τρωθέντος χρησάμενος τῇ παραβολῇ ταύτῃ·

ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα 10

καὶ ἀνταποδόσει·

ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο (Λ 269. 72),

ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος δυνάμει τὰ τῆς παραβολῆς μεταφέρων χρῆται, ἐν οἷς λέγει (ι 415)·

Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν· 15

ἔστι δὲ τῆς παραβολῆς τὸ ὠδίνων τῆς δ' ἀνταποδόσεως τὸ ὀδύνῃσι. πάλιν δὲ εἰπὼν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἕκτορος κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὁρμῆς·

ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης,

ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ (Ν 137),

κατὰ τὴν αὐτὴν φαντασίαν πεποίηκε περὶ αὐτοῦ λέγοντα τὸν Διομήδη· 20

νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ (Λ 347)·

ὁ δὲ ὄβριμος οἰκεῖος ἀψύχῳ ὁρμῇ· οὐ γὰρ θρασὺν ἔφη οὐδὲ κορυθαιόλον, οἷς ἰδίοις αὐτὸν προσαγορεύειν εἴωθε. πάλιν ἐπὶ τοῦ Νέστορος σκεπτομένου ποῖ τράπηται φησίν·

---

1 A praemissis nonnullis inc.: πῶς δὲ ἀμφ., L ante πῶς· ἀπορία 2 Ζεφύρου om. A λύσις om. A 3 διηνεκεῖ A, sed in marg. adscr. γρ. διήκει (Dind.) 5. 6 τὸ ⟨cod. τῷ⟩ γὰρ ἑτ. — κεῖται in uno A 6 πνεῖ Λ 7 δὲ om. B ἐμνήσαμεν V¹, ἐμνήσθημεν corr. V² ἐν ταυ, supra scrpt. τ', cui postea η superne addit., B 8 περιβολῇ V 10 ἔχει V 11 ἀνταποδόσει, ό in ras., B 12 ὀξεῖ' ex ὀξεῖα V² 13 περιβολῆς V 13. 14 ἐν οἷς λέγ. om. V 15 κύκλ. τὲ στεν. B 17 δὲ om. V τῶν om. V 18 ὀλοοίτριχος B ὡς, accent. eras., B πέτρου e πέτρης V² 19 ὤσει ex ὣς V² 20 διομήδην B 21 τόδε e τότε V² 22 ὄμβριμος V 23 ἰδίως V 24 φησίν om. B

1—6 Scholium etsi quaestionem Vat. VI a V male dirimit, tamen propter lin. 3. 4 inter scholia excerpta referri non potuit.

7 sqq. Quaestionem Vaticanam VI cum eiusdem codicis XXIX, quam huic (p. 131) subiungimus, cohaerere apparet. In codice Veneto, priore quaestione ad *Λ* 269, altera ad *Δ* 447 adscripta, ordo male turbatus est. Quamobrem praestat cum Vaticano sextam quaestionem quintae, quam modo edidimus, subiungere, ita ut verba *ἐπεὶ δὲ παραβολῆς ἐμνήσθημεν* ad ea spectent, quae Porph. de *I* 4 sqq. disputavit, neque cum cod. Venet. ad postrema verba schol. *Λ* 155 (ubi vid. ann. crit.) referenda sint.

20 sqq. Cf. A f. 166ᵇ *N* 137 (c. l. *ὀλοοίτροχος*): .... *καλῶς δὲ βάρβαρον καὶ ἄλογον ὁρμὴν ἀψύχῳ βάρει εἴκασεν διὰ παντὸς τόπου κυλινδουμένῳ.* Idem fere B f. 171ᵇ ad *ὀλοοίτροχος* ibid.; Eust. *N*, p. 924 extr.

ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων
ἠὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα (Ξ 21. 22),
ὅλην τὴν παραβολὴν διεξελθών·
ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
5 ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον (Ξ 16 sqq.)·
εἶτα ἐπ' Ἀγήνορος προτραπέντος μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ὑποστῆναι Ἀχιλλέα, ὅμως δὲ τὴν θέαν αὐτοῦ καταπλαγέντος, ἠρκέσθη τῷ ὀνόματι·
10 πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε κιόντι (Φ 551).
πάλιν τε εἰπὼν ἐπὶ τῆς Ἥρας (Ο 80 sqq.)·
ὡς δ' ὅταν ἀίξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐληλυθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
ἔνθα ἴῃ ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά,
15 ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ νοῦ ποιήσας παραβολήν, ἀπὸ δὲ τοῦ πέτεσθαι ἀποδοὺς τὴν ἀνταπόδοσιν, συντέμνων τὰ αὐτὰ ἐν ἄλλοις φησίν· ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα (η 36).

θαυμαστὸν δὲ αὐτῷ κἀκεῖνο· ἐκ μεταφορᾶς γάρ τι τολμηρότερον
20 φθεγξάμενος οἰκείαν ἐπάγει παραβολήν, κρατύνων αὐτὴν ὡς εὔλογον ἔσχε τὴν τόλμαν. εἰπὼν οὖν κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει (υ 13) ἐπάγει·
ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα
ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι.
25 καὶ ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἀντικαθημένων
τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναὶ
ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι
εἰπών (Η 61), ἐπήγαγεν·
οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ
30 ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.

1—3 ἢ μεθ' — διεξελθών om. V 4 πορφύροι V 6 οὐδ' ἑτέρωσε BV 7 κεκριμένον om. BV; add. Vill. 8 Ἀχ. ὑποστῆναι V 11 τε om. V 13 νοήσοι V 16. 17 τὴν περιβολὴν V ἀποδοὺς om. V ἀπὸ δ. τ. πέτ. τὴν ἀν et (lin. 18. 19) ἠέ — κἀκεῖ humiditate deleta in textu rescrps. V[2] 20 οἰκίαν V δὲ ins. ante αὐτὴν B 21 οὖν om. B 25 καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ στρατ., om. ἀντικαθ., V 26 .ν δὲ στίχες V[1], ἐν δὲ in marg. V[2] 27 ἀσπίσι corr. ex ἀσπῖσι B 29 οἵ[η] δὲ V[1], οἵη in marg. V[2] ἐπι φρίξ B, ἐπιφρὶξ V 30 μελανεῖ, με e corr., B

---

16 sqq. Cf. B f. 199[a] ad *ἀίξῃ* *O* 80 (id. L f. 316[b], Lp f. 286[b] c. l. *ἀναίξῃ νόος*): *ἐν ἄλλοις ἁπλούστερον* ⟨*ἁπλ.* Lp⟩ *καὶ συντομώτερον εἶπε τὸ νόημα, ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐπεξειργάσατο* ⟨*ἐπεξεργ.* L⟩ *διὰ τὸ τάχος. καὶ οὐ παντὶ νῷ προσάπτει τὸν λόγον, ἀλλ' ἀπλανήτου* ⟨*ἀπλάνητος* L⟩ *καὶ συνετοῦ ἀνδρός.* Eust. *O*, p. 1006, 50.

19 sqq. †Eust. *Γ*, p. 371, 3 sqq.

ἐπί τε τῶν Τρώων ἔτι ποικιλώτερον κέχρηται· ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ μεταφορᾶς ὁμοίωςίν τε αὐτῇ τὴν ἀκόλουθον ἐπάγει καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τὴν παραβολήν· Τρῶες μὲν κλαγγῇ (Γ 2)· τοῦτο μὲν δὴ ἡ μεταφορά· τὸ δ' ὄρνιθες ὥς ἡ ὁμοίωσις· εἶθ' ἡ παραβολή·

ἠύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, 5
αἵτ', ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,

ᾗ σχεδὸν μόνῃ τῶν παραβολῶν οὐκ ἀνταπέδωκεν, ὡς τῆς ὁμοιώσεως ἅμα καὶ μεταφορᾶς προεχουσῶν τὴν ἀνταπόδοσιν.

πάλιν τε αὐτοῦ παρατηρητέον ἐκεῖνο· τάς τε γὰρ οἰκείως τιθεμένας 10 φωνὰς ἐπὶ τῶν πραγμάτων πολλάκις εἰς τὰς παραβολὰς μετατίθησι καὶ τὰς ἐπὶ τῶν παραβολῶν εἰς τὰ πράγματα. οἷον ἔθνη στρατιωτῶν λέγεται, σμήνη δὲ μελισσῶν, παραβαλὼν δὲ τὰ πλήθη τῶν στρατιωτῶν ὀνόματι ἐπὶ τῶν μελισσῶν κέχρηται·

ἠύτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων (Β 87), 15

ὃ πλήθους ἀνθρώπων ἐστὶν ὄνομα. οὕτως ὀλοοιτρόχῳ λίθῳ τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἕκτορος ἀπεικάζων (Ν 137) ἀναθρώσκειν τέ φησι τὸν λίθον καὶ πέτεσθαι, καὶ τελευτῶν, ὡς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στρατιώτου ἀφιγμένου ἀλλ' οὐχὶ τοῦ λίθου, ἐπάγει·

ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, εἰσόκεν ἔλθῃ. 20

οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ κύματος, ὃ τάξεσιν ἀπεικάζει στρατοπέδου, προειπών (Δ 422)·

ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑποκινήσαντος,

μετάγει ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τὰ ἑξῆς· πόντῳ μὲν κορύσσεται τὰ 25 πρῶτα. ἀνάπαλιν δὲ τὰς τῶν παραβολῶν μετατίθησι φωνὰς ἐπὶ τὰ πράγματα, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως·

---

1 ἐπ...τῶν V^1, ἐπὶ δὲ τῶν in marg. V^2 2 αὐτῇ om. B .πάγει V^1, ἐπάγει in marg. V^2 3 κλαγγὴ B μὲν δὴ om. V 5 τε verbi ἠύτε evan., spr. lin. adscrps. V^2 6. 7 om. V 8 τῶν (e ται corr. V^2) περιβολῶν V 10 τε om. V αὐτῶ B 12 ἐπὶ τῶν περιβολῶν V 13 post μελισσῶν V ita: οὗτος δὲ μεταλαβὼν τῷ τῶν στρ. ὀν. 14 χρῆται V 15 οὔτ', ὡς suprascr., ἔθνεα V 16 ὀλοοιτρίχῳ B 17 εἰκάζων V 18 τελευτὴν V^1, τελευτῶν V^2 ἀφιγμένος V 19 οὐ V 24 ὄρνυται V ἐπασσύτερον om. V 25. 26 τὰ πρῶτα κορύσσεται V 26 τίθησι V

---

8 A Γ 2 Nicanor: *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὧς. ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις πρόκειται, καὶ ἀνεστραμμένη ἡ περίοδός ἐστιν.* Cf. B f. 41^a ad *ἴσαν Γ* 8 (id. Lp f. 82^b c. l. *ἴσαν*, corr. ex *ἴσασι*): *ταύτης ποῦ τῆς παραβολῆς ἡ ἀπόδοσις; ἢ* ⟨*ἡ* B, acc. in ras.⟩ *τάχα εἰς τὸ Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἐνοπῇ τ' ἴσαν· οἱ δ' ἄρ' ἴσαν* ⟨*οἱ — ἴσαν* del. Roem. ap. Fleckeis., 1878, p. 538⟩ *ἠύτε περ· ἵνα τὸ ἠύτε ἀπόδοσις ᾖ. ἐπεὶ δὲ κτλ.*

13 B f. 21^a ad *ἠύτε B* 87 (id. A et Lp f. 66^b c. l. *ἔθνεα*): *πρὸς τοὺς εἰκαζομένους Ἕλληνας, ἐπεὶ* ⟨om. B⟩ *σμήνεα ἔδει εἰπεῖν* (id. fere L f. 27^a). Rel. quae ibi leguntur huc non pertinent.

ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ (Σ 219)
εἰπὼν ἐπάγει μετατιθεὶς ἀπὸ τῆς σάλπιγγος ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον·
οἱ δ' ὡς οὖν ἄιον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο.
κεκινδύνευται δὲ αὐτῷ ἐκεῖνα, οἷον
5 σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο (Ρ 424)·
ὡς γὰρ ἐξ ἀντιτυπίας χαλκοῦ καὶ σιδήρου τὴν φαντασίαν εἰς τὸν ἐκ πόντου ἦχον κεκίνηκεν.

ἐλέγομεν περὶ τῶν παραβολῶν, ὅτι πολλάκις τὰ οἰκεῖα τοῖς πράγ- 10 μασιν ὀνόματα παρατίθησι τοῖς ἐν ταῖς παραβολαῖς ὁμοιώμασιν, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἔμπαλιν. εἰς δὲ πίστιν τούτου παρακείσθω καὶ ταῦτα· συμβάλλουσι μὲν ἀλλήλοις στρατοὶ τὸν πόλεμον·

Vat. Ζητ. κθ'. *B f. 61ᵃ ad ῥινοὺς Δ 447.

σὺν ῥ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον (Μ 181),
σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀν-
15 δρῶν (Δ 447),
μίσγονται δὲ ποταμοὶ καὶ τὰ ὑγρά·
οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρατῆρσι καὶ ὕδωρ (α 110),
ὅθεν καὶ τὸ καταδεχόμενον τοὺς ποταμοὺς χωρίον μισγάγκεια εἴρηται· ἀλλ' ὅμως αὐτὸς ἐναλλὰξ ἐπὶ μὲν τῶν ποταμῶν ἔφη τὸ συμβάλλειν,
20 ὅπερ ἦν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων·
ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ (Δ 453),
ἐπὶ δὲ τῶν στρατῶν τὸ μίσγεσθαι, ὅπερ ἦν οἰκεῖον ποταμῷ·
ὣς τῶν μισγομένων γένετ' ἰαχή τε φόβος τε (Δ 456).
συνεχώρει δὲ τὸ μέτρον εἰπεῖν· ἐς μισγάγκειαν συμμίσγετον ὄβριμον
25 ὕδωρ, Ὁμηρικοῦ ὄντος τοῦ παρετυμολογεῖν, ὡς τὸ τέμενος τάμον (Ζ 194) καὶ κειμήλια κεῖται (Ζ 47) καὶ Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο (α 241) καὶ μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκεν (? Ε 472). ὁ δὲ προείλετο τὴν ἀντίδοσιν τῶν ὀνομάτων εἰς ἑνωτικὴν τοῦ φραζομένου πρὸς τὸ εἰκαζόμενον, εἴ γε αἱ αὐταὶ φωναὶ πρέπουσιν ἑκατέροις.

30 ἐπὶ δὲ τῶν Αἰάντων καὶ τολμήσας νέφος εἶπε καὶ κατὰ μεταφορὰν πεζῶν (Δ 274), καὶ ὡς εὔλογον τὴν τόλμαν τῇ παραβολῇ ἐπι-

2 εἰπὼν om. B 4 δὲ om. B 6 ἧκε V 7. 8 ὡς — κεκίνηκεν om. V 8 ἐκ πεδίου vel πολέμου coni. Kamm., p. 77 11 περικείσθω V 13 σύν ῥ' — πόλεμον om. B 14 σὺν δ' ἔβαλον ῥινὰ V 17 κρατῆρι V 18 καὶ om. B μισγάγγεια BV 19 μὲν om. V 20 ὃ ἦν V 21 μισγάγγειαν BV ὄμβριμον V 22 μίσγεαι B ὃ ἦν ἐπὶ τῶν ποταμῶν V 24 μισγάγγειαν BV ὄμβριμον V 26 κειμήλιον V ἅρπ.αι, litt. inter π et α evan., B 27—29 ὁ δὲ — ἑκατέροις om. V 30. 31 ἐπὶ δὲ τ. Αἰάντ. νέφος εἶπε τολμήσας πεζῶν κατὰ μεταφ., καὶ ὡς εὔλογον κτλ. V

9 v. ad p. 128, 7
19 sqq. †Eust. Δ, p. 497, 19 sqq.
25 sqq. Cf. Porph. ζητ. Vat. ια' (v. in fine op.).
30 sqq. †Eust. Δ, p. 471, 19 sqq.

στώσατο καὶ τὰς φωνὰς ἤμειψεν, ἐπειπὼν τὸ παραβληθὲν τῷ παραβαλλομένῳ·

ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.

προαναφωνήσας οὖν νέφος πεζῶν ἐξ αὐτοῦ πλάσσει παραβολήν· 5

ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς,
τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠύτε πίσσα
φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν 10
δήιον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
κυάνεαι σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι (Δ 275—82).

τὸ μὲν νέφος ἐρχόμενον καὶ ἰὸν καὶ ἄγον λαίλαπα εἶπεν, ὅ ἐστι πρᾶγμα στρατιώτου, ἐπὶ δὲ τῆς φάλαγγος κίνυντο, ὃ ἐπὶ νέφους τάττει κινήσει· πυκινὴν νεφέλην (Π 298) καὶ πυκιναὶ φάλαγγες 15 καὶ κυάνεον νέφος (Π 66. Ψ 188) καὶ κυάνεαι φάλαγγες.

ἤμειψε καὶ ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ τῆς Πηνελόπης τὰς φωνάς·

ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγουσι,
τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος 20
(δ 791 sqq.)·

μερμηρίζει μὲν γὰρ κυρίως ἄνθρωπος, ὁρμαίνει δὲ λέων, ὁ δ' ἐνήλλαξε.

τῷ δὲ τήκεσθαι κυρίως ἐπὶ τῆς χιόνος χρησάμενος ἐνδιατρίβειν ὡς ἐναργεῖ πολλάκις οὐκ ὤκνησε καὶ τῷ αὐτῷ χρήσασθαι ἐπὶ τῆς διὰ λύπην τοῖς δακρύοις διαρρεομένης· ὡς δὲ χιὼν κατατήκεται — 25 ἥντ' Εὖρος κατέτηξε· τηκομένης δ' ἄρα τῆς — ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήια δακρυχεούσης (τ 205 sqq.), καίτοι ἐν ἄλλοις εἰπών· τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί (θ 530).

*B f. 114ᵇ ad ἡγήτορες. 17. διὰ τί λέγοντα ποιεῖ ἐν δήμῳ ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, τοὺς ἡγήτορας καὶ βασιλεῖς προσφωνῶν, καίπερ πάντων 30 παρόντων; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ὁ μὲν δῆμος μόνου τοῦ ἀκοῦσαι κύριος, οἱ δὲ ἡγεμόνες καὶ τοῦ πρᾶξαι.

---

1 ἐποποιῶν B, ἐπιποιῶν V¹, ... πῶν (ante π aliquid delet.) V² in marg. 3 αἰάντες σικιῶν V 6 ἴδε V 8 post τῷ duae vel tres litt. eras. B ἄν..εν V¹, ευθεν V² in marg. 10 τοῖαι .μ' V¹, ἅμ V² in marg. 12 κυά.... V¹, άνε V² in marg. σάκεσσί τε V 13 λαίλαπα, λαπα hum. del. rescrps. V² εἶ.εν V¹, εἶπεν ὃ V² in marg. 15 κινήσει, ήσει hum. del. rescrps. V² πράττει κινήσῃ B 16 εον νέφος — φάλαγγες humid. del. rescrps. V² 18 ὅσσα — ὁμίλῳ rescrps. V² 19 ὁπότ[ε] μιν V 20 τό..ά μιν ὁρ.....σαν ἐπήλ... νήδυμος νήδυμος (sic) ὕ.νος V¹, τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθεν V² in marg. 22 ὁρμαί.ει V 23 τὸ δὲ τήκ. V 26 τῆς τ...το V¹, τῆς τήκετο V² in marg. 28 φθιννύθουσι V 31 margini exter. cod. adscrpt. Ἀριστοτλ.

---

5 Cf. B f. 56ᵇ ad *εἵπετο Δ* 274 (id. Lp f. 96ᵇ c. l. *εἵπετο πεζῶν*, A *Δ* 274 Dind.): ..... *ἀπὸ δὲ τῆς μεταφορᾶς καὶ εἰκόνα πεποίηκεν.*

55. .... πῶς δὲ ὁ Νέστωρ τὸ τέλειον ἀποδιδοὺς τῷ Διομήδους λόγῳ λέγειν αὐτὸς ἐπιχειρεῖ; ῥητέον δὲ ὅτι τῆς ὕβρεως τὴν μνήμην καὶ Διομήδης πεποίηται καὶ Νέστωρ αὐτῷ τελείως γεγενῆςθαι μαρτυρεῖ. ὅπερ δὲ δεῖ πράσσειν ἐν τῷ καιρῷ Διομήδης παρέλιπεν κἀκεῖνος εἰσ-5 ηγεῖται.

A c. l. οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται. L f. 181[b].

90. quae ad h. v. de κλισίῳ leguntur ad ω 208 pertinent.

122. (Eust., p. 740, 18) v. Ψ 269.

124. v. ad Γ 197.

143. de τηλύγετος (exc. e schol. Ε 153) v. ad Α 250 (in extr. op.).

10 150 sqq. Μεσσηνίδες αὗται πόλεις, ἡ δὲ Μεσσήνη εἰς τὸν τῶν Λακεδαιμονίων νομὸν πάλαι συνετέλει. πῶς οὖν, φασίν, Ἀγαμέμνων ταύτας δίδωσιν οὐκ οὔσας αὐτοῦ; φασὶ δὲ αὐτὰς Κλυταιμνήστρας εἶναι, ἢ ὅτι κοινὰ ἡγεῖται τὰ τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς κἀκεῖνος τὴν Αἴθην (Ψ 295) ..... διὰ τί δὲ οὐ μέμνηται αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ, ὅτι νεωστὶ ὑπὸ 15 τῶν Διοσκούρων ἦσαν πορθηθεῖσαι, τῶν δὲ πεπορθημένων οὐ ποιεῖ συμμαχίαν, ὡς οὐδὲ Νηρίκου· φύσει γάρ εἰσι πολέμιοι τοῖς πορθήσασιν. ἢ περὶ αὐτῶν φησιν ἐν οἷς λέγει Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν (Β 575) ....

B f. 117[b] ad Καρδαμύλην. L f. 185[a]. Cf. Horn. v. 150. Horn. l. c.

158. διὰ τί οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ στρεπτοὶ λέγονται, τὸν δὲ Ἅιδην 20 ἀνελεήμονά φησιν εἶναι; ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῶν εἰς ἑαυτοὺς χαλεπαίνουσιν ἁμαρτημάτων, διὸ καὶ συγγινώσκουσιν, ὁ δὲ περὶ τῶν ἰδίων καὶ ἀλλοτρίων, διὸ καὶ ἄκαμπτός ἐστιν· ὅθεν ἐν οὐδεμιᾷ πόλει Ἅιδου βωμός ἐστιν· Αἰσχύλος φησίν· μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, οὐδ' ἔστι βωμὸς οὐδὲ παιω-25 νίζεται (fr. Niob., 156 Dind.).

B f. 117[b] ad ἀμειλίχος. L f. 185[b]. A. Cf. Horn. v. 158.

167. ἐζήτηται δὲ πῶς μᾶλλον ὁ Νέστωρ οὐ πρεσβεύει ὡς συνετώτερος. ἔστι δὲ λέγειν, ὅτι κατ' οἰκονομίαν ὑπελείφθη, ἵνα, ἂν ἀποτύχωσιν οἱ περὶ Ὀδυσσέα, αὐτὸς ὕστερον πείσῃ. ἄτοπον γὰρ ἦν νῦν πρεσβεύειν τὸν Νέστορα, ὅτε δεῖ πάντως τὸν Ἀχιλλέα μὴ πεισθῆναι·

A c. l. οἱ δέ. L f. 186[a]. Cf. Cram., A. P. III, p. 173, 1.

---

1 praemittit A: οὐδείς σου τὸν λόγον ἐκφαυλίσει καὶ μέμψεται ib. ἀποδοὺς A 2 αὐτὸν L δὲ om. L 3 αὐτὸς τελέως L 4 εἰσήγηται L 11 νόμον L φησὶν L 13 quae BL post Αἴθην, Horn. post εὐρεῖαν (lin. 18) leguntur: μεγάλη δὲ ἡ δόξα Ἀχιλλεῖ κτλ., cum quaestione non cohaerere videntur; Horn. post Αἴθην haec: ὑπομένει, ὡς καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἱκετεύει. διὰ τί δὲ κτλ. (lin. 14) 18 v. ad lin. 13 20 εἶναι om. BL 21 οἱ δὲ L καὶ etiam post δὲ BL καὶ post ἰδ. om. L 22 ἄκαμπτοί εἰσιν A (Dind.); corr. Vill. διὸ ἀνηλεής ἐστιν BL ἐν om. A 23. 24 γὰρ om. A οὐδ' ἐπαγωνίζεται A (Dind.); corr. Vill. BL post φησιν: μόνος γὰρ θεῶν θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σπονδῶν, tum nonnulla, quae cum quaest. casu coaluisse videntur; in Horn. pars eorum initio scholii legitur, partim (de verb. ἀμείλιχος) recte alterum scholium efficiunt 26 in schol. A aliena praemittuntur; L ἀπορία ὁ Νέστ. om. A 27 ante ἔστι L λύσις 28 περὶ τὸν Ὀδ. L 29 ὅτε ἔδει L

---

22 sqq. Cf. Eust. p. 744, 3 sqq.
26 sqq. Cf. Eust. p. 745, 7—11.

ἀδοξία δὲ ἦν Νέστορα μὴ δυνηθῆναι πεῖσαι. οἱ δέ φασιν, ὅτι ἐπεὶ ἐχθρὸς ἦν Ἀχιλλέως, λοιδορήσας αὐτὸν πρὸς Ἀγαμέμνονα· τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο (Β 346).

B f. 118ᵃ ad ἐγών. L f. 185ᵇ. Cf. Horn. v. 167.

αὐτὸς οὐκ ἄπεισιν ἢ διὰ τὸ γῆρας ἢ ὑποπτεύεσθαι παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ νομίζει ὡς ἐκπληρῶν τὴν αὐτοῦ ἀπουσίαν, τοῦτο μὲν τῇ δια- 5 τάξει τοῦ στρατοῦ — ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ (Β 363) — τοῦτο δὲ τάφρον περιβαλλόμενος καὶ τεῖχος, ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ὀνειδίζει·

ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμεν (Ι 348. 49),

ἢ ὅτι εἶπεν· τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο (Β 346). εἰ 10 δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ φιάλην αὐτῷ ἐδωρήσατο (Ψ 616), οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ τὴν ἔχθραν ἀποθέμενος τὴν πρὸς Ἀγαμέμνονα λύει καὶ τὴν πρὸς Νέστορα ὑποψίαν. ἢ ἀδήλου ὄντος εἰ πείσει, καλῶς ἑτέρους ἔπεμψεν· πεισάντων γὰρ ἔμελλεν αὐτὸς ἔχειν τὴν δόξαν ὡσεὶ ἡγησάμενος, ἀποτευχθείσης δὲ τῆς ἱκεσίας αἰτίαν ἔσχον οἱ πρέσβεις ἐνδεῶς διειλεγμένοι. 15

A c. l. τὼ δὲ βάτην. L f. 186ᵃ.

182. Ζητοῦμεν δὲ εἰ καὶ Φοῖνιξ ἐστι πρεσβευτής. καί φασιν οἱ μὲν δύο πρεσβεύειν, Αἴαντα καὶ Ὀδυσσέα, Φοίνικος προεληλυθότος οὐκ εἰς τὸ πρεσβεύειν ἀλλ' εἰς τὸ συλλαβέσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς δυϊκῶς κέχρηται, καὶ χαίρετον ὦ φίλοι (ν. 197). ἔνιοι δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοίνικα, καὶ οὐδὲν εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ ποιητῇ 20 ἀριθμόν· πολλάκις γὰρ καὶ ἐπὶ πλειόνων αὐτὸν τετάχθαι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόντε (Α 567), καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα (θ 48).

L f. 186ᵇ. Cf. Scor. ap. Dind. IV, p. 412, Π.

186. ἀπρεπὲς δοκεῖ καταλαμβάνεσθαι κιθαρίζοντα. λύεται δ' ἐκ 25 τοῦ καιροῦ· ἐν γὰρ νυκτὶ οὐκ εὐπρεπέστερον ⟨L ἀπρεπέστερον, quod mutavi⟩ ἄλλως καταλαμβάνεται. γυμνάζεσθαι μὲν γὰρ τῷ σώματι οὐκ ἦν τότε· κοιμώμενος δὲ ἢ παννυχίζων ἀπρεπέστερον ηὑρίσκετο.

B f. 118ᵃ ad φρένα. L f. 187ᵃ, Π. Lp f. 157ᵃ c. l. φρένα τερπόμενον. Cf. Horn. v. 186.

οἰκεῖον τῷ ἥρωι νυκτὸς οὔσης γυμνάζεσθαι μᾶλλον τὰ μουσικά, ἀλλὰ μὴ διαπαννυχίζειν· παραμυθία γὰρ ταῦτα θυμοῦ καὶ λύπης. ἔστι 30 δὲ νέος καὶ φιλόμουσος καὶ λάφυρον ἔχων τὴν κιθάραν, καὶ οὐ θηλυ-

1 ἐπειδὴ L 2 βασιλέως pro Ἀχιλλέως L 7 προβαλλόμενος L 11 φυάλην L 13 πείσειε L 14. 15 ἀποταχθείσης L 16 schol. A subiunctum scholio Aristoniceo; L incipit: ἀπορία. ζητοῦμεν εἰ δεῖ καὶ Φ. ibid. λύσις. καί φησιν L 19 φίλω L 19. 20 συμπρεσβευκέναι A 20 παρ' αὐτῷ ποιητῇ L 21 πολλάκις δὲ καὶ L 23 ἐπὶ τοῦ τὼ κ. A 30 παραμύθια L παραμυθια (sic) γὰρ καὶ ταῦτα Lp 30. 31 ἔστι δὲ καὶ νέος L 31 καὶ ante οὐ om. L

16 sqq. Simillimum schol. est quod e cod. Vindob. XXXIX Alter edidit (Iliad., praef. p. X). — Praeterea rem spectanti conferendum schol. B f. 118ᵃ ad *Φοῖνιξ* v. 168 (id. L f. 186ᵃ, Horn. v. 168), quod ad Porphyrium referre non audeo, et Eust. p. 744, 50.

25—28 Simillimum schol. Alter (p. XI) edidit: *ἀπρεπὲς δοκεῖ καταλαμβάνεσθαι τὸν Ἀχιλλέα κιθαρίζοντα. λύεται δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκ τοῦ καιροῦ.*

δριώδη μέλη ἀλλὰ κλέα ἀνδρῶν ᾄδει. ἢ οἰόμενος ἥξειν αὐτοὺς σοβαρεύεται. καλῶς δὲ ἀπούσης τῆς ἐρωμένης ᾄδει, ὅπως μὴ δοκοίη κωμάζειν. ἢ ὅτι πεφρόντικε μὲν τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλείας, προσποιεῖται δὲ καταφρονεῖν· φησὶ γοῦν

5 δῖε Μενοιτιάδη,
νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ λίσσεσθαι Ἀχαιούς (Λ 608. 9),

καὶ πάλιν

ὄρσεο, διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκέλευθε·
λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν (Π 126. 7).

10 οὐκ ἤθελε δὲ ἀργῶν σώματι καὶ ψυχῇ ἀργεῖν, ἀλλ' ἡτοίμαζεν αὐτὴν πρὸς τὰς πράξεις, καὶ ἐπ' εἰρήνης τὰ τοῦ πολέμου μελετᾷ, ὡς καὶ οἱ Μυρμιδόνες (Β 773 sqq.).

203. ἀπρεπές· ὡς γὰρ ἐπὶ κῶμον ἥκουσιν ἀκρατότερον διδόναι παρακελεύεται. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι· τὸ γὰρ ζωρότε-15 ρον εἶναι τάχιον· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι νύξ· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· τοὺς γὰρ ἥρωας, ἄλλως καταπονουμένους, δαψιλεστέροις τοῖς πρὸς τὴν δίαιταν κεχρῆσθαι εἰκός· ἢ ἴσως ὡς μουσικὸς καὶ ὑδαρέστερον πίνων, ἀφ' ὧν ὀνειδίζει καὶ οἰνοφλυγίαν Ἀγαμέμνονι (Α 225). — L f. 187ᵃ. *B f. 118ᵇ. Cf. Phil. XVIII, p. 345, *Π*.

221. πῶς παρὰ Ἀγαμέμνονι δεδειπνηκότες νῦν πάλιν ἐσθίουσιν; 20 ἢ οὖν τὸ ⟨Bkk.; τῷ cod.⟩ Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς περὶ πάντων εἶπεν, ἢ συλλήβδην ἐσθίουσιν εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἥδεσθαι τῇ περὶ αὐτὸν ἑστιάσει. — B f. 119ᵃ ad ἑτοῖμα. Cf. Horn. v. 221.

5 μενοιτιάδους L 8 πατρόκλης L 10 ψυχήν, om. ἀργεῖν, Lp 12 μυρμηδόνες L 13 L in lemm. ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐν τινον (sic) ἑκάστῳ. schol. *B, quod ita incipit: ἀπρεπὲς δὲ τὸ ὡς ἐπὶ — παρακελεύεσθαι, subiunctum est scholio manus prioris (ad ζωρότερον relato; id. Lp f. 157ᵇ): ἀκρατότερον, παρὰ τὸ ζῆν· οἱ δὲ ταχύτερον. ἢ ἴσως ὡς μουσικὸς καὶ ὑδαρέστερεον πίνων, ἀφ' ὧν ὀνειδίζει καὶ οἰνοφλυγίαν Ἀγαμέμνονι (in schol. B signum scholii finiti quod olim sequebatur erasum est). Cum apertum sit eum qui *B scripserit verba ἢ ἴσως κτλ. propterea omittere, quod iam a pr. man. scripta exstabant, in scholio constituendo cod. Leid. secuti sumus 14 καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τ. λ. B 15 εἶναι om. B 17 χρῆσθαι B 17. 18 ἢ — Ἀγαμέμνονι in uno Leid. (cf. ad lin. 13)

ἐν γὰρ νυκτὶ οὐκ ἀπρεπὲς κιθαρίζειν, ἐπεὶ οὐκ ἦν καιρὸς γυμνασίας· κρεῖττον γὰρ ἦν κιθαρίζειν ἢ κοιμᾶσθαι ὡς ἀδόλεσχος (?).

13—18 Idem fere schol. e cod. Vindob. ed. Alter, p. XI, paullo aliter Horn. v. 203.

13. 14 Rem de qua agitur Zoilum poëtae crimini dedisse Plutarchus auctor est, Quaest. Conv. V, 4, 2.

14 Aristotel. poet. 25 (p. 1461 α 14, inter ea quae *πρὸς τὴν λέξιν ὁρῶντα δεῖ διαλύειν*): *καὶ τὸ ζωρότερον δὲ κέραιε οὐ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον.* — Hesych. *ζωρότερον: ... ἔνιοι δὲ τάχιον.*

15 † Horn. v. 203: ... *οὐκ ἄτοπον δὲ νυκτὸς οὔσης ζωρότερον πίνειν.*

17 sqq. † Eust. p. 746, 42: *αὐτὸς γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔοικεν ὑδαρέστερον πίνειν, καὶ εἰκότως, ὁ τῷ Ἀγαμέμνονι ὀνειδίσας οἰνοφλυγίαν.*

19—22 Lp f. 158ᵃ (c. l. *ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα*) prave traditum: *πῶς παρὰ Ἀγαμέμνονι δεδειπνηκότες νῦν πάλιν ἐσθίουσιν; εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἥδεσθαι τῇ περὶ*

L f. 187[b]. A.

223. καὶ ζητεῖται διὰ τί προαρπάζει τὸν λόγον Ὀδυσσεύς, πρὸς τὸν Αἴαντα ὄντος τοῦ νεύματος τοῦ Φοίνικος. λύσις. ῥητέον οὖν ὅτι εἴτε ἐνδεικνύμενος Ἀχιλλεῖ, ὅτι οὐ μία ἦν ἡ ἐλπίς, προαποτυχόντων τῶν ἑταίρων αὐτοῦ καὶ οἰκείων τοῦ Ἀχιλλέως. ἐβούλετο δὲ προεκκενώσας τὴν ὀργὴν ἀναγκάσαι τι τοῖς οἰκείοις προσδοθῆναι χάρισμα. 5

*B f. 119[a] ad Ἀγαμέμνονος. L f. 187[b]. A.

226. διὰ τί τὸν ἐχθρὸν οὕτως ὠνόμασε προπετῶς, οὐ προθεραπεύσας; ῥητέον οὖν ὅτι εἴτε ἐνδεικνύμενος Ἀχιλλεῖ ὅτι πρότερον ὑβρίσας ἱκέτης καθέστηκεν, ἢ πάνυ ῥητορικῶς ὁ ἀνὴρ εἰς φιλίαν ἄγει τοὺς ἀμφοτέρους καὶ τῇ τραπέζῃ δυσωπῶν καὶ τοῦτο μόνον λέγων, ὡς ὁμόσιτος αὐτῷ δι' ἡμῶν γεγένησαι· καὶ γὰρ καὶ ἐκείνου καὶ σοῦ μετεσχήκαμεν τραπέζης. 10

*B f. 119[b] ad κόρυμβα. L f. 188[a].

241. διὰ τί δέ, φησί, πρῶτον ἀποκόπτει, εἶθ' οὕτως τὸ πῦρ ἐμβάλλει; ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν αὐτῶν. ἐκκλίνων οὖν τὴν τῶν θεῶν ὀργὴν τοῦτο ποιεῖ.

*B f. 120[a] ad ἀπύρους v. 264. L f. 189[a], Π. Cf. Cramer, A. P. III, p. 382, 18.

265. τί βούλεται τὸ αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, καὶ εἰ οἱ 15 αὐτοὶ τοῖς ἀπύροις, ὅταν εἴπῃ ἄπυρον λέβητα (Ψ 885); φημὶ οὖν, ὅτι τῶν τριπόδων καὶ τῶν λεβήτων οἱ μὲν ἦσαν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ πυρὸς ἐπιτήδειοι, οἱ δὲ ἀργοὶ καὶ εἰς θέαν καὶ τὴν διὰ τῆς ὄψεως τέρψιν εἰργασμένοι. διακρίνει δὲ τοῖς ἐπιθέτοις ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς μὲν λέγων αἴθωνας καὶ ἐμπυριβήτας, τοὺς δὲ ἀπύρους καὶ ἀνθεμόεντας, τοὺς 20 ἕνεκα κόσμου μόνον εἰργασμένους.

308. schol. Leid. f. 189[b] de Ulixe πολυτρόπῳ agens ad α 1 pertinet.

356. v. 682.

A c. l. εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται.

371. διὰ τί ἐξηπατῆσθαί φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος 25 ἀφαιρεθεὶς δὲ τοῦ γέρως; ἥκιστα γὰρ ἡ ὕβρις ἀπάτη. ἢ ὅτι τέως φίλος

---

1 L in lemm. ἐνόησε δ' Ὀδυσσεύς. ἀπορία. A, cuius lemm. νεῦσ' Αἴας Φοίνικι, praemissis aliis inc.: ζητεῖται δὲ διὰ τί κτλ. ὁ Ὀδυσσ., tum, verbis πρὸς — λύσις omissis, ῥητέον δὲ ὅτι καὶ μάλα εἰκότως· οὐδὲ γὰρ μία ἦν ἐλπὶς κτλ. A 4 τῶν οἰκείων αὐτοῦ. ἐβούλ. δὲ A 5 χάριτος A 6 L in lemm. ἀπορία· ἢ μὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος, A ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ 7 ante ῥητέον L λύσις ὅτι ὁ πρότ. ὑβρ. A 8 ἢ πάνυ ῥητορικὸς ἀνὴρ L 9 καὶ μόνον οὐχὶ τοῦτο λέγων A 10 καὶ post γὰρ om. AL 15 καὶ εἰ οἱ αὐτοὶ e coni. posui; καὶ οἱ κτλ. B, καὶ εἰ αὐτ. L 16 οὖν om. L 18 καὶ διὰ τὴν τῆς ὄψ. τέρψιν L 20 ἀνθυμόεντας L

αὐτὸν ἑστιάσει. ἢ οὖν τὸ Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ συμβεβληκὸς συλληπτικῶς περὶ πάντων εἶπεν, ἢ συλλήβδην ἐσθίουσιν. — Legatos apud Agamemnonem cenavisse **Aristarchus** observavit (v. schol. A v. 222).

1—5 Cf. B f. 119[a] ad *Φοίνικι* v. 223 (id. L f. 187[b], Horn. v. 223): *οὐχ ἵνα εἴπῃ ἀλλ' εἰ καιρός ἐστιν κτλ.*, quae a quaestionis forma plus discrepant quam ut huc referre audeamus. — Quaestio nonnihil mutata in schol. min. h. v. transiit.

13. 14 Cf. Horn. v. 241.

16 sqq. B f. 107[a] ad *αἴθωνας* v. 123: *τοὺς εἰς πῦρ βαλλομένους· ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον* (Φ 362) ....., cf. Horn. v. 123; Etym. M. 32, 35: ... *καὶ αἴθωνας λέβητας τοὺς πρὸς τὸ πῦρ ἐπιτηδείους, καλουμένους ἐμπυριβήτας.*

ῶν ἀνεφάνη ἐχθρός, ταύτην λέγει τὴν ἀπάτην, παρακελευόμενος τῷ Ὀδυσσεῖ φυλάττεσθαι καὶ μὴ προσέχειν ὡς φίλῳ. καὶ τὸ δόντα μέντοι ἔπειτα ἀφελέσθαι ἀπάτη ἐστίν· ὃ γὰρ ἔφησεν οὐκ ἐποίησεν.

377. ad Z 234 (p. 97).

5 378. ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὓς ἀεὶ (B 867) λοιδορεῖ ὁ ποιητής, οἷον ἐν μοίρᾳ Καρὸς οἱονεὶ δούλου. τὸ ἔγκαρος Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκουσεν (Anth. IX, 519, 3), ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κάρᾳ εἶναι. τὰ γὰρ παλαιὰ τῶν γραϊδίων ἀπορρίπτει τὸν ἐγκέφαλον. λέγει οὖν τὸ τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, τουτέστι τιμῶμαι αὐτὸν ἐν ᾗ 10 μοίρᾳ αἱ γυναῖκες τὸν ἐγκέφαλον. Ἀρχίλοχος δὲ [καὶ δὴ ἐπίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι]· τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ. Λυσανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος ἐν κηρὸς μοίρᾳ φασὶ λέγειν τὸν ποιητὴν Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ η̄ εἰς ᾱ. Νέσος δὲ ὁ Χῖος καὶ τὸ ᾱ μηκύνει οὐδὲν 15 φροντίσας τοῦ μέτρου. Ἡρακλείδης δέ φησιν ὅτι τὰ ἐκ τοῦ η̄ εἰς βραχὺ ᾱ μεταγόμενα Ἰωνικά ἐστιν ἀλλ' οὐ Δωριέων συστολαί. ἀντιφράζει μέντοι ὁ ποιητὴς τῷ ἐν καρὸς αἴσῃ τὸ εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον (I 300) καὶ ἶσον γάρ σφιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ (Γ 454), καὶ ὁ αὐτὸς Ἀχιλλεύς· ἐχθρὸς γάρ 20 μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν (I 312). ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ἶσον πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

*B f. 122ᵃ ad καρός. L f. 193ᵇ. Cf. Phil. XVIII, p. 345, Π.

383. Ζητεῖται, πότερον τὸ μέγεθος τῆς πόλεως δηλῶσαι βούλεται, ὡς ἂν ἐχούσης πύλας ἑκατόν, ἢ τῶν πυλῶν τὸ μέγεθος, ὡς ἐκ διακοσίων ἁρμάτων καθ' ἑκάστην ἅμα εἰσιέναι δυναμένων, ἢ τὸ μέγεθος τῆς 25 δυνάμεως, ὅπερ καὶ βούλεται. εἰ γὰρ διακόσιοι ἄνδρες καθ' ἑκάστην εἰσίασιν, οἱ διακόσιοι ἐπὶ τὰ ἑκατὸν πολλαπλασιασθέντες δισμύριοι ἂν εἶεν· καὶ οὐδὲν μέγα εἰ δισμύριοι ἄνδρες οἰκοῦσι τὴν πόλιν. ῥητέον δὲ, ὅτι μέγεθος πόλεως δηλοῖ καὶ δυνάμεως μέγεθος, οὐκέτι δὲ πυλῶν·

*B f. 122ᵇ ad ἑκατόμπυλοι L f. 193ᵃ, Π. Cf. Cramer, A. P. III, p. 382, 26.

---

6 καρός codd., ἔγκαρος Anthol. l. c. 10. 11 versum Archilochi, quem codd. om., e schol. Plat. Lach. p. 187 B (Bergk. fr. 24) addidi 12 Λυσσανίας B 23 πολλῶν L ἂν pro ἐκ coni. Kamm., p. 60 26 ἐπὶ τοὺς ἑκατὸν L δυσμύριοι B 27 ante ῥητέον L λύσις

---

5 sqq. Vestigia quaestionis hoc versu oblato institutae apud Eust., p. 757, 23, exstant. Idem praeter eas quae ad Porph. referendae videntur alias quoque explicationes congessit, quae ex parte etiam in schol. A et Horn. leguntur.

12 sqq. Cf. Ariston. *I* 378: *ὅτι συνέσταλται Ἰακῶς ἐν καρός ἀντὶ τοῦ ἐν κηρός· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ ἶσον γάρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.*

21 †B f. 122ᵃ ad *αἴσῃ*: *ὅμοιόν ἐστι τῷ ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ* ...., cf. Apollon., Hes., Et. M.

27 sqq. †B f. 123ᵃ ad *διηκόσιοι* v. 383 (id. Lp f. 161ᵇ c. l. *διηκόσιοι*): *οὐ τὸ πλάτος τῶν πυλῶν θέλει σημαίνειν (οὐδὲ γὰρ ἅμα πάντας ἐξιέναι φησίν), ἀλλὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, εἴ γε πύλας μὲν ἑκατὸν ἔχει, ἄνδρας δὲ ἁρματοφόρους ψ' μυριάδας. ἐν ταύτῃ δὲ ἦν πρότερον τὰ*

οὐδὲ γὰρ καὶ τὸ ἅμα τοὺς διακοςίους εἰςιέναι δεδήλωκεν, ἀλλὰ μόνον
ὅτι καθ' ἑκάστην εἰςίαςι c', οἳ καὶ ἕπεςθαι ἀλλήλοις ἠδύναντο. μέγεθος
δὲ τῆς πόλεως δηλοῖ τὸ ἑκατόμπυλον, τῆς δὲ δυνάμεως τῶν ἁρμάτων
καὶ ἡνιόχων τοςοῦτον εἶναι πλῆθος· οὐ γὰρ δὴ ἁπλῶς τῶν κατοικούν-
των τοςοῦτον τίθεται τὸ πλῆθος, ἀλλὰ τῶν ἁρματοφορούντων. ἀμφί- 5
βολον δὲ πότερον ἄνδρες διακόςιοι ςὺν διακοςίοις ἅρμαςιν ..... ἢ
ἄνδρες ἑκατὸν ςὺν ἑκατὸν ἅρμαςιν, ὡς τὸ ςυναμφότερον εἶναι τοὺς c',
τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἅρματα. κἂν διακόςιοι δὲ ὦςιν ἄνθρωποι, ἀμφί-
βολον πότερον ἓν ἕκαςτος ἔχει ἅρμα, καὶ οὕτως ἔςονται διακόςια,
ὄντων τετρακοςίων ἵππων· ἢ διακόςιοι ἄνδρες ἔχουςιν ἅρματα, ἐν ἑκά- 10
ςτῳ ἅρματι ἡνιόχου καὶ παραβάτου ὄντος, ὥςτε ἑκατὸν μὲν εἶναι τὰ
ἅρματα, ἵππους δὲ διακοςίους καὶ ἀνθρώπους διακοςίους, καὶ ἅρματα
μὲν τὰ πάντα μύρια, ἵππους δὲ διςμυρίους· ἐκείνων γὰρ ἅρματα μέν
εἰςι c', ἵπποι δὲ τετρακιςμύριοι, ἡνίοχοι δὲ διςμύριοι ςύμπαντες. ἑκα-
τέρων δὲ ἡ δύναμις μεγάλη φαίνεται, ἢ τετρακιςμυρίων ἵππων τρεφο- 15
μένων ἢ καὶ διςμυρίων. ἦν δὲ τὸ παλαιὸν Αἰγύπτου βαςίλεια καὶ πολ-
λοὺς εἰς αὐτὴν ἀνῆγον φόρους Αἰγύπτιοι Λίβυες Αἰθίοπες καὶ ἄλλα
ἔθνη. νῦν δὲ Διόςπολις καλοῦνται αἱ τὸ παλαιὸν Θῆβαι, καί φαςι
δείκνυςθαι περὶ τὴν Διόςπολιν πολλῶν πυλῶν ἴχνη. ὡς δὲ Κάςτωρ
ἱςτορεῖ, ἡ Διόςπολις ἡ μεγάλη πρὸ τοῦ ὑπὸ Περςῶν ἀφανιςθῆναι κώ- 20
μας μὲν εἶχε τριςμυρίας ,γλ', ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ψ', ἑκατὸν δὲ πύ-
λαις διεκοςμεῖτο. ταύτην ἐτείχιςε βαςιλεὺς Ὄςιρις. τινὲς δέ φαςι τῶν
ἱερέων, ὅτι ρ' εἶχε πύλας, ἐξ ἑκάςτης δὲ ὁπλῖται μύριοι, ψ' δὲ ἵπποι
ἐξεςτράτευον. Θῆβαι δὲ ὀνομάζονται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀπὸ Θήβης τῆς
Νείλου θυγατρός· οἱ δὲ Ἐπάφου εἶπον αὐτήν, οἱ δὲ Πρωτέως τοῦ Πο- 25
ςειδῶνος, οἱ δὲ Λίβυος τοῦ Ἠπείρου.

404. ad Ξ 200.

410. ad Ζ 488, p. 106.

---

1 οὐ γὰρ L 2 sqq. in numeris verbis aut signis exprimendis cod. B secutus sum, L in ea re non ubique congruit 5 ἁρματοτροφούντων coni. Kamm., p. 61 6 post ἅρμαςιν quinque fere litt. eras. B 7 ὥςτε τὸ L 9 ἕζονται L διακόςια conieci; διακόςιοι B, c L, Kamm. c' ὄντων (sc. ἁρμάτων) υ' ἵπποι 10 ἵπποι codd., mutavi e coni. 11 ὡς pro ὥςτε L 12 δὲ om. L 13 μυρία B 14 nisi nonnulla interciderunt, pro c' scribendum ,κ 16 βαςίλειον L 18 Διόςπολις corr. e Διὸς πόλις B 19 παρὰ τὴν Δ. L Κάςτωρ Wyttenb. ap. Dindorf.; Κάτων codd. 23 χίλιοι δὲ ἵπποι L 24 ὠνομάζοντο L

βασίλεια τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἃ πολλοὺς ἔφερον φόρους Λίβυες Αἰγύπτιοι Αἰθίοπες· νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται. εἶχε δὲ κώμας μὲν τρισμυρίας ,γλ' <ϛλ' Lp>, *ἀρούρας δὲ ,γψ' καὶ πύλας ρ', ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ψ'* <*ἀνδρ.* — *ψ'* om. Lp>. *ταύτην ἐτείχισεν ὁ βασιλεὺς Ὄσιρις. ἐξ ἑκάστης δὲ πύλης ἐστράτευον ὁπλῖται μὲν μύριοι, ἱππῆες δὲ χίλιοι, ἁρματηλάται δὲ διακόσιοι. Θήβη δὲ ὠνόμαστο ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Περσῶν ὕστερον ἐπορθήθη.* Cf. Horn. v. 383, Eust. p. 758, 7 sqq.

443. ..... εἰ ὑπὸ Φοίνικος οὖν πεπαίδευται, τί παρὰ Χείρωνος ἐδιδάχθη; δῆλον ὅτι πολεμικὴν καὶ ἰατρικήν.

B f. 123ᵇ ad πρηκτῆρα. Lp f. 163ᵃ c. l. ὡς ἀνέπειτα.

447. v. infra ad lin. 12 sqq.

453 sqq. ἀπρεπὲς τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ διεξιέναι πρὸς μηδὲν ἀναγ-
5 καῖον. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσιν, ὅτι προμιγῆναι οὐδεμίαν ἔχει ἀτοπίαν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὰς παλλακίδας διαβάλλει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἕνεκα τῆς Βρισηΐδος χαλεπαίνοντα.

*B f. 123ᵇ ad παλλακίδι προμιγῆναι. L f. 195ᵃ, Π.

διὰ τί ὁ Πηλεὺς τὸν Φοίνικα τοιαῦτα ἡμαρτηκότα, ὥστε τῇ παλλακίδι τοῦ πατρὸς συγγενέσθαι καὶ τῷ πατρὶ ἐπιβουλεῦσαι, ὅμως διδά-
10 σκαλον τῷ υἱῷ συνέπεμψεν; ἢ ὅτι ὥσπερ ἰατροὶ ἄριστοι ἐγγίνονται οὐχ οἱ μὴ ἠρρωστηκότες οὐδὲ ἠρρωστηκότες μὲν μὴ εἰδότες δὲ τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰς αἰτίας, ἀλλ' οἱ ἄμφω ἔχοντες, οὕτω καὶ σύμβουλοι ἄριστοι οὐχ οἱ ἄπειροι τῶν ἁμαρτημάτων, ἀλλ' οἱ ἔμπειροι, οὐδὲ οἱ ἐν ἐμπειρίᾳ μὲν γενόμενοι μὴ οἰόμενοι δὲ ἡμαρτηκέναι. ὃ παρῆν τῷ Φοίνικι·
15 καὶ γὰρ ἥμαρτε καὶ ἁμαρτὼν ἔγνω ὅτι ἥμαρτε, καὶ προσεπιγνοὺς ὅτι ἥμαρτεν ἑαυτὸν τετιμώρηκε διὰ τῆς ἑκουσίου φυγῆς. ὁ τοιοῦτος ἂν εἴη ἄριστος ἰατρὸς τῶν παιδείας δεομένων.

*B f. 124ᵃ ad ὁ δέ με πρόφρων v. 480. L f. 194ᵃ, Π.

ἡ δὲ μνήμη τῆς περὶ τὴν παλλακὴν ἁμαρτίας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα οὐκ ἄκαιρος διὰ παλλακίδος αἰτίαν ἐξαμαρτάνοντα πρὸς τοὺς Ἕλληνας,
20 καὶ παράδειγμα φέροντος πρὸς τὸν Ἀχιλλέα πατρικῆς πράξεως· ὡς γὰρ ὁ Πηλεὺς τὸν εἰς παλλακὴν πλημμελήσαντα καὶ πρὸς πατέρα ὁμολογήσαντα τὸ ἀδίκημα καὶ ἱκετεύσαντα καὶ διὰ φυγῆς ἐξιλασκόμενον τὴν τοῦ πατρὸς μῆνιν οὐ παρῃτήσατο δέξασθαι, οὕτω τὸν ἱκετεύσαντα Ἀγαμέμνονα ἀνθ' ὧν εἰς τὴν παλλακίδα πλημμελεῖν ἐδόκει μὴ ἄτοπον εἶναι προσήσε-
25 σθαι, μήτ' οὖν τῷ Ἀχιλλεῖ, μήτε τῷ Φοίνικι ὑπὲρ αὐτοῦ πρεσβεύειν.

ὡς πρὸς ὁμόνοιαν γονέων τὸ τοιοῦτον ἐποίησε· φησὶ γοῦν ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο (v. 451). καὶ πάλιν τῆς διχοστασίας αὐτῶν κρείτ-

B f. 124ᵃ ad τῇ πιθόμην v. 453.

---

4 αὐτοῦ Vill.; codd. αὐτοῦ 5 ὅτι πρὸ τοῦ μιγῆναι οὐδεμίαν ἔχει ἀπόπειραν L 14 ὅπερ ἦν codd.; corr. Bkk. 16 διὰ τῆς ἀκουσίου φ. L 19 παλακίδος L 20 φέρον, suprascrpt. τ, B 21 καὶ om. L 24 παλακίδα L 25 προσήσεσθαι Bkk.; προήσεσθαι B, ποιήσεσθαι μήτ' ἐν τῷ Ἀχ. κτλ. L 27 διστασίας L

---

1. 2 Ariston. I 489: .... *καὶ ὅτι οὐχ ὑπὸ Χείρωνος ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεὺς ἀλλὰ τὴν ἰατρικὴν μόνην ἐπαιδεύθη.* Cf. Lehrs, Ar. p. 190.

4 sqq. Cf. B f. 123ᵇ ad *παλλακίδος* v. 449 (id. Lp f. 163ᵇ; simil. Horn. v. 449), quae num ad Porphyrium referenda sint ambigimus. Nam vel schol. A v. 553 docet, non solum Porphyrium de rebus Phoenicis a nonnullis poëtae crimini datis egisse.

12 sqq. †B f. 123ᵇ ad *πρῶτον* v. 447 (id. Lp f. 163ᵇ c. l. *ὅς μοι παλλακίδος*): ...... *ἀκριβὴς δὲ διδασκαλία ἡ πεῖρα· διὸ καὶ τοσαῦτα ἡμαρτηκότι τῷ Φοίνικι καὶ ἐν προσκρούσει τοῦ πατρὸς γεγονότι τὸν υἱὸν ἐπιτρέπει ὁ Πηλεύς· ἑώρα γὰρ αὐτὸν αἰσθόμενον τῆς ἁμαρτίας δι' ὧν ἑαυτοῦ τὴν ἑκούσιον ἐπήγαγε φυγήν.* Cf. infra p. 140, 9.

26 sqq. Scholium etsi habet quae aliunde illata videri possint, tamen et propter vestigia quaestionis servata et propter *φησὶ* illud (lin. 10) ad Porphy-

L f. 179ᵃ c. l. τῇ πειθόμην καὶ ἔρεξα. Lp f. 163ᵇ c. l. τῇ πιθόμην. Cf. Horn. v. 453.

τονα τὴν φυγὴν ἡγήσατο. ἐν ἤθει δὲ δεῖ τὸν cτίχον ἀναγινώcκειν ὡc μετανοοῦντοc αὐτοῦ· διὸ καὶ ἐμπεπίcτευται Ἀχιλλέα· ὁ γάρ τι πταίcαc πάντωc καὶ φυλάττεται, καὶ Cοφοκλῆc (fr. 750 D.)· ὃ c μὴ π έ π ο ν θ ε τ ά μ ά, μ ὴ β ο υ λ ε υ έ τ ω. οἱ δὲ εὖ πρὸc γονεῖc ἔχοντεc ἐπ' ἴcηc μὲν αὐτοὺc ἀγαπῶcιν, ἐπαμύνουcι δὲ τῷ καταπονουμένῳ. ἢ τάχα βούλεται λέγειν, ὅτι οὐ πάντα πειcτέον μητρί — Θέτιc γοῦν ἔλεγεν· ἀ λ λ ὰ c ὺ μ ὲ ν ν ῦ ν ν η υ c ὶ π α ρ ή μ ε ν ο c ὠ κ υ π ό ρ ο ι c ι μ ή ν ι' Ἀ χ α ι ο ῖ c ι ν (Α 421) —, ἀλλὰ μᾶλλον πατρὶ τῷ λέγοντι· φ ι λ ο φ ρ ο c ύ ν η γ ὰ ρ ἀ μ ε ί ν ω ν (Ι 256). ἀγαθοὶ δὲ διδάcκαλοι οἱ ἐν παθημάτων πείρᾳ γενόμενοι· καὶ Χείρωνα γάρ φηcι τρωθέντα τὴν χεῖρα τὴν περὶ βοτανῶν ἐπιτηδεῦcαι ἰατρικήν, τὴν δὲ περὶ τὰc διαίταc τὸν Cηλυβριανὸν Ἡρόδικον, ὃc ἐμπεcὼν διὰ τοὺc πόνουc εἰc φθόην ἐπιπόνωc τὴν τέχνην ταύτην ἐμελέτηcεν.

B f. 124ᵃ ad Ζεύc τε. L f. 195ᵃ. Lp f. 168ᵇ c. l. Ζεύc τε καταχθόνιοc.

457. πῶc ὁ μὲν εὔχεται τοῖc Ἐρινύcι ⟨ἐριννύcι Lp⟩, τὰc δὲ εὐχὰc αὐτῷ ἐκτελεῖ Ἅιδηc καὶ Περcεφόνη; ῥητέον οὖν ⟨om. BLp⟩, ὅτι αὐτοκράτορεc τῶν τιμωριῶν ὄντεc τὴν τοῦ κολάζειν ἐξουcίαν τοῖc ἄλλοιc δαίμοcι παρέχονται.

*B f. 124ᵃ ad εὑόμενοι τανύοντο. L f. 194ᵇ, *Π*.

468. δῆλον ⟨δηλοῖ L⟩ ὅτι οἱ cύεc θαλέθοντεc ἀλοιφῇ καὶ πιμελεῖc ὄντεc εὑόμενοι τῇ φλογὶ καὶ ὀπτώμενοι τανύονται ⟨τάνυνται L⟩, ὃ cημαίνει τὸ ἐκτήκοντο ⟨ἐτήκοντο L⟩, ἀπὸ τοῦ τετανοὺc ⟨τετάνουc B⟩ γίνεcθαι τοὺc ἰcχναινομένουc.

473. ad Ε 137 in fine operis edendum.

480. v. 453 sqq.

A. L f. 196ᵇ.

497. .... ἐναντίον δέ ἐcτι τὸ c τ ρ ε π τ ο ὶ δ ὲ κ α ὶ θ ε ο ὶ α ὐ τ ο ί τῷ ο ὐ γ ὰ ρ α ἶ ψ α θ ε ῶ ν τ ρ έ π ε τ α ι ν ό ο c (γ 147). λύοιτο δ' ἂν προcώπῳ, ὅτι τὸ μὲν αἶψα θεῶν οὐ τρέπεται νόοc ὁ ποιητήc φηcιν, ἐκεῖνο δὲ ὁ Φοῖνιξ λέγει ἐν καιρῷ ὀργιζομένου Ἀχιλλέωc εἰκότωc, καὶ τοὺc θεοὺc πείθεcθαι.

B f. 126ᵃ ad ἠεροφοῖτιc. Cf. Horn. v. 567.

571. .... πῶc δὲ Ἅιδην ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ Ἐρινὺc ἔρχεται; δῆλον ὡc ὑπηρέτιc.

1 ὡc καὶ μετ. Lp 2 Ἀχιλλέωc L 4 βουλεύηται codd.; corr. Vill. 6 ὅτι om. Lp πιcτωτέον Lp Θέτιc οὖν ἔλ. Lp 7 νῦν om. Lp 10 φηcι LLp, φαcι Horn. et Eust. (p. 763, 17); de B non omni ex parte certum est (potest esse φαcί) 11 τὸν δὲ περὶ τὰc δ. L cηλιβριανὸν L 12 φθίην Lp 24 A (c. l. cτρεπτοὶ) praemittit: εὐμετάcτρεπτοι, εὐμετάβλητοι, εὔπειcτοι, L ita incipit: cτρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί· τουτέcτιν εὐμετάcτρεπτοι, εὔληπτοι, εὔπιcτοι. ἐναντίον οὖν ἐcτι τὸ cτρεπτ. δὲ καὶ αὐτοὶ θεοί 26 τὸ μὲν οὐ γὰρ αἶψα θ. τρ. ν. L

rium referendum videtur. — In usum suum convertit Eust., p. 763, 12 (unde Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 238, 18).

9 sqq. Cf. supr. p. 139, 12.

11 Porph. *Λ* 515: ..... *τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἡρόδικος μὲν ἤρξατο.* Cf. Plat. rep. III, p. 406 A.

14—17 Cf. Horn. h. v. et infra schol. v. 571.

24—28 meliora schol. *γ* 147.

29. 30 Cf. Ariston. v. 569. 71, et supra schol. v. 457.

591. καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον μόνῃ γυναικὶ πείθεσθαι; ἢ ὅτι ὁ καιρὸς ἦν ὁ πείθων, οὐχ ὁ ἔρως. ὅτι γὰρ οὐ γυναικοκρατεῖται δῆλον· οὐ γὰρ ἐρωτικοῖς αὐτὴ ἐχρήσατο ῥήμασιν, ἀλλὰ πεφθέντος τοῦ θυμοῦ, τότε παρακαλεῖ.

B f. 126ᵇ ad λίσσετ' v. 587. L f. 199ᵃ. A v. 586.

5 ἀπρεπὲς δοκεῖ τὸ μὴ ὑπό τινος ἄλλου πεισθῆναι τὸν Μελέαγρον, ἀλλὰ μόνης τῆς γυναικός. λύει δ' ὁ καιρός· ἀλλ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκ' ἐβάλλετο (v. 588).

L f. 199ᵃ. Cf. Phil. XVIII, p. 350, *II*.

617. διὰ τί τὸν Φοίνικα οὐκ ἀπολύει ὁ Ἀχιλλεύς; ῥητέον οὖν ὅτι γνοὺς παρακεκλῆσθαι αὐτὸν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος τῇ πρεσβείᾳ ἐφοβήθη, 10 μὴ μετὰ μείζονος δεήσεως πάλιν ἐκπεμφθῇ, καὶ δὶς ἀτιμάζειν ἀνάγκην ἕξει. οἱ δὲ ὡς ὡμολογημένον αὐτὸ λαμβάνουσιν, ὅτι ὡς τροφέα αὐτὸν κατέχει.

*B f. 127ᵃ ad αὐτόθι λέξεο. L f. 200ᵇ. A c. l. οὗτοι δ' ἀγγελέουσι.

656. ἀπορία. ζητεῖται διὰ τί μετὰ τὴν πρὸς Αἴαντα Ἀχιλλέως ἀπόκρισιν Ὀδυσσεὺς οὐ λέγει. ῥητέον οὖν ὅτι ἐπεὶ αὐτῷ σκληρῶς ἀπ-15 εκρίνατο. λεκτέον δὲ καὶ πρὸς τοὺς ζητοῦντας, τίνος ἕνεκεν ἄλλοι τινὲς οὐκ ἐπρέσβευσαν, ἀλλ' οὗτοι, ὅτι κρείττονες ἐδόκουν.

A v. 688. L f. 202ᵇ. Cf. Cramer. A. P. III, p. 173, 21.

682. ἐν τῷ μουσείῳ τῷ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν νόμος ἦν προβάλλεσθαι ζητήματα καὶ τὰς γινομένας λύσεις ἀναγράφεσθαι. προεβλήθη οὖν, πῶς τοῦ Ἀχιλλέως τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσι πρέσβεσι ταύτην δεδωκότος 20 ἀπόφασιν·

*B f. 121ᵇ ad νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω v. 356. L f. 192ᵃ, *II*.

οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι.
ἀμφὶ δέ τοι τῇ 'μῇ κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
25 Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω

(v. 650—52. 54. 55), Ὀδυσσεὺς ἐρωτώμενος τὰ περὶ τῆς πρεσβείας τοῦτο μὲν οὔ φησιν, ἀλλὰ τὸ

αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
νῆας ἐυσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας (v. 682. 83)·

30 παραπρεσβείας γὰρ εἶναι τὸ μὴ τἀληθῆ ἀπαγγέλλειν. πρὸς τοῦτο ὁ λύων ἔφασκε, τἀληθῆ μὲν ἐπαγγεῖλαι τὸν Ὀδυσσέα, οὐχ ἃ πρὸς ἄλλους εἴρηκεν εἰπόντα, ἀλλ' ἃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἃ ἤκουσε παρ' Ἀχιλλέως. ἦν δὲ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα

---

1 γυν. μόνῃ A 2 οὐχ ὁ ὄνειρος A 3 αὐτὴ om. A, id. καὶ pro ἀλλὰ πε.φθέντος (una litt. eras.) B, παφθέντος L 6 θάλαμον L 8 ῥητέον οὖν om. AL 10 ἀνάγκη L 11 ὁμολογούμενον A 13 ζητεῖται δὲ διὰ τί L 14 σκληρῶς αὐτῷ L 16 ὅτι — ἐδόκουν om. L, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐδόκουν A; correxi e Par. 17 τῷ κατὰ τὴν Ἀλ. L 18 καὶ τὰς λύσεις τὰς γιν. L 24 τῇ μῇ B (text. τηι μηι) 27. 28 ἀλλὰ τὸ δ' αὐτὸς δ' ἠπ. L 28 φαινομένη φῆ' L 29 ἐυσέλμους L 30 παραπρεσβείαν L ἀληθῆ L 31 πρὸς ἀλλήλους L 32 ἀλλὰ πρὸς B

1—4 Id. Lp f. 166ᵇ c. l. λίσσετ' ὀδυρομένη (v. 587). Cf. Horn. v. 586.

νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ,
αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας 5
νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας (v. 356
—361).

ὅταν μὲν οὖν εἴπῃ ὁ μὲν αὔριον πορεύεσθαι, ὁ δ' Ὀδυσσεὺς ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, τἀληθὲς ἂν εἴη ἀπηγγελκώς. οὐ μέντοι ἁπλῶς ἔφη, ὅτι ταῦτα εἴρηκεν Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὅτι ἠπείλησεν, ἀπειλὴν τὸ πρᾶγμα καὶ 10 οὐκ ἔργον ἀποφαίνων δι' ἃ ἤκουσε πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, ὧν πρὸς μὲν τὸν Φοίνικα·

φρασσόμεθ' ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἤ κε μένωμεν (v. 619),

πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα, πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν σκηνήν, οὐ πρότερον ἐξίεσθαι εἰς τὸν πόλεμον (v. 650). τί οὖν ἔδει τὰ πρὸς τοὺς 15 ἄλλους λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ μόνον ἐπικρίνειν τὰ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα; ἀπειλαὶ δὲ ἦσαν ἐξ ὧν πρὸς τοὺς ἄλλους μετὰ ταῦτα ἔφη. εἰ δ' αὔτως καὶ τὰ πρὸς Αἴαντα φθάσας εἶπε ῥηθέντα, ὕβρις ἂν ἦν τοῦ Αἴαντος, μὴ δυναμένου λέγειν ἃ ἀκήκοε· διὸ ἐπήγαγεν· εἰσὶ καὶ οἵδε ἀπαγγέλλειν οἷοί τε τὰ ῥηθέντα πρὸς αὐτούς. 20

B f. 128[b] ad ἐυσέλμους v. 679. L f. 202[a]. Lp f. 168[b] c. l. νῆας ἐυσέλμους. Cf. Horn. v. 678.

καὶ μὴν Φοίνικι μὲν ἔλεγε φρασσόμεθ' ἤ κε νεώμεθα (v. 619), Αἴαντι δὲ οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι (v. 650). ἀλλ' ἴσως Ὀδυσσεὺς τὰ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥηθέντα ἀγγέλλει, ἀνακόπτει δὲ τὰ Αἴαντος εἰπὼν εἰσὶ καὶ οἵδε (v. 688), ὅπως μὴ αἰσχύνοιτο Αἴαντος πλέον κατορθώσαντος. ἢ ἵνα ἐκκόψῃ αὐτῶν τὴν ἐλπίδα καὶ εὐψύ- 25 χως πολεμήσωσιν, ὅθεν καὶ παραινεῖ ὁ Διομήδης καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους (v. 708). ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ὠβέλισαν τὰ ἔπη.

688. v. 656.

---

5 ἐλήσποντον L 8 ὁ μὲν ante εἴπῃ L 9 ἀπαγγελκώς L 11 τοὺς ἄλλους ὑπ' om. L 12 ὡς πρὸς ? 13 εἴ κεν νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερα κτλ. L 15 ἐξιέσθαι (B, ἐξίεσθαι L) τοῦ πολέμου BL; εἰς τὸν πόλεμον Vill.; ἔξεσθαι τοῦ πολέμου Cobet ap. Dind. 17 αὔτως L 21 φρασόμεθα, ω suprascrpt., Lp (accentus alio atramento additus) ἤ κεν νεώμεθα Lp 24. 25 εἰπὼν — κατορθώσαντος om. Lp

---

25 Cf. A v. 680: *ὅτι ἀποτομώτατον τὸ τῆς ἀφόδου, ὅπερ ἐν πρώτοις εἶπεν ἀπαγγέλλει, τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι ἐὰν συνελασθῶσιν ἕως τῶν αὐτοῦ νεῶν συμμαχήσει, παραλέλοιπεν, ἵνα μὴ ἀμελῶσι τοῦ βοηθεῖν.*

27. 28 v. 688—92 ab Aristarcho obelo notatos fuisse ex Aristarcho constat; idem de iis qui antecedunt non innotuit.

K

6. Πολὺν ὄμβρον ἀθέcφατον. glossa suprascripta: ἐκ παραλ- Lp f. 169ª.
λήλου τὸ αὐτὸ κατὰ Πορφύριον.

11. ἀδύνατον, φαcὶν, ἐν τῇ cκηνῇ ὄντα κατιδεῖν εἰc τὸ πεδίον. *B f. 129ᵇ ad πεδίον.
ῥητέον οὖν ὅτι ἰδεῖν καὶ ἀθρῆcαι λέγομεν καὶ τὸ τῇ διανοίᾳ cκέψαcθαι.
5 ἐγχωρεῖ δὲ καὶ οὕτωc ἔχειν τὴν cκηνὴν, ὡc δύναcθαι ἀπιδεῖν· ἔθοc γὰρ
τοῖc βαcιλεῦcι τοιαῦτα καταcκευάζειν, ἀφ' ὧν περιόψονται.

ἢ ὅτι ἐφ' ὕψουc ἡ cκηνὴ ἡ βαcιλική, ἢ ὅτι οἱ Τρῶεc ⟨om. οἱ B f. 129ᵇ ad ἐc πεδίον. Lp f. 169ᵇ c. l. ἤτοι ὅτ' ἐc πεδίον.
Τρ. Lp⟩ ἐπὶ θρωcμῷ πεδίοιο (v. 160). ἔνιοι δὲ τὸ ἀθρήcειεν
ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουcιν, ἀλλὰ προcέθηκεν ἂν τὸ ⟨ταῖc Lp⟩ φρεcίν, ὡc
10 τὸ ὄφρα ἴδωμαι ⟨αι e corr. Lp⟩ ἐνὶ φρεcίν (Φ 61).

47 sqq. εἰ δέ τιc λέγει τὸν Ἕκτορα διὰ ταῦτα ὑπερτίθεcθαι καὶ Eust. K, p. 788, 50.
αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέωc, ἴcτω ὅτι λύει τὸ ἄπορον ὁ βαcιλεύc, προcθεὶc τὸ
αὔτωc, ἤτοι οὕτωc ἁπλῶc, οὔτε θεᾶc, φηcὶν, υἱὸc φίλοc οὔτε
θεοῖο. Ἀχιλλεὺc μὲν γὰρ καὶ τοιαῦτα καὶ μείζω δράcαc οὐκ ἂν ἐκ-
15 πλήξοι τινά (ἐκ θεᾶc γάρ), ὁ Ἕκτωρ δὲ ἁπλῶc ἀνήρ.

67 sqq. φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴηcθα καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι, *B f. 130ᵇ ad φθέγγεο δ' ᾗ ⟨ι eras.⟩ κεν.
πατρόθεν ἐκ γενεῆc ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαcτον πάνταc κυδαί-
νων, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ. ταῦτα cημειωτέον ὡc ἐπιτήδεια εἰc
αἰτίαc ἀπόδοcιν, δι' ἣν εἰώθαcιν οὕτω πρὸc ἀλλήλουc διαλέγεcθαι οἱ
20 ἥρωεc· διογενὲc Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυcceῦ· εἶναι γὰρ φιλο-

---

1. 2 Cf. Eust. *K*, p. 786, 16: *τὸ δὲ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἐκ παραλλήλου ταὐτὰ νοεῖ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ δηθά τε καὶ δολιχόν* (v. 58) *καὶ τὸ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις* (v. 61). — Nicanorem aliter statuisse schol. A docet.

3 sqq. †A c. l. *θαύμαζεν πυρὰ πολλά* (id. L f. 204ª c. eod. lemm.): *πῶς, φησίν, Ἀγαμέμνων* ⟨*ὁ Ἀγ.* L⟩ *ἐντὸς τοῦ τείχους ὑπάρχων ἐθαύμαζε τὰ πυρά* ⟨*τὰς πυρὰς* L⟩, *τὴν ἀρχὴν μὴ βλέπων αὐτὰ* ⟨*αὐτὰς* L⟩ *διὰ τοῦ τείχους; καὶ ῥητέον ὅτι ὡς βασιλεὺς ὑψηλοτάτην* ⟨*ὑψηλὴν* L⟩ *εἶχε σκηνήν, ἵν' εὐχερῶς θεωρεῖν δύναται πάντα* ⟨*ἵν' εὐχ. δύνηται πάντα θ.* L⟩.

11—15 Quaestionem, quae in cod. Lp f. 170 eadem fere qua apud Eust. ratione, sed in nonnullis (quae ibi bis leguntur) paullo oscitantius, tradita est, ad Porphyrium referendam esse, e schol. secundi ordinis statim afferendo sequitur. Ex iis quae in schol. ad v. 167 adscripto extr. leguntur: *οὕτως οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο· ὡσαύτως οὔτε θεᾶς υἱὸς ἔρεξεν οὔτε θεοῖο*, concludas nostrum locum olim cum illo cohaesisse; sed incertior coniectura est quam ut utrumque coniunctum edi velim.

13 †Lp f. 170 (c. l. *οὔτε θεᾶς υἱός*): ... *κατὰ Πορφύριον δεῖ λαμβάνειν ἁπλοϊκῶς· οὐ γὰρ πρὸς Ἀχιλλέα ἡ σύγκρισις. εἰ δέ τις τοσαῦτα εἴποι τὸν βασιλέα ὑπερτίθεσθαι οὕτω λέγοντα καὶ αὐτοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ἕκτορα κτλ.* (quae sequuntur iis fere respondent quae supra ex Eust. edidimus).

†B f. 130ᵇ ad *ὅσα* v. 49: *ἁπλοϊκῶς δεῖ λαμβάνειν· οὐ γὰρ πρὸς Ἀχιλλέα ἡ σύγκρισις.*

20 sqq. †B f. 130ᵇ ad *πατρόθεν* v. 68 (id. Lp f. 170 c. l. *πατρόθεν ἐκ γενεῆς*): *ὡς ὅταν λέγῃ διογενὲς Λαερτιάδη· τὸν πατέρα γὰρ δηλοῖ, τὸ δὲ διογενές τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους* (add. nonnulla Lp). Id. Eust. p. 790, 24.

φρονουμένων τὸν τοιοῦτον τρόπον τῆς προσαγορεύσεως. τὸ μὲν οὖν πατρόθεν ὀνομάζειν ἐστὶν ἐν τῷ Λαερτιάδη, τὸ δὲ ἐκ γενεῆς, τὸ ἐκ γενάρχου, οἷον τὸ διογενές· ἐκ γὰρ τοῦ Διὸς τοῦ ἀρχηγέτου τοῦ γένους εἴληπται τὸ διογενές. τὸ δὲ οὕτως ὀνομάζειν κυδαίνοντός ἐστι τοὺς καλουμένους. τί οὖν τὸ μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ; οὐ γάρ, ὥσπερ 5 οἱ γραμματικοί, τὸ μὴ μέγα ἡγοῦ τὸ τοιοῦτον καὶ τὸ οὕτω προσφωνεῖν, ἀλλὰ σημαίνει· μὴ μεγάλυνε σεαυτοῦ τὴν ψυχήν, ἐξ οὗ σημαίνεται· μὴ ὑπερόπτης γίνου μηδ' ἀνάξιον σαυτοῦ τὸ ἄλλον κυδαίνειν ἡγοῦ. ταὐτὸν γὰρ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσσιν (I 255)· ὅμοιον γὰρ τῷ μὴ μεγαλίζεο θυμῷ τὸ ἴσχειν 10 ἐν στήθεσι θυμὸν μεγαλήτορα, ᾧ ἐπάγει φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων· ταὐτὸν οὖν τῷ πάντας κυδαίνων. καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ λέγει οὐ γάρ τι μεγαλίζομαι οὐδ' ἀθερίζω (ψ 174), οὐχ ὑπερηφανῶ ὥς τις μεγάλη, οὐδέ σ' ὡς μικρὸν καὶ ἀνάξιον ἀτιμάζω· ἀθερίζειν γάρ, ἀπὸ τῶν ἀποκρινομένων ἀθέρων, τὸ ἀτιμάζοντα ἀποκρίνειν ὡς τοῦ μηδενὸς ἄξιον, ὡς ἀθέρας ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἀποκρίνοντα· καὶ οὔ ποτέ μ' 15 οἵ γ' ἀθέριζον (A 261), οὔ ποτέ με ἐν ἀθέρων μοίρᾳ εἶχον. ταὐτὸ δὲ τὸ ἀθερίζειν ἐστὶ τῷ ἀπόβλητόν τι ποιεῖσθαι· οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται (B 361), ᾧ ἀντικείσεται τὸ ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαϊκόν· (I 520. 20 21), καὶ αἰσυμνῆται δ' ἔκκριτοι ἐννέα πάντες ἀνέσταν (θ 258). ἐξηγούμενος δὲ τὸ ἀθερίζειν ἔφη τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω (θ 212). ἔστι δὲ τὸ ἀναίνομαι οὐχὶ ἐπαινῶ, διὸ ἴσον ἂν εἴη τῷ πάντας κυδαίνειν. καὶ τὸ οὐχ ἅλιον δὲ ἴσον τῷ οὐκ ἀθερίζειν, οὐκ ἀποβολῆς ἄξιον τῆς θαλάττης· τὸ μὲν γὰρ ἀθερί- 25 ζειν ἀπὸ τῶν ἀποκρινομένων ἀθέρων, ὁ δὲ ἅλιος ἀπὸ τῶν εἰς ἅλα βαλλομένων, ὡς τὸ ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ (C 324). τὸ μὲν οὖν μὴ μεγαλίζεσθαι θυμῷ σημαίνει τὸ μὴ ὑπερηφανεῖν δι' ὑπεροψίαν. αὐτό τε τὸ ὑπερηφανῆσαί φησι· σὺ δὲ τῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν, ἠτίμησας (I 109. 10), ὃ ἔφη ἠθέρισας. καὶ πάλιν οἳ τὸ πάρος θυμῷ ἦρα 30 φέροντες ἀφεστᾶσι (Ξ 131. 2), καταφρονοῦντες καὶ ὑπερηφανοῦντες, διὰ τὸ αὐτοῖς χωρίζεσθαι, ὥς που ἔφη ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται (Λ 694. 95). οἱ μέντοι συνείκοντες καὶ τῆς ὑπεροψίας παυ- 35 όμενοι· ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, εἴξας ᾧ θυμῷ (I 597).

9 ἔχειν ἐν στήθεσι cod.; ἴσχεις ἐν στήθεσιν Vill., ἴσχειν ἐν στήθεσιν Bkk., ἐν στήθεσσι Dind. 20 ἐπεὶ προέηκεν ἀρίστους κρινάμενοι cod.; ἐπιπροέηκεν Bekk.; κρινάμενος Kamm. 23 ἔστι δὲ τὸ οὐχὶ ἀναίνομαι ἐπαινῶ coni. Kamm. 24 ἴσον cod. 26 τὸ δὲ ἅλιος coni. Kamm. 27 ἔκβαλλον cod.; corr. Bkk. 31. 32 ἦρα φρένες cod.; corr. Vill. 36 ἀπήμυνε cod.

36 Ab Aristarcho (A *I* 597; cf. Et. M. 297, 12) dissentire videtur.

98. v. 194 sqq.

149. δειλὸς, φαςὶν, οὗτος, ὅτι ἀςπίδα καὶ οὐ <add. Bkk.; codd. om.> δόρυ ἀναλαμβάνει. ἴςως δὲ ςιωπωμένῃ τῇ ἀποκρίςει χρῆται πρὸς τὸν Νέςτορα εἰπόντα βουλεύςεςθαι πότερον φευκτέα ἢ μενετέα, ἐμφαί- 5 νων διὰ τῆς ἀςπίδος ὅτι μενετέα (v. 147). δόρυ μὲν γὰρ φέρουςι καὶ μὴ μαχόμενοι, ἀςπὶς δὲ μενόντων ἐςτὶ καὶ μαχομένων.

B f. 132b ad ςάκος. L f. 209b.

151. ςχῆμα ἀμφιβολίας· ἄδηλον γὰρ εἴτε παράκειται αὐτοῦ τὰ ὅπλα ἢ ἐνδέδυται. Πορφύριος δέ φηςιν ὅτι οὐ φορεῖ· δειλίας γὰρ δεῖγμα τὸ τοιοῦτον.

Lp f. 173a. Cf. Cramer., A. P. III, p. 83, 24.

10 οὐχ ὡπλιςμένος (δειλοῦ γάρ), ἀλλ' οἷον πληςίον ἔχων τὰ τεύχη. καλῶς δὲ οἱ ἑταῖροι τὴν μεθ' ἡμέραν τάξιν φυλάττουςι περιςτοιχοῦντες τὸν βαςιλέα. ςτρατηγικὸν δὲ καὶ τὸ αἰθριοκοιτεῖν.

B f. 132b ad ςὺν τεύχεςιν. Lp l. c.

153. φαύλη δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν δοράτων ἐπὶ ςαυρωτῆρας ςτάςις· καὶ δὴ πανταχοῦ θόρυβον ἤδη πεποίηκε νύκτωρ ἓν-μόνον πεςόν. λύει 15 δ' Ἀριςτοτέλης λέγων ὅτι τοιαῦτα ἀεὶ ποιεῖ Ὅμηρος οἷα ἦν τότε. ἦν δὲ τοιαῦτα τὰ παλαιὰ οἷάπερ καὶ νῦν ἐν τοῖς βαρβάροις· πολλοὶ δὲ οὕτω χρῶνται τῶν βαρβάρων.

*B f. 132b ad ὀρθ'. L f. 209a, Π.

167. scholium quod de τρόπῳ ἀπὸ κοινοῦ qui vocatur agit, quoniam casu ad h. v. adscriptum est neque habet quo aliqua cum veri 20 specie referatur (cf. ad p. 143, 11—15), in fine operis nostri edendum erit.

194 sqq. ἠπόρηςεν Ἀριςτοτέλης, διὰ τί ἔξω τοῦ τείχους ἐποίηςε τοὺς ἀριςτέας βουλευομένους ἐν νυκτηγορίᾳ, ἐξὸν ἐντὸς τοῦ τείχους ἐν ἀςφαλεῖ. καί φηςι· πρῶτον μὲν οὖν οὐκ εἰκὸς ἦν ἀποκινδυνεύειν 25 τοὺς Τρῶας οὔτ' ἐπιτίθεςθαι νύκτωρ· οὐ γὰρ τῶν εὐτυχούντων ἦν ἀποκινδυνεύειν. ἔπειτα ἐν ἐρημίᾳ καὶ καθ' ἡςυχίαν βουλεύεςθαι περὶ τῶν τηλικούτων ἔθος. ἄτοπον δ' ἂν ἦν εἰ ἠξίουν μὲν πορευθῆναί τινας

*B f. 131a ad μή τοι μὲν v. 98. L f. 207a, Π.

7—9 schol. Lp quod primo loco posuimus in cod. alteri (lin. 10—12), quod ςὺν τεύχεςιν in lemm. habet, praemisso ἄλλως subiungitur 11—12 καλῶς — βαςιλέα Lp om. 13 cod. B margini ext. adscrpt. Ἀριςτοτελ. 14 πεποίηται L 16 δὲ om. L 22 cod. B marg. inter. adscrpt. Ἀριςτοτλ. 23 βουλομένους L 26 παρὰ pro περὶ L 27 ἠξίου codd.; corr. Bkk. 27 sqq. πορευθῆναι τοὺς Τρῶάς τινας L

---

3 sqq. †Eust. *K*, p. 794 extr. (unde Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 83, 12). Quae ap. Eust. sequuntur (p. 792, 10): *οὕτω ποτὲ καὶ Ἐφεσίων στασιαζόντων περὶ χρημάτων παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ἡράκλειτος καὶ ἐπιπάσας κύλικι ἄλφιτα ἐξέπιε τὸν κυκεῶνα, σιωπῶσαν παραίνεσιν ἐκθεὶς καὶ διδάξας ὡς δεῖ ζηλοῦν τὴν αὐτάρκειαν. καὶ οὕτω μὲν οἱ τοιοῦτοι σοφοί* (cf. p. 794 extr.: *λύουσι δὲ τοῦτο πάνυ ἀστείως οἱ σοφοί*), haud scio an item ad Porphyr. referenda sint (cf. Vict. ap. Bkk. *K* 149).

11. 12 Cf. schol. A v. 151. 52; Eust. p. 795, 20.

15 Arist. poet. 25, p. 1461 *a* 1: *ἴσως δὲ οὐ βέλτιον μὲν ἀλλ' οὕτως εἶχεν, οἷον τὰ περὶ τῶν ὅπλων· ἔγχεα δέ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος· οὕτω γὰρ τότ' ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ νῦν Ἰλλυριοί.*

εἰς τοὺς Τρῶας, αὐτοὶ δὲ οὐδὲ μικρὸν προελθεῖν ἐτόλμων. ἔπειτα στρατηγῶν ἂν εἴη τὸ φυλάσσεσθαι τοὺς νυκτερινοὺς θορύβους, τὸ δ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς συνιόντας βουλεύεσθαι, νεωτερισμοῦ ὑποψίαν παρασχόν, φόβον ἐνεποίει. ἅμα δὲ καὶ ἡ πρόθεσις ἦν τοὺς φύλακας θεάσασθαι, ἐν οἷς ἦν ἡ σωτηρία τῶν καθευδόντων. γενόμενοι δ' ἐν τούτοις τὰς βουλάς, ὀλίγον πόρρω τούτων ἀποστάντες, ἐν ἡσυχίᾳ μὲν καὶ ἐν ἀπορρήτῳ ἐποιοῦντο, μὴ ἀναμεμιγμένοι τοῖς φύλαξιν, ἐν ἀσφαλεῖ δέ, πλησίον γὰρ τῶν φυλάκων. καὶ ἅμα ταχέως ἦν ἐπιτελέσαι τὰ δόξαντα. ὁ δὲ νεκύων χῶρος πλήρης μὲν τῶν κειμένων πτωμάτων, ὀλίγον δὲ καθαρὸν ἔχων νεκρῶν, ἔνθα καθέζονται, τοῦ περὶ τὴν τάφρον παντὸς χωρίου πλήρους ὄντος τῶν ἀνῃρημένων. ἀπολογούμενος δὲ διότι ἄταφοι ἦσαν, ἐπάγει ὅτι τῶν πολεμίων νυκτὸς γέγονεν ἡ ἀναχώρησις καὶ σχολὴν οὐκ ἐνέδωκεν ὁ καιρὸς εἰς ταφήν, νυκτὸς μὲν καταλαβούσης, ἐκ δὲ τῆς ἥττης ὑπὸ τοῦ καμάτου εἰς ὕπνον τετραμμένων πάντων· φησὶ γάρ (v. 98. 99)·

μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται

καὶ (v. 200)·

ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ

καὶ τὰ ἑξῆς.

B f. 133ᵃ ad τάφροιο v. 194. Lp f. 174ᵃ c. l. τάφροιο. ..... διὰ τί δὲ μὴ μᾶλλον ἔσω τοῦ τείχους ἀσφαλέστερον βουλεύονται; ἀλλ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς περιιόντες θόρυβον ἐκίνησαν, καὶ ταῦτα προτεταλαιπωρημένων ἤδη τῶν Ἑλλήνων. ἄλλως τε ἄτοπον ἦν εἰς κατασκοπὴν ὀτρύνοντας μὴ τολμᾶν προϊέναι τῶν πυλῶν. ἔτι δὲ καὶ πρὸς παραμυθίαν τῶν μελλόντων ἐκπέμπεσθαι.

*B f. 133ᵇ ad τάφρον v. 198. ἄλογον τὸ μὴ ἐντὸς τῆς τάφρου τὸ συνέδριον εἶναι. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ τὸ θορυβεῖν τοὺς ἐν στρατοπέδῳ προσῆκον. θαρραλεώτερόν τε τὸν κατάσκοπον ἐχρῆν ποιεῖν παρακαθήμενον καὶ οὐδὲν μέλλοντα πείσεσθαι δεινόν, τῶν φυλάκων περὶ τὴν τάφρον τυγχανόντων.

A. 215. 16. διὰ τί μέλανα καὶ ὑπόρρηνα ἐπαγγέλλεται τὰ πρόβατα; καὶ ῥητέον ὅτι μέλανα μέν, ἐπεὶ νυκτὸς ἐπορεύοντο, ὑπόρρηνα δὲ συμβόλῳ τινὶ αἰσίῳ, ἵνα ἔγκαρπον τὴν πορείαν ποιήσωνται.

---

1 προσελθεῖν codd.; corr. Bkk. 2 φυλάττεσθαι L 5. 6 τούτοις corr. e τούτων L 19 ὀμβριμος L 22 περιόντες Lp 24 ὀτρύνοντες codd.; corr. Vill. 28 ἐχρῆ B

---

12 sqq. Cf. Vict. v. 199 Bkk.

21—30 †L f. 210ᵇ (id. fere Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 174, 14): *διὰ τί δέ, φησίν, οἱ ἡγεμόνες τὴν τάφρον διαβάντες βουλεύονται; φαμὲν δὲ ὅτι τοῦτο ποιοῦσιν εἰς ἐπιμυθίαν τῶν κατασκόπων, ἵνα ἀμφότεροι* <*προθυμότεροι* schol. min.> *γένωνται ἐγγὺς αὐτῶν ὄντων.* Cf. A v. 194; Eust. *K*, p. 797, 50 (inde Paris. ap. Cramer. p. 85, 31).

249. Ζητεῖται δὲ πῶς Ὀδυσσεὺς νῦν μὲν ἐπαινούμενος ἄχθεται, παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι φίλαυχός ἐστι (ι 19. 20). ῥητέον ὅτι ἐνταῦθα μὲν παραιτεῖται τὸν ἔπαινον, ἐπεὶ προείληφεν ἡ γνῶσις, παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξιν οὐδαμῶς ἀρνεῖται, ἵνα γνωσθεὶς μᾶλλον τῆς ἐπανόδου τύχῃ. A. L f. 212a.

5 252. 53. ἡ συναγωγὴ τῶν ζητουμένων γέγονε μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλοις· ἡμεῖς δὲ τὰ προβλήματα λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἐζητηκότων τὰς λύσεις ἐπικρίνομεν ἃς ἐκεῖνοι ὑπέταξαν τοῖς προβλήμασι, καί τινας μὲν τούτων ἐγκρίνομεν, τινὰς δὲ παραιτούμεθα, τὰς δ' αὐτοὶ ἐξευρίσκομεν, τὰς δὲ πειρώμεθα διορθοῦν καὶ ἐξεργάζεσθαι, ὥσπερ τοῖς ἐντυγχά-
10 νουσιν ἔσται δῆλον. αὐτίκα τῶν παλαιῶν ζητημάτων ὡμολόγηται εἶναι τὸ τοιοῦτο, ἐν οἷς φησιν *B f. 134b ad ἄστρα.

ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκε δὲ πλέω νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

πῶς γάρ, εἰ αἱ δύο μοῖραι ἐξήκουσιν αὐταί τε καὶ ἔτι τούτων πλέον, ἡ a
15 τριτάτη μοῖρα λέλειπται, ἀλλ' οὐχὶ τῆς τρίτης μόριον; ὅθεν καί τινες προστιθέντες τὸ c̄ ἠξίουν τριτάτης δέ τι μοῖρα λέλειπται γράφειν, ἵνα τῆς τρίτης μερίς τις ᾖ καταλελειμμένη, ἀλλ' οὐχ' ὅλη ἡ τρίτη. Μητρόδωρος μὲν οὖν τὸ πλεῖον δύο σημαίνειν φησὶ παρ' Ὁμήρῳ· καὶ γὰρ τὸ σύνηθες — ὡς ὅταν λέγῃ νώτου ἀποπροταμών, ἐπὶ
20 δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο (θ 475) καὶ ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι (A 165) —, σημαίνει δὲ καὶ τὸ πλῆρες, ὡς ἐν τῷ σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηκε (Δ 262), καὶ ἐν τῷ πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι (B 226). νῦν οὖν τὸ πλέον b ἀντὶ τοῦ πλῆρες εἰρῆσθαι· πλήρης γὰρ ἡ νὺξ τῶν δύο μοιρῶν γεγονυῖα
25 παρῴχηκε, τριτάτη δ' ἔτι περιλέλειπται. διεῖλε δ' εἰς τρία, ὡς ἂν τριφυλάκου τῆς νυκτὸς οὔσης. Χρύσιππος δέ, ὥσπερ εἴ τις, φησί, περὶ τριῶν ἡμερῶν διαλεγόμενος ἐν τῇ τρίτῃ λέγει μίαν ἀπολείπεσθαι ἔτι ἡμέραν, κἂν μὴ περὶ ὄρθρον ποιῆται τοὺς λόγους, οὕτως καὶ τὸν Ὀδυσσέα, εἰ καὶ πλέον ἦν παρῳχηκὸς τῶν δύο μοιρῶν, τὴν τρίτην φάναι
30 καταλείπεσθαι, ἐπειδὴ τριμεροῦς οὔσης τῆς νυκτὸς ἕκαστον μέρος ὡς ἓν

---

1 A, cuius lemma μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε τι νείκει, nonnulla de μηδὲν ἄγαν praemittit; L inc.: ἀπορία. Ζητεῖται δὲ πῶς ἐπαιν. κτλ. 2 λύσις. ῥητέον δὲ ὅτι L 3 ἐπειδὴ L 13 δέ τι cod.; corr. Bekk. 14 de litteris in marg. positis v. ad p. 151, 27 sqq. 16 μοίρα cod. 21 δὲ post σημαίνει e coni. addidi; cod. om. 25 δέ τι περίλειπται cod., περιλέλειπται Bkk.

---

10 v. 252 diple notatus *διὰ τὸ πολυθρύλητον ζήτημα καὶ τὰς γεγονυίας ἀποδόσεις* (Ariston.).

18 Cf. Arist. poet. 25 (p. 1461 a 25): *τὰ δὲ ἀμφιβολίᾳ (δεῖ διαλύειν)· παρῴχηκεν δὲ πλέων* (*πλέω* cod. A^c Bkk.) *νύξ· τὸ γὰρ πλέων ἀμφίβολόν ἐστιν.* Quae ad ipsum refertur solvendi ratio infra (p. 149, 4) sequitur.

23 Aristarchum *πλέον* et *πλεῖον* (= *πλῆρες*) distinxisse Lehrsius (ap. Friedl., Ariston. p. 156) docuit.

τι λαμβάνεται, ὥςτε κἂν ἐλλιπὲς ᾖ τοῦτο καὶ μὴ ὁλόκληρον, ἀλλ' ἀριθμεῖςθαί γε τρίτην τῷ τάξιν τῶν μερῶν ἔχειν τὴν τρίτην. οὕτω γὰρ καὶ ἄνθρωπον παρὰ [μικρὸν ἑξά]ποδα γενόμενον ἔτι τυγχάνειν τῆς ὅλης
c προςηγορίας. ἄλλοι δέ φαςιν ἔθος ἔχειν τοὺς ποιητὰς τῷ ἀπηρτιςμένῳ χρῆςθαι ἀριθμῷ, ὁτὲ μὲν τὰ ἐπιτρέχοντα τοῖς ἀριθμοῖς περιγράφοντας ὑπὲρ τοῦ ὁλοςχερεῖ καὶ ἀπηρτιςμένῳ χρῆςθαι, ὅταν χιλιόναυν στρατὸν φήςειέ τις (Eur. Or. 344) τῶν Ἑλλήνων — ἦςαν δὲ αἱ νῆες χίλιαι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἕξ —, καὶ ἔτι πύργους εἴκοςι μιᾷ στολῇ, πεζοῖς μὲν ἕνδεκα, ναυςὶ δὲ δυώδεκα ἀντὶ τοῦ κγʹ.
ὁτὲ δὲ τὸν προκείμενον περιγράφουςι, τῷ ἐπιτρέχοντι ἀρκούμενοι, οἷον κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἥβᾳ δυώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον (Pind. fr. 157 Boeckh.), ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον· καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη, φηςὶν ὁ Πίνδαρος (fr. 100), ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ· ἡ δὲ γυνὴ τέταρτον ἔτος ἡβώοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο (Hes. op. 696), ἀντὶ τοῦ τεςςαρεςκαιδεκάτῳ καὶ πεντεκαιδεκάτῳ· Εὔπολίς τε Χρυςῷ γένει (Mein., fr. com. II, p. 537)· δωδέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν κάλην ἔχων, ὁ ςτιγματίας τέταρτός ἐςτιν ἐπὶ δέκα, πέμπτος δ' ὁ πύργος, ἕκτος ὁ διεςτραμμένος· χοὖτοι μὲν εἰς ἑκκαίδεκ', εἰς Ἀρχέςτρατον, ἐς τὸν δὲ φαλακρὸν ἑπτακαίδεκ'. B. ἴςχε δή. A. ὄγδοος ὁ τὸν τρίβων' ἔχων. ὁτὲ δὲ ἔξω προςτιθέαςιν, ἵνα τὸν πλήρη ἀριθμὸν εἴπωςιν, οἷον Ὁμήρου εἰπόντος ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦςαν (Ω 496), Cιμωνίδης φηςὶ καὶ ςὺ μὲν εἴκοςι παίδων μᾶτερ ἔλλαθι (fr. 49 Bergk.). καὶ δεκάτῳ μηνὶ τοῦ τοκετοῦ ταῖς γυναιξὶ γιγνομένου φηςὶν Ὅμηρος· χαῖρε, γυνή, φιλότητι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξῃ ἀγλαὰ τέκνα (λ 248). καὶ ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο (B 649) καὶ πολλοὶ ἀπειρέςιοι καὶ ἐννήκοντα πόληες (τ 174)· ἢ γὰρ κατὰ τὸ ἕτερον προςτίθηςιν ἢ κατὰ τὸ ἕτερον ἀφαιρεῖ. ὁμοίως καὶ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα δαίνυντο (A 601), οὐχ ἅμα τῇ ἕῳ ἀρξαμένων πίνειν· καὶ πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Cκαιῇςι πύλῃςι (C 453), καίπερ βραχέος γινομένου χρόνου ὑπὲρ τὴν μάχην. καὶ τῶν Ὀλυμπίων

1. 2 ἀρι.θμεῖςθαι (ras. un. litt.) cod. μερῶν conieci; cod. ἡμερῶν Kamm., p. 66, verba ἀλλ' ἀριθμεῖςθαί γε — τὴν τρίτην supra post τοὺς λόγους (p. 147, lin. 28) collocavit 3 παρὰ πόδα γεν. cod.; Kamm. καίπερ ἄποδα coni. 7 τις addidi; cod. om. 14 τέταρ. (supra ρ scrpt. τ) ἤθ' ἡβώοι cod.; ἔτος dubitanter conieci 16 χρυςογένειαν cod.; corr. Bkk. 17 δέκατος cod.; corr. Mein. l. c. καλὴν cod.; κωλῆν Mein., κάλην O. Schneid. ap. Mein. V, p. LXXXIV 18 πυρρὸς ? πηρὸς Cobet ap. Dind. 19 καὶ οὗτοι μὲν εἰς ἑκκαίδεκα ἐς ἀρχ. cod.; corr. Mein. ἐς δὲ τὸν φ. cod.; corr. Mein. 20 ἑπτακαίδεκα cod.; corr. Mein.; idem personas distinxit 21 τρίβων cod. 32 post χρόνου in cod. (in fine paginae) 4 litt. eras.

26—29 Cf. Porph. *B* 649, p. 49, 12.

δὲ ἐναλλὰξ ἀγομένων διὰ πεντήκοντα μηνῶν καὶ τεςςαράκοντα ἐννέα, οἱ ποιηταὶ πεντηκοντάμηνόν φαςι τὴν πανήγυριν. οὕτως οὖν οὐδὲν κωλύει, καὶ τῆς τρίτης μοίρας ἐλλιποῦς οὔςης, οὐχ ὁλόκληρον τρίτην αὐτὴν ὀνομάςαι μοῖραν. Ἀριςτοτέλης δὲ οὕτως ἀξιοῖ λύειν, ἐν οἷς
5 φηςιν· ἡ εἰς δύο διαίρεςις εἰς ἴςην δύναται γενέςθαι ἐν τούτοις· ἐπεὶ δὲ τὸ πλέον τοῦ ἡμίςεος ἀόριςτόν ἐςτιν, ὅταν τοςοῦτον αὐξηθῇ ὡς τοῦ ὅλου τρίτον ἀπολείπεςθαι, ἀκριβοῦς ἂν εἴη τὸ ἀφορίςαι τοῦτο καὶ δηλῶςαι ὅςον ἐςτὶ τὸ καταλειφθέν, ἵνα ὅςον ηὐξήθη τοῦ ὅλου τὸ ἥμιςυ δῆλον γένηται. οἷον τῶν ς′ ἥμιςυ τὰ γ′. εἴπερ διαιρεθείη τὰ ς′ εἰς β′
10 ἴςα, ἔςται γ′. ἐὰν τὸ ἕτερον μέρος αὐξηθῇ, ἄδηλον πότερον μορίῳ ἀριθμοῦ ἢ ὅλῃ μονάδι. ἐὰν οὖν ὅλῃ μονάδι πλέον γένηται, τὸ μέρος τὸ ὑπολειπόμενον τρίτον ἔςται τοῦ ὅλου, ὥςτε καὶ ὁ εἰπὼν τῶν δύο μερῶν θάτερον πλέον γινόμενον καταλέλοιπε τριτάτην μοῖραν δεδήλωκεν ὅτι ἐν αὐξήςει τὸ πλέον μονάδι γέγονε, τεςςάρων γεγονότων τῶν
15 τριῶν καὶ δύο ὑπολειπομένων, ὅπερ ἦν τῶν ἓξ τὸ τρίτον. ἐπεὶ οὖν καὶ τῆς νυκτὸς αἱ δώδεκα μοῖραι εἰς δύο ἴςας μερίδας μερίζεςθαι δύνανται εἰς ἕξ, ηὐξήθη δὲ καὶ πλέον γέγονε θάτερον μέρος, ἄδηλον δὲ τὸ πόςαις ὥραις — καὶ γὰρ μιᾷ καὶ δύο καὶ τριςὶ καὶ πλείοςιν ἡ αὔξηςις δύναται γίνεςθαι —, ἀφορίζων ὁ ποιητὴς τὸ ἀόριςτον τοῦ πλείονος
20 πόςον ἦν, καὶ ὅτι β′ ὥραις ηὐξήθη, ἐπήγαγεν ὅτι τριτάτη μοῖρα λέλειπται, ὡς ὀκτὼ μὲν γενέςθαι τὰς παρῳχηκυίας ὥρας, καταλείπεςθαι δὲ τέςςαρας, αἵπερ εἰςὶ τοῦ ὅλου τρίτον. οὕτω καὶ εἰ δέκα ὀκτὼ εἴη μοιρῶν, ὅ τι δίχα διαιρεῖται εἰς ἐννέα, εἴποις δ᾽ ὅτι πλέον τῆς εἰς δύο μοίρας παρῴχηκεν, ἡ δὲ τρίτη μοῖρα περιλείπεται, δῆλον ποιήςεις ἐκ
25 τοῦ τὸ τρίτον φάναι περιλείπεςθαι, ὅπερ ἐςτὶν ς′, ὅτι δώδεκα φὴς εἰλῆφθαι. ἔςτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νυχθημέρου τῶν ὡρῶν τὸ αὐτὸ ζητούμενον, καὶ λεγέτω τις ὅτι πλέον τι τῶν εἰς δύο μοίρας νεμομένων ὡρῶν παρῴχηκέ τι, μὴ ἀφορίςας τὸ πόςον, ἐπαγέτω δὲ ὅτι ἡ τρίτη μοῖρα τοῦ παντὸς λέλειπται· δῆλον γίνεται ὅτι τῆς εἰς β′ διαιρέςεως εἰς ιβ′
30 καὶ ιβ′ γενομένης, τοῦ τρίτου καταλειφθέντος τοῦ παντός, ὅπερ ἐςτὶν ὀκτώ, θάτερον μέρος τὸ πλέον ἐν τέτραςιν ἔςχεν, ὥςτε ἑκκαίδεκα ὥρας τὰς πάςας παρεληλυθέναι, ὑπολείπεςθαι δὲ ὀκτώ. ἐν οἷς οὖν εἰς δύο ἴςα καὶ εἰς τρία ἐςτὶ διαίρεςις, ἐάν τις εἰς δύο πλεονάςαντα τὸ τρίτον τῆς εἰς γ′ καταλίποι, ἀφορίζει ὅςῳ πλέον ἡ αὔξηςις γέγονε. ςοφῶς οὖν
35 ὁ ποιητὴς τὸ ἀόριςτον [τρίτον] τῆς αὐξήςεως τοῦ ἡμίςεος δεδήλωκεν ὅςον ἦν, ὅτι ὥραις δύο, καὶ ὀγδόη παρεληλύθει ὥρα, διὰ τὸ φάναι τ ρ ι τ ά τ η δ᾽ ἔ τ ι μ ο ῖ ρ α λ έ λ ε ι π τ α ι. εἰδὼς γάρ τις ὅτι ιβ′ μὲν αἱ

---

3 ὁλόκληρον Vill.; cod. ὁλοκλήρου 4 versui in marg inter. adscrpt. Ἀριςτοτελ. 5. 6 ἐπεὶ δὲ V. Rose, Ar. ps., p. 165; cod. ἐπειδὴ 10 ἴςα cod. 22. 23 μοιρῶν ego; cod. μετρῶν; μερῶν Vill. πλέον τῶν εἰς δύο cod.; corr. Bkk. 33 τὸ τρίτον scripsi; τὸ γ′ cod. 35 τρίτον recte deleri iubet Kamm., p. 68 37 τριτάτη δέ τι cod.

---

4 Cf. ad p. 147, 18 et Heitz, d. verlorn. Schr. d. Arist., p. 266.

ὥραι πᾶσαι τῆς νυκτός, ὧν ἡ εἰς δύο μὲν μοίρας διαίρεσις ϛʹ καὶ ϛʹ ποιεῖ, ἡ δὲ εἰς γʹ δʹ καὶ δʹ καὶ δʹ, καὶ ἀκούσας ὅτι τῆς εἰς δύο μοίρας διαιρέσεως πλέον τι παρῴχηκεν, εἶτα γνοὺς ὅτι τῆς εἰς τρία τὸ τρίτον ἐπιμένει, ὅπερ ἐστὶν ὧραι τέσσαρες, εὐθὺς γινώσκει ὅτι ἀπὸ τοῦ μεσο-
d νυκτίου βʹ ὧραι ἦσαν παραλλάξασαι μεταβάντος. Αὐτόχθων δέ φησιν 5
ὅτι τετελεσμένων τῶν βʹ μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησὶν ὡς παρῆλθε τὸ πλέον ἡ νὺξ οὖσα μοιρῶν βʹ· πλέον γὰρ μέρος εἰσὶ τῆς νυκτὸς αἱ δύο, εἴ γε τὰ δύο τοῦ ἑνὸς πλείονα. τὸ οὖν παρῴχηκεν, ὅτι παροιχομένων τῶν δύο μοιρῶν τῷ πλείονι ἡ νὺξ παρῴχηκεν. οὕτω γὰρ οὐδ' ἁμάρτημα ἔσται ἐν τῷ πλέω, ὅπερ θηλυκῶς ἀκού- 10
οντές τινες ἡμαρτῆσθαι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἡ πλείων· ἔστι γὰρ τῷ πλέῳ ἡ νὺξ παρῳχηκυῖα μέρει, τουτέστι τῷ πλείονι καὶ μείζονι μέρει παρήλ-
e λαχε, τῶν δύο μερῶν παρῳχημένων. Ἀπίων δὲ αὐτῶν τῶν βʹ τὸ πλέον μέρος ἀνηλῶσθαι λέγει, ὥστε καὶ τῆς δευτέρας εἶναι λείψανον, καὶ τούτων μὲν οὖν τὸ πλέον παρῴχηκε, τὸ δὲ τρίτον καταλείπεται· περὶ γὰρ 15
νύκτας μέσας ἀναστὰς Ἀγαμέμνων ἐγείρει τὸν Νέστορα καὶ μετ' αὐτοῦ τινὰς τῶν ἀριστέων, καὶ ἐπὶ τὴν τάφρον προελθόντες πέμπουσι τοὺς κατασκόπους. τὸν δὲ καιρὸν τῆς νυκτὸς ὑποβάλλει καὶ τὸ πλῆθος τῶν πράξεων. ὁπλισάμενοι γὰρ οἱ κατάσκοποι, ὀφθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀρνέου, εὐξάμενοί τε τῇ Ἀθηνᾷ χωροῦσι πρόσω· καὶ ἐντυχόντες τῷ Δόλωνι οὐκ 20
ὀλίγον χρόνον περὶ τὰς ἐρωτήσεις διέτριψαν· καὶ κτείναντες αὐτὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοὺς Θρᾷκας ἔρχονται· καὶ βραδύνουσιν αὐτοῖς περὶ τὸν τούτων φόνον ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαλλάττεσθαι παραινεῖ· καὶ ἐπανελθόντες λούονταί τε καὶ ἀριστοποιοῦνται, καὶ τότε ἡμέρα γίνεται. Ὀδυσσεὺς δὲ λέγει ἐγγύθι δ' ἠώς, τὴν διέξοδον ἐπείγων· οὐδὲ γὰρ εὔλο- 25
γον πλησιαζούσης τῆς ἕω κατασκόπους πέμπεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐπι-
f σφαλές. τὸ δὲ πλέω δύναται μὲν καὶ ὡς πληθυντικὸν οὐδέτερον παρειλῆφθαι· τὰ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρῆλθεν· ἢ πλείονα παρὰ μοίρας τὰς δύο, ὥς που καὶ ὁ Θουκυδίδης (I, 3, 5) λέγει· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατιὰν θαλάσσῃ ἤδη πλείω χρώμενοι συνῆλθον. 30
δύναται δὲ καὶ θηλυκὸν ἑνικὸν εἶναι, πτῶσιν αἰτιατικὴν προβάλλον· ἡ νὺξ παρῆλθε τὴν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. πιθανῶς δὲ οὐδένα ἄλλον τὴν τῶν ἄστρων πορείαν ἐποίησε φυλάττοντα ἢ τὸν Ὀδυσσέα, προοικονομῶν εἰς τὴν Ὀδύσσειαν· ἐκεῖ γὰρ αὐτῷ ὁ πλοῦς ἀνύεται Πληιάδας ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην (ε 572). 35

g λέγοντος τοῦ Ὀδυσσέως ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, ζητήσειεν ἄν τις, τί δηλοῖ τὸ προβέβηκε καὶ ποῖά εἰσιν ἄστρα ἐξ ὧν στοχάζεται

---

2 εἰς γʹ ἐς δʹ καὶ δʹ cod.; alterum καὶ δʹ Kamm. add. ὅτι addidi; cod. om. 7 post φησὶν in cod. rasura 24 fere litterarum 13 ἀππίων cod. 14 sqq. καὶ — καταλείπεται e coni. dedi; cod. λείψανον καὶ ὧν οὖν τὸ πλέον παρῴχηκε τὸ τρίτον καταλείπεται 35 πληάδας (ι de more om.) cod. 36 sqq. λέγοντος κτλ. sine ullo intervallo neque ullo signo interposito in cod. (f. 135ʰ) iis quae iam edidimus subiunguntur

τὴν ὥραν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς ἄρκτου λέγειν οὐχ ὑγιές· οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀεὶ φανερῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνατελλόντων καὶ δυομένων τὰς ὥρας τεκμαίρεσθαι ἔστιν. οἱ δὲ οὐδ' ἐπ' ἄλλου φασὶν οἷόν τε ἢ ἐπὶ τῆς ἄρκτου εἰρῆσθαι διὰ τὸ προκεῖσθαι τὸ προβεβηκέναι· σημειωσάμενον γὰρ τοὺς 5 τόπους καθ' ὥραν, ὡς ἐπιλαμβάνουσι στρεφόμενοι τῆς ἄρκτου οἱ ἀστέρες, προβεβηκέναι φάναι ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν στροφὴν χωρήσαντας. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Πληιάδων καὶ Ὑάδων καὶ Ὠρίωνος, ἤτοι τὴν ἀνατολὴν ἑῴαν ποιουμένων καὶ προβεβηκότων ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, [Πληιάδων] δύσιν ποιουμένων καὶ ἤδη προβαινόντων εἰς τὴν δύσιν· τὸ αὐτὸ γὰρ καὶ 10 ἐν τῷ ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει (μ 312), ἢ ὡς πρὸς ἀνατολὴν ἢ πρὸς δύσιν, τὸ μέντοι τρίχα ἀντὶ τοῦ τρίτον. διχῶς δὲ τὸ τρίτον * * * * * * * τό τε κατὰ σχέσιν τὴν πρὸς τὸ πρῶτον. μή ποτε ἐκ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου τὴν ὥραν καταμεμαθηκέναι φησί· τούτου γὰρ εἰς ιβ' διῃρημένου, ς' μὲν εὐθέως καταδύνοντος 15 ἡλίου βλέπεται, νυκτὸς δὲ προβαινούσης τὰ λοιπά, οὐ τὰ αὐτὰ μὲν δρώμενα, τὸν δὲ ἀριθμὸν τὸν ἓξ φυλάττοντα. ἐκ τῶν ζωδίων οὖν τῶν ἐπιφερομένων τῷ δωδεκατημορίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδυ, τὴν ὥραν στοχάζεται Ὀδυσσεύς. ἢ ἁπλῶς πάντα φησὶ τὰ ἄστρα προβέβηκε, τουτέστι προκεχώρηκεν εἰς δύσιν τὰ ἀφ' ἑσπέρας ἐν τῇ ἀνατολῇ φανέντα, 20 ὡς καὶ νῦν φαμεν πολὺ προῆλθε τῆς ἡμέρας, εἰς δύσιν λέγοντες προελθεῖν· ἐφ' ὧν γὰρ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας ἐστί τις δρόμος, ὅταν ἤδη πρὸς τῷ ἑτέρῳ πέρατι δρώμενα φαίνηται, προβεβηκέναι λέγοιτ' ἂν ἀφ' οὗ πρῶτον ὁρμώμενα ὤφθη. ὅτι δὲ καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα εἰς h τρία διαιρεῖ δῆλον· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἡμέρας· ἔσσεται ἠὼς ἢ δείλης 25 ἢ μέσον ἦμαρ (Φ 111), ἐπὶ δὲ τῆς νυκτός· ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην (μ 312).

διὰ τί προβέβηκε καὶ ποῖα τὰ ἄστρα, ἐξ ὧν στοχάζεται τὴν g L f. 212[b]. ὥραν ὁ Ὀδυσσεύς; τὸ γὰρ τῆς ἄρκτου τοὺς ἀστέρας ἀκούειν ἁμάρτημα,

3 φησὶν cod.; corr. Bkk. 4 post προβεβηκέναι in cod. repetitum εἰρῆσθαι 7 υἱάδων cod.; corr. Vill. ἤτοι δὲ ἀνατ. cod.; vereor ne gravius vitium lateat 8 Πληιάδων corruptum esse liquet; quod ad rem attinet, e schol. L (p. 152, 5) conicias: ἢ τῶν ἑῴαν, sed plura excidisse videntur 12 lacunae in cod. vestigium non exstat 15 οὐκ αὐτὰ cod.; corr. e schol. min. (v. p. 152, 9)

23 A v. 252 ..... *τριφύλακος γὰρ ἦν καθ' Ὅμηρον ἡ νύξ. καὶ ἐν ἄλλοις· ἔσσεται ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ.* Cf. id. Φ 111 (c. l. *ἔσσεται ἢ ἠώς*): *ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τρία διαιρεῖ* ....., *ὥσπερ καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία, ἑσπέραν, ἀμολγὸν, ἑῴαν.*

27 sqq. Multo longius a vera quaestionis forma hoc schol. abest; priorem certe scholii Veneti partem, reiecta omni quae in illo inest exquisitiore doctrina, ita ad ieiunius illud dicendi genus, quo pleraeque quaestiones quae ad nos pervenerunt uti solent, redegit, ut inde excerptum esse videri possit. At cum habeat, et maxime quidem in posteriore parte, quae in Veneto desiderentur, et ordine rerum exponendarum utatur diverso, inter scholia secundi ordinis referri noluimus. Quo melius perspicuitati consuleretur, litteris margini

οὐκ ἐκ τῶν ἀεὶ φανερῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνατελλόντων καὶ δυομένων τῆς ὥρας τεκμηριουμένης καὶ νοουμένης. ἔνιοι μὲν οὖν· Πλιάδας φησὶν καὶ Ὑάδας καὶ τὸν Ὠρίωνα καὶ τὸ προβεβηκέναι τὴν ἀνατολὴν ἑῴαν ⟨ἑῷαν, ε ex π facto, cod.⟩ ποιεῖται, ἕτεροι δὲ τὸν Ἕσπερον καὶ τὸν Κύνα καὶ τὸ προβεβηκέναι ἑῴαν ⟨ἑῷαν cod.⟩ ποιεῖται τὴν δύσιν. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ ζωδιακοῦ τὴν ὥραν κατέμαθε. τούτου ⟨τοῦτο cod.⟩ γὰρ εἰς ιβ´ διῃρημένου ⟨διηρημένον cod.⟩, ἓξ μὲν εὐθέως ἡλίου καταδύνοντος ⟨καταδύοντος cod.⟩ βλέπεται, νυκτὸς δὲ προβαινούσης τὰ λοιπά, καὶ τὰ ⟨οὐ τὰ αὐτὰ sch. min.⟩ μὲν ὁρώμενα τὸν δὲ ἀριθμὸν τῶν ἓξ φυλάττοντα. ἐκ τῶν ζωδίων οὖν τῶν ἐπιφερομένων τῷ δωδεκατημορίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδυ, τὴν ὥραν στοχάζεται ὁ Ὀδυσσεύς. ἢ ἁπλῶς φησι πάντα τὰ ἄστρα συγκαταδυόμενα ⟨καταδυόμενα cod.⟩ τῷ ἡλίῳ καὶ συνανατέλλοντα κατὰ τὸ δεύτερον. τὸ δὲ προβέβηκε δηλοῖ προκεχώρηκεν εἰς δύσιν, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς λέγοντες τὸ πολὺ προῆλθε τῆς ἡμέρας τὸ εἰς δύσιν προελθεῖν λέγομεν. εἰ δέ τις ἐπιζητεῖ, πῶς οὐκ ὠνόμασε τὰ ἄστρα, ἴστω ὅτι τῷ ἐπειγομένῳ ἐπὶ ἔργον οὐκ ἥρμοζεν ἀδολεσχεῖν. φαίνεται δὲ ἐκ τούτων Ὅμηρος καὶ σφαιροειδῆ τὸν κόσμον εἰδώς· οὐ γὰρ οἷόν τε τὰ μὲν δύνειν τὰ δὲ ἀνατέλλειν, μὴ οὐχὶ ὑπὸ γῆν τοῦ ἡλίου φερομένου καὶ ὑπὲρ γῆν ἀνίσχοντος. εἰδὼς δὲ καὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν μέγεθος καὶ ἡλίου κίνησιν, οἶδεν ἀκριβῶς ὅτι κατὰ ⟨καί, om. ὅτι, cod.⟩ τὰς τούτου δύσεις καὶ ἀνατολὰς ἡ νὺξ ὁρίζεται ⟨ὀργίζεσθαι cod.⟩ κατὰ τὴν ἡμέραν.

παρῴχηκε δὲ ἡ νὺξ τῶν δύο μοιρῶν ⟨corr.⟩, τριτάτη h δ' ἔτι ⟨δέ τοι cod.⟩ μοῖρα λέλειπται. ὥσπερ τὴν ἡμέραν εἰς τρία μέρη διεῖλεν, ἐν οἷς φησιν ἔσσεται ⟨ἔσεται cod.⟩ ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ, οὕτω καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία διεῖλεν. εἰ δὲ τριμερὴς a ἔσται ἡ νὺξ καὶ πλεῖον τῶν δύο μοιρῶν παρῆλθεν, πῶς δύναται ὅλη d ἡ τρίτη λείπεσθαι; ἀλλὰ λέγομεν, ὅτι τετελεσμένων τῶν δύο μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησὶν ὡς παρῆλθε τὸ πλεῖον ἡ νὺξ οὖσα μοιρῶν δύο· πλεῖον γὰρ μέρος ἐστὶ τῆς ὅλης νυκτὸς αἱ δύο, εἴ c γε τὰ δύο τοῦ ἑνὸς πλείονα. ἢ κἀκεῖνο ῥητέον, ὡς τὸ μέρος ὁμοίως ἐξήνεγκε τῷ ὅλῳ, τὴν τρίτην λείπεσθαι εἰπὼν οὐ λειπομένην ὅλην, ὁμοίως· ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα καὶ πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν· οὔτε γὰρ ἅμα ἕῳ ἀρξάμενοι ἔπινον καὶ ⟨om. cod.⟩ βραχὺς ἦν ὁ ἀναλωθεὶς χρόνος εἰς τὴν μάχην περὶ ταῖς πύλαις. κἀκεῖνο ὅμοιον· περιπλομένου ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· εἰς γὰρ ἀποκύησιν οὐ πληροῦται ὅλον ἔτος ⟨ἔποε cod.⟩, ἀλλὰ διακόσιαι καὶ ἑβδομήκοντα καὶ τρεῖς ἡμέραι. καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ συνήθει τοῦ ⟨τοῦτον cod.⟩ τὸν δολιχὸν τρέχοντος ἀρ-

---

utriusque appositis unum ad alterum retulimus. Addendum, id fere schol., e quo Eust., p. 802, 12 sqq. hausisse videtur, inter schol. min. legi. — Initium nostri schol. (usque ad *νοουμένης*) altero schol. L (f. 212ᵇ) continetur.

ξαμένου ⟨τρέχοντα ἀρξάμενοι cod.⟩ τὸ ⟨τὸν cod.⟩ τελευταῖον στάδιον τρέχειν, στάδιον αὐτὸν περιλείπεσθαί φαμεν, καὶ περὶ τοῦ τὸν ⟨τοῦτον cod.⟩ ἔσχατον μῆνα ἄρχοντος, ὅτι τῆς ἀρχῆς αὐτῷ περιλείπεται μείς. ἢ ὅτι αὐτῶν τῶν δύο τὸ πλεῖον μέρος ἀναλῶσθαι λέγεται, ὥστε καὶ e
5 τῆς δευτέρας τι ⟨ἐστὶ cod.⟩ καὶ τὴν τρίτην ὅλην καταλείπεσθαι. τὸ δὲ f πλέω ⟨πλείω cod.⟩ δύναται μὲν ὡς πληθυντικὸν οὐδέτερον παρειλῆφθαι· τὰ ⟨τὸ cod.⟩ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρηλλάχθαι· ἢ πλείονα παρὰ τὰς μοίρας ⟨μοῖρας cod.⟩ τὰς δύο, ὥς που καὶ Θουκυδίδης λέγει· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατιὰν θαλάσσῃ ἤδη πλείω
10 ⟨πλοίω cod.⟩ χρώμενοι συνῆλθον. δύναται δὲ καὶ θηλυκὸν ἑνικὸν εἶναι πτῶσιν αἰτιατικὴν προβάλλον· ἡ νὺξ παρῆλθεν εἰς πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν.

παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι. οἱ δὲ ὅτι τὸ πλέον τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς παρῆλθεν. αἱ δύο δὲ μοῖραι ὀκτώ εἰσιν
15 ὧραι· τούτων τὸ πλέον, ὅ ἐστιν αἱ ἑπτά, παρῆλθεν· ἐσμὲν δὲ ἐν ὀγδόῃ ὥρᾳ, λείπονται δὲ τέσσαρες. τὸ δὲ ὅλον οὕτως· παρῆλθεν ἡ πλείων ἤδη μοῖρα τῶν δύο τῆς νυκτὸς μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν δύο καὶ τρίτη τελεία.

B f. 134ᵇ ad πλέω. Lp f. 175ᵇ c. l. παρῴχηκε δὲ πλέω νύξ.

260. quaestio cod. Leid. (f. 211ᵇ, Π): διὰ τί οὐδαμοῦ τῆς ποιή-
20 σεως χριστοῖς βέλεσιν εἶπε χρῆσθαι τοὺς πολεμοῦντας κτλ. (v. Phil. XVIII, p. 350), ad α 262 pertinet.

274. Ζωίλος ὁ κληθεὶς Ὁμηρομάστιξ γένει μὲν ἦν Ἀμφιπολίτης τοῦ δὲ Ἰσοκρατικοῦ διδασκαλείου, ὃς ἔγραψε τὰ καθ' Ὁμήρου γυμνασίας ἕνεκα, εἰωθότων καὶ τῶν ῥητόρων ἐν τοῖς ποιηταῖς γυμνάζεσθαι. οὗτος
25 ἄλλα τε πολλὰ Ὁμήρου κατηγορεῖ καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐρωδιοῦ, ὃν ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ ἔπεμψε τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσέα ἡ Ἀθηνᾶ, ὅν, φησίν, οὐκ εἶδον ὀφθαλμοῖσιν, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν (v. 276). πῶς γάρ, φησί, χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς (v. 277); εἰκὸς γὰρ ἦν ὑπολαβεῖν περιβοήτους ἔσεσθαι· φωνὴ γὰρ σημεῖόν ἐστι τοῖς λανθάνειν προ-
30 αιρουμένοις ὑπεναντίον. Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησε· δηλοῖ γὰρ ὅτι φωνὴν ἤκουσαν μόνον. οὐκοῦν οὕτως ἀπέβη τὸ μέλλον·

*B f. 135ᵇ ad v. 274 (f. 135ᵃ)

13 πλήρεις ὧραι Lp 15 παρῆλθον Lp 17 τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτός Lp 18 quae Lp addit: ἀμφίβολος γάρ ἐστι κατὰ τριπλῆν ἔννοιαν τοῦ χωρίου ὁ νοῦς κτλ. ex Eust., p. 802, 17 sqq., petita esse videntur 23 διδασκα, supra α scrpt. λ', cod., unde recte διδασκαλείου Dind.

13 sqq. Etsi scholio *B multo breviora sunt, tamen propter partem Apionis sententiae (*οἱ δὲ ὅτι κτλ.*, cf. p. 150, 13) plenius allatam inter scholia ex illo excerpta referri nequeunt. — Ex hoc vel simillimo scholio schol. Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 174, 19 sqq., fluxisse videtur.

27 sqq. †A *K* 275 c. l. *τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν: ὅτι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ πολεμίων ἔμελλον οὐχ ὁραθέντες τὰ βουλεύματα αὐτῶν παρὰ Δόλωνος ἀκούειν. ἄλλως δὲ ὅτι οὐκ αἴσιος ὁ ἐρωδιὸς ὁ ὁρώμενος ὑπὸ τῶν εἰς ἐνέδραν ἀπιόντων.*

31 sqq. †B f. 135ᵃ ad *οὐκ ἴδον* v. 275 (id. Lp f. 176ᵃ c. l. *τοὶ δ' οὐκ ἴδον*):

αὐτοὶ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν πολεμίων οὐκ ὤφθηcαν, ἤκουcαν δὲ τὰ βουλεύματα καὶ τὰc τάξειc, Δόλωνοc ἐξαγγείλαντοc. πῶc ἂν οὖν οἰωνὸc caφέcτεροc φανείη; Ἀλέξανδροc δὲ ὁ Μύνδιοc ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ζώων ἠπόρει διὰ τί ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὴν καταcκοπὴν πορευομένοιc τοῖc περὶ τὸν Ὀδυccέα οὐ τὴν γλαῦκα τὴν ἰδίαν ὄρνιν ἔπεμψε cημαίνουcαν (5) τῇ φωνῇ, καὶ ταῦτα νυκτερινὴν οὖcαν ὄρνιν, ἀλλ᾽ ὅτι ἱερὸν τοῦ Ποcειδῶνοc καὶ ἑτέρων τινῶν θεῶν. φαcὶν οὖν λύοντεc ὅτι ἑλώδουc ὄντοc τοῦ τόπου, τῶν ζώων τούτων νυκτὸc ἐν τοῖc ποταμοῖc καὶ τοῖc τέλμαcι νεμομένων, διὰ τούτου cημῆναί τι τοῖc καταcκόποιc ἠβουλήθη, καὶ οὐ τῆc τὸ ὕδωρ καὶ τὰ ἕλη μιcούcηc ὄρνιθοc, διαιτωμένηc καὶ οἰ- (10) κούcηc ἐν πέτραιc καὶ τείχεcιν· ἔπειτα καὶ ὁ ὄρνιc οὗτοc ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ χρῆται ἐνεργὸc ὤν, καὶ ἔcτιν ἀμφίβιοc, ὥcτε καὶ ἐν ὕδατι τροφὰc ἑαυτῷ πορίζειν, οἱ δ᾽ ἀριcτεῖc οὗτοι καὶ cὺν ναυcὶ καὶ πεζοὶ τὰ κατὰ τοὺc πολεμίουc ἐληΐζοντο, καὶ ἀναφανδὸν καὶ τότε διὰ τῆc νυκτὸc τὰ πρὸc τὸν πόλεμον ἔπραττον. ἐπεὶ δ᾽ αὐτίκα δράcειν ἔμελλον, ἐγγὺc (15) δοιοῖ φαcι (v. 274)· τὰ γὰρ ἐγγὺc ἁπανταχοῦ ἐcτι cημεῖα. ἐν δεξιᾷ δὲ χώρᾳ ἡ κλαγγὴ αὐτοῖc γίνεται, ὅτι ἡ δεξιὰ ἀλλοτρία χώρα, ἐν ᾗ τοῖc δυcμενέcιν ἔμελλον ἔcεcθαι ἀλγηδόνεc, τοῖc δ᾽ ἀκούcαcι χαρά τιc καὶ ἔρυμα. ὁ γὰρ ἐρωδιὸc οὗτοc ὡc ἐπὶ τὸ πολὺ τότε κλαγγάζει, ἡνίκα εὖ πράττει καὶ εὐθυμεῖ ἄγραc ἕνεκα. ἔτι δὲ ὁ ἐρωδιὸc λέγεται ἀφρο- (20) διcίων ἕνεκα αἷμα δακρύειν καὶ προπίπτειν αὐτοῦ τοὺc ὀφθαλμοὺc καὶ ἀποθνήcκειν, ὥcτε τῇ δεξιᾷ χώρᾳ ὀφθεὶc τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺc ἀλλοτρίουc καὶ πολεμίουc γάμων ἕνεκα ἐδήλου τεθνήξεcθαι. καὶ Ἕρμων δὲ ὁ Δήλιοc γράφει· ἐρωδιὸc ὁ πέλλοc ἐν πεδίῳ φαινόμενοc δαπέδου μεδέοντοc ἐcτὶ Ποcειδῶνοc, ἄρ.μενοc εἰc πόλεμόν τε καὶ (25)

---

1 τὰ cod. om.; add. Bkk. 11 ἔπειτα conieci; cod. ἐπεὶ 16. 17 pro ἁπανταχοῦ Lehrs, ap. Kamm. p. 70, τοῦ ἀπαντᾶν ταχύ coni.; pro χώρᾳ Kamm. χειρὶ 23 εἵνεκα cod.; corr. Vill. ἐρῶν cod.; rectum schol. B et Eust. (v. infra) suppeditaverunt 24 sqq. versus Hermonis quos corruptos esse constat ita attuli ut in cod. leguntur, nisi quod verbo πεδίῳ bis ι subscrpt. addidi; lin. 25 ἄρ.μενοc ρ e corr. habet, ante μ una litt. erasa est

---

δηλοῖ ὅτι οὐκ ὀφθήσονται μὲν, εἴσονται δὲ τὰ τῶν πολεμίων ἐκ τῆς φωνῆς Δόλωνος. Cf. infra ad lin. 23 sqq.

3 sqq. †A v. 274 c. l. *τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιόν: εἰκότως ἡ Ἀθηνᾶ ἐπιπέμπει αὐτοῖς ἐρωδιόν. τοῖς γὰρ ἐπὶ λαθραίους πράξεις ἀπιοῦσιν αἴσιος* (cf. ad lin. 23 sqq.). *ἄλλως τε ὅτι καὶ δι' ἑλώδους ἐβάδιζον τόπου· ἔλειον δὲ καὶ τὸ ζῶον. διὰ τί δὲ οὐκ εἶπε μᾶλλον τὴν γλαῦκα, οὖσαν ἱερὰν τῆς Ἀθηνᾶς; λυτέον* ⟨Dind.; cod. *ῥητέον*⟩ *οὖν τὸ ἄπορον καιρῷ καὶ τόπῳ. διατρίβει γὰρ το ὄρνεον περὶ τοὺς ἑλώδεις τόπους, καὶ θηρευτικὸν τὸ ζῶον. ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων* (p. 609b 21). — Ex Alexandro Aelianus, h. a. X, 37, hausisse videtur.

23 sqq. †B f. 135a ad *ἐρωδιὸν* v. 274 (id. Lp f. 176a c. l. *ἧκεν ἐρωδιὸν*): *ἀγαθὸν λίαν τὸ σημεῖον τοῖς ἐνεδρεύουσιν, ὥς φησιν Ἕρμων. ἐδήλου δὲ ὅτι οὐχ ὁραθήσονται μὲν ἔκπυστα δὲ καὶ ἄκρυπτα δράσουσιν ἐν τοῖς πολεμίοις. ἐρωδιὸν δὲ ἔπεμψεν, ἐπεὶ ἑλώδης ὁ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ τόπος καὶ ὑδατῶδες τὸ*

ἐν νήεσσι μάχεσθαι ἐσθλός· καὶ πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσιν ἄριστος ἐν πεδίῳ θεμένοισι μάχην, ἐν ὄρει δέ τε χείρων φαινόμενος· μάλα γὰρ πέλεται νικηφόρος ὄρνις ἔς τε βρομίην ὁρμένω ἀπειλίην ἄρμενος ὁπλίτην κεν ἄγων οἶκονδε νέοτ.
5 οὕτω δὲ καὶ ἀξιοῦσιν οὐ Παλλὰς Ἀθηναίη γράφειν, ἀλλὰ πέλλον, τοὺς δὲ μεταγράψαντας τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγηθῆναι, οὐ τῇ ἀληθείᾳ δὲ ἀκολουθῆσαι· ὅθεν καὶ Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως γράφει· „ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θέντος πέλλον Ἀθηναίη, μεταγράφουσί τινες καί φασι Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι
10 ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. τρία δὲ γένη ἐστὶν ἐρωδιῶν, καὶ τῇ χροιᾷ διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει διάφορα ὄντα καὶ τῇ φωνῇ· ἓν μέντοι γένος ἐστὶν ἐρωδιῷν τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ ἐστὶ πρὸς γάμον τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν ἀπόλλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αἱμορραγεῖ.
15 ἄλλος ἐστὶν ἐρωδιὸς ὃν καλοῦσιν ἀφροδίσιον· οὗτος δὲ ἐν μὲν τῇ συνουσίᾳ ἁρμόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου αἰσιώτατος. τρίτος δὲ πέλλος, ὁ μελάγχρους, καὶ πρὸς λαθραίαν πρᾶξιν ἄριστος πάντων ἐστίν. οὐκ ἤμελλεν οὖν ὁ ποιητής, τριῶν ὀρνίθων ὄντων καὶ τούτων ἴδιον ἑκάστου φέροντος πρᾶγμα, ἀφεὶς τὸ τὴν παροῦσαν ὁδὸν σημαῖνον,
20 τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάντων ὁμοίως χρᾶσθαι.“ Καλλίμαχος δὲ ἐν τῷ περὶ ὀρνέων οὐ τὸν πύγαργόν φησιν εἶναι τὸν ἐν τῇ ὀχείᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱμάσσοντα ἀλλὰ τὸν πέλλον, γράφων ὧδε· „ἀστερίας, ὁ δ' αὐτὸς καλεῖται ὄκνος· οὗτος οὐδὲν ἐργάζεται. πέλλος· οὗτος ὅταν ὀχεύῃ κραυγάζει καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφίησιν αἷμα, καὶ τίκ-
25 τουσιν ἐπιπόνως αἱ θήλειαι. λευκός· οὗτος ἀνωδύνως ἐν ἀμφοτέροις ἀπαλλάσσεται“.

339\. . . . . . πῶς δὲ τὸν ἐρωδιὸν μὴ ὁρῶντες αὐτὸν ὁρῶσιν; ἴσως ὅτι πρὸς ὄρθρον ἡ σελήνη ἀνέσχεν. **B** f. 136[b] ad φράσατο. **Lp** f. 177[b] c. l. τὸν δὲ φράσατο.

---

4 νέοΤ· (?, potest esse νέοτ, altero τ supra addito) cod. Lehrs ap. Kamm. l. c. versus ita constituit: . . . . . ἀλὸς μεδέοντος | ἔστι Ποσειδάωνος . . . . . | ἄρμενος εἰς δάπεδόν τε καὶ ἐν νήεσσι μάχεσθαι | ἐσθλός, καὶ πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσιν ἄριστος | ἐν πεδίῳ θεμένοισι μάχην, ἐν ὄρει δέ τε χείρων, | φαινόμενος μάλα δ' αὖ πέλεται νικηφόρος ὄρνις, | ἕσπερος εἰ λείην ἐπιορμένῳ ἀντιοῴη | („deest fortasse versus“) ὅπλα δὲ καὶ λείην κεν ἄγων οἶκόνδε νέοιτο 5 ἀθηναία cod. 8 νυκτηγερσία cod. 17 λαθραίην cod.; corr. Vill. 22 ὧδε Bkk.; cod. δ'

ὄρνεον. ἐδήλου οὖν τὴν ἐπὶ τὰς ναῦς ὑποστροφήν (quae Lp addit: *τὸ δὲ ἐγγὺς τῆς ἐξόδου πρὸ τοῦ πόρρω αὐτοὺς ἀποβῆναι*, in cod. B alterum schol. efficiunt). Cf. Eust. p. 804, 57 sqq., Paris. ap. Cram., III, p. 88, 22 sqq., et supra ad p. 154, 3 sqq.

7 sqq. †Eust. p. 804, 62 sqq. (unde Lp v. 275, f. 176[a], fluxit): *Ζώπυρος δὲ ἀντὶ τοῦ Παλλὰς πελλὸν γράφει, ὡς ἂν εἴη ὁ φανεὶς οἰωνὸς δηλωτικὸς ἁρπαγῆς. τρία γάρ φησι γένη ἐρωδιῶν κτλ.*

10 sqq. Per errorem in schol. Porph. ad Ω 315 relato huc recurritur: *ἐζητήθη ποίου μέμνηται ἐνταῦθα Ὅμηρος αἰετοῦ, τοῦ πυγάργου ἢ τοῦ ἀφροδισίου ἢ πέλλου, περὶ ὧν φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι K.*

B f. 137ᵃ ad δουρὶ v. 370. Lp f. 178ᵇ c. l. ἠὲ μέν' ibid.

372. ..... καὶ πῶς ἅμα τῇ ἀπειλῇ ἀφῆκεν; ὅτι ὀξυλαβείας ἔδει, καὶ οὐκ ᾤετο ὡς ἀπειλῇ μόνῃ πεισθήσεται. ὑπόνοιαν δὲ αὐτῷ δίδωσιν ὡς οὐ βούλεται αὐτὸν ἀνελεῖν, ἵνα ὑπήκοον ἔχῃ πρὸς τὴν ἀνάκρισιν.

407. e schol. ad v. 167 adscripto excerpt.

*B f. 138ᵃ ad καταλέξω. L f. 117ᵇ. Cf. Phil. XVIII, p. 345, *Π*.

413. τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἁπλῶς ἐρῶ, ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι καὶ καταλέξω. ταὐτὸν γάρ ἐστι τῷ ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων (I 56) καὶ ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε (Ψ 350). τὸ διεξελθεῖν οὖν τὸν λόγον μέχρι τοῦ ἀπολῆξαι.

*B f. 113ᵃ ad ξύλα πολλὰ Θ 507. L f. 177ᵃ ibid., *Π*. Vat. ζητ. β'.

416 sqq. τοῦ ποιητοῦ πολλάκις ἐπισημαινομένου περὶ τῶν πυρῶν, ἃς οἱ Τρῶες ἐποιοῦντο ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ Ἕκτορος παραγγελίας (Θ 507 sqq.)·

ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης
καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ,

καὶ πάλιν (I 232 sqq.)·

ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
κειάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν,

καὶ πάλιν (K 11. 12)·

ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωικὸν ἀθρήσειε,
θαύμαζε πυρὰ πολλὰ τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,

εἰκότως ἀσαφέστατόν ἐστι τὸ τοῦ Δόλωνος, ὅτι ἐρωτηθεὶς

πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί (K 408)

ἀποκρίνεται (K 416 sqq.)·

(BL) 9 L praemissum εἰς τὸ ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε 17 Τρῶες om. BL τηλέκλειτοί τ' L 21 ἰλόθι L 22 τοῦ om. L

(Vat.) 10 ἃς, ς del. V² ἐκ παραγγελίας τοῦ Ἕκτορος τοιαύτης 13 κεν, ν add. V² μετ' ἠοῦς, cui μέσφ' ἠ V² suprascrps. 14 εἰς om. ἵκῃ 17 τηλέκλειτοί τ' 18 στρατοῦ 20 ἤτοι om. 22 ἀσαφές ἐστι 23 δ' αἱ ἄλλων om. φάλακαί τε

---

5 sqq. Cum in cod. B schol. ad v. 413 relatum ab altero eiusdem manus scholio, quod ad Porphyrium referendum esse constat (ad p. 157, 7 edit.) excipiatur, suspicari in promptu est, Porphyrii nomen, quo scholium de *καταλέξω* agens in codice quodam inscriptum esse Dindorfius attulit, errori deberi e simili scholiorum conditione nato. Sed cum pro Porphyriana origine pugnet quod in scholiis ad Odysseam adscriptis (Q *γ* 97, cf. E *γ* 80) de eadem re iisdem fere verbis exponitur — neque enim latet, ipsa illa scholia e Quaestionibus excerpta quam saepe variis utriusque carminis locis repetita sint —, illi codici fidem non omni ex parte negaverim. Quanam autem cum quaestione scholium cohaereat investigari nequit; cogitaverit quis de *ζητ.* Vat. XVII (= *B *Δ* 121, quod in fine operis edetur) aut (quo Eust. p. 1179, 4—14 ducit) de *ζητ.* XXI (= *B *Τ* 183); sed ex hodierna harum quaestionum conditione nihil certi effici potest.

8 Schol. Paris. 2681 ap. Cram., A. P. III., p. 94, 31, ad *κατάλεξον* *Κ* 384: *ἀντὶ τοῦ ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης τὰ πάντα εἶπε, διεξόδευσον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ κατάλεξον.*

φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρως,
οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει·
ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
οἵ τ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται
5 ἀλλήλοις.

τί γὰρ βούλεται τὸ ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, προδεδηλωμένου ὅτι πολλὰς πυρὰς ἔκαιον; ὃ ἀποροῦντας οὐκ ἔστι ῥᾳδίως συνιδεῖν. λύοντες οὖν λέγομεν ἡμεῖς ὅτι τῶν ἐν τῷ πεδίῳ πυρῶν νῦν οὐ ποιεῖσθαι τὸν λόγον ἀλλὰ βούλεσθαι εἰπεῖν, ὡς ὅσοι Τρῶες αὐθιγενεῖς καὶ 10 οὐ ξένοι ἀλλ' ἑστίαν ἔχοντες, ὅπερ ἐν ἄλλοις περὶ τῶν αὐτῶν λέγει (Β 185)·

Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι,

τουτέστιν ὅσοι πῦρ τε καὶ ἑστίας ἔχοντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (ψ 55)· ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, τουτέστιν εἰς τὴν αὑτοῦ ἑστίαν· 15 ἑστία γὰρ ὁ οἶκος· ὃ γὰρ εἶπεν· ἦλθε μὲν αὐτὸς ἐφέστιος, μεταλαβὼν ἔφη (ψ 7)· ἦλθε δ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνετο. καὶ πάλιν ἀντὶ τοῦ οἶκος: ἑστίη δ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ἣν ἱκάνω (ξ 159). ὁ οὖν κεκτημένος οἰκίαν ἐφέστιος, ὁ δὲ ἄπολις καὶ φυγὰς ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος (Ι 63). καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς ἀλλό-

---

(**BL**) 2 κεκρυμμένη L 3 ὅσαι B 4 κέλλονται B 5 ἀλλήλοισιν L 6 ἔσχαραι L 7 ὃ ἀπορροῦντας . . . (litt. nonnullae deletae) ῥαδίως συνιδεῖν L ῥηιδίως B ante λύοντες vacuum spatium 5 fere litterarum B, λύσις L 9 βούλεσθαι e βούλεσθε corr. B, βούλεσθε L 10 λέξεων L 12 ὅσοι ἐφέστιοι, om. ἔασι, B; λέξασθε ὅσοι ἐφέστιοι, om. ἔασι, L 13. 14 τουτέστιν — ἐφέστιος om. L 14 αὐτοῦ B αὐτὴν L 17 ἑστίη τ' Ὀδ. ἀμ. ἣν ἀφικάνω L 19 ἐστιν ἐκ. om. L

(**Vat.**) 2 οὔτις κεκρ. ῥύεται humiditate deleta V² in text. rescrps. στρατὸν V² corr. e στρατιὴ οὐδὲ φυλάων 3. 4 πυρὸς — οἵδ' (sic) ἐγρηγόρθασι humiditate deleta V² in text. rescripsit 7 πολλ.. (2 litt. evan.) 7. 8 ῥᾷον λύοντες οὖν ἐλέγομεν ἡμ . . . (3 litt. evan.) περὶ τῶν ἐν πεδ. 9 . . θιγενεῖς V¹, V² in marg. αὐ 10 ὃ ἐν ἄλλ. φησὶ 12 .έξασθαι ἐφ. ὅσοι ἔασι 13 πῦρ καὶ . . . ας ἔχουσιν V¹, ἐστι in marg. V² 14 ἤτοι εἰς τὴν ἑστίαν ἑστία δὲ ὁ οἶκος 16 ἦλθο (?) δ' ὀδ. V¹, ἦλθ' ὀδυσσεὺς V² ἱκάνεται 17 ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμ. ἣν ἱκ. om. 19—2 ἐστιν — δαίμων om.

---

6 sqq. †*B f. 138ᵃ ad *ἐσχάραι Κ* 418: *προδεδηλωμένου ὅτι πυρὰς πολλὰς ἔκαιον. ὃ ἀποροῦντας οὐκ ἔστι ῥᾳδίως συνιδεῖν. λύοντες οὖν ἡμεῖς λέγομεν ὅτι τῶν ἐν πεδίῳ πυρῶν νῦν οὐ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ἀλλὰ βούλεσθαι εἰπεῖν, ὡς ὅσοι Τρῶες αὐθιγενεῖς καὶ οὐ ξένοι, ἀλλ' ἑστίαν ἔχοντες. ὅπερ ἐν ἄλλοις περὶ τῶν αὐτῶν λέγει· Τρῶας μὲν λέξασθαι* ⟨*λέξασθε* cod.⟩ *ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι, τουτέστιν ὅσοι πῦρ τε καὶ ἑστίας ἔχοντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις· ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, τουτέστιν εἰς τὴν αὐτὴν ἑστίαν· ἑστία γὰρ ὁ οἶκος· ὃ γὰρ εἶπεν ἦλθεν αὐτὸς ἐφέστιος μεταλαβὼν ἔφη ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνετο. ὁ οὖν ἔχων οἰκίαν ἐφέστιος, ὁ δὲ ἄπολις καὶ φυγὰς ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιος. καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν οἰκοῦντος. καὶ τὰ νῦν ὅσοι πολῖται τῶν Τρώων καὶ ἐφέστιοι καὶ ἑστιούχῳ Διὶ θύουσι. καὶ τὸ περὶ τῶν Φαιάκων εἰρημένον πᾶσι γὰρ ἐφέστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, τουτέστιν οὐδεὶς ξένος ἐστὶν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πάντες πολῖται ἑστίας καὶ πῦρ ἔχοντες.*

τρίαν οἰκίαν ἐνοικοῦντος ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων (η 248). τὸ οὖν ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι δηλοῖ ὅσαι Τρώων ἑστίαι, ἐξ οὗ ὅσοι Τρώων ἐφέστιοι καὶ πολῖται καὶ ἑστιούχῳ Διὶ θύουσιν — ὥσπερ καὶ ὁ Φήμιος Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἑρκείου (χ 334) καταφεύγει, ᾧ δηλονότι κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἔθυον —. ὅτι γὰρ τοὺς πολίτας εἶπε μὴ λείπειν ἐνταῦθα διὰ τῆς τοῦ πυρὸς ἐσχάρας, δηλοῖ τὰ ἐπαγόμενα (Κ 418 sqq)·

οἷσιν ἀνάγκη,
οἵ τ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται
ἀλλήλοις, ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
εὕδουσι· Τρωσὶ γὰρ ἐπιτροπέουσι φυλάσσειν.

ἐκ τούτων λύσεις καὶ τὸ περὶ τῶν Φαιάκων εἰρημένον· πᾶσι γὰρ ἐφέστιόν ἐστιν ἑκάστῳ (ζ 265), λέγει γάρ· οὐδεὶς ξένος ἐστὶν, ἀλλὰ πάντες πολῖται καὶ ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες. διὰ δὲ τοῦ ψιλοῦ ἐξενήνεκται, ὡς τὸ δέχεσθε δέκεσθε.

428. v. ad p. 50, 5—10.

B f. 138ᵇ ad ἀνέμοισιν. Lp f. 180ᵃ. 437. καὶ εἰ νεήλυδες ἦσαν, πῶς ἐγίνωσκε τὸ τάχος; ἢ ὡς ἀκούσας ἢ ὡς ἀποσεμνύνων πρὸς τὸ μὴ ἀναιρεθῆναι.

A c. l. λευκότεροι χειόνος θείειν δ' ἀνέμοισιν. ..... πῶς ἐδόκει εἰδέναι ὅτι ταχεῖς εἰσιν, εἴ γε νεήλυδες ἦσαν; ἢ ὡς ἀκούσας ἢ ὡς ἀποσεμνύνων, ὡς καὶ σωθησομένων αὐτῶν διὰ τῶν ἵππων μετὰ τὴν Θρᾳκῶν ἐπανάστασιν.

(BL) 2 ὅσσαι, αι in ras., B . 4 ὁ Εὐφήμιος B 5 ἕρκειον L (?) 6 διὰ τῆς ex τῆς διά, quod BL praebent, mutavi; Kammer, p. 78: ὅτι γὰρ τοὺς πολ. εἶπεν ἐνταῦθα μὴ λείπειν τὰς φυλακὰς διὰ τοῦ πυρὸς ἐσχάραι, quae ad V² propius accedunt 9 κέλλονται B 10 αὖται pro αὖτε L (?) 15 δεχέσθε B δέχεσθαι δέκεσθαι L

(Vat.) 3 sqq. καὶ ὅτι τοὺς πολίτας εἶπεν ἐνταῦθα (εἶπ. ἐντ. bis scrpt.) μὴ λίπειν τὰς διὰ πυρὸς ἐσχάρας κτλ. lin. 7 V¹; V² in marg. τὰς φυλακὰς διὰ τοῦ πυρὸς ἐσχάρας 10 αὖτε ex ἄτε corr. V² πολύκλειτοι V¹; V² η supr. ει et in fine τ' add. 11 ἐπιτροπέουσι, ω spr. ο addito, V¹; ἐπιτραπέουσι V² 12. 13 ἐπίστιόν ἐστιν ἤτοι οὐδεὶς κτλ. 14 τοῦ om. δέχεσθαι δέκεσθαι, καὶ οὐχὶ οὐκί

2 sqq. †B f. 138ᵃ ad *ὅσσαι* *K* 418 (id. Lp f. 179ᵇ c. l. *ὅσσαι μὲν Τρώων*): *ὅσαι Τρώων εἰσὶν* <om. Lp> *ἑστίαι καὶ οἰκίαι. οἱονεὶ ὅσοι εἰσὶν* <om. Lp> *ἰθάδες Τρῶες, οὗτοι φυλάσσουσιν. ἐκ γὰρ τῆς ἑστίας τὸν πολίτην δηλοῖ. ἀνέστιος δὲ ὁ ἄπολις καὶ ἄοικος.*

†L f. 218ᵃ (c. l. *ἐσχάραι πυκναί*): ..... *τοῦτο δὲ δηλοῖ ὡς οὐδεὶς ξένος ἐστὶν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πάντες πολῖται ἐσχάρας ἔχοντες καὶ πῦρ. ἐκ γὰρ τῆς ἑστίας τὸν πολίτην δηλοῖ.*

†Eust. *K*, p. 815, 9: *ἔχοντες οὖν ἐσχάρας οἱ ἐφέστιοι, καθὰ καὶ Πορφυρίῳ δοκεῖ, τουτέστι πολῖται, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀνέστιος ὁ ἄπολις καὶ φυγάς.* Quae praeterea ap. Eust. leguntur in scholia Lp (p. 465 extr. Bachm.) et Paris. (A. P. III, p. 95, 30; 259, 1) transierunt.

12 sqq. †Q ζ 265: .... *λέγει δὲ ὅτι οὐδεὶς ξένος ἐστὶν, ἀλλ' ἅπαντες πολῖται καὶ ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες. διὰ δὲ ψιλοῦ ἀντιστοίχου ἐξενήνεκται, ὡς τὸ δέχεσθαι δέκεσθαι καὶ οὐχὶ οὐκί. τοῦτο δὲ κατὰ διάλεκτον.*

447. ἀδύνατον τὸν οὕτω δειλὸν <Bekk.; δῆλον μὴ cod.> γινώϲκεϲθαι ὑπὸ τῶν ἀριϲτέων. λύεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθουϲ. καὶ γὰρ πλούϲιον αὐτὸν ὄντα εἰκὸϲ εἶναι διάδηλον· καὶ οὐκ ἂν ἦν ἐν τῷ ϲυνεδρίῳ τοῦ Ἕκτοροϲ μὴ τῶν ἐπιφανῶν ὤν· καὶ ἔϲτιν υἱὸϲ κήρυκοϲ, τοῖϲ δὲ τοι-
5 ούτοιϲ εἰϲ τὰϲ ἀποϲτολὰϲ χρῆϲθαι εἰώθαϲιν.

*B f. 138ᵇ ad Δόλων. Cf. Phil. XVIII, p. 345, *Π*.

καὶ πῶϲ ᾔδειϲαν αὐτοῦ τὸ ὄνομα; εἰκὸϲ ἦν ὡϲ κήρυκοϲ υἱὸν πολλάκιϲ ϲυμπαρεῖναι τῷ πατρί. ἢ ἠρώτηϲαν κρατήϲαντεϲ.

B f. 138ᵇ ad Δόλων. Lp f. 180ᵃ.

479. v. ad Ξ 267.

515. πῶϲ οὐκ ἀλαὸϲ ἐϲτι τοϲούτων πεφονευμένων; οὐ λέγει ὅτι
10 ἐφύλαϲϲε τὰ πραϲϲόμενα <πραττόμενα Lp>· ἀπεκεκήρυκτο γὰρ ὑπὸ Διὸϲ μηδένα μηδενὶ ϲτρατεύματι βοηθεῖν. ἀλλ' ὡϲ εἶδεν <οἶδεν Lp> ἐλθοῦϲαν Ἀθηνᾶν πρὸϲ Διομήδην, καὶ αὐτὸϲ ἦλθε. βραδέωϲ δὲ ἐνεργεῖ δεδιὼϲ Δία, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ταχέωϲ· εἴωθε γὰρ παραβαίνειν τὰϲ ἐντολὰϲ Διόϲ <τοῦ Δ. L>.

B f. 140ᵃ ad ἀλαοϲκοπιήν. L f. 221ᵃ. Lp f. 182ᵃ c. l. οὐδ' ἀλαοϲκοπιήν.

532. ζητεῖται πῶϲ πρῶτοϲ αὐτὸϲ αἰϲθάνεται. ῥητέον ὅτι πρῶτοϲ
15 αἰϲθάνεται ἀγώνιῶν διὰ τὸ αὐτὸν εἰϲηγητὴν γεγονέναι τῆϲ καταϲκοπῆϲ. ὡϲ οὖν γνώμην διδοὺϲ εἰϲ τὸ ἐκπεμφθῆναι τοὺϲ ἄνδραϲ οὐ μόνον ἠγωνία ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ ϲυναπεδήμει αὐτοῖϲ.

Paris. 2556 (A. P. III, p. 175, 26). *B f. 140ᵇ ad κτύπον. L f. 221ᵇ.

εἰκότωϲ· τῶν φρονιμωτέρων γὰρ αἱ αἰϲθήϲειϲ ὀξύτεραι. ἢ καὶ

B f. 140ᵇ ad πρῶτοϲ. L l. c.

---

14 BL inc.: πρῶτοϲ τοῦ ψόφου τῶν ποδῶν ᾔϲθετο ἀγωνιῶν κτλ., cf. infra ad h. v. 16 δοὺϲ BL 17 περὶ αὐτῶν BL ϲυνεπεδήμει BL L post αὐτοῖϲ: εἰκότωϲ δὲ πρῶτοϲ ἄιε· ὀξύτεραι γὰρ τῶν φρον. αἱ αἰϲθ. ἢ καὶ ὅτι κτλ., p. 160, 1; in cod. B alterum ab altero scholio satis magno intervallo diremptum: lin. 18 sqq. in summa pagina, lin. 14—17 in dextro margine inter scholia ad v. 536 et 538 relata leguntur

---

1—7 Fuisse qui difficultatis quae esse videbatur solvendae causa non *Δόλων* legerent sed *δολῶν*, Aristonicus docet, qui addit: *εἰκὸς δὲ τινῶν γινώσκεσθαι ὀνόματα, ὡς ἂν δεκαετοῦς γεγονότος χρόνου, καὶ μάλιστα τοῦ Δόλωνος. ἦν γὰρ κήρυκος υἱὸς πολύχρυσος πολύχαλκος.*

9 sqq. Quaestio in cod. Victoriano (Roemer, de schol. exeget. Iliad. cod. Venet. 453, p. 28) nonnullis verbis additis legitur; inde a lin. 12 (post *ἦλθε*) enim ita se habet: *τοσοῦτον δὲ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ προὔλαβεν, ὅσον ἔφθη τῷ Διομήδει τὴν ἀναχώρησιν παραινέσαι, Ἀπόλλων δὲ κατελθὼν οὐδὲν ἔπραξεν ἀλλ' ἕτερον ἐγείρει. βραδέως δὲ ἐνεργεῖ δεδιὼς Δία, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ εἰωθυῖα ἐνικλᾶν τῷ Διὶ ὅτι νοήσει* (Θ 408) *καὶ πρότερον παρὰ πρόσταγμα τούτου κατελθοῦσα εἰς τὴν μάχην καὶ νῦν τῷ Διομήδει παρίσταται.* Quae, quoniam ille codex in scholiis ad Porphyrium referendis ad Venet. B auctoritatem non accedit, haud scio an aliunde addita, itaque non propius sed longius quam schol. B ab antiqua quaestionis forma absint (v. proleg.); quam ob rem inter scholia secundi ordinis retuli. Neque Eustathius (p. 821, 54: *οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν Ἀπόλλων ... οὐχ ἁπλῶς, ἵνα μή τι πάθωσιν οἱ Τρῶες, ἀλλ' ἵνα μὴ ὑπό τινος τῶν κρειττόνων*) plura, quam B exhibet, legit.

14—p. 160, 8 Quaestionis formam in cod. Paris. recte servatam esse, in codd. BL intercidisse, ex altero scholio sequitur duas aperte *λύσεις* afferente.

14—17 †A v. 532 c. l. *Νέστωρ δὲ πρῶτος: πρῶτος ὁ Νέστωρ κτύπον ἄιε, ὅτι αὐτὸς γνώμην δοὺς εἰς τὸ ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἄνδρας ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιᾷ, μόνον οὐχὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἔχων συναποδημοῦσαν.*

ὅτι τῶν ἄλλων μᾶλλον προσεῖχεν, ὡς ἂν τῆς ἐκπομπῆς τῶν κατασκόπων τὴν αἰτίαν ἐπιφερόμενος· ἔοικεν οὖν παρακαλεῖν ὁ ποιητὴς μή τινα καταφρονεῖν γήρως, συνέσεις γὰρ ἔχει πλείονας καὶ ἀρείονας.

*B f. 141ᵃ ad τρισκαιδέκατον. L f. 220ᵃ, Π. 561. πῶς εἰπὼν (v. 494. 95)·

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο, 5

τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,

πάλιν διηγούμενος τὰ συμβάντα φησὶ (v. 561)·

τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν;

ὁ γὰρ Δόλων τοῖς τρισκαίδεκα συναριθμούμενος τῶν Θρᾳκῶν τεσσαρεσκαιδέκατος ἂν εἴη. δῆλον ὅτι τὸν Ῥῆσον ἐξελὼν καὶ δώδεκα τοὺς ἑταίρους τοῦ Ῥήσου τρισκαιδέκατον μετὰ τῶν ἑταίρων τοῦ Ῥήσου εἰκότως τὸν Δόλωνα κατηριθμήσατο. τί γάρ φησιν; 10

ἵπποι δ' οἵδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεείνεις,

Θρηίκιοι, τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης

ἔκτανε (v. 558—60). 15

τοῦτον μὲν καθ' ἑαυτὸν χωρίσας ὠνόμασεν, εἶτ' ἐπάγει πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα, μεθ' ὧν, ἐξῃρημένου τοῦ βασιλέως, τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν. καὶ αὐτὸς δ' ἐπεσημήνατο ὅτι παρὰ τὸν Ῥῆσον ἀριθμεῖται τοὺς ἑταίρους καὶ οὐ σὺν τούτῳ καταλέγει τοὺς ἄλλους. ἔφη γάρ· τὸν δέ σφιν ἄνακτα ἀγαθὸς Διομήδης 20

ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα,

δυοκαίδεκα μὲν τοὺς ἑταίρους, τὸν δὲ σκοπὸν τρισκαιδέκατον. ἑαυτὸν δὲ κοινωνὸν θεὶς τῆς λήψεως τοῦ σκοποῦ οὐκ ἔφη ἀπεκτείναμεν ἀλλὰ εἵλομεν, ἐπεὶ ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους Διομήδης ἀνεῖλε, συνέλαβε δὲ τὸν σκοπὸν Διομήδει Ὀδυσσεύς. 25

L f. 222ᵇ. *B f. 141ᵃ. πῶς οὖν, φησί, δεκατέσσαρας φονεύσας τρισκαιδέκατον λέγει Δόλωνα; ῥητέον οὖν ὅτι Ὅμηρος ἀεὶ τοὺς βασιλεῖς τῶν στρατιωτῶν χωρί-

4 πῶς φησιν εἰπὼν L 6 ἀπηῦρα B 9. 10 τεσσαρακαιδέκατος L 13. 14 γεραιὲ διοτρεφέες θρηίκιοι L ἄνακτα L 17 δυωκαίδεκα L 21 ἑτάρους ex ἑταίρους corr. L 21. 22 δυοκαίδεκα in codd. semel scriptum; pro altero Vill. ιβ' 23 κοινὸν B 24 ὥσπερ γὰρ καί, om. ἐπεί, L Διομήδης om. L 25. 26 schol. L verbo Ὀδυσσεύς finitur; etiam in schol. B post h. v. signum scholii finiti (:—); quae ibi sequuntur καὶ Ὅμηρος ἀεὶ τοὺς βας. κτλ. (= lin. 27) cum nova linea incipiunt neque tamen signo apposito ad textum referuntur. Videtur is qui scholia *B scripsit initium scholii, quippe quod superioris scholii initio responderet, consulto omisisse

4 sqq. v. 495 cum 561 pugnare non fugit Aristarchum, cuius explicandi rationem noster amplectitur (v. Ariston. v. 495. 561).

†B f. 141ᵃ ad *τρισκαιδέκατον* v. 561: *πῶς τοῦ Ῥήσου καὶ τῶν δώδεκα ἑταίρων συναριθμουμένων τρισκαιδέκατός ἐστιν ὁ Δόλων; δῆλον οὖν ὅτι τὸν Ῥῆσον κατ' ἐξοχὴν ὑπεξεῖλεν.* Cf. Paris. 2556 v. 495 (A. P. III, p. 175, 20): *ὅτι νῦν τοῖς δώδεκα Θρᾳξὶν ἐπαριθμεῖται, τὸν Ῥῆσον τρισκαιδέκατον λέγων, πάλιν δὲ χωρίσας τὸν Ῥῆσον κατ' ἐξοχὴν τοῖς δώδεκα ἑταίροις ἐπαριθμεῖται τὸν Δόλωνα.*

22 sqq. Cf. Porph. *P* 125.

ζει κατ' ἐξοχήν. ἔθει οὖν κατὰ τὸν ἀριθμὸν κεχώρισται ὁ Ῥῆσος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα (Ν 1).

Λ

51. 52. . . . . . τὸ δὲ ἀπορούμενον, πῶς μέγα προειπὼν ἐπιφέρει ὀλίγον, τοιοῦτόν ἐστι· τὸ ἕτερον αὐτῶν χρονικόν ἐστι, τὸ δὲ ἕτερον 5 τοπικόν· ἤτοι γὰρ πολὺ τοῦ πεδίου προῆλθον αὐτῶν, οἱ δὲ ταχέως ἐπεδίωξαν, ὡς ἂν ἐφ' ἁρμάτων ⟨ἐφαμαρτῶν cod.; corr. Bkk.⟩· ἢ τῷ χρόνῳ πολὺ προέλαβον οἱ πεζοί, οἱ δὲ ἱππεῖς τῷ καταταχῦναι ⟨καταχῦναι cod.; corr. Bkk.⟩ ὀλίγον ὄπισθεν ἦσαν. A.

53. 54. ἐζήτηται πῶς ἐνεδέχετο ἔχειν τὰς νεφέλας αἷμα· ῥητέον 10 οὖν ὅτι τὸ τοῦ ὕδατος λεπτότατον καὶ κουφότατον ἁρπάσαν τὸ πῦρ τὸ τοῦ ἡλίου μετέωρον ἐξήρανε καὶ κατέμιξε τῷ ἀέρι, καὶ τὸ μὲν θολερὸν αὐτοῦ καὶ βαρὺ ἐκκριθὲν ὁμίχλη γίνεται, τὸ δὲ καθαρώτατον καὶ κουφότατον γλυκαίνεται καταλελειμμένον, ἕψοντος τοῦ ἡλίου καὶ καίοντος· εἰ γὰρ καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ὕδατος, ἐὰν ᾖ ἁλμυρά, τὸ παρ' ἡμῖν πῦρ 15 γλυκέα ἀπεργάζεται, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τοῦ δυνατωτέρου πυρὸς ὃ ἥλιον λέγομεν; τὸ ἀναπεμφθὲν οὖν τοῦτο ὕδωρ μέχρι διεσκέδασται μετέωρον φερόμενον, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ συστραφῇ, βαρούμενον κάτω φέρεται καὶ ὄμβρος γίνεται. καὶ ἡ αἰτία· ὅταν νέφεσιν ἐλαυνομένοις ὑπ' ἀνέμου ἐμπέσῃ πνεῦμα ἐναντίον καὶ νέφη ἕτερα ὑπὸ τούτου διω- 20 κόμενα, τὰ μὲν πρῶτα συστρέφεται, τὰ δ' ὄπισθεν αὐτῶν ἐπιφερόμενα παχύνεται καὶ μελαίνεται καὶ καταρραγέντα ὑπὸ τοῦ βάρους ὄμβρον ἐγέννησεν. εἴπερ οὖν οἱ ποταμοί, πολλοῦ κατ' αὐτοὺς συντελουμένου *B f. 142[b] ad αἵματι. L f. 225[b].

---

9 L inc.: κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. τοῦ ὕδατος τὸ λεπτ. κτλ. 11 κατάμιξε B 12 δὲ om. L 15 περὶ τ. δυν. om. B 16 ὅπερ B τούτου L διεσκέδασθαι e corr. L 19. 20 ὑπὸ τοῦ διωκομένου L 20 αὐτοῖς L 22 ἐγένησαν B πολλοῦ κατ' αὐτοῦ συντελούμενοι L

---

2 Cf. *B f. 169[a] (id. L f. 268[a] c. l. *Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε,* A) *N* 1: *κεχώρικε* ⟨*κεχώρηκε* L⟩ *τῶν λοιπῶν Τρώων τὸν Ἕκτορα κατ' ἐξοχήν* . . . . Quod Aristarcho notatum fuisse schol. Ariston. ibid. docet.

3 sqq. Cf. schol. Ariston. *Λ* 51: *πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· εἰ γὰρ μεγάλως ἔφθασαν, πῶς οἱ ἱππεῖς ὀλίγον μετεκίαθον αὐτῶν;*

6—8 Aristarchum *μέγα* de tempore, *ὀλίγον* de loco accepisse, Ariston. l. c. et v. 52 docet.

22 sqq. †A *Λ* 53. 54 c. l. *ἔρσας αἵματι μυδαλέας* (id. L f. 225[b]): *ἐζήτηται* ⟨*δὲ* add. L⟩ *πῶς ἐνεδέχετο* ⟨*τὸ* add. L⟩ *αἷμα ἔχειν τὰς νεφέλας. καὶ λέγουσιν* ⟨*οὕτως τοῦτο* add. L⟩ *οἱ λύοντες τὸ ἀμφίβολον, ὅτι ὡς ἐπὶ μεγίστῳ πολέμῳ* ⟨post *ἀμφιβ.* L: *καὶ ἐπὶ μέγ.*, om. *πολ.*⟩ *πολλῶν ἀναιρουμένων τὸ αἷμα τούτων* ⟨*τοῦτο* L⟩ *ἐπλήρου τοὺς πλησίον ποταμούς, ἀφ' ὧν αἱ νεφέλαι λαμβάνουσαι τὸ ὕδωρ αἱματώδεις δρόσους ἔπεμπον.* Simillima duo scholia cod. Paris. 2556 (Cram., A. P. III, p. 176, 18—25).

†B f. 142[b] ad *αἰθέρος* (id. Lp f. 184[b] c. l. *ἐξ αἰθέρος*): . . . . *ἠμαγμέναι*

τοῦ φόνου, ἦcαν αἵματοc ἀνάπλεοι, εἰκότωc τὸ ἀναφερόμενον ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ γίνεται ὄμβροc αἱματώδηc, καὶ τοῦτο μυθῶδεc δοκοῦν οὐκ ἀποφεύγει τὸ πιθανόν.

84. ad Θ 1, p. 111. 112.

86. cf. Θ 53. 54.

155. **Vatic.** ζητ. κη'. ὡc δ' ὅτε πῦρ ἀίδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέcοι ὕλῃ. ἄξυλον ὕλην οἱ μὲν τὴν πολύξυλον ἀποδεδώκαcιν, οἱ δὲ ὁμόξυλον. δηλοῖ γάρ, φαcὶν .... ὡc ἀκόλουθοc (ἔcτι γὰρ ὁμοκέλευθοc), καὶ ἄβρομοι (Ν 41) ἅμα βρόμῳ καὶ αὐίαχοι ἅμα ἰαχῇ. οὕτω καὶ ἄλοχοc καὶ ἄκοιτιc ἡ ὁμόλεκτροc καὶ ὁμόκοιτιc· καὶ ἄξυλοc οὖν ἡ ὁμόξυλοc διὰ τὸ πυκνόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄξυλον λέγειν οὐ κατὰ τὴν cτέρηcιν τοῦ ξύλου· ἐπάγει γάρ· οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουcιν, ἀλλὰ κατὰ cτέρηcιν τοῦ ξυλίcαcθαι, ἵν' ᾖ ἄξυλοc ὕλη,

***B** f. 144^b ad ἀξύλῳ, **L** f. 228^b, Π. ἄξυλον ὕλην οἱ μὲν τὴν πολύξυλον ἀποδεδώκαcιν, οἱ δὲ ἄξυλον. δηλοῖ γάρ, φηcί, τὸ ᾱ καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡc ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθοc (ἔcτι γὰρ ὁμοκέλευθοc), καὶ ἄβρομοι ἅμα βρόμῳ καὶ αὐίαχοι ἅμα ἰαχῇ. οὕτωc καὶ ἄλοχοc καὶ ἄκοιτιc ἡ ὁμόλεχοc καὶ ὁμόκοιτιc. καὶ ἄξυλοc οὖν ἡ ὁμόξυλοc διὰ τὸ πυκνόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄξυλον λέγειν οὐ κατὰ cτέρηcιν τοῦ ξύλου· ἐπάγει γάρ· οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουcιν, ἀλλὰ κατὰ cτέρηcιν τοῦ ξυλίcαcθαι, ἵνα ᾖ ἄξυλοc ὕλη, ἐξ ἧc οὐδείc πω ἐξυλεύcατο,

---

1. 2 ὑπ' αὐτῶν B, ὑπ' αὐτοῦ L; corr. Bkk. 2 γινόμενον L

7^a ξύλω V^1, ά suprscr. V^2 ἐμπέc. (litt. eros.) V^1, οι suprascr. V^2 8^a. 9^a ἄξυλον — πολυ humiditate deleta, rescrps. V^2 10^a. 11^a inter φαcὶν et ὡc nonnulla tinctura adhibita deleta 11^a ὡc — γὰρ hum. del. rescrps. V^2 13^a ἀίcχυοι ἅμα ἰακῇ cod. 15^a .ξυλοc V^1, α sprascr. V^2 20^a πίπτ... (3 vel 4 litt. eros.) cod.

7^b L in lemm.: ὡc δ' ὅτε πῦρ ἀίδηλον ἐν ἀξύλῳ . 8^b—11^b ἀποδεδώκαcιν, ἄξυλον δὲ ἕτεροι· φηcὶ γὰρ τὸ ᾱ καὶ ὁμοῦ, ὡc ἐπὶ τὸ ἀκόλουθοc L 11^b ἄβρομοc L 12^b ἀίαχοι L 13^b. 14^b ἡ — ὁμόκοιτιc om. L 20^b εὔξυλοc L 21^b verbo ἐξυλεύcατο schol. L finitur; reliqua f. 229^a leguntur, ubi inc.: γαμετὴ λέγεται παρὰ τὸ λέχουc ἑτέρου κτλ. (lin. 4).

⟨*ἠλλαγμέναι* Lp⟩ *δέ εἰσιν αἱ σταγόνες, ἐπειδὴ καὶ οἱ περὶ Τροίαν ποταμοὶ ἐκ τῶν ἀναιρουμένων αἱματώδεις ἦσαν.* Idem fere Eust., p. 830, 6.

Cf. Plut. V. Hom. c. 111: .... *ὅθεν* (e nostro loco et *Π* 459) *δῆλόν ἐστιν ὅτι τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τῶν περὶ γῆν ὑδάτων ὑγρὰ ἀναπεφυρμένα τῷ ὕδατι τοιαῦτα ἄνωθεν κατηνέχθη.*

6 sqq. Cf. ad v. 354.

9 Ipse Porph. Ξ 200: .... *ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος.* Id. Suid. v. *ἀξυλία*, Et. M. p. 141, 55, Hesych. v. *ἀξύλῳ ὕλῃ*, Apollon. v. *ἀξύλῳ*, lex. Seguer. p. 413, 11, schol. A *Λ* 155, Eust. *Λ*, p. 837, 54.

10 sqq. De *ἀκόλουθος* et *ἄκοιτις* idem ap. Plat., Crat. p. 405 C. D.

17 sqq. Aristarchum, diple posita *πρὸς τὴν ἄξυλον ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν*, in rpretatum esse *ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο*, Ariston. *Λ* 155 docet.

† Eust. l. c.: *ἡ κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο.* Cf. B f.

ἀφ᾽ ἧϲ οὐδείϲ πω ἐξυλεύϲατο. καὶ ἄκοιτιϲ δὲ καὶ ἄλοχοϲ ἐμοὶ δοκεῖ κυρίωϲ ἡ παρθενικὴ λέγεϲθαι, παρὰ τὸ λέχουϲ ἑτέρου μὴ μεταϲχεῖν μηδὲ κοίτηϲ. παρ᾽ ὃ καὶ λέγει κουριδίηϲ ἀλόχου (Α 114). λοιπὸν δ᾽ ἡ κατάχρηϲιϲ καὶ ἐπὶ τὰϲ ἄλλαϲ μετήγαγεν. ὥϲπερ κυρίωϲ ἀλεξῆϲαι τὸ ὑπὲρ τῶν ἀλόχων βοηθῆϲαι· λοιπὸν δ᾽ ἐν καταχρήϲει γέγονεν ἐπὶ τοῦ ὁπωϲοῦν ϲυμμαχεῖν. καὶ ἀίδηλον δὲ πῦρ (Β 455. Ι 436. Λ 155) οὐκ ἔϲτι τὸ μεγαλόδηλον, ἀλλὰ τὸ ἀδηλοποιόν, ἐξ οὗ ϲημαίνει τὸ ἀφανιϲτικόν. οὕτω γοῦν ἔφη ϲὺ δὲ κτείνειϲ ἀιδήλωϲ (Φ 220), ἀφανίζων καὶ ἀδήλουϲ ποιῶν. οὐ κακῶϲ δὲ καὶ Céξϲτοϲ ἀίδηλον ἀποδέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεϲόν.

τουτέϲτιν ἀφ᾽ ἧϲ ξύλον οὐδεὶϲ ἔκοψε. καὶ ἄκοιτιϲ δὲ καὶ ἡ ἄλοχοϲ, ὡϲ ἐμοὶ δοκεῖ, κυρίωϲ ἡ παρθενικὴ λέγεται, παρὰ τὸ λέχουϲ ἑτέρου μὴ μεταϲχεῖν μηδὲ κοίτηϲ (παρ᾽ ὃ καὶ λέγει κουριδίηϲ ἀλόχου, τῆϲ ἐκ παρθενίαϲ ἀλλ᾽ οὐ λέχουϲ ἑτέρου μεταϲχούϲηϲ), λοιπὸν δ᾽ ἡ κατάχρηϲιϲ καὶ ἐπὶ τὰϲ ἄλλαϲ μετήγαγεν, ὥϲπερ κυρίωϲ τὸ ἀλεξῆϲαι τὸ ὑπὲρ τῶν ἀλόχων βοηθῆϲαι· λέγει γὰρ Ἕκτωρ· ἀλλ᾽ ἵνα μοι Τρώων ἀλόχουϲ καὶ νήπια τέκνα προφρονέωϲ ῥύοιϲθε (Ρ 223)· λοιπὸν δὲ ἐν καταχρήϲει γέγονεν ἐπὶ τοῦ ὁπωϲοῦν ϲυμμαχεῖν. καὶ τὸ ἀίδηλον δὲ πῦρ οὐκ ἔϲτι τὸ μεγαλόδηλον, ἀλλὰ τὸ ἀδηλοποιόν, ἐξ οὗ ϲημαίνει τὸ ἀφανιϲτικόν. οὕτωϲ γοῦν ἔφη ϲὺ δὲ κτείνειϲ ἀιδήλωϲ, ἀφανίζων καὶ ἀδήλουϲ ποιῶν. οὐ κακῶϲ δὲ καὶ Céκϲτοϲ ἀίδηλον ἀποδέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεϲόν. ἡ παραβολὴ οὖν πρὸϲ τὴν ϲυνέχειαν τῶν πιπτόντων· τί δ᾽ ὀξύτερον ἢ εὐκινητότερον πυρόϲ;

2ª ἄλ..οϲ V¹, ἄλοχοϲ V² in marg. 5ª πα.. καὶ λ.... V¹ (nonn. litt. eros.), παρ᾽ ὃ καὶ λέγει V² in marg. 13ª τὸ, quod in lin. eros., sprascrps. V² 14ª ἀδηλοποιὸν compendio scrips. V¹, οι add. V²

10ᵇ κύριον L 12ᵇ ἵνα μὴ L 13ᵇ. 14ᵇ προφρονέον L 19ᵇ οὕτω ex ἐξ οὗ corr. L 22ᵇ sqq. οὐ κακ. δὲ ἀποδ. καὶ cέκϲτοϲ τὸ ἐξ ἀδ. ἐμπ. L potest esse cίκϲτοϲ B 24ᵇ sqq. haud scio an addita sint propter initium quaest. Porphyrianae in cod. B v. 269 adscriptae (f. 147ª: ἐπεὶ παραβολῆϲ ἐμνήϲθημεν κτλ.), quae in cod. Vat. sexta numeratur et disputationem de imagine a poeta initio libri IX adhibita excipit (v. supr. p. 128)

144ᵇ ad ἀξύλῳ (id. Lp f. 186ᵇ c. l. *ἐν ἀξύλῳ*): *πολυξύλῳ. ἀφ᾽ ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο* ...., Apollon. l. c., Hesych. l. c.

3 sqq. Et. M. p. 50, 7: *ἄκοιτις ἡ γυνὴ ἡ ἐκ παρθενίας ἄλλης κοίτης μὴ πειραθεῖσα, ἢ ὁμόκοιτις, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ δευτέρου γάμου μετεσχηκυῖα.* Cf. ibid. p. 70, 26 *ἄλοχος* (Orion).

8 (10) Et. M. p. 59, 15: *ἀλέξω παρὰ τὴν ἄλοχον κυρίως τὸ τῇ γυναικὶ βοηθῆσαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ὅπως δήποτε.*

14 (18) Apollon. v. *ἀίδηλον: .... ποτὲ δὲ τὸν ἀδηλοποιόν κτλ.*, cf. Et. M. 41, 32. Suid. h. v.

24 Eadem in fine schol. BLp h. v. (ad p. 162, 17 sqq.,) cf. ann. crit. ad h. l.

269. l. init., p. 128.

B f. 147ᵃ ad ἀνόρουσε. 273. ..... πῶς δὲ οὐδένα στρατηγὸν ἀνθ' ἑαυτοῦ κατέλιπεν; ἵνα μὴ προτιμήσας ἕνα τοῖς λοιποῖς ἀπέχθηται.

*B f. 148ᵇ ad ἀπέλεθρον. L f. 235ᵃ, Π. 354. τουτέστιν ἀμέτρητον, ὃ οὐκ ἔστι μέτρῳ οὐδὲ πελέθρῳ μετρῆσαι. οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ ἀμαιμάκετον, ᾧ οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν· 5 ἱστὸν ἀμαιμάκετον (ξ 311), ὃν ἐν ἄλλοις ἔφη περιμήκετον (β 94. 95 ?), περισσῶς μέγαν. καὶ ἡ ἀμαιμάκετος οὖν Χίμαιρα (Ζ 179. Π 329) τὴν μεγάλην δηλοῖ, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μέγεθος τῶν ὁμοίων παραβαλεῖν· πρὸς γὰρ τὰ ὁμογενῆ τὰ πρός τι· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων (Ζ 180). 10

356. Α 104.

B f. 149ᵃ ad τοξότα. L f. 236ᵃ. Lp f. 191ᵇ. 385. ἀλλὰ καὶ οἱ θεοί, φασί, τοξόται καὶ τῶν ἡρώων οἱ κράτιστοι, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Ἡρακλῆς, Εὔρυτος· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Ἴλιον στρατευομένοις Μηριόνης, Φιλοκτήτης, Τεῦκρος. οὐχ ὅτι δὲ τοξότης

---

4 L inc.: εἰς τὸ ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε 12 φησὶ Lp 13 ἡρακλῆς εὕρηται L

---

2 sqq. Eadem L f. 212ᵇ et Lp (c. l. *ἐς δίφρον ἀνόρουσε*). — Quae ex cod. Vict. ap. Bekk. sequuntur: *καὶ ὁ Μενέλαος παρῆν, βασιλεὺς ὢν δεύτερος. ἔστι δὲ καὶ ἐναγώνιον· ὅ τε γὰρ φόβος μείζων διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀριστέων καὶ ὁ πόθος Ἀχιλλέως μείζων*, non liquet utrum ad quaestionem pertineant an aliunde addita sint.

4 sqq. Haud scio an olim partem quaestionis ad v. 155 editae effecerint.

6 †H (sim. BQ) ξ 311 Dind. (*ἀμαιμάκετον*): *ᾧ οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν. καὶ Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, ᾗ οὐκ ἔστι μέγεθος παραβαλεῖν.*

12 sqq. Quaestio male decurtata tradita suppleri potest ex Eustathio, p. 851, 31 sqq., qui in codice quo usus est plura quam nobis servata sunt legit. Sed cum habeat quae illis aut de suo aut aliunde, e. c. ex Herodiano, addiderit, iudicium de singulis non constat. Id unum contenderim, Aristotelis memoriam e Porphyrio eum hausisse; eam enim ita potissimum et ad scholia nostra et ad Eustathium propagatam esse multis locis constat. Neque enim video, cur cum Rosio, Ar. ps. p. 167, pro Aristotele apud eum h. l. *Ἀριστοφάνης* legatur, ut recte Heitz, d. verl. Schrft. d. Ar., p. 273, monuit. Quod autem Rose in schol. Townl. a se collato et Victor. *Ἀρίσταρχος* (pro *Ἀριστοτέλης*) *δὲ ὦ τῷ τόξῳ σεμνυνόμενε* legi iubet, iniuria ab Heitzio impugnari videtur. Eadem enim eorum verborum explicatio (*τὸ δὲ κέρᾳ ἀγλαέ οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ τόξοις ἀγλαϊζόμενε*) ab Eustathio, lin. 39, ita affertur, ut cum Aristotelia illa minime cohaereat, et ab Apollonio v. *κέρᾳ ἀγλαέ* ad ipsum Aristarchum revocatur, quod ita accipiendum esse, ut commemoraverit eam neque tamen probaverit Aristarchus, schol. A (Ariston.) *Λ* 385 docet. Cum Apollonio autem de *βοὸς κέρας* (*Ω* 81) interpretando ita consentit schol. Q *μ* 253 et ipsum Aristarchum afferens, ut negari vix possit, etiam apud Plutarchum, d. sol. anim. c. 24 (p. 977 A), iisdem fere verbis de eadem re agentem, pro *Ἀριστοτέλης* recte conici *Ἀρίσταρχος*. Restat ut moneamus, quae ad *Ω* 81 in cod. B tradita sint Aristarchea num e Porphyrio fluxerint diiudicari non posse.

13 sqq. A *Λ* 385 Nican.: *περὶ δὲ τῶν διαστολῶν εἴρηται πολλοῖς ὅτι εἰσὶν ἀμφίβολοι· ἢ γὰρ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον .... ἢ κατὰ δύο κτλ.* Cf. † Eust., p. 851, 33.

ὀνειδίζει, ἀλλ' ὅτι φαῦλος· τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει τὸ λωβητήρ. εἶτα πάλιν τῇ τριχί, φησί, κάλλιστε ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ κομᾶν κακόν ἐστι καθ' ἑαυτό.

Ἀριστοτέλης δέ φησι· κέρᾳ ἀγλαὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοίῳ σεμνυνόμενον, ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου τὴν λέξιν ἐκεῖνος νοήσας. — Eust. Λ, p. 851, 52.

405. ἀσύμφορον ἀναπείθειν δεινότερον εἶναι τοῦ ἀποθανεῖν τὸ φυγεῖν. λύεται δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἁλώω δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ ζωγρηθῶ εἶναι. — *B f. 149ᵇ ad ἁλώω. Cf. Phil. l. c. p. 345, Π.

515. ἐμείωσε, φασί, τὸν ἔπαινον, μερικὴν αὐτῷ προσθεὶς τὴν εἴδησιν. καίτοι φησὶν ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίας (Ο 411, confus. c. ρ 384). οἱ μὲν οὖν φασιν ὅτι τὸ χειρουργικὸν καὶ τὸ φαρμακευτικὸν εὕρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἡρόδικος μὲν ἤρξατο, συνετέλεσε δὲ καὶ Ἱπποκράτης, Πραξαγόρας, Χρύσιππος. ἔνιοι δέ φασιν, ὡς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰατροὺς ὁ ἔπαινος οὗτός ἐστι κοινός, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα μόνον χειρουργεῖν θέλουσι· τὸν γὰρ Ποδαλείριον διαιτᾶσθαί φασι τὰς νόσους. καὶ τεκμήριον ὅτι Ἀγαμέμνων τρωθέντος Μενελάου οὐ Ποδαλείριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα (Δ 193). [τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτῖνος ἐν Ἰλίου πορθήσει νομίζειν ἐν οἷς φησιν· αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ ἐνοσίγαιος πεσεῖν ἀμφοτέροις, ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκε· τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἔκ τε βέλεμνα — B f. 152ᵃ ad ἰούς τ'. L f. 241ᵇ. Lp f. 194ᵃ c. l. ἰούς τ' ἐκτάμνειν. Cf. Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 15, 18.

3 quae in codd. sequuntur: τὸ δὲ κέρᾳ σὺν τῷ ῑ κτλ., ex Herodiano petita sunt 4 φησι Rose, Ar. ps., p. 166; edit. φασι 9 φησί Lp προστιθεὶς Lp 12 εὕρηται L 15 ἐθέλουσι Lp 16 διαιτεῖσθαι Lp 16. 17 τρωθέντα Μενέλαον L 17 τὸν om. L 18 sqq. τοῦτο — νόημα, quae BLLp om., e cod. Vict. (Roemeri comitate collata) addidi; casu enim vel neglegentia in communi illorum codicum fonte intercidisse, inde apparet, quod Eustathius, qui sine ullo dubio h. l. e Porphyrio hausit, eadem ante oculos habuit (p. 849, 42 sqq.). Idem de p. 166, lin. 7—8 (ταῦτα — Ἡρακλέα) dicendum, coll. Eust. lin. 49

1 † Eust. p. 851, 41: *οἱ δέ φασι τὸ κέρα ἀγλαὲ ἀντὶ τοῦ κάλλιστε τὴν τρίχα, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων κτλ.*, cf. Hesych. v. *κέρα ἀγλαέ*, Et. M. p. 504, 55. — Quam v. *κέρας* notionem ad glossographos Apollon. l. c. retulit; paullo aliter de ea iudicavit Aristarchus ap. Ariston. l. c. (cf. Eust. lin. 46. 49), dubitanter Herodian. (A Λ 385).

5 Cf. Hesych. *κέραξ· θρίξ, τόξον καὶ αἰδοῖον.*

6—8 Id. L f. 237ᵃ (nisi quod *σύμφρον* pro *ἀσύμφ.*). — Cf. B f. 149ᵇ ad *ἁλώω* (id. Lp f. 192ᵃ c. l. *αἴ κεν ἁλώω*): *τοῦτο, φησί, δεινότερον πάντων, εἰ ζωγρηθῶ καὶ αἰχμαλωτισθῶ· οὐδεὶς γὰρ Ἑλλήνων τοῦτο* ⟨om. Lp⟩ *πέπονθεν.*

9 Versus 515 a Zenodoto, Aristophane, Aristarcho poëtae abiudicatus; .... *μειοῖ γάρ, εἰ μόνον ἰοὺς ἐκτάμνειν καὶ φαρμακεύειν οἶδεν* (A h. v.).

11 sqq. † Eust. Λ, p. 859, 39 sqq.

11. 12 Cf. Porph. Λ 624: *πρῶτον μὲν οὖν φαμεν ὅτι τὴν δίαιταν ἠγνόουν.* Id. Ι 453: .... *τὴν δὲ περὶ τὰς διαίτας* (*ἐπιτηδεῦσαι ἰατρικὴν*) *τὸν Σηλυβριανὸν Ἡρόδικον κτλ.* Sequitur Platonem, rep. III, p. 406 A.

18 sqq. Versus primi corrupte traditi sunt, v. Kinkel, epic. Gr. fragm. I, p. 35, qui Welckerum (cycl. ep. II, p. 178) secutus non recte ad Aethiopidem fragmentum retulit.

cαρκὸc ἐλεῖν τμῆξαί τε καὶ ἕλκεα πάντ' ἀκέcαcθαι· τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' ἐνὶ cτήθεccιν ἔθηκεν, ἄcκοπά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέα ἰάcαcθαι· ὅc ῥα καὶ Αἴαντοc πρῶτοc μάθε χωομένοιο ὄμματά τ' ἀcτράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα.] εἰ δὲ μὴ παράγει τινὰ διαιτώμενον, οὐ θαῦμα· διὰ γὰρ τὸ ἀπρεπὲc παρῆκε τὴν δίαιταν· ἀπρεπὲc γὰρ ἦν τὸν ἥρωα πυρέττοντα παραλαβεῖν ἢ κενούμενον τὴν γαcτέρα ἢ προποτιζόμενον. [ταῦτα γὰρ κωμικά, ὡc καὶ τῷ Διονυcίῳ πεποίηται ἐν Λιμῷ τῶν νόcων Ἡρακλῆc, Cειληνὸc δὲ κλύζειν πειρᾶται τὸν Ἡρακλέα.] ἢ μόνων τῶν ἐν πολέμῳ ἐνεργούντων μέμνηται· εἰcὶ δὲ φάρμακα καὶ χειρουργίαι. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἡττόνων ὁ ἔπαινοc, καὶ τοῦτο ἰατρικῆc ἐγκώμιον, τὸ καὶ τὰ ἥττω μέρη ταύτηc εἶναι πολλῶν ἀντάξια.

*B f. 152b ad λέοντα. **B f. 153a ad ὄνος (B[1]). L f. 242a. A.

548 sqq. διὰ τί ὁτὲ μὲν λέοντι παραβάλλει τὸν Αἴαντα, ὁτὲ δὲ ἐν ἄλλῳ (v. 558) ὄνῳ; λύcιc. ὅτι αἱ μὲν παραβολαὶ τριῶν ἕνεκα γίνονται, αὐξήcεωc ἐνεργείαc caφηνείαc· εἰc τὸ πρόcφορον δὲ ἓν ἑκάτερον ἐτήρηcεν ὁ ποιητήc, εἰπὼν Αἴαντα καὶ φονεύοντα λέοντοc δίκην καὶ τῶν πολεμίων ἀναχωροῦντα ὡc ὄνον. ταῖc γὰρ φύcεcι τῶν ζώων καὶ τὸ ὀκνηρὸν πρὸc φυγὴν καὶ τὸ ταχὺ πρὸc μάχην τοῦ ἥρωοc δεδήλωκεν.

559. v. ad v. 548 sqq.

596. Ε 7.

L f. 243a.

597. πῶc, φαcί, δύνανται Νηλέωc οὖcαι αἱ ἵπποι ἐπὶ τὸν Νέcτορα τὸν γέροντα φθάcαι ζῶcαι; ἢ δῆλον ὅτι τὰc ἀπογόνουc τῶν ἵππων ἐκείνων λέγει, ὥcπερ καὶ τὸ Τρώιοι φηcὶν ἵπποι (Ε 222), οἱ ἀπὸ τοῦ Τρωόc, κατὰ διαδοχὴν τῶν <τοῦ cod.> ἀπ' ἐκείνων.

---

5 τὰ διαίτου L   6 παραβαλεῖν L   7. 8 v. p. 165, 18 sqq.   11 τὰ ἡττώμενα μ. L   12 L praem. ἀπορία   A inc.: διὰ τί ὁτὲ μὲν λ., ὁτὲ δὲ ὀν. παραβ τὸν Αἴαντα;   ὁτὲ (bis), spir. in ras. scrpt., B   13 ἄλλοιc B[1]   λύcιc om. B[1]; pro eo A ῥητέον οὖν   14 cυνεργίαc B[1], cυνεργίαc (ι in ras.) B, ἐνεργείαc Eust. suppeditat   αὐξ. καὶ ἐναργ. καὶ caφ. L   15 διετήρηcεν A   εἰπὼν in uno A ἄγοντα pro Αἴαντα BB[1]L   16 ἀναχωρεῖν BLA   17 δέδωκεν pro δεδήλωκεν BB[1]

---

7 De Dionysii fabula sive *Λιμός* sive *Λινός* inscribenda v. Meineke, fr. com. Gr. III, p. 553; V, 1, p. 94; Nauck, fr. trag. Gr. p. 617.

11 Quae in Vict. sequuntur de difficultate *ὑπερβατῷ* solvenda (meliora in altero schol. L, f. 241a = Paris. ap. Cram. l. c., lin. 12—18) ad Porph. referre non audeo; neque enim Eust. legit.

12 sqq. Cf. Eust. *Λ*, p. 861, 45 sqq., quem plura in libris suis legisse apparet.

Schol. A *Λ* 559 *ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ κατεάγη πολλὰ περὶ αὐτὸν ῥόπαλα, οὐ δύναται ἡ βία τῶν τυπτόντων νηπία εἶναι κτλ.*, ad Aristonicum potius quam ad Porphyrium referendum videtur (cf. A Z 265. *Λ* 51).

16. 17 Zenodoto v. 548—57 pro spuriis habenti oblocutus Aristarchus: *ὁ μὲν γὰρ λέων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὴν ὑπομονὴν κτλ.*, (A *Λ* 548).

20 sqq. † Eust. *Λ*, p. 865, 1 sqq. — Fuisse qui difficultatis quae esse videbatur vitandae caussa scriberent *Νηλήιον* schol. Vict. h. v. perhibet.

αἱ ἀπόγονοι τῶν ἵππων ἐκείνων· οὐ γὰρ δυνατὸν ἦν φθάσαι ἐπὶ τὸν γέροντα Νέστορα τὰς ἵππους τοῦ Νηλέως ζώσας. ὥσπερ καὶ Τρώϊοι ἵπποι οἱ ἀπὸ τοῦ Τρωός, κατὰ διαδοχὴν τῶν <τοῦ cod.> ἀπ' ἐκείνων.

*B f. 153b ad Νηλήϊαι.

5 611. διὰ τί τὸν Πάτροκλον ὁ Ἀχιλλεὺς πέμπει; ῥητέον οὖν ὅτι κατ' οἰκονομίαν. ἐπειδὴ γὰρ ἄπρακτος ἡ πρεσβεία γεγένηται, διὰ Πατρόκλου βούλεται Νέστορα κατορθῶσαι τοῦτο, ὅπερ οὐκ ἐποίησαν οἱ πρέσβεις. ὥστε προῳκονόμησε τοῦτο ὁ ποιητὴς οὕτως, ἵνα καὶ Νέστορος τὴν τῶν λόγων δύναμιν παραστήσῃ καὶ Ἀχιλλέα δείξῃ μετ' εὐλό-10 γου προφάσεως εἰς τὸν πόλεμον ἐξάγοντα τὸν Πάτροκλον.

*B f. 154a ad ἴθι νῦν. L f. 243b. A.

624. ὅλος ὁ τόπος οὗτος ἐλέγχεται ὡς παρὰ τὴν ἰατρικὴν ἱστορίαν πεποιημένος. ὅσοι μὲν οὖν λύουσιν, ὡς τῶν ἡρώων ἑτέρως εἰθισμένων θεραπεύεσθαι διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἰατροὺς ἐπιπολάζειν χρωμένους, ἀπὸ τοῦ ἔθους ἀπολογοῦνται· ὅσοι δ' ἐλέγχουσι τὴν σύν-15 θεσιν πάντων ἐξαλλάσσειν τὴν καθ' ἕκαστον δύναμιν, ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπιχειροῦσιν. οἱ δὲ νῦν πάντες, οὐκ εἶναι χαλεπὸν τὸ τραῦμα οὐδὲ πρὸς θεραπείαν δίδοσθαι τὸ πόμα, τῷ δὲ κοινῷ ἔθει πίνειν οὐ μόνον τὸν Μαχάονα ἀλλὰ καὶ τὸν Νέστορα τὸ τοῖς κεκμηκόσι σκευαζόμενον ποτόν — τοιοῦτον γὰρ προσφέρειν καὶ τὴν Κίρκην τοῖς πρὸς αὐτὴν 20 καταγομένοις (κ 234) — ἀπὸ τοῦ καιροῦ λύουσιν.

*B f. 154a ad κυκειῶ. L f. 244a, Π.

οὐ δεόντως, φασίν, ὁ Μαχάων καὶ ταῦτα ἰατρὸς ὢν τὸν κυκεῶ προσφέρεται, συνεστῶτα ἐκ μέλανος οἴνου — τοιοῦτος γὰρ ὁ Πράμνιος — καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτων· φλεγματώδη δὲ ταῦτα καὶ πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φαμεν, ὅτι τὴν δίαιταν ἠγνό-25 ουν καὶ ἀνδρειότερα ὅμως εἶχον τὰ σώματα, ὡς καὶ ἀγωνίζεσθαι τοὺς τραυματίας, εἶτα ὅτι ἀρίστου ἰατροῦ ἐστι τὸ ἰᾶσθαι μὴ μετακινοῦντα τὴν συνήθη δίαιταν. ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἡ πληγή· εἰ δὲ καὶ κατὰ βά-

B f. 154a ad τεῦχε κυκειῶ. L f. 248a. Lp f. 196b c. l. τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ.

---

5 L praem. ἀπορία διὰ τί δὲ τ. Π. AL post πέμπει L ins. λύσις οὖν om. A 7 τοῦτο κατορθ. L, διὰ Πατρ. Νεστ. βούλεται τοῦτο κατ. A 8 οὕτως om. A 10 ἐξάγειν AL τὸν Πατρ. om. A 11 L in lemm.: χάλκεον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμιον ποτῷ ὄψον ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν (v. 630. 31) 13 ταῖς αὐτοῦ διαίταις ἀεὶ τοὺς ἰατρ. L 15 pro λέξεως Kamm., p. 78, ἕξεως coni. 16 pro νῦν πάντες Lehrs, ad Herod. app. p. 460, συνιστάντες coni. 18 τὸν pro τὸ L 19 τοῖς ἐκεῖσε κατ. L 20 λύουσιν Lehrs l. c.; codd. λέγουσιν 21 φησιν L τὸν κυκεῶνα L 22 πράμνιος, suprascrpt. ει, Lp 23 ἐπικεκνησμένου, ης postea add., B; ἐπικεκνισμένου LLp 27 ἐξ ἐπιπολλῆς LLp

---

16 sqq. Simil. Plut., V. Hom., c. 210. — Fuerunt qui negarent, ab Homero Machaonem induci vulneratum, v. Asclep. Myrl. ap. Athen. XI, p. 493 A, cf. Eust. Λ, p. 870, 37.

24 Cf. Plat., rep. III, p. 406 A: *καὶ μὲν δή, ἔφη, ἄτοπόν γε τὸ πῶμα οὕτως ἔχοντι. Οὐκ, εἴ γ' ἐννοεῖς, εἶπον, ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸ τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἐχρῶντο, ὥς φασι, πρὶν Ἡρόδικον γενέσθαι.* Id. ipse Porph. Λ 515.

θους, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ πόμα· ῥύσις γὰρ αἵματος λειποθυμίαν ἐργάζεται· ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα παχύνει καὶ συστέλλει· ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἴργειν τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον παχύνει τὰ ὑγρά. καὶ τὸ κρόμυόν ἐστι διουρητικὸν καὶ 5 μάχεται τῇ φλεγμονῇ· ὅθεν καὶ τοῖς κυνοδήκτοις αὐθωρὸν προσάγεται. ἢ οὐ πρὸς θεραπείαν ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα, καὶ Νέστωρ γοῦν λαμβάνει· τοῖς κακοπαθοῦσι γὰρ ἐπιτήδειος ὁ κυκεὼν τροφὴν ἅμα καὶ ποτὸν ἔχων.

L f. 245b, Π. Cf. Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 16.

636. 37. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. διὰ τί πεποίηκε μόνον τὸν Νέστορα αἴροντα τὸ ἔκπομα; οὐ γὰρ εἰκὸς ῥᾷον αἴρειν νεωτέρων <νεώτερον L>. καὶ Στησίμβροτος οὖν φησιν, ἵνα δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράμονος ἡ ἰσχὺς καὶ οὐχ ὑπὸ γήρως μεμάρανται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὔλογον εἶναι παραπλήσια. Ἀντισθένης δέ· οὐ περὶ τῆς κατὰ χεῖρα βαρύτητος λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐμεθύσκετο σημαίνει· ἀλλ' ἔφερε ῥᾳδίως τὸν οἶνον. Γλαῦκος <Γλαύκων dubitanter Heitz, d. verl. Schrft. d. Aristot., p. 260, 2> δέ, ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὦτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν εὔφορον. Ἀριστοτέλης δὲ τὸ Νέστωρ ὁ γέρων ἀπὸ κοινοῦ ἔφη δεῖν ἀκούειν ἐπὶ τοῦ ἄλλος, ἵν' ᾖ· ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, 20 Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν, πρὸς γὰρ τοὺς καθ' ἡλικίαν ὁμοίους γενέσθαι τὴν σύγκρισιν.

B f. 154b ad ἄλλος.

οὐχ, ὥς τινες, ἐπὶ Μαχάονος τὸ ἄλλος ἐκδέχεσθαι χρή, ἀλλ'

Lp f. 196b c. l. ἄλλος μὲν μογέων.

1 εὐδόκιμον Lp ῥῦσις B • λειποθυμίαν, ει e corr., B 3 καὶ στέλλει BLp 5 κρόμυον, υ in ras., B 7 post πρὸς 4 vel 5 litt. eras. B ἀνάπτυξιν Lp

5 † Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 260, 20.

7 Cf. Porph. Ξ 1: ... *τάχα γοῦν τὸν κυκεῶνα πίνειν φησὶν (τὸν Νέστορα), ὃς εἶχε καὶ οἶνον.*

10 Versus 636 diple notatus erat *πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ γέρων ἀμογητί, οἱ δὲ ἄλλοι μετὰ κακοπαθείας* (schol. A). — Quaestiones de ipso Nestoris poculo a grammaticis (v. Athen. XI, p. 488 A sqq.) institutas Porphyrium congessisse vel respexisse veri quidem simile est, sed neque e scholiis neque ex Eustathio probari potest.

12—18 † *B f. 154b (subiunctum schol. supra, lin. 23 sqq., edito): *Στησίμβροτος δέ φησιν, ἵνα δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράμονος ἡ ἰσχὺς καὶ οὐχ ὑπὸ γήρως μεμάρανται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὔλογον εἶναι παραπλήσια. Γλαῦκος δέ, ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὦτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν εὔφορον* <*πανεύφορον* cod.>.

16 Cf. p. 169, 6—11, et Eust. Λ, p. 870, 32. 43.

18 Aristotelis nomen in Aristarchi mutari voluit Val. Rose, Ar. ps. p. 166, recte obloquente Heitzio, l. c., p. 260, 3. Eadem Sosibii lytici qui vocabatur ratio (Asclep. Myrl. ap. Athen., p. 493 C).

18—22 † L f. 245a (c. l. *ἄλλος μὲν μογέων*): *προσληπτέον τὸ πρεσβύτης, ἵν' ᾖ· οὐ ῥᾳδίως οὐδὲ εὐχερῶς αὐτὸ* <*αὐτῷ* cod.> *ἐκίνει τῆς τραπέζης τις τῶν λοιπῶν γερόντων, ἀλλὰ μογέων, ὅ ἐστιν ὀκνῶν.*

23 Fuisse qui, ut *ἄλλος* ad Machaonem referrent, *ἄλλος* vel *ἀλλ' ὃς* lege-

ἀορίστως πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος· θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι παντὸς νέου σωφρονέστερον ἐβάσταζε τὸ ⟨τὸν Lp⟩ ποτόν. ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ γέρων, ἵν' ᾖ ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρων Νέστωρ ἀμογητὶ ἄειρεν ⟨add. *B: Στησίμβροτος δέ φησιν κτλ., v. ad p. 168, 5 lin. 12⟩.

B f. 154ᵇ ad ἀμογητί. L f. 244ᵇ c. l. ἀμογητί. Lp f. 196ᵇ c. eod. l.

τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροὶ ἀλλ' οἱ ἔμπειροι φέρουσι. διπλῶν γὰρ τῶν ὤτων ὄντων καὶ τοῦ ποτηρίου μεγίστου, οὐκ ἂν νέος ἀπεκίνησεν αὐτὸ τῆς ⟨om. Lp⟩ τραπέζης, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ πῶς μὴ εἰδέναι· εἰ γὰρ οὐχ ὡς ἔδει αὐτὸ ἦρε ⟨κῆρε L⟩, θραῦσιν ἂν 10 ἠπείλησε· δίχειρα γὰρ δυσὶν ἀφ' ἑκάστης ⟨ἑκάστοις Lp⟩ χειρὸς δακτύλοις τῶν ὤτων λαμβανόμενον ἐχρῆν κινεῖν ἀκόπως.

B f. 156ᵃ ad οὐ γάρ πω.

719. καὶ πῶς πρότερον ἐνίκησεν; ὅτι πρὸς ἀπείρους ἦν ἡ μάχη, τὰ δὲ νῦν πρὸς ἐπιστήμονας.

B f. 157ᵃ ad ἐόντες. L f. 249ᵃ.

767 sqq. ἀθετοῦνται στίχοι ιθ'. πῶς γὰρ ὧδε μὲν Πηλεὺς ἀρι- 15 στεύειν ἐπιτάσσει (v. 784), ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν (Ι 255); ὅτι οὐ δέονται, τούτου ὑπομιμνήσκουσιν· ὁρᾷ γὰρ ὁ Νέστωρ, ὡς ἐλώφησε νῦν τῆς ὀργῆς. καὶ διὰ τί Πηλεὺς τοὺς περὶ Νέστορα οὐ φιλοφρονεῖται, ἀλλ' Ἀχιλλεύς (Λ 777); σπουδάζει ἀποδεῖξαι Ἀχιλλέα τότε μὲν προθύμως ὑποδεξάμενον ⟨—ος L⟩, νῦν δὲ ἀποδοκιμάζοντα. 20 αὔξει δὲ νῦν τὸν Πάτροκλον ὡς δεόμενος ⟨δεξόμενος L⟩ αὐτοῦ, καὶ ἠρέμα διδάσκει, ὅτι σύμμαχος ⟨συμμάχῳ L⟩ τῷ Ἀγαμέμνονι πέμπεται, οὐχὶ προσθήκη τῆς συμμαχίας ⟨τοῦ ins. L⟩ Ἀχιλλέως. ἐν καιρῷ δὲ ἐδήλωσε τὰ ⟨om. L⟩ τῆς στρατολογίας, ὅτι οἱ ἀριστεῖς εἰς τὸ ⟨τὸν L⟩ λαὸν ἀγείρειν ἐκπέμπονται.

*B f. 157ᵇ ad γενεῇ. L f. 249ᵇ, Π.

25 786. τὸ γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς οὐ λέγει, ὅτι

---

25 L inc.: τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν κτλ.

---

rent, schol. A v. 636 (Herodian.) docet, cf. Asclepiad. l. c. p. 493 A; Eust. p. 870, 35. — Verum Aristarchus et post eum Ptolemaeus Ascalonita viderunt, quorum interpretationi ea respondent, quae h. l. legimus: *ἀλλ' ἀορίστως πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος*. Neque enim causa adest, cur cum Lehrsio scholii Herodianei verba ita mutentur, ut Aristarchus et Ptolemaeus eandem quam Aristoteles et Sosibius rationem secuti sint.

1 Verba *θέλει γὰρ κτλ.* ex uberiore scholio male excerpta esse, ex Eustathio, p. 870, 45, concludendum videtur. Dicit enim: *φασὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ κίνειν δυσχέρειαν προμηθῶς ἐπιτετηδεῦσθαι τῷ ποτηρίῳ, ἵνα σωφρόνως καὶ ἐφεκτικῶς, οὐ μὴν ἀπεριμερίμνως καὶ ἀθρόως ἐπιχαίνοντες, ἐκεῖθεν πίνοιεν. βούλεται οὖν συμβολικῶς λέγειν ὁ ποιητής, ὡς ὁ γέρων Νέστωρ παντὸς ἐγκρατέστερόν τε καὶ σωφρονέστερον τὸ ποτήριον σὺν τῷ ποτῷ ἐβάσταζεν.*

6—11 Glauci reddunt rationem in primo scholio breviter adumbratam.

14 sqq. Versus 767—87 Aristarchum Aristophanis exemplum secutum obelo notasse schol. Ariston. v. 767 docet, a quo inter alias eaedem difficultates, quae hic solvuntur, afferuntur. Ad Pium grammaticum scholium nostrum Hiller, Phil. XXVIII, p. 102, retulit, qua de re cf. proleg.

20 sqq. Verba scholii inde ab *αὔξει δὲ νῦν* aliunde illata esse videntur.

τῇ γεννήcει coῦ ἐcτιν ὑπερέχων, ἵν' ᾖ πρεcβύτεροc, ὥc τινεc τῶν τραγικῶν ἤκουcαν· πῶc γὰρ ἂν ἐπήγαγε· πρεcβύτεροc δὲ cύ ἐccι; ἀλλ' ὑπερτέραν γενεὰν λέγει οὐ τὴν χρόνῳ ὑπερέχουcαν, ἀλλὰ γένουc ἀξίᾳ, ὥc που ἔφη· τὸν μὲν ἀρείω
καλλείπειν, cὺ δὲ χείρον' ὀπάccεαι αἰδοῖ εἴκων, 5
ἐc γενεὴν ὁρόων (Κ 237—39),
καὶ ἐπάγει· μηδ' εἰ βαcιλεύτερόc ἐcτι. τὸ γενεῇ ὑπέρτεροc ἔφη ἐν ἄλλοιc· Τρώων εὐηγενέων (Ψ 81) καὶ εὐηγενέοc Cώκοιο (Λ 427), καὶ τὸ ἐναντίον· τῷ οὐκ ἄν με γένοc γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντεc (Ξ 126). 10

B f. 159ᵃ ad ἐκτανύcαc. L f. 251ᵃ. Lp f. 199ᵇ c. l. ἔνθα μιν ἐκτανύcαc.

843. διὰ τί ἐκτανύει καὶ οὐχ ἑcτῶτοc βελουλκεῖ; ἠδύνατο μὲν καὶ ἑcτῶτοc βελουλκῆcαι, ἀλλ' οὐ μόνον τοῦ βελουλκεῖν ἔδει· cυναγέντοc γὰρ τοῦ βέλουc ἔνδοθεν τοῦ μηροῦ, οὐκ ἄλλωc ἦν αὐτὸ ἐκβληθῆναι ἢ διὰ χειρουργίαc, ὅθεν φηcὶ τὸ τάμνε μαχαίρῃ· καὶ δῆλον ὡc μαχαίρῃ τὸ cῶμα τεμὼν ἐκβάλλει αὐτό. 15

B f. 159ᵃ ad ῥίζαν. L f. 251ᵃ. Lp f. 199ᵇ c. l. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε.

846. τινὲc Ἀχιλλείαν τὴν βοτάνην λέγουcι. καὶ πόθεν αὐτῷ τὸ φάρμακον; ἴcωc μὲν cυμπεριφέρει τὴν ῥίζαν ὡc χρήcιμον εἰ ἐντύχοι τραυματίᾳ φίλῳ, καὶ μάλιcτα εἰκὸc αὐτὸν νῦν εἰληφέναι, ὅτι ἐπὶ τραυματίαν ἔρχεται. τάχα δὲ ἐκ τοῦ παρακειμένου λειμῶνοc τὴν ῥίζαν ἔλαβεν ἔμπειροc ὤν. ἴcωc δὲ καὶ θεράπων πεμφθεὶc κατὰ τὸ cιωπώμενον 20 ἐκόμιcεν.

L f. 251ᵃ.

ἐζήτηται δὲ καὶ τὸ ὁποία ἦν ὅλωc ἡ ῥίζα, ἢ αὐτὸν κατέπαccε. λέγουcιν αὐτὴν εἶναι τὴν καλουμένην ἀριcτολοχίαν, ἣν καὶ ἴcχαιμον καλοῦcιν.

B f. 159ᵃ ad χερcί. L f. 251ᵃ. Lp f. 199ᵇ c. l. χερcὶ διατρίψαc.

847. διὰ τί χερcὶ καὶ οὐ μᾶλλον λειαντικοῖc ὀργάνοιc; ὅτι οὐκ ἔδει 25 πολλῆc λεπτότητοc τῷ φαρμάκῳ, τοῦ αἵματοc, ὥc φηcι, κελαρύζοντοc καὶ ἀποπτύοντοc τὸ λεπτὸν καὶ χνοῶδεc. τῷ δὲ Μενελάῳ ἐπιπάccει τὸ φάρμακον (Δ 219), βραχείαc οὔcηc τῆc τοῦ τραύματοc φορᾶc.

---

1 ἐcτιν om. L 4 ἀξίαν codd.; corr. Vill. 5 καλλιπεῖν L 6 εἰc L 9. 10 τὸ οὐκ ἄν με εἶναι γένοc κτλ. L 12 τὸ βελ. ἔδ. BLp cυνεαγέντοc BL 13 αὐτῷ L 14 μαχαίρᾳ LLp 16 ἀχίλλειαν BL, Lp accentu caret 17 ἐντύχῃ LLp 18 τραύματι L αὐτῷ νῦν Lp 20 θεραπεύων Lp 27 ἐπιτάccει L, τῷ δὲ μελάνῳ ἐπιτάccει Lp

---

3. 4. Sequitur Aristarchum, A v. 786 (Ariston.).

16—21 et 25—28 in cod. A in unum scholium (v. 846) coaluerunt iisdem fere verbis usum; initio alterius partis quaestionis forma abiecta est. In fine additur: *ἄλλοι δὲ αὐτὴν ἀριστολόχειάν φασιν, ἣν καὶ ἴσχαιμον προσαγορεύουσιν* (cf. lin. 23). Cf. Eust. *Λ*, p. 887, 36—41.

16—21 †L f. 251ᵃ v. 846 (c. l. *ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν*): *πρὸς δὲ τοὺς ζητοῦντας, πόθεν εἶχε τὴν ῥίζαν ὁ Πάτροκλος, ἔστι λέγειν, ὅτι ἤτοι κατὰ τὸ σιωπώμενον μεταπέμπεται αὐτήν· ἡ γὰρ ἀρχαία ἰατρικὴ βοτανικὴ* ⟨*βοτάνη* cod.⟩ *ἦν. ἤτοι εἰκὸς αὐτὸν ὡς ἰατρὸν ἐπιφέρεσθαι πρὸς τὰς ἐπικαίρους χρήσεις. ἢ ὅτι ἐκ τοῦ πεδίου ἀνείλετο αὐτήν.* Id. Paris. 2767, A. P. III, p. 245, et schol. min. (huic quidem ea subiuncta, quae lin. 22—24 edidimus); brevius Par. 2894, p. 260.

M

10 sqq. Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.

*B f. 158ᵇ ad ὄφρα. L f. 253ᵃ. A f. 154ᵇ c. l. ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωός. Cf. Phil. XVIII, p. 345, *II*.

ἀπορίαν εἰκότως παρέσχε τὰ ἔπη ταῦτα, ἃ περὶ τοῦ τείχους τῶν Ἀχαι-
5 ῶν ὁ ποιητὴς ἀναπεφώνηκεν. τὸ γὰρ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔμενεν
ἔμπεδον ἐφ' ὅσον ὁ μὲν Ἕκτωρ ἔζη καὶ ἐμήνιεν Ἀχιλλεύς, ἡ δὲ τοῦ
Πριάμου πόλις ἀνάλωτος ἔμενε, μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου καὶ τὸν
ἀπόπλουν τῶν Ἀχαιῶν τότε κατηρείφθη· ἔτι γὰρ τοῦ πολέμου συν-
εστῶτος καὶ Ἀχιλλέως μηνίοντος, Ἕκτορος δὲ περιόντος καὶ ἀριστεύ-
10 οντος, ὑπὸ τῶν Τρώων τὸ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν κατηρείφθη καὶ διοδεύ-
σιμον γέγονε τοῖς πολεμίοις· ὁ μὲν γὰρ Σαρπηδὼν τὰς ἐπάλξεις αὐτοῦ
καὶ μέρος τι καταβέβληκεν, ὁ δὲ Ἕκτωρ τοὺς ὀχῆας αὐτοῦ καὶ τὰς πύ-
λας διέρρηξεν, ὁ δὲ Ἀπόλλων σχεδὸν ὅλον αὐτὸ διέλυσε. φησὶ γὰρ
ἐπὶ μὲν Σαρπηδόνος·

15 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὕπερθε
τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον
(M 397—99),

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος·

20 ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας.
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη,
ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
25 βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
κέκλετο δὲ Τρώεσσιν, ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
30 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας (M 453. 54; 57—62; 67—70),

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Τρώων·

τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων

1—3 versus om. A (ubi schol. in marg. exter. ab alia manu litteris minoribus scriptum est) et L 4 εἰκότως om. L παρέχει A 5 ὁ Ὅμηρος ἀναπεφώνηκεν A, h. l. versibus ὄφρα μὲν — ἦεν additis 5. 6 τὸ γὰρ — ἔμπεδον om. A 6 ἐμήνι' L Ἀχ. δὲ ἐμήνιεν A 8 κατηρίφθη L, κατερίφθη A ὅτι γὰρ A 9 μὲν ante μηνίοντος ins. AL 10 κατηρίφθη L, κατερίφθη A 12 τοὺς ὀχ. αὐτοῦ om. A (Dind.) 13—p. 172, 10 φησὶ γὰρ — ἔχουσι om. A 24 θερούς, supra scrpt. αι, L 25 ἄρα L 27 ὑπὸ L 29 ὀτρύνοντα L 30 κατ', τ e θ fact., L 31 εἰσέχυντο L 33 φαλαγγιδόν, ο ex ω fact., L

αἰγίδ᾽ ἔχων ἐρίτιμον, ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥεῖα μάλ᾽, ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης
ἥ ἀθύρματα νηπιέῃσιν
ἄψ αὖτις συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν ἀθύρων.
ὥς ῥα σύ, ἤιε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν 5
σύγχεας Ἀργείων (Ο 360—66).

οἱ δὲ Πανέλληνες τοῖς γεγενημένοις μαρτυροῦντές φασι συμφώνως·
τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι,
οἱ δ᾽ ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι (Ξ 55—57). 10

τὸ καταρριφὲν οὖν τεῖχος οὐχ ὑπὸ ἀνθρώπων μόνων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐν τῷ τῆς μήνιδος χρόνῳ, τοῦτο λέγειν ἀσφαλὲς καὶ ἀρηρὸς ἐν τῷ τοῦ πολέμου καιρῷ διαμεμενηκέναι μέχρι πορθήσεως Ἰλίου ἄπορον. εἰς λύσιν οἱ μὲν οὖν γραμματικοὶ κατὰ τοῦ πλείστου μέρους ἀξιοῦσι λέγειν ἔμπεδον· ὀλίγον γὰρ εἶναι τὸ σαλευθὲν ὑπὸ τῶν Τρώων. ἀγνοοῦσι 15 δὲ οὗτοι, ὅτι τινά, κἂν ἐκ μέρους πάθῃ, οὔτ᾽ ἔμπεδά ἐστιν οὔτ᾽ ἀρηρότα. καὶ ἀμφορεὺς διατρηθείς, κἂν σχεδὸν ὅλον τὸ κύτος ἄθραυστον ᾖ, οὐκέτι ἐστὶν ἔμπεδος ἀμφορεὺς ἀλλ᾽ ὄστρακον, καὶ τεῖχος, ὃ μηκέθ᾽ οἷον φυλάσσειν τοὺς τειχίσαντας, οὐκέτ᾽ ἂν εἴη ἔμπεδον τεῖχος ἀλλὰ σωρὸς λίθων. μήποτ᾽ οὖν ἡ ἔμπεδον λέξις οὐκ εἴληπται νῦν μεταφορι- 20 κῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀσφαλὲς καὶ ἀρηρός, οὐδέ ἐστιν ὅμοιον τῷ οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον ἀλλ᾽ ἀλαλύκτημαι (Κ 93) οὐδὲ τῷ τοὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἔσαν δίδυμοι, ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν (Ψ 641), ἀλλὰ κυρίως νῦν ἐξενήνεκται, τὸ πέδον ἐχούσης ἐντεταγμένον τῆς λέξεως, ὥστε σημαίνοι ἂν τὸ ἐν τῷ πεδίῳ κείμενον καὶ μὴ ἀλίπλοον· ἀντέθηκε γὰρ τὸ ἔμπε- 25 δον τῷ ἀλιπλόῳ, τὸ ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὸ αὖθις ἀλίπλουν γενόμενον· οὐ γὰρ ἔφη· τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος ἀπόρθητον ἦν καὶ ἄθραυστον, ἀλλ᾽ ἔμπεδον, καὶ πάλιν· οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν (Μ 9). τί οὖν πάσχει ὕστερον; τῶν ποταμῶν πάντων, φησίν,
ὁμόσε στόματ᾽ ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων, 30
ἐννῆμαρ δ᾽ ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ᾽ ἄρα Ζεὺς

---

1 αἰγίδα ἔχων ἐρίτυμον ἔριπε δὲ κτλ. L 2 ῥεῖθα L 8 κατήριπεν codd. 10 μάχον L 11 καταριφὲν A (hinc pergens) et L μόνον AL 14 ἀπὸ τοῦ πλ. μέρ. A 15 Τρώων in cod. B postea pallidiore atram. additum; fuisse videtur vacuum spatium; ὑπὸ τῶν τροφῶν L 16 οὔτε ἐστὶν ἐμπ. οὔτε ἀρ. AL 18 ᾖ in cod. B postea pallidiore atram. add. καὶ τεῖχος οὐκέθ᾽ οἷόν τε κρύπτειν τοὺς τειχ. A; id. L, nisi quod οἷόν τε φυλάσσειν habet 20 ἔμπεδος BL 21 ἀραρός A οὐδέν ἐστιν BL 22 ἀλύκτημαι L οὐδὲ — δίδυμοι om. A ἦσαν B 24 ἐξενήνεκτο L ὅτι pro τὸ A 26 γιγνόμενον A 28 οὗτοι L 31 εἰς L υἷε AB ζεὺς, acc. in ras., B

---

24 Apollon. v. *ἔμπεδον: .... ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει· τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.* Eust. *M*, p. 889, 13: *ἤτοι ἁπλῶς ἐν τῷ πέδῳ ἑστώς.* Etym. M. p. 335, 49: *ἔμπεδον· ἑδραῖον, ἰσχυρόν· ἐκ τοῦ πέδον, ἡ γῆ· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ.*

συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε,
φιτρῶν καὶ λαῶν, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί,
5 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον
(M 24—30).

ὥστε εἰ καὶ πεπτωκὸς ἦν τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πέδῳ ἦν τὰ πτώματα καὶ τὰ θεμέλια· ὕστερον δὲ πάντα δι' ὕδατός φησιν εἰς θάλασσαν ἐξενεχθῆναι. συνεστώσης δὲ τῆς πόλεως οὐδὲν τοῦ τείχους ἁλίπλουν γέγονεν, 10 οὐδ' ὅτε Ξάνθος ἐπλημμύρει κατ' Ἀχιλλέως. καὶ τὸ κατὰ μεταφορὰν δ' ἔμπεδον, τὸ σημαῖνον τὸ ἀκίνητον, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πέδῳ μενόντων ἀκινήτων λέγεται. τὸ δὲ τεῖχος καθ' αὑτὸ μὲν ἐκινήθη, ἐκ μέντοι τοῦ πεδίου οὐ κατηνέχθη εἰς θάλασσαν, ὅπερ φησὶν αὐτὸ ὕστερον παθεῖν.

διὰ τί σχεδὸν ὅλου καταλυθέντος τοῦ τείχους ἐν τῷ πολέμῳ, 15 πρῶτον μὲν ὑπὸ Σαρπηδόνος·

*B f. 158b ad ὄφρα. L f. 251b, Π.

Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὕπερθε
τεῖχος ἐγυμνώθη (M 397—99),

μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος·

20 προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
[ῥεῖ' ὄχθας] καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
ἐς μέσσον κατέβαλλε, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον

(O 355—57), καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν·

ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
25 ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης·
ὥς ῥα σύ, ἤιε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
σύγχεας Ἀργείων (O 361. 62. 65. 66)·

πῶς οὖν, πεπτωκότος τοῦ μέρους τοῦ τείχους, φησὶν ὁ ποιητής·

ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
30 τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν,

ὅτε δέ, φησίν, ἑάλω ἡ πόλις,

Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδῦναι (M 10—12. 16—18);

35 ῥητέον οὖν ὅτι ἔμπεδον οὐ τὸ ἑδραῖον καθὰ νῦν σημαίνει ἡ λέξις, ἀλλὰ κυρίως τὸ ἐν τῷ πεδίῳ· καὶ πεπτωκὸς δὲ τὸ τεῖχος ἐν τῷ πεδίῳ

---

1 συννεχες A, συνεχῶς L 5 ἐποίησε περὶ γὰρ ῥόον L 7 πεδίῳ L 8 φησιν post θάλασσαν AL 10 ἐπλήμμυρε A ἀχιλλέα A καταφορὰν L 11 πεδίῳ AL 12 κατ' αὐτὸ L 13 οὐ om. A ἐπὶ θάλ. AL αὐτὸς AL 14 schol. L extremis libri Λ versibus adscriptum est, praemissis verbis ζήτει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ M ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην 16 ἄρ' om. BL 17 ἕπετο BL 21 ῥεῖ' ὄχθας om. BL ποσὶν BL 22 μέσον BL 23 καὶ μὲν ὀλ. πάλ. L 25 ῥεῖα βάλ' L 32 πατρίδα L 35 καὶ ἀπόρθητον post ἑδρ. ins. L καὶ νῦν codd.

ἔκειτο. οὐκ εἰς πτῶσιν οὖν τινα ἡ ἀναβολή, ἀλλ' εἴς τε τὴν τοῦ παντὸς πτῶσιν καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ πεδίου ἐκβολήν. τὸ γὰρ ἐπάγγελμα·

ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη·

καὶ πάντα τὰ θεμέλια κύμασι πέμπε,

λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον, 5
αὖτις δ' ἠιόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
τεῖχος ἀμαλδύνας (Μ 26—32).

ἀντίκειται οὖν τὸ ἀμαλδῦναι τὸ τεῖχος, ὅπερ ἐστὶν ἀφανίσαι ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἦν, τῷ ἔμπεδον εἶναι. οὐκ ἂν οὖν τὸ ἔμπεδον σημαίνοι τὸ ὀρθὸν ὅλον καὶ ἀκίνητον, ἀλλὰ μόνον τὸ πεδίῳ κείμενον. οὕτω καὶ 10 Ἄρατος ἐπὶ τῶν φυτῶν τῷ ἔμπεδον κέχρηται, εἰπών (phaen. v. 13)· ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται, ἀντὶ τοῦ ἐν πεδίῳ καὶ τῇ γῇ κείμενα.

*B f. 159[b] ad ἐννῆμαρ. 25. διὰ τί τὸ τεῖχος οἱ μὲν Ἀχαιοὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐποίησαν, ὁ δὲ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐννέα ἡμέραις κατέβαλον; ἄλογον γὰρ τὸ μὲν χαλεπώτερον ῥᾳδίως τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι, τὸ δὲ ῥᾷον, τὸ κατα- 15 βαλεῖν τοῦ οἰκοδομῆσαι, τοὺς θεοὺς μόλις· ῥητέον δέ· οὐκ εἰς τὸ καταβαλεῖν ταῖς ἐννέα ἡμέραις κέχρηται, ἀλλ' εἰς τὸ ἁλίπλοα γενέσθαι, καὶ τὰ θεμέλια καὶ εἰς τὴν θάλασσαν κατενεχθῆναι

φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί (v. 29),

καὶ ἔτι λειῶσαί τε τὸν τόπον καὶ 20

αὖθις δ' ἠιόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι (v. 31),

οὐ μὴν τὰ πρὸς τὸ καταβαλεῖν συνηρτημένα εἰς τὸ τέλειον τοῦ ἀφανισμοῦ καὶ τῆς ἠιόνος τὴν εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀποκατάστασιν. ἅμα δὲ καὶ τῷ ποιητῇ ἡ μὲν τῶν Ἀχαιῶν τειχοποιία οὐ παρεῖχε τὴν διατριβήν· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς τοὺς ἀριστέας ποιῆσαι λιθοφοροῦντας· ἡ δὲ τῶν θεῶν 25 μεγαλοπρεπής· τοῖς γὰρ ποταμοῖς καὶ τῇ τριαίνῃ διέλυον τὸ τεῖχος. Καλλίστρατος δὲ ἠξίου ἓν δ' ἦμαρ ἐς τεῖχος γράφειν, δασύνοντας τὸ ἕν, ἐπεὶ μηδέποτε καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐννῆμαρ ὁ ποιητὴς εἴρηκεν, ἀλλὰ πάντως ἐπάγων τὴν δεκάτην· ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατόν, τῇ δεκάτῃ τε (A 53. 54). 30

*B f. 159[b] ad ἐννῆμαρ. L f. 252[b], *Π*. ἄλογον τοὺς μὲν ἀνθρώπους ποιῆσαι <om. B> μιᾷ ἡμέρᾳ τὸ τεῖχος, τοὺς δὲ θεοὺς ἐννέα ἡμέραις καθελεῖν. οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς λέξεως λύουσι· τὸ γὰρ ἐννῆμαρ εὐεπιπτώτως λέγουσι λέγειν Ὅμηρον. οἱ δὲ δασύνουσιν, ἵνα ᾖ ἓν <ἑνὸς L> ἦμαρ. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι τότε βουλόμενος παντάπασιν ἐξαλεῖψαι τὸ τεῖχος πλασθὲν ὑπ' αὐτοῦ 35

---

3 ὄφρά κε B 4 πέμπει L 5 λείαν B 8 ὅπέρ ἐστιν B 12 ἐν τῷ πεδ. καὶ ἐν τῇ γῇ κείμ. L 14 ἄλ. γὰρ τὸ μὲν γὰρ χαλ. cod.; corr. Vill. 15 ῥάδιον cod.; corr. Bkk. 22. 23 οὐ μὴν — ἀποκατάστασιν corrupte tradita sunt; Kamm., p. 79, coni.: οὐ μὴν οὖν εἰς τὸ καταβαλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ πρὸς τὸ καταβαλεῖν συνηρτημένα εἰς τὸ τέλ. τοῦ ἀφ. κτλ. 25 pro εὐπρεπὲς in cod. ἀπρεπὲς esse videtur

---

27 Cum Callistrato Crates Mallota ap. Eust. *M*, p. 890, 35, consentit eadem res, omisso auctore, in schol. A h. v. (id. brevius L f. 253[a]).

τοσοῦτον χρόνον ἐποίηcε τῆc καθαιρέcεωc. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ προcώπου· οὐ γὰρ πρέπει τοὺc ἀριcτέαc εἰcάγειν τειχοδομοῦνταc ἐν πολλαῖc ἡμέραιc, ἀπρεπεcτέραc οὔcηc τῆc ὑπηρεcίαc.

103. πολλάκιc ἀπὸ διαφόρων κλίcεων cυνέμπτωcιc γενομένη πλανᾷ τοὺc πολλούc, ὡc ἑνὸc ὄντοc τοῦ cημαινομένου, ὥcπερ ἔχει τὸ εἴcαντο. cημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβον, καὶ τὸ ἐπορεύθηcαν, καὶ ἴcoc καὶ ὅμοιοc γενόμενοc· ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἴδω, τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ δὲ ὡμοιώθη ἀπὸ τοῦ ἐίcκω. τὸ μὲν οὖν δηλοῖ τὰ τοιαῦτα· εἴcατο δ' ὡc ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέι (ε 281), ὑπέλαβεν — τὸ δὲ ὡc ῥινόν, ὡc δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων· οὐ γάρ ἐcτιν ὡc ἐρινεόc· ἦν γὰρ ὡc ὅτε ἐρινόc —, καὶ τὸ εἴcομαι αἴ κε τύχοιμι (χ 7), ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἴcομαι, καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδῆcαι· τὸ δὲ εἰcάμενοc Κάλχαντι δέμαc (Ν 45), ὁμοιώcαc, καὶ τῷ μιν ἐειcάμενοc (Β 22), καὶ εἴcατο δὲ φθογγήν (Β 791), ἀντὶ τοῦ ὡμοίωcε, καὶ εἰδόμενοc Ἀκάμαντι θοῷ (Ε 462). [τὸ μέντοι εἴcατο νηῶν ἐπ' ἀριcτερά (Μ 118) ἀπὸ τοῦ ἴω γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἴομεν· cημαίνει γὰρ τὸ ἐπορεύθη.]

*B f. 161ᵃ ad εἴcαντο. L f. 254ᵇ, *Π*. Cf. Paris. (A. P. III, p. 17, *Π*) h. l. et EPQT ε 281.

τὸ δὲ εἴcατο ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβεν ἐκ τοῦ εἴδω, ὁ μέλλων εἴcω. τὸ δὲ εἴcατο ἀντὶ τοῦ ὡμοίωται ἀπὸ τοῦ ἐίcκω. τὸ δὲ εἴcατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἕω. ὡcαύτωc κἀν τῷ αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεcτᾶο Νότοιο εἴcομαι, ἤγουν πορεύcομαι, ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρcουcα θύελλαν (Φ 334). ὁμοίωc δὲ ἔχει καὶ τὸ ὅθι οἱ καταείcατο γαίῃ (Λ 358), ἀντὶ τοῦ κατεπορεύθη καὶ ἐν τῇ γῇ ἐπάγη, ἐπεcτηρίχθη, καὶ ἐν ἄλλοιc· ἐν γαίῃ ἵcταντο (Λ 574). καὶ εἴcομαι ἀντὶ τοῦ γνώcομαι, ὡc τὸ εἴcομαι αἴ κέ μ' ὁ Τυδείδηc (Θ 532).

---

6 cημαίνει δὲ L ἴcoc B 8 verbo τοιαῦτα schol. L finitur; reliqua in eo cod. f. 255ᵇ leguntur 9 ῥινὸν ἓν μέροc ἰδεῖν ὑπέλαβεν BL; verum cod. T (Odyss.) suppeditavit 11 τὸ γὰρ εἴcομαι L 14 δὲ om. L ἀντὶ τοῦ om. L 15. 17 v. infra ad lin. 18 sqq. 15 γὰρ ante νηῶν ins. L 19 ὡμοίωcεν L 20 ἕω pro ἕω L 21 ἤτοι L 24 quae post ἵcταντο sequuntur, in uno B exstant 25 εἴ καί μ' ὀδύ (ita fere) B

---

6 sqq. Aristarchus diplen posuit *ὅτι πολλὰ σημαίνει τὸ εἴσατο· νῦν μὲν τὸ ὥρμησε καὶ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶμι, ἐν ἑτέροις δὲ ἐφάνη, εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν, καὶ τὸ γνῶναι, εἴσομαι αἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης* (A *M* 118, cf. Lehrs, Ar. p. 148; id. fere B f. 161ᵇ ad *εἴσατο M* 118, L f. 254ᵇ ibid., Paris. ap. Cramer., p. 17, 2).

10. 11 *ἐρινόν* h. l. idem esse quod *ἐρινός* Aristarchus censuit, v. schol. *ε* 281, Eust. *ε*, p. 1536, 12.

18 sqq. Verba inde a *τὸ δὲ εἴσατο* cum superioribus non cohaerere, sed alterum esse scholium eandem rem quam ea quae antecedunt continens, quod casu cum illis coaluerit, nemo non videt. Utrum aeque ac superiora e Porphyrio petita sint an aliunde fluxerint, diiudicari nequit. Neque veri dissimile est, etiam illa *τὸ μέντοι εἴσατο — ἐπορεύθη* (lin. 15—17) ab utraque scholii parte separanda esse; eandem enim rem, quae et lin. 23 et lin. 20 legitur, tradunt;

B f. 161a ad Ὑρτακίδης. Lp f. 201b c. l. ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης.

110. βαρβαρικὴ ἡ ἀπείθεια. μιμούμενος δὲ τὴν ἀλήθειαν ὁ ποιητὴς ἕνα γοῦν τὸν ἀπειθοῦντα εἰςάγει· διὰ τί δὲ ἕνα τοῦτον; ὅτι μάλιςτα τοῖς ἵπποις ἠγάλλετο, καταςτέλλει οὖν τὴν τῶν πολλῶν ἀλαζονείαν.

*B f. 161b ad ἀναπεπταμένας. L f. 256a.

122. τὸ ἀναπεπταμένας ̔εἶχον ἀνέρες οὐκ ἔςτιν ἀντὶ τοῦ ἠνεῳγμένας μόνον, ἀλλ' ἠνεῳγμένας κατεῖχον αὐτάς, ὅπως τοὺς μὲν φίλους εἰςδέχωνται, τῶν δ' ἐχθρῶν βιαζομένων ἐπικλείωςιν. αὐτὸς δὲ τὴν λύςιν δέδωκε ςαφέςτερον ἐπὶ τοῦ Πριάμου παραςτήςας, ἔνθα φηςὶ

> πεπταμένας ἐν χερςὶ πύλας ἔχετ', εἰςόκε λαοὶ
> ἔλθωςιν προτὶ ἄςτυ πεφυζότες·
> αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύςωςιν ἀλέντες,
> αὖθις ἐπιθέμεναι ςανίδας πυκινῶς ἀραρυίας (Φ 531 sqq.).

*B f. 161b ad πύληςι. L f. 256a, *Π*.

127 sqq. ἐν τῇ τειχομαχίᾳ τεταράχθαι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα· Ἀςίου ἐπελθόντος κατὰ τὰς πύλας τῷ τείχει, ἐπιλέγει ὁ ποιητὴς περὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ·

> νήπιοι, ἐν δὲ πύληςι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίςτους,
> υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων,
> τὸν μὲν Πειριθόου υἷα, κρατερὸν Πολυποίτην,
> τὸν δὲ Λεοντῆα, βροτολοιγῷ ἶςον Ἄρηι.
> τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
> ἕςταςαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεςιν ὑψικάρηνοι
> (Μ 127—132).

διὰ γὰρ τούτων εἰπὼν τὸν Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πυλάων προπάροιθεν ἑςτάναι ὡς δρῦς, ἀναμένοντας ἐπερχόμενον μέγαν Ἄςιον οὐδὲ φέβοντο (v. 136), εἶτα ἐπάγων περὶ τῶν κατὰ τὸν Ἄςιον·

> οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐύδμητον, βόας αὔας
> ὑψός' ἀναςχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ
> Ἄςιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέςτην
> Ἀςιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε
> (v. 137—40),

πάλιν ποιεῖ τοὺς περὶ τὸν Λεοντέα καὶ Πολυποίτην ἔνδον ἐόντας, οὓς πρόςθεν ἔξω ἑςτάναι ἔφη· ἐπάγει γάρ·

---

5 ἔχον L 9 ἔχει τ' εἰςόκε L 11 ἀλέντες codd. 14 παρ' αὐτοῦ L 19 βροτολοιγὸν L 21 ὡς ὅτε δρύες B (text. habet ὡς ὅτε τε δρύες) 23 λέοντα L προπάροιθεν πυλάων L 24 ἑςτᾶναι B μετερχόμενον L 24. 25 οὐδ' ἐφέβοντο L 31 λέοντα L 32 ἑςτᾶναι B

---

neque neglegendum est, in iis verbi, quod et antea et postea ἔω dicebatur, alteram formam ἴω (v. Et. M. 301, 12 sqq.) afferri.

1—12 Scholium ad v. 122 traditum fragmentum esse quaestionis, e solutione lin. 8 commemorata sequitur; verisimile est, eam, ut quaestionem ad v. 110 servatam (ceterum vix dignam hoc nomine), olim cum ampliore fragmento ad v. 127 sqq. tradito cohaesisse (cf. imprimis p. 178, 2).

1—4 Cf. Eust. *M*, p. 895, 30.

οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
5 ἐκ δὲ τὼ ἀίξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε (v. 141—46),
καὶ πληρώσας τὴν παραβολὴν ἐπάγει·
ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς
ἄντην βαλλομένων (v. 150. 51).
10 διὰ γὰρ τούτων φαίνεται ταραχὴ τῶν ἐπῶν, πρότερον μὲν ὡς ἔξω ἑστώτων, αὖθις δὲ ὡς ἔνδον ὄντων καὶ ἐξιόντων. ὅθεν οἱ μὲν ἠξίουν προτάττειν ταῦτα τὰ ἔπη·
οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς,
ἵν' ᾖ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον·
15 ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων·
οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ὄρνυον (v. 127. 8; 141. 2)·
εἶτα συνάψαντες τοὺς ἐφεξῆς, ὧν ἡ ἀρχὴ
20 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος,
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν,
ἐκ δὲ τὼ ἀίξαντε,
ἀγροτέροισι σύεσσιν,
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν,
25 ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς
ἄντην βαλλομένων,
λαοῖσι καθύπερθε (143—47; 51—53),
εἶτα ἀνατρέχουσιν ἐπὶ τὸ τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε (v. 131), καὶ καταβάντες τοὺς δέκα στίχους ἄχρι τοῦ Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα (v.
30 140) ἐπάγουσιν οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισι (v. 154) καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἡφαιστίων δὲ διπλῆν τὴν γραφὴν εἶναι ἔφη καὶ δεῖν παραγράφειν ἢ τοὺς δέκα στίχους τοὺς ἀπὸ τοῦ τὼ μὲν ἄρα προπάροιθεν (v. 131) μέχρι τοῦ Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα (v. 140) ἢ τοὺς ιγ' τοὺς ἀπὸ τοῦ οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς (v. 141)
35 μέχρι τοῦ λαοῖσι καθύπερθε (v. 153). μήποτε δέ, κἂν οὕτως μένῃ ἡ γραφὴ καὶ ἡ τάξις, οὐδὲν ἄτοπον, πρότερον μὲν εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι περὶ τὰς πύλας ἦσαν οἱ περὶ τὸν Πολυποίτην (ἐν δὲ πύλῃσι

---

1 οἱ δ' ἤτοι εἰς (in ras.) μὴν L 2 ὄρνυον γὰρ ἔνδον ἐόντες L 3 ἀπεσσυμένους L 4 γένετ' L, id. B in textu 5. 6 ἀίξαντες et ἐοικότες L 12 τὰ ἔπη ταῦτα L 13 εἵς (e corr.) μὲν L 25 χαλκὸς — φαεινὸς om. L 31 ἡφαιστίαν L δεῖν in ras. B; καὶ δὴ παρ. L 31. 32 pro παραγράφειν Bekk. περιγράφειν coni. 32 τοὺς ἀπὸ τούτου B 33 ἢ τοὺς δεκατρεῖς L 35 μήποτε δὴ B

δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους, v. 127), ἐπισημηναμένου τε ὅτι καὶ ἔξωθεν ἑστῶτας εὗρον, εἶτα καὶ ἐπαναδραμόντος, ὅπως περὶ τὰς πύλας ἔχοντες τούς τε ἔσω παρώρμων, ἐπιόντας βλέποντες τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον, αὐτοί τε προεκδραμόντες ἀνέμενον πάντες ἔξω τὸν Ἄσιον.

καὶ γὰρ οὗτος εἷς τρόπος ἑρμηνείας, ἐκ τῶν ὕστερον ἀρξάμενον 5 ἀναδραμεῖν εἰς τὰ πρῶτα καὶ πάλιν συνάψαι ταῦτα τοῖς ὑστέροις. καὶ ἔστι συνήθης ὁ τρόπος τῆς ἑρμηνείας τῷ ποιητῇ. οὕτως γὰρ εὐθὺς κατ' ἀρχὰς τὴν μῆνιν εἰπὼν κεφαλαιωδῶς, ὅσων κακῶν αἰτία γέγονε τοῖς Ἕλλησιν, ὕστερον ἐπὶ τὰ αἴτια ἀνατρέχει ταύτης καὶ ἐπεξεργάζεται δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τὰ κατ' αὐτήν. οὕτω καὶ περὶ τῆς νόσου εἰπών· 10

Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆι χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα
Ἀτρείδης (A 9 sqq.),

ἑξῆς ἐπέξεισι, πῶς ἐπράχθη τὰ κατὰ τὴν νόσον. καὶ ἐνταῦθα τοίνυν 15 εἰπών, ὅτι περὶ τὰς πύλας εἶχον οἱ περὶ τὸν Λεοντέα καὶ ἀνέμενον πρὸ τῶν πυλῶν ἑστῶτες ἐπερχόμενον τὸν Ἄσιον, ἐπαναδραμὼν ἐξηγεῖται τὰ κατὰ μέρος, ὅτι τέως μὲν ἔνδον ἦσαν προτρεπόμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν, εἶτα, ἐπειδὴ ἐθεάσαντο τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον ἐπιόντας καὶ πεφευγότας τοὺς Ἕλληνας, αὐτοὶ ἀΐξαντες πυλάων 20 πρόσθε μαχέσθην (M 145). τὰ οὖν κεφαλαιωδῶς ἐκτιθέμενα προλαμβάνειν εἴωθε τὸ συμπέρασμα· τὰ δὲ ἀνάπτυξιν ἔχοντα πολλῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀναδραμόντα οὕτω κάτεισιν ἐπὶ τὸ τέλος.

B f. 162b ad πεπλήγετο. 162. ἀδύνατον τοῦτο ἐπὶ ὡπλισμένου· ἔστι δὲ μόνον τῆς λύπης δηλωτικόν, ὡς ἐν σχήματι γενόμενον. 25

B f. 162b ad ἄλλῃσι. L f. 258a. Lp f. 202a c. l. ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσιν. 175—81 sqq. ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, πρῶτον μὲν διὰ τὸ πύλας ἄλλας ὀνομάζεσθαι· ἀρέσκει γὰρ αὐτῷ μίαν εἶναι· εἶτα διὰ τὸ ἀργαλέον δέ με ταῦτα· φησὶ γὰρ ὅτι καὶ μὴν ἔφρασε τὴν τειχομαχίαν. εἶτα καὶ διὰ τὸ Λαπίθαι· οὐ γὰρ δεῖ ⟨e δὴ corr. B⟩, φησί, καὶ ⟨om. L⟩ τοὺς πατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς Λαπίθας καλεῖν. Πῖος δὲ ἀπολογούμενος 30 πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν, ὅτι Ἄσιος μὲν περὶ τὴν μίαν πύλην τὴν ἱππήλατον ἐμάχετο, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν περὶ τὰς μικρὰς

---

2 ἐπαναδραμόντες B, ἐπαναδραμόντα L; corr. Bkk. περὶ del. Kamm., p. 81
3 τούς τε ὄντος (supra scrpt. ἔσω) L pro παρώρμων Bkk. παρορμῶντες coni.
4 αὐτοί Bkk; codd. αὐτοῦ ἔξω πάντες L 12 νοῦσον om. B 13 ἠτίμης' L
15 ἐπεξίασι L 16 λέοντα L 20 ἀΐξαντε L 21 πρόσθεν B

---

5 sqq. Cf. Porph. *A* 1, p. 1, 6.

24. 25 Idem fere, sed peius traditum, Lp f. 202b (c. l. *ὣ πεπλήγετο μηρώ*): *ἀδύνατον τοῦτο κτλ., ἔτι δὲ μόνον τῆς λύπης δηλωτικόν, ὡς ἐν σχήματι γενόμενον.*

26 sqq. Rationes Aristarchi, quibus Pius obloquitur, melius schol. Ariston. v. 175 tradidit (cf. Lehrs, Ar. p. 125).

πύλας· τῷ δὲ ἄλλας μικρὰς εἶναι οὐδεὶς εὖ φρονῶν ἀντείποι· πῶς γὰρ τοσοῦτον πλῆθος ἐν τῷ φεύγειν διὰ μιᾶς εἰςῄει; τὸ δὲ ἀργαλέον δέ με ταῦτα πάνυ μετρίως φησὶν εἰρῆσθαι ⟨εἰρ. φης. L⟩· ἀνδρῶν γὰρ ἀναιρουμένων κατάλογον ⟨κατὰ λόγον Lp⟩ διεξιὼν καὶ τρόπους τῶν 5 ἀναιρέσεων καὶ λόγους τῶν ἀναιρούντων καὶ πιπτόντων καὶ συμπτώματα τῆς τύχης καὶ πολυμερῆ μάχην, εἰκότως ἐνδείκνυται δυσχερῆ τὴν τούτων διήγησιν. τὸ δὲ Λαπίθαι γελοιότατον ⟨γελοιότερον L⟩· πῶς γὰρ ἄλλως ἦν ὀνομάσαι ⟨corr. ex ὀνομᾶσαι B⟩ τοὺς τῶν Λαπιθῶν υἱοὺς ἢ τῷ πατρικῷ ὀνόματι;

10 200. Ζητεῖται δὲ, πῶς ὁ Ζεὺς ἐπικρατεστέρους θέλων ποιῆσαι τοὺς Τρῶας σημεῖον αὐτοῖς κωλυτικὸν ἐπιπέμπει· φησὶ γάρ· ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσι. ῥητέον οὖν, ὅτι νίκην μὲν ἐβούλετο τοῖς Τρωσίν, ἐξελεῖν δὲ τὸ δέος τῶν Ἑλλήνων· οὐ γὰρ κατὰ προαίρεσιν αὐτοὺς ἰδίαν ἐμίσει, ἀλλὰ χαριζόμενος Θέτιδι. (*B f. 163a. L f. 258a. Lp f. 202a. A.)

15 253. πῶς οὐ λέγει ἀπ' ἄλλων ὁρῶν τὴν τῶν ἀνέμων θύελλαν ἐξεγείρεσθαι ἀλλ' ἐκ τῶν Ἰδαίων; καὶ λέγομεν, ὡς διὰ τὸ ὑλικὸν πρωταίτιον. αἴτιον γὰρ καὶ ἀρχὴ τῶν ἀνέμων τὸ ὕδωρ· ἐπεὶ γοῦν καὶ ἡ Ἴδη πολυπίδακος φαίνεται, εἰκότως ἀπ' αὐτῆς ἡ τῶν ἀνέμων θύελλα ἐξεγείρεται. (Lp f. 203 c. l. ἀπ' Ἰδαίων.)

20 258. ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ κλιμάκων ἀκούσας καὶ τὸ προκρόσσας ἀποδιδοὺς ἐπὶ τῶν νεῶν κλιμακηδόν (τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυον, Ξ 35), τὸ πύργων ἔρυον ἀποδίδωσιν ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, ἀποδιδοὺς ἀνεῖλκον [ὡς κλειστῶν καὶ συγκαμπτῶν οὐσῶν τῶν κλιμάκων]. (*B f. 164b ad κρόσσας. L f. 260a, Π.)

10 scholium *B scholio manus prioris (ad λήθετο, v. 203, p. 502, 27—30 Dind.) subiunctum est; in A haec praecedunt: ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων] ὑποχωρῆσαι συμφέρον προσημαίνων· ἀριστερὰ γὰρ σημεῖα τὰ ἀπαίσια, δεξιὰ δὲ τὰ συμφέροντα   δὲ om. L   11 καταλυτικὸν BLLp   12 καὶ ῥητέον ὅτι A   21 κλημακιδὸν L   23 ὡς — κλιμάκων Kamm., p. 82, recte uncinis inclusit; v. infra ad. h. v.

---

1 Cf. Porph. *Θ* 58.

10—14 Cf. schol. Vict. *M* 209 (Bkk.) ex eadem quaestione verbis nonnihil mutatis excerptum.

15 sqq. De solutione allegorica v. ad p. 13, 8. — Similia, sed omissa quaestionis forma, Eust. h. l. attulit: *ἀπὸ Ἰδαίων δὲ ὀρέων ὄρνυται ἀνέμου θύελλα διὰ τὸ ἐκείνων καὶ πολυπίδακον καὶ πολυπόταμον* (p. 902, 59), quibuscum iungenda videntur, quae paullo ante leguntur (lin. 52): *Ζεὺς δὲ ἐγείρειν ἀνέμου ἐνταῦθα θύελλαν λέγεται καὶ κονίην φέρειν ἰθὺς νηῶν, ἢ ὁ εἰς εἱμαρμένην ἐκλαμβανόμενος, ἢ μᾶλλον ὁ ἀήρ.*

20. 21 De Aristarchi verbi *κρόσσαι* explicandi rationibus v. Lehrs, Ar. p. 225, et ap. Friedl., Ariston. p. 210; de *πρόκροσσος* id. ibid. et Friedl., p. 228.

23 Cf. alter. schol. *B f. 164b ad *κρόσσας* (id. L f. 260b): *τινὲς* ⟨om. L⟩ *κρόσσας λέγουσιν* ⟨*λέγονται* L⟩ *ὄργανά τινα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια ἔχοντα ἔνδον ἀνάβασιν καλυπτομένην, ἕως ἂν εἰς τοὺς πύργους ἀνέλθῃ ὁ τειχομαχῶν. τὸ δὲ πύργων ἔρυον κτλ.* (v. ad p. 180, 1). Eadem ap. Eust., p. 903, 18, ita tradita sunt, ut cum Aristarchi interpretatione (lin. 10: *Ἀρίσταρχος δὲ πολε-*

παραμυθεῖται δὲ ἐξ Ὁμήρου τὸ πύργων ἔρυον ἀποδιδοὺς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, ἐκ τούτων·

οἳ δὲ μένοντες
ἕστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
Τρώων ὁρμήσειεν (Δ 333—5), 5

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Τρῶας ὁρμήσειεν· οὕτω καὶ τὸ πύργων ἔρυον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, καὶ ἀκόντισαν Ἰδομενῆος (Ν 502). οὐκ εἰσὶ δὲ κρόσσαι αἱ κλίμακες, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ἐξέχοντες λίθοι ἐν τοῖς πύργοις, οὓς ποιοῦσιν εἰς τὸ ἐμποδίζειν τὰς τῶν μηχανημάτων ἐμβολάς. οὕτω καὶ κροσσοὺς ἱματίων λέγομεν τοὺς ἐξέχοντας στήμονας· καὶ πρό- 10 κροσσαι δὲ αἱ νῆες αἱ μὴ ἐπ' ἴσου στίχου εἱλκυσμέναι ἀλλ' ἐξέχουσαί εἰσιν, ἐφ' ὧν διὰ τὸ μὴ πάντας ἔχειν ἰσαρίθμους * * * * * στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον (Μ 259), τοὺς λεγομένους προμαχῶνας.

438. Π 558.

1 δὲ om. L ἀντὶ τοῦ om. L 4 ὁπότε L ἀχαιὸς L 6. 7 ἀντὶ τοῦ post ἔρυον om. L 10 κρόσσους codd. ἱμάτια λέγ. τὸν ἐξέχοντα στήματα L 10. 11 προκρόσσαι B καὶ πρόκροσσαι δὲ λέγονται v. L 12 ἴσχειν L lacunae quam post ἰσαρίθμους statui in codd. vestigium non exstat; Kamm., p. 82, ultima ita constituit: ἀλλ' ἐξέχουσαί εἰσι διὰ τὸ μὴ πάσας ἔχειν ἴσας ῥυθμούς. Quae sequuntur ex alio scholio influxisse existimavit 13 ἐμόχλευον codd.

μικὰς κλίμακας ὑποτρόχους τὰς κρόσσας νοεῖ, ἤτοι μηχανὰς κλιμακώδεις, cf. schol. min. *M* 444) minime cohaereant. Sequitur igitur vel hinc, verba *ὡς κλειστῶν — κλιμάκων*, quae supra uncinis inclusimus, Aristarcheis male adiecta esse.

1 sqq. †*B (v. ad p. 179, lin. 23): .... *τὸ δὲ πύργων ἔρυον ἐπὶ τοὺς πύργους λέγει· εἷλκον γὰρ τὰ ὄργανα πρὸς τοὺς πύργους· ἐπάλξεις δὲ οἱ προμαχῶνες.*

†B f. 164b ad *κρόσσας* (id. Lp f. 203b c. l. *κρόσσας μέν*): *τὰς πολεμικὰς κλίμακας· λείπει δὲ ἡ κατά, ἵν' ᾖ κατὰ τῶν πύργων ἔρυον.* (Add. *B: *οἱ δὲ τοὺς ἐν τοῖς πύργοις ἐξέχοντας λίθους*, in Lp alia sequuntur, = B p. 505, 4. 5 Dind.). *Κατὰ τῶν πύργων* h. l. eodem sensu accipiendum esse quo *ἐπὶ τοὺς πύργους*, vel e schol. Porphyriano ad *Δ* 334 edito sequitur.

8 sqq. *κρόσσας* idem esse quod *κεφαλίδας* ipse Aristarchus in commentariis docuerat. — Eust. p. 903, 12: *οἱ δέ τινές φασιν, ὅτι κρόσσαι αἱ τῶν πύργων ἐξοχαί, ὡς καὶ κροσσοὺς ἱματίων φαμέν.* Ad *κροσσοὺς ἱματίων* etiam ap. Apollon., Hesych., Etym. M. recurritur.

13 †*B (f. 164b) v. 259: *ἤτοι τοὺς προμαχῶνας* (subiuncta scholio manus prioris ad *στήλας*: *στήλας τοὺς θεμελίους παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν τὸ τεῖχος ἵστασθαι. οἱ δὲ τὰς ἀντηρίδας*).

PORPHYRII

QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ILIADEM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

FASC. II.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXII.

N

3. Αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ. ἀδύνατόν φασιν· εἰ γὰρ ἀπετράπη ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπὶ τὴν Μυσίαν κατὰ τὰ τῆς Ἀσίας ἔθνη, ἀδύνατον τὴν Θρᾴκην καθορᾶν οὖσαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· οὐ γὰρ λέγει τὴν Θρᾴκην αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ τὴν Θρᾳκῶν
5 γῆν, ἧς ἦσαν ἄποικοι, κατοικοῦντες δὲ Ἀσίαν, Βιθυνοί τε καὶ οἱ Θυνοί, Θρᾳκῶν ἄποικοι.

*B f. 169ᵃ ad πάλιν. L f. 269ᵃ, Π.

18. εἰ συνεχῆ, φησὶ, προέβαινε, πῶς παρακατιών φησι τρὶς μὲν ὀρέξατο (v. 20); ἢ τάχα τὸ κραιπνὰ ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ ἰσχυρά.

B f. 169ᵃ ad κραιπνά.

20 sqq. ἐζήτηται διὰ τί εὐθέως οὐ πορεύεται εἰς Τροίαν ὁ Πο-
10 σειδῶν, ἀλλὰ τὸν χρόνον δαπανᾷ πορευθεὶς εἰς Αἰγάς. ῥητέον οὖν ὅτι δυοῖν ἕνεκα πραγμάτων μεμηχάνηται αὐτῷ ἡ ἀποδημία, πρῶτον μὲν ἵνα ἀποπλανήσῃ τὸν Δία ὡς ἀπολελοιπὼς τὸν πόλεμον, δεύτερον δὲ ἵνα καθοπλισθῇ εἰς τὸν τοῦ Διὸς πόλεμον, ἐὰν ἄρα φωραθεὶς εἰς τὴν συμμαχίαν κινδυνεύσῃ.

*B f. 169ᵃ ad ἐνοσίχθων v. 10. L f. 268ᵇ. A f. 164ᵃ.

15 ..... τίνος δὲ ἕνεκεν ἐπὶ τὰς Αἰγὰς ἄπεισι, καὶ δυνάμενος ἐν Τροίᾳ εὐθὺς γενέσθαι μετὰ τὸ λιπεῖν τὴν Σαμοθρᾴκην; ἴσως οὖν πρὸς κατάπληξιν τῶν Τρώων ἄπεισι τὸ ξίφος ληψόμενος .....

B f. 169ᵃ ad τρὶς μέν. Lp f. 208ᵇ c. l. τρὶς μὲν ὀρέξατ'.

1 εἰς τὸ αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν κτλ. L 2 μισίαν καὶ τὰ τῆς Ἀσ. L 5 κατοικοῦσι δὲ L βηθυνοὶ BL θϋοὶ (e corr.) L 6 Θρᾳκ. ἄπ. del. Kamm., p. 83 9 οὐκ εὐθείᾳ A, εὐθέως (supra scripto οὐκ vel μὴ) L 10 εἰς om. A καὶ ῥητέον ὅτι AL 11 πραγμάτοιν L 13 τοῦ om. A 14 κινδυνεύῃ A

4 Aliter Eust. *N*, p. 916, 54 sqq.

7. 8 Idem schol. Lp (f. 208ᵇ, c. l. *κραιπνὰ ποσί*), ubi *ὀρέξετο* pro *ὀρέξατο* legitur. Simil. Vict. f. 228ᵃ (in fine: *ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ σπουδαῖα*).

17 Addit nonnulla Vict. (f. 228ᵃ, qui in iis quae antecedunt cum BLp fere congruit): *ἢ ὁπλιεῖται ὡς οὐκ ἀνεξόμενος* <*—μένου?*> *Διός. ἢ τῷ ἐπιτερπεῖ τῆς φράσεως τὸ τῆς μάχης στυγνὸν διαλύει. ἢ ἀναχωρεῖ ὅπως μὴ ὑπόνοιαν δῷ τοῖς Τρωικοῖς* ... Quae quoniam ex parte iis quae altera quaestione h. l. edita continentur respondent, haud scio an ad ipsum Porphyrium referenda sint, quamvis illa *ἢ τῷ ἐπιτερπεῖ — διαλύει* (cf. Eust., p. 918, 4 sqq.) a ratione eius aliena esse videantur. Qua de re utcunque statuetur, quaestiunculam a Vict. v. 23 (pertinet ad v. 34) servatam (... *διὰ τί δὲ τοὺς ἵππους καταλιμπάνων αὐτοὺς καὶ θᾶττον βαδίζων; ἢ οὖν καλλιγραφῆσαι βούλεται ὁ ποιητὴς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἢ προπαρασκευάζεται τῷ Διί* ...) nihil esse nisi eandem quam huc attulimus in alteram formam redactam apparebit.

34. v. ad p. 183, 17.

A f. 165ᵃ. L f. 270ᵃ.

70. . . . . . πῶς δέ, φηςίν, ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴαντα; καὶ ῥητέον ὅτι φαντασίαν τινὰ παρέχει τὸ θεῖον ἑαυτοῦ.

B f. 172ᵇ ad οἰςόμενος. L f. 273ᵇ

168. . . . . . διὰ τί δὲ οὐκ ἄλλον πέμπει, ἀλλ' αὐτὸς ἄπειςιν; ὅτι ἐν τῷ θορύβῳ κεχώριςται τῶν δορυφόρων, καὶ ἡ ςκηνὴ πληςίον ἦν, 5 καὶ οἱ πεμπόμενοι οὐχ ὁμοίως ταχεῖς, καὶ παρὼν δὲ ὅμοιος ἦν τῷ μὴ παρόντι δόρυ μὴ ἔχων . . . . .

295. Ψ 269.

340 (= Vat. Ζητ. θ') edit. in fine operis.

*B f. 176ᵃ ad ἔριδος. L f. 280ᵃ, Π, εἰς τὸ οἱ δ' ἔριδος.

358—60. ἐν τοῖς οὕτω λεγομένοις 10

τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πτολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροιςι τάνυςςαν,
ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυςεν

δυνατώτερα καὶ τολμηρότερα ἀπὸ τῶν εἰς πέρατα ςχοινία ςυμβαλλόντων καὶ εἰς δεςμὸν ἐπαλλαττόντων τὰ πέρατα, ἔπειτα τεινόντων μετενήνοχεν, 15 ἔριδος, λέγων, καὶ πολέμου τὰ πέρατα ἐναλλάξαντες καὶ δήςαντες ἐτάνυςαν ἐπ' ἀλλήλους, οὕτως ἰςχυρῶς τὴν ἔριν τῷ πολέμῳ ςυνδήςαν-

---

2 A (c. l. οἰωνιςτής) praemittit οἰωνοςκόπος, quod L om. δὲ om. L ὁ Ποc. post τὸν Αἴαντα L 4 B praemittit: οἰςόμενος ἑαυτῷ, quae L in lemmate habet δὲ om. L 6 ὁ (pro καὶ) παρ. δὲ L 7 de iis quae in codd. sequuntur v. infr. ad lin. 4 sqq. 11 οἴδ' L πολέμοιο L 12 τάνυςαν L 14 ςχοινίων L 15 ἀπαλλαττόντων L 17 ἐτάννυςαν L

---

2 sqq. Cf. Porph. *Γ* 396. 7.

4 sqq. Simillimum est schol. Vict. (f. 232ᵇ): *διὰ τί δὲ οὐκ ἔπεμψεν ἐπὶ δόρυ ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν; ἢ ὅτι ἐν τῷ θορύβῳ κεχώρισται τῶν δορυφόρων καὶ πλησίον ἦν ἡ σκηνή, καὶ οἱ πεμπόμενοι· οὐχ ὁμοίως ταχύνουσι, καὶ παρὼν ὅμοιος ἦν τῷ μὴ παρόντι δόρυ οὐκ ἔχων. τὸ δὲ ὅλον διὰ τὸ ἀναπαῦσαι τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τῆς μάχης τοῦτο πράττει ὁ ποιητής, ὅπερ ἔσται Ἰδομενέως αὐτῷ συμβαλόντος.* — Postrema verba (*τὸ δὲ ὅλον κτλ.*) docent non multum esse fidendum iis quae BL addunt: *τοὺς μὲν οὖν ὡς τραυματίας πιθανῶς ὁ ποιητὴς τοὺς δὲ καὶ ὅπλων ἐνδεεῖς ποιεῖ*: utroque scholio aliena adhaesisse videntur. Certius etiam de extremis schol. BL verbis (*δύο δὲ εἶχε δόρατα κτλ.*) iudicandum est, quae in Vict. novo lemmate (*ὃ οἱ κλισίηφι λέλειπτο*) a reliquis disiuncta sunt.

16 Secundum Didymum (A v. 359) Aristarchus, sive *ἐπ' ἀμφοτέροισι* sive *ἐπ' ἀλλήλοισι* legeretur, ita accepit. Aliter id. ap. Ariston. (ibid.): *ὅτι παραλληγορεῖ, δύο πέρατα ὑποτιθέμενος, ἕτερον μὲν ἔριδος ἕτερον δὲ πολέμου, ἐξαπτόμενα κατ' ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων*, quam interpretandi rationem Crateti schol. B h. v. (id. LLp Vict.) tribuit. Illam etiam Alexander Cotyaensis secutus est, v. schol. A (f. 171ᵃ) v. 358, quod Lehrs, qu. ep. p. 11, e Porphyrio fluxisse existimavit: *ὁ λόγος· οἱ δὲ τὸ πέρας τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἔριδος συνάψαντες ἐπέτειναν ἀμφοτέροις, οἷον ἀμφοτέρωθεν. μετενήνεκται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν δεσμῶν, τῷ δὲ ἐπαλλάξαι ἐπὶ τοῦ συνάψαι χρῶνται καὶ τῶν πεζολόγων τινές, πλεονάζει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικός, ἐπηλλαγμένα λέγων τὰ συνημμένα· οὕτως ὁ Κοτυαεύς.* Mihi de origine ita ut in textum recipere velim non liquet. — Neque extremo schol. B h. v. (f. 176ᵃ, id. L f. 279ᵇ,

τες, ὡς τὸν δεςμὸν τοῦτον ἄρρηκτον μὲν εἶναι καὶ ἄλυτον αὐτοῖς, πολλῶν δὲ γούνατ' ἔλυςε. σκέψαι δὲ εἰ μὴ κακοζήλως εἶπε τὸν μὲν δεςμὸν ἄρρηκτον καὶ ἄλυτον, πολλῶν δὲ γούνατ' ἔλυςεν, ἐν δὲ ἄλλοις οὐκ ἔφη ἄρρηκτον ἀλλ' ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο
5 βαρεῖαν (Υ 55), καὶ ἐν ἄλλοις.

443. τὸ σπαίρειν καὶ τὸ σκαίρειν τινὲς συγχέουσι, ταὐτὸν δηλοῦν νομίζοντες, καίπερ Ὁμήρου διακρίνοντος· τὸ μὲν γὰρ σπαίρειν μετὰ τοῦ ᾱ κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν λέγει ἀσπαίρειν· ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα (μ 254) καὶ ἀσπαίροντα λαβών (τ 229) καὶ ἣ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα
10 καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν ἔγχεος (Ν 443) καὶ ἤσπαιρ' ὡς ὅτε βοῦς (Ν 571). τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι μετὰ τοῦ ᾱ· μολπῇ δ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο (Σ 472). ἔστιν οὖν ἡ διαφορὰ ὅτι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουσόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ γίνεται ἐν ἰχθύσι καὶ τῷ δεδεμένῳ κατὰ τὸν ποιητὴν βοΐ, τὸ δὲ σκαίρειν ἔμ-
15 μουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὔρυθμον. οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρον καὶ τὸν σκάρον κατὰ διαφόρους ἐννοίας προσηγορεῦσθαι, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίας ἑκατέρων γινομένης. τὸ δὲ σκαίρω πάντως ὀξυτέρας, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πολύσκαρθμον Μύριναν προσεῖπεν ὁ

*B f. 178ª ad ἀσπαίρουσα L f. 283ª, *Π*. Vict. f. 245ª (ad v. 571).

---

4 βαρείην L   8—10 post ἀσπαίρειν Vict. haec tantum: ἀσπαίροντα λαβών καὶ ὡς ἐνταῦθα. τὸ δὲ σκαίρειν κτλ.   10 πολέμιζεν L   14 ἰχθῦσι B   δεδεμμένω B   16 τὸν σπαίροντα καὶ τὸν σκαίροντα L   διαφόρου Vict.   17 οὐχ ὁμοίως ἑκατέρῳ γινομένης, τῷ δὲ σκάρῳ Vict.   18 post ὀξυτέρας in B sequitur φωνῆς, quod verbum delendum esse punctis circum positis is qui scholium scripsit significavit. Concludas ex eo verbo, in archetypo eius codicis eundem versum Oppianeum, qui scholio excerpto male immixtus est, proxime fuisse, ad quem oculus male aberraverit   ἀφῆς pro ἀφ' ἧς L   πολύκαρθμον L   μύ-

---

Lp f. 215ª) quae leguntur: *πῶς δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεστραμμένος ὢν συμβάλλει τὴν μάχην; κτλ.*, recepi, quoniam schol. Vict. (f. 238ᵇ) haec tantum habet: *ἀπέστραπται γὰρ ὁ Ζεύς. ἀλλ' ἐπὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ κτλ.*

6 sqq. †B f. 259ª ad *σκαίροντες* Σ 572 (id. fere Townl. ap. Cram., A. P. III, p. 289, 28, et cum eo congruens Vict. f. 358ª): *τὸ σπαίρειν ὁ ποιητὴς κατὰ Ἀττικοὺς ἀσπαίρειν φησὶ μετὰ τοῦ ᾱ, οἷον ἀσπαίροντα λάων* ⟨*λαὸν* B⟩, *ἤσπαιρ' ὡς ὅτε βοῦς, τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι. τὸ μὲν οὖν σπαίρειν ἄμουσόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ τινες ἐν ἰχθύσι* ⟨*ἰχθῦσι* B⟩ *καὶ τῷ δεδεμένῳ βοῒ λαμβάνουσι, τὸ δὲ σκαίρειν ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὔρυθμον. οἶμαι δὲ ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρον καὶ τὸν σκάρον οὕτω προσηγορεῦσθαι* ⟨*—ρεῦθαι* B⟩, *τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίως ἑκατέρῳ γινομένης, τῷ δὲ σκάρῳ πάντως ὀξυτέρας.* [*καὶ Ὀππιανὸς ἐν τοῖς Ἁλιευτικοῖς* (I, 134. 5) *φησι· καὶ σκάρος, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι* ⟨*ἰχθῦσι* cod.⟩ *φθέγγεται ἰκμαλέην λαλιὴν ἀφείς*]. *καὶ τὴν πολύσκαρθμον Μύριναν* ⟨*μύριννων* B⟩ *ὁ Λυκόφρων* (243) *φησὶ* ⟨*φησὶν ὁ ποιητὴς* recte Townl. et Vict.⟩ *μίαν τῶν Ἀμαζόνων. καὶ εὐσκάρθμους ἵππους ὁ ποιητὴς καλεῖ* ⟨om. *ὁ ποιητ. καλ.* Townl.; in Vict. man. post. verba inde ab *εὐσκάρθμους* in marg. scripsit⟩. — Transierunt eadem in Epimer. An. Ox. I, p. 391, Etym. M. 722, 51; pauciora ap. Eust. Σ, p. 1164, 30. — Ceterum cf. ad *ζητ.* 33 (in fine libri).

18 A *B* 814: . . . . *Μύρινα δὲ Ἀμαζόνος ὄνομα*, cf. Strab. XII, 8, 6, p. 573.

ποιητὴϲ (Β 814) μίαν τῶν Ἀμαζόνων, ὥϲ φαϲι, καὶ εὐϲκάρθμουϲ ἵππουϲ (Ν 31). ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ τὸ ϲκιρτᾶν καὶ ϲκαρδαμυκτεῖν τοὺϲ ὀφθαλμοὺϲ εἴρηται.

470. ad ζητ. ιγ′ (in fine operis).

B f. 179ᵃ ad γάνυται.

493. . . . . . πῶϲ δὲ τοὺϲ τοϲούτουϲ ἡγεμόναϲ ἐνὶ κτίλῳ εἴκαϲεν; 5
ὅτι πάντων ἡγεμονικώτατοϲ ἦν Αἰνείαϲ.

B f. 179ᵃ ad ἀκόντιϲεν.

502. εἰ αὐτοϲχεδὸν ὡρμήθηϲαν, πῶϲ ἀκοντίζει; ὑποκεχωρήκει γὰρ Ἰδομενεὺϲ ὡϲ πόρρωθεν ἀγωνιούμενοϲ.

*B f. 179ᵇ. L f. 285ᵇ. A f. 174ᵃ.

521. ἐζήτηται δὲ πῶϲ θεὸϲ ὢν ὁ Ἄρηϲ οὐκ ᾔδει περὶ τοῦ υἱοῦ. ῥητέον οὖν ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οἱ θεοὶ ϲωματικῶϲ λαμβανόμενοι ἀνθρωποειδῶϲ ἐφίϲτανται· ἀθαναϲίᾳ γὰρ διαφέροντεϲ μόνον ἀνθρώπων τοῖϲ αὐτοῖϲ ἐνέχονται πάθεϲιν. 10

643. Ε 576.

658. 59. ibid., ad p. 84, 24 sqq.

686. v. Herm. XIV, p. 248. 15

745. Θ 233, p. 122, 15; ibid. ad lin. 22.

814. in fine operis ad ζητ. 34.

*B f. 186ᵃ ad βουγάιε. L f. 295ᵇ, Π. Cf. HQ ϲ 79.

824. τὸ βουγάιον ἀκουϲτέον διὰ τὸ ὑπερμεγέθη ἔχειν βοείαν ⟨βοίειαν L⟩ ἀϲπίδα, ὡϲ εἰ ἔλεγεν· ὁ γαίων ἐπὶ τῇ ἀϲπίδι, ὡϲ κύδεϊ γαίων (Α 405). ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου· 20

νῦν μὲν μήτ' εἴηϲ βουγάιε μήτε γένοιο

(ϲ 79), χαριεντιζομένου ἀκουϲτέον διὰ τὸ μέγεθοϲ, ὡϲ ὑπερμεγέθη ἂν ἔχοντοϲ ἀϲπίδα. λέγει δέ· μὴ εἴηϲ μέγαϲ μηδὲ γένοιο μέγαϲ, ᾧ ὅμοιον τὸ ἦ μάλα Ἶροϲ ἄιροϲ (ϲ 73), ἀπαγγέλλων ὅτε πού τιϲ ἀνώγοι

ραιναν B, μυρίνναν L 1 μία Vict. ὣϲ φαϲὶ B 2. 3 ἐν ϲυνηθείᾳ τὸ ϲκ. καὶ τὸ ϲκαρδ. Vict. ϲκαρδαμικτεῖν L 9 scholium *B subiunctum est scholio man. prioris ad βριήπυοϲ v. 521 relato, A (c. l. οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυϲτο) praemittit verba οὐδέποτε ἐμεμαθήκει δὲ om. L 11 ἐπίϲτανται BL 11. 12 ἀθαν. μόνῃ διαφέροντεϲ τῶν ἀνθρ., τοῖϲ δ' αὐτοῖϲ ἐν. πάθ. A

5—8 Eadem sine ulla fere varietate in codd. L (f. 284ᵇ) et Lp (f. 217) c. l. *γάνυται δ' ἄρα* et *πρῶτος ἀκόντισεν*, prius etiam in Vict. (f. 243ᵃ), leguntur.

9 sqq. Cf. Vict. (f. 243ᵃ) v. 521: . . . . *οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἀνθρωποπαθεῖς οἱ Ὁμηρικοὶ θεοί* . . . ., quae verba schol. B (Dind. IV, p. 26, 16), quod L et Lp sequuntur, male contraxit.

19 Cf. B f. 186ᵃ ad *βουγάιε* (id. A f. 180ᵃ, L f. 295ᵇ, Lp f. 224ᵃ c. eod. lemm.): . . . . *ἢ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι γαίων* . . . ., Eust. *N*, p. 962, 3.

20—22 Aliter BQ *σ* 79: *ἐπὶ μὲν τοῦ Αἴαντος ἐπὶ τῇ βοῒ γαίων, ὅ ἐστι τῇ ἀσπίδι· νῦν δὲ χαριεντιζόμενος ἐπὶ τῷ γαυριῶντι τῇ ἀναισθησίᾳ φησί.* Cf. Eust. *σ*, p. 1838, 4.

23. 24 Porph. in quaestione in cod. B ad Z 201 relata (= Vat. *ζητ. ια′*), in fine operis edenda: . . . . *πόθεν οὖν Ἶρος καλεῖται; οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι.* Nostro loco sine dubio male excerpto, nisi casu verba *ᾧ ὅμοιον — ἀνώγοι* adhaeserunt, dicere videntur: qui neque nunc neque postea Irus erit (= *μηδὲ εἴης μηδὲ γένοιο*) neque nuntii munere fungetur.

(c 7). τούτῳ <B ex οὕτωc corr.> ὅμοιον τὸ οὕτω γάρ κεν δή μοι ἐυκλείη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα (ξ 402), ταὐτὸ τῷ εἴη καὶ γένοιτο.

Ξ

1. ..... ἐζήτηται δὲ πῶς ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοcοῦτον πίνει, ἀρξάμε-
5 νοc ἀπὸ τῶν ἐcχάτων τῆc Λ. καὶ ῥητέον ὅτι οὐ τοcοῦτον χρόνον ἔπινεν, ἀλλ' Ὅμηροc, κατὰ παρέκβαcιν ἀπαγγείλαc τὰc πράξειc, βουληθεὶc δὲ ἐπὶ τὸν Νέcτορα μεταβῆναι, πάλιν ἀπὸ ταύτηc τῆc πράξεωc ἤρξατο, ἀφ' ἧcπερ αὐτὸν καὶ κατέλιπε ποιοῦντα.

A f. 180ᵇ c. l. Νέcτορα δ' οὐκ ἔλαθεν. L f. 296ᵇ. Cf. Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 18, 32.

ἀκολάcτωc, φαcί, καὶ ὡc μέθυcοc πίνει. τάχα γοῦν τὸν κυκεῶνα
10 πίνειν φηcίν, ὃc εἶχε καὶ οἶνον. τινὲc δὲ cτίζουcιν εἰc τὸ ἰαχή, καὶ τὸ ἑξῆc οὕτωc· ἀλλὰ καὶ πρὸc τὸν Ἀcκληπιάδην πίνοντα ἔφη. ὁ δὲ Ἀρίcταρχοc ἀντὶ τοῦ ὁμοίωc τῷ Μαχάονι, ὡc τὸ cὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπηc (ε 205), παρών τε καὶ ἀπών, τόν τε πέρ πλεονάζειν, ὡc τὸ ἔφυγόν περ αἰπὺν ὄλεθρον (ρ 47).

B f. 186ᵇ ad πίνοντά περ. L f. 296ᵃ c. l. πίνοντα. Lp f. 224ᵃ. Cf. Paris. l. c. lin. 25.

15 5. ad Λ 624 (in Addendis ad p. 167, 27 sqq.).

74 sqq. ἐζήτηται πῶc ὁ Ἀγαμέμνων οὕτωc ἀcτρατήγωc φυγεῖν προcτάccει τοῖc Ἕλληcι, λέγων νῆεc ὅcαι πρῶται [καὶ τὰ ἑξῆc]. ῥητέον οὖν, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων γινώcκων αὐτοὺc μὴ φευξομένουc διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετήν, καὶ ὅτι οὐδὲ λαθεῖν ἠδύναντο τοὺc πολεμίουc, ἐπι-

*B f. 188ᵃ ad πρῶται v. 75. L f. 299ᵃ c. l. ἦν καὶ τῇ (v. 78). A f. 182ᵃ c. l. ἦν καὶ τῇ.

---

4 quae A praemittit: cφόδρα cυνετῶc εἰcάγεται ὁ Νέcτωρ κτλ., in L altero scholio continentur iis quae supra edidimus subiuncto; L praem. ἀπορία   ἐπὶ τοιοῦτον A, ἐπὶ τοcοῦτον χρόνον L   5 ante καὶ ῥητ. L λύcιc ins.   6 παρέκταcιν L   6. 7 βουληθεὶc τε ἐπὶ τὸν Ν. πάλιν ἐπανελθεῖν ἀπὸ ταύτηc κτλ. L   9 schol. Lp, quod subiunctum est alteri scholio ad eund. versum pertinenti (= IV, p. 38, 7—9 Dind.), inc.: τὸ δὲ πίνοντα ἀκολάcτωc φηcὶ καὶ κτλ.   γοῦν, γ postea add., B; οὖν Lp   11 ἔφην Lp   ὁ in ras. (fuit maior littera; an signum schol. finiti?) B   13 πλεονάζει L Lp   14 addit Paris. (lin. 30) ὡc ἐπιπολαίαc δὲ οὔcηc τῆc πληγῆc κτλ., e schol. Λ 624 Porphyriano excerpta, quae B scholio ad v. 5 pertinenti (p. 38, 24 Dind.), a Porphyrio alieno, subiungit   16 L. praem. ἀπορία, A: ἐὰν ὅλωc καὶ δι' αὐτῆc   ἐζήτηται δὲ πῶc κτλ. AL   ἀcτρατηγήτωc post Kamm., p. 87, L. Dindorf   17 καὶ τὰ ἑξ. addidi, codd. om.; praeter ea λέγων om. L, λέγων — πρῶται om. B   18 ante ῥητ. L ins. λύcιc   ὁ om. A   19 οὔτε (om. ὅτι) A   ἠδύνατο BL

---

11. 12 Collato schol. Vict. (f. 252ᵇ) verba inde a lin. 11 ita exhibente: *τινὲς δὲ τὸ ἔμπης εἰς γαῖάν τε καὶ οὐρανόν* (Ξ 174), *σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, ὁμοίως παρών τε καὶ ἀπών, τόν τε πέρ πλεονάζειν, ὡς ἐν τῷ μηδέ μοι ἦτορ ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον*, sequitur hanc scholii partem et hic et illic decurtatam esse, ita ut suspicari in promptu sit, quae in pleniore quaestione ex Aristarcho de v. *ἔμπης* notionibus allata essent, male huic loco interpretando adhibita esse (cf. Lehrs, Ar. p. 142). Sed dubitari potest, num haec verba e Porphyrio petita sint (v. ann. crit. lin. 11).

τρέπει αὐτοῖς φεύγειν, ἵνα μὴ δόξῃ παρὰ δύναμιν κατέχων αὐτοὺς ἕνεκα τοῦ καθ' ἑαυτὸν χρησίμου αἴτιος γίνεσθαι τοῦ πάντας ἀπολέσθαι, τοὐναντίον δὲ εὔνοιαν ἑαυτῷ πορίσηται διὰ τὸ πᾶν ὁτιοῦν αἱρεῖσθαι ποιεῖν, καὶ ὑπομένειν καὶ τὴν ἐκ τῆς φυγῆς ἀδοξίαν ἕνεκεν τῆς ἐκείνων σωτηρίας.

B f. 188ª ad ὅσαι v. 75. L f. 299ª. Lp v. 74.

ἢ νοσῶν οὐχ ὁρᾷ τὸ χρειῶδες, ἢ τῶν ἀριστέων πειρᾶται· οἶδε γὰρ 5 ὅτι ἐν ἡσυχίᾳ μὲν τῶν πραγμάτων κειμένων ὑποπίπτουσι τοῖς ὑπερέχουσιν ἕκαστος, κινδύνου δὲ ἐπιγενομένου δηλοῦσι τὴν προαίρεσιν, οὐδὲν τῆς οἰκείας ἀσφαλείας προτιμῶντες. καὶ ἰδίως μὲν αὐτὸς πάλιν δοκιμάζειν βούλεται. καὶ πρὸς σώφρονας ὁ λόγος, καὶ οὐκ εὐθὺ πηδήσουσι πρὸς πρᾶξιν. βούλεται δὲ παρακληθῆναι ἑαυτῷ τὸν στρατόν, ἀλλὰ διὰ 10 τῶν ἡγεμόνων· δι' ἑαυτοῦ γὰρ οὐκ ἐδύνατο, ὡς τοῦ παρόντος κινδύνου διὰ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν τὴν αἰτίαν φέρων.

**B f. 188ᵇ ad ἐγγὺς ἀνήρ v. 110. L f. 300ª. A f. 182ᵇ c. l. ἐγγὺς ἀνήρ.

109. ἐζήτηται διὰ τί νῦν Διομήδης συμβουλεύει καὶ οὐχ ὁ Νέστωρ. ῥητέον οὖν ὅτι τὸ μὲν γῆρας ἐν τοῖς δεινοῖς ἐστιν ἐπισχετικόν, ἡ δὲ νεότης θαρσαλεωτέρα. ἄλλως τε καὶ Διομήδης ἐν τῇ προτέρᾳ βουλῇ 15 (Ι 32 sqq.) θαυμασθεὶς νῦν μᾶλλον τεθάρρηκε καὶ προήρπασε τῶν πρεσβυτέρων τοὺς λόγους.

**B f. 189ª. L f. 300ᵇ.

114 sqq. [καὶ] διὰ τί νῦν ὁ Διομήδης ἑαυτὸν γενεαλογεῖ; ῥητέον οὖν ὅτι πάνυ ῥητορικῶς· δεῖ γὰρ ἐν ταῖς συμβουλαῖς προαποδεικνύειν, ὡς εἰσὶν οὐχ οἱ τυχόντες ἀλλὰ πολλῷ κρείττους, ἵν' οὕτως ὡς ἂν καλ- 20 λίονες εἰπόντες πείσωνται.

*B f. 189ᵇ ad μέγ'. A f. 183ª.

147. πῶς δέ, φησίν, ὁ Ποσειδῶν ὁμοιωθεὶς πρεσβύτῃ ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν ἐφθέγγετο; ῥητέον ὅτι τῇ μὲν ὄψει πρεσβύτης ἐφαίνετο, τῇ δὲ φωνῇ τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν ἐπεδείκνυτο.

B f. 189ᵇ ad ἄυσεν.

..... πῶς δὲ ὁ κλέπτων τὴν μάχην βοᾷ; ἐπεὶ εἶπεν· ἠχὴ δ' 25 ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς (Ν 837).

---

1 αὐτοὺς A κατέχειν AL, κατέχων (ων ex ειν corr.) B αὐτοὺς om BL ἕνεκεν τοῦ καθ' ἑαυτοῦ χρ. A 2 γενέσθαι A τῷ πάντας ἀπ. B, τοὺς πάντ. ἀπ. A 3 αὐτῷ B 5 ὁρᾶι (ι in ras. adscr.) B 9. 10 καὶ οὐκ εὐθὺς πηδήσαντας πρὸς πράξεις L 13 ἐζήτ. νῦν διὰ τί ὁ Δ. L καὶ οὐ Νέστωρ A 14 ῥητέον δὲ ὅτι A δεινοῖς om. A, addito post τοῖς signo, quo indicaretur deesse verbum in margine addendum, quod addere is qui schol. scripsit oblitus est 15 θαρσαλεώτερον AL συμβουλῇ AL 16 προήρπακεν AL 18 scholium **B (uno ∴ signo interiecto) subiunctum est alteri scholio **B ad πλαγχθείς v. 110 relato (IV, p. 45, 3—11 Dind.), unde καὶ illud, quod initio eius legitur, explicatur; idem verbum eodem loco in L legi, in quo alterum scholium in pagina antecedenti scriptum est, inde explicatur, quod e libro cod. B simillimo transcriptus est; id. cod. ante καὶ habet ἀπορία ante ῥητέον L λύσις, om. οὖν 21 πείσονται L 22 δὲ om. A ποσειδών, ὼ corr. ex ῶ, A 23 φθέγγεται A καὶ ῥητέον ὅτι A δὲ post φωνῇ A 24 ἐνεδείκνυτο A

---

5 sqq. Eadem fere Vict. f. 255ª, cum quo †Eust. Ξ, p. 967, 44 sqq. verbo paene tenus congruit.

25. 26 Huc retuli propter Eust. Ξ, p. 972, 58: *εἰ δὲ σιγᾶν ἔδει αὐτὸν τὴν μάχην κλέπτοντα καὶ μὴ κατὰ χιλιάδας βοᾶν, ἀλλὰ καὶ τούτου δίχα κατὰ τοὺς*

200. πῶς πολλάκις Ὅμηρος τὴν γῆν ἄπειρον εἰπών, διὰ τούτων· ταί μιν φέρον ἐφ' ὑγρὴν [ἠδ' ἐπ'] ἀπείρονα γαῖαν (α 97. 8), καὶ πάλιν· γαῖαν ἀπειρεσίην (Υ 58), πάλιν διὰ τῆς Ἥρας· εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης; μάχεται γὰρ τὸ ἅμα
5 μὲν αὐτὴν πεπερασμένην ἅμα δ' ἀπείρονα ἀποφαίνεσθαι. εἰ μὲν οὖν ἡ τοῦ ἀπείρου φωνὴ ἓν σημαινόμενον περιεῖχε, τὸ κατὰ ποσὸν ἀδιεξίτητον καὶ ἀπειρομέγεθες, ἐναντιολογία ἂν ἦν· πῶς γὰρ ἡ ἀπειρομεγέθης γῆ πέρατα ἂν ἔχοι; ἐπειδὴ δὲ τὸ ἄπειρον πολλαχῶς λέγεται, ἄτοπον ἂν εἴη, πλειόνων ὄντων τῶν σημαινομένων, ἐφ' ἓν ἀποταξαμένους ἐλθεῖν,
10 καὶ τοῦτο μαχόμενον. δεικτέον οὖν κατὰ ποῖον σημαινόμενον τὴν πεπερασμένην ἐνδέχεται καὶ ἄπειρον λέγειν. ἡ τοίνυν τοῦ ἀπείρου φωνὴ τάσσεται μὲν καὶ κατὰ ποσόν. διττὸν δὲ τοῦτο, ἢ κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ πλῆθος· κατὰ μέγεθος μέν, ὅταν ζητῶμεν εἰ ἄπειρος ὁ κόσμος, κατὰ πλῆθος δέ, ὅταν εἰ ἄπειροι οἱ κόσμοι, ὡρισμένοι μὲν κατὰ μέγεθος,
15 κατὰ δὲ πλῆθος ἀδιεξίτητοι ὄντες. σημαίνει δὲ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ πεπερασμένον μὲν τῇ ἑαυτοῦ φύσει, ἡμῖν δ' ἀπερίληπτον, ᾧ δὴ σημαινομένῳ χρῆται Ὅμηρος, ὅταν λέγῃ· Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος, ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι (τ 172—4), καὶ ἐπὶ τοῦ Χρύσου δὲ τὰ ἄποινα
20 ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς κομίσαντος φέρων φησὶν ἀπερείσι' ἄποινα (Α 13), ὅπερ ἐστὶ πολλὰ τῷ πλήθει. τρία μὲν οὖν ταῦτα σημαινόμενα ἐκ τῆς τοῦ ἀπείρου φωνῆς κατὰ ποσὸν δεδήλωται. σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδός· Δημοδόκης, τὴν
25 πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνήστευον καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν, ἴφθιμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος (Hes. fr. 41 Marksch.; 58 Göttl.)· τὸ γὰρ ἀπειρέσιον ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ κατ' εἶδος ἐξόχου καὶ καλοῦ ἄγαν τέτακται. δυνατὸν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Χρύσου κομισθέντα οὕτως ἀπερείσι' ἄποινα λέγεσθαι,
30 οἷον ὑπερβαλλόντως καλὰ καὶ περικαλλῆ. λέγεται δὲ ἄπειρον κατ' ἄλλο

*B f. 190[b] ad ὀψομένη πολυφόρβου.

2 ἠδ' ἐπ' om. cod. 3 post πάλιν Kamm., p. 88, λέγει ins. 7 ἀπειρομεγεθὲς cod. 14 ante ἄπειροι in cod. ras. unius litt. 19 ἐπὶ, ι in ras., cod. 21 ὅπέρ ἐστι cod. 22 pro σημαίνει Kamm., p. 89, e schol. α 98 λαμβάνεται 25 ἐμνήστευον cod.; corr. Kamm. 26 δῶρα ὀνόμηναν cod.

τὴν ἀπορίαν λύοντας ἡ τῶν στρατοπέδων ἠχὴ πρὸ μικροῦ ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς. — Idem quod B scholium Lp (f. 227[a], c. l. *μέγ' ἄυσεν*) et Vict. (f. 257[a]) exhibent, nisi quod hoc verba *καὶ — αὐγάς* om., illud *βλέπων* pro *κλέπτων* habet.

1 sqq. Attulit nonnulla ad hoc schol. H. J. Polak, ad Odyss. eiusque scholiast. curae sec., Lugd. Bat. 1881, p. 37 sqq.

20 Cf. Apollon. v. *ἀπερείσια: ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά.*

29 †B f. 1[b] ad *ἀπερείσι' Α* 13 (scriptum a manu recentiore): *τὸ ἄπειρον σημαίνει καὶ τὸ ὑπερβαλλόντως καλὸν καὶ περικαλλές, ὡς ὁ Πορφύριος.* Cf. Manuel Moschop. ibid. (p. 694, 27 ed. Bachm.): .... *ἢ ὑπερβαλλόντως καλά.*

σημαινόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα κυκλοτεροῦς τε καὶ σφαιροειδοῦς· τῶν γὰρ πεπερασμένων ἃ μὲν πρὸς πέρασι λέγεται ὡρισμένοις πεπεράνθαι, ἃ δὲ οὔ· ὡς φέρε ἃ ἀπὸ γραμμῶν ἢ οἷον τοῦ τετραγώνου, πρὸς πέρασι μέν ἐστι τοῖς ἀπό του καὶ ἐπί τι· δύο γὰρ ὄντων περάτων, τὸ μέν ἐστιν ἀρχὴ ἀφ᾽ οὗ, τὸ δὲ τέλος εἰς ὅ· ἐστι γὰρ ἐπ᾽ αὐτοῖς τὸ πόθεν ποῖ. τῆς δὲ ὅλης τοῦ κύκλου περιφερείας ****** οὐκέτι· πᾶν γὰρ ὃ ἄν τις ἐπινοήσῃ σημεῖον, ἀρχή τέ ἐστι καὶ πέρας· ξυνὸν γὰρ ἀρχὴ καὶ πέρας ἐπὶ κύκλου περιφερείας κατὰ τὸν Ἡράκλειτον. τοῦ τοίνυν κύκλου κατὰ τὴν περιφέρειαν ὄντος πεπερασμένου καὶ μὴ ἀπείρου κατὰ τὸ διεξίτητον, οὐκ ἂν λέγοιτο πρὸς πέρασιν αὐτὴ πεπεράνθαι. κατὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν ποθέν ποι διάφορα πέρατα πᾶν τε τὸ ληφθὲν ἀρχὴν εἶναι καὶ πέρας ἄπειρον ἐκάλουν τὸν κύκλον· ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν σφαῖραν οὔτε ἄπειρον καὶ ἀδιεξίτητον οὖσαν κατὰ μέγεθος οὔτε κατὰ ἀριθμόν, κατὰ δὲ τὸ μὴ πέρασι διαφόροις ἀφορίζεσθαι. ***** τῆς φωνῆς κατὰ τὰς συντάξεις ἄλλα τε καὶ ἅπερ δὴ καὶ τὸ πολύ σημαινούσης· οὕτως γὰρ ἀχανὲς πέλαγος (Plut. Alex. 31?) τὸ μέγα πάνυ, καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς θεὸς ἀφήτωρ (I 404) ὁ πολυφήτωρ καὶ πολλὰς

---

2. 3 πεπεράσθαι cod.; corr. Kamm. ἃ ante ἀπὸ inserui; cod. om. 4 ἀπὸ τοῦ καὶ ἐπὶ τί cod. 5 ἐπ᾽ αὐτῆς cod.; corr. Vill. τὸ πόθεν ποῦ cod. 6 post περιφερείας in cod. ras. 40 fere litt. (integra linea ante eam quae verbo οὐκέτι incipit et post περιφερείας 9 litt. erasae sunt) 11 πόθεν ποῖ διαφορὰν πέρατα cod., διάφορα corr. Bkk. 14 lacuna quam statui in cod. non est; apparet transire Porphyrium ad rationem difficultatis solvendae ea verbi ἄπειρος ut sit idem quod πολύπειρος notione nitentem, cf. schol. α 98 (quod huic subiunximus): ἄπειρος ὁ κύκλος καὶ ἡ σφαῖρα λέγεται ἢ διὰ τὸ μὴ πέρασι διαφόροις ἀφορίζεσθαι κατὰ στέρησιν τοῦ ᾱ, ἢ διὰ τὸ πολλὰ πέρατα ἔχειν κατ᾽ ἐπίτασιν τοῦ ᾱ 15 ἀλλά τε ἄτερ δὴ καὶ τὸ πολὺ κτλ. cod.; mutavi dubitanter; ἀτὰρ δη Vill.

---

8 sqq. Heraclit. alleg. 47 extr.: *ἔτι γε μὴν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπείρονα γαῖαν ὀνομάζει καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς Ἥρας· εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, οὐ δή που μαχομέναις δόξαις πρὸς αὑτὸν στασιάζων, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ πᾶν σφαιροειδὲς σχῆμα καὶ ἄπειρόν ἐστι καὶ πεπερασμένον· τῷ μὲν γὰρ ὅρον τινὰ καὶ περιγραφὴν ἔχειν εὐλόγως αὐτὸ πεπεράνθαι νομιστέον, ἄπειρον δ᾽ ἂν ὁ κύκλος ὀνομάζοιτο δικαίως, ἐπειδήπερ ἀμήχανόν ἐστι δεῖξαι πέρας ἐν αὐτῷ τι· τὸ γὰρ νομισθὲν εἶναι τέλος ἐξ ἴσου γένοιτ᾽ ἂν ἀρχή.* Quae licet cum iis quae h. l. a Porphyrio disputantur quam maxime congruant (qua de re v. Prolegg., cap. III), tamen post Bernaysium (d. Heraclit. Briefe, p. 146), cui assentiuntur Schuster (Act. soc. phil. Lips. III, p. 173), Bywater, p. 29, Patin (in libro inscripto Festschrift f. L. Urlichs, p. 57), dubitari nequit, quin ab hoc Heracliti Ephesii verba afferantur; *ξυνὸν* enim illud a Plotino, Enn. VI, 5, 10, usurpatum, quo Mehler, Her. all., p. 101, 3, nisus locum hic obvium ad allegoriarum scriptorem retulit, cuius verba Porphyrius hac voce usus circumscripserit, vix recte se habet; nam pro *διὸ καὶ ξυνὸν τὸ φρονεῖν κτλ.* scribendum esse ibi videtur: *διὸ ἀεὶ συνὸν τὸ φρονεῖν, οὐ τὸ μὲν ὧδε τὸ δὲ ὡδὶ ὄν· γελοῖον γὰρ καὶ τόπου δεόμενον τὸ φρονεῖν ἔσται.*

17 †*B f. 122b ad *ἀφήτορος I* 404: .... *ἢ* ⟨in ras.⟩ *τοῦ πολυφήτορος, τουτέστι τοῦ πολλὰς φήμας ἀφιέντος, ὃ καὶ ἄμεινον.*

ἀφιεὶς φήμας, οὐχ ὁ μηδεμίαν, καὶ ἄξυλος ὕλη (Λ 155) ἡ πολύξυλος. οὕτω καὶ ἄπειρος κύκλος ὁ πολυπείρων· οὗ γὰρ ἂν ἔλθῃ τις, τοῦτο αὐτὸ τὸ πέρας ἐστί. σημαινούσης δὲ τῆς ᾱ καὶ τὸ ἴσον, ὡς τὸ ἀρρεπές τὸ ἰσορρεπές, καὶ ἀτάλαντον (e. c. Β 627) τὸ ἰσοτάλαντον, δύναται
5 καὶ ἀπείρων ἰσοπέρατος εἶναι, ὅτι ὅμοιος πάντῃ κατὰ τὰ πέρατα. τὸ δὲ ἴσον ἐπὶ μόνων σχημάτων κύκλου τε καὶ σφαίρας γίνεται· ὅμοια γὰρ ταῦτα πάντοθεν διὰ τὸ τὴν ἐκ μέσου πρὸς τὸ πέρας ἴσην ἀποχὴν εἶναι πάντῃ. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁμοιομερὴς ἥ τε τοῦ κύκλου περιφέρεια καὶ ἡ τῆς σφαίρας ἐπιφάνεια· καὶ τὸ ὅμοιον πάντῃ ἐπὶ μόνων τῶν σχημά-
10 των τούτων λέγεται. εὐλόγως οὖν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τὸ προσαγορεύειν τόν τε κύκλον καὶ τὴν σφαῖραν ἀπείρονα προήχθησαν. οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσι (fr. 247 D.)· δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα ἔφη· ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ κρίκος ὁ ἀσυγκόλλητος καὶ πέρας μὴ δεικνύς, ἀρχήν τε καὶ τέλος· οἱ γὰρ σφενδόνας ἔχοντες, εἰς
15 ἃς οἱ λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγῖδες, οὔκ εἰσιν ἀπείρονες· οὐ γάρ ἐστιν ὁμοιομερής. ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἑστώσας ἐν ἀπείρονι σχήματί φησιν ἵστασθαι· ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστητ' ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε (fr. 407 D.)· τοῦτο δέ ἐστιν ἐν τάξει κατὰ κύκλον· ὁ γὰρ λόχος ἐστὶ τάξις, ἐπεὶ καὶ
20 ὁ λοχαγὸς ταξίαρχος. καὶ Εὐριπίδης (Orest. 25) ἐπὶ τοῦ συνερραμμένου πανταχῇ χιτῶνος καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοίου (πέριξ οὖν ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν Ἀγαμέμνονα ἐνέδυσεν)· ἡ πόσιν περιβαλοῦσ' ὑφάσματι ἀπείρονι. καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος κυκλοτεροῦς ὄντος εἰπὼν ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἀπείρον' αἰθέρα, ἐπήγαγε κατὰ τί ἄπειρον εἴρηκεν,
25 ὅτι κατὰ τὸ τὴν γῆν ἔχειν πέριξ ὑγραῖσιν ἀγκάλαις (fr. 935 D.). μήποτε δὲ καὶ ὅταν Ὅμηρος λέγῃ δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν (θ 340), οἱ ἀπείρονες δεσμοὶ οὐ σημαίνουσι πλῆθος ἀλλὰ

---

2 οὗ Vill.; οὐ cod. 3 ἴσον cod. ἀρεπὲς cod. 4 ἰσορεπές cod. 6 ἴσον cod. 7 τὸ ante τὴν inserui 12 δαναοῖσι cod., e schol. α 98 corr. Kamm., p. 90 18 περίστητε cod. 20 συναραμένου cod.; corr. Vill. 22 ἢ πόσιν cod. 24 ἀπείρονα cod. 26 τόσοι, altero σ supra scrpt., cod. 26. 27 ἀμφὶ σ' ἔχοιεν cod.

---

1 *ἄξυλος ὕλη* ab ipso Porphyrio *Λ* 155 (p. 162, 16) aliter accipitur.

4 Cf. ad p. 122, 11.

10 sqq. Cf. Eust. *H*, p. 690, 43: *καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν ἀπείρων ἡ ὅλη γῆ, ὅ ἐστι σφαιροειδὴς καὶ στρογγύλη* .... (simil. Lp *H* 446); Hesych. v. *ἄπειρον*: ... *περιφερές, στρογγύλον, διὰ τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε πέρας ἔχειν.* Bekk. An. p. 420, 18: ..... *ἐλέγετο δὲ ἀπείρων καὶ ἄπειρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τὸ περιφερὲς ἁπλῶς σχῆμα.*

20 sqq. Etym. M. 120, 45 (*ἄπειρος*): ..... *λέγει δὲ Ὧρος ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ* (fr. 473 D.)· *χιτών σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ· ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι.*

27— p. **192**, 22 (*οἱ ἀπείρονες δεσμοὶ — καὶ σφαιροειδοῦς*) paucissimis mutatis in schol. HQ ad *θ* 340 leguntur.

τοὺς ἰςχυρούς, οἵ εἰςιν ἔγκυκλοι καὶ κρικωτοί· πρὸς γὰρ τὴν ἐρώτηςιν ἡ ἀπόκριςις ἔςται κατὰ λόγον τοῦ ςημαινομένου οὕτως ἀποδοθέντος· ἤρετο μὲν γὰρ αὐτὸν εἰ θέλοι δεςμοῖςι κρατεροῖςι πιεςθεὶς εὕδειν παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὁ δὲ ἀποκρίνεται· εἴη μοι πολλάκις τοςούτοις δεςμοῖς δεθέντα εὕδειν, ἴςον τῷ πολυπλαςίοις καὶ πρὸς τούτοις ἀπείροςιν, ἐν ταὐτῷ λέγων τῷ ἰςχυροῖς· τοῦτο γὰρ αὐτὸς ἐπύθετο· ἦ ῥά κεν ἐν δεςμοῖς ἐθέλοις κραταιοῖςι πιεςθεὶς εὕδειν (θ 336); τὸ δὲ ἰςχυροῖς δηλοῖ διὰ τῆς ἀπείρονος φωνῆς, ἀναφέρων ἐπὶ τοὺς κρικωτοὺς καὶ ταύτῃ δυςλύτους. ὡς γὰρ ἀλλαχοῦ εἶπε πέδας ἀρρήκτους ἀλύτους (Ν 36), οὕτως ἐνταῦθα τοὺς ἀπείρονας δεςμοὺς τοὺς ἀλύτους διὰ τὸ ἐν κύκλῳ περιέχειν. εἰ γὰρ ἀπείρονες ἀκούοιμεν ὡς ἄπειροι πλήθει, ἄλογος ἔςται ἡ ἀπόφαςις, τρὶς τόςςους εἰπεῖν καὶ ἀπείρους· τὸ γὰρ τρὶς τόςςους πολλαπλάςιόν ἐςτι, τὸ δὲ καθ' ὁποςονοῦν πολλαπλάςιον οὐκ ἄπειρον. ὥςτε ἅμα δεςμοί τε εἶεν ἂν καὶ τὸ πλῆθος ἄπειροι· ὁ γὰρ δεςμὸς ςυνοχὴν καὶ δέςιν ὑπαγορεύων τοῦ κατὰ πλῆθος ἀπείρου κεχώριςται. ὅλως τε ἡ ἐρώτηςις οὐ περὶ πλήθους ἀλλὰ περὶ δυνάμεως· εἰ γὰρ βουληθείη δεςμοῖςι κρατεροῖς πιεςθεὶς εὕδειν ἐρωτᾷ, οὐχὶ πολλοῖς. ἄλογον δὲ πρὸς τὸ πολλοῖς ὅπερ οὐκ ἐπύθετο ἀποκρίνεςθαι, πρὸς δὲ τὸ κρατεροῖςι μηδὲν φάναι. λέγοι ἂν οὖν τὸ μὲν τρὶς τόςςους πολλαπλαςίους, ἀπείρονας δὲ τοὺς κραταιούς, ὥςτε τὸ ἄπειρον καὶ ἐπὶ ςχήματος πεπεραςμένου καθ' Ὅμηρον τίθεται. καὶ ἔςτι τοῦ κυκλοτεροῦς ἴδιον καὶ ςφαιροειδοῦς, εἴγε καὶ αὐτὸς πείρατα γαίης φηςὶ καὶ ἀπείρονα γαῖαν, ἀδύνατον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ ποςὸν ἀδιεξιτήτου ἀπείρου τίθεςθαι πέρας, ἐπὶ δὲ τοῦ περιφεροῦς οἷόν τε. ὥςτε ςυνάγεται, εἴπερ ἡ γῆ πεπεραςμένη ῥηθεῖςα ἄπειρος πάλιν ἐῤῥήθη, μὴ διὰ τὸ μὴ ἐξίτητον αὐτὴν εἶναι κατὰ μέγεθος εἰρῆςθαι ἄπειρον, διὰ δὲ τὸ ςφαιροειδῆ εἶναι, καὶ τοιαύτην αὐτὴν κατὰ ςχῆμα ὑπειλῆφθαι τῷ Ὁμήρῳ. εἰ δὲ καὶ ἀπειρέςιος ὡς μέγας ἀκούοιτο καὶ ἀπερίληπτος εἰς γνῶςιν ἡμετέραν, οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει κατὰ τὴν πρός τι ςχέςιν· πολλὴ μὲν γὰρ οἰκουμένη τῆς καθ' ἡμᾶς ἠπείρου, πολλὴ δὲ θάλαςςα, πολλὴ δ' ἀντίπερα ταύτης χέρςος διειργομένη τῷ τοῦ Ὠκεανοῦ χεύματι (μέςςῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Ὠκεανὸν

---

3 ἤρητο vel εἴρητο cod.; corr. Bkk. 5 ἶςον cod. 10 οὕτως coni. Buttm. ad θ 340; cod. τοῦτο 12. 13 τόςους (utroque loco altero ς supra scrpt.) cod. 13 ὁπωςοῦν cod.; rectum schol. θ 340 suppeditare Kamm., p. 91, vidit 19 λέγοι ἂν οὖν τὸ τρὶς μὲν τρὶς τόςους (altero ς supra scrpt.) πολλαπλ. cod. 21 sqq. καὶ ἔςτι τοῦ κτλ., ex initio scholii nonnulla male hic repetita esse videntur 22 πειρᾶται γαίης cod.; corr. Vill. 25 ἐρήθη cod. 26 μὴ ante ἐξίτητον om. cod.; sensu postulante addidi 29 οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει πρός τι κατὰ τὴν ςχέςιν aut οὐδ' οὕτως ἀντιπ. κατὰ τὴν πέραςι πεπεραςμένην ςχέςιν coni. Kamm., p. 92; haud scio an medela loci corrupti e p. 193, 14. 15 petenda sit

---

25 sqq. † **B f. 270ᵃ ad *ἀπειρεσίην* Υ 58: *τὴν πέρας μὴ ἔχουσαν, διὰ τὸ σφαιροειδῆ εἶναι* (sed cf. ann. crit. ad lin. 21 sqq.).

μὲν πρῶτον, ὃν οὔπω ἔστι περῆσαι, λ 157)· τῆς δ' οἰκουμένης αὐτῆς εἴ τις ἐπίδοι τὰ μεγέθη καθόλου τε καὶ κατὰ μέρη, καὶ τῆς θαλάσσης τά τε πελάγη καὶ τοὺς κόλπους τοὺς μεγάλους τε καὶ μικρούς, πολλοῦ χρόνου δέοιτ' ἂν πρὸς τὴν διήγησιν. κἂν μέντοι ἀπειρεσίη
5 λέγοιτο διὰ τὸ κάλλος, οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει τῇ φύσει αὐτῆς τὸ σημαινόμενον, καθάπερ τοῖς διαγράφειν τὰ κατ' αὐτὴν βουλομένοις ἐστὶ πρόδηλον.

Ex eadem quaestione additis nonnullis, quae aliunde illata esse videntur, excerptum est schol. α 98, quod in cod. E secundum Din-
10 dorfium (cf. idem in praef., p. XXX) ita legitur:

ἀπείρονα γαῖαν] τὴν πέρας μὴ ἔχουσαν διὰ τὸ εἶναι στρογγυλοειδῆ ἢ σφαιρικὴν καὶ κυκλικήν· ἢ καθ' ὅσον πρὸς ἡμᾶς ἄπειρός ἐστιν, εἰ καὶ τῇ φύσει πεπέρασται· τεταρτημόριον γὰρ μόνον τῆς γῆς οἰκεῖται. ἢ ἀντὶ τοῦ περικαλλής, καθάπερ τοῖς διαγράφειν τὰ κατ' αὐτὴν βουλο-
15 μένοις ἐστὶ πρόδηλον. λαμβάνεται γὰρ τὸ ἄπειρον καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδός· Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν μνηστεύοντο καὶ πόλλ' ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν, ἴφθιμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος. ἰστέον δὲ
20 ὅτι ἄπειρος ὁ κύκλος καὶ ἡ σφαῖρα λέγεται ἢ διὰ τὸ μὴ πέρασι διαφόροις ἀφορίζεσθαι κατὰ στέρησιν τοῦ ᾱ, ἢ διὰ τὸ πολλὰ πέρατα ἔχειν κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ. οὐ γὰρ ἂν ἔλθοι τις τοῦτο ἐπ' αὐτὸ πέρας ἴσως ἔχον διὰ τὸ ἰσοπέραστον εἶναι διὰ τὴν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὸ πέριξ ἴσην ἀπόστασιν κατ' ἰσότητα του ᾱ. οὕτως Ἀριστοφάνης Δαναΐσι·
25 δακτύλιον χαλκοῦν φέρειν ἀπείρονα ἔφη, δηλῶν τὴν σφενδόνην μὴ ἔχοντα πέρας καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιομερῆ ὄντα. ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἑστώσας καὶ ἀπείρονι σχήματί φησιν ἵστασθαι· ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸν γέρας κύκλῳ παρίστατε ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε, τουτέστιν ἐν τάξει κατὰ κύκλον. ὁ γὰρ λόγος (?)
30 ἐστὶ τάξις, ἐπεὶ καὶ λοχαγὸς ὁ ταξίαρχος.

212. πῶς ἡ ἄλλους ἐξαπατῶσα ἀπατᾶται νῦν; ἢ ὅτι οὐκ ἀλεξιφάρμακον ἀπάτης ἡγεῖσθαι δεῖ τὸν κεστόν· ἔστι γὰρ μόνης συνουσίας περιποιητικός, φιλοτιμουμένη δέ φησι περὶ αὐτοῦ τὸ ὅ τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς (v. 221). οὐδὲν οὖν κωλύει αὐτήν τε ἀπατᾶσθαι καὶ ἄλλους

B f. 190[b] ad ἔοικε. L f. 303[b]. Lp f. 228[b] c. l. τὴν δ' αὖτε προσέειπε. Vict. f. 260[b].

31 Vict. s. ullo intervallo scholio v. 230 (v. ad p. 194, 15 sqq.) subiunctum ὅτι om. Vict. 32 οὐσίας Lp Vict. 33 φιλοτιμουμένης BL post μενοινᾷς add. Vict.: ὡς καὶ Ἀλκίνους· σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ λέξαιε (sic) καὶ τὰ ἑξῆς 34 ἐκώλυεν Vict.

11. 12. Cf. Eust. *H*, p. 690, 43: *καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν ἀπείρων ἡ ὅλη γῆ, ὅ ἐστι σφαιροειδὴς καὶ στρογγύλη.*

22 sqq. *οὐ γὰρ ἂν ἔλθῃ τις, τοῦτ' ἂν αὐτῷ πέρας ἴσως ἔχοι — ἢ διὰ τὸ ἰσοπέρατον εἶναι* correxit Polak, p. 39.

31 sqq. Cf. Porph. *O* 13.

ἀπατᾶν δύνασθαι. ἢ δίδωσι τὸν κεστόν, ὅπως τῇ ἀπουσίᾳ τῆς Ἥρας ἀκίνδυνοι εἶεν Τρῶες.

*B f. 191ᵃ ad φιλότης. L f. 304ᵇ. Cf. Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 19, 29, et HQθ 288.

216 sqq. διὰ τί τὰ ἐρωτικὰ ἐν ἱμάντι φησὶν Ὅμηρος κατεστίχθαι· ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος; φησὶν οὖν Σάτυρος, ὡς ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἐρῶντες· Ἀπίων δέ, ἐπειδὴ δεσμοῖς ἐοίκασι καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες καὶ τὰ τῶν ἐρώτων πάθη· Ἀρίσταρχος δέ, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διικνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη τήκοντα τοὺς ἐρῶντας καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη.

A c. l. Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε. L f. 304ᵃ. Lp v. 230.

230. διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τῇ Λήμνῳ μάλιστα ὁ Ὕπνος διατρίβει; ῥητέον οὖν ὅτι Λήμνου μὲν ἦν δεσπότης Ἥφαιστος, γυνὴ δὲ τούτου Χάρις, Πασιθέας δὲ τῆς Χάριτος ἀδελφῆς ἐρωτικῶς ἔχων ὁ Ὕπνος ἐκεῖ διέτριβεν. ταύτην οὖν αὐτῷ ἐπαγγέλλεται γυναῖκα δώσειν Ἥρα. δύναται δὲ καὶ φυσικώτερον λυθῆναι, ὅτι οἰνοφόρος ἡ Λῆμνος, καθὼς λέγει· νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι (Η 467), τοῖς δὲ πολυποτοῦσι μάλιστα ὁ ὕπνος παρέπεται.

B f. 191ᵇ ad v. 231. Lp l. c., c. l. ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο.

πολυοίνων ὄντων καὶ φιλοίνων τῶν Λημνίων εἰκότως ἐκεῖσε διατρίβει ὁ Ὕπνος· καὶ γὰρ πολὺν ἔχουσιν οἶνον, ὥστε καὶ τοῖς Ἕλλησι χορηγεῖν· καὶ γὰρ καὶ οἱ Λήμνιοι, ὡς οἱ παῖδες Αἰγύπτου, ὑπὸ τῶν γυναικῶν διὰ τὴν πολλὴν ἀναιροῦνται ἀκρασίαν. εἴωθε δὲ ὁ Ὕπνος ἐπὶ πάντας καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοὺς μεθύσους ἐνδιατρίβειν.

1 ἢ δίδωσι κτλ. in uno Vict. 3 L inc.: ἱμάντα ποικίλον ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο, ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης ἐν δ' ἵμερος ἐν δ' ὀαριστύς. ἀποροῦσι διὰ τί κτλ. καὶ ante ἐν ins. L φησὶν ὁ Ὅμ. L post ἵμερος ins. ἐν δ' ὀαριστύς L Σάτυρος μὲν οὖν (om. φησὶ) ἐπεὶ L 6 δίκασαν pro ἐοίκασι L πάθη, η e corr., B 9 L praem. ἀπορία, id. in marg. λύσις et infra ἱστορία 10 ὁ Ἥφ. L 11 ἀδελφὸς L ἐκεῖσε L 12 ταύτην δὲ αὐτῷ ἐπαγγέλεται L 12 ἡ Ἥρα L λύεται δὲ καὶ φυσ. L 14 δ' om. A φέρουσαι A 15 ὁ om. A ἕπεται L 18 ὡς οἱ ins. Edv. Schwartz, de schol. Hom. ad histor. fab. pertinent., p. 14

3 sqq. Cf. ad Ξ 314 sqq.

4 Eust. Ξ, p. 979, 49: .... *αἴνιγμά φασιν αὐτὸν* (*τὸν κεστὸν*) *εἶναι τοῦ πληγῶν καὶ ἱμάντων ἄξια τοὺς φαύλως ἐρῶντας πάσχειν.*

6 Aristarchi nomen errori deberi contenderim, quamvis Lehrs, Ar. p. 200, pro genuino habuisse videatur. Quae Aristonico auctore de cesto Veneris ad eundem referuntur v. ibid., p. 193.

16 sqq. Transierunt amplificata in schol. Vict. f. 260ᵇ: *φίλοινοι γὰρ ὡς ἀπόγονοι Θόαντος τοῦ Διονύσου* <*Διονυσίου* cod.>. *καὶ Εὔνεως οἶνον πέμπει* (*Η* 468)· *καὶ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ Θρᾳκῶν τὸν οἶνον δέχεται* (*σ* 197)· *καὶ οἱ σὺν Ῥήσῳ κοιμώμενοι ἀνῃρέθησαν* (*Κ* 470)· *καὶ οἱ Λήμνιοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν· καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἐν Λήμνῳ πίνουσι κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο* (*Θ* 230). *ἢ διὰ Πασιθέαν τὴν γυναῖκα Ἡφαίστου πάρεστιν αὐτὸς λιπαρῶν τυχεῖν τῆς ἀδελφῆς· τὸ δὲ χαλκεῖον Ἡφαίστου ἐν Λήμνῳ. οἱ δὲ ὅτι Φιλοκτήτης ἐδεῖτο αὐτὸν* <*ἔδει τὸν αὐτὸν* cod.> *εἶναι ἐκεῖ διὰ τὰς ὀδύνας. οἱ δὲ ἐκ τύχης συντετυχηκέναι. τινὲς δὲ γράφουσιν ἐρχομένῳ κατὰ φῦλα βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. πῶς ἡ ἄλλους ἐξαπατῶσα κτλ.* (schol. v. 212). — Cf. Eust. Ξ, p. 980, 58 sqq.

246. πῶς Ἡσιόδου (theog. 116) πάντων πρῶτον εἰπόντος γεγενῆσθαι τὸ χάος, Ὅμηρός φησι γεγενῆσθαι τὸν Ὠκεανὸν ποταμόν; ῥητέον οὖν ὅτι ἕκαστος εἴρηκεν ὡς ἐβούλετο, Ὅμηρος δὲ φιλοσοφώτερον· τὸ γὰρ ὕδωρ τῶν πάντων ἡ ζωή, καὶ προέχει τῶν τεσσάρων στοιχείων, 5 ὅθεν καὶ Πίνδαρος ἄριστον αὐτό φησιν.

**B f. 191ᵇ ad γένεσις. L f. 305ᵃ. A f. 185ᵃ.

267. v. schol. 2 ad lin. 17 sqq. allatum.

275. διὰ τί Ἥρας ὑποσχομένης τῷ Ὕπνῳ δώσειν θρόνον ἀρνεῖται, αἰτεῖται δὲ Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων; καὶ τί βούλεται ἡ ὁπλοτέρα Χάρις; ῥητέον οὖν· τὸν μὲν θρόνον ἀρνεῖται, ὅτι Ὕπνος θρόνου 10 οὐ δεῖται· Θανάτου γὰρ τὸ τοιοῦτον, περιφοίτητον δὲ ὁ Ὕπνος πάθος ἐστὶ καὶ τῶν ἐπιόντων καὶ τῶν ἀπιόντων. Χάριν δὲ αἰτεῖται οὐ προκαταρκτικὴν ἀλλ' ἀμειπτικήν· ἀνθ' ὧν γὰρ εὖ ποιεῖ ἀξιοῖ λαβεῖν τὴν ἀμοιβήν, οὐκ ἐξ ὧν αὐτὸς προκατήρχθη. αἱ μὲν οὖν προκατάρχουσαι Χάριτες εἶεν ἂν πρεσβύτεραι, αἱ δὲ ἀμειπτικαὶ ἔτι νεώτεραι· μεταγενέ- 15 στερον γάρ, καὶ διὰ τοῦτο νεώτερον, τὸ δεύτερον τοῦ προτέρου. διόπερ τῶν ὁπλοτέρων φησὶν αἰτεῖσθαι μίαν Χαρίτων.

*B f. 192ᵃ ad ὁπλοτεράων. L f. 304ᵇ, Π.

* * * * φέρτερον τὸν κρείττω λέγει, τὸν φέρειν ἰσχύοντα, ποιήσας τοὔνομα ἀπὸ τοῦ φέρειν δύνασθαι μᾶλλον τὰ προσπίπτοντα. τούτου οὖν ἐν εἴδει ὁ ὁπλότερος, ὁ φέρειν μᾶλλον ὅπλον δυνάμενος. ἀντι- 20 φερίζει δὲ ὁ ἐξ ἐναντίας τῷ φέροντι ἀντιφέρων τὸ ἴσον. τὸ δ' αὐτὸ

*B f. 139ᵃ ad πρόφερε K 479. L f. 219ᵇ ib., Π, cf. HQι 276.

---

1 A (c. l. Ὠκεανοῦ ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται) praemittit verba: ἐπεὶ ἐξ ὑδάτων αἱ αὐξήσεις ὑπάρχουσιν, L inc.: ἀπορία. πῶς φησιν Ἡσίοδος πάντ. πρῶτ. γεγ. τὸ χάος, Ὅμ. δέ φησιν Ὠκεανὸν τὸν ποταμόν; 1. 2 γεγενῆσθαι τὸν om. A; id. om. ποταμόν 3 μὲν post εἴρηκεν ins. A 4 prius τῶν om. A ὅλων pro στοιχείων BL 7 L praemittit ἀπορία, id. in marg. λύσις 9 ὅτι post οὖν ins. L 11 ἐστὶ πάθος L 17 lacunae in codd. vestigium non exstat, v. infra ad h. v.; L inc.: εἰς τὸ ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος, post λέγει id. ἤτοι ins.

1—5 Idem schol. ap. Cramer. A. P. III, p. 19, 22. — Ceterum dubito an non inter quaestiones referendum, sed e schol. A Ξ 201 ortum sit.

11 sqq. Cf. Chrysipp. de Gratiis (Philodem. de piet. c. 14; Diels, Doxogr. p. 547): .... *καὶ τὰς Χάριτας τὰς ἡμετέρας καταρχὰς καὶ τὰς ἀνταποδόσεις τῶν εὐεργεσιῶν* ... — De Aristarcho duo Gratiarum genera (*πρεσβυτέρας* et *νεωτέρας*) esse docente v. Lehrs, p. 180.

17 sqq. Scholium in codd. nostris ad *K* 479 adscriptum, quod ad eum locum non pertinere apparet, veri simillimum est cum quaestione de verbi *ὁπλότερος* notione ad nostrum locum servata coniungendum esse. Inter utrumque scholium supplenda esse nonnulla liquet. — Duo praeterea scholia ex eodem fonte petita esse videntur, quamvis habeant quae aliunde fluxerint; agitur enim in iis de comparativa v. *ὁπλότερος* forma ratione ab ea quam locis huc collatis Porphyrius sequitur nonnihil discrepante. Sunt autem haec:

1) **B f. 43ᵇ ad *ὁπλοτέρων* *Γ* 108 (id. Lp f. 84ᵇ): *ὁπλότερος ὁ νεώτερος. ἔστι δὲ συγκριτικόν. ὡς δὲ τὸ νεώτερος καὶ πρεσβύτερος τύπῳ μέν εἰσι συγκριτικὰ τῇ δὲ φωνῇ ἀντὶ ἁπλῶν παραλαμβάνονται, οὕτω καὶ τὸ ὁπλότερος τύπῳ μέν ἐστι συγκριτικὸν τῇ δὲ φωνῇ ἀνθ' ἁπλοῦ παραλαμβάνεται. γίνεται*

καὶ ἰcοφαρίζει (Φ 194) λέγει, ἤτοι ἀπὸ τῶν φερόντων ἐναντία ὅπλα ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων· ἥλικες ἰcοφόροι (c 373). ἀπὸ τοῦ φέρειν δὲ καὶ τὸ ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος (Κ 479), ὡς εἰ ἔλεγε τὸ ὅπλον, καὶ μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυςῆς Ἀφροδίτης (Γ 64). 5

B f. 192b ad φίλους. Lp f. 230a c. l. οἷον ὅτε πρώτιστον. Simil. Vict. f. 263b.

295. 96. καὶ πῶς φηςι παρ' Ὠκεανῷ αὐτὴν τρέφεςθαι (v. 202); ἢ τὸ ἀτιτάλλειν οὐκ ἐκ νηπίας, ἀλλὰ τὸ ἐπιμελῶς τρέφειν φηςί· τοὺς μὲν τέςςαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ (Ε 271). λάθρα οὖν ἐμίγη, ὅτε δὲ ἐταρταρώθη ὁ Κρόνος, ὡς παρθένος ὑπονοουμένη ἐξεδόθη Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ 10

B f. 192b ad ἔρχομαι v. 301. Lp v. 300.

304—6. ἀθετοῦνται οἱ cτίχοι ὡς ἀμβλύνοντες τὴν ἐπιθυμίαν Διός. κακῶς· οὐ γὰρ ἠμβλύνθη· περὶ ἀφροδιςίων γὰρ λέγουςα ἐπιτείνει τὸ πάθος καὶ τὸν πόθον πλέον ἐξάπτει. ἄλλως τε λέγονται, ἵνα μὴ ὕςτερον αἰτία ᾖ ὡς εἰς τοῦτο ἐπίτηδες ἐλθοῦςα.

*B f. 192b ad ἔρχομαι. L f. 306b, Π. Inde ap. 197,17 etiam *B f. 8b ad οὐρανόθεν Α 195 (B1), L f. 8b ibid., Π (L1), Lp f. 56b ad οὐρανόθεν ibid.

διὰ τί ἡ Ἥρα, ὅτε μὲν μετὰ τοῦ Διὸς ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν 15 (Α 423), οὐ διέλυςε τὴν Τηθὺν καὶ τὸν Ὠκεανόν, ὕςτερον δὲ ἡμέραις [πέντε ἢ] δεκαπέντε ἐπεχείρει ἐπὶ τοῦτο πορεύεςθαι; οὐ γὰρ δὴ μετ' ἐκείνας γε διηνέχθηςαν· πάλαι γάρ φηςιν αὐτοὺς ἀπέχεςθαι εὐνῆς καὶ φιλότητος. ἢ οὐ λέγει ὁ ποιητὴς ὅτι ἐπορεύετο ἐπὶ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι

---

1 ἐναντίον L 3 ἀλλά γε δὴ B, ἀλλά cε δὴ L 7. 8 τοὺς μὲν δὴ αὐτὸς Lp 9 ἐμίγη, ὡς παρθένος δὲ ὑπονοουμένη ὅτι (sic) ἐταρταρώθη ὁ Κρ. ἐξεδόθη κτλ. Lp 10 quae post Ὠκεανοῦ de Volcano Iunonis filio et de nuptiarum apud Samios ritu leguntur, casu cum quaestione coaluisse videntur; eadem ab Eust. (p. 987, 6 sqq.) ita afferuntur, ut quaestionis vestigium appareat nullum 17 δεκάπεντε vel δεκάπεντε ἢ ἕξ Düntzer, Zenod. p. 197, 8; πέντε ἢ δέκα πέντε codd., quam dittographiam e πεντεκαίδεκα et δεκαπέντε ortam esse liquet ἐπιχείρει ἐπὶ ταῦτα L 19 ἐπὶ τοιοῦτο L

οὖν παρὰ τὸ ὅπλον, ὁ μᾶλλον ὅπλα φέρειν δυνάμενος, ὡς πρὸς τὸν γέροντα (transierunt haec in Epimerism. An. Ox. I, p. 322, 6 et, admixtis aliis, Etym. M .628, 24), et

2) L f. 305b ad Ξ 267: *οὐ πιθανὸν δύο γένη Χαρίτων νομίζει. ἀλλὰ τῷ Ἡφαίστῳ τῆς προτέρας γεγαμημένης, ταῖν λοιπαῖν* ⟨*λυκαίναν*? cod.⟩ *δυοῖν δώσειν φησὶ τὴν ἑτέραν. ἢ τὸ ὁπλοτεράων οὕτως λέγει· αἷς ἀεὶ συμβέβηκεν εἶναι νέαις, ὡς τὸ αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν* (Γ 108).

11—14 Paullo aliter Vict. v. 301 (f. 264a): *ἀθετοῦσιν ὡς ἀμβλύνοντας τὴν ἐπιθυμίαν Διός. ἀλλ' οὐκ ἠμβλύνθη, τοῦ κεστοῦ ἐπιτείνοντος. ἄλλως τε περὶ ἀφροδισίων λέγουσα ἐπιτείνει τὸν πόθον καὶ πλείονα ἐξάπτει.* — Hiller (Phil. XXVIII, p. 102) recte monuit, causam *ἀθετήσεως* hic allatam a schol. Ariston. v. 304 alienam esse.

15 sqq. †B f. 192b ad *ἄκριτα* Ξ 304 (id. Lp f. 230a c. l. *ἄκριτα νείκεα λύσω*, et Vict. f. 264a): *καὶ πῶς ἐν τῇ Α μετὰ τῶν θεῶν ἐλθοῦσα ἐς Ὠκεανὸν οὐ διήλλαξας* ⟨—*ξε* Lp⟩ *τὴν ἔριν; ἀλλ' ὅτι οὐ* ⟨om. Lp⟩ *σὺν αὐτοῖς ἦν· δῆλον ἐξ ὧν ἀπ' οὐρανοῦ πέμπει τὴν Ἀθηνᾶν παύσουσαν τῶν στρατηγῶν τὴν ἔριν.*

17 Cf. Porph. Σ 125.

cκηπτομένη τοῦτο ἔπλαττε· τὸν δὲ δολοφρονέουcα προcηύδα πότνια Ἥρα (Ξ 300), καὶ

ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακοc Ἴδηc
ἑcτᾶc', οἵ μ' οἴcουcιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν

5 (v. 307. 8). οὐδαμοῦ δὲ ἦcαν οἱ ἵπποι, ὥcτε οὐδ' ἡ πορεία ὄντωc ἐπὶ τοῦτο παρεcκεύαcται. ἔπειτα οἱ Αἰθίοπεc παρὰ τὸν Ὠκεανὸν οἰκοῦcιν. Ὠκεανὸc δὲ καὶ τὸ ὕδωρ καὶ ὁ θεόc, καὶ οὐχ ὁ τῷ ὕδατι ἐντυγχάνων κύκλῳ πᾶcαν περιθέοντι τὴν γῆν πάντωc καὶ τῷ θεῷ ἐντυγχάνει κατὰ πᾶν μέροc τοῦ ὕδατοc. οὐδ' ἐλθοῦcα μετὰ τοῦ Διὸc ἐπ' ἄλλα ἂν
10 ἀπῆλθε, πάρεργα ἑκάτερα ποιουμένη καὶ ἐγκαταλιποῦcα τὸν ἡγεμόνα, ᾧ πάντεc οἱ ἄλλοι θεοὶ ἠκολούθουν·

Ζεὺc γὰρ ἐc Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμοναc Αἰθιοπῆαc

(Α 423) καὶ τὰ ἑξῆc. καὶ ταῦτα μὲν δόντεc αὐτῇ ἀπεληλυθέναι μετὰ τοῦ Διὸc οὕτω λύομεν· ὅτι δὲ οὐκ ἀπεληλύθει, δηλοῖ τὸ ὀργιζομένῳ
15 Ἀχιλλεῖ παραγινομένην τὴν Ἀθηνᾶν λέγειν ὑφ' Ἥραc πεπέμφθαι (Α 194). πῶc οὖν, εἰ μὴ ἀπῆλθον καὶ αὐταί, εἴρηται θεοὶ δ' ἅμα πάντεc ἕποντο (Α 424); καὶ διὰ τί φήcαc πάνταc τοὺc θεοὺc εἰc Αἰθιοπίαν ἐληλυθέναι, θεοὶ δ' ἅμα πάντεc ἕποντο, τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φηcιν ἐλθεῖν παρὰ τῆc Ἥραc πρὸc τὸν Ἀχιλλέα; μήποτε δὲ cυλ-
20 ληπτικῶc εἴρηται ἀπὸ τοῦ πλείcτου τὸ πᾶν. ὥcπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων τῶν Ἀχαιῶν εἰπὼν ὅτι πάντεc ἐκάθευδον — ἄλλοι μὲν παρὰ νηυcὶν ἀριcτῆεc Παναχαιῶν εὗδον παννύχιοι (Κ 1) — ὅμωc ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐγρηγορότα καὶ τὸν Μενέλαον — οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνοc ἐπὶ βλεφάροιcιν ἔπιπτεν (Κ 25) —, οὕτωc ἐκ τοῦ
25 πλείcτου τὸ πάνταc ἠκολουθηκέναι τοὺc θεοὺc τῷ Διὶ εἴρηκεν· οὐ γὰρ δὴ θεῶν ἔμελλεν ὁ οὐρανὸc καταλείπεcθαι ἔρημοc.

---

1 προcέφη L 5 οἱ om. L 5. 6 ἐπὶ τούτου L 9 οὐδ' ἐλθοῦcα Bkk.; ὁ διελθοῦcα codd. 10 ἐπῆλθε L 13. 14 καὶ ταῦτα — λύομεν nov. schol. L 14 ὅτι οὐκ ἀπεληλ. L, nov. schol. incipiens 15 παραγενομένην L 17 incipiunt B^1L^1Lp: διὰ τί φήcαc πάνταc τοὺc θεοὺc εἰc Αἰθ. ἀπεληλυθέναι κτλ. 18 ἀπεληλυθέναι etiam L 19 ἐληλυθέναι L^1 19. 20 ἀεί ποτε cυλλ. εἴρ. L^1 22 πανύχιοι L^1 23 μενέλεων B^1L^1 24 βλεφάροιc BLL^1Lp 25 τῷ Διὶ om. L^1 εἴρ, suprascrpt. η, B^1, εἰρῆ Lp 26 ἔρημοc ἔμελλε καταλείπεcθαι ὁ οὐρανόc B^1Lp, ἔμελλεν ἔρ. κατ. ὁ οὐρ. L^1 post ὁ οὐρανόc in B^1 signum scholii finiti; sequitur, neque tamen ita ut novo signo praeposito ad textum referatur, allegorica versuum A 194. 95 interpretatio (ap. Dind. III, p. 40,

---

19 sqq. † B f. 14^a ad *χθιζὸς* *Α* 424 (id. Lp f. 61^a c. l. *χθιζὸς*): .... *τὸ δὲ πάντες συλληπτικόν* ⟨—*κῶς* Lp⟩, *ὡς τὸ ἀριστῆες Παναχαιῶν* ⟨*παν ἀχαιοῖς* Lp⟩ *εὗδον παννύχιοι* ⟨om. *εὗδ. πανν.* B⟩. *καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ πρὸ ὀλίγου ἐξ οὐρανοῦ κατῆλθε πεμφθεῖσα ὑπὸ Ἥρας.* Cf. Porph. Ξ 434, *Ο* 189 et schol. B f. 9^b ad *δαίμονας* *Α* 222 (id. Lp f. 57^a c. l. *δαίμονας ἄλλους*): *δαίμονας* ⟨om. Lp⟩ *τὸν τῶν δαιμόνων τόπον μετωνυμικῶς ἐκάλεσεν. ἢ μόνους τοὺς ἄρσενάς φησι τῷ Διὶ πρὸς Αἰθιοπίαν ἕπεσθαι καὶ τὰς θηλείας καταλελεῖφθαι. ἢ ὅτι τὸ* ⟨om. Lp⟩ *πάντες ἐκεῖσε ἀντὶ τοῦ οἱ πλείους τέτακται.*

B f. 193ᵃ ad πώποτέ μ' ὧδε. L f. 307ᵃ. Lp f. 230ᵇ c. l. οὐ γὰρ πώποτ'.

314 sqq. τίνος ἕνεκεν τοσοῦτον ἀκρατῆ παρίστησι τὸν Δία, ὡς μὴ δύνασθαι κρατεῖν ἑαυτοῦ; φαμὲν οὖν ὡς ἀπελογήσατο περὶ τούτου ἐν οἷς φησιν ἅ τ' ἔκλεψε νόον (v. 217). ἄλλως τε διδάξαι βούλεται τοὺς νέους ὁ ποιητὴς ὅσον ἐστὶ χαλεπὸν μὴ κρατεῖν τῶν παθῶν, ὅπου καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς πάθει νικηθεὶς ἐζημιώθη τὴν ὄνησιν, ἣν ἐξ ἀγρυπνίας περιεποιήσατο. 5

B f. 193ᵇ ad πέλεται φάος.

345. πῶς οὖν ὁ Ὕπνος διικνεῖται διὰ τοῦ νέφους; ἢ οὐχ ὁ σωματοειδὴς ὕπνος ἀλλὰ τὸ πάθος.

B f. 193ᵇ ad πρόφρων v. 357.

357—60. πόθεν μαθὼν ταῦτα ἀπαγγέλλει; ἢ συνῆκεν ἐκ τοῦ εἰρημένου ὑπὸ τῆς Ἥρας· ἢ φῂς ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν' (v. 265); 10

B f. 194ᵃ ad φιλότητι v. 360.

οὐκ ἀναγκαίως, φασί, τὸ ἀπόρρητον ἐξήνεγκεν. ἢ πρὸς τὸ θαρραλεώτερον ποιῆσαι Ποσειδῶνα τὴν τέχνην τῆς Ἥρας ἐδήλωσεν.

*B f. 195ᵇ ad δινήεντος. L f. 310ᵇ, *Π*. *B f. 283ᵇ ad Φ 194 (B¹). L f. 441ᵃ (L¹).

434. ἐναντίον δοκεῖ τὸ ἅμα μὲν φάναι Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς, ἅμα δὲ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ φάναι (Φ 196)· 15
ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.

---

4 ὁ ποιητὴς τοὺς νέους Lp   ὅπου γε Lp   6 addunt LLp: τὸ δὲ οὐδὲ γυναικός ἀντὶ τοῦ θνητῆς κτλ., quae in B alio scholio ad v. 315 relato continentur   14 B¹, quod inc.: ἐναντίον δὲ δοκεῖ κτλ., subiunctum est scholio manus prioris ad κρείων Φ 194, signo quod ibi erat scholii finiti eraso   16 δ' ἐπὶ B¹L¹

15—21), quae in eodem codice ab eadem manu scripta in inferiore eiusdem paginae margine recurrit, neque in codd. L et Lp, qui item ad h. v. retulerunt, cum quaestione cohaeret; exstat etiam in cod. A et ap. Matr. A. Gr. II, p. 407, 27, ubi ζήτημα illud non exstat. Apparet igitur eam ad Porphyrium referri non posse.

1—6 Cf. Plat. Rp. III, p. 390 B. — Ex eodem cum hoc scholio, cui Vict. f. 264ᵃ simillimum est, fonte petitum esse videtur B f. 191ᵃ ad *πάρφασις Σ* 217 (id. Lp f. 228ᵇ c. l. *πάρφασις*, Vict. f. 259ᵇ): *προκατασκευάζει* ⟨*προπαρασκ.* Lp Vict.⟩ *διὰ τούτου ἵνα μὴ θαυμάζωμεν, εἰ Ζεὺς ἠπάτηται. καὶ ἐπὶ θυμοῦ δέ φησιν οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων* (*I* 554). *διδάσκει δὲ ὡς, εἰ καὶ συνετὸς εἴη τις, ἁλίσκεται τοῖς τοῦ νοῦ πάθεσιν, εἰ μὴ ἑαυτῷ* ⟨*ἑαυτοῦ* Lp⟩ *προσέχοι* ⟨ante σ ras. unius litt. B⟩ ...., cf. Eust. p. 979, 45 sqq. Ceterum haud scio an utrumque scholium cum quaestione v. 216 sqq. cohaeserit.

7. 8 Idem schol. in Lp f. 231ᵃ c. l. *ὀξύτατον* et Vict. f. 265ᵇ. — Cf. Porph. *B* 447 (p. 42, 24), *Θ* 1 (p. 113, 21), *I* 1 (p. 127, 27).

9—13 Utrumque scholium, quod vix dignum esse, quod inter quaestiones referatur, dicas, coniunctum in cod. Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 374, legitur; prius etiam L f. 308ᵇ et Lp (c. l. *πρόφρων νῦν*) f. 231ᵃ, alterum L l. c., Lp (c. l. *παρήπαφεν*) f. 231ᵇ, Vict. f. 266ᵃ exstant, sine ulla fere lectionum varietate, nisi quod lin. 12 Lp *φησί* habet. — Veri simile est ex eodem fonte manasse:

B f. 193ᵇ ad *ἱρέων Ξ* 355 (id. Lp f. 231ᵃ c. l. *θέειν ἐπὶ νῆας*): *διὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἐρωμένης καὶ ἃ μὴ κελεύεται ὁ Ὕπνος ποιεῖ· οὐ γάρ ἐστι τῶν συμμαχούντων, ὡς οὐδὲ Ἥλιος οὐδὲ ἡ* ⟨om. Lp⟩ *Δημήτηρ* ⟨η ante ρ in ras. B⟩.

14 sqq. Quattuor scholia ex eadem quaestione paullo aliter aliud ex-

λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως καθ' ἑκάτερα· καὶ γὰρ τὸ πάντες δύναται λέγειν ἀντὶ τοῦ πλείους, καὶ ποταμὸς ὁμωνύμως λέγεται ὅ τε θεὸς καὶ τὸ ῥεῦμα, ὥστε τὸν μὲν θεὸν ἐκ Διὸς εἶναι, τὸ δὲ ῥεῦμα ἐξ Ὠκεανοῦ· λέγεται γὰρ ὁ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

5 πῶς ποτὲ μὲν λέγει· τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώιος ἰσοφαρίζει ****, ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοί (Φ 194—6), ἑτέρωθι δὲ Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς; ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου· τὸ μὲν γὰρ ἐκ Διὸς εἶναι ὁ ποιητὴς λέγει, ἐξ Ὠκεανοῦ δὲ ὁ Ἀχιλλεύς. οὐδὲν οὖν ἄτοπον ἐν διαφόροις προσώποις διαφωνίαν 10 συνίστασθαι. — *B f. 195[b]. L f. 310[b].

πῶς μετέπειτά φησιν ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοί, νῦν δὲ Διὸς τὸν Ξάνθον γενεαλογεῖ; ῥητέον δὲ ὅτι τοῦ μὲν ὡς θεοῦ τιμωμένου πατὴρ ὁ Ζεύς, τοῦ δὲ ῥεύματος χορηγὸς Ὠκεανός, ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοί **** πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. 15 ἢ διὰ τὸ πλέων χειμάρρων εἶναι τὸν Ξάνθον Διὸς αὐτόν φησι. φησὶ — B f. 279[b] ad τέκετο Φ 2. L f. 435[b].

---

1 ἂν om. L[1], λύεται δ' ἐκ B[1] καθ' ἕτερον B[1]L[1] οὐ pro καὶ L 2 ὁμώνυμος L[1] 3 post Ὠκεανοῦ B[1]: Ζεὺς γὰρ πατ. ἀνδ. τε θεῶν τε 4. 5 post θεῶν τε addito signo scholii finiti (: —) eadem manus B pergit: ἄλλως: πῶς ποτὲ κτλ.; eodem modo L, nisi quod πῶς om. 5 λέγει, alter. ε ex ο corr., L 6 excidisse in codd. versum οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο apparet ἑτέρωθεν B 12 ὅτι om. L 13 ἀρχηγὸς pro χορηγὸς coni. Kamm., p. 104 14 lacuna quam statui in codd. non significatur; Kamm. verba πατὴρ — θεῶν τε post ὁ Ζεύς (lin. 13) transposuit 15 πλέων, ω e corr., B, πλέον χειμάρων L

---

cerpta huc contulimus, quamquam veri haud dissimile est, quaestionem coniunctam olim fuisse cum altera illa argumenti simillimi ad *Π* 174 edenda (cum qua maxime conferenda p. 199, 15; 200, 5; cf. Eust. *Φ*, p. 1219, 31: *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὃν τέκετο Ζεὺς διαλελυμένη ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ Ξάνθος διιπετής, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ.* Simil. id. *Ξ*, p. 996, 40).

1 Cf. Porph. *Ξ* 304—6, p. 197, 20.

3 †L f. 310[b] ad *Ξ* 434: *ἰδίως μὲν τὸν σωματικὸν Ξάνθον Διὸς γενεαλογεῖ, τὸν δὲ ποταμὸν Ὠκεανοῦ, λέγων ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι θάλασσαι καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ* ⟨*μικρὰ* cod.⟩ *νάουσιν.* Idem A f. 189[a] ibid. (c. l. *Ξάνθου δινήεντος*): ..... *ἰδέως* ⟨sic⟩ *δὲ κτλ.*, ubi item *πᾶσαι θάλασσαι.* — Cf. Porph. *Θ* 1, p. 114, 18.

8 Cf. Porph. Z 265, p. 100, 4.

11 sqq. Scholio huic quidem, quod idem fere in Vict. (f. 385[a]) legitur, simillimo vel eodem melius tradito usus est Eust. *Φ*, p. 1219, 19 sqq.: *ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν ὁ ποιητὴς πόρον Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς, Διὸς τόκον τὸν Ξάνθον φησίν, ἀλληγορικῶς μέν, ἐπεὶ διιπετής, φασίν, ὁ Ξάνθος καὶ τὸ πλέον χείμαρρος, ἐξ ἀερίων, ὅ ἐστι διίων, τουτέστιν ὀμβρίων, ὑδάτων πληθυνόμενος, μυθικῶς δέ, ὅτι θεὸς μὲν τοῖς ἐγχωρίοις ὁ Ξάνθος, Ζεὺς δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. οἱ δέ φασιν ὅτι τοῦ μὲν δαιμονίου Ξάνθου Ζεὺς πατήρ, τοῦ δὲ ῥεύματος Ὠκεανός, ἐξ οὗ πάντες ποταμοί, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητής.*

15 sqq. Verba miserrime tradita idem fere videntur dicere velle, quod verbis p. 200, 6 continetur, v. Eust. l. supra allato.

γοῦν ὀρόθυνον ἐναύλους (Φ 312)· ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ (Φ 283).

*B f. 279[b] ad ἀθάνατος ib. L f. 435[a]. A Φ 1 c. l. πόρον.

διὰ τί, πάντων τῶν ποταμῶν ῥεόντων ἐξ Ὠκεανοῦ, μόνον τὸν Ξάνθον ὁ ποιητής φησιν ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς; πῶς οὖν καὶ Ὠκεανοῦ καὶ Διὸς παῖς; ῥητέον οὖν ὅτι εἰκότως ἂν καὶ Διὸς καλοῖτο 5 παῖς, εἴγε οἱ ὄμβροι μὲν ἐκ Διός, ὄμβρῳ δὲ οὗτος αὔξεται ....

O

B f. 197[b] ad ὑπόδρα. L f. 314[b]. Lp f. 235[a] c. l. ὑπόδρα.

13 sqq. Πῶς ὁ κεστὸς αὐτὸν οὐκ ἐπράϋνεν: ἐρώτων μόνον ἐστὶ κινητικός, οὐκ ἄλλων. ἄλλως τε ἡ περὶ αὐτὸν ἀπάτη ὑπεροχῆς ἦν ἐλάττωσις, καὶ μετὰ τοσαύτας ἀπειλάς. εἰκότως δὲ χαλεπαίνει, ψευδὴς πρὸς Θέτιν ἀποδειχθεὶς καὶ Ἕκτορα. 10

A c. l. ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμνω (v. 18). Cf. schol. min.

.... ἐζήτηται δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν οὕτως ἀσχήμως ὑβρίζει τὴν Ἥραν ὁ Ζεὺς διὰ θνητὸν Ἡρακλέα· φησὶ γὰρ ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω; ῥητέον δὲ ὅτι φιλοσοφεῖ Ὅμηρος· μυθικῶς γὰρ Ζεὺς ἐνταῦθα ὁ αἰθὴρ οὐρανοῦ τοῦ περὶ τὸν ἀέρα δεσμός ἐστιν, ὁ ἄγων τὰ ὑγρὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ δεσμεύων τὰ πάντα· μετ' αὐτὸν δέ ἐστιν ἀὴρ μέσος γῆς καὶ 15 αἰθέρος, ὃ δεῖ νοεῖν ἡμᾶς τὴν Ἥραν ὑπάρχειν· τοῦ δ' ἀέρος ἐκκρέμαται ὕδωρ τε καὶ γῆ, οὓς δὴ νῦν ἄκμονας λέγει παρὰ τὸ ἀκοπίατα εἶναι τὰ στοιχεῖα. καλῶς οὖν οὐ δύνανται οἱ θεοὶ τὸν δεσμὸν λῦσαι· ἰσχὺς γὰρ τῶν ὅλων τὸ συνδεδέσθαι ....

B f. 198[b] ad ὄφρ' ἡ μέν. L f. 316[a]. Lp f. 236[a] c. l. πέσωσιν (v. 63). Vict. f. 273[a].

56—77. ἀθετοῦνται ὡς περιττοὶ εἴκοσι καὶ δύο στίχοι, ὅτι οὐκ 20 ἀρεστοὶ Ἥρᾳ, καὶ ὅτι οὐκ ἐμπίπτουσι ταῖς ναυσὶν Ἀχιλλέως, καὶ εἰ ἔκρινεν ἀπολέσθαι Σαρπηδόνα, τί ἐκεῖ (Π 433) οἰκτίζεται; καὶ ἡ παλίωξις οὐκ ὀρθῶς· ἀφ' οὗ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθεν, οὐκ ἐτράπησαν Ἀχαιοί. καὶ τὸ Ἀθηναίης διὰ βουλάς· διὰ τί γὰρ μὴ Ἥρας, καίτοι

---

1 ἀποκείσῃ L 3 A, ubi nonnulla praecedunt huc non pertinentia, inc.: διὰ τί δὲ πάντ. κτλ. ἐξ Ὠκ. ῥεόντων A 4 post οὖν A ins. φησι 5 καὶ ῥητέον ὅτι L ἂν om. B 6 addunt codd. ἱστορίαν de origine Scamandri; eadem fere inter schol. **B ad Υ 74 legitur 7 ἐπράϋνε; ῥητέον οὖν ὅτι ἐρ. L ἐρώντων Lp 10 Ἕκτορος L 15. 16 καὶ ἀέρος A (Dind.), καὶ αἰθέρος Vill. 20 οἱ κβ' οὗτοι στ. L καὶ δύο om. Lp 22. 23 παλλίωξις B 24 διὰ τί μὲν γὰρ Ἥρ. L, διὰ τί γὰρ καὶ Ἥρ. Lp

---

6 Cf. ad p. 198, 15 sqq.
7 Eadem fere schol. Vict. h. l. (f. 271[b]) habet. — Cf. Porph. Ξ 212.
11 sqq. Cf. Heraclit. c. 40 et Plut. V. H. c. 97 et Prolegg. cap. III, 2.
20 sqq. Egimus de hoc scholio et multis quae ad hunc librum tradita sunt similibus in Prolegg. cap. III extr. — Causas *ἀθετήσεως* ab Aristonico accuratius relatas male h. l. afferri Hiller, Phil. XXVIII, p. 103, docuit; idem monuit, cohaerere cum scholio videri schol. Vict. *O* 90 (f. 274[a]): *συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀθέτησιν τὴν πρώην· εἰ γὰρ ἦν ἀκούσασα τὰ περὶ τῆς ἁλώσεως, οὐκ ἂν κατηπείχθη. τάχα δὲ τεταραγμένη ὑπέστρεψε δι' ὑπόμνησιν τῆς ἀτιμίας.*

παρούσης; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ σχῆμά ἐστι προανακεφαλαίωσις, ὡς Ὀδυσσεὺς προαναφωνεῖ Τηλεμάχῳ τὴν μνηστηροκτονίαν (π 281 sqq.), ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον καὶ διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτίκα διηγεῖται. εἰσὶ δὲ τῇ Ἥρᾳ, εἰ καὶ μὴ νῦν τερπνά, ἀλλ' οὖν γε χαρᾶς περιποιητικὰ τὰ λεγόμενα.
5 πεσεῖν δὲ εἰς τὰς ναῦς ἀντὶ τοῦ δεηθῆναι Ἀχιλλέως, ὥς φαμεν· ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου. οἰκτίζεται δὲ καὶ τὸν Ἕκτορα κρίνων σὺν τῇ Ἰλίῳ ἀπολεῖσθαι (Χ 168 sqq.). πόθεν δὲ δῆλον, εἰ μετὰ θάνατον Ἀχιλλέως γεγόνασι τροπαί; τό τε Ἀθηναίης, ἐπεὶ σὺν Ἐπειῷ τὸν ἵππον ἐποίησε. πρὸς δὲ τούτοις παραμυθεῖται τὸν ἀκροατήν, τὴν ἅλωσιν
10 Τροίας σκιαγραφῶν αὐτῷ. τίς γὰρ ἂν ἠνέσχετο ἐμπιπραμένων τῶν Ἑλληνικῶν νεῶν καὶ Αἴαντος φεύγοντος, εἰ μὴ ἀπέκειτο ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐντυγχανόντων ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράξαντες κρατηθήσονταί ποτε.

φασὶ δὲ (οἱ ἐξηγηταὶ) καὶ ὅτι ὁ [Μαλλώτης] Ζηνόδοτος τὰ ἐκ τοῦ Πάτροκλον κτενεῖ φαίδιμος Ἕκτωρ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ λισ- (Eust. O, p. 1006, 2 sqq.)
15 σομένη τιμῆσαι Ἀχιλλέα Εὐριπιδείῳ λέγει ἐοικέναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς. ὅτι δὲ οὐδὲ εὐτελεῖς οἱ τοῦ χωρίου τούτου στίχοι .... καὶ ὅτι οὐκ ἀήθης ἡ πρὸς τὸ πρῶτον ἀπάντησις .... καὶ ὅτι μὴ κωλυθέντες οἱ Τρῶες ἐνέρριψαν ἂν τοὺς Ἀχαιοὺς ταῖς τοῦ Ἀχιλλέως ναυσί, διὸ καὶ δοκοῦσιν ἕως καὶ εἰς
20 αὐτὰς φυγεῖν οἱ Ἀχαιοί, καὶ ὡς, εἰ καὶ Πάτροκλος παρεκλήτευσεν, ἀλλ' εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς ὥπλισεν, οὐκ ἂν ἐκεῖνος τοῖς Ἀχαιοῖς ἐβοήθησε, διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ἀναστήσειν ἐκεῖνον λέγεται .... καὶ ὅτι πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται ἅπαξ εἰρημένα, οἷς συνεισακτέον καὶ τὸ Ἴλιον αἰπύ καὶ τὸ πτολίπορθος Ἀχιλλεύς, οὐ διὰ τὴν Ἴλιον ἀλλὰ διὰ τὰς τρεῖς
25 πρὸς ταῖς εἴκοσιν, ἃς πολεμαρχῶν εἷλε (Ι 328. 9), δῆλόν ἐστι.

90. v. ad p. 200, 20 sqq.

128. οὐ δεῖ στίζειν ἐν τῷ φρένας ἠλέ, εἶτα καθ' αὑτὸ λέγειν (L f. 318a. *B f. 200a (inde a p. 202, 1). Cf. Phil. XVIII, p. 345, II.)

---

1 τὸ om. Vict. οὖν post Ὀδ. ins. Vict. 3 οὐδὲν ἴσοι BLLp 4 τρεπνά Lp 5 εἰς om. Lp 6. 7 οἰκτίζεται — ἀπολεῖσθαι e Vict. dedi, nisi quod καὶ inserui; reliqui codices: οἰκτίζεται δὲ ⟨γὰρ Lp⟩ Σαρπηδόνα κρίνων μὴ ἐν Ἰλίῳ ἀπολεῖσθαι ⟨corr. ex ἀπολέσθαι Lp⟩ 8 Ἀθηναίη BLpV 11 νηῶν BLp 27 L in lemm.: τὸ μαινόμενε φρένας ἠλὲ διέφθειρας

---

5 Verbi *ἐμπίπτειν εἴς τινα* usum, ut sit „potestati alicuius se committere, tutela alicuius confidere", haud scio an uni LXX praebeant (cf. Prolegg. IV): Regg. IV, 25, 11: *καὶ τὸ περισσὸν τοῦ λαοῦ τὸ καταλειφθὲν ἐν τῇ πόλει καὶ τοὺς ἐμπεπτωκότας, οἳ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα Βαβυλῶνος, μετῆρε Ναβουζαρδὰν ὁ ἀρχιμάγειρος*, coll. Ierem. 38, 19: *καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Ἱερεμίᾳ· ἐγὼ λόγον ἔχω τῶν Ἰουδαίων τῶν πεφευγότων πρὸς τοὺς Χαλδαίους κτλ.*

8 Cf. B f. 198b ad *ἔπειτα* O 69 (id. Lp ibid.): *οὐ πρὸ τοῦ Ἀχιλλέα ἐξελθεῖν ἢ καὶ μετὰ τὸ ἐξελθεῖν, ἀλλὰ μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἕκτορα· ἐξελθόντος γὰρ Ἀχιλλέως οὐκ ἦν παλίωξις.*

13 sqq. Cf. quae de h. l. in Prolegomenis cap. III extr. attulimus, ubi etiam de v. *Μαλλώτης*, quod recte Duentzer, de Zenod. stud. Homer., p. 24, delesse videtur, egimus.

27— p. 202, 9 Simillimum quidem, ita tamen ut sub finem habeat quae

διέφθορας, ἀλλ' ὅλον cυνάπτειν τὸ φρένας διέφθορας, ἠλέ. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπάγει πρὸς μὲν τὸ μαινόμενε·

ἦ νύ τοι αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί,

πρὸς δὲ τὸ τὰς φρένας διέφθορας, ἠλέ·

νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. 5

ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ μαινόμενε τὸ τὰς φρένας διεφθάρθαι κατηγόρηcεν, ἐπὶ δὲ τοῦ κούφου καὶ μὴ βεβαίου τὸ [ἠλεός, τὸ] ἀεcίφρων. τοῦ δὲ ἠλεέ εἴτε ἀποκοπή ἐcτιν εἴτε cυγκοπή· γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλην, ἵνα ᾖ πεπλανημένε.

B f. 200b ad αὐτάρ. L f. 319a. Lp f. 237b c.l. αὐτὰρ ἐπὴν. Simil. Vict. f. 276a.

147. 48. οἱ δύο ἀθετοῦνται· ἔcτι γὰρ ἐμβρόντητον τὸ λέγειν· ἄπιτε 10 καὶ ὃ ἂν εἴπῃ ποιήcατε· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐκέλευcεν, οὐκ ἔμελλον παρακούειν Διός. ἄλλως τε πῶς φηcι πείθεcθαι Διὶ τοῖς καθ' Ἑλλήνων πεμφθηcομένοις; ἢ τάχα μεμψίμοιροί εἰcιν οἱ λόγοι· ἀπέλθετε ποιήcοντες ἃ κελεύει Ζεύς· ὅθεν τὸ δυcάρεcτον ἐμφαίνει, ὥc φαμεν πρός τινα ὀργιζόμενοι· ποίει ὃ θέλεις. ὅτι δὲ μεμψίμοιροι οἱ λόγοι, δῆλον ἀπὸ 15 τοῦ cιωπῆcαι τὴν αἰτίαν τῆς κλήcεως· φυcικὸν γάρ ἐcτι μηδὲ μεμνῆcθαι τῶν λυπηρῶν ἐπὶ πλέον· διὸ cυνέτεμε τὸν λόγον. οἱ δὲ, κατεπτηχυῖα, φαcὶ, τὰc ἀπειλὰc εὐλαβεῖται, μὴ καθ' ὁντινοῦν τρόπον ἐμποδιcθείcης τῆς Ἴριδοc Ζεὺc πάλιν ἐπ' αὐτὴν ἀγάγῃ τὴν αἰτίαν.

---

1 ὅcον L schol. *B, quod subiunctum est scholio manus prioris h. v. (v. infra ad hanc lin.), signo scholii finiti quod ibi fuit eraso, inc.: αὐτὸc δὲ ἐπάγει κτλ. 3 αὔτωc L 4 τὸ om. L 5 νόοc δ' ἀπόλλωνοc L 6 ταινόμενε L 7 verba uncinis inclusa e coni. posui; codd. om. 7—9 τοῦ δὲ — πεπλανημένε om. *B (v. infra ad has lin.) 8 ἅλιν L 10 ἐμβρ. γάρ ἐcτι τὸ λέγ. L τὸ ἄπιτε λέγ. Lp, τὸ ἔπειτα λέγ. Vict. 11 εἴποι L μὴ om. codd.; add. Vill. 12 πείθεcθε Lp κατ' (sic) B 13 πείθεcθε pro ἀπέλθετε Lp 17—19 οἱ δὲ κτλ. in uno Vict. leguntur, unde Hillerum (Phil. XXVIII, p. 104) secutus recepi; idem pro τῆc Ἥραc, quod cod. habet, recte τῆc Ἴριδοc coniecit

---

aliunde (velut e schol. A h. v.) addita sint, schol. Victor. est (f. 275a): *μαινόμενε φρένας ἠλὲ διέφθορας*] *οὕτω Πορφύριος· οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ φρένας ἠλέ, εἶτα καθ' αὐτὸ λέγειν διέφθορας, ἀλλ' ὅλον συνάπτειν τὸ φρένας ἠλὲ διέφθορας, ἵν' ᾖ τὰς φρένας διέφθορας, ὦ ἠλεέ* ⟨ἢ ὠλεὲ cod.⟩. *καὶ αὐτὸς δὲ ἐπάγει πρὸς δὲ* (sic) *τὸ μαινόμενε ἦ νύ τοι αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, πρὸς τὸ δὲ φρένας ἠλέ· νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς, ἵν' ᾖ τὸ ἠλεέ θερμέ, πρὸς ὃν ἀνθυπήγαγε τὸ αἰδώς· οἱ γὰρ θερμοὶ ἀναιδεῖς. ἠλέ ὡς καλέ, εἴτε ἀποκοπή ἐστιν εἴτε συγκοπή· τὸ γὰρ τέλειον ἠλεέ. ἢ παρὰ τὴν ἄλην, ἢ ὃν πάντες ἀλεόμεθα, ἢ παρὰ τὸ θερμόν. ἔστιν οὖν φρένας ἠλεέ· ὦ πεπλανημένε τὰς φρένας.*

1—3. 7—9 †B f. 200a ad *μαινόμενε* v. 128: *δεῖ στίζειν εἰς τὸ μαινόμενε, τὸ δὲ ἑξῆς ὅλον συνάπτειν· φρένας ἠλέ, διέφθορας, ἤτοι τὰς φρένας, ὦ ἠλέ, ἀπώλεσας. τοῦ δὲ ἠλέε* (sic) *εἴτε ἀποκοπὴ εἴτε συγκοπή ἐστι. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλην, ἵν' ᾖ πεπλανημένε* (add. *B *αὐτὸς δὲ ἐπάγει κτλ.*, v. supr. lin. 1). Cf. (ad lin. 7—9) †Eust. *O*, p. 1009, 14. — Ceterum in verbis distinguendis Nicanorem Porphyrius sequitur (A v. 128).

10 Cf. A v. 147 (Ariston.).

13—17 In usum suum convertit aliis rebus additis Eust. *O*, p. 1009, 61 sqq.

170. 1. .... πῶς δὲ νίφων ὁ βορρᾶς αἰθρηγενής ἐστιν; ἤτοι οὖν παρέλκει τὸ ἐπίθετον, ὡς τὸ πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος (Z 377); ἢ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος· σκιόεντα γὰρ ὄντα τὰ νέφη πνοιῇσι λιγυρῇσι διασκίδνησιν (E 526). οἱ δέ, ὅτι τὸ ψῦχος παρ' 5 αὐτῷ αἶθρος καλεῖται. τάχος οὖν δίδωσι τῇ χιόνι ὁ ἄνεμος, βορρᾶ δὲ πνέοντος νιφετὸς ἐπιγίνεται. καὶ ἀλλαχοῦ· νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ βορέαο πεσόντος (ξ 475).

B f. 201ᵃ ad πτῆται. Lp f. 238ᵃ c. l. πτῆται νιφάς. L f. 319ᵇ. Simil. Vict. f. 276ᵇ.

189 sqq. δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι πρὸς τὸ πάντα τὸ γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων· οὐ γὰρ ἔτι πάντα δέδασται τούτων μὴ δεδασμένων. λύοιτο 10 δ' ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα πάντως παρέλκει, ὡς ἐπὶ τοῦ δέκα πάντα τάλαντα (Ω 232). ἐὰν δὲ λάβωμεν αὐτὸ περισσόν, τί λοιπὸν δέδασται; ἢ ἀντὶ τοῦ πλεῖστα· συνεχῶς γὰρ τὸ πάντα ἐπὶ τοῦ πλεονάζοντος τίθεται· ὡς εἰ ἔλεγεν· τὰ πλείονα μεμέρισται πλὴν γῆς τε καὶ

Usque ad lin. 13 B f. 201ᵃ ad τριχθά, Lp f. 238ᵇ c. l. τριχθὰ δὲ πάντα, Vict. f. 277ᵃ. Inde a lin. 13 *B f. 201ᵃ.

---

1 πῶς δὲ νίφ. ὁ βορᾶς ὅπου γε αἰθριγενέτης ἐστί; L, πῶς ἀεὶ νίφων αἰθρηγενής; Vict. (ubi schol. ab his verbis inc.) αἰθρηγενέτης Lp 3 sqq. post πλεονάζοντος Lp ins.: πλείονας χιόνας γὰρ καὶ χαλάζας ποιεῖ ὁ βορρᾶς ἢ εὐδίας· σκιόεντα γὰρ κτλ., Vict. autem ita pergit: διασκιδνᾶσι γὰρ τὰ νέφη σκιόεντα πνοιῇσι λιγυρῇσι κτλ. 4 λιγηροῖσι (sic) διασκίδνησι κακὴ βορεάο (sic) πεσόντος, rel. om., Lp 5 τάχα L 7 addit Vict.: νιφὰς μὲν ἡ χιὼν κτλ. (= Dind. IV, p. 82, 10) 8 δέτι (spr. ε ras.) B, δέ τοι Vict. 9 οὐ γὰρ ἐπεὶ πάντα δέδ. (om. τούτων μὴ δεδ.) Vict. λύοιτο, priore o in ras., B 10 ἢ pro πάντως Vict. post ὡς Lp καὶ ins. 13 post τίθεται Vict. addit: τινὲς πάντα δέδασται, εἴασε δὲ τὸ τ̄, ὡς ἐν τῷ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. Quae aliunde illata esse videntur; neque Eustathius novit inde a verbo ὡς in rasura scripto, signo scholii B finiti deleto, pergit *B

---

1 sqq. †Eust. *O*, p. 1010, 60 sqq.

4 Cf. B f. 267ᵇ ad *αἰθρηγενέος T* 358 (id. L f. 419ᵇ): *τοῦ αἰθρίας αἰτίου καὶ γεννητικοῦ, τουτέστι τοῦ ψύχους· ψῦχος* ⟨*ψύχος* cod.⟩ *γὰρ ὁ βορρᾶς ἐπιφέρει*, Vict. f. 370ᵇ ibid.: *τοῦ γεννῶντος αἰθρίαν, τουτέστι τὸ ψῦχος· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν αἰθρίας αἴτιον. ἔστι δὲ μαχόμενον τῷ ψυχραὶ νιφάδες* (*T* 358). *αὕτη γὰρ προτέρᾳ ἐκδόσει συμφωνεῖ* (sic). Eust. *ε*, p. 1538, 37: *αἰθρηγενέτης βορρᾶς ὁ εὐδίαν ἢ ψῦχος ποιῶν* ..., Et M. 33, 38: *αἰθρηγενέτης .... ἢ ὁ αἴθρου καὶ ψύχους αἴτιος.*

8 sqq. De difficillima hac quaestione omnino videnda quae collatis et Heracliti alleg. c. 41 et Plutarchi V. Hom. c. 97 in Prolegomenis (cap. III, 2) attuli, ubi non dissimulavi dubitari posse an nonnulla ei adhaeserint aliunde illata.

8—p. 204, 1 †L f. 319ᵇ, *Π*: *ἐναντιοῦσθαι δοκεῖ τὸ τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται — τιμῆς τῷ γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ — μακρὸς Ὄλυμπος· οὐ γὰρ ἔτι πάντα δέδασται. λύοιτο δ' ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα οὐ μόνον δηλοῖ τὰ πλεῖστα, ἀλλὰ παρελκομένως· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνάσταν* (*H* 161), *χρυσοῦ δὲ στήσας φέρε δέκα πάντα τάλαντα. τὸ δὲ πάντα δέδασται ἀντὶ τοῦ πλεῖστα, ὡς εἰ ἔλεγε· τὰ πλείονα μεμέρισται πλὴν γαίας τε* ⟨*εἶναί τε* L⟩ *καὶ οὐρανοῦ· ταῦτα γὰρ ἔτι κοινά.* [*ποτὲ δὲ καὶ παρέλκει, ὡς τὸ οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.*] Cf. †Eust. *O*, p. 1012, 40.

10. 11 Cf. Friedländer ad Ariston. *H* 161.

12 Cf. Porph. Ξ 304—6, p. 197, 19.

οὐρανοῦ· ταῦτα γὰρ ἔτι κοινά. φυσικὴ δὲ γίνεται διάταξις· ὁ μὲν γὰρ τὸ ζῆν παρασχόμενος Ζεὺς ὠνόμασται, ὁ δὲ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἀπὸ τῆς πόσεως Ποσειδῶν, Ἅιδης δὲ ὁ θάνατος παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀειδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπωλείας. κοινὴ δὲ ὅλων τῶν στοιχείων ἡ γῆ, καθότι ἐν αὐτῇ εὑρίσκεται καὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα. τὸ γὰρ ὕδωρ 5 αὐτῇ συνεσφαίρωται, καὶ πυρὸς ἀναδόσεις περὶ αὐτὴν γίνονται, ὥσπερ κατὰ τὴν Αἴτνην ἐν Σικελίᾳ καὶ περὶ τοὺς Ἡφαίστου κρατῆρας καὶ περὶ τὸ τῆς Λυκίας Κράγον καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὁ ἀὴρ δὲ περὶ αὐτήν ἐστιν. καλῶς δὲ καὶ τὸν Ὄλυμπόν φησι κοινόν, ἐπεὶ καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν γένεσιν ἐκ τῶν τεσσάρων κέκτηται στοιχείων. 10

B f. 201[b] ad ἄλλο v. 212. L f. 320[b]. Lp f. 239[a] c. l. ἄλλο δέ τοι ἐρέω. Vict. f. 278[b]. 212—17. ἀθετοῦνται οἱ ἕξ· πρὸς τί γὰρ ἡ ἀπειλή; ἀλλά φαμεν ὡς εὐπρεπῶς ἐκστῆναι θέλει. εἰ δὲ ἤκουσεν ὡς ἁλώσεται Ἴλιος, πῶς νῦν ἀπιστεῖ; ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνων ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται καὶ τὰ ἑξῆς (Δ 169—82), καίτοι εἰδὼς παρὰ Κάλχαντος (Β 329)· ἄλλως τε δεῖ ἀντεπαχθῆναι τῷ (Ο 211) ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε [νεμεσσηθεὶς ὑποείξω]. εὐσχήμονα δὲ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁρίζεται ἐπανατείνων τὴν ὀργὴν εἰς ὕστερον, ὡς καὶ Ἀχιλλεύς (Α 300)· τῶν ἄλλων ἅ μοί ἐστιν. 15

Vict. f. 279[b]. 247. .... καὶ πῶς οἶδεν ὅτι θεός ἐστιν; ἢ ἐκεῖνος ἑαυτὸν ἐγύμνωσεν ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρέσθαι· πάντες γὰρ οἱ Τρῶες ᾔδεισαν τὸ γεγονός. 20

---

1 sqq. verba corrupta esse in Prolegomenis l. c. docui, ubi vid. 3 πόσεως, ε e corr., B ἀειδὲς e cod. A (v. infr.) dedi, ἀηδὲς B 4. 5 κοινὴ — εὑρίσκεται A suppeditat (v. infr.), ὅλων δὲ τῶν στοιχείων ἡ γῆ εὑρίσκεται B 8 Κράγον coni. Meineke, Anal. Alex., p. 367, 1; κέρατον B 9 pro καὶ ὁ οὐρανὸς Wachsmuth, Crat. Mall. p. 45, καὶ ὁ Ὄλυμπος scripsit; ego, servato v. ὁ οὐρανός, pro ἐκ τῶν τ. στ. conicio ἐκτὸς τῶν τ. στ. (v. Prolegg.) 11 Vict. ea quae reliqui codd. extremo scholio habent initio posuit: εὐσχήμονα τὴν ἀπαλλαγὴν — ἅ μοί ἐστιν. ἀθετοῦνται δὲ κτλ. 14 καὶ τὰ ἑξῆς om. codd. περὶ Κάλχ. Lp Vict. 15 τὸ pro τῷ Vict. 15. 16 νεμεσς. ὑποείξω om. codd.

1—4 † A *O* 189 c. l. *τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται* (id. fere Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 246, 11): *φυσικὴ φαίνεται διάταξις γεγενημένη — παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀειδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπωλείας* (similia, sed aliis admixtis, ita ut omittere praestet, etiam alia scholia habent). Ceterum huic loci explicandi rationi, Stoicae sine dubio, proluserat quodammodo Stesimbrotus, si modo Curt. Wachsmuth, Crat. Mall. p. 44. 45, alterum h. l. schol. A recte ita constituit: *πῶς δέ φησι· γαῖα — Ὄλυμπος; Κράτης ἐν δευτέρῳ Ὁμηρικῶν καὶ Στησίμβροτος [ὅτι κατὰ στοιχεῖα] πάντα οὕτως δέδασται.*

4 sqq. † A ad v. 193 (f. 194[b], c. l. *γαῖα δ' ἔτι ξυνή*): *κοινὴ ὅλων τῶν στοιχείων ἡ γῆ, καθότι ἐν αὐτῇ εὑρίσκεται καὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα — καὶ περὶ τοὺς Ἡφαίστου κρητῆρας, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ Κέραγον Λυκίας καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀὴρ — κέκτηται στοιχείων. ἡ διπλῆ δὲ ὅτι κτλ.*, quae casu cum iis quae attulimus coaluisse nemo non videt. Cf. etiam † Eust. *O*, p. 1012, 7 sqq., qui nonnulla prave intellexit. — De Wachsmuthi sententia e Cratete hoc scholium repetentis v. Prolegg.

11 De *ἀθετήσει* plenius Ariston. v. 212. — Cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 105.

19. 20 Paullo brevius schol. B f. 202[b] ad *ὀλιγοδρανέων* (id. L f. 321[b], quod

333. v. Herm. XIV, p. 243.

390 sqq. πῶς δὲ ἐπιλαθόμενος Ἀχιλλέως τοσοῦτον διάγει χρόνον; ἢ οὐ πολὺς μὲν ὁ χρόνος, τὰ δὲ γεγονότα ποικίλα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. — B f. 205[b] ad Πάτροκλος.

413. πῶς ἴσοι εἰσὶ τοσοῦτον πρότερον τῶν Τρώων ὑπερεχόντων; 5 ἢ τάχα στάσει, οὐ δυνάμει· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἁρμάτων ..... — B f. 206[a] ad ἶσα.

449—51. ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς· οἱ μὲν γὰρ ἐπίκουροι δεόντως ἂν λέγοιντο χαρίζεσθαι Ἕκτορι, ὡς Πάνδαρος· ἡγεόμην Τρώεσσι φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ (E 221), ἀνοίκειον δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος 10 ἐπὶ πολίτου τὸ Τρώεσσι χαριζόμενος. καὶ διὰ τὴν πληγὴν ἀθετητέος ὁ στίχος· πῶς γὰρ ἡνίοχος ὢν ὄπισθεν βάλλεται — αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε [πολύστονος ἔμπεσεν ἰός] —; ἄτοπον γὰρ αἱ Ἀριστάρχου τὸ ἀπεστραμμένους εἶναι τοὺς δίφρους· ἐπρηνίσθησαν γὰρ [ἂν] οἱ παραιβάται, μόνον κινηθέντων τῶν ἵππων, εἰς τὴν πτέρναν 15 ἑστῶτες τοῦ δίφρου. ποία τε χρεία τοῦτον πονεῖσθαι περὶ τοὺς ταρασσομένους τῶν πολεμίων; ὅθεν ὑπονοεῖ ὁ Ἀρίσταρχος μετενηνέχθαι τοὺς στίχους. ῥητέον δὲ πρὸς ταῦτα, ὅτι χαρίζεται τῷ Ἕκτορι ἴσως καὶ αὐτὸς ὡς Δαρδάνιος· φησὶ γοῦν περὶ Εὐφόρβου τοῦ ἀδελφοῦ Πολυδάμαντος· Δάρδανος ἀνὴρ Πανθοΐδης (Π 807) **** ἐπί- — Vict. f. 286[a].

---

9 ἀνοίκειόν τε cod. 11 ὄπιθεν cod. 12. 13 οἱ Ἀριστάρχειοι ? 19 lacunam statui; neque enim cum Hillero, Phil. XXVIII, p. 107, verba ἐπίκουρος ἦν pro glossemate habeo, quoniam etiam in codd. BLLp (v. infr. lin. 7 sqq.) leguntur

---

incipit *καὶ πῶς εἶδεν*, et Lp f. 239[b] c. l. *ὀλιγοδρανέων*). Omittunt enim priorem solutionem; sed in fine addunt: *καὶ οὐκ ἂν αὐτὸν ἀνηρώτων*.

2. 3 Idem schol. Lp v. 390, L f. 327[a], Vict. f. 204[b] legitur.

4—6 Collato Ariston. v. 385 (cf. etiam B f. 205[b] ad *πρύμνῃσι* ibid., L f. 376[b], Lp = Dind. IV, p. 92, 12 sqq.) dubitari potest an quaestionis forma scholio extrinsecus addita sit. — Ceterum quae edidimus etiam L f. 327[b], Lp f. 343[a], Vict. f. 285 leguntur.

7 sqq. Brevius, ita ut sit, cur inter scholia excerpta referatur:

B f. 206[b] ad Ἕκτορι v. 449 (id. L f. 328[a], Lp f. 243[b] c. l. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι): *ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς κτλ. — πῶς γὰρ ἡνίοχος ὢν ὄπισθεν* ⟨*ὄπιθεν* B⟩ *βάλλεται; ἄτοπον γάρ ἐστι τὸ ἀπεστραμμένους εἶναι τοὺς δίφρους· ἐπρηνίσθησαν γὰρ ἂν οἱ παραιβ. κτλ. — εἰς τὴν πτέρναν τοῦ δίφρου ἑστῶτες* ⟨*ἑστῶτος* L⟩. *ῥητέον δὲ ὅτι χαρίζεται τῷ Ἕκτορι καὶ αὐτὸς ἴσως ὡς ἐπίκουρος· Δαρδάνιος γὰρ ἦν· καθ' Ὅμηρον γοῦν ἄλλη ἐστὶν ἡ Τροία καὶ ἄλλη ἡ Δαρδανία. εἰκὸς δὲ αὐτὸν ἐπαινεῖν, ὅπου μόνος ἄνευ παραιβάτου πολεμεῖ· διὸ καὶ βάλλεται ἴσως στραφείς· ποικίλη γάρ ἐστιν ἡ μάχη.* [*αὐχένα δὲ ὁ ποιητὴς τὴν πᾶσαν* ⟨om. Lp⟩ *περιφέρειαν τοῦ τρ. φησίν. ἀντιπρόσωποι οὖν ἐμάχοντο. εἰ δὲ λέγοις* ⟨*λέγεις* Lp⟩· *πῶς ὠρέγ. κτλ. — τῶν ἵππων* ⟨*τῶν Τρώων* Lp⟩; *ὡς καὶ Διομήδης τὸν ἑπταπέλεθρον Ἄρεα* ⟨*τὸν ἑπτάπλεθρον ἀέρα* Lp⟩ *τέτρωκεν*].

De causis *ἀθετήσεως* melius Ariston. v. 449 (cf. Prolegg. cap. III extr.).

12 sqq. Agitur de ea sententia quam reiecta priore in libro *περὶ τοῦ ναυστάθμου* Aristarchus protulit, v. Ariston. l. c.

19 Cf. Lehrs, Ar. p. 229.

κουρος ἦν· καθ' Ὅμηρον γοῦν ἄλλη ἐςτὶν ἡ Τροία καὶ ἡ Δαρδανία. πῶς δὲ οὐκ εἰκὸς ἐπαινεῖν αὐτὸν τῆς προθυμίας, ὅπου μόνος ἐπιβαίνων τῷ δίφρῳ δίχα παραιβάτου πολεμεῖ, ὡς Αὐτομέδων (Ρ 459 sqq.); ὄπιςθεν δὲ βάλλεται ἴςως ςτραφείς· ποικίλη γάρ ἐςτιν ἡ κίνηςις τοῦ πολέμου, ὡς καὶ αὐτός πού φηςιν· ἠμὲν ὅτεῳ ςτρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη (Μ 428). [τὸ ἔμπεςεν ἀντὶ τοῦ διῆλθεν, ὡς τὸ αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα (Ε 293)· αὐχένα γὰρ ὁ ποιητὴς τὴν πᾶςαν περιφέρειαν τοῦ τραχήλου φηςίν· ἀντιπρόςωποι οὖν ἐμάχοντο. εἰ δὲ λέγοις· καὶ πῶς ὠρέγοντο ἀλλήλων μεςολαβούντων τῶν ἵππων; ὡς καὶ Διομήδης τὸν ἑπταπέλεθρον Ἄρεα τέτρωκεν (Ε 851 sqq.)].

598 (= Vat. Ζητ. ιθ') C 100.

605. ad Ζ 129, p. 92, 10.

610—14. **B** f. 210ᵃ ad Ἕκτορος (id. **Lp** f. 246ᵇ c. l. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος, **L** f. 334ᵃ):

ἀθετοῦνται ε' διὰ τὸ λέγειν ὅτι ὀλιγοχρόνιον ὄντα ἐτίμα. καὶ ὅτι ἀπ' αἰθέρος· ἀπὸ γὰρ Ἴδης ἦν. καὶ διὰ τοῦ μαρναμένοιο νοεῖται τὸ Ἕκτορος. ἔςτι δὲ τὸ γάρ ἀντὶ τοῦ δέ.

τὸ δὲ ὄνομα ἐπανείληπται πρὸς πλείονα ἔμφαςιν· εἴωθε γὰρ θαυμάζων τινὰ τῶν ἔργων πολλάκις ἐπαναλαμβάνειν τὸ ὄνομα. τὸ δὲ ἀπ'

Vict. f. 290ᵃ (c. l. Ἕκτορος, αὐτὸς γάρ οἱ):

ἀθετοῦνται ςτίχοι ε' ὡς περιττοί· οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ ἦςαν οἱ ε'. οὐ γὰρ διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον ἐτίμα αὐτόν. καὶ ὅτι ἀπ' αἰθέρος· ἀπὸ γὰρ Ἴδης ἦν. καὶ διὰ τοῦ μαινομένοιο νοεῖται Ἕκτορος. τινὲς δὲ τὸν γάρ ἀντὶ τοῦ δέ, ὡς αὐτίκα γάρ μοι ὀίςατο θυμὸς ἀγήνωρ ἄνδρ' ἐπελεύςεςθαι (ι 213), καὶ ἀνάγεται ἡ φράςις εἰς τὰ τοιαῦτα· οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀςφάραγον μελίη τάμεν, ὄφρα τί μιν προτιείποι (Χ 328), ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοήν (μ 427).

ἀπ' αἰθέρος δὲ ὁ αἰθέριος Ζεύς.

---

1 γοῦν pro οὖν conieci 5 ἡ μὲν ὅτω cod. 6—11 quamquam novam λύςιν afferre videntur, tamen cum iis quae antecedunt adeo non cohaerent, ut suspecta sint 17ᵃ ἀθετοῦνται ε' ςτίχοι L, ἀθετοῦνται καὶ διὰ τὸ λέγειν Lp 20ᵃ διὰ τί μαρναμένοιο L 30ᵃ ἐπαλείληπται Lp 32ᵃ τῶν ἔργων om. Lp 32ᵃ. 33ᵃ ἐπαναλαμβάνων Lp 33ᵃ τοῦ δὲ ἀπ' αἰθέρος ὅτι αἰθέριος Ζεύς Lp
17ᵇ Ζηνοδότου cod.

---

7 sqq. Cum quaestione de v. *E* 290 sqq. instituta non videntur cohaerere.
16 sqq. Causae *ἀθετήσεως* nonnihil discrepantes ap. Aristonicum v. 610, ubi Zenodoti memoria non exstat.
22—30 Cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 107. 8.

αἰθέρος, ὅτι ὁ αἰθέριος Ζεύς· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς μερικῆς αὐτὸν ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελείας διατριβῆς ἐχαρακτήρισε. [καὶ ἡ πρόληψις δέ ἐστι σχῆμα ποιητικὸν κτλ.] | [καὶ ἡ πρόληψις δὲ σχῆμα ποιητικὸν κτλ.].

653. v. 701 sqq.

668 sqq. ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· οὐ γὰρ προδιεσάφησεν ὡς εἶχον ἀχλύν τινα. πόθεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἄφνω ἐφάνη νῦν, πρὶν συγκαθημένη τοῖς θεοῖς τοῖς ἄλλοις; εἰ μὴ λέγοις ὅτι σχῆμα ἐλλειπτικὸν ὂν δίδωσι νοεῖν τοῖς ἀκροαταῖς διὰ τούτου, ὅτι ἠχλύωντο, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐδύνατο καὶ ἀποῦσα ἀφαιρεῖσθαι αὐτήν, ὡς τὸ εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη (Θ 218)· οὐ γὰρ ἐκεῖ παρῆν. — B f. 211ᵃ ad ὀφθαλμῶν. L f. 336ᵃ. Lp f. 248ᵃ c. l. ἀπ' ὀφθαλμῶν.

680. v. ad Vat. Ζητ. η' (in extremo opere).

701 sqq. διὰ τί οὐ τὰς πρώτας ναῦς ἐνέπρησαν οἱ Τρῶες· εἴσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι (v. 653) καὶ τὰ ἑξῆς; πότερον ὅπως πλείστας ἀπὸ τῆς περιεχομένης διαφθείρωσιν, ἢ ὅπως μὴ διὰ πυρὸς ἀναχωρήσωσιν, ἢ ὅτι αὐτῶν ἦσαν, ὧν ἤδη ἐντὸς ἦσαν. — *B f. 211ᵃ ad εἴσωποί δ', v. 653. L f. 336ᵃ ibid., Π.

ἐζήτηται διὰ ποίαν αἰτίαν μόνην τὴν Πρωτεσιλάου παρέδωκε ναῦν καιομένην. ῥητέον οὖν ὅτι ᾐδέσθη ὁ Ὅμηρος εἰπεῖν ἐμπρῆσαί τινα τῶν ζώντων, μήπως ἀνανδρίαν αὐτοῦ τις δόξῃ καταγινώσκειν. — L f. 337ᵃ ad v. 705.

4ᵃ πρόσληψις L; inclusi ultima scholii verba ut aliunde illata, quoniam antea iam (lin. 22—30) de hac figura agitur (cf. schol. B *X* 329, HQT ι 229) 9 λέγεις Lp 11 ἠδύνατο L φρεσσὶ B 14 διὰ τί οὐ πρὸς τὰς πρώτας ναῦς ἔδραμον ἐμπρῆσαι οἱ Τρ. L 15. 16 καὶ τὰ ἑξῆς om. codd. 16 πλείστας coni. Kammer., p. 94; πλείστους codd. pro περιεχομένης Kammer πυρὶ ἐχομένης coni. 17 αὐτῶν (in potestate eorum) conieci; αὐτοῦ codd.; e Kammeri coniecturis maxime placet: ἢ ὅτι αὐτὰς ἐμπρῆσαι ἐθέλησαν, ὧν ἤδη ἐντὸς ἦσαν 21 δόξει L

4ᵇ Cf. ad 4ᵃ.

7—12 Longe peius traditum schol. Vict. (f. 292ᵃ):
ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· οὐ γὰρ — ἀχλύν τινα. πόθεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἄφνω νῦν παρεφάνη, συγκαθημένη τοῖς ἄλλοις θεοῖς; εἰ μὴ λέγοις, ὡς λείπει ἄλλα ποιήματα, δι' ὧν ἐδεδήλωτο ταῦτα ἢ καὶ ἀποῦσα ἀφήρηται, ὡς τὸ εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἀγ. πότν. Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι. Τήλεφος δὲ ὡς ἐπὶ Διομήδους (E 127) *ἀκούει· ἐν σχήματι δὲ ἐδήλωσεν ὅτι σκότος εἶχον.* — Apparet enim *σχῆμα ἐλλειπτικὸν* detorta esse in *ἄλλα ποιήματα λείποντα* (!). Nihilo tamen minus in fine ad *σχῆμα* illud (ex alio sine dubio fonte petitum) recurritur. Quae cum ita sint, Telephi memoriam, cuius sententiam Eust. *O*, p. 1036, 61, reddere videtur, e quaestione Porphyriana repetere vereor. — Secundum Aristonicum v. 668 ab Aristarcho sex versus obelo notati erant (cf. Hiller, p. 108).

14 sqq. Scholia inter se cohaerere et ex eadem longe quidem ampliore quaestione petita esse, vel extrema tertii scholii verba (*ἴσως δὲ καῦσαι πάσας οὐκ ἠθέλησεν*) coll. primi scholii initio docent.

B f. 212ᵃ ad Πρωτεσίλαον. Lp f. 248ᵇ c. l. νεὸς ἥψατο. Vict. f. 292ᵇ.

εὐπρεπῶς ἐπὶ τὴν τοιαύτην ναῦν ἤγαγε τὸν Ἕκτορα, ἧς οὔτε τὸν ἡγεμόνα μέμψασθαι ἐνῆν μὴ κωλύσαντα τὴν οἰκείαν ναῦν ἐμπιπραμένην (θανὼν γὰρ ἦν), τούς τε πολίτας συγγνώμης ἄν τις ἀξιώσαι, εἰ ἀστρατήγητοι ὄντες ἀδυνάτως εἶχον ἐπιβοηθεῖν. ἵνα οὖν μὴ κατὰ ζῶντός τινος ἐπάξῃ τὸ ὄνειδος, τὴν Πρωτεσιλάου φησί, πρώτην κατὰ τὰς πύλας οὖ- 5 σαν· ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου (N 681). ἴσως δὲ καῦσαι πάσας οὐκ ἠθέλησεν.

Π

B f. 213ᵃ ad κούρη. Lp f. 249ᵇ c. l. ἠύτε κούρη.

7. ..... ἄτοπος δὲ ἔσται αὐτὸς μὲν ἕνεκα παλλακίδος κλαίων (A 349), τὸν δὲ Πάτροκλον κόρην καλῶν ἐπὶ τοιούτοις δακρύοντα δεινοῖς. ἴσως οὖν αὐτὸν ἐπίτηδες ἐταπείνωσε, παύων τῆς ἱκετείας. 10 ὅπως δ' ἄν τις ἤθους ἔχοι, τοὺς πέλας ψέγει· οἱ μὲν σκληροὶ τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ πράους γυναιξὶν εἰκάζουσιν, οἱ δὲ ἐπιεικεῖς τοὺς στερεοὺς ἀγρίους καὶ ἀνημέρους φασίν. οὐκ ἠρκέσθη δὲ τῷ κούρῃ, προσέθηκε δὲ καὶ τὸ νηπίῃ, προανελεῖν αὐτοῦ θέλων τῇ αἰδοῖ τὴν δέησιν.

A f. 206ᵃ. L f. 338ᵇ.

25 sqq. ἐζήτηται δὲ πῶς Πάτροκλος περὶ Μαχάονας μηδὲν εἰπὼν 15 κατάλογον ποιεῖται τῶν τετρωμένων. καὶ ῥητέον, ὡς βεβαιοῖ τὴν Ἀχιλλέως πρόληψιν, ἵνα εἰς ἔλεον κινήσῃ, παραλιπεῖν ὡς ἐλάττονα. λέγει δὲ περὶ ὧν μᾶλλον ἠγωνία.

B f. 203ᵇ ad βέβληται. L f. 339ᵃ. Lp f. 250ᵃ c. l. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης. Simil. Vict. f. 295ᵃ.

.... ὡς δὲ ἐκταραχθεὶς ἐξελάθετο Μαχάονος, δι' ὃν καὶ ἐπέμφθη (Λ 610). τάχα δὲ σιωπᾷ ὑποφαίνων, ὡς τούτων αὐτόπτης γεγονὼς 20 οὐδὲ συνέτυχε Νέστορι, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτα παρ' ἐκείνου ἀκηκοὼς λέγειν. τινὲς δὲ ἤθελον μὴ τετρῶσθαι Μαχάονα, δι' ὧν οὐ θεραπεύεται (Λ 622. 3). οἱ δέ φασιν, ὡς ἔθος Ὁμηρικὸν περὶ ὧν τις πεμφθῇ μὴ

---

1 ἀπρεπῶς Lp τὴν om. Lp Vict. ἐπήγαγε Vict. 2. 3 θανὼν γὰρ ἦν om. Vict. 3 ἄν τις ἠξίωσεν Vict. 4 ἔσχον ἐπιβοηθῆσαι Vict. κατὰ ζώντων τινάς Vict. 5 ἐπαύξῃ Lp postrema verba sec. Vict. dedi, nisi quod φησί inserui et πρώτην pro καὶ τὴν scripsi; ceteri codd.: τὴν Πρωτεσ. φησί, καὶ ὅτι κατὰ τὰς πύλας πρώτη ἦν 8 κλάων, ι post. addito, B; κλάων Lp 10 οὖν supra lin. scrpt. B 13 φησίν Lp 15 A (c. l. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης) praem.: ἀντὶ τοῦ ἐκ βολῆς τέτρωται, L ἀπορία et (ante καὶ ῥητέον) λύσις μηδὲν εἰπὼν ante περὶ Μαχ. L 16 τρώων pro τετρωμένων L 16. 17 ὡς τὴν τοῦ Ἀχ. βεβ. πρόσληψιν L 17 ἵνα ἐλεῶν κινήσει A ὡς ἐλ. om. L 19 καὶ om. L 23 μὴ linea transversa ducta deletum L

---

8 sqq. Cf. Eust. *Π*, p. 1041, 44.

13 sqq. Pro verbis *οὐκ ἠρκέσθη κτλ.* schol. Vict. (f. 294ᵃ), quod in iis quae antecedunt fere congruit, haec habet: *καὶ νῦν ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς τὸν Πάτροκλον ὡς κόρην, ὁ δὲ Πάτροκλος τὸν Ἀχιλλέα ὡς πετρῶν παῖδα.*

22 sqq. Cf. Porph. *Λ* 624, p. 167, 16 et 27, ubi haud scio an e Vict. inserenda fuerint verba *τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὅλως μηδὲ πεπλῆχθαι τὸν Μαχάονα.* — Contra ea quae h. l. e Vict. Bekk. ins.: *καὶ ὀβελίζουσι τοὺς στίχους,*

παλιλλογεῖν περὶ αὐτῶν, ὡς Θέτις πρὸς Ἀχιλλέα οὐδὲν περὶ Διός, οὐδὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Χρύσου, καὶ ἡ Ἶρις περὶ Ποσειδῶνος .....

58. οὔτε τὸ κρείων ἁρμόζον ἐχθρῷ παρὰ ἐχθροῦ οὔτε τὸ ἐκ χειρῶν ἀφείλετο Ἀγαμέμνων ἀληθές· οἱ γὰρ κήρυκες παρέλαβον αὐ-5 τήν. ῥητέον δὲ ὡς τὸ μὲν πρότερον ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ὁ θαυμάσιος καὶ κράτιστος. τὸ δὲ δεύτερον οὐ ψεῦδος, ὅτι τὰς αἰτίας οὐ τοῖς ὑπηρέταις ἀλλὰ τοῖς ἐπιτάττουσι λογιστέον. ἔχει δὲ καὶ ἔνδειξιν ὁ λόγος πολλὴν καὶ αὔξει τὴν κατηγορίαν. ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ καὶ ἑνὸς ὀνόματος χρῆσις εὔκαιρος τὸ ὅλον ἑτεροποιεῖ.

B f. 214ᵃ ad ἐκ χειρῶν. L f. 340ᵇ. Lp f. 251ᵃ c. l. ἐκ χειρῶν ἕλετο.

10 68. ἠγνόησαν οἱ πολλοὶ ὅτι ἡ κλίσις παρ' Ὁμήρῳ τὴν περιοχὴν σημαίνει, καὶ πάντα τὰ ἐσχηματισμένα ἀπ' αὐτῆς ῥήματα, οἷον οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες· λέγει γὰρ ὅτι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν Τρώων ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης συνηλάθησαν. οὕτως λύσεις καὶ τὸ ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυ-15 ζότες ἠύτε νεβροὶ ἱδρῶ ἀπεψύχοντο πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν, κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες (Χ 1—4)· λέγει γάρ· περιεχόμενοι τῷ τείχει οἱ Τρῶες, οἱ δ' Ἀχαιοὶ τὰ σάκη περιέχοντες

*B f. 214ᵇ ad κεκλίαται. L f. 341ᵃ, Π. *B f. 292ᵃ ad κεκλιμένοι Χ 3 (B¹). L f. 454ᵃ ibid. (L¹).

---

1. 2 ὡς — Ποσειδῶνος in uno Vict. 3 L praem.: ἀπορία 5 λύσις· ῥητέον δὲ ὅτι L 5. 6 ὥστε εἰ ἔλ. L 8 πολὺν L αὔξῃ Lp 9 ἡ χρῆσις Lp 10 L inc.: εἰς τὸ οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίατο κλῆσις L, κλίσις a man. rec. corr. e κλῆσις L¹ 11—p. 210, 2 in B¹L¹ loco Χ 3 ita accommodata: ῥήματα· ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες ἠύτε νεβροὶ κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν ⟨L¹ versus integros scribit⟩· λέγει γάρ· περιεχόμενοι τῷ τείχει οἱ Τρῶες, οἱ δ' Ἀχαιοὶ τὰ σάκη τοῖς ὤμοις περιέχοντες. οὕτω λύσεις καὶ τὸ οἱ δ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίατο· λέγει γὰρ ὅτι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν Τρώων ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης συνηλάθησαν. καὶ τὸ ἠέρι δ' ἔγχος κτλ. 11. 12 οὐδὲ ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλ. κεκλίατο L 14 ἠλάθησαν L 16. 17 τείχεος om. B

ἐν οἷς φησιν ὁ Νέστωρ τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον (Λ 663. 4), *ὅτι οἶδεν ὅτι οὐ διὰ Μαχάονα ἐπέμφθη*, quae et per se mira sunt neque cum quaestione cohaerent, a Porph. abiudicanda esse videntur. Neque Eust. (p. 1043, 58 sqq.) legit.

3 sqq. Id. Vict. f. 297ᵃ.

7 Cf. Eust. Π, p. 1045, 39: *καὶ ὅρα τὸ ἐκ χειρῶν ἕλετο ῥηθὲν εἰς βίας ἔνδειξιν.*

10 sqq. Cohaerere videntur (cf. Moschopul., techn. canonism., p. 704, 1 sqq. Bachm.) cum quaestione de *κλισίῳ* (ω 208) agente, quae in codd. nostris ad Ι 90 adscripta est. Ubi haec accipimus Dorotheum Ascalonitam docuisse: *ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τοῦ κεκλίσθαι κατωνομάσθαι (τὸ κλίσιον) τοῦ σημαίνοντος τὸ περιειληφέναι καὶ περιέχειν* (III, p. 377, 11 Dind.). Nihilominus, quoniam in Iliadis locis nonnullis versantur, huc retulimus. — Cf. de v. *κεκλίσθαι* etc. notione Herodian. II, p. 224, 18 sqq.

†B f. 214ᵇ ad *κεκλίαται* Π 68: *προσανάκεινται καὶ περικλείονται τῷ τῆς θαλάσσης αἰγιαλῷ. ἀεὶ δὲ ἡ κλίσις παρ' Ὁμήρῳ τὴν περιοχὴν δηλοῖ.* Cf. †Eust. Π, p. 1046, 13.

17 †A Χ 3 (c. l. *κεκλιμένοι*): *προσκεκλιμένοι, ὅ ἐστι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν*

τοῖc ὤμοιc. καὶ τὸ εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα ἥμενον, ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω (Ε 355. 6) δηλοῖ περιείχετο, καὶ τὸ κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο (ν 235), κεῖται περιεχομένη. πάλιν ὡcαύτωc καὶ τὸ ὅc ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεcκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼc λίμνῃ κεκλιμένοc 5 (Ε 708) δηλοῖ περιεχόμενοc. καὶ τὸ οἳ δὴ νῦν ἕαται cιγῇ, πόλεμοc δὲ πέπαυται ἀcπίcι κεκλιμένοι (Γ 134. 5) ἀντὶ τοῦ περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν ἀcπίδων. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ κλείω· τὸ γὰρ ἀποκλειcθὲν περιέχεται· οὐδὲ πύλῃcιν εὗρ' ἐπικεκλιμέναc cανίδαc (Μ 120). τὸ δ' αὐτὸ παρίcτηcι καὶ τὸ ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ 10 πύκα θωρηκτάων πόντῳ κεκλιμένοι ἑκὰc ἥμεθα (Ο 739. 40), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ πόντου περιεχόμενοι.

*B f. 214[b] ad ὀπὸc v. 76. L f. 341[b]. A f. 207[b].

73 sqq. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺc ἐπὶ καθαιρέcει Διομήδουc μέμνηται καὶ Ἀγαμέμνονοc καὶ οὐδενὸc ἄλλου, λέγων οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεοc, οὐδέ πω Ἀτρείδεω; ῥητέον οὖν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων μὲν εἰκό- 15 τωc ἦν ἐχθρὸc αὐτοῦ. καὶ Διομήδουc δὲ διὰ λόγουc ὑβριcτικούc, οὓc εἰc αὐτὸν ἀπερρίφει μετὰ τὴν πρεcβείαν· λέγει γάρ· μὴ ὄφελεc λίccεcθαι ἀμύμονα Πηλείωνα (Ι 698).

B f. 214[b] ad πείθεο. L f. 342[a]. Lp f. 251[b] c. l. πείθεο δ' ὥc τοι ἐγώ.

83 sqq. βάcκανον ἐνταῦθα τὸ ἦθοc οὐκ ἐῶντοc τὸν φίλον ἀπολαμπρύνεcθαι τέλεον. ἀπρεπὲc δὲ καὶ τὸ παλλακίδοc καὶ δώρων μεμνῆ- 20 cθαι. ἢ τοίνυν ὡc φιλέταιροc ἐξίcτηcιν αὐτὸν τῶν κινδύνων, εἰδὼc ὑπὲρ μὲν τῶν νεῶν ἅπανταc αὐτῷ cυγκινδυνεύcονταc, μετὰ δὲ ταῦτα οὐκέτι θελήcονταc cυνακολουθεῖν διὰ τὸν κάματον. πῶc οὖν οὐκ ἐκφέρει ταῦτα πρὸc τὸν Πάτροκλον, εἴπερ οὕτω διενοεῖτο; ἢ τὸ μὲν

3 δῆλον B καὶ περὶ τοῦ BLL¹ 3 κεκλιμένην L¹ 4 ἀντὶ τοῦ ante κεῖται B¹L¹ καὶ πάλιν ὃc δ' ἐν κτλ. B¹L¹ ὅc, o in ras., B; ὡc L 6 δῆλον B 6. 7 καὶ ἀcπίcι ⟨ἀcπῖcι B¹⟩ κεκλ. B¹L¹ 7 ἀντὶ τοῦ om. LL¹ 8 ἀπὸ δὲ τοῦ κλ. γέγονε LL¹, ἀπὸ τοῦ κλ. δὲ γέγονεν B¹ 9 εὗρεν BL 9. 10 οὐδὲ — παρίcτηcι om. B¹ 11 ἤμεθα B¹ 12 ἀντὶ τοῦ om. LL¹ 13 A cohaeret cum schol. v. 86: ἂψ ἀπανάccωcιν] εἰc τοὐπίcω ἀποκαταcτήcουcιν, ἀποδώcουcιν, L c. l. ὀπὸc ἔκλυον praem.: ἀπορία διὰ τί δὲ inc. B (subiunctum est scholio Porph. modo edito) 15 ῥητέον δὲ ὅτι Ἀγ. AL 16 Διομήδηc AB 17 ὤφελεc L 19 βάρβαρον ἐντ. L τοῦ φίλου Lp 22 cυγκινδυνεύονταc Lp 23 οὐκ ἐθελήcονταc L θελήcανταc Lp

τειχῶν ..., cf. †Eust. *X*, p. 1254, 3; Hesych. *κεκλιμένοι· περιεχόμενοι, προσανακείμενοι.* — Melius Autochthon et Epaphroditus in schol. B (id. Vict.) ibid.: *ἤτοι ἐπανακαυόμενοι καὶ ἐπερειδόμενοι ταῖς ἐπάλξεσιν κτλ.*

1 sqq. †Eust. *E*, p. 556, 17.

6 †Eust. *E*, p. 597, 8, cf. Suid. *κεκλιμένος· περιεχόμενος.*

19 sqq. Congruit fere Vict. f. 297[b].

20. 21 Quae verbis *ἀπρεπὲς — μεμνῆσθαι* commemoratur difficultas non solvitur; cuius solutio quae margini edit. princ. (Paris. cod. 2879) Arsenii manu adscripta est (Cramer. A. P. III, p. 21, 7: *ἐπιτετίμηται μὲν ταῦτα τὰ ἔπη πρὸς τῶν παλαιῶν κτλ.*) recentissimae esse videtur memoriae.

ἀληθὲς εἰπὼν ᾔδει Πάτροκλον τῆς ἰδίας σωτηρίας καταφρονήσοντα, ἐφ' ἑαυτὸν δὲ περισπάσας τὴν αἰτίαν ᾔδει Πάτροκλον φυλαξόμενον. ὅτι δὲ κηδεμονικῶς ταῦτα τῷ φίλῳ συμβουλεύει ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς· νήπιος, εἰ δὲ ἔπος Πηληιάδαο φύλαξεν, ἦ τ' ἂν 5 ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο (v. 686). ὑποφαίνει δὲ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἐπαγαγὼν τὸ μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν (v. 93), εὐπρεπῶς οὐ Τρῶας ἀλλὰ τὸν Ἀπόλλωνα δεδοικώς. οὐ βασκανίας οὖν κριτέον Ἀχιλλέα ἀλλὰ φιλεταιρίας, ὅς γέ φησιν εὐχόμενος ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν (v. 243).

10 140. διὰ τί οὖν μόνον τὸ Πηλιωτικὸν αὐτῷ ⟨Vill.; cod. αὐτὸ⟩ ἀναρμοστεῖ δόρυ, τῶν ἄλλων ἁρμοσάντων ὅπλων; Μεγακλείδης ἐν δευτέρῳ περὶ ⟨om. cod.; ins. Sengebusch, diss. Hom. I, p. 89⟩ Ὁμήρου προοικονομεῖσθαί φησιν Ὅμηρον τὴν ὁπλοποιίαν, καὶ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἄλλας ὕλας, ἐξ ὧν ὁ Ἥφαιστος ἐδημιούργει τὰ ὅπλα, τὸν χρυσὸν καὶ 15 τὸν ἄργυρον, οὐκ ἀπίθανον εἶναι καὶ ἐν οὐρανῷ, δένδρον δὲ οὐράνιον λέγειν καταγελαστότατον ἦν, διὰ τοῦτο τὰ μὲν λοιπὰ ὅπλα πεποίηκε τὸν Πάτροκλον φέροντα, ἃ καὶ ἀπολόμενα ἐτύγχανεν ἂν τῆς Ἡφαίστου δημιουργίας, μόνον δὲ τὸ δόρυ ἐάσαντα, ἵνα σωθῇ καταλειπόμενον· τοῦτο γὰρ ἀπολόμενον οὐκ ἂν ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασε 20 πιθανῶς διὰ τὸ τὴν ὕλην αὐτοῦ μὴ οὐράνιον ἀλλ' ἔγγειον καὶ Πηλιῶτιν εἶναι. — A f. 209b.

152. ..... διὰ τί δὲ δεῖται παρηόρου; οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι δεόντως πρὸς τὸ εἰ κάμοι ἢ τρωθείη εἰς ἀντεπεισάγεσθαι τὸν παρήορον ἀντὶ αὐτοῦ· τοῖς δὲ ἀθανάτοις ποῖον δέος τρωθῆναι ἢ καμεῖν; ἔστιν οὖν 25 εὔηθες τοὺς μὲν Ὁμηρικοὺς θεοὺς τιτρώσκεσθαι, ἵππους δὲ μή. ἄλλως τε ποικῖλαι θέλει τὴν Σαρπηδόνος μάχην (v. 467 sqq.) καὶ οὐκ ἀπρα- — B f. 216a ad παρηορίῃσιν. L f. 344b. Lp f. 253a c. l. ἐν δὲ παρηορίῃσι.

1 ἀληθῶς L   3 συμβ. τῷ φίλῳ Lp   4 πηλιάδαο BLp, πηληιάδεο L
5 κακὴν om. Lp   7 ὡς ante οὐ ins. Lp   Ἀπόλλωνα om. L   7. 8 βασκανίαν Lp
9 οἷος Lp   23 πρὸς τὸ εἰ κέ μοι L   26 ποικίλαι BLp

11 sqq. †*B f. 216a ad *ἔγχος* v. 140 (id. A f. 209b c. l. *ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον*, L f. 344a): *προκατεσκεύακε μόνον αὐτὸ τὸ* ⟨om. L⟩ *δόρυ σώζεσθαι διὰ τὸ ξύλα μὴ ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον* ...., cf. Eust. *Π*, p. 1050, 25 et schol. B f. 216a ad *ἔγχος* (id. Lp f. 253a c. l. *ἔγχος δ' οὐχ ἕλετο*, Vict. f. 300b): *ἐχρῆν γάρ τι ἐξαίρετον εἶναι τῷ Ἀχιλλεῖ. ἄλλως τε οὐκ ἦν τέκτων Ἥφαιστος· οὐ γάρ ἐστιν ἐν οὐρανῷ ξύλα. εἰκότως οὖν ὅπερ οὐκ ἐνῆν κατασκευάσαι, τοῦτο Ἀχιλλεῖ τετήρηκε. κατέκρυψε μέντοι τὸ πλάσμα τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ὑπεροχῇ, δι' ἀσθένειαν οὐ δυνηθῆναι φήσας* ⟨*φθάσας* Lp⟩ *τὸν Πάτροκλον καὶ τῷ δόρατι χρῆσθαι.* Quibus aliena admixta sunt. — Ceterum non omni ex parte abicienda suspitio est, e pleniore quae olim exstiterit quaestione quaestiunculam vix eam dignam quae commemoretur excerptam esse, quae in cod. A ad *Σ* 478 (debebat ad *Σ* 608) relata est: *ποίει δὲ πρώτιστα σάκος*] *διὰ τί μάχαιραν ὁ Ἥφαιστος οὐ κατασκευάζει; ὅτι ἡ μάχαιρα παντὶ ἁρμόζει· τὸ γὰρ σκεῦος εὔκτητον· τὸ δὲ δόρυ ὑπεξῄρηται δι' ἑτέραν αἰτίαν.*

κτον αὐτὸν ἀνελεῖν. ἄπορον δὲ πῶς Ἀχιλλεὺς τοῖς ἀθανάτοις ἵπποις θνητὸν συμπλέκειν ἀξιοῖ· τὸ γὰρ χεῖρον παρὰ πολὺ τοῖς κρείσσοσι συμπλεκόμενον αἰσχύνην φέρει. ἴσως οὖν ἁρμόσει λέγειν, ὅτι τοῦτον προσέθηκεν ἐκείνοις, ἵνα ἐγκόπτοιντο ἐν τῷ δρόμῳ· μέτριον γὰρ εἶναι τὸ τάχος αὐτῶν ἐβούλετο καὶ οὐχ ὑπερβάλλον σφόδρα, ἐπεὶ καὶ τοῦτο 5 ἄχρηστον ἐνίοτε. ἢ τάχα τὸν ἡνίοχον ἐπαινεῖ δυνάμενον ἀναχαιτίζειν τὴν ὁρμὴν τῶν ἀθανάτων ἵππων, ὅπως ἂν ὁ θνητὸς αὐτοῖς ἰσοδραμῇ. ἢ βούλεται ὁ ποιητὴς τὴν φύσιν ἐνδείκνυσθαι τοῦ ἥρωος μικτὴν οὖσαν ἐκ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. πῶς δὲ ἀλεγεινοὶ ὄντες ἀνδράσι (Κ 402) Πατρόκλῳ ὑποτάσσονται; ἀλεγεινόν οὖν ἐστι τὸ μετὰ τῆς δεούσης καὶ 10 μεγίστης φροντίδος γινόμενον.

*B f. 216b ad λάψοντες. L f. 344b, Π.

161. 62. ἀσαφὲς τὸ

λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
ἄκρον ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος.

δεῖ δὲ στίζειν μὲν μετὰ τὸ ἄκρον, ἵν' ᾖ τὸ λάψοντες ἄκρον ὕδωρ· τὸ 15 γὰρ ἐπιπολῆς ὕδωρ λάπτουσιν, ὃ ἔφη ἄκρον λάπτοντες· οὐ γὰρ ἀνασπῶσιν οὐδ' ἐκροφοῦσιν, ἀλλὰ λάπτουσι τὸ ἄκρον. τὸ δὲ ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος ἀντὶ τοῦ φόνου αἷμα, ὅμοιον τῷ χασάμενος πελεμίχθη (Δ 535), ἀντὶ τοῦ πελεμιχθεὶς ἐχάσατο.

* 167. ad B 1, p. 21, 21. 20

B f. 216b ad πεντήκοντ'. L f. 344b. Lp f. 253b c. l. πεντήκοντ' ἦσαν νῆες.

170. πῶς, φασίν, ἐν ἅπασιν αὔξων Ἀχιλλέα τούτῳ μειοῖ, ἀνὰ

---

2 κρείττοσι Lp 4 ἐκκόπτοιντο BLp, ἐκκοπτοιν (οι supra οιν scrpt.) τῶ L; corr. Bkk. μέτρω BLp, μέτρων L; corr. Bkk. 5 ὑπερβάλλει L 7 ἰσοδρομεῖ Lp 10. 11 μετὰ τῆς μεγ. καὶ δεούσης φρ. Lp 15 στίξειν L λάψοντες δ' ἄκρον ὕδωρ λάπτουσι δ ἔφη ἄκρον λάψοντες τὸ γὰρ κτλ. L 16 ἐπὶ πολλῆς B 18 ἀντὶ τοῦ ἐρευγόμενοι φ. αἷμα L 18. 19 πολεμίχθη τουτέστι πολεμηθεὶς ἐχάσατο L 21 φησὶν Lp

---

1—11 Eadem fere Vict. (f. 301a), iis quae praecedunt carens: *ἄπορον ὅτου χάριν Ἀχιλλεὺς — ἀξιοῖ· τὸ γὰρ χεῖρον παρὰ πολὺ τοῖς κρείσσοσι συμπλεκόμενον αἰσχύνην. ἄλλο* (sic)· *ἴσως οὖν ἁρμόσει λέγειν κτλ.*

3—7 †Eust. *Π*, p. 1051, 21 sqq.

15 Nicanorem sequitur, v. schol. A v. 162.

16 sqq. Cf. Eust. *Π*, p. 1052, 6 sqq.

17 Cf. Porph. *Ω* 221 (sed videntur verba ab ipso Porph. aliena esse): ... *τὸ δὲ ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος ἀποδεδώκαμεν ἀντὶ τού αἷμα φόνου.* — †Vict. f. 302a ad *Π* 162 *φόνον αἵματος: ἀντὶ τοῦ αἷμα φόνον.*

21 sqq. Cf. Vict. f. 302a: *πῶς, φασίν, ἐν ἅπασιν αὔξων Ἀχιλλέα τούτῳ μειοῖ; τινὲς μὲν οὖν ἢ οὐκ ἐν πλήθει ἡ* ⟨ἢ cod.⟩ *ἀρετή· Αἴας γοῦν ιβ' ναῦς ἔχει. Ἀρίσταρχος δέ φησι ν' ἐρέτας* ⟨ἀρετὰς cod.⟩ *εἶναι διὰ τὸ ἐπὶ κληῖσιν* ⟨ἐπίκλησιν cod.⟩. *ἢ λιτὰς κ̄ πρὸς ὑπηρεσίαν. Διονύσιος δὲ τὸν μέγιστον ἀριθμὸν ρκ' τίμιον, τὸν δὲ λοιπὸν ἐν τῷ μεταξὺ τούτων ἄγεσθαι, ὡς φθάνειν πάσας ἀπὸ πε'* ⟨τε' cod.⟩ *ἀνδρῶν* (quae ap. Bekk. sequuntur novo lemmati adscripta sunt; cf. Townl. ap. Cramer. A. P. III, p. 286, 28). Apparet, de nautarum numero ratiocinando efficiendo addita esse nonnulla (cf. schol. BLV Bekk. *B* 488) cum quaestione vix cohaerentia.

πεντήκοντα μόνον λέγων ἔχειν τὰς ναῦς; τινὲς μὲν οὖν φασιν, ὅτι οὐκ ἐν πλήθει ἡ ἀρετή, ἀλλ' ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν σεμνύνεται. Ἀρίσταρχος δέ φησιν, ὅτι διὰ τοῦ ἐπὶ κληῖσιν ἐδήλωσεν, ὡς μόνοι οἱ ἐρέται ἦσαν ἀνὰ πεντήκοντα, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος τῶν πολεμιστῶν οὐκ ἐμνημό-
5 νευσεν, ὅπερ ἐπιφέρονται αἱ νῆες.

174. θαυμάσαι ἄν τις τοὺς τὸν ποταμὸν οἰηθέντας, ὃν Ὅμηρος Αἴγυπτον ποταμὸν κέκληκε, διιπετῆ εἰρῆσθαι διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς (κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους) ἐν οὐρανῷ καὶ οὐρανόθεν ῥεῖν· λέγει γὰρ (δ 475. 77. 8)·

*B f. 236[b] ad διιπετέος P 263. Vat. Ζητ. λ'. L f. 376[b] P 263, Π. Cf. Paris. 2679 ibid. (Cram., A.P. III, p. 22, 27), Π, et EHQ δ 477.

10 οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους ἰδέειν,
πρίν γ' ὅταν Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο
αὖθις ὕδωρ ἔλθῃς.

πρῶτον μὲν γὰρ καὶ τὸν Σπερχειὸν διιπετῆ λέγει· υἱὸν Σπερχειοῖο διιπετέος ποταμοῖο, καὶ τὸν πρὸς τῇ Φαιάκων γῇ· ἐγὼ δ' ἀπά-
15 νευθε διιπετέος ποταμοῖο (η 284)· [ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο (ε 441).] καὶ ἁπλῶς δὲ πάντας διιπετεῖς ἐν παραβολῇ λέγει· ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον (Ρ 263), τὸ παντὶ ποταμῷ καὶ τὴν ἐκβολὴν εἰς θάλασσαν ποιουμένῳ παρακολουθοῦν παρὰ τὸν
20 ἦχον διατακτικῶς ἐμφανίζων. διιπετεῖς οὖν λέγει τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐκ Διὸς γεγεννημένους· τῷ γὰρ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γεννᾶσθαι χρᾶται, ὡς τὸ ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός (Τ 110). ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη ἀντὶ τοῦ διιπετοῦς Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς (Ξ 434). τοῦτο δὲ, ὅτι φύσει οἱ ποταμοὶ ἐκ Διὸς
25 πληροῦνται, ὥς που ἔφη καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει (ι 111)· ᾧ

---

1 λέγων μόνον L 3 ἐπὶ κλῄσιν Lp 4 ἀνὰ πεντήκοντα ἦσαν Lp 6 θαυμά, ς supra α et η supra ς additis, B; θαυμάσειεν ἄν τις L, θαυμάσειέ τις ἂν V 8 οὐρανόθε εἶν V 10 φίλους τ' ἰδ. BL 11 πρὶν δ' ὅταν BL αἰγυπτιο, οι supra τι scrpt., B διιπετέος, δII in ras., B 13 οἷον pro υἱὸν L 14. 15 ἐγὼ δὲ ἀπάνευθεν V 15. 16 ἀλλ' — καλλιρόοιο ⟨καλλιρρόοιο L⟩ recte om. V 17 ὅτε V[1], ε del. V[2] 18 βέβρυχε LV 18—20 ποτὶ — ἐμφανίζων om. V 18 ποτιρρόον (sic) BL τῷ παντὶ L 19 τῷ pro καὶ Bkk. 19. 20 περὶ τὸν ἦχ. L 20 διιπετὸν οὖν λέγει τὸν ποτ. τὸν ἐκ Δ. γεγεννημένον L 21 τὸ γὰρ πες. L χρῆται V 21. 22 ὡς τὸ om. LV 22 ποσὶ V 24. 25 ἐκ Δ. γεννῶνται V

---

6 sqq. Quaestionem, quae casu versui *P* 263 adhaesit, etsi ad δ 477 potissimum referenda est, inter quaestiones ad Iliadem pertinentes recepimus, quoniam uno illo loco, e quo interpretando proficiscitur, non acquiescit. Coniuncta olim cum ea fuisse videntur quae nunc in codd. nostris ad Ξ 434 leguntur (ubi vide quae attulimus). Excerpta ex ea sunt schol. HQT et P ε 477 (I, p. 216, 9—21 Dind.).

7. 8 Cf. Porph. ap. Procl. Tim. p. 37 A et Prolegg. cap. I extr.

24 sqq. Cf. Porph. Ξ 434, p. 199, 15; 200, 6. — Utramque v. *διιπετής* interpretationem quae sequitur coniunxerunt schol. A *Π* 174, schol. min. *P* 263,

λόγῳ καὶ τὰς νύμφας τοῦ Διὸς θυγατέρας λέγει· Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διός (ρ 240), ἔτι Νύμφαι ὀρεστιάδες κοῦραι Διός (Ζ 420), ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φυτὰ τῷ τοῦ Διὸς ὄμβρῳ τρέφεται. Ζηνόδωρος δὲ διιπετῆ τὸν διαυγῆ ἀποδίδωσι· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διειπετῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου. 5

287. v. ad Β 844 sqq. (p. 50, 5—10) et ad Φ 140 sqq.

B f. 219ᵇ ad μυιών.' L f. 349ᵇ. Lp f. 256ᵇ c. l. μυῶν ἀνθρώπου. Eadem fere Vict. f. 308ᵃ.

315. μέμφονται λέγοντες τὰς πρὸς τοὺς μῦς πληγὰς ἐπωδύνους μὲν οὐ θανασίμους δὲ διὰ τὸ μὴ συνάπτεσθαί τινι τῶν καιρίων. οἱ δέ φασιν, ὡς μύες ἐκ νεύρων εἰσὶ πεπλεγμένοι καὶ σαρκὸς στερίφης, ὅθεν ἐν ταῖς διακοπαῖς αὐτῶν ὀδύναι γίνονται ἕνεκεν τῶν νεύρων, αἱμορραγίαι δὲ διὰ τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας, τελευταῖον δὲ διὰ τὰς τοῦ ἐγκεφάλου συμπαθείας· δύο γὰρ καταπεφύκασιν αὐτοῦ νεῦρα ἀπὸ νωτιαίου μυελοῦ. συμπαθεῖ δὲ καὶ ἡ καρδία τῷ ἐμπεφυκέναι αὐτῇ τὰς φλέβας. καλῶς δὲ καὶ πάχιστον αὐτόν φησιν· ὁ γὰρ ἐν τῷ σώματι παχύτατος μῦς ἐν τῇ κνήμῃ ἐστὶ καταγόμενος ἐπὶ τὴν πτέρναν, ὃς καὶ τένων καλεῖται. 10 15

323. ad v. 315.

L f. 351ᵇ. A c. l. αἰθέρος ἐκ δίης.

365. πῶς αἰθέρος; τὰ γὰρ πάθη ταῦτα περὶ τὸν ἀέρα συμβέ-

---

2 ἔτι — Διός om. L 3 ἐπεὶ V τοῖς om. V 3. 4 ὕδατι τρέφεται L, τῷ Διὸς ὕδατι τρέφονται V 4 Ζηνόδοτος V, Ζηνόδωρος etiam cod. E Od. (sec. Dind.); cf. Prolegg. cap. III, 4 4. 5 διὰ — διφθόγγου om. V 5 διιπετῆ L quae post διφθόγγου in cod. L (unde vel e simili libro Arsenii scholium cod. Paris. fluxisse videtur) sine ullo intervallo sequuntur de granditate versuum Ρ 263 sqq., quae non solum Platonem sed etiam Solonem a scribendo deterruerit, a Porphyrio aliena esse cum inde probetur, quod quaestio Porphyriana cum loco Ρ 263 minime cohaeret (v. ad p. 213, 6), tum inde evincitur, quod eadem verba inter scholia cod. B a priore manu scripta (f. 236ᵇ ad προχοῇσι Ρ 263) ita leguntur, ut cum alterius manus scholio quod edidimus minime cohaereant (IV, p. 152, 20—31 Dind.); non recte igitur Valckenaer, op. II, p. 101, pro Porphyrianis venditavit 9 μυῖες B, μῦες Lp νευρῶν L στερρίφης B, στεριφῆς L 9. 10 ὅθεν καὶ ἐν L 10 νευρῶν LLp 12 συμαφείας, supra scrpt. παθείας, L 12. 13 ἀπὸ τοῦ ν. μ. Lp 15. 16 ἐν τῇ κνήδῃ (sic) ἐστὶν ἐπὶ δὲ τὴν πτέρναν κατ., ὃς καὶ τέν. καλ. Lp

---

Et. M. 275, 9 sqq.; Zenodoream sequuntur Hesych. v. *διιπετέος* (v. ad lin. 4) et schol. B f. 216ᵇ ad *διιπετέος Π* 174, alteram Strab. I, 2, 30 (p. 36 C), Apollon. v. *διιπετέος*, Hesych. (1), Suid. h. v., Eust. *Π*, p. 1053, 9.

4. 5 Cf. Hesych. *διιπετέος* (2): *ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ποταμῶν ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων, χειμάρρων· ἐπὶ δὲ τοῦ Νείλου διαυγοῦς, διαφανοῦς, ἢ διαπεπετασμένου.*

7 sqq. †B f. 219ᵇ ad *πρυμνὸν* v. 323 (id. Lp f. 256ᵇ c. l. *ὦμον ἄφαρ πρυμνὸν*, Vict. f. 308ᵃ c. l. *δρύφ' ἀπὸ μυώνων*): ... *εἰ μὲν οὖν τοῦ ἐγκεφάλου ἀποπέφυκε τὰ νεῦρα εἰς νωτιαῖον μυελόν, ἐκ νεύρων δὲ οἱ μύες* <*μυῖες* B, *μῦες* Lp>, *ἐκ καρδίας δὲ αἱ φλέβες εἰς τὸν μῦν, συμπάθειαν ἔχουσι καὶ τὰ* <*πρὸς* Vict.> *καίρια· ὅθεν αἱ ἀθρόαι* <*κατὰ* ins. Lp et Vict.> *τῶν μυῶν πληγαὶ θανατοῦσιν.* Id. Eust. *Π*, p. 1061, 50.

18 sqq. Scholium e notatione Aristarchea a discipulis male intellecta:

βηκεν. ῥητέον οὖν ὅτι τάχα συγχεῖται ὁ ἀὴρ πρὸς τὸν αἰθέρα, ὡς καὶ ἐν τῇ Λ (54)· αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, καὶ Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέεσσιν (Ο 192)· οὐ γὰρ αἱ νεφέλαι ἐν τῷ αἰθέρι.

5 383. ..... πῶς δὲ αὐτὸν οὐ καταλαμβάνει Πάτροκλος; ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς διαφόρους ἵππους ἔχει, ὡς Αἰνείας (Ε 265)· καὶ γὰρ ἐν Ἀβύδῳ ἱπποστάσια ἔχει Πρίαμος (Δ 500), ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀσίου, τὸν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι (Β 838). ὧν καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐπιμελεῖται Ἀνδρομάχη (Θ 186 sqq.). ἄλλως τε ἄτοπον ἐπιδιώκοντα πόρρω που ἐκεῖνον 10 ἀμελεῖν τῶν λοιπῶν. — Vict. f. 310ᵇ.

411. πῶς λίθων εὐπορεῖ ἐφ' ἅρματος ὤν; ἔοικε κατὰ τὸ σιωπώμενον καταβεβηκέναι ἀπὸ τοῦ δίφρου, εἶτα μετὰ τὸ πλῆξαι τὸν Ἐρύαλον πάλιν ἐπαναβεβηκέναι. ὅτι γὰρ ἐφ' ἅρματός ἐστι, πάλιν ἑξῆς φησιν· Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν ἔκθορε δίφρου 15 (v. 427). καὶ τὸ ἐπεσσύμενος ἐπὶ μὲν πεζοῦ οἰκεῖον, ἀπίθανον δὲ ἐπὶ ἱππότου. — B f. 221ᵇ ad βάλε. L f. 352ᵇ. Lp f. 258ᵃ c. l. βάλε πέτρῳ. Eadem fere Vict. f. 312ᵃ.

419. ..... ἄτοπον δὲ οὕτως καταφρονεῖν καὶ μὴ χρῆσθαι μίτρᾳ, ὅπου γε καὶ Ἄρης αὐτῇ χρῆται (Ε 857). οἱ δὲ τοὺς ἅμα θώρακι συνηρτημένην ἔχοντας μίτραν. οἱ δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τὸ ἐπίθετον, ἀλλ' ἐπὶ 20 τῶν ἀνῃρημένων, οἷον ὅτι εἶδεν αὐτοὺς ἀμιτροχίτωνας γεγενημένους διὰ τὸ σκυλεῦσθαι. — B f. 221ᵇ ad ἀμιτροχίτωνας. Lp f. 258ᵇ. L f. 353ᵃ. Vict. f. 312ᵇ.

459. quae in cod. Leid. (f. 353ᵃ) h. v. ad Porphyrium referuntur (cf. Phil. XVIII, p. 346) Heracliti sunt, cf. Prolegom. cap. I et III.

500. v. ad Η 298, p. 110, 3 sqq.

25 545. excerpt. e schol. ad Ω 22 relato (de v. ἀεικίζειν), v. in extr. opere Ζητ. 35.

558. πῶς ἑτέρωθι λέγων ὁ ποιητὴς τὸν Ἕκτορα πρώτως ἐσάλλε- — **B f. 226ᵇ ad ἐσήλατο. L f. 357ᵇ.

---

1 τάχα οὖν συγχ. (om. ῥητέον ὅτι) A 3 ἐν νεφέλῃσι καὶ αἰθέρι L 11 λίθον Lp, λίθους Vict. 12 μετὰ τὸ πλῆθος Lp 14 ἑτέρωθι L εἶδεν BLp 15 ἐπεσσύμενος e Vict. dedi; BLLp ἐπεσσύμενον 18 εἴ που γε Lp 19 ἐπὶ post ἀλλὰ om. Lp 20 οἷον ἐπεὶ οἶδεν Lp 21 διὰ τὸ σκυλ. om. Lp 27 L (c. l. κεῖται ἀνήρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν) praemittit ἀποροῦσι, id. πόρρωθεν, suprascript. ἑτέ εἰσάλεσθαι L

ὅτι δοκεῖ συγχεῖσθαι ὁ ἀὴρ πρὸς τὸν αἰθέρα, ortum esse, Lehrs, Ar. p. 169, statuit. — Ζητήματι h. v. locum dedisse Nicanor docet (v. 365): *τοῦτο ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι· τὸ μέντοι ζήτημα ὁμοίως μένει κτλ.*

5—10 † B f. 221ᵃ ad ἔκφερον v. 383 (id. Lp f. 257ᵇ c. l. τὸν δ' ἔκφερον): ... *πῶς δὲ αὐτὸν οὐ διώκει Πάτροκλος; ὅτι τάχιον ἐξελάσας προέφυγεν. ἄτοπον δὲ ἦν ἐπιδιώκοντα πόρρω που ἐκεῖνον* ⟨om. Lp⟩ *ἀμελεῖν τῶν λοιπῶν.*

7 Cf. Ariston. Δ 500 cum Friedlaenderi annot., p. 102.

11—16 † Eust., p. 1068, 1 sqq. — Cf. Vict. ap. Bkk. p. 456 β 22 sqq. (verba *γράφεται καὶ ἐπεσσύμενος*, quae ibi leguntur, in cod. desunt).

17 sqq. † Eust., p. 1068, 15 sqq.

27—p. 216, 5 Cf. eadem uno scholio complexum Victor. f. 315ᵇ: ... *πῶς δέ*

cθαι (Μ 437) νῦν λέγει τὸν Cαρπηδόνα; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ ἐcήλατο ἀντὶ τοῦ ἐcάλευcε τότε τὴν ἔπαλξιν πρῶτος ἐπιcπαcάμενος, καὶ ψιλῶc ἀναγνωcτέον καὶ δι' ἑνὸc λ.

B f. 224ᵇ ad πρῶτος. ..... πῶc δὲ ἀλλαχοῦ φηcιν Ἕκτωρ Πριαμίδηc ἐcήλατο; ἢ τάχα ἑκάτεροc τῆc ἰδίαc φάλαγγοc. 5

B f. 224ᵇ ad ἀεικιccαίμεθ'. L f. 357ᵇ. Lp f. 261ᵃ c. l. ἀεικιccαίμεθα. 559. ..... πῶc δὲ μείλιχον ὑποcτηcάμενοc τὸν ἄνδρα ἦθοc αὐτῷ νῦν περιέθηκεν ὠμόν, τὸ θέλειν λυμήναcθαι cῶμα ἀναίcθητον; ἢ τάχα τὸ προκείμενον ἀπολογία ἐcτὶ τῆc ὠμότητοc· ὃc πρῶτοc ἐcήλατο, καὶ χαλεπαίνει δικαίωc τῷ πρῶτον ἐc τὸ τεῖχοc ἐcθορόντι.

B f. 226ᵇ ad φόνῳ. L f. 360ᵇ. 647 sqq. τί δήποτε τιμῆcαι ὑποcχόμενοc Ἀχιλλέα μεῖζον αὐτὸν 10 ἔβλαψε; καὶ γάρ φηcιν ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδοc (C 80). ἢ μὴ δεόντωc χρηcάμενοc τῇ παρὰ Διὸc δωρεᾷ ἀτυχεῖ· οὐ γὰρ ἀποχρῆν ἡγήcατο, εἰ μὴ τὸ πᾶν ἀπόλοιτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τὰc λιτὰc οὐ προcήκατο.

Lp f. 266ᵃ s. l. 816. πῶc λέγει ἀνωτέρω (v. 813) οὐδ' ἐδάμαccεν ⟨ἐδάμαcεν Lp⟩, ἐνταῦθα δὲ δουρὶ δαμαcθείc; ἢ τάχα τὸ οὐδ' ἐδάμαcεν ἀντὶ 15 τοῦ οὐκ ἔπληξε καιρίαν, ἐνταῦθα δὲ τὸ δαμαcθείc ἀντὶ τοῦ πληγεὶc μόνον, ὥcπερ ἐν θεοῦ πληγῇ, οὕτω καὶ ἐν δόρατι. ἢ οὐδ' ἐδάμαcε κατὰ τὸν ποιητήν, ὅτι οὐκ εἶδεν οὔτε αἷμα οὔτε πληγήν· Πάτροκλοc δὲ ᾔcθετο τῆc πλήξεωc ἔνδοθεν.

A f. 222ᵇ. Cf. schol. min. 850. πῶc τέccαραc καταριθμήcαc, Μοῖραν Ἀπόλλωνα Εὔφορβον 20 Ἕκτορα, ἐπιφέρει cὺ δέ με τρίτοc ἐξεναρίζειc; ἔcτι δὲ λέγειν, ὅτι τὴν Μοῖραν οὐ κατηρίθμηcεν ὡc κοινὴν πᾶcιν ἀνθρώποιc ἐπικειμένην.

---

2 πρώτωc L   2. 3 καὶ ψ. ἀνάγν. τὸ ἐcήλατο, rel. om., L   7 νῦν post περιέθηκε L   8 τὸ ὑποκείμενον Lp   11 τῶν, ων e corr., B; τὸν L

φησιν ἀλλαχοῦ Πριαμίδης, ὃς ἐσήλατο; ἢ ἑκάτερος τῆς ἰδίας φάλαγγος πρῶτος. Πορφύριος δὲ ψιλοῖ τὸ ἐσήλατο καὶ ἐκδέχεται τὸ ἐσάλευσεν ἀπὸ τοῦ σάλω, ὅθεν καὶ ὁ σάλος. τοῦτο δὲ σπανίως εἴρηται. οἱ δὲ ἔβλαψεν ὑπερβολικῶς. Brevius idem *M* 438 (Bkk.) *Πριαμίδῃ ὃς πρῶτος] καὶ πῶς φησι κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος; ἢ ἴσως ἑκάτερος τῆς ἰδίας τάξεως πρῶτος. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε τὸ ἐσήλατο.* Cf. Eust. *Π*, p. 1075, 44 sqq.; qui *M*, p. 913, 8, paullo accuratius: *ἀλλ' ἐκεῖ μὲν* (*Π*) *ὁ Πορφύριος τὸ ἐσήλατο ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε νοεῖ, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ εἰσεπήδησεν.* — Schol. min. *ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν] ἀντὶ τοῦ διεσάλευσεν, ἐπλήρωσεν εἰσελθών.* Hesych. *ἐσήλατο: ... ἢ ἔσεισεν. κατέβαλεν. ἐτίναξε. κατέπεσεν.*

1 Lysaniam sequitur, v. schol. A *Π* 558 (cf. Eust. h. l.).

4. 5 Idem schol. L f. 357ᵇ et Lp f. 261ᵃ.

6 sqq. Idem fere Vict. f. 316ᵃ; cf. etiam †Lp f. 261ᵃ v. 559: *νόμος τοῖς κειμένοις μὴ ἐπεμβαίνειν. δηλοῖ γοῦν τὴν πολλὴν εἰς ἐκεῖνον μῆνιν, ὅτι ἐκεῖνος καὶ πολλοὺς ἀνεῖλε καὶ τὸ τεῖχος ἐσήλατο.*

10—13 Praeter schol. Lp (f. 262ᵇ) prorsus congruens eadem fere Vict. (f. 317ᵇ) habet.

20 sqq. Ariston. v. 850: *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ζητούμενον· τέσσαρας γὰρ προειπὼν ἐπιφέρει σὺ δέ με τρίτος. τὴν δὲ κοινὴν πᾶσι παρεπομένην Μοῖραν οὐκ ἀριθμεῖ, αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐπενεγκόντας αὐτῷ χεῖρας.* — Ceterum eadem fere quae supra edidimus schol. L (f. 367ᵃ) habet: *ἐζήτηται πῶς ἄρα τέσσαρας κατα-*

ἔνιοι δὲ τὸ ἑξῆς οὕτως ἀποδιδόασιν· ἀλλά με Μοῖρα ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός, ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος τρίτος· σὺ δέ με ἐξεναρίζεις. ἢ σὺ δέ με τρίτατος ἐξεναρίζεις, ἵν' ᾖ πολλοστός.

πολλοστός, ὡς τὸ ἀσπασίη τρίλλιστος (Θ 488), οἱ δὲ Μοῖραν 5 καὶ Ἀπόλλωνα ἕν· ἄμφω γὰρ θεοί. οἱ δὲ κατὰ κοινοῦ τὴν Μοῖραν παρειλῆφθαι. τινὲς δὲ τὸ ἐξεναρίζειν ἐπὶ τῶν αὐτοχείρων, καὶ οὕτως Ἕκτωρ τρίτος. τινὲς δὲ καθ' ὑπερβατόν, ἵν' ᾖ· τρίτος Εὔφορβος, σὺ δέ με ἐξεναρίζεις. — B f. 230ᵇ ad τρίτος. Lp f. 266ᵇ c. l. σὺ δ' ἔμε τρίτος. Vict. f. 321ᵇ.

854. πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτείνει τὸν Ἕκτορα, 10 ὥσπερ Ἀχιλλεὺς ἀκούσας παρὰ Θέτιδος (Σ 96); ὅτι κατ' Ἀρτέμωνα τὸν Μιλήσιον ἐν τῷ περὶ ὀνείρων, ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται. καὶ Πλάτων ἐν ἀπολογίᾳ Σωκράτους (p. 39 C)· καὶ γάρ εἰμι ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμῳδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. — A f. 222ᵇ c. l. χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος. Vict. f. 321ᵇ.

15 πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτενεῖ τὸν Ἕκτορα; δόγμα ἐστὶ τοῦτο τῷ ποιητῇ, ὅτι ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται· θείας γάρ ἐστι μέρος φύσεως, καὶ θειοτέρα γίνεται χωρισθεῖσα τῆς ὕλης τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀναδραμοῦσα. — B f. 230ᵇ ad Ἀχιλῆος. L f. 366ᵇ. Lp f. 267ᵃ c. l. χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος.

P

20 125. . . . . . πῶς δὲ Ἀπόλλωνος σκυλεύσαντος (Π 804) περὶ Ἕκτορός φησιν; ἢ τάχα περὶ μόνων τῶν κνημίδων φησίν. ἢ ὡς Ὀδυσσεύς φησι σκοπὸν εἵλομεν (Κ 561) κατὰ συνεκδοχήν, οὕτω καὶ Ἀπόλλωνος ἀφῃρημένου τὸν κοινωνὸν τῶν κατορθωμάτων συναριθμεῖ. — B f. 233ᵇ ad Πάτροκλον. L f. 371ᵇ.

---

6. 7 καὶ οὕτως τρίτος Ἕκτωρ, rel. om., Vict. 7 καθ' ὑπερβατὸν καὶ οὕτως ἵν' ᾖ Lp ἔφορβος Lp 8 quae in BLp sequuntur: αὔξει δὲ αὐτὸν κτλ. in Vict. recte novo lemmati praemisso ἄλλως adscripta sunt 9 κτενεῖ Vict. 10 ὑπὸ Θέτ. Vict. ἢ ἐπεὶ pro ὅτι Vict. 11 ἡ om. A 13 ἀπολογίαις A 22 εἵλωμεν L

ριθμήσας κτλ., sed sub finem multo peius traditum cum schol. B (IV, p. 141, 33 Dind.) confusum est.

5 Id. Eust. *Π*, p. 1089, 64.

9 sqq. † Eust. p. 1089, 60 sqq.

15 sqq. Cf. Sext. Empir. adv. dogm. III, 21 (p. 554 F.): *ἀποδέχεται γοῦν* (ὁ *Ἀριστοτέλης*, v. fr. 12 ed. Acad. Berol.) *καὶ τὸν ποιητὴν Ὅμηρον ὡς τοῦτο* (*τὸ προμαντεύεσθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ χωρίζεσθαι τῶν σωμάτων*) *παρατηρήσαντα· πεποίηκε γὰρ τὸν μὲν Πάτροκλον ἐν τῷ ἀναιρεῖσθαι προαγορεύοντα περὶ τῆς Ἕκτορος ἀναιρέσεως, τὸν δ' Ἕκτορα περὶ τῆς Ἀχιλλέως τελευτῆς.*

20 sqq. Caret quaestionis forma schol. Vict. (f. 325ᵃ): . . . *κατεχρήσατο δὲ ὡς ἐκεῖ· Πατρόκλοιο βίαν ἐνάριξε κατακτάς* (v. 187)· *γυμνὸς γὰρ Πάτροκλος· καὶ τεύχεα δὲ οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων βάλεν* (v. 205). *ἢ ἐπεὶ τὰς κνημῖδας ἔλυσεν, ἢ ὡς Ὀδυσσεὺς κτλ.* — Aristarchus diplen posuisse videtur *πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι*, v. Lehrs, Ar. p. 15.

22 Cf. Porph. *Κ* 561, p. 160, 22.

127. ad Ω 15. 16.

*B f. 234ᵃ ad φύξηλιν. L f. 272ᵃ, Π. 143. φύξηλις ἐστὶν ὁ φεύγων τὰς ἴλας, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, μενεδήιος δὲ ὁ ὑπομένων τὴν δηιοτῆτα, ἐσθλὸς δὲ ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, οἱονεὶ ἐθελός. ὁ δὲ ἐναντίος οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ (Ι 353), ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπέμεινεν 5 ἄποθεν τῶν τειχῶν μάχεσθαι. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα (Ρ 143). τοῦ δὲ φυξήλιος οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων (Μ 247). καὶ τὸ οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται οὐδ' ὑπέμεινεν· οὐ μὲν γάρ τοι κακὸς εἰς ὦπα (α 410. 1) δηλοῖ οὐχ ὑπέμεινε γνῶναι οὔτε ἡμᾶς αὐτὸν οὔτ' 10 αὐτὸν ἡμᾶς.

263. Π 174.

B f. 237ᵇ ad ἐρύσαντο. 117. πῶς μὴ καὶ Πάτροκλον εἵλκυσαν; ὅτι περὶ τοῦτον οἱ Τρῶες σπουδαιότεροι ἦσαν, τῶν δὲ <om. L> ἰδίων καὶ ἠμέλουν νεκρῶν.

368. v. ad Ζητ. 34. 15

A f. 235ᵇ. 608 sqq. λίαν τούτων πέπλεκται ὁ λόγος, καὶ ἔστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε δίφρῳ ἐφεσταότος — πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἤλυθε. τίς πεζὸς ἤλυθε καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος (οὕτως αὐτὸς ἐτρώθη, ὅτι πεζὸς ἦν); ἀλλὰ δεῖ νοεῖν τὰ μὲν διὰ μέσου εἰρημένα, τὰ δὲ κεφαλαιωδῶς 20 ἐξενηνεγμένα ὕστερον τῆς ἐπὶ μέρους ἐπεργασίας τυχόντα κατ' ἐπανάληψιν. τὸ δὲ πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα οὐκ ἐπὶ τοῦ Κοιράνου ἀκουστέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. σαφὲς δ' ἐκ τοῦ ἐπιφέρεσθαι καί κεν

---

4 μαχώμενος L 6 σ' αὔτως L 9 οἴχετο L 16 A in lemm.: Τρῶες ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο ἕως τοῦ αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν 18 intervallum quod inter versus indicavi in cod. non comparet

---

2 Neque Eust. *P*, p. 1099 extr., plura aut meliora quam nos in cod. suo legisse videtur: *φύξηλις δὲ εἰ μὲν ὁ φεύγων ἅλις, ἔχεται λόγου τὸ διὰ τοῦ ἦτα γράφεσθαι τὴν παραλήγουσαν· εἰ δὲ ὁ φεύγων ἴλας, ἤγουν τὰς ἐν πολέμῳ τάξεις, κατὰ τὸν παρὰ Πορφυρίῳ λόγον, ἔχει ἀπορίαν ἡ γραφή.* Cf. Et. M. 802, 44: *φύξηλιν ἐόντα· ἄνανδρον, φυγόν, παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας.*

Eust. *Λ*, p. 855, 48: *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ δειλὸς ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, ὁ καὶ φύξηλις.*

3 schol. B *N* 228 (id. Lp, L f. 276ᵃ) ad *μενεδήιος*: *μένων τοὺς δηίους* .... Cf. Hesych. *μενεδήιος: ἀνδρεῖος, μένων ἐν τῇ μάχῃ.*

13. 14 Idem schol. L f. 377ᵇ et Vict. f. 330ᵃ.

16 sqq. Verba scholii *καὶ ἔστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων* ita intelligenda esse videri, ut dicat Porphyrius, in operibus illis collectaneis, unde Quaestiones suas contexuisset, *ζήτημα* illud non infuisse, in Prolegg. cap. III, ubi de scholii *I* 682 praefatione egi, docui.

20 Cf. A v. 610 (intermarg.): *μακρὰ ἡ παρέκβασις καὶ πάντα διὰ μέσου· τὸ γὰρ ἑξῆς· Κοίρανον βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο*, quae Nicanori Friedl. (p. 248) tribuit. Simil. B f. 244ᵃ ad *γναθμοῖο* v. 617 (id. L f. 386ᵇ): .... *ἔστι δὲ τὸ ἑξῆς· ἀτὰρ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε, τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο· τὰ δὲ ἄλλα ἐν μέσῳ.*

Τρωσὶ μέγα κράτος· οὐ γὰρ ἂν τάσσοιτο τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τοῦ Κοιράνου (ἦν γὰρ οὐ τῶν ἀριστέων), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. διὰ μέσου δὲ ταῦτα· δίφρῳ ἐφεσταότος, τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν, αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε Κοίρα-
5 νον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐυκτιμένης ἕπεθ' αὐτῷ, ὥστε εἶναι τὸ ἑξῆς· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο· πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἤλυθεν, ὁ Ἰδομενεύς. εἴωθε δὲ ὁ ποιητὴς τινὰ διὰ μέσου τάσσειν. κεφάλαιον δὲ νοητέον αὐτὸ μόνον προειρῆσθαι ἐν τῷ ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο δίφρῳ ἐφεσταό-
10 τος· εἶτα ἐπεξηγεῖται τὴν αἰτίαν, πῶς ἐγένετο ἐν τῷ δίφρῳ· πρότερον μὲν ἦν πεζός, τότε δὲ ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ ἅρμα. πεζὸς μὲν γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἐν τῇ Ν (240) ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὁ Ἰδομενεύς, νῦν δὲ ἄφνω πέφηνεν ἐφ' ἅρματος· οὐ γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὅτι ἀπὸ Κρήτης πεζὸς ἦλθεν, οὐ χρησάμενος ἅρματι, καθάπερ ὁ Ὀδυσ-
15 σεύς, τραχεῖαν ἔχων τὴν Ἰθάκην. σημαίνει οὖν ὅτι ἀπὸ τῶν νεῶν πεζὸς ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόλεμον. προθεὶς οὖν τὸ κεφάλαιον, ὕστερον ἐπεκδιδάσκει πῶς ἔσχεν ἅρμα· καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν, εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους. τοῦτο οὖν προλαβὼν ἐξήνεγκεν· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
20 δίφρῳ ἐφεσταότος. πῶς; ὁ γὰρ Κοίρανος ἤλασε τοὺς ἵππους, ἐπεὶ αὐτός γε πεζὸς ἐλήλυθε· πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἤλυθε. τίς γὰρ ἡ ἰδιότης; ὅτι, εἴπερ ἐμάχετο πεζός, ἀπολώλει ἂν οἷς ἐντροπὴ ἐγένετο πρὸς οὓς Πηνέλεως ἦρχεν.

κατὰ Ἰδομενέως βάλλει νεωστὶ τῷ δίφρῳ ἐπιβάντος· πεζὸς γὰρ
25 ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἦλθε, καὶ δὴ πεσὼν ἂν ὕψωσε τοὺς Τρῶας, εἰ μὴ ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ τοῦ Μηριόνου ἅρμα, ὃς ἐκ Λύκτου Μηριόνῃ συνεστράτευσε· λέγει δὲ ὅτι ἤδη ἀναβῆναι φθάσαντος Ἰδομενέως ἧκε τὸ βέλος, καὶ τὸν ἡνίοχον ἔτρωσε κατὰ τύχην. εἰ μὴ οὖν ἤνεγκε τοὺς ἵππους, τροπῆς γεγονυίας, μεσαιπόλιος ὢν ὁ Ἰδομενεὺς
30 καὶ μὴ δυνάμενος φεύγειν, ἀπώλετο ἄν. [B f. 243ᵇ ad Ἰδομενῆος v. 608. L f. 386ᵃ.]

698. ἐζήτηται πῶς οὐκ ἔστιν Αὐτομέδων μηνυτὴς τῆς τοῦ Πα- [*B f. 247ᵃ ad Ἀντίλοχος Σ 2. L f. 391ᵇ ibid. A f. 239ᵃ ad Σ 9.]

1 τάσσοι τὸ cod. 10. 11 πρότερον μὲν ἦν in ras. 22 ἀπολώλει, ε supra ει scrpt., cod.; ἂν add. Dind. 26 ἐκ λύπης L 31 L praem. ἀπορία, deinde in

1 sqq. Fuisse qui v. 613 ad Merionen referrent, schol. A v. 613 docet, cf. Eust. p. 1120, 23 sqq.

24 sqq. Eadem fere sed paucis (aliunde, ut videtur, neque enim in schol. A, quod praemisimus, leguntur) additis schol. Vict. f. 334ᵃ. — Scholio BL simillimum est schol. A v. 614: *ἐκδεκτέον τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. ὁ Κοίρανος ἰδὼν τὸν Ἰδομενέα κινδυνεύοντα πεζόν (πεζὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναυστάθμου), ἐξήλασε τοὺς ἵππους, δεξάμενος αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἵππων. ἔφθασε τὴν τοῦ Ἕκτορος βολήν, ὥστε μετὰ τὸ ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ ἅρμα τότε πεμφθῆναι τὸ δόρυ αὐτῷ. αὐτὸς δὲ ὁ Κοίρανος ἀπώλετο, σώσας τὸν Ἰδομενέα.*

31 sqq. Scholium ab editoribus recte huc relatum; difficultas enim *διὰ τί γυμνὸς τρέχει* ad versum Σ 2 non pertinet.

τρόκλου ἀναιρέσεως, ἀλλ' Ἀντίλοχος, καὶ διὰ τί γυμνὸς τρέχει. ῥητέον οὖν ὅτι Αὐτομέδοντα μὲν αἰσχρὸν ἦν μετὰ τῶν ἵππων ἔρχεσθαι πρὸς Ἀχιλλέα ἄπρακτον, τῶν ἄλλων ἀγωνιζομένων περὶ τοῦ σώματος· Ἀντίλοχος δὲ ταχύτερος ὢν τῶν ἄλλων προεκρίθη, καὶ γυμνὸς πρόεισι, μετὰ τῶν ὅπλων τὰς συμφορὰς ἐκπομπεύειν παραιτούμενος, ἢ διὰ τὸ 5 μὴ βαρούμενον τοῖς ὅπλοις χρονίσαι ἐν τῇ ὁδῷ.

C

2. 9. P 698.

10. 11. v. ad lin. 11. 12.

A c. l. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε. 22. Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτείας (p. 388 B) κατηγορεῖ τῶν ὀδυρομένων, λέγων ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μὴ δεῖν τοῦτο ποιεῖν ὡς δεινόν 10 τι πεπονθότων. Ζωίλος δέ φησιν ἄτοπον νῦν εἰδέναι τὸν Ἀχιλλέα (v. 4)· προειδέναι τε γὰρ ἐχρῆν ὅτι κοινοὶ οἱ πολεμικοὶ κίνδυνοι, τόν τε θάνατον οὐκ ἐχρῆν δεινὸν ὑπολαμβάνειν, τό τε οὕτως ὑπερπενθεῖν γυναικῶδες. οὕτως οὔτ' ἂν βάρβαρος τιθὴ ἐποίησεν· καίτοι Ἑκάβης ἐπὶ τῷ συρμῷ Ἕκτορος οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν. Ζηνόδωρος δὲ ἀπο- 15 λογεῖται λέγων ὅτι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν πεπραγμένων θρηνεῖ, καὶ ἄλλως συνήθη ταῦτα τῷ τε βίῳ· τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀιζυροῖσι βροτοῖσι κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν (δ 197. 8).

B f. 249ᵃ ad αὐτίκα. L f. 394ᵃ c. l. αὐτίκα τεθναίην. Vict. f. 340ᵇ. 98. διὰ τί τὸν Ἀχιλλέα οὕτως ἀνώμαλον πεποίηκεν, ὅς γε ὅτε 20 ἔζη τεθνάναι ἐβούλετο, τεθνεὼς δὲ ζῆν δουλεύων μᾶλλον ἢ ἔχειν τὴν τοῦ Ἅιδου βασιλείαν (λ 489); ἢ οὔτε τὸ τεθνάναι δι' αὐτὸ αἱρεῖσθαι φαίνεται οὔτε τὸ ζῆν, ἀλλὰ διὰ μόνα τὰ καλὰ ἔργα καὶ ὅπως πράττῃ ταῦτα. ἵνα μὲν γὰρ βοηθήσῃ τῷ Πατρόκλῳ, τεθναίην φησίν, ἵνα δὲ

marg. λύσις, A in lemm.: ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε 1. 2 καὶ ῥητέον ὅτι L 3. 4 ἀντίλοχός τε ταχὺς τε ὢν A 4 ἄπεισι A 6 ἐν om. L 11 νῦν εἶναι vel ἐοικέναι coni. W. Ribbeck, Mus. Rh. XXXVI, p. 134 14 τιτθὴ Dind. 17 τε del. Dind.; legendum potius videtur τῷ τότε βίῳ 20 ὅς, o in ras., B 21 τεθνᾶναι B 21—23 δουλεύων — τὸ ζῆν om. BL; in marg. cod. B exteriore, signo ÷ supra ζῆν (lin. 21) et ante δουλεύων posito, *B addidit; eadem Eust., p. 1132, 60, in suo libro legit. Vict. post ζῆν (l. 21): βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐών; ἢ οὔτε τὸ τεθνάναι κτλ. (lin. 22) 22 τεθνᾶναι *B 23 διὰ om. BL Vict., supra lin. add. *B πράττ.η (ante η ras.) B 24 μὲν οὖν Vict. αὐτίκα τεθναίην id.

11. 12 Haud scio an ex eodem fonte derivatum sit schol. A Σ 10 .11 (f. 239ᵃ, c. l. *Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον: χερσὶν ὑπὸ Τρώων*) extr.: .... *πῶς δέ, φασί, τοῦτο πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ἔπεμπε τὸν Πάτροκλον εἰς τὸν πόλεμον; ὅτι, φαίη τις ἄν, οὔτε τοὔνομα σαφῶς εἶπεν οὔτε τὸν χρόνον, παρά τε τὸν καιρὸν λήθη γίνεται τῶν τοιούτων, ὅταν δὲ ἀποβῇ μιμνήσκονται.* Ad Didymum certe, cuius scholio adhaesit, referri nequit.

20 sqq. † Eust. Σ, p. 1132, 58—62.

τῷ πατρί, ζῆν ἐθέλει. ὥςτε καλῶν ἔργων προκειμένων ὁ φιλόκαλος καὶ ζῶν τεθνάναι αἱρήσεται, εἰ μέλλοι καλόν τι πρᾶξαι ἀποθανών, καὶ ἀναβιώσεσθαι πάλιν, εἰ μέλλοι τῶν κατ' ἀρετήν τι πρᾶξαι ἀναζήσας.

πῶς τοσοῦτον φιλόζωον εἰσάγει (λ 489) τὸν προκρίνοντα τὸ ὀλιγοχρόνιον μετ' εὐκλείας ζῆν; ἤτοι οὖν παραμυθούμενος τὴν δυστυχίαν Ὀδυσσέως ταῦτά φησιν, ἢ τὸ ἄπρακτον τῶν νεκρῶν ὁρῶν βδελύττεται τὴν παρὰ τοῖς νεκροῖς δίαιταν. — Q λ 489 Dind., c. l. βουλοίμην κ' ἐπάρουρος.

100. Θέτιος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσιν ἐπικρήνειεν (O 598. 99), τὴν παράνομον λέγει εὐχήν, τὴν ἔξω αἴσης καὶ μοίρας. τὸ γὰρ κατὰ μοῖραν· καὶ ἐναίσιμα βάζεις (I 58. δ 206 confus. cum β 159) καὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἢ ὑπεραγόντως μεγάλην. ἀρὴν δὲ αἴτησιν· καὶ γὰρ ἡ εὐχὴ αἴτησις παρὰ θεοῦ τυγχάνει· ἢ τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων κατάραν. ὡς φιλέλλην δὲ λοιδορεῖ τὴν εὐχὴν Θέτιδος. — L f. 333[b] (O 598).

Θέτιος δ' ἐξ..σιον ἀρη.πᾶσιν ἐπικρήνειεν, τὴν παράνομον εὐχὴν καὶ ἔξω αἴσης καὶ μοίρας. — Vat. ζητ. ιθ'.

εἰς τὸ ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι (C 100). — L f. 394[b] (C 100), *Π*. Vat. ζητ. κ'.

---

2 τεθνᾶναι B μέλλει L 3 ἢ βεβαίως ἀναβιώσκεσθαι, εἰ μέλλοι — πράξειν ἀναζήσας Vict. quae BL addunt: ὅρα δὲ πῶς τῷ αὐτίκα χρησάμενος κτλ. in Vict. recte aliis lemmatibus adscripta sunt 4. 5 τὸν ὀλιγ. cod., quod e coni. mutavi; excidisse nonnulla statuit Buttm. 8 L ἐξαίσιον ἀρήν in lemm. habet, quod perspicuitatis causa mutavi 16. εἰς τὸ om. V εἰμεῖο V

---

1 † Eust. *λ*, p. 1695, 14.

4—7 Ex eadem quaestione qua ea quae antecedunt excerpta esse, ex Eustathii huius loci explicatione, quae schol. *Σ* 98 respondet (v. lin. 1), apparet.

8 sqq. Tres quaestiones (duo enim quae initio posuimus scholia pro uno numeranda sunt) inter se cohaerere in Prolegomenon cap. I docui. Ad hunc potissimum locum retuli, quod difficultas quaedam in eo inesse videbatur (Eust. *Σ*, p. 1132 extr.: *στρεβλόν ἐστι νόημα καὶ διάφορον τῇ γραφῇ καὶ δυσφραδές*).

8—15 Alteram, ut solet, recensionem exhibet B f. 210[a] ad *ἐξαίσιον* *O* 598 (id. Lp f. 246[b] ibid. c. l. *ἐξαίσιον*, Vict. in marg. f. 209[b] ibid. c. eod. l.): *ἄδικον· τοὐναντίον γὰρ ἐναίσιμα* ⟨*αἰνέσιμα* Lp⟩ *τὰ καθήκοντα ἢ δίκαια* ⟨om. *ἢ δίκ.* Vict.⟩. *ἢ ὑπεραγόντως* ⟨*ὑπερβαλλόντως* Vict.⟩ *μεγάλην. ἀρὴν δὲ* ⟨hinc nov. schol. Vict. c. l. *ἀρήν*, in text. scriptum⟩ *αἴτησιν· καὶ γὰρ ἡ εὐχὴ* ⟨in Vict. alter. man. ex *ἡσυχῇ* corr.⟩ *αἴτησις παρὰ θεοῦ τυγχάνει· ἢ τὴν καθ'* ⟨*θ* e *τ* corr. B⟩ *Ἑλλήνων κατάραν. ὡς φιλέλλην δὲ λοιδορεῖ τὴν εὐχὴν Θέτιδος.* (Addit Vict.: *ἐξαίσιον γὰρ τὴν ἔξω τοῦ αἰσίου γινομένην φησίν, οἷον τὴν παρὰ τὸ ὅσιον, ὅπερ σημαίνει τὸ αἴσιον.*)

De v. *ἐξαίσιον* notione v. etiam Eust. *O*, p. 1032, 29; *δ*, p. 1514, 22; *ρ*, p. 1832, 26; Et. M. 347, 32.

16—p. 222, 4 Eadem fere ex altera recensione petita habet B f. 249[a] ad *δῆσεν Σ* 100: *ὅμοιον τῷ ἦ* ⟨post h. litt. rasura unius litt.⟩ *μάλα πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος δεύῃ* (*α* 254). *ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐδέησεν. ἀρῆς δὲ τῆς βλάβης, ὡς τὸ Μέντορ, ἄμυνον* ⟨*ἀμύνων* cod.⟩ *ἀρήν* (*χ* 208). *ἐμοῦ γάρ, φησίν, ἐδέησε τῷ Πατρόκλῳ, ὥστε με βοηθὸν τῆς βλάβης γενέσθαι.* [*τινὲς δὲ Ἄρεως κτλ.*, quae e Didymi scholio petita esse videntur, cf. II, p. 157, 7 Dind.]. Similia sunt quae cod. Vict. f. 340[b] habet, nisi quod

οὐκ ἔστι τὸ ἔδησεν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ οὐδ' Ἄρης ὁ πόλεμος νῦν ἢ θεός, ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδησε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἐδέησε, περισπαστέον δὲ τὸ ἀρῆς, ἵν' ᾖ βλάβης, ὡς τὸ Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν (χ 208)· ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρείαν ἔσχε τῆς βλάβης βοηθὸν ἔχειν.

L f. 414[b] (T 182), *Π*. *B f. 263[b] ad ἀπαρέσσασθαι ibid. Vat. Ζητ. κα'.

οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερον χαλεπήνῃ (T 182. 83). ἀμφίβολον διὰ τὴν αἰτιατικήν. ἔστι δὲ ὁ λόγος περὶ τοῦ βασιλέως, ὅτι οὐκ ἔστι νεμεσητόν, εἰ βασιλεὺς ἄνδρα βλάψας καὶ τῆς ἀδικίας προϋπάρξας ἀπαρέσσεται αὐτόν. ἔστι δὲ τὸ ἀπαρέσσεται τὸ τῆς ἀρᾶς ἀπᾶραι, τουτέστι τῆς βλάβης ἀπαλλάξασθαι καὶ ἐξιλάσασθαι. 10

108. ad Ζητ. ιε'.

A f. 241[a] c. l. γνοῖεν ὡς δη.

125. ..... πῶς δὲ δηρόν φησι; δεκαπέντε γάρ εἰσιν ἡμέραι σὺν αἷς οἱ θεοὶ εἰς Αἰθιοπίαν διέτριψαν. ῥητέον δὲ ὅτι πρός τί ἐστι τὸ πολύ· καὶ γὰρ μία ἡμέρα Ἀχιλλεῖ πολὺ ἦν ἀφεστῶτι· φιλοπόλεμος γάρ ἐστι. λέγει οὖν ὅτι ἀθρόα αὐτοῖς ἀποδώσω, κἂν εἰ πολὺν χρόνον τοῦ πολεμεῖν ἀπέστην, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ λέγομεν· ἡ μία μοι ἡμέρα αἰών ἐστιν. 15

B f. 249[b] ad μηδέ μ' ἔρυκε v. 126. L f. 395[b]. Simil. Vict. f. 342[a].

..... ὅρα δὲ πῶς δηρὸν χρόνον λέγει τὰς δώδεκα τῆς τῶν θεῶν ἐκδημίας ἡμέρας καὶ τὰς τρεῖς τὰς ἐν ταῖς παρατάξεσι· τὸν γὰρ ὀλίγον χρόνον πολὺν ἡγεῖται διὰ τὸ ἐνειθίσθαι τῷ πολέμῳ καὶ μὴ θέ- 20

---

1 ἔδης.. ἀπὸ V 2 τοῦ om. L ἐδέ..ε V 3 μέντωρ ἄμμυνον .... ἐμοῦ V, ἀρήν V[2] in marg. 5. 6 οὐ μὲν — χαλεπήνῃ om. B; βασιλῆα etiam in text. L, βασιλῆι V πρότερος V (id. text. L) 7 παρὰ τ. β. B 7. 8 οὐ νεμεσητὸς, om. ὅτι, V νεμεσσητὸν L 8. 9 ἀπαρέσεται (bis) V ἀρῆς ἐπᾶραι V 9. 10 ἤτοι τῆς βλ. ἀπαλλάξαι V 19. 20 τὸν γὰρ ὅλον χρόνον BL; ὀλίγον Vict. praebet

---

tria in eo scholia leguntur: 1) *ἐδέησεν*] *ὅμοιον τῷ ἡ μάλα — δεύῃ. καὶ Σοφοκλῆς· δεῖ σοῦ γενέσθαι τῷδέ γ' ἀνδρὶ σύμμαχον. ὅτι εἴωθεν τῷ ἐπεὶ μὴ ἐπαγαγεῖν ἀνταπόδοσιν*, 2) *ἄλλως. ἐδέησεν*] *ἐδέησεν. ἀρῆς δὲ τῆς βλάβης κτλ.* ut B, nisi quod in fine add.: *περισπαστέον τὸ δῆσε· τὸ γὰρ ε̄ τοῦ δέ ἐστιν*, 3) *ἀρῆς ἀλκτῆρα*] *τινὲς Ἄρεος κτλ.*

1 Aristarchum *Ἄρεω* pro *ἀρῆς* legisse schol. Did. l. c. docet (cf. Eust. *Σ*, p. 1133, 10; Et. M. 38, 2). Porphyrius tamen h. l. Parmenisci sententiam *Ἄρης* scribentis notare videtur (v. schol. A ap. Dind. II, p. 152, 3; Et. M. 138, 10; Eust. p. 1133, 2: *ἐμοῦ δὲ δῆσεν ὁ Ἄρης, τουτέστιν ἔδησε καὶ ἐκώλυσε, τὸ ἀλκτῆρα γενέσθαι*).

3 Ptolemaeus Ascalonita et Herodianus *ἀρῆς* legerunt, *ἵνα σημαίνηται τὸ* ⟨Ludwich, Mus. Rh. XXXI, p. 206⟩ *βλάβης*, schol. Herod. *Σ* 100 (II, p. 151, 31 Dind.). *Ἀρῆς ἐν τοῖς εἰκαιοτέροις* fuisse Didymus l. c. affert; idem Zenodoteam habuisse recte La Roche, Hom. Textkr. p. 203, statuit. — Cf. etiam Eust. l. c.; schol. HQ *χ* 208: *ἀρήν*] *τὴν βλάβην, τοῦ πολέμου δηλονότι.*

5 sqq. Cf. ad *K* 413, p. 156, 5.

12 Quindecim dies Porph. etiam *Ξ* 304 numerat.

18 sqq. Ex eadem haec qua ea quae antecedunt quaestione petita esse vel inde efficitur, quod Eust. *Σ*, p. 1134, 58 sqq., sine dubio simillimo scholio usus *τοὺς λύοντας* affert.

λειν ἀργεῖν. καὶ ὁ ποιητής φηcι δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο (Τ 46), οὐ πρὸς τὰς τρεῖς ἀφορῶν ἡμέρας ἀλλὰ πρὸς τὸ ποικίλον τῶν cυμφορῶν.

128 sqq. πῶς, φηcὶν, οὐκ ἀποτρέπει μᾶλλον τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρώννυcιν; ἢ ὅτι εὐκλεῆ τὸν θάνατον αὐτῷ βούλεται γενέcθαι. τὸν οὖν μετ' εὐκλείας cυναινεῖ θάνατον· διόπερ τῆς μοίρας οὐ προεῖπεν αὐτῷ μὴ περιείληπται τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδήν. πῶς δὲ χάλκεα λέγει τὰ παρ' Ἡφαίστου ὅπλα (v. 131, cf. v. 84) ἀπὸ τῆς χείρονος ὕλης; ἔχει γὰρ καὶ καccίτερον καὶ ἄργυρον καὶ χρυcόν (Σ 474. 75). κοινότερον οὖν καὶ χαλκεῖς ἔλεγον καὶ τοὺς ταῦτα ἐργαζομένους· ἦλθε δὲ χαλκεύς (γ 432) Ὅμηρος, τὸν χρυcοχόον λέγων .....

A f. 241b c. l. ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα.

168. διὰ τί, φαcὶ, κρύβδα Διός, καὶ μὴν φηcι μίcηcε δ' ἄρα μιν δηίων κυcὶ κύρμα γενέcθαι (Ρ 272); ἀλλ' ἐπεὶ ὑπέcχετο Ἕκτορι ἀριcτεύειν ἕως ἑcπέρας, διὰ τοῦτο αὐτὸν λάθρα βούλεται προαναcτῆcαι, ἵνα τὸν τοῦ Διὸς ματαιώcῃ λόγον.

B f. 250b ad κρύβδα. L f. 396a. Simil. Vict. f. 341b.

192. ζητεῖται διὰ τί τὰ Πατρόκλου οὐ λαμβάνει, εἰ καὶ τὰ αὐτοῦ ἐκείνῳ ἥρμοcεν. τινὲς, ἡνίοχον λέγοντες εἶναι τὸν Πάτροκλον, φαcὶ μὴ ἔχειν αὐτὸν ὅπλα. ῥητέον δὲ ὅτι εἶχε καὶ ἐμάχετο· Ἀχιλλεύς φηcιν ἤ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνοντο (Π 244). τινὲς δὲ ὅτι τὰ μείζονα τῷ ἐλάττονι ἁρμόζει μαλαγμάτων προcτιθεμένων, τὰ δὲ ἐλάττονα τῷ μείζονι οὐκέτι. ῥητέον δὲ ὅτι δύναταί τις καὶ ἐλάττοcι πρὸς καιρὸν χρῆcθαι. Κράτης, ὅτι τὰ Πατρόκλου Αὐτομέδων εἶχεν, ὅπως ἰcωθῇ τὸ εἶδος καὶ δόξωcιν εἶναι ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ὁ δὲ Πάτροκλος.

A f. 241b c. l. ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τοῦ ἄν.

---

1 μάχη L 4 φηcὶν cod.; φαcὶν Vill. 6. 7 διόπερ κτλ. verba corrupta Bekkeri coniectura προέληται pro περιείληπται scribentis non sanata sunt 11 sequuntur verba ad Nicanorem referenda 12 διὰ τί φηcι L 14 βούλεται λάθρα L 16 αὐτοῦ Wachsmuth, de Crat., p. 45 18 δὲ om. cod. 23 cωθῇ cod.; corr. Vill.

4—7 Cf. B f. 249b ad. *ναὶ δὴ* v. 128 (id. Vict. f. 342a, L. f. 395b): *γενναῖον καὶ τῆς Θέτιδος τὸ ἦθος ἐν δευτέρῳ τιθεμένης τὴν ἰδίαν συμφορὰν τῆς τοῦ παιδὸς εὐκλείας καὶ ἐπαινούσης τὸν ὑπὲρ τῶν φίλων κίνδυνον*, ὃς ⟨ὡς L⟩ *λυπεῖν ἔμελλε τὴν μητέρα.*

8—11 †B f. 249b ad *χάλκεα* v. 131 (id. L f. 395b): *κεχαλκευμένα. καὶ τὸν χρυσοχόον δὲ χαλκέα καλεῖ· ἦλθε δὲ χαλκεὺς ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, οἷσί τε χρυσὸν εἰργάζετο.* Addit Vict. (f. 342a): *καὶ ἦν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος ποίησεν* (*O* 309 confus. c. *A* 608 vel *η* 92). Similia sed admixtis aliis, quae aliunde esse petita videntur, ap. Apollon. v. *χάλκεα*, Et. M. 806, 34 (unde MQ *γ* 432 pendet), schol. B *T* 283 (cf. An. Ox. I, p. 436, 14). — *Χαλκέας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους* dici inter ea, quae *κατὰ τὸ ἔθος τῆς λέξεως δεῖ διαλύειν*, Aristoteles (poet. 25, p. 1461 α 28) attulit (cf. Prolegg. cap. III).

16—19 Cf. B f. 218a ad *θεράπων Π* 244 (id. L f. 347a c. l. *ἡμέτερος θεράπων*, Lp f. 255a c. eod. l.): *φασὶν* ⟨*φησὶν* Lp⟩ *ἠκολουθηκέναι Πάτροκλον Ἀχιλλεῖ ὡς ἡνίοχον. πῶς οὖν Ἀχιλλεῖ συναγωνίζεται ἡνίοχος ὤν; καὶ τί θαυμαστὸν καιρῷ καὶ* ⟨om. L⟩ *ἀναιρεῖν, ὅπου γε καὶ Αὐτομέδων τοῦτο ποιῶν φαίνεται;* Eadem fere Vict. f. 305b, nisi quod initio: *Ἀρίσταρχος ὡς ἡνίοχόν φησιν ἠκολουθηκέναι κτλ.*

L f. 396[b].

διὰ τί, φηcὶ, τὴν Πατρόκλου πανοπλίαν οὐκ ἀναλαμβάνει Ἀχιλλεύc, ἐπειδὴ καὶ Πατρόκλῳ τὰ αὐτοῦ ἥρμοcεν; ἄλλοι δέ φαcιν, ὅτι καταγέλαcτον ἦν ταπεινὸν φανῆναι τοῖc τεθαρρηκόcιν, οἱ δὲ ὅτι τὴν Πατρόκλου Αὐτομέδων εἶχεν, ἵνα διὰ παντὸc Ἀχιλλέωc ἡνίοχοc νομίζηται, ἢ ὅτι μείζονα μὲν ἴcωc ἁρμοcθεῖεν ἥccονι, οὐ μέντοι τὸ ἀνάπαλιν, ὥcτε οὐκ ἠδύνατο αὐτοῖc ὁπλιcθῆναι Ἀχιλλεύc. ἢ τῷ μεγέθει μὲν ἴcα ἦν, ἀcθενῆ δέ· διὸ οὐχ ἥρμοττεν Ἀχιλλεῖ προπηδῶντι εἰc προῦργον κίνδυνον.

A c. l. ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα.

206. πῶc δὲ, φηcὶν, οὐκ ἐκαίετο; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοὶ τρωτοί. ῥητέον δὲ ὅτι φαντακία ἦν.

A c. l. ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα.

230. ἀπίθανόν φαcι καὶ ἄμετρον τὸ τῆc ὑπερβολῆc. ῥητέον δὲ ὡc οὐκ ἔcτιν· ὁ γὰρ τῆc αἰγίδοc φόβοc, ἣν ἐπέcειcεν ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ καιόμενον πῦρ ἔκπληξιν τοcαύτην παρέcχεν, ὥcτε αὐτοὺc ὑφ' ἑαυτῶν ὑπὸ ταραχῆc ἀπολέcθαι.

A f. 243[b] c. l. Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα.

239. 40. Ζητεῖται διὰ τί ἄκοντά φηcι τὸν ἥλιον δῦναι. Κράτηc μὲν τὸν αὐτὸν Ἀπόλλωνα εἶναι καὶ ἥλιον· ἐπιτυγχανόντων οὖν τῶν Τρώων, χρονίζειν ἡδόμενόν τε καὶ μηκύνοντα αὐτοῖc τὸ ἐπίτευγμα· Ἥραν δὲ τὰ ἐναντία βουλομένην ἀναγκάζειν αὐτὸν δύνειν. Ἀγαθο-

---

2 τὰ αὐτὰ οὐχ ἥρμοcεν cod.; correxi e schol. min. (v. infra) 4 ἀχιλλεὺc ἡνίοχοc νομίζεται cod.; corr. e schol. min. 6 αὐτὸν ὁπλιcθῆναι ἀχιλλέα cod.; corr. e schol. B (v. infr.) 7 ἶcα cod. ἥραντο cod.; corr. e B 8 προῦργον corrupt., προὔργου scribendo non multum lucramur 9 pro φηcὶν Vill. φαcὶν 16—19 ἡδόμενον δὲ καὶ μὴ κοινὸν τὸ αὐτοῖc τὸ ἐπίτευγμα Ἥραν δὲ τὰ ἐναντία βουλομένην αὐτὸν ἀναγκάζειν ἡδόμενον δὲ καὶ μηκύνοντα αὐτοῖc τὸ ἐπίτευγμα Ἥραν δὲ τὰ ἐναντία βουλομένην ἀναγκάζειν αὐτὸν δύνειν (sic) cod.; corr. Bkk.

1—8 Quamvis si singula verba spectas pessime tradita sint, e cod. L edidi, quoniam quae e scholiis B et min. statim afferentur e fonte simillimo hausta in formam breviorem redacta sunt. Eadem Eust. Σ, p. 1137, 44 in usum suum convertit, ubi quae leguntur: *λυθήσεται δὲ τὸ ἄπορον καὶ ἀπὸ τῆς λέξεως· κλυτὰ γὰρ τεύχεα ἐθέλει δῦναι, τοιαῦτα δὲ οὐκ ἔχει εὑρεῖν, εἴπερ τοιαῦτα λέγει τὰ ἡφαιστότευκτα*, cum lin. 3 cohaerent.

1—5 † Schol. min. (c. l. *ἄλλου δ' οὔ θην οἶδα τοῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω*): .... *διά τί δὲ, φησὶ, τὴν Πατρ. — ἥρμοσε; καί φασί τινες — ἵνα διὰ παντὸς Ἀχιλλέως ἡνίοχος νομίζηται.*

5—8 † B f. 251[a] ad *οἶδα*: *διὰ τί τοῖς Πατρόκλου ὅπλοις οὐχ ὁπλίζεται; φασὶν Αὐτομέδοντα φορεῖν τὰ Πατρόκλου, ὅπως δόξῃ Πάτροκλος εἶναι. ἢ ὅτι μείζονα μὲν — ὥστε οὐκ ἠδύνατο αὐτοῖς ὁπλισθῆναι Ἀχιλλεύς. ἢ τῷ μεγέθει μὲν ἴσα* <*ἶσα* cod.> *ἦν, ἀσθενῆ δέ. διὸ οὐχ ἥρμοττεν Ἀχιλλεῖ προπηδῶντι εἰς πάντα κίνδυνον.* Eadem omissa quaerendi forma Vict. f. 343[a].

9. 10 Cf. Porph. *E* 7, p. 79, 24: *ἵν' ᾖ ὡς πυρὸς φαντασία, οὐκ εἰδικῶς πῦρ.*

15 sqq. Cf. B f. 252[a] ad *πέμπεν* v. 240 (id. L f. 398[a]; simil. Vict. f. 344[a]): *ἐπεὶ ὑπέσχετο Ζεύς· δύῃ τ' ἠέλιος* (*P* 455). *Ἀπόλλων δὲ* <*ἐστὶν* L> *ὁ ἥλιος, ὃς ἄκων δύνει· ἠπίστατο γὰρ πρὸς ἀριστείαν Τρωσὶ δοθεῖσαν παρὰ Διὸς τὴν ἡμέραν. μυθικὸν δέ ἐστι τὸ ὅλον.* — Eust. Σ, p. 1140, 49, Agathoclis explicandi rationem Crateti tribuit.

κλῆς δέ φησι συνάγεσθαι, ὅτι καθ' Ὅμηρον ἐναντίως τῷ οὐρανῷ φέρεται ὁ ἥλιος, τῇ δὲ δίνῃ αὐτοῦ συνέλκεται· Ἥραν γὰρ εἶναι τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἐκ τοῦ ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν (Ο 18), ἕλκεσθαι δὲ ἄκοντα τὸν ἥλιον ὑπὸ τῆς δίνης ὑπὸ τὰς δυσμάς.

5 245 sqq. ἐζήτηται πρὸς τί τὴν ἐκκλησίαν ἀθροίζει. τινὲς μὲν οὖν τὸν ποιητήν φασι μετάγειν τὴν μάχην εἰς λόγους ἀεὶ θηρώμενον τὸ ποικίλον. οἱ δὲ, διὰ δέος τοὺς Τρῶας αὐτομάτους συνδραμεῖν καὶ ἀναγκασθῆναι δημηγορεῖν τὸν Ἕκτορα. — L f. 412ᵃ. Cf. schol. min. v. 245.

270. 71. .... διὰ τί δὲ μὴ ἰδίᾳ ταῦτα πρὸς Ἕκτορά φησιν; ὅτι 10 τὸ πλῆθος ἐξαίφνης τὸ πολὺ καὶ ταραχῶδες εἰς ἐκκλησίαν συνέρρευσεν. — B f. 252ᵇ ad γνώσεται.

308 (= Vat. Ζητ. λβ') v. in fine operis.

334. 35. πῶς, φησὶν, ἄταφον ἐᾷ τὸ σῶμα, τῆς τοῦ Ἕκτορος ἀναιρέσεως ἀδήλου οὔσης; ῥητέον δὲ ὅτι παρὰ τῆς μητρὸς ἐδιδάχθη, ὅτι ἐγγὺς αὐτῷ φόνος ἐστί. πῶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ ὅπλα Ἕκτορός φησιν; ἢ 15 τοίνυν τὸ Ἕκτορος πρὸς τὸ κεφαλήν μόνον ἐκληπτέον, ἢ ὅτι καὶ αὐτὰ τοῦ ἀφελομένου κτῆμα γέγονεν. — B f. 254ᵃ ad οὔ σε πρίν. L f. 402ᵃ.

356 sqq. De fragmento e Zenodori libro περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας petito, a Villoisono et Bekkero ad Porphyrium relato, a Dindorfio recte ab illo abiudicato, v. Prolegg. cap. III, 4.

20 376. v. ad Η 298, p. 110, 3 sqq.

431. καὶ πῶς φησιν ἡ Ἥρα (Ω 60) καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν; ἢ ὅτι τῶν συμβαινόντων τῷ Διὶ τὴν αἰτίαν ἀναφέρουσιν ὡς ἄρχοντι· ἢ ὅτι αὐτῇ αἴτιος τοῦ γάμου. — B f. 255ᵇ ad Ζεὺς ἄλγε'. L f. 405ᵃ.

478. v. ad Π 140.

25 489. ἀνιστόρητόν ἐστι τοῦτο· κατηγοροῦσι μὲν γὰρ κατὰ τὸν περὶ — *B f. 257ᵃ ad ἄμμορός ἐστι.

---

3 ἐκρέμνω cod.; corr. Vill. 12 ἐᾷ τὸ σῶμα Bkk.; ἐάσω τὸ c. BL 16 κτῆμα τοῦ ἀφ. γέγ. L 23 αὐτῇ om. L

---

7. 8 B f. 252ᵃ ad v. 245 (id. L f. 398ᵇ, Vict. f. 344ᵃ): *ἄκρως τὴν πτοίαν* ⟨*δειλίαν* L⟩ *αὐτῶν δηλοῖ· πλῆθος γάρ ἐστι συντρέχον εἰς ἐκκλησίαν, οὐ στρατηγοῦ καλοῦντος ἀλλὰ τοῦ φόβου ....*

12—16 Aliter haec constituit Vict. f. 348ᵃ: *πῶς — οὔσης; ῥητέον δὲ ὅτι ἠκηκόει παρὰ τῆς μητρός· οὐδέ ἕ φημι — φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ* (σ. 132. 33). Sequitur: *τεύχεα καὶ κεφαλήν] τοῦ γὰρ ἀφελομένου κτῆμα γέγονεν.*

23 Postrema Vict. (f. 352ᵃ) ita: *ἢ κατὰ τὴν νέαν ἱστορίαν, ὅτι αὐτὸς αὐτῇ αἴτιος γέγονεν τοῦ γάμου.*

25 sqq. Scholium ad eundem versum ε 275 recurrentem pertinet. Quae enim nostro loco omni sensu carent *ἀπρεπὲς δὲ δοκεῖ κτλ.* (p. 226, lin. 9), ibi optime ex ira qua Neptunus in Ulixem accensus est et e discordia quae inter eum et reliquos deos intercedit (ε 282—90) explicantur. Nihilominus, quoniam prior scholii pars loco Iliadis optime respondet, codicem B secuti edidimus. Quae uncinis inclusimus ex ipso Porphyrio hausta esse e schol. Τ 67, de eadem re eodem fere modo agente, apparet. — Satis antiquis iam temporibus de huius versus quae videbatur difficultate quaesitum esse, Aristoteles docet, poet. 25, p. 1161 α 20: *καὶ τὸ οἴη δ' ἄμμορος κατὰ μεταφοράν· τὸ γὰρ*

τῆς Ἄρκτου λόγον φάσκοντος οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, καθόλου γὰρ πάντα τὰ ἐν τῷ ἀρκτικῷ μὴ δύνειν. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τῶν πρὸς ἃ εἴρηται διὰ τῆς λέξεως· εἰρημένου γὰρ Πληιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὠρίωνος Ἄρκτον θ' ἣν καὶ Ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καί 5
τ' Ὠρίωνα δοκεύει, τὸ οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν πρὸς ταῦτα τὰ ῥηθέντα ἄστρα καὶ τὰ συγκαταλεχθέντα ἔχει τὴν ἀναφοράν. κἂν διαιρῆται δὲ οἵ, εἶτα ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, κατὰ λέξιν ἡ λύσις ὑπάρχει. [ἀπρεπὲς δὲ δοκεῖ τὸ τῶν παρὰ θεοὺς τὰ πλεῖστα παρ' Ὁμήρῳ λελέχθαι. ὧν ἡ λύσις κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ 10
ἔθους λαμβάνεται· ἐξ ἔθους γάρ τινος τοῖς ποιηταῖς παρακεχώρηται καὶ τοῖς ζωγράφοις καὶ τοῖς πλάσταις ἀνθρωποπαθείας τῶν θεῶν διατυποῦν καὶ μάχας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ θητείας καὶ ἀλλοιώσεις διαμυθολογεῖν.]

490. Υ 7. 15

Vat. Ζητ. Ζ'. *B f. 257ᵇ ad ἑτέρην πόλιν.

509 sqq. πολλῆς ταραχῆς πλήρη ἔδοξεν εἶναι τὰ ἔπη ταῦτα·
τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἵατο λαῶν,
510 τεύχεσι λαμπόμενοι, δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
ἠὲ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει. 20
οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
515 ῥύατ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας.
οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην, 25
καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥς τε θεώ περ,
ἀμφὶς ἀριζήλω, λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
520 οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι
ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
ἔνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. 30
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,

---

8 δέ οι εἶτα ἡ δ' cod.; οἵ conieci 18 δίχα δέ σφιν ἥνδανε βουλή B, qui versibus qui sequuntur omissis ita pergit: μέχρι τοῦ ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακὴν πίειραν ἄρουραν (v. 541). ταράσσει γὰρ κτλ. δέ σφίσιν V 21 ὑπερθωρήσσοντο V 25 ἧσθην V 28. 29 in V post ἵκανον fuit ἐν ποταμῷ, quae a versu sequenti aberant; huic addidit, illic delevit V² 29 πάντεσι V 30 ἵζοντο V

γνωριμώτατον μόνον. Aliae solvendi rationes e Strab. I, p. 3 C et Apollon. v. *ἄμμορον* peti possunt.

2 sqq. Cf. A Σ 489 intermarg.: *οἴη*] *ὡς πρὸς τὰ προειρημένα ἄστρα, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐστὶ μὴ δύνοντα*, B f. 257ᵃ ad *οἴη*: *τὸ οἴη οὐκ ἔχει τὴν σύγκρισιν πρὸς ἅπαντα τὰ ζώδια, ἀλλὰ πρὸς μόνα τὰ τῇ ἀσπίδι ἐντετυπωμένα· εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλα μὴ δύνοντα.* Apollon. l. c.: .... *ἢ πρὸς τὰ προειρημένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται* ....

9—14 V. ad p. 225, 25.

δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς.
οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες 525
τερπόμενοι σύριγξι, δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
5 τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
ἀργεννῶν ὀίων, κτεῖνον δ' ἐπιμηλοβοτῆρας.
οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον περὶ βουσὶν 530
ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
10 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι

καὶ τὰ ἑξῆς. ταράσσει γὰρ τοὺς πολλούς· οἱ δύο στρατοὶ ἆρά γε πολέμιοί εἰσι τῶν κατοικούντων καὶ ἀλλήλοις φίλοι, ἢ εἷς μὲν τῶν ἐκ τῆς πόλεως, ὁ δ' ἕτερος πολέμιος; καὶ πρὸς τίνας διχονοοῦσιν; ἆρά γε 15 πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς τοὺς ἔνδον; καὶ ἐπὶ τίνων τὸ οἱ δ' οὔπω πείθοντο (v. 513); ἆρά γε τῶν εἴσω ἢ τοῦ ἑτέρου στρατοῦ; καὶ πάλιν ἐπὶ τίνος τὸ λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο (v. 513); ἆρά γε ὁ ἕτερος τῶν στρατῶν ἢ οἱ ἔνδον; καὶ τίνων οἱ σκοποί; καὶ τίνων ἡ λεία; πῶς τε, εἰ τῶν ἔνδον ἡ λεία, ὁ λόχος παρ' αὐτῶν; καὶ τίνες οἱ 20 ἐπεξιόντες; ἆρα οἱ δύο στρατοὶ ἢ οἱ ἕτεροι; ὅλως τε τίς ἡ διατύπωσις τῆς πλάσεως;

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεύς, ὅτι δύο στρατοὶ περιεκάθηντο τὴν πόλιν πολέμιοι, ἢ πορθεῖν ἀξιοῦντες αὐτὴν ἢ τὰ ἡμίση λαβόντες ἀπιέναι· οἱ δ' ἔνδον ὄντες οὐκ 25 ἐδέχοντο τὴν πρόκλησιν. „οἱ οὖν πολέμιοι," φησίν, „ἐνέδραν τινὰ ἐποιήσαντο τοῖς ποιμνίοις καὶ τοῖς βουκολίοις, ἃ ἦν κτήματα τῶν ἐν τῇ πόλει." εἶτα ἀξιοῖ τὸ μὲν οἱ δ' οὔπω πείθοντο (v. 513) ἀκούειν περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, τὸ δὲ λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο περὶ τῶν πολεμίων, καὶ τὸ οἱ δ' ἴσαν (v. 516) περὶ τῶν πολεμίων τῶν εἰς τὴν 30 ἐνέδραν ἀπιόντων· οἱ δὲ σκοποὶ τῶν πολεμίων εἰσί· τὸ δὲ οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον περὶ βουσὶν (v. 530) ἐπὶ τῶν ἐν

---

1 ὅποτε V; cuius verbi syllabam postremam et verba sequentia usque ad βοῦς humiditate deleta in textu V[2] rescripsit 2. 3 inde a syll. ες verbi νομῆες usque ad οὔτι hum. del. V[2] in textu rescrps. 5 τάμνοντο V 6 ἀργενῶν V 8 ἱρά......άροιθε V[1], ἱράων προπ V[2] in marg. 10 στησάμενοι ..μάχοντο V[1], δ' ἐ V[2] in marg. 12 καὶ .. ἑξῆς V[1], τὰ text. add. V[2] τοὺς πολλοὺς κτλ. interpunxi Kammer., p. 99, secutus 13. 14 ἢ εἷς μὲν πολέμιος ὁ δ' ἕτερος τῶν ἐκ τῆς πό..ως V 16 γε om. V 20 ἆρ' οἱ V 21 τοῦ πλάσματος V 22 ἐξηγτικῶν (sic) B brevius V: ἀλέξιος μὲν ὁ κοτ. οὕτω φησί· δύο στρατοὶ κτλ. 23 παρεκάθηντο B 25 ἔνεδράν τινα BV 26 τῶν ποιμνίων καὶ τῶν βουκόλων V 29. 30 περὶ τῶν εἰς ἔνεδραν ἀπιόντων πολεμίων V 30 ἔνεδραν B 31 παρὰ βουσὶν B

---

22 sqq. † Eust. Σ, p. 1159, 25 sqq.

τῇ πόλει ἀκούει· ἐκαθέζοντο γὰρ ἐν ἐκκλησίᾳ βουλευόμενοι, τὰ τείχη
φρουρεῖν παραδόντες τῇ ἀπολέμῳ ἡλικίᾳ· τὸ γὰρ ἱράων προπάροιθε
καθήμενοι (v. 531) cημαίνει τῶν ἐκκληcιῶν, ἐν αἷc εἴρουcι καὶ ἐκ-
κληcιάζουcιν. ὅτε δ' αὐτοῖc ἐμηνύθη τὰ κατὰ τὰ ποίμνια, ἐπιτρέχουcι,
καὶ ἐξελθόντεc cυμβάλλουcι μάχην. 5

εἶχε δ' ἂν πιθανότητα ἡ διατύπωcιc, εἰ μὴ πρῶτον μὲν βεβια-
cμένη ἡ ἀπόδοcιc ἦν τοῦ τοιούτου cτίχου· οἱ δ' οὔπω πείθοντο,
λόχῳ δ' ὑπεθωρήccοντο. τὸ μὲν γὰρ οἱ δ' οὔπω πείθοντο
ἀξιοῖ περὶ τῶν ἔνδον ἀκούειν, τὸ δὲ λόχῳ δ' ὑπεθωρήccοντο περὶ
τῶν ἐκτόc, ἵν ᾖ τὸ οἱ δ' οὔπω πείθοντο ἀντὶ τοῦ μὴ πειθομένων 10
αὐτῶν εἰc λόχον ἐθωρήccοντο οἱ τὰc προκλήcειc ποιούμενοι. [τὸ δὲ
οἱ δ' οὔπω πείθοντο ἂν ἀκούωcιν ἀντὶ τοῦ μὴ πειθομένων αὐτῶν,
βίαιον.] πάλιν δὲ μεταξὺ τοῦ λόχῳ δ' ὑπεθωρήccοντο καὶ τοῦ
οἱ δ' ἴcαν ἐμβεβλῆcθαι φάcκειν περὶ τῶν ἔνδον, ὅτι οἱ ἀπόλεμοι
ἐτειχοφυλάκουν ὑπ' ἀcθενείαc, ἔcτιν ἐλεγχόντων τὸν ποιητὴν μὴ δυνά- 15
μενον φράζειν ἀταράχωc. πάντωc δὲ καὶ ὁ λόχοc οὐκ ἐκ πάντων ἦν
τῶν ἐν τοῖc δύο cτρατοπέδοιc, ἀλλὰ τινῶν· πῶc οὖν ὑπεξίαcιν οἱ ἐν
τῇ πόλει, φανερῶc τε καὶ ἀδεῶc τῶν πολιορκούντων κωλυόντων;

ἀμείνουc οὖν οἱ οὕτω διατυπώcαντεc τὸ πλάcμα· δύο cτρατοὶ
ἐπελθόντεc πόλει τὴν λείαν περιήλαcαν, καὶ τὴν πόλιν πολιορκοῦντεc 20
ἀξιοῦcι τῶν ἐν αὐτῇ κτημάτων λαβεῖν τὸ ἥμιcυ ἐφ' ᾧ τε καταθέcθαι
τὸν πόλεμον. οἱ δ' ἐν τῇ πόλει οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλ' ἐνεδρεύcοντεc
ἐπὶ πότον ἐρχόμενα τὰ τετράποδα ἀπήλαcαν. οἱ πολέμιοι δὲ cτρατοί,
καίπερ ἐκκληcιάζοντεc, ἐπεὶ ἐπύθοντο τοῦτο, τῶν ἵππων ἐπιβάντεc
ἐπῆλθον αὐτοῖc. ὅτι γὰρ αὐτοί εἰcι (λέγω δὲ οἱ cτρατοί) ἐκκληcιά- 25
ζοντεc, δεδήλωκε περὶ αὐτῶν εἰπών· δίχα δέ cφιcιν ἥνδανε βουλή

---

1 ἐκκληcίαιc V 3 τῶν om. B 3. 4 εἴρουcι καὶ ἀγορεύουcιν V 6. 7 πρῶτα μὲν βεβ. ἦν ἡ ἀπόδ. V 11—13 τὸ δὲ — βίαιον recte uncinis inclusit Kamm., p. 99 13 sqq. καὶ τοῦ inserui; B om. (14) ὅτι εἰ ⟨in ras.⟩ ἀπόλεμοι ἐτ. B; corr. Bekk. V post ὑπεθωρήccοντο ita: ἐμβεβλῆcθαι φάcκειν περὶ τῶν ἔνδον τὸ οἱ δ' ἴcαν ἔcτιν ἐλεγχόντων κτλ. lin. 15 16 καὶ ὁ om. B 17 δυcὶ V 19—21 litteras οὖν οἱ οὕτω διατυπώcαντεc τὸ π et καὶ (bis scrpt.) τὴν πόλιν πολιορκοῦντεc ἀξιοῦ humiditate deletas in textu rescripsit V^2 (19) πλᾶcμα V 21 τῶν κτημάτων τῶν ἐν αὐτῇ V ἐφ' ᾧ γε V 22 ἐνεδρεύcαντεc codd.; corr. Kamm., p. 100 23 ποτὸν B 24 καίπ.. V^1, ερ V^2 in marg. 25 αὐ... εἰcὶ V^1, τοι V^2 in marg. λέγει V^1, ω supra ει scrps. V^2 ἐκκληcιάζοντα. V 26 ἦν.ανε V^1, δ V^2 in marg.

---

19 sqq. †B f. 257^b ad *τὴν δ' ἑτέρην* Σ 509 (id. fere Vict. f. 355^a): *οὕτως ἐξηγητέον· πόλιν τινὰ περικαθεσθέντες δύο πολεμίων στρατοὶ τὴν λείαν ἀφείλοντο· ἠνάγκαζον δὲ καὶ τὴν κτῆσιν διανείμασθαι τοὺς πολίτας ἐπὶ τῷ παῦσαι τὸν πόλεμον, οἱ δὲ πολῖται οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλὰ σκοποὺς πέμψαντες ἐλόχων* ⟨*ἐλόχουν* B⟩, *ὁπότε ἥξουσι τὰ θρέμματα αὐτῶν ἐπὶ νομήν, ἵνα ἀφέλοιντο τῶν πολεμίων. καὶ δὴ τοῦτο ποιοῦσιν, οἱ δὲ τὸν θόρυβον ἀκούσαντες — ἔτυχον γὰρ περὶ τούτου σκοποῦντες, πότερον ἀρκεσθήσονται τῇ λείᾳ ἢ πολεμήσοιεν — ἐπιβάντες τῶν ἵππων συνῆψαν πόλεμον.* Cf. †Eust., p. 1159, 18 sqq.

(v. 510). ἀκολούθως δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐντός, ὅτι οὐκ ἐπείθοντο μέν
γε, εἰς δὲ λόχον καθωπλίζοντο, παραδόντες τοῖς ἀστρατεύτοις τὴν
φρουρὰν τῶν τειχῶν. καὶ τὸ οἱ δ' ἴσαν ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πόλεως
ἀκολούθως ἐπῆκται, λάθρα ἐξιόντων αὐτῶν, καὶ ὅθεν οὐκ ἦν προσδο-
5 κῆσαι τοῖς ἔξω ἀνοχὰς ἔχουσι τοῦ πολέμου καὶ ἐκκλησιάζουσιν. αὐτῶν
τε οἱ σκοποὶ τῶν εἰς τὸν λόχον ἐξελθόντων. καὶ οἱ τερπόμενοι ταῖς
σύριγξι νομεῖς εἰ μὲν τῶν πολεμίων εἶεν, ἔχει λόγον, εἰ δὲ τῶν ἐν τῇ
πόλει, παράλογον· οὐ γὰρ οἱ τῶν πολιορκουμένων ἐτέρποντο, ἀλλ' οἱ
τῶν πολιορκούντων. καὶ λοιπὸν ἀκολούθως ἀπελθόντων τῶν στρα-
10 τῶν, περικάθηται μὲν οὐδεὶς τὴν πόλιν, μάχη δὲ περὶ τὸν λόχον γίνεται.

ἄλλοι δὲ ἠξίουν τῶν δύο στρατῶν τὸν μὲν φίλιον εἶναι τῶν
ἔνδον τὸν δὲ πολέμιον, καὶ τὸν μὲν πολέμιον ἑλεῖν βούλεσθαι τὴν
πόλιν, τὸν δὲ φίλιον ἀξιοῦντα τὰ ἡμίση δοῦναι τῶν ἐν τῇ πόλει κτημά-
των, τοὺς δὲ πολεμίους μήπω πείθεσθαι ἀλλὰ βουλεύεσθαι· ὧν βου-
15 λευομένων, λόχον αὐτῶν [τῇ πόλει] συστῆσαι τοὺς τῶν ἔνδον φίλους
στρατιώτας. τετάρακται δὲ καὶ ἡ τοιαύτη ἐκδοχή, ὡς ἐπιόντι σοι κατ'
αὐτὰ τὰ ἔπη ἔσται δῆλον, ὥστε ἡ δευτέρα ἀπόδοσις ἔχει τὰ τῆς Ὁμη-
ρικῆς διανοίας.

ἐκεῖνο μέντοι παρελθεῖν οὐκ ἄξιον, ὅτι οἱ περὶ Παρμενίσκον
20 στίζειν ἠξίουν ἐπὶ τοῦ

τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
ῥύατ' ἐφεσταότες μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας

(v. 514. 15) μετὰ τὸ ῥύατο, εἶτα συνῆπτον τὸ ἑξῆς· ἐφεσταότες

1 δὲ om. B ἐπεὶ τῶν ἐκτός B 2 ὡπλί..ν.. ...αδόντες V[1], ζοντο παρα V[2] in marg. 3 ἐπεὶ τῶν om. V 4 ἦν in textu paene deletum in marg. repetivit V[2] 6 σκ..οὶ V[1], κοποὶ V[2] in marg. ἐξιόντων V 8 παρὰ λόγον V 9 ἐπελθόντων B 10 περικάθηται conieci; παρακάθητο B, παρακάθηται V; περικάθητο Vill. 11 εἶναι φίλιον V 13 ἀξιοῦν V 14 βουλεσθαι, εύ supra ε scrpt., V 15 αὐτῷ V τῇ πόλει deleri iubet Kamm. 16. 17 κατ' αὐτὴν τὰ ἔπη B 17 ἔστι B ἔχεται pro ἔχει τὰ coni. Bekk. 20 στίζειν ἠξίουν post γῆρας (lin. 22) coll. V 21 θεῖχος V 23 ἐξῖς B

11 sqq. Discrepat tertia explicandi ratio ab Eust., p. 1159, 28 sqq., allata.
19 Quae sequuntur usque ad finem scholii excerpsit Eust., p. 1159, 61 sqq.
20 sqq. †B f. 257[b] ad *ῥύατ'* v. 515: *τινὲς εἰς τὸ ῥύατο στίζουσιν, ἵνα τῷ ἀνέρες μόνῳ ἁρμόσῃ τὸ ἐφεσταότες, ἵνα ὃ ἔδει ἐπάγεσθαι, τοῦτο ἐν μέσῳ κέηται* <Vill.; *κεῖται* cod.)· *ἔδει γὰρ μετὰ δ' ἀνέρες ἐφεσταότες* [*ὁ Πλάτων δὲ ἐν τοῖς νόμοις κτλ.*, quae huc non pertinent]. Eadem fere †Vict. f. 355[b]: *τινὲς εἰς τὸ ῥύατ' στίζουσιν. ἢ ὃ δεῖ ἐπάγεσθαι, τοῦτο ἐν μέσῳ κεῖται· ἔδει γὰρ μετὰ δ' ἀνέρες ἐφεσταότες. τὸ εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων καὶ ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός τε.* [*πρὸς δὲ τὸ ἀρσενικὸν ἀπέδωκεν, ὡς ἐν τῷ μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς κτλ.* (cf. Bekk. p. 510 β 40—44), quae aliunde illata sunt]. — Parmeniscum, cuius rationi in utroque scholio excerpto alia quaedam ex eadem quaestione petita (v. ad p. 230, 21) adhaeserunt, h. l. e Nicanore afferri, schol. A v. 514 (II, p. 175, 15 Dind.) docet.

μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας. „ἐὰν γὰρ τοῖς ἄνω,“ φασί, „συνάψωμεν, σολοικισμὸς ἔσται, ἐπεὶ θηλυκὸν πρόκειται καὶ οὐδέτερον, τὸ δὲ ἑσταότες ἀρσενικόν.“ ἐδυνάμην οὖν φάναι πρὸς αὐτούς, ὅτι καὶ οὕτως Ὅμηρος πολλὰ σχηματίζει· καὶ αὐτὸς γὰρ λέγει κλυτὸς Ἱπποδάμεια (Β 742) καὶ θῆλυς ἀυτμή (? Ζ 122) καὶ ὀλοώτατος ὀδμή (δ 442) καὶ ὄπα χάλκεον (Σ 222) καὶ ἁλὸς πολιοῖο (Υ 229), καὶ ἐπὶ δυικῶν· οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ (Θ 455). ἄλλως τε ἐν τοῖς τέκνοις καὶ οἱ ἄρσενές εἰσι· τί οὖν κωλύει πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπηντηκέναι, ὡς ἐπ' ἄλλων μυρίων; οἷον· νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ (μ 74)· πρὸς γὰρ τὸ νέφος ἡ ἀπόδοσις. πάλιν· ἠδ' ἐπὶ δεξιὰ ἠδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν (Η 238)· πρὸς γὰρ τὸ σάκος ἡ ἀναφορά. καὶ εἰπὼν ἐπ' εἰροπόκοις ὀίεσσιν ἐπάγει τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται (Ε 137. 140)· πρὸς γὰρ τὰ πρόβατα τὸ σχῆμα. καὶ ἐνταῦθα οὖν πρὸς τοὺς παῖδας φαίη ἄν τις εἶναι τὴν ἀναφοράν. ἐν δὲ τοῖς ὑποκειμένοις καὶ δύο σχήματα ἔμιξεν, ἐπὶ τοῦ

διάνδιχ' ἅπαντα δάσασθαι
κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει

(Σ 511. 12)· τὸ γὰρ ἅπαντα πρὸς τὰ κτήματα ἀναφέρεται, τὸ δὲ ὅσην πρὸς τὴν κτῆσιν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ παραπλήσιόν τι νῦν κἀνθάδε

---

3 ἢ οὖν δυνάμει V[1], δυνάμεθα οὖν V[2] in marg. 4 κλυτὸς ex κλυτὴ corr. V[1] 7 ἡμετέρων V 8 ἀνέρες εἰσὶ B 10 ἄποτ' V[1], corr. V[2] 11 δεξὰ B 12 βῶν V 14 τάδ' ἔρημα φοβεῖσθαι V 15 τὸ σχῆμα δηλούμενον (infra μενον quinque punctis positis) καὶ ὧδε οὖν πρὸς τ. παῖδας V 16. 17 καὶ — ἐπὶ τοῦ in V humiditate deleta; in textu rescrps. V[2] 18 διάνδιχα πάντα codd. 19 κτῆσιν ὅπως V πτολ. — ἐέργει humid. deleta in text. rescrps. V[2] 20. 21 ἀναφέρεται πρὸς τὸ(?) κτήματα V

3—7 Exempla *σχήματος Ἀττικοῦ* quod vocatur huc collata, quae etiam aliis cum scholiorum tum Eustathii locis (cf. praeterea Plut. V. Hom. c. 42) recurrunt, ex Aristarcho petita sunt (v. Friedl., Ariston., p. 31). Id unum h. l. notandum, pro *θῆλυς ἀυτμή* in schol. A Σ 222 *θερμὸς ἀυτμή* (hymn. in Merc. 110), apud Plutarchum *θῆλυς ἐέρση* (ε 467) legi. *Θῆλυς ἀυτμή* etiam Eust., p. 1160, 5, legit.

8 sqq. Nicanorem sequitur (v. ad p. 229, 20) ab Aristarcho (v. Friedl. l. c. p. 32) de figura *πρὸς τὸ σημαινόμενον* vocata non dissentientem. — Cf. Plut. l. c. cp. 45.

21 sqq. †A f. 249[a] ad Σ 515: *τὸ ἐφεσταότες πρὸς τὸ ἀνέρες. ἢ δύναται παραπλήσιόν τι τῷ Ἀλκμανικῷ πεπονθέναι σχήματι· ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων* ⟨*πυρὶ φλεγέθον* cod.⟩ *τε ῥέουσι Κώκυτός θ', ἤ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης. διαφέρει δὲ τοῦ Ἀλκμανικοῦ, ἢ ἐκεῖνο μὲν τοῖς κατ' ἀριθμὸν σχήμασιν ἐπιπίπτει, τοῦτο δὲ τοῖς παρὰ γένος, ὑπερβατῷ δὲ ἀμφότερα* ⟨*ἀμφότεροι* cod.⟩ *λύεται* ⟨in ras.⟩. Cf. postrema verba scholiorum B et Vict. ad p. 229, 20 collatorum, quae cum Parmenisci ratione male coaluerunt.

πεπονθέναι τὴν φράσιν τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτον· ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός τε (κ 513), εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων (Υ 138). ὥσπερ γὰρ ἐν τούτοις ἐν μέσῳ κεῖται ὃ ἔδει 5 ἐπάγεσθαι, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν νῦν ζητουμένων. εἰ γοῦν τὸ ἐφεσταότες ἐπαγάγωμεν τῷ μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας, οὐδ' ἂν ἔτι ζητοῖτο· μόνῳ δὲ τούτῳ διαφέρει τοῦ Ἀλκμανικοῦ, ᾗ ἐκεῖνο μὲν τοῖς παρ' ἀριθμὸν σχήμασιν ὑποπίπτει, τοῦτο δὲ τοῖς παρὰ γένος, ὑπερβατῷ δὲ ἀμφότερα λύεται.

10 515. ad v. 509 sqq., p. 229, 20 et p. 230, 21.

572. ad N 443.

591. 92. πολυθρύλητον ἐνθάδε τὸ ζήτημα, πῶς ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον μιμεῖται. καὶ οἱ μὲν ψιλοῦσι τὸ οἷον, συνάπτοντες αὐτὸ τῷ ἴκελον, μιμητὴν τῶν ἔργων Ἡφαίστου ποιοῦντες τὸν Δαίδαλον, ἵν' 15 ᾖ· τούτῳ μόνον ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν ὅμοιον χορόν, ὁ δὲ Ἥφαιστος δηλονότι πολλὰ τοιαῦτα εἰργάσατο. ἢ τάχα ἔξεστιν ἐκεῖνο φάσκειν, ὅτι ἐπεὶ πρώην διακεχωρισμένως ἐχόρευον ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, οἱ μετὰ Θησέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἠίθεοι παρθένοις ἀναμὶξ ἐχόρευσαν, ὅπερ ὁ θεὸς ἐμιμήσατο, οὐ τὴν τέχνην Δαιδάλου. ἴσως δὲ 20 καὶ διδάσκει ὁ ποιητὴς μιμεῖσθαι τὰ χρηστά, εἰ καὶ ἐξ εὐτελῶν εἶεν.

609. διὰ τί μὴ πλείονα περὶ τοῦ θώρακος φράζει; φαμὲν ὅτι ἔφθη

B f. 259[b] ad τῷ. L f. 410[a]. Vict. f. 358[b].

B f. 259[b] ad θώρηκα.

1 τ.ν V ὅπέρ ἐστι BV 2 ῥ...σι V[1], ῥέου in marg. V[2] 4 ἐν ..σω V[1], μέσω V[2] in marg. δ ex ἡ corr. V[2] 6 ἐπ..άγη. τῶ V[1], ἐπαγάγης τῶ V[2] in marg. 7 .όνω V[1], μόνῳ V[2] in marg. ᾗ B, ἡ V 8 ὑπερβατῶς V 13—16 καὶ οἱ μὲν — εἰργάσατο uni Vict. debentur, qui reliqua ita constituit: ἄμεινον δὲ ἐκεῖνο φάσκειν, ἐπεὶ πρώην — χορευόντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρῶτοι οἱ μετὰ Θησέως κτλ. 18 συνθέντες L 20 ἦεν L

1 sqq. De locis figura Alcmanica explicandis cum Aristarcho consentit, v. Ariston. Τ 138.

6 sqq. † A Σ 515 (v. ad p. 230, 21).

13—16 E Nicanore hausta esse videntur, qui schol. A v. 591 rationes eorum, qui *τῷ ἴκελον οἷον* scribi iusserunt, refutat. Eo minus huc referre dubitavi, quod etiam ea quae sequuntur alteri explicationi a scholio Nicanoreo allatae respondent.

16 sqq. † Eust. Σ, p. 1166, 16 sqq. — Cf. Nicanor l. c. extr.: .... *καὶ τάχα ὅμοιόν τι εἶχεν ἡ κατασκευή, ὅτι ἐξ ἠϊθέων καὶ παρθένων, ἢ ὅτι ὀθόνας εἶχον καὶ στεφάνας.* Paullo aliter ** B f. 259[b] ad *Ἀριάδνῃ* v. 592 (id. A v. 590 et schol. min. c. l. *ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε*): .... *ἐξελθὼν δὲ μετὰ τὸ νικῆσαι ὁ Θησεὺς μετὰ τῶν ἠιθέων καὶ παρθένων χορὸν τοιοῦτον ἔπλεκεν ἐν κύκλῳ τοῖς θεοῖς, ὁποία καὶ ἡ τοῦ λαβυρίνθου εἴσοδός τε καὶ ἔξοδος ἐγεγόνει, ἧς δὴ χορείας τὴν ἐμπειρίαν ὁ Δαίδαλος αὐτοῖς ὑποδείξας ἐποίησεν* ...., quae in scholio leguntur quod ad Porphyrium referri nequit.

21 sqq. Eust. Σ, p. 1167, 43 sqq., et schol. Vict. f. 359[a] (incipit: *ἔφθη ἐκφράσαι τὸν Ἀγ. θώρακα κτλ.*) collatis, dubitari potest an quaestionis forma extrinsecus sit addita.

ἐκφράσαι τὸν Ἀγαμέμνονος θώρακα (Λ 19 sqq.), ὃς καὶ αὐτὸς ἡφαιστότευκτος ἦν, καὶ νῦν οὐ φράζει, ὡς καὶ τὴν Πατρόκλου πυρὰν δεινολογήσας (Ψ 164 sqq.) τὴν Ἕκτορος παρέδραμεν.

T

[A v. 83 c. l. Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι. L f. 412b.]

40. Ἐζήτηται διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ χρῆται κήρυκι Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸ συγκαλέσαι τοὺς ὄχλους. ῥητέον οὖν ὅτι ἔθος ἐστὶν ἀρχαῖον αὐτό· οὕτως γοῦν καὶ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ (54) αὐτὸς Ἀχιλλεὺς συγκαλεῖ. ἄλλως τε διὰ τὴν χαρὰν μετὰ σπουδῆς συνδεδραμήκασιν οὐδὲ τοὺς κήρυκας ἀναμείναντες.

[*B f. 261b ad ἀσκελέως. L f. 412b. Cf. EQ α 68, Π.]

68. ἀντὶ τοῦ ἄγαν σκληρῶς· σκέλλειν γάρ ἐστι τὸ σκληροποιεῖν, καὶ ὁ σκελετὸς κατεσκληκὼς διὰ τὴν ἀσαρκίαν, καὶ Ἀσκληπιὸς διὰ στέρησιν μετὰ ἠπιότητος, ὁ διὰ ἰατρικῆς μὴ ἐῶν σκέλλεσθαι. οἱ δὲ ἀπέδωκαν ἀσκελέως ἀδιαλείπτως κατὰ μέμψιν· τὸ γὰρ ἀσκελὲς ἄβατον ἀπόρευτον.

[Vat. Ζητ. κδ΄. *B f. 261b ad φεύγων. L f. 412a, Π.]

71 sqq. ἀλλά τιν' οἴω ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι φεύγων ἐκ πολέμοιο. οἱ φεύγοντες τεταμένον ἔχουσι τὸ γόνυ, οἱ δὲ καθήμενοι κεκαμμένον. ἀσπασίως οὖν, φησὶ, καθεδεῖται τῶν φυγόντων τις ἐκ τοῦ πολέμου, ὃς καὶ ἀναπαύσει ἑαυτὸν καὶ τὰ σκέλη, ἐκ τοῦ συντόνου τῆς φυγῆς δρόμου καθίσας.

[*B f. 261b ad ἑσταότος. Vat. Ζητ. κε΄.]

79 sqq. ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν οὐδὲ ἔοικεν
ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα·

---

4 ἐζήτητο δὲ δι' ἣν αἰτ. (cf. infra ad h. v.) A 5 αὐτῷ A 9 τὸ ἀσκελέως τὸ ἄγαν σκληρόν· σκελλιᾶν γὰρ κτλ. L 10 κατὰ στέρ. L 11 μετὰ om. BL; ins. e schol. Od. καὶ διὰ τῆς ἰατρ. L 14. 15 ἀλλά τιν' — πολέμοιο om. B; L ita inc.: εἰς τὸ ἀλλά τιν' ὀίω ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν ὅπως κε ⟨ὅς κε text.⟩ φύγῃσι δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο 15 τεταμμένον B 16 καθεδεῖταί τις τῶν φευγόντων BL 17 αὐτὸν B; ὃς καὶ ἀνασώσει αὐτὸν, rel. om., L 19 οὐδ' V 20 ὑβάλλειν B, ὑββάλειν V

---

4 sqq. Omissis quae in cod. A antecedunt (de *ἐνδείξομαι*) ad v. 83 pertinentia recte ad h. l. Bekker retulit. Etiam in L scholiis ad v. 79 relatis subiunctum est, sed in schol. min. recte c. l. *ὁ βῇ* (v. 40) legitur.

9—13 Dubitanter huc retuli; vix enim recte se habere videtur *Πορφύριος* illud, quod schol. EQ apud Dindorfium claudit. Contenderis, inde ortum esse, quod in codice Iliadis, unde propter *ἀσκελέως*, quod sub finem eius legitur, scholium transcriptum esse videtur, eodem modo quo in cod. B factum est a scholio Porphyriano ad v. 72 relato, quod nos quoque ei subiunximus, exciperetur, ita ut nomen Porphyrii priori perperam adhaereret. Scholium, utcunque de eius origine statuendum est, non solum ab Eust. *α*, p. 1392, 25 sqq., sed etiam, additis rebus quibusdam futtilissimis, ab Et. M., 154, 38, exscriptum est. — In Vict. (f. 361b) brevissimum legitur scholium: *ἀσκελέως*] *ἄγαν σκληρῶς*.

14 sqq. Cf. Eust. *T*, p. 1171, 45: *καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος μὲν τὸ γόνυ κάμψειν ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι λέγει πρὸς διαφορὰν τοῦ ἵστασθαι, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ ἱκεσίας καὶ προσκυνήσεως τίθενται κτλ.*

18 † Vict. f. 361b: *γόνυ κάμψειν*] *διὰ τὴν σύντονον φυγήν.*

ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.

* * * * „Ἀρίσταρχος οὖν ᾠήθη παραίτησιν εἶναι τὸν λόγον, ὡς διὰ τὸ τετρῶσθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος συγχωρεῖν ἀξιοῦντος, εἰ καθήμενος 5 λέγει. καί φησι· διὰ τοῦτο ἐνέθηκε τὸ αὐτόθεν ἐξ ἕδρης οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς (v. 77). ἄτοπος δὲ ἡ παραίτησις· οὐ γὰρ τὸν πόδα ἀλλὰ τὴν χεῖρα τέτρωται, καὶ τὴν χεῖρα δὲ οὕτως ἔρρωτο, ὥστε ὀλίγον ὕστερον αὐτὸς τὸν κάπρον ἀποσφάττει. ἐὰν προσκείμενος δὲ ὁ στίχος ᾖ τὸ αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, ἀκουσόμεθα ἐκ τοῦ τῶν ἀριστέων 10 συνεδρίου, ὥστ' ἐν ἐκείνοις ὄντα λέγειν αὐτὸν καὶ οὐκ ἐν μέσῳ τῷ πλήθει. Ἀπολλώνιος μὲν οὖν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, καὶ αὐτὸς συγκαταθέ-

1 πολλ. .μάδῳ V ἀκούσει V 2 εἴπῃ V ἀγορητ.ς V 3 lacuna in codd. non comparet, v. infra ad h. v. οὖν om. V ἔχειν τὸν λ. V 4 ἀγαμέμ.ονος V συγχωρεῖν, post ρ ras. un. litt., B 5 λέγοι V φασι coni. Kamm., p. 102 αὐ..θεν V, τό in marg. V² 5. 6 ἐξ — ἐν μέσοισιν (sic) ἀνα humiditate deleta rescrps. V² 7. 8 post ἀλλὰ aliquot verba, quae dicas fuisse τὴν χεῖρα τέτρωται καί, in cod. V tinctura adhibita deleta; in sequent. τὴν χεῖρα, quae humiditate deleta fuerunt, rescrps. V²; sequuntur verba δὲ οὕτως τέτρωται ὥστε μικρὸν ὕστερον αὐτὸς ἀποσφάττει τὸν ..προν ⟨κά supra scrps. V²⟩ 8 ἐα . . ροσκείμενος V, κἂν supra scrps. V² 8. 9 κἂν προσκείμενον δὲ τῷ στίχῳ ἦν B 10. 11 ἐν μέσω [τῷ] πλήθει V

3 sqq. Aristarchi sententia iisdem fere verbis et affertur et refutatur a schol. A (II, p. 184, 14—21 D.), cui in fine additum *οὕτως ὁ Κοτυαεύς*. Quem non ipsum h. l. a Porphyrio induci, sed Dionysii Sidonii verbis usum, inde sequitur quod illa *ἐκ τοῦ τῶν ἀριστέων συνεδρίου — ἐν μέσῳ τῷ πλήθει* (lin. 9—11) ab Apollonio v. *ὑββάλλειν* ad Dionysium illum referuntur: ... *οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρᾳ οὐδ' ἐν μέσοις ἑστῶτα.* Accedit quod ipsum Cotyaensem Porph., p. 234, 10, ita affert, ut quae ibi leguntur demum illius esse existimare videatur. Qua in re Porphyrium errare — eadem enim illa de *ὑποβάλλειν* per verbum *ὑποκρούειν* explicando eidem Sidonio Apollon. l. c. tribuit — ad eam rem de qua hic agitur haud magni momenti est. Cf. quae pluribus olim de Apollonio h. l. commemorato, Dionysii Sidonii praeceptore, in Fleckeis. Annal. 1866, p. 232 sqq., disputavi, a quibus nunc ita dissentio, ut propter verba illa *Ἀρίσταρχος οὖν κτλ.* lacunam, cuius loco Sidonii nomen a Cotyaensi commemoratum interciderit, initio scholii quam post *καί φησι* (lin. 5) statuere malim. — Ceterum de Aristarchi ratione, quam Eust. *T*, p. 1172, 22, prave intellexit, consentit Ariston. v. 77.

9 Cf. B f. 261ᵇ ad *αὐτόθεν* v. 77 (id. fere Vict. f. 361ᵇ): .... *ἢ οὐ προελθὼν εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν, ἵν' ᾖ· ἀναστὰς ἐδημηγόρει, οὐκ* ⟨om. B⟩ *ἐν μέσοις, ἀλλ' ἐκ τῆς ἕδρας τῶν βασιλέων* ⟨quae in B sequitur Epaphroditi interpretatio in Vict. praecedit alii lemmati adscripta⟩. Simil. Eust. p. 1172, 2.

11 De Apollonio v. Fleckeis. Ann. l. c.; ubi quod scripsi, Eustath., p. 1171 extr., Apollonii sententiam male reddere, errori debetur; neque enim huius sed Aristarchi sententiam eum afferre schol. A v. 80 docet (in Apollon. lex. v. *ὑββάλλειν* Archiae nomen ex Aristarcho corruptum esse videtur, quamquam in Crameri A. P. IV, p. 179, 30, ubi variae v. *Ἀργειφόντης* interpretationes afferuntur, uterque nominatur).

μενος ὅτι ἕςτηκεν ὁ Ἀγαμέμνων, παραιτεῖται, φηςὶ, τὸν ὑποβολέα ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοςχεδίου λέγειν μέλλων· ἐμοῦ γάρ φηςιν ἀκούςατε καὶ μηδείς μοι ὑποβαλλέτω ἵν' εἴπω· χαλεπὸν γὰρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν τῷ ἐπιςτήμονι τοῦ λέγειν· καὶ πῶς γὰρ ἄν τις ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ἀκοῦςαι τοῦ ὑποβάλλοντος ἢ ὁ ἀκούςας εἴποι; ὥςτε καὶ λιγὺν 5 ὄντα δημηγόρον καὶ δύναμιν ἔχοντα τοῦ αὐτοςχεδιάζειν βλάπτεςθαι ἐμποδιζόμενον τῷ ἐξ ὑποβολῆς λέγειν ἐν πολλῷ θορύβῳ. εἶχε δ' ἄν τινα λόγον ἡ ἐξήγηςις, εἰ ἐγίνωςκεν Ὅμηρος τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς δημηγορίας, λέγω δὲ τὸ ἐξ ἀναγνώςεως καὶ γραφῆς ὑποβαλλόμενον."
Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κοτυαεύς φηςι λέγων· „καλῶς ἔχει τὸ ἑςτῶτος 10 τοῦ δημηγοροῦντος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκρούειν αὐτὸν καὶ ἐμποδίζειν (τοῦτο γὰρ cημαίνει τὸ ὑββάλλειν)· χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ ἐν ταραχῇ εἰπεῖν. τὸ γὰρ χαλεπὸν ἐπιςτάμενόν περ ἐόντα κατὰ Ἀττικὴν cυνήθειαν πλεονάζει τὸ ἐόντα· ἐκείνοις γὰρ ἦν cύνηθες λέγειν μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ (Soph. Ai. 588) ἀντὶ τοῦ μὴ προδῷς, καὶ 15 παίζεις ἔχων ἀντὶ τοῦ διαπαίζεις, καὶ ἐνταῦθα χαλεπὸν γὰρ ἐπιςτάμενόν περ ἐόντα ἀντὶ τοῦ τὸν ἐπιςτάμενον θορυβεῖςθαι χαλεπόν, ὡς καὶ τοῦ ἐπιςτήμονος ῥήτορος ἐν θορύβῳ χαλεπῶς δημηγοροῦντος." ἐμοὶ δὲ δοκεῖ δύναςθαί τινα οὕτως ἀποδιδόναι τὴν διάνοιαν· ἐκκληςίας ἀθροιςθείςης ὁ Ἀγαμέμνων παύει προοιμιαζόμενος τὸν 20

1 παραιτεῖςθαι codd.; corr. Bkk. 3 ὑποβαλέτω, alter. λ supra scrpt., B [χαλε]πὸν V, χαλε in marg. V[2] 5 ἀκούςειε V εἴπῃ V 6 αὐτοςχ...άζειν V, εδιά supra scrpt. V[2] 8 τ[ιν]α V, τινα in marg. V[2] 10 φηςὶ καλῶς ἔχειν V 12 cυμβαίνει pro cημαίνει V ὑβάλλειν B, ὑββάλειν V τῶ ⟨e τὸ corr. V[1]⟩ πάνυ δεινὸν V 13—19 τὸ γὰρ — δημηγοροῦντος om. V, quem secutus Kamm., p. 103, uncinis inclusit 16 διαπαίζων ἔχεις pro παίζεις ἔχων coni. Kamm. 16. 17 χαλεπόν περ B; corr. Bkk. 19 δύναςθαι καὶ οὕτως V

10sqq. †L f. 412[b] (initium v. ad lin. 20sqq.): .... *ὁ δὲ Κοτυαεὺς* ⟨*κοττυαεὺς* cod.⟩ *Ἀλέξανδρος λέγει· καλῶς ἔχει τὸ ἑστῶτα δημηγοροῦντα ἀκούειν, χαλεπὸν δὲ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ ἐν ταραχῇ εἰπεῖν* (sequitur s. nov. lemm.: *εἰδὼς ὁ Ἀγ. ὅτι μέλλει θορυβεῖσθαι κτλ.* = **B v. 79, p. 208, 17 Dind.). E Leid. Paris. 2679 (An. Par. III, p. 25, 3) petitum est. Eadem, quae ad eundem Cotyaensem schol. A v. 79 refert, Sidonio Apollon. v. *ὑββάλλειν* tribuit, cf. supra ad p. 233, 3 sqq.

20 sqq. † L f. 412[b] *T* 79 sqq.: *ἑσταῶτος μὲν καλὸν ἀκουέμεν οὐδὲ ἔοικεν ὑβάλλειν — ἀγορητής* ⟨ut in textu edidimus⟩. *ἐκκλησίας ἀθροισθείσης ὁ Ἀγαμέμνων παύει προοιμιαζόμενος τὸν θόρυβον· λέγει γὰρ ὡς ἡ ἐκκλησία οὐ πρὸς αὐτὴν ἔχει τὴν ἀπόβλεψιν οὐδὲ δεῖ νῦν ὑββάλειν ἢ ἀποκρούειν καὶ ἐμποδίζειν ζητοῦντας μαθεῖν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεσαν* ⟨*—θησαν* cod.⟩· *χαλεπὸν γὰρ θορυβεῖν τὸν ἐπιστάμενον τὰ ὄντα. τίνα δέ ἐστι τὰ ὄντα πάντες που ἐγίνωσκον, ὅτι ἐμήνισαν κτλ. — ἡ σύνοδος διὰ τοῦτο. [τὸ μὲν οὖν ἐπιστάμενόν περ ἐόντα τὰ ὄντα καὶ τὰ ἐνεστῶτα λέγει τὸν καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπίστασθαι.] χαλεπὸν οὖν καὶ δεινὸν πρᾶγμά ἐστι τὸν ἐπιστάμενον τὰ ἐόντα καὶ τὰ ἐνεστῶτα θορυβεῖν, πυνθανόμενον ὡς ἀγνοοῦντα ἢ ζητοῦντα περὶ ὧν οἶδεν ἀκούειν. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ δηλοῖ δι' ὧν ἐπάγει· Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, ὅτι ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου μου πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἐστίν, οὐ πρὸς ὑμᾶς τοὺς εἰδότας διὰ τί συνεληλύθαμεν.*

θόρυβον, λέγων ὡς ἡ ἐκκλησία οὐ πρὸς αὐτοὺς ἔχει τὴν ἀπόταςιν, οὐδὲ δεῖ νῦν ὑποκρούειν ζητοῦντας μαθεῖν τίνος ἕνεκα συνεληλύθαςιν· χαλεπὸν γὰρ θορυβεῖν τὸν ἐπιςτάμενον τὰ ὄντα. τίνα δὲ ἦν τὰ ὄντα πάντες που ἐγίνωςκον, ὅτι ἐμήνιςαν πρὸς ἀλλήλους Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀγαμέμνων,
5 καὶ ὅτι νῦν κατηλλάγηςαν, καὶ ὅτι ἡ ςύνοδος διὰ τοῦτο. [τὸ οὖν ἐπιςτάμενόν περ ἐόντα τὰ ὄντα λέγει καὶ ἐνεςτῶτα τὸν καθ' ἕκαςτον αὐτῶν ἐπίςταςθαι, ὡς ἔφη που· ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐςςόμενα πρό τ' ἐόντα (Α 70)] χαλεπὸν οὖν καὶ δεινὸν πρᾶγμά ἐςτι τὸ ἐπιςτάμενον τὰ ὄντα καὶ ἐνεςτηκότα θορυβεῖν, πυνθανόμενον
10 ὡς ἀγνοοῦντα ἢ ζητοῦντα περὶ ὧν οἶδεν ἀκούειν. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ, δῆλον δι' ὧν ἐπάγει·

Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
ςύνθεςθ' Ἀργεῖοι, ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες

(Τ 83. 4). λέγει γὰρ ὅτι ἡ ἀπόταςίς μοι τοῦ λόγου πρὸς τὸν Ἀχιλλέα
15 ἐςτίν, οὐ πρὸς ὑμᾶς τοὺς εἰδότας δι' ἃ ςυνεληλύθαμεν. ἔςτιν οὖν ὁ νοῦς· μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διὰ τί ςυνεληλύθαμεν· ἐπίςταςθε γὰρ τὰ πάντα, καὶ ὁ λόγος μοι τὰ νῦν οὐ πρὸς ὑμᾶς ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔχει τὴν ἀπόταςιν· χαλεπὸν γὰρ τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς ςυνόδου ὡς μὴ εἰδότας θορυβεῖν καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ
20 λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι, πρὸς ὃν ὁ λόγος ὁ παρὼν ἕςτηκε. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορςι προοίμια ἐπιγράφεται πρὸς τοὺς θορύβους.

83. v. 40.

100. ad v. 108.

25 '108. διὰ τί ἡ Ἥρα ὀμόςαι προάγει τὸν Δία; ἢ δῆλον ὡς οὐ ποιοῦντα ἃ ἂν φῇ. εἰ δὲ τοῦτο, διὰ τί οὐ κατανεῦςαι ἀλλὰ καὶ ὀμόςαι ἠξίωςεν, ὡς καὶ ψευδομένου, ἂν μὴ ὀμόςῃ; ὁ δὲ ποιητής φηςιν ἀληθεύειν ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύςῃ (Α 527). τὸ μὲν οὖν ὅλον μυθῶδες· καὶ

A f. 253ᵇ c. l. εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοςςον.

2 μαθεῖν om. V 5—8 τὸ οὖν — ἐόντα, quae a V absunt, recte Kamm. uncinis inclusit 8. 9 πρᾶγμά ἐςτι om. V 9 τὸν ἐπιπάμενον(?) V 9. 10 πυνθ. καὶ ἀγνοοῦντα B 11 οἷς ἐπάγει V 13 ἀργείων V 14 μὲν pro μοι B 16 ἀκούοντες pro ὑποκρ. coni. Vill. 17 τὰ ante πάντα om. V ὁ λόγος μου V ἡμᾶς V 18 τὸν om. V 20 [ὃ]ν V 21 δὲ om. V ἐπι.ράφεται V, γ in marg. V² 25 προάγει V. Rose, Ar. ps. p. 168; πρὸς cod. 27 φαςὶν cod.; corr. Vill.

διὸ χαλεπὸν (cf. supr. lin. 18) *τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς συνόδου ὡς μὴ εἰδότας θορυβεῖν καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι πρὸς ὃ λέγων ὁ παρὼν ἕστηκε. πολλὰ τοιαῦτα καὶ τοῖς ῥήτορσι προοίμια ἐπιγράφει πρὸς τοὺς θορύβους. ὁ δὲ Κοτυαεὺς Ἀλ.* (v. ad p. 234, 10). Pars eorum in schol. Paris. 2679 transcripta est (An. Par. III, p. 24, 28).

25 sqq. † B f. 262ᵃ ad *ὄμοσσον* v. 108 (id. L f. 414ᵃ, simil. Vict. f. 363ᵃ): *διὰ τί μὴ νεῦσαι αὐτὸν κελεύει; ἢ τάχα φοβουμένη μὴ μετατεθῇ ἐπὶ τὸ ἰσχυρότερον ἔρχεται,* cf. † Eust. *T*, p. 1175, 30.

28 sqq. † B f. 262ᵃ ad *εὐχόμενος* v. 100 (id. Vict. f. 363ᵃ): .... *πῶς δὲ τὰ παρὰ θεοῖς οἶδε γινόμενα; ῥητέον δὲ ὅτι κοινὸν ὄντα τὸν μῦθον παρείληφεν.*

γὰρ οὐδ' ἀφ' ἑαυτοῦ ταῦτά φηcιν Ὅμηρος, οὐδὲ γινόμενα εἰcάγει, ἀλλ' ὡc διαδεδομένων περὶ τὴν Ἡρακλέους γένεcιν μέμνηται. ῥητέον δὲ ὅτι καὶ ὁ μῦθος εἰκότως εἰcάγει τὴν Ἥραν ὁρκοῦcαν τὸν Δία· πάντες γὰρ περὶ ὧν ἂν φοβῶνται μὴ ἄλλως ἀποβῇ, πολὺ τῷ ἀcφαλεῖ προέχειν πειρῶνται· διὸ καὶ ἡ Ἥρα, ἅτε οὐ περὶ μικρῶν ἀγωνιζομένη, 5 καὶ τὸν Δία εἰδυῖα ὅτι αἰcθόμενος τὸν Ἡρακλέα δουλεύοντα ὑπεραγανακτήcει, τῇ ἰcχυροτάτῃ ἀνάγκῃ κατέλαβεν αὐτόν. οὕτως Ἀριcτοτέλης (fr. 157 edit. Acad. Bor.).

183. C 100.

*B f. 264ᵇ ad φυλόπιδος. L f. 416ᵇ, Π.

221 sqq. Ζητοῦcι τίνα νοῦν ἔχει τὰ ἔπη ταῦτα ᾐνιγμένα ὑπὸ τοῦ 10 Ὀδυccέως·

αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποιcιν,
ἧcτε πλείcτην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
ἄμητος δ' ὀλίγιcτος, ἐπὴν κλίνῃcι τάλαντα
Ζεύς, ὅcτ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται 15

(v. 221 sqq.); ἐπεὶ ἡ ἄμητος λέξις cημαίνει καὶ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ἀμῶcι, τουτέcτι τὸν θεριcμόν, cημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀμώμενον καρπόν, καθ' ἑκάτερα τῶν δύο cημαινομένων ἐκδεξάμενοι πειραθῶμεν τῶν δύο cαφῆ ποιῆcαι τὴν διάνοιαν. ἔcται τοίνυν ἐκ τοῦ cημαινομένου δῆλον, ὡc καλάμη μὲν λέγεται τὸ τῶν ἀποθνηcκόντων πλῆθος, ἄμητος δὲ καὶ 20 καρπὸς οἱ cωζόμενοι. φηcὶν οὖν, ταχέως κόρον γίνεcθαι ἐκείνης τῆς μάχης, ἐν ᾗ πολὺς μὲν ὁ πίπτων, ὀλίγοι δὲ οἱ cωζόμενοι, ἐξ οὗ δηλοῦcθαι, ὅτι τῆς cφοδροτάτης μάχης ταχὺς ὁ κόρος, καὶ μάλιcτα ὅταν τύχῃ τις διὰ λιμὸν ἠcθενηκώc· ἐν ᾧ δ' ἂν οὖν πολέμῳ, κλίναντος τοῦ Διὸς τὴν νίκην καὶ ἑτερορρεποῦς τῆς μάχης γεγονυίας, πολὺς μὲν ᾖ ὁ 25 ἀναιρούμενος, ὀλίγος δὲ ὁ περιcωζόμενος, κόρος ἐνταῦθα ταχέως γίνεται τῶν μὲν καλάμην πολλὴν ἐκλεγόντων, ἄμητον δὲ καὶ καρπὸν ὀλίγον ἐώντων. τὴν δὲ καλάμην καὶ τὸν καρπὸν ἐπὶ τῶν τραπέντων ἀκουcόμεθα, ὧν πολὺς μὲν ὁ ἀποθνήcκων, ὃς τέτακται ἐπὶ τῆς καλάμης, ὀλίγος δὲ ὁ διαcωζόμενος, ὃς τέτακται ἐπὶ τοῦ καρποῦ· τὸν δὲ κόρον 30 ἴcχειν ταχὺν τοὺς ταῦτα δρῶντας καὶ νικῶντας, οἳ τοῖς ἀμηταῖς εἶεν ἂν ἀνάλογοι. οὗτοι ἄρα δὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τὸ ἄμητος ὀλίγιcτος ἀκουcτέον· οὐκέτι γὰρ ἑτερορρεπὴς ἔcται ἡ μάχη, οὐδ' οἱ μὲν νικῶντες

6 ηδυῖα cod. εcθόμενος cod. 16 post λέξις (compend. scrpt.) ras. unius litt. B 20 ἀμητὸς δὲ εὔκαρπος L 21 post cωζόμενοι L perperam ins.: ἀντὶ τοῦ καίειν κτλ. (= schol. B v. 228), tum φηcὶν οὖν κτλ. lin. 21 23 ὁ μόρος L 24 ἐκκλίναντος L 25 ἑτερορεποῦς BL 27 ἀμητὸν L(?) 28 ἐόντων L δέ, quod L om., scholio B postea add. esse videtur 31. 32 αἳ τοῖς ἀμητοῖς ἂν εἶεν ἀν. L 32 οὗτοι conieci; οὕτως B, οὔτ' L ἀμητὸς L(?) 33 ἑτερορρεπὴς, τερ in ras., B

10 sqq. Usus hoc esse scholio videtur Eust. T, p. 1181, 30 sqq., qui utrum e Porphyrio an aliunde ea hauserit, quae de *ἄμητος* et *ἀμητός* distinguendis recte attulit, non diiudico. — Codici Paris. 2679 nonnulla (A. P. III, p. 25) Arsenius adscripsit.

οἱ δὲ ἡττώμενοι, ἀλλ' ἐπ' ἴσης ἐξ ἀμφοῖν πολλὴ μὲν ἡ καλάμη ὀλίγος δὲ ὁ καρπός, καὶ οἱ ἀμῶντες ζητηθήσονται.

κἂν ἄμητον δὲ ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ ἀκούσωμεν καὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀμῶσιν, ἔσται μὲν ἄμητος ἡ πρώτη τῶν στρατοπέδων συμβολὴ
5 πρὸ τῆς τῶν ἑτέρων τροπῆς, πλείστη δὲ ἡ καλάμη τὸ πλῆθος τὸ μετὰ τὴν τροπὴν τῶν πιπτόντων. λογιζόμενος οὖν ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς οὐκ ἂν ὑποσταῖεν οἱ Τρῶες τὴν Ἀχιλλέως συμβολήν, τραπήσονται δὲ εὐθύς, πολὺν τὸν κάματον ἔσεσθαί φησι τοῖς διώκουσιν ἅμα καὶ παίουσι καὶ φονεύουσι, καὶ κόρον αὐτίκα λήψεσθαι νήστεις ὄντας. ἐνδείξασθαι
10 δὲ ταῦτα μᾶλλον καὶ αἰνίξασθαι βούλεται ἢ φανερῶς λέγων δόξαν κολακείας ἀπενέγκασθαι. λέγει οὖν· ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τροπῆς γενομένης τῶν πολεμίων, πολλῶν ἀναιρουμένων ἐκ πρώτης καὶ βραχείας τῆς συμβολῆς, αἶψα κόρος ἡμῖν γίνεται, ἐὰν μὴ τύχωμεν τὸν μέλλοντα κάματον διὰ τῆς τροφῆς προανακτησάμενοι. πεποίηται δὲ τὴν ἀλληγορίαν
15 ὁ ποιητὴς ἐκ τῆς παραβολῆς ἐκείνης·

οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει

(Λ 67—69), εἶτ' ἀνταποδίδωσιν·

20 ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο

(Λ 70. 71). ἀλλ' οὗτοι μὲν τὸν ἄμητον παρέτειναν ἰσόπαλοι ὄντες· ἐφ' ἧς δ' ἂν μάχης τροπὴ γένηται ἐκ μικρᾶς συμβολῆς καὶ ὀλίγου ἀμήτου, ταχὺς ὁ κόρος τοῖς ἀναιροῦσι καὶ τὴν καλάμην πολλὴν ποιοῦσιν,
25 εἰ μὴ τύχωσι τὴν ἰσχὺν διὰ τῆς τροφῆς αὐτάρκη παρασκευάσαντες. μήποτε δὲ ὁ ἄμητος οὐ τὴν ἐπικαρπίαν ἀλλὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνεργείας δηλοῖ· αὐτὸς γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ταῦτα προεῖπεν·

οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι·
30 εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντος.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
35 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν οὐδέ τι γυῖα
πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο

5 τρόπων L ἡ om. L 9 νῆστις B, νήστις L 10 βουλεύεται codd.; corr. Vill. 10 λέγει L 12 ἐκ τῆς πρ. καὶ βρ. συμβ. L 14 προσανακτησάμενοι codd.; corr. Dind. τὴν ἀλλοτρίαν L 17 post h. v. L scholia nonnulla ad v. 268, 267, 258 pertinentia inserit, tum inde a πυρῶν ἢ κριθῶν novo scholio pergit 21 οἱ δ' ἕτεροι B 25 προσκευάσαντες L; legendum videtur προπαρασκευάσαντες 26 ἐπικαρ, supra scrpt. π', B 32 τε om. codd. 33 κορεσάμενος L 34 πολεμίζει B, πολεμίζ L 35 ἦτορ, acc. in ras., B τι om. codd.

(T 162—70). ὀλίγος οὖν ἄμητος καὶ ὁ χρόνος ὁ τοῦ ἀμᾶν γίνεται καὶ τοῦ πλείστην καλάμην ἔχειν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖν, τροπὴν τοῦ Διὸς ἐμβαλόντος τοῖς πολεμίοις, ἐὰν μὴ τύχωσιν οἱ ἀναιροῦντες τροφῆς μετειληχότες· ἵν' ᾖ ὁ λόγος· ἐν ᾗ δ' ἂν μάχῃ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολὺς ᾖ ὁ ἀναιρούμενος τροπῆς γενομένης, εὐθέως ἐν ταύτῃ ὁ κόρος· διὸ 5 δεῖ ἰσχύειν τοὺς βουλομένους ἐπὶ πλέον τυχεῖν τῆς νίκης.

B f. 266ᵇ ad Ἀτρείδα. L f. 418ᵇ. Vict. f. 369ᵇ. 310 sqq. .... πῶς δὲ Αἴας συγγενὴς ὢν οὐ συμπάρεστιν; ὀργίζεται διὰ τὴν πρεσβείαν· βαρύμηνις γάρ. καὶ πῶς τὸν ἐπιτάφιον ἀγωνίζεται; ἀρετῆς χάριν καὶ φιλίας τοῦ ἠπιωτάτου Πατρόκλου.

L f. 420ᵃ, *Π*. 386. τὰ ὅπλα, φησί, κοῦφα ἐγένοντο ὡς πτερὰ καὶ ἦρε καὶ ἐκούφιζε 10 τὸν Ἀχιλλέα, ὡς τοὺς ὄρνιθας τὰ πτερά· τὸ γὰρ ἄειρεν ἐπὶ τοῦ ἐκούφιζεν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν (Λ 637), ἤ μ' ἀνάειρεν ἢ ἐγὼ σέ (Ψ 724). τετόλμηται γοῦν ὁ λόγος, ὡς τῶν ὅπλων βασταζόντων τὸν Ἀχιλλέα, οὐ βασταζομένων. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐμετεώριζεν αὐτὸν ὁ κόσμος καὶ γαυριᾶν <γαβριᾶν cod.> ἐποίει. ἢ 15 τάχα ἡ συμμετρία τῶν ὅπλων καὶ κουφότητα ἐνεποίει, ὡς μὴ δοκεῖν αὐτὸν ταῦτα φέρειν, ἀλλ' αὐτὰ <αὐτὸν cod.> τοῦτον. εἰ δὲ μείζονα ἦν, βαρύτερα ἂν ὑπῆρχε. καὶ τὰ πτερὰ πολλὴν ἁρμονίαν ἔχει. ὁ δὲ λόγος ὑπερβολή.

*B f. 268ᵃ ad ἐπίσταται. L f. 419ᵇ, *Π*. 389. τὸ ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς ἐξηγοῦν- 20 ται ἀντὶ τοῦ ἠδύνατο· προειπὼν γάρ φησι· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν πάλλειν. πλανῶνται δέ· τῇ γὰρ ἐπιστήμῃ καὶ τὴν δύναμιν προσάπτει, ὥς πού φησιν·

ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήιδά γ' οὕτως
ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε 25
(Η 198) καὶ
φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων
(φ 26), τουτέστιν ἐπιγνώμονα καὶ ἐπιστήμονα, ὡς τὸ
ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω
(Ψ 486), 30

20 πᾶλαι L ἐξηγεῖται L 24 ἐπεὶ δὲ οὐδ' ἐμὲ L 25 γενέσθαι τι L

10—19 Quaestio, cuius initium melius servavit Eust., p. 1189, 37 (*τῷ δὲ καίτοι γε βαρείας ὕλης ὄντα ὅμως εὖτε, ἤγουν καθάπερ, πτερὰ ἐγίγνετο*) in cod. B peiore ratione tradita est. Alteram enim eius partem (lin. 14 sqq.) manus prior (f. 268ᵃ ad *ἄειρε*) cum margini appinxisset, altera deinde manus, signo scholii finiti eraso, priora illa verba (lin. 10 — 14) subiunxit. Incipit igitur schol. B: *τινές φασιν ὅτι κτλ.* — *ὑπερβολή*, quibus *B addidit: *τὰ ὅπλα γοῦν, φησί, κοῦφα γεγόνασιν κτλ.* Praeterea annotandum, lin. 13 ibi legi *ἀνάειρ'*, 17 *αὐτὸν τοῦτον* (ut L), 18 *καὶ τὰ πτερὰ δέ*. — E Leid. transcripsisse videtur Arsenius, An. Par. III, p. 26, 25.

14 † Vict. f. 371ᵃ h. l. *ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν*] *τινὲς ἐμεθώριζεν* (sic) *ὁ κόσμος*.

20 Aristarcho obloqui videtur, cf. Lehrs, Ar. p. 148. — De eodem versu in quaestione Vat. *ια'* (edit. in fine operis) aliam rem spectante Porphyrius egit.

ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι
(Σ 501), τουτέστιν ἐπὶ ἐπιστήμονι δικῶν κρίσεως.

407. .... οὐκ εὐπρεπὲς δὲ, φασὶ, τὴν Ἥραν παραιτίαν λύπης γενέσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ. ῥητέον δὲ ὅτι εἰς πρᾶγμα τολμηρὸν καταβαίνων 5 ὁ ποιητὴς, τὸ φωνῆς μετέχοντας ἵππους εἰσάγειν, θεῷ τὴν αἰτίαν ανατίθησι, καὶ Ἥρᾳ, ἐπεὶ φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος. τί δὲ ἄτοπον, ὅπου γε καὶ Θέτις προεῖπεν· αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος (Σ 96);

B f. 268ᵇ ad αὐδήεντα. L f. 420ᵇ. Vict. f. 371ᵇ.

Υ

7. Διὰ ποίαν αἰτίαν μόνος ὁ Ὠκεανὸς οὐ πάρεστι τῇ ἐκκλησίᾳ 10 τῶν θεῶν; ῥητέον δὲ ὅτι ἐπεὶ συνεκτικὸν ἔχει τὸ τοῦ κόσμου ῥεῦμα· φησὶ γάρ· Ὠκεανὸς, ᾧ πᾶσα περίρρυτος ἐνδέδεται χθών.

A Σ 490. L f. 408ᵃ ibid.

τὸν Ὠκεανὸν οὐ παρέλαβεν εἰς τὸ τῶν θεῶν συνέδριον, ἵνα μὴ κωλύσῃ αὐτοὺς τῆς πρὸς ἀλλήλους μάχης πρεσβύτατος ὑπάρχων.

L f. 422ᵃ. A Υ 7.

26 sqq. δόξειεν ἂν τοὐναντίον ἢ ὁ Ζεὺς βούλεται γίνεσθαι, τῶν 15 θεῶν ἐκπεμπομένων ἐπὶ τὴν μάχην. ὁ μὲν γάρ φησιν, εἰ μὴ παραγένοιντο, οὐδὲ πρὸς ὀλίγον ἀνθέξουσιν οἱ Τρῶες μαχόμενοι τῷ Ἀχιλλεῖ, ἐκ δὲ τοῦ ἀφικνεῖσθαι αὐτοὺς μᾶλλον ἰσχυρότερος γίνεται τῷ εἶναι τοὺς

B f. 269ᵇ ad εἰ γάρ. L f. 421ᵃ. Simil. Vict. f. 373ᵃ.

---

1 πεῖρας ἑλέσθαι, rel. om., L 3 praecedunt haec (de αὐδήεντα): λογικοῦ ζώου φωνὴν ἔχοντα φησὶ Vict. 5 εἰσάγει L θεῷ περιάπτει τὴν αἰτίαν Vict. 6 τινὲς δὲ ἄτοπον L 7 γάρ οἱ L 8 ἑτοῖμος om. Vict. signo scholii finiti eraso add. *B: τὸ αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη οὐκ ἔστι φωνὴν ἔχοντα κτλ., v. infra ad lin. 3 9 A adhaesit scholio de duabus urbibus Σ 490 commemoratis; quam ob rem δὲ post ποίαν insertum (Ludwich, M. Rh. XXXII, p. 17); in cod. L, ubi ἀπορία (ut ante ῥητέον lin. 10 λύσις) praemittitur, alia scholia unum ab altero dirimunt 10 ἐπεὶ om. L 12 A, cuius lemma οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην (L νόσφ' Ὠκεανοῖο in lemm.), scholio Aristoniceo adhaesit; quam ob rem δὲ post τὸν ins. 15 οἱ μὲν γάρ φασιν L

---

3 sqq. Veri simile est hanc quaestionem cum altera illa ad ε 334 pertinente (v. V. Rose, Ar. ps. p. 171, qui schol. Q ζ 125 addere debebat), cuius partem is qui scholia *B scripsit in fine scholii addidit, cohaerere. Res tamen non ita constat, ut haec loco suo movenda sint. — Partem eorum quae hic edidimus Eust. *T*, p. 1190, 40 sqq., h. l. legit.

6. Vocis quae affertur definitio Stoica est (Diog. L. VII, 55); Eust. *Σ*, p. 1158, 36, Zenoni tribuit.

9—11. Quaestio ab eo quo codd. afferunt loco certe aliena est.

12. 13 † *B (ab altera manu scholio B f. 269ᵃ ad *ποταμῶν* v. 7, signo scholii finiti eraso, subiunctum): *ἢ ἵνα μὴ κωλύῃ αὐτοὺς τῆς πρὸς ἀλλήλους μάχης πρεσβύτης ὤν*, simil. Vict. f. 372ᵇ: *πρόγονος γὰρ θεῶν, ἵνα μὴ τοῖς ἀπογόνοις ἑαυτοῦ παρῇ πολεμοῦσιν.* Eadem et plura ap. Eust. *T*, p. 1192 extr., quae num e quaestione excerpta sint non diiudico.

14 sqq. † Eust. *T*, p. 1193, 50 sqq., qui *λύσιν* afferre noluit, hoc usus iudicio: *καὶ οὕτω μὲν λογιωτάτη ἡ ἀπορία, οἱ δὲ λύοντες λέγουσιν ἃ θέλουσι.*

Ἑλληνικοὺϲ θεοὺϲ ἰϲχυροτέρουϲ τῶν Τρωικῶν· ἐὰν γὰρ δύο ἀνίϲοιϲ ἴϲα προϲτεθῇ, τὰ ὅλα ἐϲτὶν ἄνιϲα· ἡ γὰρ αὐτὴ ὑπεροχὴ τῶν ἐξ ἀρχῆϲ ὑπερεχόντων μένει. εἰ δὲ καὶ ἴϲοι ἦϲαν, περιττὴ ἦν ἡ ἐπικουρία τῶν θεῶν. ἐροῦμεν δὲ ὡϲ οὐ διὰ τὴν μάχην τῶν θεῶν ἡ κάθοδοϲ γέγονεν, ἀλλ' ἵνα πρόφαϲιϲ ['Ἀχιλλεῖ] τῆϲ ἀπάτηϲ Ἀπόλλωνοϲ γένηται (Φ 599 sqq.), δυνηθῇ δὲ καὶ Cκάμανδροϲ παρεμποδίϲαι Ἀχιλλεῖ.

B f. 270ᵃ ad λαοϲϲόοϲ. L f. 422ᵃ c. l. ὦρτο Ἔριϲ κρατερὴ λαοϲϲόοϲ.

48. πῶϲ λαοϲϲόον τὴν Ἔριν προϲηγόρευϲεν; οὐ γὰρ ϲώζουϲα φαίνεται ἀλλὰ φθείρουϲα μᾶλλον τὰ πλήθη. ῥητέον δὲ ὅτι Ἔριν νῦν τὴν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Τρωικῶν θεῶν φιλονεικίαν φηϲίν· ἡ γὰρ τούτων πρὸϲ ἀλλήλουϲ ἔριϲ ϲωϲτικὴ ἐγένετο τῶν ἀνδρῶν. ἢ τὸ λαοϲϲόοϲ δηλοῖ τὴν τὸν λαὸν ϲεύουϲαν καὶ παρορμῶϲαν. δύναται δὲ καὶ εἰϲ τὸ κρατερὴ ϲτιγμὴ γενέϲθαι, τὸ δὲ λαοϲϲόοϲ τοῖϲ ἑξῆϲ ϲυνάπτεϲθαι.

58. ad Ξ 200, p. 192, 25.

*B f. 270ᵃ ad ἔναντα. L f. 423ᵃ.

67 sqq. τοῦ ἀϲυμφόρου μὲν ὁ περὶ θεῶν ἔχεται καθόλου λόγοϲ, ὁμοίωϲ δὲ καὶ τοῦ ἀπρεποῦϲ· οὐ γὰρ πρέπονταϲ τοὺϲ ὑπὲρ τῶν θεῶν μύθουϲ φηϲίν. πρὸϲ δὲ τὴν τοιαύτην κατηγορίαν οἱ μὲν ἀπὸ τῆϲ λέξεωϲ ἐπιλύουϲιν, ἀλληγορίᾳ πάντα εἰρῆϲθαι νομίζοντεϲ ὑπὲρ τῆϲ τῶν ϲτοιχείων φύϲεωϲ, οἷον ἐν ταῖϲ ἐναντιώϲεϲι τῶν θεῶν. καὶ γάρ φαϲι τὸ ξηρὸν τῷ ὑγρῷ καὶ τὸ θερμὸν τῷ ψυχρῷ μάχεϲθαι καὶ τὸ κοῦφον τῷ

---

1 ἴϲα B, om. L 3 verba εἰ δὲ καὶ — τῶν θεῶν, quae in codd. post τῶν Τρωικῶν (lin. 1) leguntur, recte transposuit Bekk. 5 Ἀχιλλεῖ quod codd. exhibent delendum videtur Vict.: ἀλλ' ἵνα πρόφ. ἀπάτηϲ Ἀχιλλεῖ γένηται Ἀπόλλωνοϲ 6 ϲκάμ.ανδροϲ cum ras. un. litt. B 7. 8 προϲηγ. — ὅτι Ἔριν om. L 9 φιλονεικίαν νῦν φηϲίν L 14 L in lemm.: ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποϲειδάωνοϲ ἄνακτοϲ ἵϲτατ' Ἀπόλλων Φοῖβοϲ ἔχων ἰὰ πτερόεντα 16. 17 πρὸϲ δὲ τὴν τοιαύτην ἐπίλυϲιν οἱ μὲν ἀπὸ τῆϲ λέξεωϲ κατηγοροῦντεϲ <B, κατηγοροῦνται L> ἀλληγορίᾳ <B, ἀλληγορικῶϲ L> πάντα εἰρ. νομ codd., quae sensu postulante mutavi 18 ἐν e coni. inserui 18. 19 καὶ γάρ φηϲι τὸ ὑγρὸν τῷ ξηρῷ καὶ τὸ ψυχρὸν τῷ θ. μάχ. L

---

7 sqq. † Eust. p. 1195, 18 sqq.

8 sqq. Utramque verbi interpretationem, praeter Eust. h. l. et schol. min. et Vict. *N* 128, Apollon., Hesych., Et. M. h. v. afferunt; priorem, quam Apioni Apollon. tribuit, Suid. h. v., Phot. p. 299, Bachm. An. I, p. 288, 8; alteram schol. Vict. *P* 398. — Hoc quidem loco Vict. (f. 373ᵇ) partem scholii inde a lin. 10 novo lemmati adscriptam ab iis quae antecedunt separatam habet: *ἔρις λαοσσόος] ἡ τοὺς λαοὺς σεύουσα καὶ παρορμῶσα.*

14 sqq. Cf. quae de scholio gravissimo in Prolegom. cap. III, 2. 3 attulimus.

17 sqq. † A v. 67 (c. l. *ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάων καὶ τὰ ἑξῆς*): *ἡ τῶν θεῶν μάχη περιέχει φυσικὴν στοιχείων πρὸς στοιχεῖα ἀντίταξιν, κακιῶν πρὸς ἀρετάς. Ἀπόλλων μὲν γὰρ ἐναντιοῦται Ποσειδῶνι, τὸ μερικὸν πῦρ τῷ παντὶ ὑγρῷ· Ἀθηνᾶ δὲ Ἄρει, ἡ φρόνησις τῇ ἀφροσύνῃ· Ἥρα δὲ Ἀρτέμιδι, ὁ περίγειος ἀὴρ τῇ σελήνῃ· Ἑρμῆς δὲ Λητοῖ, ὁ λόγος τῇ λήθῃ· Ἥφαιστος δὲ Ξάνθῳ, τὸ ὅλον πῦρ μέρει τοῦ ὕδατος* (huc usque eadem fere Lp h. v., f. 291ᵇ, p. 678, 3 Bachm.; Matr. An. II, p. 386, 30 = Cram., A. P. III, p. 120, 26. Sequuntur in cod. A quae p. 242, 17 sqq. edidimus). — Ad *μερικὸν πῦρ* et *ὅλον πῦρ*, quae scholium commemorat, quod attinet, cf. non solum p. 241, 2—4, sed etiam

βαρεῖ. ἔτι δὲ τὸ μὲν ὕδωρ cβεcτικὸν εἶναι τοῦ πυρός, τὸ δὲ πῦρ ξηραντικὸν τοῦ ὕδατος. ὁμοίως δὲ καὶ πᾶcι cτοιχείοις, ἐξ ὧν τὸ πᾶν cυνέcτηκεν, ὑπάρχει ἡ ἐναντίωcις καὶ κατὰ μέρος μὲν ἐπιδέχεcθαι φθορὰν ἅπαξ, τὰ πάντα δὲ μένειν αἰωνίως. μάχας δὲ διατίθεcθαι αὐτόν,
5 διονομάζοντα τὸ μὲν πῦρ Ἀπόλλωνα καὶ Ἥλιον καὶ Ἥφαιcτον, τὸ δὲ ὕδωρ Ποcειδῶνα καὶ Cκάμανδρον, τὴν δ' αὖ cελήνην Ἄρτεμιν, τὸν ἀέρα δὲ Ἥραν καὶ τὰ λοιπά. ὁμοίως ἔcθ' ὅτε καὶ ταῖc διαθέcεcι ὀνόματα θεῶν τιθέναι, τῇ μὲν φρονήcει τὴν Ἀθηνᾶν, τῇ δ' ἀφροcύνῃ τὸν Ἄρεα, τῇ δ' ἐπιθυμίᾳ τὴν Ἀφροδίτην, τῷ λόγῳ δὲ τὸν Ἑρμῆν, [τῇ
10 λήθῃ δὲ τὴν Λητώ], καὶ προcοικειοῦcι τούτοις· οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὢν πάνυ καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶτας ἔγραψε περὶ Ὁμήρου, τοιοῦτός ἐcτιν ἀπὸ τῆς λέξεως.

ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἔθους ἀπολογοῦνται· cυγκεχώρηνται γὰρ ὑπὸ τῶν πόλεων καὶ τῶν νομοθετῶν τοιαῦτα περὶ θεῶν μὴ μόνον ᾄδειν ἐν
15 ποιήcεcιν, ἀλλὰ καὶ τοῖc μυcτηρίοις παραδιδόναι, ἔν τε ἱεροῖc ἀναθήμαcι καὶ ἕτερα cύμφωνα τοῖc μύθοις καταcκευάζειν καὶ τὸν πέπλον ἀνάγειν ἐνυφαcμένον τῆς γιγαντομαχίας.

οἱ δ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ τότε κατὰ τὴν Ἑλλάδα παραμυθοῦνται· βαcιλευομένης γὰρ τότε τῆς Ἑλλάδος καὶ κοινῇ καὶ κατὰ πόλεις,
20 τὸ τῶν βαcιλέων γένος αὔξοντας ποιεῖν ἀπὸ τοῦ ὡς ἂν μὴ παντάπαcι πόρρω εἶναι δοκῇ ἡ ἀνθρωπίνη φύcις τῆς θείας, ὑποπλάττειν δὲ καὶ περὶ θεῶν ὁποῖα περὶ ἀνθρώπων ὁρῶμεν φάcκοντας. τὸ μὲν οὖν λίαν ἔν τε τῷ ἀcυμφόρῳ ταράττον καὶ τῷ ἀπρεπεῖ τοιοῦτόν ἐcτι. τὰ δ' ἐπὶ μέρους δίιμεν, ὡς μὲν ἀcύμφορα ταῦτα κατηγορεῖται.

25 διὰ τί δὲ κατὰ τὸν πόλεμον οὗτοι οἱ θεοὶ ἐναντιοῦνται ἀλλή-

A v. 67.
L f. 422ᵇ.
Cf. schol. min. v. 74.

7—9 καὶ τὰ λοιπὰ — Ἄρεα om. L   9 τὸν om. L   9. 10 τῇ — Λητώ om. codd.   10 προcοικιοῦcι L   11 ὑπολογιῶν L   ῥιγίνου BL (B prius ϊ in ras.)   13 cυγκεχωρεῖcθαι L   16 καὶ ἕτερα conieci; καὶ ἔτι codd.   17 ἐνυφαcμένοις τοις γιγαντομχ (μχ spr. το scrpt.) L   18 τοῦ τότε conieci; τοῦτο B, τὴν τότε L   19 καὶ ante βαcιλ. ins. L   20 ἄξοντας L   ποιεῖν conieci; ποιεῖ codd. ἀπὸ τοῦ εἰς ἂν μὴ L   21 δοκῇ, ἡ in ras., B   ὑποπλάττει B, ὑποπλάττειν (om. δὲ) L   24 ἀcυμφόρως coni. Vill.   verbo κατηγορεῖται scholium in utroque codice finitur; sequuntur in B, novo tamen signo, quo scholia ad textum referri solent, non praemisso, ea quae p. 242, 17 sqq. edidimus.

Heracl. alleg. c. 58 init. Neque enim ad Neo-Platonica (Procl. ad Plat. Remp. p. 374) confugiamus necesse est.

3 sqq. Cf. B Φ 366: .... *Ἥφαιστος δέ ἐστιν ἡ πυρώδης ὅλη οὐσία, Σκάμανδρος δὲ μέρος τῆς οὐσίας τοῦ ὕδατος.*

11 De Theagene Rhegino v. Prolegg. cap. III, 2. 8 init.

13—17 Cf. Porph. Σ 489, p. 226, 9 sqq.

25—p. 242, 10 In scholiis (velut ap. Dind. IV, p. 229, 1—6; 8—17) ut apud Eust. ad h. l. de dis deabusque res admodum inter se variantes afferuntur, pleraeque quidem eae, ut de origine earum non constet, sed ingenii exercendi acuminisque ostentandi causa inventae esse videantur; quam ob rem paene nihil

λοις; [Ποσειδῶν μὲν Ἀπόλλωνι, ὅτι κατὰ τὸν μῦθον συναδικηθεὶς αὐτῷ ὑπὸ Λαομέδοντος ἐκείνοις συνήργει. Ἄρης δὲ Ἀθηνᾷ, ἐπεὶ ἐκώλυσεν αὐτὸν τὸν Ἀσκαλάφου θάνατον ἐκδικῆσαι, ἢ ὅτι ἐν ὄψει τῶν θεῶν ὕβρισεν εἰποῦσα (O 128) μαινόμενε φρένας ἠλέ. Ἥρα δὲ Ἄρτεμις· ἔστι γὰρ αὐτῇ μητρυιά. Λητοῖ δὲ Ἑρμῆς δικαίως· μουσικὸς γὰρ 5 ὑπάρχων τὴν τὸν μουσικὸν Ἀπόλλω γεννήσασαν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀντίζηλον μεμίσηκεν, ἢ ὡς λόγιος καὶ μνήμων ἀποστρέφεται αὐτὴν ὡς λήθην. Ἥφαιστος δὲ Ξάνθῳ εἰκότως, ὅτι ἡ μὲν τῶν ποταμῶν φύσις πέφυκεν ὑγρά, Ἥφαιστος δέ ἐστι τοῦ πυρὸς δεσπότης, οὗ τροφὴ τὰ ξύλα.] κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον Ἀπόλλων ἥλιος ὢν ἀναπίνει τὰ 10 ὑγρὰ στοιχεῖα. Ἀθηνᾶ δέ ἐστι φρόνησις, Ἄρης δὲ ἀφροσύνη· ἐναντία δὲ καὶ πολέμιά ἐστι ταῦτα ἀλλήλων. Ἥρα δέ ἐστιν ἀήρ· Ἄρτεμις δὲ σελήνη, ἀερότεμίς τις οὖσα, ἢ τὸν ἀέρα τέμνουσα, ἐξ οὗ ἤρτηται, τὸ βαρῦνον αὐτὴν πολέμιον νενόμικεν. Ἑρμῆς δέ ἐστι λόγος, Λητὼ δ' ἀμνημοσύνη, οἷον ληθώ τις τῶν λόγων. Ἥφαιστος δὲ τὸ πῦρ, Ξάνθος 15 δὲ τὸ ὑγρόν· ἀλλότριον δὲ τὸ πῦρ τοῦ ὑγροῦ.

*B (v. ad p. 241, 24). L f. 422[b]. A v. 67.

διὰ τί δὲ οὗτοι οἱ θεοὶ προῄρηνται βοηθεῖν τοῖς Ἕλλησιν, Ἥρα Ἀθηνᾶ Ποσειδῶν Ἥφαιστος Ἑρμῆς, τοῖς δὲ Τρωσὶν Ἄρης Ἀπόλλων Ἄρτεμις Λητὼ Σκάμανδρος Ἀφροδίτη; ῥητέον οὖν· Ἥρα μὲν Ἕλλησι βοηθεῖ, ὅτι γαμήλιός ἐστιν ἡ θεός, μισεῖ δὲ μοιχὸν ὄντα τὸν Ἀλέξαν- 20 δρον, ἢ ὅτι ἐν τῷ Ἄργει ἐτιμᾶτο λαμπρῶς, ὅθεν φησὶν ὁ ποιητής· Ἥρη τ' Ἀργείη (Δ 8), ἢ ὅτι ὡς τὸ Ἄργος οὕτως ἦν οἰκεία αὐτῇ καὶ ἡ Σπάρτη καὶ ἡ Μυκήνη, ὥς φησιν ἐν τῇ Δ (51). Ἀθηνᾶ δὲ διὰ τὸ ἀποδοκιμασθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἢ διὰ τὸ ἀλλοτρίους εἶναι τῆς

1—10 v. infr. ad h. l. 2 ἐκεῖνος L δὲ om. A 3. 4 ἢ διότι ἐν ὄψει τὸν θεὸν ὕβρισεν μαιν. φρέν. ἤλεγε L 5 αὕτη L 6 τὴν om. L 8 ῥύσις L 12 ἐστιν om. L 16 pergit L: λύσις. Ἥρα μὲν οὖν κτλ. (v. ad lin. 17—19) 17—19 διὰ τί — Ἀφροδίτη om. L, qui ea quae sequuntur inde ab Ἥρα μὲν οὖν Ἑλλ. βοηθεῖν (sic) iis quae etiam in hac editione praecedunt (p. 241, 25—242, 16) subiungit; A (quem schol. min. sequitur) subiungit scholium verbis ἡ τῶν θεῶν μάχη — μέρει τοῦ ὕδατος (Dind. II, p. 195, 9—14), quae (ad p. 240, 17) inter scholia excerpta retulimus 17 προείρηνται B 18 Ἄρης om. B 19 ῥητέον οὖν om. A 20 ὁ θεός L 22 τὸ Ἥρη τ' A, καὶ τὸ Ἥρη τ' L Ἀργεία L ἢ καὶ ὅτι A οἰκεία ἦν αὐτῇ AL 23 ἤτοι ante διὰ ins. AL

inde attuli. Eodem modo de verbis (lin. 1—10) quae in hoc scholio uncinis inclusi iudicandum esse videtur. Mirum enim quantum et a superioris scholii et ab eius quod sequitur simplicitate distant; neque inventis carent quae recte futtilia dixeris. Ceterum rationes ab allegorica fabularum explicatione diversas (cf. p. 241, 13—22) neque Porphyrium hac in quaestione neglexisse vel schol. quod sequitur docet.

17 sqq. Eadem in cod. Lips. f. 291[b] ad v. 67 (s. lemm.) leguntur: *ζητεῖται παρὰ πᾶσι διὰ τί τοῖς μὲν Ἕλλησιν Ἥρα τε καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἥφαιστος καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς, τοῖς δὲ Τρωσὶν ὁ Ἀπόλλων βοηθεῖ καὶ Ἄρης καὶ ὁ Ξάνθος σὺν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ; ῥητέον οὖν ὅτι Ἥρα μέν, ἐπεὶ γαμήλιος θεός ἐστιν κτλ.* (v. Bachm. p. 677, quae in plerisque congruunt). Cf. schol. min. v. 67.

cυνέcεωc τοὺc βαρβάρουc. Ποcειδῶν δέ, ἐπεὶ οἱ πλείουc τῶν Ἑλλήνων νηcιῶταί εἰcι, καὶ διὰ τὸ ὀργίζεcθαι μὲν Λαομέδοντι ἐπὶ ἀποcτερήcει μιcθοῦ τῆc τειχοποιίαc. Ἑρμῆc δὲ [Λητοῖ, ἤτοι ὁ λόγοc τῇ λήθῃ], ἢ ὅτι ἐξ Ἀρκαδίαc, ἢ ὅτι λόγιοc, ἢ ὅτι κήρυκαc ἀποcταλένταc πρὸc αὐτοὺc
5 ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπὶ διαλύcει τῶν διαφορῶν Ὀδυccέα καὶ Μενέλαον ἠβουλήθηcαν ἀνελεῖν πειcθέντεc Ἀντιμάχῳ (Λ 138 sqq.), προcτάτηc δὲ τῶν κηρύκων ὁ Ἑρμῆc. Ἥφαιcτοc δὲ διὰ τὸ μιcεῖν Ἄρην, ὅτι ἐμοίχευcε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀφροδίτην. τοῖc δὲ Τρωcὶ παρέcτη Ἄρηc τὸ ὅμοιον μεταδιώκων· φιλοπόλεμοc γὰρ ὁ θεόc, πολέμου φίλοι καὶ οἱ
10 Τρῶεc. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἤτοι διὰ τὸ τόξον· τοξικοὶ δὲ καὶ οἱ Τρῶεc, καὶ ἐν πρώτοιc Ἀλέξανδροc· ἢ κιθαριcτὴc καὶ εὔμορφοc ὡc Ἀλέξανδροc. Ἄρτεμιc δὲ καὶ Λητὼ χαριζόμεναι τῷ Ἀπόλλωνι, ἢ ὅτι παρὰ τοῖc βαρβάροιc τιμῶνται. Ξάνθοc δὲ ὡc ὑπὲρ οἰκείαc χώραc μάχεται, ἡ δὲ Ἀφροδίτη διὰ τὸ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου προκριθῆναι· καὶ cχεδὸν εἰπεῖν
15 αὕτη ἀνθίcταται τῷ πολέμῳ, καὶ εἰκότωc πάρεcτι βοηθεῖν τοῖc Τρωcίν.

180 sqq. ἀθετοῦνται cτίχοι ἑπτὰ ὡc καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπεῖc καὶ τὴν cύνθεcιν εὐτελεῖc. πῶc γὰρ ὁ τοcοῦτον cπεύδων κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἤμβλυνται τοcοῦτον; ἢ τάχα ἔντεχνοι οἱ λόγοι· μέγιcτον γὰρ εἰc κατάπληξιν τῶν ὁμοφύλων φεύγων ὁ πρῶτοc ὀφθείc, καὶ cτρατη-
20 γικὸν τὸ ἀκινδύνωc φοβεῖν τοὺc πολεμίουc. καὶ καθ' Ἕκτοροc ἔχει τὴν πᾶcαν ὁρμήν· φηcὶ γάρ· Ἕκτοροc ἄντα μάλιcτα (v. 76)· εἰκότωc οὖν πρῶτα μὲν ὁρμῇ λέοντοc (v. 164) αὐτὸν ἐκδειματοῖ, ὡc δὲ μένει, λόγοιc, cπεύδων ἐπὶ Ἕκτορα.

B f. 272^b ad τί cυ v. 178. L f. 426^a. Vict. f. 377^a.

234. Δ 2.

25 259 sqq. ἐν τῇ Αἰνείου πρὸc Ἀχιλλέα μάχῃ ζήτηcιν παρέcχε τὰ ἔπη ταῦτα·

*B f. 274^a ad ἤλαcεν. L f. 428^b, Π. (Cf. Cramer. A. P. III, p. 26, 30).

---

1 ἐπειδὴ A 2 ὀργ. δὲ Λαομ. A 3 πυργοποιίαc L Λητοῖ — λήθῃ recte om. A 4 λόγιοc ἢ ὅτι om. B ἢ ὅτι ἐπειδὴ κήρυκαc L 5 τῆc διαφορᾶc A 6. 7 τῶν δὲ κηρύκων προcτάτηc Ἑρμῆc AL 7 Ἄρη A 8 αὐτοῦ τὴν γυναῖκα AL προέcτη BL 9 φιλοπόλεμοι A 10 ὁ δὲ Ἀπ. — Τρῶεc om. BL 15 αὐτὴν ἀνθίcτανται A καὶ om. L 17 ἀτελεῖc L 18 ἤμβλυται L Vict. ἐντεχνεῖc Vict. 19 ὀφθήcεται L 22 πρῶτα μὲν om. Vict. ἐκδηματοῖ L

---

1 sqq. Cf. Vict. (f. 373^b) ad v. 34 *Ποσειδῶν*] *νησιῶται γὰρ οἱ πλείους Ἑλλήνων καὶ εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν* (Θ 203), *ἢ διὰ Λαομέδοντα.*

16 sqq. Cf. Ariston. v. 180: *ἀθετοῦνται στίχοι ζ', ὅτι εὐτελεῖς εἰσι τῇ κατασκευῇ καὶ τοῖς νοήμασι καὶ οἱ λόγοι οὐ πρέποντες τῷ τοῦ Ἀχιλλέως προσώπῳ.* — Ad Pium scholium retulit Hiller, Phil. XXVIII, p. 110, qua de re cf. Prolegomena cap. III, 4.

25 sqq. Antiquissimam esse quaestionem de v. *ἔσχετο* et de clipei laminis, ex Aristot. poet. 25 (p. 1461 α 33) concluditur. Cf. Gell. XIV, 6 et Ariston. v. 269 (f. 265^a c. l. *ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε*): *ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν ὑπό τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν· μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνη-*

ἦ ῥα καὶ ἐν δεινῷ cάκε’ ἤλαcεν ὄβριμον ἔγχοc
καὶ τὰ ἑξῆc μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ cτίχου·
τὴν δὲ μίαν χρυcῆν, τῇ ῥ’ ἔcχετο μείλινον ἔγχοc
(v. 272). τῆc γὰρ χρυcῆc πτυχὸc δοκούcηc πρώτηc εἶναι, εἴ γε κόcμου
εἵνεκα τὴν χρυcῆν εἰc τὸ ἔξω καὶ ὁρώμενον πρώτην ἐνέθηκέν, ὑπ’ 5
αὐτὴν δὲ cτερεότητοc ἕνεκα τὰc δύο χαλκᾶc, μαλάγματοc χάριν καὶ
τελευταίαc τὰc καccιτερίναc, πῶc δύο τε διέκοψε πτύχαc, καὶ ἐν τῇ
χρυcῇ πτυχὶ ἔξω οὔcῃ καὶ διατμηθείcῃ ἐνεcχέθη τὸ δόρυ;

ἀπολυόμενοι οὖν τὴν ἀπορίαν οἱ πλεῖcτοι τὸ ἔλαccεν (v. 269)
οὔ φαcιν εἰλῆφθαι ἄνωθεν διέκοψεν, ἀλλ’ ἀντὶ τοῦ διέθλαcεν· θλαcθῆ- 10
ναι μὲν γὰρ καὶ κοιλανθῆναι δύο πτύχαc, τὴν χρυcῆν καὶ μίαν τῶν
χαλκῶν ὑπὸ τὴν χρυcῆν, μὴ διακοπῆναι δέ, ἀλλὰ cχεθέντοc ἐν τῇ
χρυcῇ τοῦ δόρατοc καὶ κοιλάναντοc μὲν αὐτὴν καὶ τὴν ὑπ’ αὐτήν, οὐ δια-
κόψαντοc δέ. οἱ δὲ καὶ αὐτόθεν ἀξιοῦcι μὴ ἔλαccε γράφειν ἀλλὰ

1 cάκε’, ε in ras., B; cάκει L 6 cτερρότητοc L χαλκὰc B 7 τὰc Vill.; om. B, τελευταίαc καccιτερίνηc L 8 cυνεcχέθη L 9 οὖν om. L ἔλαcεν B 10 ἀντὶ τοῦ pro ἄνωθεν (in cod. B ἄνω, θ spr. ω scrpt.) coni. Cobet ap. Dind. 13 κοίλαντοc L

— —

σίοις· ἄτρωτα γὰρ τὰ Ἡφαιστότευκτα συνίσταται (cf. Ariston. v. 266) .... Neque alteram illam difficultatem, quo modo clipeus Volcani arte factus laedi posset, a Porphyrio neglectam fuisse ea quae infra affert docent: *οὐκ ἔφη δὲ ἄτρωτα εἶναι ὅπλα, ἀλλ’ οὐ ῥᾳδίως ὑπὸ θνητῶν διακοπτόμενα.*

4 sqq. Auream laminam primam fuisse Aristarchus (Ariston. v. 269, coll. Lehrs., Ar. p. 208) eumque secutus Autochthon (B f. 274b ad *χαλκείας* v. 271 = Dind. IV, p. 243, 5; cf. Eust. *T*, p. 1207, 41) statuerunt.

9 sqq. † **B f. 274h ad *δύω μὲν* v. 269 (id. A f. 265a, L f. 429b): *ἀτρώτων ὑπαρχόντων παρ’ Ὁμήρῳ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων,* <*καὶ* A> *ἔξωθεν κατ’ ἐνίους τεταγμένης διὰ τὸν πλείονα κόσμον τῆς χρυσῆς* <post h. v. ras. 5 litter. B> *πτυχός, οὕτως ἀποδοτέον τὸν λόγον· ἀλλὰ μέχρι μὲν δύο πτυχῶν προῆλθεν ἡ* <*ἐκ* ins. L> *τῆς πληγῆς* <*πτυχὸς* BL> *ἐνέργεια, εἴξεως* <*ἴξεως* codd.> *καὶ οἱονεὶ συνιζήσεως* <*συνηζήσεως* corr. e *συζηζήσως* L> *γενομένης, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ ἐπεσχέθη* <*ἐπειδὴ τ. τρ. συνεσχέθη* BL>.

† Schol. eorundem codd., iis quae modo edidimus sine intervallo subiunctum <in B quidem praemisso *ἀπορία*>: *πῶς, φησίν, ἄτρωτον ὑποστησάμενος τὴν ἀσπίδα νῦν τοῦτο λέγει; ῥητέον οὖν ὅτι ὁ χρυσὸς μαλθακώτερος ὢν ἀργύρου καὶ σιδήρου* <*ὅτι ὁ χρ. ὢν μαλθ. χαλκοῦ ἢ σιδήρου* AL> *ἐνέδωκε τῷ δόρατι καὶ ἐκοιλάνθη, καὶ ἐγένετο κοιλότης καὶ* <om. A> *οὐ τρῶσις.* — Cf. etiam ad p. 243, 25.

14 sqq. † Eust. p. 1208, 10: *ὅτι δὲ τὸ ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασε τινὲς γράφουσιν ἀλλὰ δύο μὲν θλάσε, καὶ ὅτι ἀπάτην οὗτοι αἰτιῶνται τῶν ἄλλως γραφόντων, ὡς τῆς ἄνω περιφερείας τοῦ θ κολοβωθείσης εἰς φαντασίαν τοῦ ε γράμματος, δηλοῖ καὶ ὁ Πορφύριος.* Idem Eustathius (p. 1207, 49) quod hanc coniecturam Autochthoni tribuit suspitionem quandam movet; quoniam ipse paullo infra (p. 1207 extr.) Autochthonem Aristarchi sententiam (Ariston. v. 269, Δ 138), perforari aurum hastae cuspide, amplexum affert. Nisi statuatur, Autochthonem plures loci difficillimi interpretationes attulisse, alterum utrum errori deberi dicas. Qua in re, quae huc non pertinet, diiudicanda illud

θλάςςεν, ἄνωθεν φάςκοντες ἁμαρτόντα τινὰ γράψαι τὸ ε̄, τὴν λοιπὴν
περιφέρειαν τοῦ θ παρέντα· ἄτρωτα γὰρ ὄντα τὰ Ἡφαιςτότευκτα μὴ
διακοπῆναι. ἐγὼ δὲ ἐν τῇ χρυςῇ πτυχὶ ἀκούων ἐνςχεθῆναι αὐτοῦ λέ-
γοντος τὸ δόρυ τῆς εἰς τὸ πρόςω ὁρμῆς οὐ δύναμαι ἐπινοῆςαι τὴν
5 χρυςῆν πτύχα οὔτ' οὖν διακοπεῖςαν οὔτε θλαςθεῖςαν. πῶς γὰρ οἷόν τε
ἐλαςθῆναι μὲν λέγειν, τουτέςτι διακοπῆναι, ἢ θλαςθῆναί γε δύο πτύχας,
ἐν αἷς ἦν ἡ χρυςῆ, ἐνςχεθῆναι δὲ ἐν τῇ χρυςῇ τὸ δόρυ; τὸ γὰρ ἐν-
ςχεθῆναι τὸ μὴ τὸ αὐτὸ παθεῖν τὴν χρυςῆν ὅπερ αἱ ἄλλαι δηλοῖ. οἱ
δ' αὖ τὴν πρώτην παθεῖν βούλονται καὶ μᾶλλον ἤπερ τὴν ὑπ' αὐτήν·
10 οὐ γὰρ ἂν ἐνεςχέθη ἐν τῇ τρίτῃ, εἰ μὴ ἡ δευτέρα ἐπ' ἔλαττον ἔπαθε
τῆς πρώτης. φημὶ τοίνυν, ὡς οὐ κόςμου χάριν οὐδὲ τέρψεως ὁ Ἥφαι-
ςτος κέχρηται τῇ χρυςῇ πτυχὶ ἀλλ' εὐτονίας· εὐτονώτερος δὲ χαλκοῦ
χρυςός. μέςην οὖν τὴν τοῦ χρυςοῦ πτύχα ἐξύφανεν εἰς ςυνοχὴν τοῦ
παντὸς ςάκους· ἁπαλώτερος γὰρ ὢν καὶ εὔτονος ὁ χρυςὸς ὑποκείμενος
15 τῷ χαλκῷ διεδέχετο τὴν ὁρμήν, ἐκλυθεῖςαν ὑπὸ τῆς τοῦ χαλκοῦ ἀντι-
τυπίας εἰς τὸ ἄτρωτον ὑπὸ τῆς προςούςης αὐτῷ εὐτονίας. πρῶτος δὲ
ὢν ὁ χρυςὸς καὶ παθὼν ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς πρῶτος ταχεῖαν ἂν παρεῖχε
τὴν διακοπὴν ἐκ τῶν εὐθραύςτων ςυνεςτώςαις. ὅτι δὲ καὶ χαλκαῖ πτύχες
ἦςαν ἐν τῇ ἔξωθεν ἐπιφανείᾳ, μέςη δὲ μετὰ ταύτην ἡ χρυςῆ, ὑφ' ἣν
20 αἱ τοῦ καςςιτέρου, δηλοῖ τὸ ἐν τῇ ὁπλοποιίᾳ ἐπιςημαίνεςθαι τὸν ποιη-
τήν, ὅτι τάδε μὲν ἐκ χρυςοῦ ἐποίηςε, τάδε δὲ ἐξ ἄλλης ὕλης, ἐκ χαλ-
κοῦ δὲ μὴ εἰπεῖν, ὡς ἂν τορεύοντος αὐτοῦ ἐν ἄλλῃ πτυχὶ τὰ πλάςματα·

ἦρχε δ' ἄρα ςφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
ἄμφω χρυςείω, χρύςεια δὲ εἵματα ἕςθην (Σ 516. 17)·

1 θλάςεν B 9 δ' αὐτὴν πρ. B δὲ post μᾶλλον ins. L 10 ἠνεςχέθη L 12 εὐτονώτερον L 15. 16 ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ ἀντιτύπου L 17 ἂν om. codd. 18 εὐθράςτων B ςυνεςτώςης τοῦ δὲ καὶ χαλκαῖ πτ. L; ceterum aut cum Bekkero ταῖς ἐκ τῶν εὐθρ. ςυνεςτώςαις scribendum videtur aut cum L ςυνεςτώςης, addito in fine τῆς ἀςπίδος χαλκαὶ B 19 μετ' αὐτὴν L 24 δ' εἵματα B, δ' ἥματα ἥςθην L

non nullius momenti est, verba scholii B (IV, p. 243, 5—16 Dind.), cui simillimo Eustathius usus esse videtur, in cod. Vict. (f. 380ᵃ) duobus lemmatis adscripta esse: *ἐκεὶ πέντε πτύχας] φησὶν ὁ Αὐτόχθων — τὴν χαλκῆν*, et *τὴν δὲ μίαν χρυσῆν] ὅτι μὲν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ κτλ.*

11 sqq. †B f. 283ᵃ (id. Vict. f. 391ᵃ) ad *χρυσὸς* Φ 165: *οὐκοῦν ἐπιπόλαιος* ⟨α in ras.⟩ *ἦν ὁ χρυσός. εἰ δέ φησιν, ὅτι μέχρι τινὸς ἔρρηξε, μέσος ἦν ὁ χρυσός, ὡς Πορφύριος.* [*δύναται δὲ καὶ οὕτως εἶναι πρῶτος*, quae Vict. om.] Cf. †B f. 274ᵇ ad *χαλκείας* Υ 271 (ead. fere Vict. f. 380ᵃ): *μέσην νομιστέον τὴν χρυσῆν· ἁπαλώτερος γὰρ ὢν ὁ χρυσὸς ἐκλελυμένον τὸ δόρυ μετὰ τὴν τῶν χαλκῶν βίαν εὐχερῶς ὑποδέξεται. ὅτι γὰρ οὐκ ἦν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος ὁ χρυσός, δηλοῖ δι' ὧν φησι τεχνώμενον Ἥφαιστον τὴν ἀσπίδα τὸ μὲν τορεύειν ἐκ χαλκοῦ, τὸ δὲ ἐκ κασσιτέρου, τὸ δὲ ἐκ χρυσοῦ. τάχα οὖν* (cf. p. 247, 20) *ἡ μὲν πρώτη ἦν χαλκῆ, ἡ δὲ δευτέρα κασσιτερίνη, ἡ δὲ τρίτη χρυσῆ, ἡ δὲ τετάρτη κασσιτερίνη, ἡ δὲ πέμπτη χαλκῆ.* [*ὁ δὲ Αὐτόχθων κτλ.*, quae aliunde illata sunt, cf. ad p. 244, 4; 14, schol. Victor. recte alii lemmati adscripsit.]

ἦ ῥα καὶ ἐν δεινῷ σάκε' ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος
καὶ τὰ ἑξῆς μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ στίχου·
τὴν δὲ μίαν χρυσῆν, τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος
(v. 272). τῆς γὰρ χρυσῆς πτυχὸς δοκούσης πρώτης εἶναι, εἴ γε κόσμου εἵνεκα τὴν χρυσῆν εἰς τὸ ἔξω καὶ ὁρώμενον πρώτην ἐνέθηκεν, ὑπ' αὐτὴν δὲ στερεότητος ἕνεκα τὰς δύο χαλκᾶς, μαλάγματος χάριν καὶ τελευταίας τὰς κασσιτερίνας, πῶς δύο τε διέκοψε πτύχας, καὶ ἐν τῇ χρυσῇ πτυχὶ ἔξω οὔσῃ καὶ διατμηθείσῃ ἐνεσχέθη τὸ δόρυ; 5

ἀπολυόμενοι οὖν τὴν ἀπορίαν οἱ πλεῖστοι τὸ ἔλασσεν (v. 269) οὔ φασιν εἰλῆφθαι ἄνωθεν διέκοψεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ διέθλασεν· θλασθῆναι μὲν γὰρ καὶ κοιλανθῆναι δύο πτύχας, τὴν χρυσῆν καὶ μίαν τῶν χαλκῶν ὑπὸ τὴν χρυσῆν, μὴ διακοπῆναι δέ, ἀλλὰ σχεθέντος ἐν τῇ χρυσῇ τοῦ δόρατος καὶ κοιλάναντος μὲν αὐτὴν καὶ τὴν ὑπ' αὐτήν, οὐ διακόψαντος δέ. οἱ δὲ καὶ αὐτόθεν ἀξιοῦσι μὴ ἔλασσε γράφειν ἀλλὰ 10

1 σάκε', ε in ras., B; σάκει L 6 στερρότητος L χαλκὰς B 7 τὰς Vill.; om. B, τελευταίας κασσιτερίνης L 8 συνεσχέθη L 9 οὖν om. L ἔλασεν B 10 ἀντὶ τοῦ pro ἄνωθεν (in cod. B ἄνω, θ spr. ω scrpt.) coni. Cobet ap. Dind. 13 κοίλαντος L

σίοις· ἄτρωτα γὰρ τὰ Ἡφαιστότευκτα συνίσταται (cf. Ariston. v. 266) .... Neque alteram illam difficultatem, quo modo clipeus Volcani arte factus laedi posset, a Porphyrio neglectam fuisse ea quae infra affert docent: *οὐκ ἔφη δὲ ἄτρωτα εἶναι ὅπλα, ἀλλ' οὐ ῥαδίως ὑπὸ θνητῶν διακοπτόμενα.*

4 sqq. Auream laminam primam fuisse Aristarchus (Ariston. v. 269, coll. Lehrs., Ar. p. 208) eumque secutus Autochthon (B f. 274ᵇ ad *χαλκείας* v. 271 = Dind. IV, p. 243, 5; cf. Eust. *T*, p. 1207, 41) statuerunt.

9 sqq. † **B f. 274ᵇ ad *δύω μὲν* v. 269 (id. A f. 265ᵃ, L f. 429ᵇ): *ἀτρώτων ὑπαρχόντων παρ' Ὁμήρῳ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων,* ⟨*καὶ* A⟩ *ἔξωθεν κατ' ἐνίους τεταγμένης διὰ τὸν πλείονα κόσμον τῆς χρυσῆς* ⟨post h. v. ras. 5 litter. B⟩ *πτυχός, οὕτως ἀποδοτέον τὸν λόγον· ἀλλὰ μέχρι μὲν δύο πτυχῶν προῆλθεν ἡ* ⟨*ἐκ* ins. L⟩ *τῆς πληγῆς* ⟨*πτυχὸς* BL⟩ *ἐνέργεια, εἴξεως* ⟨*ἴξεως* codd.⟩ *καὶ οἱονεὶ συνιζήσεως* ⟨*συνηζήσεως* corr. e *συζηζήσως* L⟩ *γενομένης, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ ἐπεσχέθη* ⟨*ἐπειδὴ τ. τρ. συνεσχέθη* BL⟩.

† Schol. eorundem codd., iis quae modo edidimus sine intervallo subiunctum ⟨in B quidem praemisso *ἀπορία*⟩: *πῶς, φησίν, ἄτρωτον ὑποστησάμενος τὴν ἀσπίδα νῦν τοῦτο λέγει; ῥητέον οὖν ὅτι ὁ χρυσὸς μαλθακώτερος ὢν ἀργύρου καὶ σιδήρου* ⟨*ὅτι ὁ χρ. ὢν μαλθ. χαλκοῦ ἢ σιδήρου* AL⟩ *ἐνέδωκε τῷ δόρατι καὶ ἐκοιλάνθη, καὶ ἐγένετο κοιλότης καὶ* ⟨om. A⟩ *οὐ τρῶσις.* — Cf. etiam ad p. 243, 25.

14 sqq. † Eust. p. 1208, 10: *ὅτι δὲ τὸ ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασε τινὲς γράφουσιν ἀλλὰ δύο μὲν θλάσε, καὶ ὅτι ἀπάτην οὗτοι αἰτιῶνται τῶν ἄλλως γραφόντων, ὡς τῆς ἄνω περιφερείας τοῦ θ κολοβωθείσης εἰς φαντασίαν τοῦ ε γράμματος, δηλοῖ καὶ ὁ Πορφύριος.* Idem Eustathius (p. 1207, 49) quod hanc coniecturam Autochthoni tribuit suspitionem quandam movet; quoniam ipse paullo infra (p. 1207 extr.) Autochthonem Aristarchi sententiam (Ariston. v. 269, Δ 138), perforari aurum hastae cuspide, amplexum affert. Nisi statuatur, Autochthonem plures loci difficillimi interpretationes attulisse, alterum utrum errori deberi dicas. Qua in re, quae huc non pertinet, diiudicanda illud

θλάccεν, ἄνωθεν φάcκοντες ἁμαρτόντα τινὰ γράψαι τὸ ε̄, τὴν λοιπὴν περιφέρειαν τοῦ θ̄ παρέντα· ἄτρωτα γὰρ ὄντα τὰ Ἡφαιστότευκτα μὴ διακοπῆναι. ἐγὼ δὲ ἐν τῇ χρυcῇ πτυχὶ ἀκούων ἐνcχεθῆναι αὐτοῦ λέγοντος τὸ δόρυ τῆc εἰc τὸ πρόcω ὁρμῆc οὐ δύναμαι ἐπινοῆcαι τὴν
5 χρυcῆν πτύχα οὔτ' οὖν διακοπεῖcαν οὔτε θλαcθεῖcαν. πῶc γὰρ οἷόν τε ἐλαcθῆναι μὲν λέγειν, τουτέcτι διακοπῆναι, ἢ θλαcθῆναί γε δύο πτύχας, ἐν αἷc ἦν ἡ χρυcῆ, ἐνcχεθῆναι δὲ ἐν τῇ χρυcῇ τὸ δόρυ; τὸ γὰρ ἐνcχεθῆναι τὸ μὴ τὸ αὐτὸ παθεῖν τὴν χρυcῆν ὅπερ αἱ ἄλλαι δηλοῖ. οἱ δ' αὖ τὴν πρώτην παθεῖν βούλονται καὶ μᾶλλον ἤπερ τὴν ὑπ' αὐτήν·
10 οὐ γὰρ ἂν ἐνεcχέθη ἐν τῇ τρίτῃ, εἰ μὴ ἡ δευτέρα ἐπ' ἔλαττον ἔπαθε τῆc πρώτηc. φημὶ τοίνυν, ὡc οὐ κόcμου χάριν οὐδὲ τέρψεωc ὁ Ἥφαιcτος κέχρηται τῇ χρυcῇ πτυχὶ ἀλλ' εὐτονίαc· εὐτονώτεροc δὲ χαλκοῦ χρυcόc. μέcην οὖν τὴν τοῦ χρυcοῦ πτύχα ἐξύφανεν εἰc cυνοχὴν τοῦ παντὸc cάκουc· ἁπαλώτεροc γὰρ ὢν καὶ εὔτονοc ὁ χρυcὸc ὑποκείμενοc
15 τῷ χαλκῷ διεδέχετο τὴν ὁρμήν, ἐκλυθεῖcαν ὑπὸ τῆc τοῦ χαλκοῦ ἀντιτυπίαc εἰc τὸ ἄτρωτον ὑπὸ τῆc προcούcηc αὐτῷ εὐτονίαc. πρῶτοc δὲ ὢν ὁ χρυcὸc καὶ παθὼν ὑπὸ τῆc ἐμβολῆc πρῶτοc ταχεῖαν ἂν παρεῖχε τὴν διακοπὴν ἐκ τῶν εὐθραύcτων cυνεcτώcαιc. ὅτι δὲ καὶ χαλκαῖ πτύχεc ἦcαν ἐν τῇ ἔξωθεν ἐπιφανείᾳ, μέcη δὲ μετὰ ταύτην ἡ χρυcῆ, ὑφ' ἣν
20 αἱ τοῦ καccιτέρου, δηλοῖ τὸ ἐν τῇ ὁπλοποιίᾳ ἐπιcημαίνεcθαι τὸν ποιητήν, ὅτι τάδε μὲν ἐκ χρυcοῦ ἐποίηcε, τάδε δὲ ἐξ ἄλληc ὕληc, ἐκ χαλκοῦ δὲ μὴ εἰπεῖν, ὡc ἂν τορεύοντοc αὐτοῦ ἐν ἄλλῃ πτυχὶ τὰ πλάcματα·

ἦρχε δ' ἄρα cφιν Ἄρηc καὶ Παλλὰc Ἀθήνη,
ἄμφω χρυcείω, χρύcεια δὲ εἵματα ἕcθην (C 516. 17)·

1 θλάcεν B 9 δ' αὐτὴν πρ. B δὲ post μᾶλλον ins. L 10 ἠνεcχέθη L 12 εὐτονώτερον L 15. 16 ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ ἀντιτύπου L 17 ἂν om. codd. 18 εὐθράcτων B cυνεcτώcηc τοῦ δὲ καὶ χαλκαῖ πτ. L; ceterum aut cum Bekkero ταῖc ἐκ τῶν εὐθρ. cυνεcτώcαιc scribendum videtur aut cum L cυνεcτώcηc, addito in fine τῆc ἀcπίδοc χαλκαὶ B 19 μετ' αὐτὴν L 24 δ' εἵματα B, δ' ἥματα ἤcθην L

non nullius momenti est, verba scholii B (IV, p. 243, 5—16 Dind.), cui simillimo Eustathius usus esse videtur, in cod. Vict. (f. 380ᵃ) duobus lemmatis adscripta esse: *ἐπεὶ πέντε πτύχας*] *φησὶν ὁ Αὐτόχθων* — *τὴν χαλκῆν*, et *τὴν δὲ μίαν χρυσῆν*] *ὅτι μὲν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ κτλ.*

11 sqq. † B f. 283ᵃ (id. Vict. f. 391ᵃ) ad *χρυσὸς* Φ 165: *οὐκοῦν ἐπιπόλαιος* ⟨α in ras.⟩ *ἦν ὁ χρυσός. εἰ δέ φησιν, ὅτι μέχρι τινὸς ἔρρηξε, μέσος ἦν ὁ χρυσός, ὡς Πορφύριος.* [*δύναται δὲ καὶ οὕτως εἶναι πρῶτος*, quae Vict. om.] Cf. †B f. 274ᵇ ad *χαλκείας* Τ 271 (ead. fere Vict. f. 380ᵃ): *μέσην νομιστέον τὴν χρυσῆν· ἁπαλώτερος γὰρ ὢν ὁ χρυσὸς ἐκλελυμένον τὸ δόρυ μετὰ τὴν τῶν χαλκῶν βίαν εὐχερῶς ὑποδέξεται. ὅτι γὰρ οὐκ ἦν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος ὁ χρυσός, δηλοῖ δι' ὧν φησι τεχνώμενον Ἥφαιστον τὴν ἀσπίδα τὸ μὲν τορεύειν ἐκ χαλκοῦ, τὸ δὲ ἐκ κασσιτέρου, τὸ δὲ ἐκ χρυσοῦ. τάχα οὖν* (cf. p. 247, 20) *ἡ μὲν πρώτη ἦν χαλκῆ, ἡ δὲ δευτέρα κασσιτερίνη, ἡ δὲ τρίτη χρυσῆ, ἡ δὲ τετάρτη κασσιτερίνη, ἡ δὲ πέμπτη χαλκῆ.* [*ὁ δὲ Αὐτόχθων κτλ.*, quae aliunde illata sunt, cf. ad p. 244, 4; 14, schol. Victor. recte alii lemmati adscripsit.]

πῶς γὰρ αὐτοὺς χρυσοῦς ἔφη, χρυσῆς οὔσης τῆς ὑποκειμένης ἐπιφανείας, εἰ μὴ ἐξηλλαγμένα ταῦτα παρὰ τὸ ὑποκείμενον ἐποίει, ἤτοι ἐγκυκλῶν ἢ ἐγκολλῶν ἢ ἐντορεύων; καὶ νειὸς χρυσῆ·

ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει
χρυσείη περ ἐοῦσα (Σ 548. 49), 5
ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν
καλὴν χρυσείην, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
εἱστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν·
ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
κασσιτέρου (Σ 561—65)· 10

καὶ πάλιν·

ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε·
χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι

(Σ 573. 74. 77), καὶ πάλιν· 15

καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων (Σ 597. 98).

τῶν γὰρ ἐμποικιλλομένων ἔστιν ὧν τὰς ὕλας εἰπὼν ἀργύρου μὲν ἐμνήσθη καὶ χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου, χαλκοῦ δὲ οὐκέτι, ὡς ἂν εἰ, χαλκῆς ὑποκειμένης ἐπιφανείας, ἐνταῦθα ἐνεποίκιλλεν. οὐκ ἔφη δὲ ἄτρωτα εἶναι 20 ὅπλα, ἀλλ' οὐ ῥᾳδίως ὑπὸ θνητῶν διακοπτόμενα·

οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ὡς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν

(Υ 264—66). ἔδει οὖν μηδὲ θλασθῆναι, ὅπερ ἀξιοῦσιν ἔλασσεν ἀκούειν, 25

---

1 post χρυσοὺς (sic), ·/. signo in margine posito, L inserit Πορφυρίου εἰς τὸ οὐδὲ τότ' Αἰνείαο κτλ. (v. infr. ad l. 20), tum schol. quod incipit ἀτρώτων ὑπαρχόντων παρ' Ὁμήρῳ κτλ. (v. ad p. 244, 9), quo finito demum, signo illo ·/. iterum posito, pergitur ἔφη χρυσῆς οὔσης 2 ἐξηλαγμένα L 3 ἐγκυκλῶν ἢ uncinis inclusit Bkk. ἐνκολλῶν L καὶ ναὸς χρυσοῦς L 5 χρυσείη περ ἐούση B 7 χρυσῆν codd.; corr. Vill. 18 ἐμποικιλομένων L 19 εἰ inserui; codd. om. 20 ἔνθα pro ἐνταῦθα coni. Bekk. εἶναι om. L 21 ἀλλὰ τὰ μὴ ῥᾳδ. ὑπὸ θνητ. διακοπτώμενα L 23 ῥηίδια ἐστὶ B, ῥηίδιά ἐστιν L 24 δὲ θνητοῖσι L οὐδὲ ὑπ. L 25 ἔλασεν codd.

---

20 sqq. †**B f. 274[b] ad *Αἰνείαο* v. 268 (id. L f. 429[b], *Π*, cf. Cram. A. P. III, p. 36, 34, *Π*): ⟨*εἰς* L⟩ *τὸ οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο* ⟨*δ. θ.* om. L⟩ *δοκεῖ μάχεσθαι τῷ ἀλλὰ δύω* ⟨*δύο* L⟩ *μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, ὥστε ἔρρηξεν* ⟨*ὥστ' ἔρηξεν* L⟩. *ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως ἡ λύσις καθ' ἑκάτερον· εἰ γὰρ* ⟨om. L⟩ *μὴ δι' ὅλου* ⟨*διοίου* L⟩ *διῆλθεν, οὐκ ἔρρηξε τὸ σάκος. καὶ τὸ ἔλασσεν* ⟨*ἔλασεν* L⟩ *οὐ πάντως ἔρρηξε* ⟨*ἔρηξε* B⟩ *τὸ σάκος, ἀλλὰ διέθλασεν* (cf. ad p. 244, 9), ubi illa *καθ' ἑκάτερον* docent, de duabus difficultatibus Porphyrium hac quaestione egisse (v. ad p. 243, 25).

25 Cf. Ariston. *Υ* 266 (c. l. *ἀνδράσι γε θνητοῖς*): *πρὸς τὴν ἑξῆς ἀθέτησιν· ἄτρωτα γὰρ καὶ ἄθλαστα τὰ ἡφαιστότευκτα.*

εἴ γε μηδ᾽ ὑπείκειν αὐτὰ ἔλεγε. ῥητῶς δ᾽ αὐτὸς ἔφη ὅτι οὐκ ἔρρηξε μὲν τὸ σάκος — χρυσὸς δ᾽ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο —, δύο δὲ διέλασσε πτύχας, ἐσχέθη δὲ ἐν τῇ χρυσῇ, δι᾽ ἣν οὐκ ἐρράγη διὰ παντός. πάνυ δὲ δυνατῶς τὴν κατασκευὴν ἐδήλωσε καὶ τὸ μέχρι τίνος ἡ ῥῆξις·
5 πέντε μὲν γὰρ πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων· εἶτα λέγει πρώτας, ὅτι καὶ πρῶται πρὸς τῇ ἐπιφανείᾳ, τὰς δύο χαλκείας, εἶτα τὰς ἀντικειμένας ταῖς πρώταις ἐσχάτας· δύο δ᾽ ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὸ δ᾽ ἔνδοθι πρόσκειται, ἵνα τὰς χαλκᾶς ἐξωτάτας νοήσωμεν ὡς τὰς τοῦ κασσιτέρου ἔνδοθι, εἶτα λοιπὴν τὴν μέσην· τὴν δὲ μίαν χρυσῆν. εἰ
10 οὖν τῆς ἔσχετο μείλινον ἔγχος, αἱ δύο χαλκαῖ ἐτρώθησαν πρῶται ὡς οὖσαι πρῶται, αἱ δὲ τρεῖς ἔμειναν ἄτρωτοι· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Αἰνείου ἀσπίδος ὕπεστιν ὁ χαλκὸς τῇ βύρσῃ, ὁ μαλακώτερος τῇ ξηροτέρᾳ, καὶ οὐ κόσμου ἕνεκα χαλκὸς πρόσκειται ἐν ἐπιφανείᾳ, ἀλλ᾽ ὑπόκειται δι᾽ ἀσφάλειαν, ὡς ἐπὶ
15 τῆς Ἀχιλλέως ὁ χρυσός· λέγει γὰρ ἐπὶ τῆς Αἰνείου·

δεύτερος αὖτ᾽ Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος
καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην,
ἄντυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός,
λεπτοτάτη δ᾽ ἐπέην ῥινὸς βοός (Υ 273—76).

20 κἂν μέντοι ἀκούωμεν τὰς δύο χαλκείας τὴν πρώτην καὶ τὴν πέμπτην, δύο δ᾽ ἔνδοθι τούτων τὰς κασσιτερίνας τὴν δευτέραν καὶ τὴν τετάρτην, καὶ οὕτως μέση καὶ τρίτη ἐντὸς ἡ χρυσῆ, τῇ ῥ᾽ ἔσχετο μείλινον ἔγχος, μιᾶς καὶ κασσιτερίνης ῥαγείσης.

291. .... πῶς δὲ ἡ Ἀφροδίτη οὐ βοηθεῖ τῷ υἱῷ; ὅτι δέδιε τὴν
25 Παλλάδα. — B f. 275ᵃ ad δεῦ.

.... ἐζήτηται δὲ πῶς τὸν Αἰνείαν οὐκ Ἀπόλλων ἐρρύσατο ἀλλὰ Ποσειδῶν. καί φασιν, ὅτι ἡ μεγάλη περὶ θεοὺς εὐσέβεια δυσωποῦσα τυγχάνει καὶ τοὺς δι᾽ ἔχθρας ὄντας. — Schol. min. v. 329, c. l. Καύκωνες.

322—24. ἀθετοῦσί τινες τοὺς στίχους ὡς ἐναντίους τοῖς προκειμέ- — B f. 275ᵇ ad ἀσπίδος. L f. 430ᵇ.

1 εἴ περ μηδ᾽ L 2 τὴν ἀσπίδα L 2. 3 διέλασε B 3 ἐν τῇ χρυσῇ δ᾽ ἐνὶ καὶ οὐκ ἐρρ. διὰ παντός L, ubi, ·/. signo in margine posito, sequitur schol. v. 307 (= **B, vol. IV, p. 246, 15—21 Dind.), quo finito, signo illo repetito, pergitur πάνυ δὲ δυνατῶς κτλ. 5 ἤλασσε L πρώτας — πρῶται transposui; codd. post ἐπιφανείᾳ habent 8 πρόκειται codd. (in B post πρό vac. spat.) 9 ἔνδοθεν L 10 μήλινον L χαλκαὶ B 14 πρόκειται L 15 καὶ post γὰρ ins. L 16 αὖ.... (post αὖ ras. 4 litt., in qua τ᾽ postea addit.) ἀχι.λεὺς B ἀχιλλεὺς καὶ ἵει L 17 ἀσπίδα, ἰ ex ῑ corr., B 20 καὶ μέντοι L 21 ἔνδοθεν L 23 μήλινον L

6 Cf. B ad *χαλκὸς ἔλαμπε* X 32: *ἔδει χρυσὸς ἔλαμπεν ἀπὸ κρείσσονος καὶ λαμπροτέρου. συμφωνεῖ γοῦν τοῦτο τῷ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπίδος εἶναι τὴν χαλκῆν πτυχήν* (paullo plura duo schol. Vict. f. 404ᵇ, v. Bkk.).
20 sqq. Cf. ad p. 245, 11.
27 Cf. Eust. p. 1209, 19.
29 sqq. Cf. Ariston. v. 322. — Scholium ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 110, retulit (cf. Prolegg. III, 4).

νοις· οὐ γὰρ ἔστη ἐν τῇ ἀσπίδι τὸ δόρυ· φησὶ γὰρ διὰ πρὸ Πηλιὰς ᾖξε μελίη (v. 276) καὶ ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐν γαίῃ ἔστη ἱεμένη (v. 279). ἔοικε δὲ τοιοῦτον σχῆμα περὶ τὴν πληγὴν γεγενῆσθαι· κατὰ γὰρ τὴν αἰχμὴν ἐμπεπήγει τῇ γῇ, κατὰ δὲ τὸν στύρακα τῇ ἀσπίδι· ὅθεν τῆς ἀσπίδος προσερειδομένης τῷ δόρατι, ὥρμησεν οὗτος 5 εἰς τὴν τοῦ λίθου βολήν (v. 285).

L f. 430ᵇ. 329. μάχεται τῷ μὴ κατειλέχθαι Καύκωνας ἐν τῷ καταλόγῳ τὸ

ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.

λύοιτ' ἂν ἐκ τοῦ καιροῦ· μὴ γὰρ ἐλθόντας αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου ἀλλ' ὕστερον οὐ συγκατεῖπε τοῖς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου. μήποτε 10 δὲ καὶ περιέχονται τοῖς πᾶσι Λελέγεσιν οἱ Καύκωνες.

ibid. v. 291.

Φ

1. 2. Ξ 434, p. 200, 3; 199, 11.

*B f. 281ᵃ ad πρώτῳ πασάμην. L f. 437ᵇ, Π. 76. ἀποροῦσι πῶς ὁ ἱκετεύων πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔφη·

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτήν· 15

τὸ γὰρ λέγειν, καθάπερ Στησίμβροτος, ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφιτα οὐκ ἐσθίουσιν ἀλλ' ἄρτους κριθίνους, ψεῦδος· ἤσθιε γὰρ ὡς ἂν βασιλέως ὢν υἱός· καὶ οὐδαμῶς τοῦτο ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. ἡ δὲ λύσις ὅτι παρ' Ἕλλησι πρώτῳ καὶ ξένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ γεγονέναι φησί· πρὸς γὰρ τὴν ἱκεσίαν εἶχέ τινα βοήθειαν τοῦτο, ὥσπερ τετυχηκὼς ξενικῆς τραπέζης 20 παρ' ἐκείνῳ πρῶτον.

---

1 ἔστιν codd.; corr. Vill. 8 ἔνθαδε L πόλεμον μέγαν L 11 καὶ e μοι mutavi 15 πρώτῳ om. L 18. 19 παρὰ τῷ ἕλληνι codd.; rectum schol. A (v. infra lin. 16 sqq.) suppeditat

---

3 sqq. Cf. Eust. T, p. 1210, 29 sqq. — Postrema scholii verba haud scio an melius quam BL schol. Vict. (f. 381ᵃ) servaverit: *ὅθεν τῆς ἀσπίδος προσερειδομένης τῷ σώματι τὸ ξίφος ἐπισπάσασθαι μὴ δυνάμενος ὥρμησεν ἐπὶ τὸν λίθον.*

7 sqq. †B f. 275ᵇ ad *Καύκωνες: .... καὶ πῶς οὐ συγκατέλεξεν αὐτοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ; ἢ τοίνυν νεήλυδές εἰσιν ἢ ἐν τοῖς Λέλεξι* ⟨*λέξεσι* cod.⟩ *περιέχονται.* Idem Vict. f. 381ᵇ, ubi quae adduntur *τινὲς δὲ καὶ φέρουσι τὸ Καύκωνας αὖτ' ἦγε κτλ.*, quoniam etiam apud Eustathium, qui quaestionem non habet, leguntur (p. 1210, 46), aliunde illata esse videntur. — Idem scholium, quod e Leid. edidimus, addito e simillimo sine dubio codice *Πορφύριος*, codici Paris. 2679 (Cramer. A. P. III, p. 27) Arsenius adscripsit.

10 Neglegitur, neque Leleges esse in catalogo (v. Ariston. Φ 86).

14 sqq. Transcripsit servato Porphyrii nomine Arsenius (Cramer, A. P. III, p. 27, 10).

16 sqq. †A v. 76 (cf. Ludwich, Mus. Rh. XXXII, p. 17), c. l. *πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην: τὸ λέγειν ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφιτα οὐκ ἤσθιον ἀλλ' ἄρτους κριθίνους, ψεῦδος· ἤσθιε γὰρ ὡς ἂν βασιλέως ὢν υἱός· καὶ οὐδαμοῦ τοῦτο ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. ἡ δὲ λύσις, ὅτι παρ' Ἕλλησι πρώτῳ καὶ ξένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐγεγόνει φησί.*

126. 27. v. in fine operis Vat. Ζητ. η'.

140 sqq. πῶς πρὸ πέντε ἡμερῶν τὸν κατάλογον ποιησάμενος 'Αστεροπαῖον παρέλιπε λέγοντα ῥητῶς πρὸ ια' ἡμερῶν ἐληλυθέναι; οὐ θαυμαστὸν οὖν τὸ παραλιπεῖν αὐτὸν ἐν τῷ καταλόγῳ· μόνων ⟨ω corr. 5 ex o⟩ γὰρ ἐμνήσθη τῶν τὴν κυρίαν ἡγεμονίαν ἐχόντων, ἐν δὲ τοῖς κατὰ μέρος καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους τεταγμένους παρέλαβεν, ὡς ἐπὶ 'Αθηναίων· ἐν μὲν γὰρ τῷ καταλόγῳ (B 552) Μενεσθέα φησὶν εἶναι τὸν ἡγεμόνα, ἐν δὲ τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ (N 691)· Φείδας τε Στιχίος τε Βίας τ' ἐύς ⟨βιαστεύς τ' cod.⟩. οὕτως οὖν ἔσται καὶ ἐπὶ 'Αστεροπαίου· ὁ μὲν 10 γὰρ Πυραίχμης τὴν πρώτην τῶν Παιόνων ἡγεμονίαν εἶχε, τὴν δὲ δευτέραν 'Αστεροπαῖος, νυνὶ δὲ τὴν πᾶσαν αὐτῷ ἡγεμονίαν ἀνατίθησι διὰ τὸ τὸν Πυραίχμην ὑπὸ Πατρόκλου ἀνῃρῆσθαι (Π 287).

B f. 282ª ad 'Αστεροπαίῳ.

(155). καὶ πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ (B 848) ἀγκυλοτόξους αὐτούς φησιν; ἴσως οὖν διττὸν ἦν τὸ γένος, τὸ μὲν τοξεῦον τὸ δὲ ἀκοντίζον. 15 ἢ καὶ ἐπαμφοτερίζουσιν, ὡς καὶ Τεῦκρος (O 478 sqq.) .....

B f. 282ᵇ ad δολιχεγχέας.

2—15 Duas quaestiones cohaerere vel schol., quod *B* 844 sqq. (p. 50, 5, ubi v. quae annotavimus) edidimus, docet, quod et ipsum, ut schol. B f. 40ª (ibi collat.), ex eodem fonte fluxisse apparet. — Etiam Eust. *Φ*, p. 1228, 30. 33, duo scholia coniuncta legit.

2 Quinque qui inde a libro *B* numerantur dies non congruunt cum tribus illis *ἐν ταῖς παρατάξεσι* diebus, qui in quaestione ad *Σ* 125 servata inde ab eo libro numerantur, qua e computandi ratione quattuor nostro loco numerandi fuerunt.

8 sqq. Quae schol. Vict. f. 390ᵇ (inc.: *πῶς, φησί, πρὸ πέντε ἡμερῶν*) post *ἐληλυθέναι* addit: *καὶ οἱ μὲν ὑποτάσσουσι στίχον ἐν τῷ τῶν Παιόνων καταλόγῳ· αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους Πηλεγόνος θ' υἱὸς περιδέξιος 'Αστεροπαῖος, ὃν καὶ ἐν πολλοῖς τῆς 'Ιλιάδος ⟨ἐν πολλαῖς τῶν 'Ιλιάδων* cod.⟩ *φέρεσθαι* (cf. Eust. p. 1228, 37), quoniam cum iis quae sequuntur, quamquam *οὖν* (lin. 4) in hoc cod. om., pugnant et ap. Eustathium non eo quo in Vict. loco sed in fine disputationis addita leguntur, a quaestione aliena esse videntur. Neque Porphyrio sed posteriori aetati tribuerim miram illam *λύσιν*, quam ad v. 156 schol. Vict. f. 391ª commemorat: *εἰλήλουθα*] *ἀντὶ τοῦ ᾠχόμην, ὡς ᾤμωξαν ἀολλέες* (*Ψ* 12) *ἀντὶ τοῦ ᾤμωζον, ὥστε πρὸ ἕνδεκα ἡμερῶν ἐκ Παιονίας ἐξεληλυθέναι· διὰ τούτου δὲ λύσεις τὸ πῶς πρὸ πέντε ἡμερῶν τὸν κατάλογον ποιησάμενος οὐκ ἐμνήσθη τοῦ 'Αστεροπαίου· οὔπω γὰρ ἦν φθάσας*. Contra de iis quae extremo scholio v. 140 addit Vict.: *ὥσπερ καὶ Πρωτεσιλάου ἀποθανόντος ὁρῶμεν τὸν Ποδάρκην ἄρχοντα* (*B* 704), nihil affirmaverim.

4 sqq. Cf. Vict. *N* 195 (f. 233ᵇ) *Στίχιος: .... τοῦ δὲ Στιχίου ἐν τῷ καταλόγῳ οὐ μέμνηται, ὅτι οὐκ ἦν ἀναγκαῖον καὶ τοὺς δευτέραν τάξιν ἔχοντας καταλέγειν ....*

8 Neglegitur, versu *N* 690 ipsum Menestheum nominari; quem versum neque schol. Vict., versum quidem 689 afferens, respexit.

13—15 Similia habet schol. Vict. h. l. (f. 391ª): *καὶ πῶς ἐν τῷ καταλ. φησὶν αὐτοὺς ἀγκυλοτόξους; καὶ γὰρ καὶ Τεῦκρος ἐπαμφοτερίζει. ἴσως δὲ δισσὸν ἦν τὸ γένος, καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Πυραίχμῃ, οἱ δὲ ὑπὸ 'Αστεροπαίῳ εἰσίν*. Eadem fere Vict. *K* 428 (f. 181ᵇ) *ἀγκυλότοξοι*] *καὶ πῶς φησιν* (*Π* 207) *ὃς Παίονας ἦγεν ἱπποκορυστάς; εἰ μὴ ἄρα περιδέξιοι ἦσαν, ὡς Τεῦκρος*. Ubi quae se-

156. v. ad v. 140 sqq., p. 249, 3 sqq.

158. schol. *B (IV, p. 261, 10 Dind.) e quaestione ad λ 239 pertinente (schol. HQT) excerptum est.

165. ad Υ 259 sqq., p. 245, 11 sqq.

194. Ξ 434, p. 198, 14. 5

252. ad Ω 315.

B f. 285b ad τρέε. 288. ..... πρὸς δὲ τοὺς ζητοῦντας πῶς διαλέγονται μὲν οὐκ ἐπιβοηθοῦσι δέ, ῥητέον ὅτι ἕτερος ἦν ὁ τῷ Σκαμάνδρῳ ἀντιτεταγμένος.

B f. 285b ad αἴ κε πίθηαι. L f. 444a. Vict. f. 395a. 293. οὐ πάνυ οἰκεῖόν φησιν αὐτὸ ὁ Πῖος· διὰ τί γὰρ ἔμελλε μὴ πεισθήσεσθαι καὶ θεοῖς καὶ τὰ κεχαρισμένα συμβουλεύουσι; τάχα οὖν 10 πρὸς τὰ ἑξῆς ἐστι· σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. δρῶσι γὰρ αὐτὸν ἐπιτεταμένως ἔχοντα πρὸς τὸν φόνον τῶν πολεμίων καὶ δυσκόλως ἀφεξόμενον τῆς σφαγῆς, κἂν Ἕκτορος κρατήσῃ.

*B f. 286b. L f. 445a, Π. Cf. Cramer, A. P. III, p. 27, 33. 343 sqq. διὰ τί τοῦ Σκαμάνδρου καιομένου ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν ζέοντι αὐτῷ ἀποληφθεὶς ἐπνίγετο μὲν οὐκ ἐκαίετο δέ; ἢ διότι οὐχ ὅλος ὁ 15 ποταμὸς ἐκαίετο. ἐνδέχεται οὖν μὴ ἐν τοῖς τοιούτοις αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ μορίοις εἶναι· καὶ γὰρ ἂν οὕτως γε ὁ Ἥφαιστος ἦν αὐτὸν ὁ διαφθείρων, ὃν οὐκ εἰκὸς βοηθεῖν μὲν αὐτῷ, τοῦτο δὲ μὴ δρᾶν, ὅπως μή, ἔνθα ἦν ἐκεῖνος, ὁ ποταμὸς πονήσῃ. ὡς οὖν ὁ Σκάμανδρος πνίγων

---

7 post μὲν Bekk. αὐτῷ οἱ θεοὶ ins. 9 φησιν αὐτῷ ἕπεται διὰ τί κτλ. L πίος corr. e πῖος B διὰ γὰρ ἤμελλε Vict. 10 συμβουλεύματα (?) L 11 σύ, acc. in ras., B 13 ἀφέξεσθαι Vict. 14 schol. *B quod scholio manus prioris (v. infra ad lin. 14 sqq.), signo scholii finiti eraso, in fine subiunctum est, καὶ διὰ τί inc.

---

quuntur: *Δίδυμος οὖν τοὺς τόξῳ καὶ ἀγκύλῃ χρωμένους ἀγκυλοτόξους εἴρηκεν*, utrum e quaestione an aliunde petita sint non constat. — Conferendum etiam schol. Vict. Π 287 (f. 307a, cf. Townl. ap. Cramer., A. P. III, p. 287, 1), a quaestionis forma longius remotum: *ἱπποκορυστάς*] *Μίμνερμος· Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων. ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ· καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι. ἢ οὗτοι ὑπὸ Ἀστεροπαῖον, οἱ δὲ ἱππεῖς ὑπὸ Πυραίχμην. ἢ διαφόρῳ ὁπλίσει ἐχρῶντο. ἢ ἱπποτοξόται ἦσαν.*

7 Praeter L f. 443b idem fere schol. Vict. f. 395a habet.

14 sqq. *Τὸ ζητούμενον πῶς οὐ κατακαίεται ὁ Ἀχιλλεὺς ἀναζέοντος τοῦ ὕδατος* schol. A (Ariston.) v. 344 commemorat, addita Aristarchi interpretatione, quae in quaestione neglecta vel male intellecta est: *ὅτι πρῶτον τὸ πεδίον ἀνεξήρανται τῇ φλογί, εἶτα εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ τρέπει τὴν φλόγα, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἤδη ἐν τῷ πεδίῳ ἐγεγόνει.*

†B f. 287a ad *πυρὶ* v. 365 (id. L f. 446a; simil. Vict. f. 397b): *καὶ πῶς γὰρ μὴ* ⟨supra *γὰρ* scrpt. B⟩ *ἐκαίετο ὁ Ἀχιλλεύς; ὥσπερ ὁ Σκάμανδρος Ἀχιλλέα ἔπνιγε, Τρῶας δὲ ἔσωζεν, οὕτω καὶ ὁ Ἥφαιστος πᾶν μὲν ὑφάπτει τὸ ἄλλο τοῦ ποταμοῦ πλὴν ἐκείνου τοῦ τόπου, ἔνθα ἦν Ἀχιλλεύς.* Etiam L f. 494b ad v. 343 (in B prior pars scholii f. 286b ad *ἐν πεδίῳ* ibid. relati) e Porphyrio fluxisse videtur: *ἵνα ἀναξηράνῃ τὸ εἰς αὐτὸ ἐκκεχυμένον ὕδωρ. καίει δὲ νεκρούς, Ἀχιλλέα δὲ οὔ· οὐδὲ γὰρ ὁ Σκάμανδρος τοὺς Τρῶας ἔπνιγε* ⟨add. *B *καὶ διὰ τί κτλ.*, quae supra edidimus⟩.

Ἀχιλλέα τοὺς ἐμβεβηκότας τῶν Τρώων εἰς αὐτὸν ζωοὺς δ' ἐςάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα κρύπτων ἐν δίνῃσιν (v. 238), οὕτω καὶ ὁ Ἥφαιστος τὸν μὲν ποταμὸν ἔκαιε, τῷ δ' Ἀχιλλεῖ διὰ τοῦ πυρὸς συνεμάχει.

5 362 sqq. **Vat.** Ζητ. ι'. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, πάντοθεν ἀμβολά- 10 δην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται· ὣς τοῦ καλὰ ῥεῖθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ.

οἱ μὲν διορθοῦντες ἠξίουν μετὰ τοῦ ν̄ γράφειν κνίσσην μελδό- 15 μενος, ἀντὶ τοῦ τήκων ἀκούοντες, ἵν' ᾖ τὴν κνίσσαν τήκων. σημαίνει γὰρ κυρίως τὸ μέλδειν τὸ τὰ μέλη ἔδειν. ἄνευ δὲ τοῦ ν̄ γεγραμμένου κνίσσῃ μελδόμενος, οἱ μὲν 20 ἠξίουν μὴ προσγράφειν τὸ ῑ, ἵν' ᾖ οὐδέτερον τὸ κνίσση τήκων. οὐκ εἶχον δὲ παρ' Ὁμήρῳ δεικνύναι οὐδετέρως τὸ κνίσσος λεγόμενον, ἀλλὰ θηλυκῶς· κνίσση δ' οὐρα- 25 νὸν ἷκε (A 317), κνίσσην δ' ἐκ

***B** f. 287ᵃ ad κνίσῃ (id. **L** f. 446ᵃ, Π). ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται· ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ.

οἱ μὲν οὖν διορθοῦντες ἠξίουν μετὰ τοῦ ν γράφειν· κνίσην μελδόμενος, ἀντὶ τοῦ τήκων ἀκούοντες, ἵν' ᾖ τὴν κνίσαν τήκων.

οὐκ εἶχον δὲ παρ' Ὁμήρῳ δεικνύναι οὐδετέρως τὸ κνίσσος λεγόμενον, ἀλλ' ἀεὶ θηλυκῶς· κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν καὶ κνίσσην ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον. μήποτε οὖν

23ᵃ post οὐδετέρως per errorem δεικνύναι V repetit τὸ κνίσος V 25ᵃ ἷκε V 5ᵇ in text. cod. B κνίσην radendo in κνίσῃ mutatum est; ceterum in his formis scribendis consulto mihi non constiti, sed librorum auctoritatem secutus sum 6ᵇ—12ᵇ versus schol. B om.; in L in fine f. 445ᵇ leguntur 14ᵇ κνίσσην L; id. B habuit, sed alter. σ eras. est 16ᵇ κνίσσαν L; B alter. σ eras. 24ᵇ ἧκεν L (id. in text. h. v. ἷκεν habet, ex ἧκεν corr.); ἷκεν B

---

5 sqq. Eustath. *Φ*, p. 1241, 28 sqq., Porphyriana peiore etiam quam h. l. nostri codices exhibent ratione legisse videtur. Id. *H*, p. 668, 35, breviter de *κνίσσην* et *κνίσσῃ* lectionibus egit.

13 Aristarchum *κνίσην* h. l. scripsisse cum schol. B h. v. p. 253ᵃ, 1 editum tum scholia cod. A (II, p. 224, 6—10 Dind.) docent.

23 sqq. †Paris. 2766 ap. Cramer., A. P. III, p. 292, 11: *κνίσσῃ μελδόμενος*] *δύναται καὶ οὐδετέρως κνίσσῃ, ὡς ἡ κωμῳδία· τὸ κνῖσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας* ⟨quae quidem verba, ap. Cramer. corrupt. tradita, ex iis, quae p. 253ᵇ, 10 sqq. edidimus, excerpta sunt, cf. quae ad p. 252, 22 init. notavimus⟩, *ὁ δὲ ποιητὴς ἀεὶ θηλυκῶς τὴν κνίσαν φησίν, ἵνα ᾖ μὴ παρὰ τὸ τὰ μέλη τήκων, ἀλλὰ τῇ κνίσσῃ ἄλδων* ⟨*ἄρδων* Cr.⟩ *τὰ μέλη τοῦ τρίποδος, μεταφορικῶς, ὥς φησι· μέλε' ἤλδετο ποιμένι λαῶν· ἵνα ᾖ τὰ μέλη τοῦ λέβητος λιπαίνεσθαι.* Eadem fere cod. Paris. 2679 (Cramer, A. P. III, p. 28, 25).

πεδίου ἄνεμοι φέρον (Θ 549). μήποτ' οὖν οὐκ ἔστι μελδόμενος τὸ τήκων οὐδὲ κεῖται τὸ ἔδειν ἀλλὰ τὸ ἄλδειν. ὃ οὖν λελυμένως ἔφη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν (ϲ 70), ἤτοι εὐτραφῆ καὶ λιπαρὰ ἐποίει εὐρύνουϲα τὰ μέλη, τοῦτο ϲυνελὼν μελδόμενοϲ εἶπε, κατὰ μεταφορὰν τὰ μέρη τοῦ λέβητοϲ λέγων μέλη, ἃ λιπαίνεϲθαι τηκομένῃ τῇ πιμελῇ χριόμενα.

ἤγουν τῇ κνίϲϲῃ τοῦ εὐτραφοῦϲ χοίρου ὁ λέβηϲ λιπαινόμενοϲ· ἢ τῇ κνίϲϲῃ ζεούϲῃ αὐξάνων τὰ μέλη· ἢ τῆϲ κνίϲϲηϲ τὰ μέλη ἐδόμενοϲ, δοτικὴν λαβὼν ἀντὶ γενικῆϲ.

B f. 287^a ad κνίϲῃ Φ 363· ϲὺν

οὐκ ἔϲτι μελδόμενοϲ τὸ τήκων οὐδὲ κεῖται τὸ ἔδειν ἀλλὰ τὸ ἄλδειν. ὅπερ οὖν λελυμένωϲ ἔφη μέλη ἤλδανε ποιμένι λαῶν, ϲημαίνων τὸ εὐτραφῆ, λιπαρὰ ἐποίει εὐρύνουϲα τὰ μέλη, τοῦτο ϲυνελὼν μελδόμενοϲ ἔφη, κατὰ μεταφορὰν τὰ μέρη τοῦ λέβητοϲ μέλη λέγων, ἅπερ λιπαίνεϲθαι τηκομένῃ τῇ πιμελῇ χριόμενα. τὸ οὖν ἀλειφόμενον λιπαίνεϲθαι μέλδεϲθαι ἔφη, ὡϲ ἐν ἄλλοιϲ· ἐν δ' ὠτειλὰϲ πλῆϲαν ἀλείφατοϲ ἐννεώροιο (Ϲ 351). τινὲϲ δὲ οὕτωϲ· κνίϲϲῃ μελδόμενοϲ ἀντὶ τοῦ κνίϲϲηϲ μέλη ἐδόμενοϲ, δοτικὴν ἀντὶ τῆϲ γενικῆϲ λαβών· ἢ τῇ κνίϲϲῃ ζεούϲῃ αὐξάνων τὰ μέλη, ἤτοι τὰ κρέη· [ἢ αὐτὸϲ τῇ κνίϲϲῃ τοῦ εὐτραφοῦϲ χοίρου ὁ λέβηϲ λιπαινόμενοϲ καὶ τηκόμενοϲ].

***B** f. 29^b ad κνίϲῃ B 423 (id. **L**

1^a πεδίου e correct. V^2 3^a ἔδειν V^1, quod delevit V^2, altero verbo non adscripto 5^a ποιμένι e ποίμνια corr. V^2 7^a εὐρύνουϲα V 14^a εὐτραφ.. V^1, φοῦϲ V^2 in marg. 17^a. 18^a μέλη — ἀντὶ humiditate deleta in textu rescrps. V^2 22^a de κνίϲη v. ann. crit. ad p. 251, 5^b

2^b δεῖται L 2^b. 3^b ἔλδειν codd.; corr. Kamm., p. 109 5^b τὰ εὐτρ. BL, quod correxi 13^b ἀλείφατο L 15^b κνίϲϲη ⟨η in ras. supra ϲ scrpt.⟩ μέλη B 17^b λαβόντεϲ coni. Kamm. 18^b μέρη pro κρέη coni. Kamm. 22^b verbo κνίϲῃ in textu cod. B ι postea subscriptum esse videtur; Lp c. l. κατά τε κνίϲη

2 Cf. Et. M. 576, 20: *μελδόμενος· τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν ἐστὶ τὸ τὰ μέλη ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν, οἷον μελέδειν, κατὰ συγκοπήν.*

3 sqq. Hermogenem ita interpretatum esse perhibet schol. B h. v., p. 253^a, 7.

14 sqq. v. ad lin. 18—21.

16 sqq. (16. 17) Aristarchum notare consuevisse *τὸν ποιητὴν δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαβεῖν* constat (v. Friedl., Ar. p. 22), a cuius ratione mira illa quae h. l. affertur interpretatio toto caelo distat.

18—21 Quae verba uncinis inclusimus, quoniam eandem interpretationem continent, quae lin. 7—13 proposita est, a scholio eo certe quo leguntur loco aliena sunt; quaestio Vatic. verbis illis, quorum sententiam reddunt, subiungit (lin. 14. 15). Ceterum non multum refragabor, si quis omnia illa, quae inde a lin. 14 leguntur, alterum scholium esse contenderit, quod de eadem re de qua superiora agens casu cum illis coaluerit.

22 sqq. Scholia e regione posita, quae inde a lin. 13 sq. ad verbum paene

τῷ ν̄ Ἀρίϲταρχοϲ. τὸ δὲ μελδό-
μενοϲ ἀντὶ τοῦ τήκων. κνίϲη δὲ
πᾶν τὸ πιμελέϲ. τινὲϲ δὲ οὐδετέρωϲ
ἤκουον, ἵν' ᾖ τὰ κνίϲη, ὡϲ τὸ Τηλέ-
5 μαχοϲ τεμένη νέμεται (λ 184).
ἀλλ' ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ ἡ κνίϲα θη-
λυκῶϲ εἴρηται. Ἑρμογένηϲ δὲ ἐν
τῷ περὶ τῶν ε' προβλημάτων γρά-
φει κνίϲῃ μελδόμενοϲ, ἵν' ᾖ·
10 τῇ κνίϲῃ λιπαινόμενοϲ, ὡϲ τὸ μέλη
ἤλδανε ποιμένι λαῶν (ϲ 70)·
μέλδειν δὲ κυρίωϲ τὸ τὰ μέλη ἄλ-
δειν ἢ ἀλδάνειν. κνίϲα δὲ ϲημαίνει
τὴν ἐκ τῶν κρεῶν ἀναθυμίαϲιν, ὡϲ

f. 39a, Π, Lp f. 73a): Ἀρίϲταρ-
χοϲ τὰ κνίϲϲη οὐδετέρωϲ ἀκούει,
καίτοι εἰπὼν οὐδὲν ἀδιαίρετον εἶναι
τῶν εἰϲ ο̄ϲ̄ ληγόντων οὐδετέρων
παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν·
τείχεα γὰρ καὶ βέλεα λέγει. ἀλλ'
ὥϲπερ τὰ τεμένη ἀδιαιρέτωϲ εἴρη-
κεν, ὡϲ τὸ Τηλέμαχοϲ τεμένη
νέμεται, οὕτω καὶ τὰ κνίϲϲη. καὶ
ἔϲτιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἑνικόν· τὸ
κνίϲϲοϲ ὀπτῶν ὀλλύειϲ τοὺϲ
γείτοναϲ (Mein., fr. com. IV,
p. 687). πλεονάζει δὲ Ὅμηροϲ τῇ
θηλυκῇ προϲηγορίᾳ. ϲημαίνει δὲ καὶ

12a ἄλδειν sensu postulante ex ἔδειν mutavi

2b κνίϲη, altero ϲ spr. lin. addito, B; κνίϲη Lp 11b κνῖϲϲοϲ L ὄπτων Lp
13b πλεον. γὰρ Ὅμ. L 14b sqq. καὶ ϲημ. κ. τ. ἀν. τ. ἐκ τῶν κριῶν (sic) L

concinunt, in iis quae antecedunt ita comparata sunt, ut utrumque sibi propria habeat, quibus alteri praestet. Velut cum schol. *B* 423 de plurali verborum in *ος* terminantium numero plenius quam *Φ* 363 agat, longe illo ea re inferior est, quod ipsum Aristarchum *κνίσση* legisse vult, qua de re recte Hoffmann, Il. XXI et XXII, prolegg. p. 233 not., iudicavit. Tertiae cuidam recensioni debetur schol. Vict. f. 397a (*Φ* 363), de quo in Proleg. cap. IV pluribus egi: *σὺν τῷ ν̄ Ἀρίσταρχος κνίσην, τὸ* ⟨*τὸν* cod.⟩ *δὲ μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τήκων, κνίσην δὲ πᾶν τὸ πιμελές. τινὲς δὲ οὐδετέρως ἤκουον τὰ κνίση καὶ τὸ μελδόμενος ἀντὶ ἐνεργητικοῦ τοῦ μέλδων, ὅ ἐστι τήκων· ἀλλ' οὐδὲν τῶν εἰς ο̄ς̄ οὐδετέρων ἀδιαίρετόν ἐστι παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν· τείχεα γὰρ καὶ βέλεα λέγει. τί οὖν ἐστι τὸ Τηλέμαχος τεμένη νέμεται; οὕτως οὖν καὶ τὰ* ⟨*τῇ* cod.⟩ *κνίση μελδόμενος. ἀλλ' ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ ἡ κνίσα θηλυκῶς εἴρηται. Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε' προβλημάτων γράφει κνίσῃ μελδόμενος, ἵν' ᾖ τῇ κνίσῃ μελδόμενος* ⟨*μελδόμενον* cod.⟩. *τινὲς δὲ κνίσῃ μελδομένου, ἵν' ᾖ* ⟨*δὴ* cod.⟩ *συὸς τηκομένου τὴν κνίσαν. μέλδειν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἔδειν. ἄμεινον δὲ τῃ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι· κνίσῃ μελδόμενος ἀντὶ τοῦ λιπαινόμενος. καὶ ἔστι μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τὰ μέλη ἀλδόμενος, ὡς ἀλλαχοῦ· μέλη ἤλδανε ποιμένι λαῶν. σημαίνει δὲ ἡ κνίσα καὶ τὴν ἐκ τῶν κρεῶν ἀναθ. ὡς ὅταν κτλ.*, verbo paene tenus cum schol. B p. 254, lin. 1—10 congruentia (reliqua v. ad p. 254, 11).

5 (8) Cf. HQ *λ* 185: *τεμένη*] *σεσημείωται τὸ ὄνομα ἀδιαιρέτως ἐξενεχθέν*, quae verba Aristarchi rationem reddere, Hoffmann l. c. recte negavit.

10b sqq. †Paris. 2766, v. ad p. 251, 23 sqq.

13 (14) sqq. †A *A* 317 c. l. *κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν: δοκεῖ ἡ λέξις τέσσαρα σημαίνειν, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ, αὐτό τε τὸ λίπος καὶ τὸν ἐπίπλουν καὶ τὸ κρέας καὶ τὴν ἀναθυμίασιν* ..... (verbo tenus paene idem Matr. An. Gr. II, p. 420, 19, Epimer. ap. Cramer., An. P. III, p. 347, 31, An. Oxon. I, p. 220, 1, Et. M. 522, 28, et, omisso Porphyrio auctore, Et. Gud. 331, 48). — †L f. 13a (id. schol. min.) ibid. *ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τέσσαρα, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ, αὐτὸ τὸ λίπος καὶ τὸν ἐπίπλουν κτλ.* — †Lp f. 59a ibid. (c. l. *κνίση δ'*

ὅταν λέγῃ· καὶ τότε με κνίςης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀυτμή (μ 369) καὶ κνίςη δ' οὐρανὸν ἷκε (Α 317). σημαίνει δὲ καὶ τὸ λίπος, ὡς ἐπὶ τῶν γαστέρων ἔφη· ἐμπλείην κνίςης τε καὶ αἵματος (σ 118). σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐπίπλουν, ὡς ὅταν λέγῃ· κατά τε κνίςῃ ἐκάλυψαν δίπτυχα ποιήσαντες (e. c. Α 460). [διπλᾶ γὰρ τὰ κνίςη ποιήσαντες τοὺς μηροὺς ἐκάλυψαν. δίπτυχα δὲ αὐτὰ τὰ κνίςη· ἐπειδὴ γὰρ δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες ἑκάτερον τῶν μηρῶν θατέρῳ μέρει τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον. ςιάλοιο δὲ τοῦ ἐντροφίου καὶ ςιτευτοῦ.]

τὴν ἀναθυμίαςιν τῶν κρεῶν, ὡς ὅταν λέγῃ· καὶ τότε με κνίςςης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀυτμή καὶ κνίςςη δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλιςςομένη περὶ καπνῷ. σημαίνει 5 καὶ τὸ λίπος, ὡς ἐπὶ τῶν γαστέρων ἔφη· ἐμπλείην κνίςςης τε καὶ αἵματος. σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπλουν, ὡς ὧδε· κατά τε κνίςςῃ ἐκάλυψαν δίπτυχα ποιήσαν- 10 τες. [διπλᾶ γὰρ ποιήσαντες τὰ κνίςςη τοὺς μηροὺς ἐπεκάλυψαν. δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπεὶ γὰρ δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες ἑκάτερον αὐτῶν θατέρῳ 15 μέρει τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον.]

365. ad v. 343 sqq.

**B f. 287^b ad ςάλπιγξεν. L f. 446^b, *Π*.

388 sqq. τὸ ἀμφὶ δὲ ςάλπιγξεν μέγας οὐρανός, ἄιε δὲ Ζεύς, ἐγέλαςςε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοςύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς 20

2^a ἡδὺς in ἡδεῖ' mutavit non B aut *B sed alia quaedam manus 3^a ἷκε, ι in ras., B 14^a μηρῶν, η e corr., B

3^b ἀφήλυθεν Lp 4^b ἵκεν B, ἧκεν L; ἵκεν λιςςομένη Lp 5^b δὲ post σημ. ins. Lp 6^b λῖπος B 8^b δὲ post σημ. ins. Lp 10^b Lp, verbis δίπτυχα ποιήσαντες in lemm. positis, nov. schol. inc.: διπλῶς γὰρ ποιήσαντες κτλ. 13^b ἐπάγει (pro ἐπεὶ) γὰρ L 16^b τῆς ἐπίπλου L

19 L inc.: εἰς τὸ ἀμφὶ δὲ κτλ. 20 ἐγέλαςε B, γέλαςε L

οὐρανὸν ἷκεν): κνίσσην σημαίνειν τέσσαρα, τὸ λίπος, τὸν ἐπίπλουν, τὸ κρέας καὶ τὴν ἀναθυμίασιν, ὁ Πορφύριός φησιν. In quibus operae pretium est animadvertere quattuor e Porphyrio afferri huius verbi notiones, cum in scholiis supra allatis et consentiens quidem cum Apollonio (v. *κνίσης*) et Hesychio (v. *κνῖσα*), tres commemoret. Error ex iis quae p. 253^a, 2 sq. leguntur: *κνίση δὲ πᾶν τὸ πιμελές,* oriri potuit.

10 sqq. Verba uncinis inclusa, quae in cod. Lp recte ab iis quae antecedunt separantur, a Porphyrio vel eam ob causam abiudicanda sunt, quod in iis *τὰ κνίση*, quam formam ille supra (p. 251, 21; 253^a, 6) repudiaverat, probatur.

11 sqq. Postrema scholii verba in Victor. codice (v. ad p. 252, 22 sqq.) ita leguntur: *διπλᾶ γὰρ ποιήσαντες τὰ κνίση τοὺς μηροὺς ἐπεκάλυψαν. δίπτυχα αὐτὰ κνίση πάντες ⟨ποιήσαντες ?⟩. ἐπεὶ γὰρ δύο οἱ μηροί — τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον. καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἑνικὸν οὐδέτερον· τὸ κνίσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.*

19 sqq. † B f. 81^a ad *ἔχθιστος* E 890 (id. Lp f. 119^b c. l. *ἔχθιστος δέ μοί ἐσσιν* L f. 124^a): ... *ἄχθεται δὲ αὐτῷ (τῷ Ἄρει), οὐχ ὅτι ἔριδι χαίρει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς γελᾷ ὅθ' ὁρᾶτο* ⟨*ὡρᾶτο* Lp⟩ *θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας, ἀλλ' ὅτι ἀεὶ καὶ πάνυ....* Cum eadem quaestione haud scio an cohaereant quae ap. Eust.

ἔριδι ξυνιόντας δοκεῖ ἐναντίον εἶναι τῷ ὑπὸ Διὸς λεγομένῳ πρὸς Ἄρεα [ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν], αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε (Ε 890. 91). ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ αἰεὶ προσκείμενον τὴν διαφωνίαν ἔλυσεν.

5 407. ..... εἰ οὖν ἑπταπέλεθρος ὁ Ἄρης, πῶς τὸ δόρυ Διομήδους τρῶσαι αὐτὸν δύναται κατὰ κενεῶνος (Ε 857); ὅτι νῦν ἀνδρὶ εἴκασται· πάρα γάρ οἱ κεῖνος Ἄρης, φησί, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς (Ε 604) ...

B f. 80ª ad νείατον Ε 857. Lp f. 118ª. L f. 122ª.

... εἰ δὲ ζητοίης, πῶς Διομήδης ἔφθασε τρῶσαι τὸν τηλικοῦτον, 10 ἴσθι ὡς συνεργούσης Ἀθήνης.

B f. 288ª ad πέλεθρα h. v.

443 sqq. ... πῶς δέ, φησίν, Ἀπόλλων μὲν οὐ μέμνηται τῆς παρὰ Λαομέδοντι θητείας, Ποσειδῶν δὲ μνήμην τούτου ποιεῖται; καὶ ῥητέον ὅτι Ποσειδῶν εἰκότως· καὶ γὰρ Ἕλλησι βοηθεῖ καὶ προσέτι τῇ μνήμῃ παροξύνεται· Ἀπόλλων δὲ οὐ μνησικακεῖ, διότι μᾶλλον τιμᾶται παρ' 15 αὐτῶν· πᾶσα δὲ χάρις, κἂν ᾖ τελευταία, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι (Thuc. I, 42, 3).

A f. 278ᵇ c. l. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ (v. 445). L f. 448ª. **B f. 288ᵇ ad μισθῷ.

506. ἀφελὴς ἡ διάθεσις καὶ μὴ πρέπουσα γυναικὶ καὶ μάλιστα παρθένῳ. ἢ τάχα ὡς θυγάτηρ τοῦτο ποιεῖ. ἡ δὲ Ἀφροδίτη οὐκ ἐν τοῖς

B f. 290ª ad γούνασι. L f. 449ª.

---

1 δοκεῖ τοῦτο ἐναντίον εἶναι καὶ ὑποδιαλεγομένῳ πρὸς τὸν Ἄρ. L 2 quae uncinis inclusa sunt sensu flagitante addidi; codd. om. 4 τὸ γὰρ ἄιε codd.; corr. Bkk. λύει L, ubi subiungitur: εὖ δὲ πόλεμον θεῶν κελεύσματι οὐρανοῦ διήγειρε κτλ., quae, cum in cod. B (IV, p. 271, 30—34) minime cum iis quae edidimus cohaereant, ad Porphyrium referre non audeo; e libro Leidensi simillimo Dindorfius, Phil. XVIII, p. 346, Porphyrio tribuit 5 B praemittit: κατὰ τὸ ἔσχατον τῆς λαγόνος, ἤτοι τὸ ἐνδότατον, quae LLp om.; Lp (c. l. νείατον ἐς κενεῶνα) etiam οὖν om. ἑπτάπλεθρος Lp 5. 6 τὸ Διομ. δόρυ L; πῶς φθάνῃ τὸ δόρυ (e corr.) Διομ. τρία πλέθρα; ὅτι νῦν κτλ. Lp (id. Vict. ap. Bkk.) 7 εἴκασται· καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος κτλ., om. φησί, Lp 11 schol. **B, signo scholii finiti eraso, subiunctum est scholio prioris manus: μισθὸς λέγεται ἡ ἐλαχίστη ἀμοιβή, παρὰ τὸ μεῖον. ῥητῷ δὲ τῷ ὡρισμένῳ· ὅθεν καὶ αἱ ὡρισμέναι συνθῆκαι ῥηταὶ (sic) καλοῦνται schol. A praemittit: ἐπὶ ὡμολογημένῳ καὶ ὡρισμένῳ μισθῷ, L ἀπορία (id. lin. 12 λύσις ins.) φησὶν om. B μὲν om. BL 11. 12 τῆς περὶ Λαομέδοντος θητ. L 12 μνήμην om. L τούτου μνείαν ποιεῖται B 12. 13 ῥητέον οὖν ὅτι B 13 μὲν post Ποσ. ins. BL 13. 14 καὶ προσέτι παρ. τῇ γνώμῃ L, καὶ — παροξ. om. B 15 κἂν τελ. ᾖ B δύν. μείζω ἐγκλήματα λῦσαι BL 18 pro τοῦτο ποιεῖ L ridiculo errore: τοῦ Ταντάλου

Φ, p. 1242, 45 sqq., de Iove adspectu pugnantium gaudente leguntur, quorum pars etiam in scholiis nostris exstat; sed res parum certa est.

9. 10 Id. schol. L f. 447ᵇ ad Φ 407 (praemissis, ut in schol. B, verbis nonnullis de mensura plethri agentibus): ... *εἰ δὲ ζητήσεις πῶς ὁ Διομήδης κτλ.*

11 sqq. Id. schol. min. h. v.

17 sqq. Collato schol. Vict. (f. 401ª): *ἀφελὴς ἡ διάθεσις καὶ παρθένῳ πρέπουσα. Ἀφροδίτη δέ, ὡς γεγαμημένης τῆς Διώνης, ἐκείνης* ⟨*ἐκεῖ δὲ* cod.⟩ *ἐν γούνασι πίπτει διὰ τὸ καταπονεῖσθαι τῇ πληγῇ* (eadem ap. Eust. Φ p. 1249, 23 sqq.), dubitari potest an quaestionis forma extrinsecus scholio sit addita.

γόναςι τοῦ Διός, ἀλλ' ἐν τοῖς τῆς Διώνης, καίτοι γεγαμημένη οὖςα (Ε 370). πῶς δὲ ἡ μὲν ἐμπίπτει, ἡ δὲ ἐφέζεται; ὅτι ἐκείνη διὰ τὸ καταπονεῖςθαι τῇ πληγῇ ἐφέζεςθαι οὐ δύναται.

**B f. 291a ad ἀπαειρόμενον. Cf. Phil. XVIII, p. 346, *Π.*

563. τὸ μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήςῃ μετενήνεκται ἀπὸ τῶν πλεόντων καὶ ἐπαιρόντων τοὺς ἱςτούς· ἱςτὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοςθε μεςόδμης ςτῆςαν ἀείραντες (β 424). οὕτω δὲ λέγουςι καὶ τὸ ἐπαίρειν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεςςήνιοι ἄνδρες ἄειραν (φ 18) ἀντὶ τοῦ ἀείραντες ἀπήλαςαν.

X

3. Π 68.

B f. 293a ad μεμαώς. L f. 453a.

36. ἄξιον ζητήςεως, πῶς ἀπόντος Ἀχιλλέως μηδεὶς πολεμεῖ Ἕκτορι. ἢ τάχα ςυνεπορεύοντο αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀριςτεῖς διώκοντι Ἀπόλλωνα. Μεγακλείδης δέ φηςι ταῦτα πάντα πλάςματα εἶναι.

38. Γ 306.

B f. 293b ad νέῳ. Vict. f. 406b.

71. δοκεῖ τοῦτο προτρεπτικὸν εἶναι μᾶλλον ἐπὶ θάνατον ἢ ἀποτρεπτικόν· καίτοι φαίνεται βουλόμενος πείθειν τὸν Ἕκτορα εἰςιέναι εἰς τὸ τεῖχος καὶ μὴ ὑπομένειν τὸν Ἀχιλλέα. ῥητέον δὲ ὅτι τῷ ἅπαξ ἀναγκαςθέντι ἀποθανεῖν νέῳ τοῦτο ἔοικεν, ὁ δὲ τὸν ἐκ προπετείας ὑφίςτατο θάνατον. διό φηςι ςαφηνίζων τὸν νοῦν· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅττι φανήῃ (v. 73), ὡς ἄρα καλὸν τὸ ἀποθανεῖν ὑπὲρ πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπὶ λυςιτελείᾳ τῶν προςηκόντων, ἵν' ᾖ· πάντα δὲ τὰ τῆς αἰκίας καλά εἰςι τῷ θανόντι, ἐὰν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν καλόν τι φανῇ καὶ λυςιτελές· ςὺ δέ, φηςί, ῥιψοκινδύνως ταῦτα βούλει παθεῖν, οὐκ ὠφελῶν τοὺς οἰκείους.

*B f. 295a ad ἵκανον. L f. 457a, *Π.*

147. 48. ζητοῦςί τινες, πῶς τὸν Σκάμανδρον ἀπὸ τῆς Ἴδης εἰπὼν

---

1 post Διός L ἐφέζετο ins. 5 ἱςτούς ἱςτόν δὲ B 10 πῶς εἰπὼν ὁ Ἀχ. μηδεὶς κτλ. L 12 Ἀπόλλωνι L οὖν φηςι L 19 φανήῃ, ι sub alter. η eras., B

---

2 sqq. Cf. B *E* 371 (id. Lp f. 109a c. l. *ἡ δ' ἐν γούνασι* E 370): .... *διὰ δὲ τὸ τρυφερὸν τῆς δαίμονος π ῖ π τ ε ν εἶπεν, ἅμα* ⟨δὲ ins. Lp⟩ *καὶ τὴν ἐκ τοῦ τραύματος παρειμένην ἐμφῆναι θέλων.*

4. 5 Prima verba, reliquis omissis, schol. Vict. (f. 402b) iis quae schol. B ad h. v. habet (IV, p. 278, 6 Dind.) subiungit: *ἀπαειρόμενον] ἀντὶ τοῦ ἀπαίροντα ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν τῶν ἐπαιρουσῶν εἰς τὸν πλοῦν τοὺς ἱστούς.*

10 sqq. Scholium in Victor. (f. 404b) cum schol. B (IV, p. 282, 9—12) confusum. — Ceterum ex eadem quaestione qua schol. v. 165 et 201 excerpta sunt petitum esse videtur, v. ad p. 257, 11 sqq.

21 sqq. Paullo facilior intellectu †Eust. *X*, p. 1257, 50: *τινὲς δὲ τὸ ὅττι φ α ν ε ί η ἄλλως νοοῦσι, λέγοντες, ὅτι τὸ μὲν ῥιψοκίνδυνον αἰτιᾶται ὁ γέρων ὡς ἀνωφελές, καλὸν δὲ λέγει εἶναι τῷ ἐν μάχῃ πεσόντι ὅ περ ἂν φανείη, ἤγουν τὸ κυρίως καλόν, καὶ ὅπερ ἂν φαίνοιτο ἤτοι περιφανὲς εἴη.*

24 sqq. Idem fere Vict. v. 147 (f. 410a): *ἀλλὰ* ⟨leg. videtur *ἄλλως.*⟩ *καὶ πῶς ἐν τῇ M ἀπὸ τῆς Ἴδης φησὶν ἔχειν αὐτὸν τὰς πηγάς; ῥητέον οὖν ὅτι νῦν*

ῥεῖν — κατηρίθμητο γὰρ δῖός τε Cκάμανδρος (Μ 21) τοῖς ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσιν — ὕστερόν φησιν·

κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
δοιαὶ ἀναΐσσουσι Cκαμάνδρου δινήεντος,

5 ὑπὸ τὸ τεῖχος τὰς πηγὰς τοῦ Cκαμάνδρου λέγων ῥεῖν· μάχεται γὰρ δὴ τὸ ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν τὰς πηγὰς εἶναι τοῦ Cκαμάνδρου τῷ ἐκ τῆς Ἴδης αὐτὸν λέγοντι ῥεῖν. λύεται δὲ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἐξ. ἔστι γὰρ τὸ πλῆρες, ὅτι πηγαὶ δύο ἐκ τοῦ Cκαμάνδρου ἀνίασι κατὰ τὸ πέδον, ἀλλ' οὐχ ὅτι τοῦ Cκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ
10 πεδίῳ πηγαί.

165 sqq. . . . . . πῶς δέ, φασίν, ὁ ποδωκίστατος πάντων οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἕκτορα; πρόχειρον μὲν οὖν τὸ λέγειν ὅτι Ἀπόλλωνα ἔχει συμμαχοῦντα, καὶ ὅτι ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἄριστός ἐστι, πλὴν κέκμηκεν ὑπὸ Ξάνθου καὶ Ἀγήνορος (Φ 571 sqq.), ὁ δὲ Ἕκτωρ καὶ ἀναπέπαυται

B f. 295[b] ad περιδινηθήτην v. 165. Vict. f. 410[b].

1 δίοσι Cκάμ. L 2 προρρέουσιν BL (B alter. ρ suprascrpt.) 3 καλλιρόω B ἔνθα τε L 6 τείχεος ante ὑπὲκ add. Kamm., p. 119 7 ἐκ τῆς λέξεως τῆς ἐξ L 13. 14 συμμ. καὶ τοῦτο δὲ λέγεται ὅτι ὁ μὲν Ἀχ. ἀνάριστος πενθήρης προκαμὼν ὑπὸ Ξ. κτλ. Vict.

φησι τὰς πηγὰς ταύτας ἀναβλύζειν ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἡ ἀπό· ἀπὸ Σκαμάνδρου. Ubi quae adduntur: *οἱ δὲ τοπικώτερον ἱστοροῦντες δύο λιβάδας εἶναι ἑτέρας τῶν ἀπὸ τῆς Ἴδης πηγῶν, ἃς εἰς τὸν Σκάμανδρον ἐμβάλλειν κτλ.*, difficile dictu est utrum e pleniore quae olim exstiterit quaestione petita an aeque atque alia nonnulla, quae eodem schol. continentur, aliunde (velut e Strab. XIII, p. 602 C, vel ex iis, quos Eust. *X*, p. 1263, 40, secutus est) addita sint. Idem dicendum de B f. 295[a] ad *κρουνώ* (id. L f. 457[a]): ... *νῦν δὲ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόρροιαι· ὁ γὰρ Σκάμανδρος κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἴδης ῥεῖ, πρὸ τ'* ⟨e *τριῶν*, i. e. *γ'*, correxi, schol. Vict. statim afferendum et Eust. l. c. secutus⟩ *τῆς Ἰλίου σταδίων, ὑπόγειος δὲ γινόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδίδωσι πηγάς, ἀφ' ὧν οἱ κρουνοί. εἰς δὲ τὸ Σκαμάνδρου λείπει ἡ ἀπό, ἵν' ᾖ· ἀπὸ Σκαμάνδρου* ...., et de Vict. l. c.: *αἱ δὲ ἀληθιναὶ πηγαὶ Σκαμάνδρου κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἴδης πρὸ τ' σταδίων τῆς Ἰλίου εἰσίν. ἴσως δὲ ὑπόγειος ῥέων ἐξ Ἴδης ὧδε ὁρᾶται. ἀλλὰ καὶ πῶς κτλ.* (v. ad p. 256, 24 sqq.).

8 sqq. Sequitur Aristarchum (Ariston. v. 148). Eadem interpretatio ap. Strab. l. c., Demetrio Scepsio (Strab. I, p. 58 C), ut videtur, auctore usum.

11—p. 258, 12 Scholia haec omnia e quaestionibus derivata esse et inter se cohaerere veri simillimum est. Etenim cum *Ἕκτορος δίωξιν* inter problemata Aristoteles, poet. 25, p. 1460 *β* 26 (cf. 24, p. 1460 *α* 15) afferat, et de rebus cum eo problemate artissime cohaerentibus Peripatetici duo, Megaclides et Diocles, egerint, quorum alter etiam in quaestione ad v. 36 relata commemoratur, ex uno haec omnia fonte *ζητήματα* Peripateticorum complexo, de quo in Proleg. cap. III, 2. 3 egi, Porphyrius petiisse videtur. Accedit, quod ex Ariston. v. 202. 208. 251 constat, non solum v. 165 sqq., sed etiam v. 208 inter *ζητούμενα* s. *ἄπορα* habitos fuisse. — Eust. *X*, p. 1765, 45, iisdem fere quae nobis praesto sunt usus est, sed ita ut de uno Achillis et Hectoris cursu egerit.

12 Idem Aristarch. ap. Ariston. v. 202: ... *λέλυκε δὲ αὐτὸ ὁ ποιητής, ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐβοηθεῖτο.*

παρὰ τῷ τείχει καὶ περὶ ψυχῆς τρέχει. οὐκ ἦν τε ἐξ εὐθείας ἡ δίωξις τῷ Ἀχιλλεῖ προϋποτρέχοντι παρεκκλίνοντα τὸν Ἕκτορα.

A f. 286ᵃ v. 201. L f. 458ᵃ ibid. πῶς τάχιστος ὢν ὁ Ἀχιλλεὺς οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἕκτορα; καί φασιν οἱ μὲν ἐπίτηδες αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καταπεπονῆσθαι πολλῷ πόνῳ πρότερον, ἵν' ὥσπερ ἐν θεάτρῳ νῦν μείζονα κινήσῃ πάθη, οἱ δὲ 5 ὅτι, τὸν ἐνδοτέρω καὶ πρὸς τῷ τείχει δρόμον Ἕκτορος ποιουμένου, Ἀχιλλεὺς διπλάσιον ἔκαμεν ἔξωθεν περιθέων.

B f. 296ᵇ ad ἀνένευε v. 205. (205). Μεγακλείδης πλάσμα εἶναί φησι τοῦτο τὸ μονομάχιον. πῶς γὰρ τοσαύτας μυριάδας νεύματι Ἀχιλλεὺς ἀπέστρεφεν (v. 205);

B f. 296ᵇ ad κρουνοὺς v. 208. L f. 458ᵃ. (208). Διοκλῆς φησιν ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντι εἰς 10 τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι [τετράκις, ὅταν τρεῖς συμπληρώσῃ κύκλους]. τρεῖς γὰρ ποιήσαντες κύκλους τοῦτον ποιοῦσι τέταρτον.

183. Θ 39. 40.

201. v. 165 sqq.

205. ibid. 15

208. ibid.

210. ad Θ 70, p. 118, 1.

B f. 297ᵃ ad στέομεν. L f. 459ᵃ c. l. στέωμεν. 231. ἄτοπον θεὸν οὖσαν πλανᾶν τὸν Ἕκτορα. ἢ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κἀκεῖνος ἐπέθετο ⟨ἐπείθετο L⟩ Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ ⟨Πατρόκλῳ μαχομένῳ Vict. f. 412ᵃ⟩. 20

B f. 298ᵇ ad κατηφήσας. L f. 461ᵃ. 293. . . . . . ἀεὶ δὲ δύο ἔχων δόρατα — πάλλων γάρ φησιν ὀξέα δοῦρα (Z 104. Λ 212) — πῶς νῦν οὐκ ἔχει; ἢ κατὰ τὸ σιωπώμενον θάτερον ἐν τῷ δρόμῳ πρὸς βάρος ὃν ἀπεβάλετο.

B f. 299ᵃ ad ἵσταται. Vict. f. 413ᵇ. 318. καὶ μὴν τῶν πλανήτων ἐστίν, ἤτοι τῆς Ἀφροδίτης. ἢ οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνίσταται, ἀνατέλλει· ἢ πρὸς τὴν ἡμῶν φαντασίαν, καθὸ οὐ 25 δυνάμεθα συνιδεῖν τὸν δρόμον αὐτοῦ.

B f. 300ᵇ ad παιήονα. L f. 463ᵇ. 391. . . . . . πῶς δὲ τὸν πολέμιον Ἀπόλλωνα ὑμνεῖ, οὗ ὁ ὕμνος;

2 προϋποτρέχοντι καὶ ἐκκλίνοντι τὸν Ἕκτορα τῆς πόλεως Vict. 3 A c. l. ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, L, praem. ἀπορία. om. πῶς 3. 4 Ἕκτορα. λύσις. τὰ μὲν ἐξεπίτηδες ὑπὸ τοῦ π. κτλ. L 6 ἐντότερον L 11. 12 τετράκις — κύκλους om. BL; e Vict., ubi τρεῖς — τέταρτον (lin. 12) om., add. Bkk. 27 BL praem.: οὐ μόνον συμποτικὴ καὶ μετ' ὀρχήσεως ἡ πάλαι μουσική, ἀλλὰ καὶ εἰς θρήνους ἐπιτηδεία

8. 9 Aliter Vict. f. 411ᵃ (v. 205): *Μεγακλείδης πλαστὴν εἶναι τὴν μονομαχίαν φησι· πῶς γὰρ τὰ Ἡφαιστότευκτα ὅπλα εἰσίν*; (excidisse videntur nonnulla).

10—12 Cf. Ariston. v. 251.

21—23 Aliam recensionem sapit Vict. f. 413ᵃ: .... *ἀεὶ δὲ δύο ἔχει δόρατα· πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα· δοιὰ δὲ χερσὶ δοῦρ' ἔχε* (*M* 464). *πῶς οὖν οὐκ ἔχει νῦν δύο; ἢ κατὰ τὸ σιωπ. ἔοικε θάτερον ἀποβεβοληκέναι ἐν τῷ δρόμῳ.*

24. 25 †Eust. *X*, p. 1271, 27.

27 sqq. Quod p. 17, 17 significavi, pertinere huc schol. *Λ* 473, vereor ut recte se habeat. Quae enim in codd. BLLp ibi leguntur (ad *παιήονα*): *οὔτε τὸν Ἀπόλλωνα οὔτε τὸν ἰατρὸν τῶν θεῶν, ἀλλὰ τὸν ὕμνον*, quamvis bene huic

ἢ ὡς Τρῶες Ἀθηνᾶν εὐμενίζονται (Z 87), οὕτως οὗτος τὸν θεόν· οὐδεὶς γὰρ ἐχθρὸς εἶναι δύναται θεῷ. ἢ εὕρημα μὲν αὐτοῦ ὁ παιάν, οὐ πάντως δὲ ἀεὶ εἰς αὐτὸν ᾀδόμενος.

397. Ω 15.

5 406 (et 431 ap. Dind. vol. II, p. 244, 27). v. 466 sqq.

431. τί νυ βείομαι, τουτέστιν εἰς τί βιώσομαι. τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνειν τὸν ζῶντα ἐπὶ τὴν γῆν· ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον (Z 113). ὅτι γὰρ ζῶντα λέγει ἕκαστον ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζειν· ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει (P 447). αἰῶνα δὲ λέγει τὸν 10 ἑκάστου βίον· ἐκ δ' αἰὼν πέφαται (T 27), ἔφθαρται δὲ αὐτοῦ ὁ βίος, καὶ μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών (Δ 478), ὅπερ ἐν ἄλλοις· ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο (Ω 725), ἀπὸ τοῦ βίου νέος· οὐ γηράσας τὸν βίον οὐδὲ τὸν αἰῶνα καὶ βίον πολυχρόνιον ἔσχες. καὶ πάλιν φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς (X 58), ὅμοιον τῷ γλυκὺς αἰών (ε 152). 15 καὶ τίς ὁ αἰὼν ἐξηγούμενος· τῇ περ ῥηίστη βιοτή (δ 565). τὰ δὲ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα βίοτος· βίοτον δέ τοι ἄλλοι ἔδουσι (ν 419)· καὶ ζωήν· ἦ γάρ οἱ ζωή ἦν ἄσπετος, οὔ τινι τόσση (ξ 96).

447 sqq. ἐζήτηται πῶς τοσούτου γενομένου θορύβου μόλις Ἀνδρομάχη προῆλθεν. φασὶ δὲ ὡς ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐπίπληξις 20 ἡ ἐν τῇ Z (490 sqq.) σωφρονεῖν αὐτὴν ἀναγκάζει.

466 sqq. πῶς Ἑκάβη μὲν οὐ πίπτει, Ἀνδρομάχη δὲ τοῦτο πάσχει;

**B f. 301ᵃ ad βείομαι. L f. 465ᵃ, Π.· A c. l. κωκυτοῦ δ' ἤκουσε. **B f. 301ᵇ ad κωκυτοῦ. A v. 431. L f. 465ᵃ.

3 πάντως, ως in ras., B 6 τινυ β. αἰνὰ παθοῦσα L 7 ποτὶ L 8 τὸ post λέγει ins. codd.; omisi ὅσσά τε B 10 ἔφθαρτο L 11 ἄνερ B, ἄνερος ⟨ος spr. lin. addit.⟩ L 15 τῆς περ L 17 post τόσση add. L: τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνειν· ζήτει εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ Z 18 A praemittit: ἀντὶ τοῦ θρήνου ἤκουσεν, tum ἐζήτηται δὲ κτλ. 19 ῥητέον οὖν ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐπιζήτησις σωφρονεστέραν αὐτὴν ποιεῖ B

loco conveniant, Aristarcheis (A *Α* 474: *ὅτι παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον*) similiora sunt, quam ut Porphyrio tribui possint. — Ceterum cf. cum iis quae h. l. edidimus † Vict. f. 415ᵇ: *πῶς τὸν πολέμιον Ἀπόλλωνα ᾄδει; ἢ ὡς Τρῶες Ἀθηνᾶν εὐμενίζονται τὸν θεόν· ἢ εὕρημα μὲν αὐτοῦ ὁ παιάν, οὐ πάντως δὲ εἰς αὐτὸν ὁ ὕμνος. μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ δράκοντος αὐτὸν ἐξεῦρεν.*

6 sqq. Quaestio non tam de *βείομαι*, quod etiam Aristarchus *βιώσομαι* esse voluit (Hoffm., prol., p. 309), quam de verborum *βίος, αἰών, βιοτή* sim. (de *βίοτος* v. Plut. de poet. aud. 6) notione instituta esse videtur; quae quo loco oblato orta sit indagari nequit.

6. 7 Cf. Et. M. 196, 16; 198, 7.

18—20 Aristarchum sequitur adversus eos, qui dicerent *ὅτι ἀσυμπαθὴς ἡ Ἀνδρομάχη ἐν τοσούτῳ θορύβῳ κατ' οἶκον ἀτρεμοῦσα κτλ.*, eadem ratione usum (Ariston. v. 440). — Cum schol. A schol. min. congruit.

21 sqq. Primum et secundum scholium ex eadem quaestione fluxisse, ex † Eust. *X*, p. 1278, 35 sqq., sequitur. Quod tertio loco posuimus verbo *καί*, quo incipit, cum iis cohaeret.

21—p. 260, 3 Cum schol. L schol. min. v. 431 congruit.

ῥητέον οὖν ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον καὶ ἐκ προσαγωγῆς δεξαμένη τὸ πάθος οὐχ ἡττήθη τῷ κακῷ τοσοῦτο, Ἀνδρομάχη δὲ ἀπροσδοκήτως ἐμπεσὸν εἰκότως ἐπεκράτησεν.

B f. 300[b] ad v. 406. οὐ λειποψυχεῖ (ἡ Ἑκάβη) ὡς ἐθὰς φόνων υἱῶν πολλῶν καὶ προαρξαμένη τῆς λύπης ἐν τῷ διώκεσθαι αὐτόν. τῇ δὲ Ἀνδρομάχῃ 5 ἀθρόον προσέπεσε τὸ πάθος.

B f. 302[a] ad κρατὸς v. 468. L f. 466[a]. καὶ πῶς ἀποψύξασα ἐνεργεῖ; ἔστι δὲ σύνηθες Ὁμήρῳ τὸ ὀφειλόμενον ἁπλῶς ἑρμηνεύεσθαι ἐν δυσὶ περικοπαῖς ἐκφέρειν· αὐτὰρ ἐπὴν πάντα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς (α 293) ἀντὶ τοῦ ἔρξας τελευτήσῃς, ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας (Φ 537) ἀπώσαντες 10 ἄνεσαν, τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας (Β 4) ἀντὶ τοῦ ὀλέσας τιμήσῃ, φθέγγεο καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι (Κ 67) ἀντὶ τοῦ φθεγγόμενος ἄνωχθι γρηγορεῖν. οὕτως ἐκάπυσσε, τῆλε δ' ἔχεεν (Χ 467. 68) ἀντὶ τοῦ χέασα τῆλε ἐκάπυσσε. τινὲς δὲ ὡς τὸ θρέψασα τεκοῦσά τε (μ 134). 15

B f. 302[b] ad ἤνπερ. Simil. Vict. f. 418[b]. 487. ἕως τοῦ δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι (v. 499) ἀθετοῦνται στίχοι ιγ', ὡς καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀνάρμοστοι· ἀδολεσχίαν γὰρ ποιοῦσι τοσούτῳ προσώπῳ περικείμενοι. ἀλλὰ ἦθος γυναικῶν ἄκρως ἀπεμιμήσατο· σύνηθες γὰρ γυναιξὶ πολυλογεῖν ἐν τοῖς πένθεσι καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς παισὶ πάθος κινεῖν. 20

Ψ

*B f. 304[b] ad θάπτε με. L f. 469[a], Π. 71. Πῶς ὁ μὲν Πάτροκλος λέγει· θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀίδαο περήσω, εἰπὼν δὲ καὶ τὴν αἰτίαν προστίθησι δι' ἣν

---

1 καὶ ἐν παραγωγῇ L 2 τοσοῦτον L Ἀνδρομάχη δὲ ἀπρ. εἰσπεσοῦσα εἰκότως τοῦτο πάσχει L 7 καὶ ταῦτ' ἀποπνεύσασ' ἐνεργεῖ L 10 ἀνέσαν τε BL 11 ὀλέσε L 12 φθεγκόμενος L 13 οὕτως κτλ. L om. ἐκάππυσσε B 14 ἐκάππυσσε B 20 ἐπὶ τοῖς πάθεσι πάθος κινεῖν B; rectum Vict. suppeditat (v. infr. ad lin. 18) 21 λέγει ὅτι θάπτε με τάχιστα L

---

7 sqq. Frustulum habet Vict. (f. 417[b]): *καὶ πῶς ἀποψύξασα ἐνεργεῖ; ἔστι δὲ — ἐν δυσὶ περικοπαῖς ἐκφέρειν ταῦτα.* — Ceterum conferendum, Aristarchum monuisse, v. 468 melius quam h. l. post v. 476 legi, neque tamen a librorum auctoritate discessisse (cf. Lehrs, Ar. p. 359. 60).

16 sqq. Scholium, quod Eust., p. 1281, 21 sqq., exscripsit, Pio grammatico Hiller (Phil. XXVIII, p. 111) tribuit, qua de re cf. Prolegg. III, 4. — Causas *ἀθετήσεως* melius Ariston. v. 487 attulit.

18 sqq. Postrema scholii verba Vict. ita exhibet: *ἀλλὰ σύνηθες γυναιξὶ φλυαρεῖν ἐν τοῖς πάθεσι καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς παισὶ πάθος κινεῖν.*

21 sqq. † H ω 187 *σώματ' ἀκηδέα κεῖται*] *καὶ πῶς μίγνυνται τοῖς νεκροῖς, τοῦ Πατρόκλου λέγοντος ἐν Ἰλιάδι· οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν; ἔστιν οὖν ταῦτα μὲν ἀληθῆ, ἐκεῖνα δὲ ψευδῆ, Ἀχιλλέως οὕτω φαντασθέντος.* — Scholium Victor. (f. 422[b]): *πύλας Ἄιδου· τὸν Ἀχέροντα· ἐκεῖ γάρ εἰσιν αἱ τῶν κολαζομένων ψυχαί, οὐ τοὺς περὶ Τιτυὸν εἶδεν Ὀδυσ-*

βούλεται ταφῆναι (τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων),
ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ, ἀποθανόντων τῶν μνηστήρων πρὶν ταφῆναι, φησὶν
Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων (ω 1. 2),
5 εἶτα ἄγει λαβὼν αὐτὰς εὐθὺς εἰς Ἅιδου, κἀκεῖ τοῖς περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐντυγχάνουσιν; εἰ γὰρ οἱ ἄταφοι τοῖς ἄλλοις οὐ μίγνυνται νεκροῖς, ἐνταῦθα δὲ πλησιάζουσιν, μὴ ἐναντίωμα ᾖ. λύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ προσώπου· τὰ μὲν γὰρ περὶ τοὺς μνηστῆρας ὁ ποιητὴς ἀπεφήνατο, καὶ τὸ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· τὰ δὲ ἕτερα φαντασθῆναί φησι τὸν Ἀχιλλέα,
10 εἴτε ἀληθῶς ἐπιστάντος αὐτῷ εἴτε καὶ ἄλλως τοῦτο νομίσαντα.

170. Quae ab Eustathio, p. 1294, 14, Porphyriana afferuntur e libro de Antro Nympharum, cap. 18, petita sunt.

259. Scholium quod h. l. in codd. BL legitur, de quo pauca ad p. 5, 5 sqq. attuli, re diligentius pensitata non h. l. sed Ω 221 eden-
15 dum esse videtur.

269. διὰ τί Ἀχιλλεὺς ἐν τῷ τετάρτῳ ἀγῶνι πλεῖστον ἀποδίδωσιν ἆθλον· τὰ γὰρ δύο τάλαντα τοῦ χρυσοῦ πλεῖον ἵππου καὶ γυναικός. **** ὅτι δὲ οὐκ ὀλίγον ἦν, σῆμα ὅτι ἐν Λιταῖς προτίθησι δέκα τάλαντα L f. 476[b], *Π*.

7 μὴ in cod. B supra lin. manus recentior addidit, ἐναντιώμενον, om. μή, L 9 φαντάζεσθαι L 10 ἐπιστάντα B αὐτὸν L νομίσαντος L 18 de lacuna v. infra ad v. 16 sqq.

σεύς. ὁμοίως καὶ Ὅμηρος ἐκεῖνο Ἅιδην καλεῖ. ἴσως δὲ πρὸς τὸ πεῖσαι φαντάζει· πῶς γὰρ ἄταφοι μνηστῆρες διαβαίνουσιν; quod et cum schol. *BL et cum Porphyrii libri *περὶ Στυγός* fragmento a Stobaeo (ecl. phys. I, 41, 53) servato similitudinem quandam habet, dubitari potest, utrum e Quaestione, quae nunc quidem exstat, aliunde additis nonnullis, excerptum sit, an res servaverit ab ipso Porphyrio allatas, quas alterum scholium abiecerit. Minore etiam veri cum specie huc referri potest solutio miro illo scholio, quo rationes *ἀθετήσεως* versuum *ω* 1—204 refutantur (MV*ω* 1, de quo optime Eust. *ω*, p. 1957, 18), inter plurimas allata: *ἴσως διά τι καθάρσιον* (*ἄταφοι κατίασιν*), *ἢ διὰ τὴν Ἑρμοῦ πρόνοιαν κηδομένου τοῦ Ὀδυσσέως διὰ τὴν συγγένειαν* (II, p. 725, 3 Dind.).

16 sqq. †B f. 308[b] ad *χρυσοῖο* Ψ 269: *πῶς τῷ τετάρτῳ πάντων μεῖζον δίδωσι; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης μὴ εἶναι τὸ τάλαντον ὡρισμένον ποσόν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἥσσονος καὶ μείζονος λαμβάνεσθαι· νῦν μὲν γὰρ ὡς ἧττον ἵππου λαμβάνεται, ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς ὡς μεῖζον. εἶχε δὲ ποτὲ μὲν ἑκατὸν δραχμὰς κτλ.*, quae aliunde illata sunt. Eadem fere Vict. (f. 425[b]), nisi quod post *ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς ὡς μέγιστον* verba inserit: *καὶ Ἀλκίνους φησί· φᾶρος ἐυπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε* (*ϑ* 392), *αὐτὸς δὲ ὡς μεῖζον δώσων· τόδ᾽ ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω* (*ϑ* 430). *νῦν δὲ κτλ.* E quibus, ut ex Eust., p. 1299, 48 sqq., qui eodem fonte usus esse videtur, quae in scholio Leid. lin. 18 exciderunt suppleri possunt. — Cum Aristotele Aristarchus congruit, Ariston. Ψ 269: *ὅτι οὐκ ἴσον τῷ καθ᾽ ἡμᾶς ταλάντῳ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν· ὡς γὰρ ἧσσον τοῦ τρίποδος καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ λέβητος τίθεται* ... (ead. ap. Suid. v. *τάλαντον*).

Praeter L hinc etiam *B f. 23b ad ἀτάλαντον B 169, L f. 30a ibid. (L[1]), *B f. 175a ad ἀτάλαντος N 295 (B[1]), L f. 279a ibid., Π, (L[2]).

χρυσοῦ πρὸς πολλῇ προικί (I 122). λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τὸ τάλαντον οὔτε ἴσον φησὶ τότε καὶ νῦν εἶναι οὔτε ἀφωρισμένῳ χρῆσθαι σταθμῷ, ἀλλὰ μέτρον τι μόνον εἶναι, ὡς καὶ φιάλη σχῆμά τι ἀφωρισμένον οὐκ ἔχον σταθμόν, μέτρον δέ τι. καὶ τὸ τάλαντον δὲ μέτρον τί ἐστι, πόσον δὲ οὐκέτι ἀφωρισμένον· διὸ καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῖς 5 ὑπερφίαλον καὶ ἀτάλαντον. ὥσπερ γὰρ τὸ ὑπερφίαλον τὸ πολὺ σημαίνει καὶ ἄμετρον, ὡς τῆς φιάλης ἐμμέτρου οὔσης (ὑπερφίαλος γὰρ ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίᾳ τὸ μέτρον τῆς φιάλης), οὕτω καὶ ἀτάλαντος ὁ ἐξῃρημένος τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον. ὁ δὲ ἐκ τῶν ἀνίσων ἐκβεβηκὼς ἴσος ἂν εἴη. ὁ γὰρ οὐκ ἄνισος, οὗτος καὶ ἀτάλαντος, ὁ τὸ 10 ἄνισον τῶν ταλάντων μὴ ἔχων, διὸ καὶ ἴσος. ὃ γὰρ ἐν ἄλλοις ἔφη ἶσος Ἐνυαλίῳ (X 132), τοῦτο δεδήλωκεν ἐν τῷ ἀτάλαντος Ἄρηι (e. c. B 627).

---

1 λύων ὁ Ἀριστ. (in marg. inter. adscripto Ἀριστοτελ) inc. B, λύων Ἀριστ. L[1]; ab ὁ Ἀριστ. inc. B[1]L[2] 1. 2 τὸ ἀτάλαντος L[2] 3 ὡς om. L φιάλην L[1] 3. 4 σχῆμά τι — μέτρον δέ τι sec. Val. Rosei coniecturam (Ar. ps., p. 155) edidi; codd. οὐκ ante ἔχον om. et μέτρον δὲ οὐκέτι pro μ. δέ τι habent; delevit haec verba inde a σχῆμά τι Thurot, rev. crit. 1870, p. 152 4 δὲ ante μέτρον om. L[2] 5 ποσὸν BLL[1] 6 ὑπερφίαλος B[1]L[2] καὶ ἀτάλαντος B[1]LL[2] τὸ ὑπερφίαλος B[1]LL[2] 7 ὡς — οὔσης sec. L[2] edidi; ὡς τῆς φ. ἀμέτρου οὔσης BB[1]L, ὡς τῆς φ. καὶ ἀμέτρου οὔσης ἐκτὸς L[1]; μέτρου pro ἀμέτρου coni. Thurot l. c. δὲ pro γὰρ L[2] 8 τὸ μέτρον τῆς φιλίας B[1]L[2] 8. 9 οὕτω καὶ ἀτάλαντον ὁ τὸ ἄνισον κτλ. lin. 11 L[1] 9 τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον μέτρου B[1]L[2] 10 ὁ γὰρ οὐ (?) οὐκ ἄνισος L ὁ ante τὸ om. L 12 L[1] addit nonnulla a Porphyrio aliena

---

1 sqq. † Eust. *I*, p. 740, 18: *ἰστέον δὲ ὅτι ἀόριστον, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, τὸ τάλαντον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καθὰ καὶ Πορφύριος καὶ ἄλλοι ἀπέδειξαν*. Simil. id. *B*, p. 196, 33 sqq. et *Ψ*, p. 1299, 53. Cf. *B f. 74b ad *ἀτάλαντον* E 576 (id. Lp f. 113a ibid., aliis scholiis in ima columna postea, ut videtur, additum, c. l. *ἀτάλαντον Ἄρηα*, cum text. cod. Lp *ἀτάλαντον Ἄρηι* habeat): *τὸ τάλαντον* <om. haec verba Lp> *ὁ μὲν Ἀριστοτέλης ἄλλως ἐξηγεῖται, καὶ εὑρήσεις τοῦτο ἔμπροσθεν ἐν τῷ N εἰς τὸν οὕτως ἔχοντα στίχον· ὡς φάτο· Μηριόνης* <*μνριόνης* Lp> *δὲ θοῷ* <*θεῷ* Lp> *ἀτάλαντος Ἄρηι...* Quibus verbis in codice archetypo, unde et B et Lips. pendent, legentes ad scholium versu *N* 295 adscribendum revocabantur; neque enim haec verba cum Roseo, Ar. ps. p. 155, Diogeniani lexico tribui possunt, nam ea quoque quae in scholio proxime sequuntur e Diodoro (v. Hultsch, scrpt. metrol. rel. I, p. 156), neque, ut postrema, e Diogeniano fluxerunt. Talentum Homeri temporibus longe minoris quam postea pretii fuisse, ipso hoc versu (*Ψ* 269) commemorato Poll. IX, 55 attulit.

6 sqq. Simil. Et. M. 780, 10: ... *ἢ ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίᾳ, ὡς τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης* ...., † Epimer. ap. Cramer. An. Oxon. I, p. 421, 1: *ὑπερφίαλον λέγουσι τὸ πολὺ καὶ ἄμετρον, ὡς τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης, ἐξ οὗ καὶ ὑπερφίαλος λέγεται ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίᾳ τὸ μέτρον τῆς φιάλης*, quibus eadem quam codd. lin. 7 exhibent corruptela (*ἀμέτρου*) subest.

9 sqq. Aliter, sed iisdem exemplis allatis, verbi *ἀτάλαντος* notionem Porph. *Θ* 233 explicavit, ubi v. quae (p. 122, 11) attulimus, quibus addendus Eust. *Ψ*, p. 1299, 53: *ὅθεν ἀτάλαντος κατὰ Πορφύριον ὁ ἀπεοικὼς τῷ ταλάντῳ καὶ μὴ ταλάντου ἀνισότητα ἔχων, ἀλλὰ ἴσος.*

296 sqq. ἀπεcέμνυνε τὴν ἵππον οὕτως αὐτὴν εὐγενίcας ὥcτε καὶ δῶρον ἀcτρατείας δοθῆναι. κρείττονα ⟨κρεῖττον L⟩ δὲ ἡγήcατο πολεμικὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον Ἀγαμέμνων. — B f. 309a. L f. 475b.

422. οὐ δεῖ δυcχεραίνειν, εἰ τῶν νῦν παιδευτῶν τοὺς πολλοὺς 5 λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέcτατον καὶ πολυγράμματον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ̄ λεγομένην ἁματροχίαν. ἔcτι δὲ ἁματροχία τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεcθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖcα· τρόχους γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον, ἁρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. 10 ἄμφω δὲ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, τὰς δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ ἐξηγηcαμένου. ὅτι γὰρ τὸ ἅμα τρέχειν δηλοῖ ἡ ἁματροχία, παρίστηcιν ἐπὶ τοῦ Μενελάου λέγων τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων (Ψ 422)· ὑπελείπετο γὰρ διὰ τὸν ῥωχμὸν τῆς γῆς καὶ τὴν ῥῆξιν τὴν συνέμπτωcιν τοῦ δρόμου φυλαττόμενος. τοῦτο γὰρ μεταλαβὼν ἐν ἄλλοις ἐξ-15 ηγήcατο εἰπὼν αἰὲν ὁμοcτιχάει (Ο 635). καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου δὲ ἐχομένου τῆς τροφοῦ καὶ cυμβαδίζοντος μετὰ δρόμου αὐτῇ φηcι (ο 450. 51)· — *B f. 312a ad ἁματροχιάς. L f. 479a, Π. Vat. ζητ. δ'.

(B et L) 4 L in lemm. τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων εὐπαιδεύτων Cobet, Mnem. X, p. 400, probante Schneidero, Call. II, p. 402 6 καλλίμαχ' (αχ in ras.) B ἁρματροχιᾶς L 9 τρόχων B 10. 11 ἐξηγηcάμενος L 11 ἡ om. L 13 ῥοχμὸν (ῥ e λ facto) L 15 ὁμοcτοιχάει L 16 μετὰ δρόμου propter βάδην (p. 264, lin. 3) delet Kammer, p. 112 αὐτὴ B

(Vat.) 4 εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευτῶν 5. 6 ἀκριβέcτατον καὶ πολυπ'..cτατον 7 ἁμ. τροχίαν V¹, ἁματροχ in marg. V² 9 τρόχ.. γὰρ V¹, τρόχους V² in marg. 10 αὐτῶν 11 ἡ om. ἁματροχίαν V¹, ἁματροχία V² 12 ἁματροχίας ex ἁματροχίαν mut. V² 13 καὶ τὴν ῥῆξιν om. 14 φυλαccόμενος τοῦτο δὲ μεταλ. 15 εἰπὼν om. ὁμοcτιχέει ex ὁμοcτιχόει mut. V² 16 ἐχομένου ἤδη τροφῆς V¹, τῆς τροφῆς in marg. V² cυμβ. τῇ μητρὶ φηcί

1—3 Extrema h. schol. verba certe huc pertinent; eadem enim fere (inde a lin. 2 *κρείττονα δὲ*) ap. Plutarchum, de aud. poet. cap. 12 (p. 32 F), ita leguntur, ut ad Aristotelem recurratur: *ὀρθῶς δέ γε ἐποίησεν, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν, ἵππον ἀγαθὴν ἀνθρώπου τοιούτου προτιμήσας*, quae a Val. Roseo, Ar. ps. p. 177, inter fragmenta *ἀπορημάτων Ὁμηρικῶν* relata sunt. Quod si recte factum esse cum Heitzio, verl. Schrft. d. Arist., p. 274, statueris, veri sane simile est, scholium quod edidimus e Porphyrio fluxisse, e cuius solo opere fragmenta illa Aristotelea in scholiorum codices pervenerunt (cf. Prolegg. III, 2. 3). Ex eodem fonte sumtum esse videtur schol. A v. 297: *χρησιμώτερον γὰρ ἐνόμιζε πολεμικὸν ἵππον ἢ ἀστράτευτον ἄνδρα λαβεῖν* (cf. Eust. p. 1303, 10). — Vict. (f. 426b) duo scholia habet: *ἀπεσ. τ. ἵππον· δῆλον γὰρ ὅτι οὕτως ἦν εὐγενής, ὥστε καὶ λύτρον ἀστρατείας δοθῆναι: — Ἐχέπωλος] τύραννος Σικυώνιός τις ἦν ὑπὸ Ἀγαμέμνονα. κρεῖττον δὲ ἡγ. πολεμιστὴν ἵππον κτλ.*

6 Grammaticorum locos utrumque verbum confundentium v. ap. Schneider. l. c., p. 403.

7 sqq. † Et. M. 145, 14 sqq.

11 sqq. Cf. Ammon. de diff. voc. p. 11.

18*

παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
κερδαλέον δὴ τοῖον, ἁματροχόωντα θύραζε,
τουτέστιν ἤδη μοι ἔξω συντρέχειν δυνάμενον καὶ βάδην σὺν ἐμοὶ πορευόμενον, οὐκ ἐπικολπίδιον·
ἡ δέ με χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε (ο 465). 5
ἁματροχία μὲν οὖν οὕτως. μετὰ δὲ τοῦ ρ̄ ἁρματροχία ὅτι τὸ ἀπὸ τῶν τροχῶν δηλοῖ, αὐτὸς πάλιν παρίστησι λέγων·
οὐδέ τι πολλὴ
γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχίη κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίῃ (Ψ 504)· 10
διὰ γὰρ τὸ λεπτὸν καὶ ὀλίγον τῆς κόνεως μὴ πολὺ γίνεσθαι τὸ τῶν ἐπισσώτρων ἴχνος φησίν. ἐξηγήσατο δὲ πῶς γίνεται ἴχνος, ὅτι λειπόμενον ὀπίσω τοῦ ἱεμένου εἰς τὸ ἔμπροσθεν. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν (fr. CXXXV)·
ἀλλὰ θεόντων 15
ὡς ἀνέμων, οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.
βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους· ἁματροχίαι δὲ οὐ δηλοῦσι τὰ ἴχνη τῶν θεόντων ἁρμάτων, ἀλλ' αἱ μετὰ τοῦ ρ̄ λεγόμεναι ἁρματροχίαι.

B f. 312b ad ἐκτὸς ἀγῶνος. 451. καὶ πῶς ἐκτὸς ὄντας ἀγῶνος ὁ ἀγωνοθετῶν Ἀχιλλεὺς διαλύει (v. 491); ἴσως οὖν αἰσθόμενος διαπληκτιζομένων ἀναστὰς κωλύει 20

A c. l. οἵοισί μ' ἵπποισι πλήθει πρόσθε βαλόντες. 638. 39. . . . . ζητεῖται γὰρ τί ἐστι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες, καὶ ὁποῖοί τινες ἦσαν τὴν φύσιν, ὡς λέγεσθαι ἐπ' αὐτῶν οἱ δ'

(B et L) 1 ἑοῖο L 2 ἁματροχοῦντα L 3 ἤδη μοι corr. Bkk., ἴδοιμι BL 7 τρόχων B 8 πολλὰ L 9 γίνετ' ἐπὶ σώτρων L ἁρματροχιὴ BL 13 ἱεμένου L 18. 19 ἀλλὰ μετὰ L

(Vat.) 1 ἔῆος μεγάροισιν 4 post ἐπικολπίδιον ins. ταὐτὸν δὲ τῷ ἁματροχόωντα θύραζε τὸ 6 ἁματροχία οὖν οὕτως, ἁρμαχία (sic) δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ τῶν τροχῶν ἴχνος δηλοῖ αὐτὸς πάλιν κτλ. 8 οὐδ' ἄρα πολλὴ 9 γίνεται 12 δὲ καὶ πῶς γίνεται τὸ ἴχνος 19 λεγόμενα

---

14 sqq. In Callimachi versu, quem Porphyrius prave intellexerit, non significari vestigia, sed collisionem rotarum, Schneider contendit ad Callim. l. c. Alios aliter Callimachum defendisse idem attulit.

20—22 Scholium quaestionis nomine vix dignum in cod. L (f. 479b) cum scholio coniunctum est, quod B ad versum qui antecedit retulit: *ἀγωνιᾷ* ⟨*γὰρ* ins. B⟩ *διὰ τὸν φίλον, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν περιωπὴν ἄνεισιν, ὡς σκοπήσων ὃ συμβαίνει*, unde *καὶ* illud (lin. 20) explicatur.

23 sqq. Antecedunt in cod. verba *σεσημείωται ὁ τόπος πρὸς τὰ περὶ τῶν Μολιονιδῶν ζητούμενα*), quae Aristonico tribuit Friedlaender, p. 335 (cf. Lehrs, Ar. p. 176, qui p. 265, 8 sqq. tantum attulit, neque ita ut pro Aristoniceis habuisse videatur). Pro eorum quae edidimus origine Porphyriana non solum universa scholii indoles pugnat, sed etiam *συνήθεια* illa lin. 9 commemorata (cf. e. c. p. 21, 23). Quae autem praeterea in scholiis de Molionidis quaeruntur, ita comparata sunt, ut inter Porphyrii *ζητήματα* referri vix possint, schol. dico

ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, τίς τε τῆς ἁρματηλασίας ὁ τρόπος, καὶ τί τὸ τῆς νίκης αἴτιον. Αὐτόδωρος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος τὴν μὲν φύσιν αὐτῶν, οἵα τίς ποτέ ἐστιν, οὐ προσποιεῖται, τινὰς δέ φησι λέγειν ὅτι ἅρματα πλείονα καθῆκαν εἰς τὸν ἀγῶνα, οἷς ἐνεπόδιζον τὰ τῶν ἀντιπάλων,
5 καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες. ἄλλοι δέ φασι πρὸς τὴν ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων συνηγωνίσθαι τοῖς Ἄκτορος υἱοῖς τοὺς ἀθλοθετοῦντας, διόπερ ἀφῆκαν πολὺ προλαβεῖν τὰ τούτων ἅρματα, καὶ τουτέστι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες. Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ
10 Διόσκοροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδῳ (fr. XCIX) μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις. οὕτως γὰρ καὶ τὸ λεγόμενον ἐπ' αὐτῶν σαφηνίζεσθαι ἄριστα· ἀναστάντος γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὺς ἀναστῆναι, εἶτα τὸν μὲν Νέστορα λέγειν ὡς οὐ δίκαιοι εἶεν ἀγωνίζεσθαι παρηλλαγμένοι τὴν φύσιν ὄντες·
15 ὁ δὲ δῆμος συναγωνίζοιτο αὐτοῖς, καὶ λέγοι ὡς εἶεν εἷς ἀμφότεροι καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλοιεν ἑνὸς ἐπιβαίνειν ἅρματος ἅτε δὴ συμπεφυκότες, καὶ κρατοῖέν γε οἱ πολλοί, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες.

824. 25. διὰ τί προκρίνει Αἴαντος; διὰ τὴν στάσιν· θρασὺς γὰρ
20 ὢν οὐκ ἂν ἠνέσχετο, ἢ καὶ ἔτι πολεμῆσαι ἠθέλησεν. — B f. 320ᵃ ad δῶκε μέγα.

2 ἀντόδωρος cod.; corr. Vill., An. II, p. 173 not.; Ἀπολλόδωρος quidam Κυμ. apud Clem. Alex., strom. I, p. 133, affertur 12 v. infr. ad lin. 8—12

Leid. f. 249ᵃ ad *Λ* 750: *ἀπορία. ἐπεὶ Ὅμηρος οὐδέ τινα ἀπὸ τῆς μητρὸς σημαίνει, πῶς ἐνταῦθα λέγει Μολιόνης* ⟨corr. e *Μολιώνης*⟩ *παῖδες; λύσις. ῥητέον οὖν ὅτι Μολίονε ἀντὶ τοῦ πολεμικούς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολύνσεως, καὶ οὐχ ὡς νεώτεροι ἀπὸ μητρός*, et Vict. (Bkk.) *Λ* 709: *καὶ πῶς καυχᾶται (ὁ Νέστωρ) παρ' ὀλίγον αὐτοὺς λαβών; ἢ ὅτι τερατώδεις τινὲς ἦσαν, ὡς Ἡσίοδος, ἄμφω ἐν ἑνὶ σώματι ὄντες, ὡς δέ τινες, ἑκάτεροι δύο σώματα εἶχον.* Illud enim sine ullo dubio e scholio alius generis (v. A v. 709 vel schol. min. v. 750) ita excerptum est, ut quaestionis forma extrinsecus accesserit; neque alteri (Vict.), cuius neque reliqui codices neque Eustathius vestigium servaverunt, plus fidei tribuerim. — Ceterum iisdem, quae h. l. edidimus, Eust. Ψ, p. 1321, 22 sqq., usus est, apud quem Quaestionis forma non comparet.

8—12 Aristarchum (de quo v. Lehrs, Ar. p. 176) verba *πλήθει πρόσθε βαλόντες* Eust. (lin. 26) ita interpretatum esse intellexit, ut significarent: *διὰ πλῆθος, τουτέστι διότι δίδυμοι ἦσαν.* Cui rei suffragari videtur schol. min. h. l., quod inter excerpta retuleris: *πλήθει πρόσθε βαλόντες*] *ἤτοι τῶν χειρῶν ἢ τῶν ἁρμάτων, ἢ τῶν συναιρουμένων αὐτοῖς θεατῶν τῷ πλήθει ἐμὲ νικήσαντες. διφυεῖς γὰρ καὶ ἀνὰ τέσσαρας χεῖρας ἔχοντες ἱστοροῦνται.* Quae si recte se habent, post *ἄριστα* (lin. 12) lacuna statuatur necesse est.

19. 20 Scholium misere decurtatum suppleri posse videtur e schol. Vict. (f. 437ᵃ) vix pluris faciendo, quod ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 112, retulit: .... *οἱ δὲ ὅτι διαλυομένων αὐτῶν ἰδίᾳ Ἀχιλλέως γενέσθαι τὰ ὅπλα, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πάλης* ⟨*πλάμης* cod.⟩. *ἐπειδὴ οὖν ἐκεῖσε ἐδωρήσατο Αἴαντι, νῦν Διομήδει.* — Aristarchum, Aristophanem secutum, versus obelo notasse, schol. A docet (cf. Vict.).

B f. 320^a ad θῆκε. L f. 490^b. Vict. f. 437^b.

826. . . . διὰ τί δὲ μὴ ποιεῖ καὶ δευτερεῖα; ὅτι μὴ μέγα ἦν τὸ κατόρθωμα, ἀλλὰ καὶ μεμπτὸς ὁ ἀπολειπόμενος, ὁ δὲ νικήσας εἶχε τὸν σόλον . . . .
. . . . διὸ οὐδὲ δευτερεῖα τίθησιν· οὐ γὰρ ἦν αὐτὸν διαιρεῖν. ἢ ὡς καταφρονητικοῦ ἀσκήματος καὶ μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπίδειξιν.

B f. 321^a ad ὦρτο.

859. καὶ πῶς φησιν Ὀδυσσεὺς οἷος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ (θ 219); πρὸς τοὺς ἀγνωρίστους καυχᾶται, ὡς καὶ τὸ δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος ὀϊστῷ (θ 229).

*B f. 321^a ad πρῶτος v. 862. L f. 492^b, *Π*.

862 sqq. τί λέγει ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι ζητήσειεν ἄν τις·

Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν, αὐτίκα δ' ἰὸν
ἧκεν ἐπικρατέως

καὶ τὰ ἑξῆς μέχρι τοῦ ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν (v. 862—71). οἱ μὲν ἔφασαν σπεύδοντα τὸν Μηριόνην ἑλκύσαι τὸ τόξον τὸν ὀϊστὸν ἔχοντα πάλαι ἐγκείμενον, δηλονότι ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ· σημαίνει γὰρ διὰ τούτων ὅτι τοξεύοντος τοῦ Τεύκρου εἱστήκει ὁ Μηριόνης κρατῶν τὸ τόξον ἐντεταμένον, ἡρμοσμένον ἔχων τὸν ὀϊστὸν πάλαι ἐν τῇ νευρᾷ· τότε δ' εἵλκυσε τὴν νευράν, ὡς ἴθυνε βέλος. ἢ οὖν τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι τὸ τόξον μὲν ἦν ἕν, ᾧ ἔμελλε τοξεύειν, βέλη δὲ δύο, ἑκατέρῳ ἑνὸς δοθέντος. τὸν μὲν οὖν ὀϊστὸν κατεῖχε πάλαι ὁ Μηριόνης, ἕως ἴθυνεν ὁ Τεῦκρος καὶ ἐτόξευε λαχὼν πρῶτος· ἐπεὶ δ' ἀπετόξευσε καὶ ἀπέτυχε, σπερχόμενος ὁ Μηριόνης ἐξείλετο τὸ τόξον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Τεύκρου· τοῦτο γὰρ παρίστησι τὸ

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
τόξον, ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν,

[ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ ἐξείρυσε τόξον, ὡς ἴθυνε τὸν ὀϊστόν· εἶχε πάλαι δηλονότι ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ]. ἀντιδιαιρεῖ γὰρ τί μὲν κατεῖχε πάλαι ὁ Μηριόνης καὶ τί ὕστερον ἔλαβε· τὸν μὲν γὰρ ὀϊστὸν εἶχε πάλαι ὡς ἴθυνε. πῶς οὖν πάλαι; τοσοῦτόν φησι χρόνον ὡς ἴθυνεν ὁ Τεῦκρος πρῶτος τοξεύων. τὸ δὲ τόξον ἐξείρυσε χειρός, ὃ οὐ κατέσχεν αὐτός, τῆς τοῦ Τεύκρου. σπερχόμενος δὲ διὰ τὸ ἁρπάζοντι ἐοικέναι, διὰ τὸ τάχος τῆς πετομένης περιστερᾶς.

870. ad v. 862 sqq.

---

10 ἧκεν ἐπ. om. L 12 οἱ μὲν ὡς ἔφασαν L 14 σημαίνειν L 15 ἐντεταμμένον L 17 ἐν pro ἓν codd.; corr. Vill. 22 ἐξείλκυσε L 23 αὐτὰρ ὀϊστὸν ἔχον L 25 ἐνηρμοσμένην L 27 φησὶ τοσοῦτον L

---

5 sqq. Vestigia eiusdem quaestionis quamvis pessime habita inesse videntur schol. T (p. 114) θ 229: *δουρὶ δ' ἀκοντίζω] κακῶς, φησίν, ἑαυτὸν ἐπαινεῖ. οἱ μὲν γὰρ ἐπαινοῦντες ἑαυτοὺς οὐδὲ θεῷ παραχωρήσειαν ἄν. οὗτος δὲ τί φησιν* ⟨*φασι* cod.⟩; *οἷος* ⟨*οἷος* cod.⟩ *δή με Φιλόκτητος* ⟨sic⟩. . . . . . . *καὶ πάλιν δρᾶς* ⟨i. e. *ἀνδράσι*, θ 223⟩ *δὲ προτέροισι* . . . . *ὁ Δημόδοκος δὲ ᾖδεν* . . . . .
17 sqq. † B f. 321^a ad *σπερχόμενος* v. 870 (eadem fere Vict. f. 438^b): *ἐπειγόμενος ἀπέσπασε τῆς χειρὸς τοῦ Τεύκρου τὸ τόξον· ἐνὶ γὰρ ἠγωνίζοντο τόξῳ, ὡς ἐνὶ δίσκῳ. ὀϊστὸν γάρ, ἐξ ὅτου ἐκεῖνος ἐτόξευε καὶ ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἴθυνεν, οὗτος ἀναλαβὼν κατεῖχεν* (cf. Eust. p. 1324, 10). Aristarchum similiter esse locum interpretatum, Didym. schol. A v. 870. 71 docet.

Ω

**B f. 322ª ad "Εκτορα. L f. 493ª, Π. M(osqu., in Syntip. ed. Matthaeiana) p. 87, Π.

15. 16. Διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἕκτορα εἷλκε περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, παρὰ τὰ νενομισμένα ποιῶν εἰς τὸν νεκρόν; ἢ παρανομοῦσι τὰ αὐτὰ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι ἀλλ' οἱ ἄρχοντες, ὁ δὲ Ἕκτωρ πρότερος ἐνεχείρησε λωβήσασθαι τὸν Πάτροκλον τοιαῦτα. τίς γὰρ ἡ γνώμη 5 Ἕκτορος περὶ Πατρόκλου;

μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς

(Σ 175—77). εἵλκυσταί τε πρότερος Πάτροκλος διὰ τὴν τῶν Τρώων 10 περὶ τὸν νεκρὸν προθυμίαν·

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
λαοῖσι δοίη τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι
κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή,
15 πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
ὣς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
εἷλκον ἀμφότεροι (Ρ 389—95)·

καὶ πάλιν·

Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
20 ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι (Ρ 125. 26).

ἐκείνων οὖν λελυκότων τὸν νόμον, οὕτως ἐχρήσατο αὐτοῖς Ἀχιλλεύς· ὅταν γὰρ βουλόμενός τις κωλυθῇ, ἐκεῖνος μὲν πεποίηκεν, ἀλλ' ὁ πάσχων οὐδὲν πέπονθε. Πάτροκλος δὲ φθάσας περιείλκυσται γυμνὸς ἐν τῷ πεδίῳ διὰ πρόφασιν τῶν προθεμένων αἰκίσασθαι τὸ σῶμα, ὥστ' 25 ἀπολαμβάνοντι ἔοικεν ὁ Ἕκτωρ ἃ δέδρακεν, οὐ μὴν πάσχοντι τὰ παράνομα. καὶ φιλανθρωπότερόν γε, ὅτι μόνον ἃ δρᾶσαι δεδύνηται πέπον-

---

1 M in lemm. ἕλκεσθαι διὰ — Ἀχιλλεὺς evan. L 2. 3 ἢ παρανο evan. L 4 ἀνεχείρησε codd.; corr. Vill. 4. 5 τὸν Πάτρο........ γὰρ ἡ γνώμη Ἕκτο.. L 5 περὶ Πάτροκλον M 7 post μέμονε L sign. schol. finiti, tum septem fere litterae evanuerunt, deinde pergitur δὲ ἓ θυμὸς κτλ. 8 ἀνασκολόπεσσι LM 9 Πάτροκλος — τὴν om. L 12 δοίη τανύειν με evan. L 14 δέ τ' ἰκμὰς BLM δύνει — ἀλοιφή evan. L τάννυται δέ τε πᾶσα διαπρό L, in quo reliqua desiderantur 19 ἀπηθρα B, ubi inter hoc verbum et ἕλχ' rasura decem vel undecim litterarum 24 διὰ τῶν πρόφασιν προθεμένων coni. Kamm., p. 113 26 δράσαι B

---

1 sqq. Vitio vertit Homero h. l. Plato, Resp. III, p. 391 B, quo in refutando Proclus (ad Plat. Remp., p. 391 ed. Basil.) Porphyrii solutione usus est (cf. ad p. 268, 10, et Prolegg. III, 2. 3).

18 sqq. †B f. 233ᵇ ad *τὸν δὲ νέκυν Ρ* 127 (id. L f. 371ᵇ, Vict. f. 325ᵇ): *εὔλογον προκατασκευάζει τὴν εἰς τὸν Ἕκτορα αἰκίαν, λέγων ὅτι αὐτὸς ταύτην διαθεῖναι περὶ τὸν Πάτροκλον ἔσπευσεν*, cf. †Eust. *Ρ*, p. 1098, 26 sqq., *τοὺς τῶν Ὁμηρικῶν ἀποριῶν λυτικούς* afferens, cf. id. *Σ*, p. 1136, 52 sqq.

θεν, οὐχ ὅσα δὲ δρᾶσαι διενοήθη. ἔστι δὲ λύειν, φησὶν Ἀριστοτέλης (fr. 158 Acad. Ber.), καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγοντα ἔθη, ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τῇ Θετταλίᾳ περιέλκουσι περὶ τοὺς τάφους.

**B f. 300ᵇ ad ἐκ δίφροιο X 397. A c. l. ἐκ δίφροιο δ'ἔδησε. L f. 464ᵇ ibid. Lp f. 311ᵃ ibid. Cf. schol. min.

διὰ τί Ἀχιλλεὺς θανόντα σύρει τὸν Ἕκτορα; λέγομεν οὖν, ὅτι οὐ δι' ὠμότητα, ὅς γε καὶ Ἠετίωνα φονεύσας οὐκ ἐσύλησεν, ἀλλὰ σὺν 5 αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις ἔθαψεν (Z 417), ἀλλ' ὅτι πρότερος ὁ Ἕκτωρ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀεικέα μήσατο ἔργα, οἷα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ·

κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγε
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς

(Σ 176. 77)· παρανομοῦσι δὲ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι ἀλλ' οἱ ἄρξαντες. ὁ 10 δὲ Καλλίμαχός φησιν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους· Σίμωνα γάρ φησι Θετταλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σῦραι ἀποκτείναντα Θράσυλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἁψάμενον τοῦ νόμου πρῶτον· τὸν γὰρ φονέα ἐξάψαι τοῦ δίφρου καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλ- 15 κειν, φησὶν, ὁ νόμος ἐκέλευεν. ὅθεν καὶ Ἀχιλλεὺς ὡς Θετταλὸς πατρίῳ ἔθει τοῦτο πεποίηκεν.

1 δράσαι BM 2 ἀνάγοντα conieci; ἀνάγων codd., ἀνάγειν V. Rose, Ar. ps., p. 169 3 post τοὺς τάφους excidisse τοὺς νεκροὺς aut τοὺς φονευθέντας coni. Matthaei 4 L praescrpt. ἀπορία σώζει τὸν Ἕκτ. L καὶ λέγομεν ὅτι ALp λύσις. λέγομεν ὅτι οὐ διωμολόγηται ὅς γε καὶ ἠετίων φονεὺς οὐκ κτλ. L 5. 6 ἀλλ' αὐτὸν σὺν τοῖς ὅπλ. Lp 6 πρότερον B 8 ἑ om. ABL δέ γε Lp 9 ἀνὰ σκολόπεσι ταμῶν θ' ἁπαλῆς κτλ. L, ἐπὶ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἀπ. ὑπὸ δειρῆς A 11 Θεσσαλοῖς A 12 φονεῖς Lp 12—17 Σίμωνα — πεποίηκεν e cod. Lips. dedi, nisi quod Σιμόν, quod ibi legitur, cum schol. A et schol. min. et schol. Ovid. (v. infra ad v. 10 sqq.) in Σίμωνα, σύραι in σῦραι, Θράσυλον in Θρασύλον mutavi, τοῦ post περὶ τὸν (lin. 15) et v. τάφον (ibid.), quae exciderunt, inserui, et φησὶν quod ante ἕλκειν legitur transposui. Eadem BL ita exhibent: Σιμὸς γάρ φησι Θετταλὸς ⟨Θεσσαλὸς L⟩ τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μηδίου σύραι ἀποκτείναντα Θράσυλον ⟨κτείναντα σῦραι Θράσυλον L⟩ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὑψασθαι τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα καὶ περὶ τὸν τοῦ τετ. τάφ. ἕλκειν. ὡς Θεσσαλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχ. πατρ. ἔθ. καὶ τοῦτο ποιῆσαι καὶ δῆσαι τὸν Ἕκτορα, A autem ita: Σίμων γάρ φησι τοῦτον ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φον. καὶ περὶ τὸν τοῦ τετ. τάφ. ἕλκειν, ὅθεν καὶ τὸν Ἀχ. ὡς Θεσσαλὸν πατρ. ἔθ. τοῦτο ποιῆσαι

1 Aristotelis memoria an e *Θεσσαλῶν πολιτεία* hausta sit dubitavit Heitz, verl. Schr. d. Arist., p. 275; ad *Ἀπορήματα* V. Rose, Ar. ps. p. 169, retulit.
10 sqq. Proclus ad Plat. Remp. l. c., qui hac solutione integra etiam tum usus est (respexit enim non solum h. l., sed etiam ea quae alterum scholium affert), e Callimacho versus attulit *πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς* ⟨*Θεσσαλὸν* Procl.⟩ *ἀνὴρ ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τάφον* ⟨Blomf.; *τύμβον* Procl.⟩ *φονέας*. Ad Aetia Schneider retulit (fr. 466), cuius rationibus clausula scholii qualem e cod. Lips. h. l. constituimus non obstat. Ex eodem Callimachi loco schol. Ovid. Ib. 329 (p. 465 Merk.) petitum esse: Callimachus dicit Eurydamantem et Thrasyllum inimicos fuisse, Eurydamantem vero a Simone Larissaeo circa tumulum Thrasylli raptatum esse, Schneider (p. 281. 627) recte monuit.

22. Schol. de v. ἀεικίζειν et sim. notione v. in extr. opere (Ζητ. 35).

73. ψευδὲς τοῦτο. τάχα οὖν φησιν ὅτι ὡς μήτηρ συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεύς. ἢ ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν ἀπὸ τοῦ συνεχῶς αὐτὴν ἐκεῖσε φοιτᾶν. — B f. 323b ad μήτηρ. Vict. f. 442a.

5 81. v. ad p. 164, 12 sqq.

117. τὸ δὲ ἐφήσω οὐκ ἔστιν ἐπιπέμψω ἁπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δοὺς πέμψω. τίς δὲ ἡ ἐντολή; λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· ἐφετμὴ γὰρ ἐντολή, παρὰ τὸ ἐφίεσθαι γεγονυῖα, ὅ ἐστιν ἐντέλλεσθαι· ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος 10 τάδε εἴρω (ν 7), ὡς εἰ ἔλεγεν ἐφετμὰς ποιούμενος. — *B f. 323b. M p. 99, Π.

130. ἀθετεῖται· ἀνοίκειος γὰρ ἥρωι καὶ θεῷ. ἴσως διὰ τὸ πολλοὺς ἀντ' αὐτοῦ κτήσασθαι ἐκγόνους. ἢ τάχα ὑποκλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πένθους ταῦτά φησι. συγκοιμᾶται οὖν Βρισηίδι μετὰ ταῦτα (v. 675). — Vict. f. 443a.

172. ad Ζητ. ιζ'.

15 221. Ὅμηρος, ὁπόταν τὸ γένος προείπῃ καὶ τὸ συνεκτικόν τινων, ἐπιφέρειν εἴωθε καὶ τὰ περιεχόμενα εἴδη, οὐ μέντοι διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου, ὃς οὐκ ἔστι συναγωγός, διὰ δὲ τοῦ συμπλεκτικοῦ καὶ ἀναφορικοῦ καὶ ὑπάρχειν πάντα σημαίνοντος, ὥσπερ ἐν τούτοις· νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα (Ψ 259)· τὸ γενικὸν τοῦτο· τὰ δὲ εἴδη· — *B f. 308b ad ἄεθλα Ψ 259. L f. 474a ibid., Π.

---

3. 4 ἢ — φοιτᾶν, quae B om., e Vict. add. 6 scholium *B scholio manus prioris ad Ἶριν v. 117 relato: ἐντελουμένην αὐτῷ τὰ περὶ τούτου τὴν Ἶριν ἀποπέμψω, signo scholii finiti eraso, subiunctum est, qua re δέ illud, quo M caret, explicatur 15 BL inc.: ἐκ τούτου δείκνυται ⟨ὁ L⟩ Ὅμηρος κτλ. (v. infr. ad h. v.) 16 διὰ τούτου διαζ. L

2—4 Versus 71—73 ab Aristarcho reiectos fuisse, *ὅτι ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρίβει αὐτῷ ἡ Θέτις*, Ariston. docet. — Schol. h. l. editum ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 114, retulit.

6 Cf. Hes. v. *ἐφίημι: ἐφιέναι κελεύω, ἐπιτρέπω.* — Dissentit Eust. Ω, p. 1341 extr.: *τὸ δὲ ἐφήσω ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω κεῖται· ἀλλαχοῦ δὲ δύναται ἴσον τῷ ἐντελοῦμαι.*

11 sqq. Aristarchus v. 130—32 obelo notavit, *ὅτι ἀπρεπὲς μητέρα υἱῷ λέγειν· ἀγαθόν ἐστι κτλ.*, v. Ariston.; cf. Plut. aud. poet. 12: *πάλιν αἴσχιστα δοκεῖ τὸν υἱὸν ἡ Θέτις ἐφ' ἡδονὰς παρακαλεῖν καὶ ἀναμιμνήσκειν ἀφροδισίων.* — Schol. Vict. Pio Hiller l. c. tribuit.

15 sqq. Scholium ad locum Ψ 259, cui in codd. BL, verbis *ἐκ τούτου δείκνυται* extra sententiae conexum praemissis, adscriptum est, non pertinere in aperto est. Neque enim perspicitur, qui factum sit, ut ex eo loco tractando profectus ad quaestionem de Leode, utrum vates sit habendus necne, deferretur. Optime contra omnia inter se cohaerent, si statuimus de versu Ω 221 Porphyrium agentem quaesivisse, num *μάντεις*, qui ibi commemorantur, genus sint, *θυοσκόους* et *ἱερῆας* qui ibidem sequuntur ut species suas comprehendens (cf. Nicanor Ω 221). Quam verborum accipiendorum rationem improbans Porphyrius primum quidem negat, coniunctionibus disiunctivis eodem modo quo copulativis fieri soleat species generi subiungi, deinde docet *θυοσκόους*, qualis Leodes ille fuerit, non esse vates. Ex eadem quaestione excerptum esse schol. ad Λ 462 servatum, cum collato uno cum altero apparet tum iis evincitur, quae in canonis-

λέβητάς τε τρίποδάς τε
ἵππους θ' ἡμιόνους τε βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα
ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολιόν τε cίδηρον.
πάλιν εἰπὼν πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν (γ 274) ἐπάγει τὸ εἶδος,
ὑφάσματά τε χρυσόν τε, καὶ πάλιν εἰπὼν μῆλα ἐπάγει τὸ εἶδος, 5
ὄιές τε καὶ αἶγες (ι 184). καὶ
Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήιτος ἦρχον (Β 494),
καὶ οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν.
πάλιν φυτόν εἰπὼν (ω 246) ἐπάγει·
οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, 10
οὐκ ὄχνη, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον·
πρὸς μὲν τὸ φυτόν ἀπέδωκε τὴν συκῆν καὶ τὴν ἄμπελον καὶ τὴν ἐλαίαν
καὶ τὴν ὄχνην, πρὸς δὲ τὸν κῆπον ταῦτά τε καὶ τὴν πρασιάν. λέγει
γὰρ αὐτός που· καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον (δ 737). [κῆ-
πος δὲ ὁ καταπνεόμενος· Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει ἄλλα 15
δὲ πέσσει (η 119). καὶ ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσεν (Χ 467) ἀντὶ τοῦ
ἀπέπνευσε. πρασιὰν δὲ ἀπὸ τῶν λαχανευομένων τόπων πράσοις, ἅπερ
καὶ ἐπ' ἐσχάτοις φυτεύουσιν· ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεία-
τον ὄρχον (η 127) καὶ τὰ ἑξῆς ἔπη].

*B (v. ann. crit. h. l.) L f. 475a, Π.

πάλιν δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν (λ 20
588)· δένδρον τὸ γένος, οἷς ἐπάγει τὰ εἴδη· ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ

3 πολύ τε cίδ. L 6 διc τε L 6—8 καὶ Βοιωτ. — πετρήεσσαν om. B (id. in schol. Od., v. infr. ad p. 269, 15 sqq.) 9 φυτὰ L 11 πρασίη BL 13 πρασίαν L 14. 15 κῆπος corr. e κῆπον L 16 πάσσει B 17 λαχνευομένων L πράσοις, quod codd. om., ex Eust. η, p. 1574, 28, addidi 19 post καὶ τ. ἑξ. ἔπη in codd. BL sequitur: τὰ μὲν οὖν συνεκτικὰ πολλῶν κτλ., quae p. 271, 16 sqq, edidimus (cf. quae infra ad lin. 20 notavimus) 20 in cod. B post verba πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν (p. 272, 8) vacuum spatium trium fere litterarum capax, tum πάλιν δένδρεα κτλ.; L novum schol. habet, c. lemm. δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κάρηθεν χέε καρπὸν, tum inc.: δένδρον τὸ γένος κτλ.

matis e Manuele Moschopulo, qui quaestionem etiam tum integram legisse videtur, excerptis (p. 698, 4 Bachm.) ad *Α* 62 exstant (exscrpt. schol. Barocc. ap. Cramer., An. Ox. IV, p. 407): *οὐ περιεκτικὸν ὄνομα ἐνταῦθα τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ ὀνειροπόλου ἀξιοῖ ὁ Πορφύριος εἶναι τὸν μάντιν. ἐπιχειρεῖ δὲ τοῦτο διὰ τῶν τοιούτων ἐπιδεικνύναι· ὁ Ὅμηρος, φησίν, ὁπόταν τὸ γένος προείπῃ καὶ τὸ περιεκτικόν τινων κτλ.* — Ceterum quae inde ab initio scholii usque ad p. 270, 19 leguntur, etiam in cod. M et in formam redacta breviorem in codd. EQ ad *γ* 274 servata sunt (ubi illa *ἐκ τούτου δείκνυται* non exstant).

14—19 Quae uncinis inclusimus cum ea re, de qua Porphyrius agit, minime cohaerentia, aliunde, velut e lexicis vel ex Eustathio illata esse videntur. Cf. e. c. Hesych. *πρασιαί· αἱ ἐν τοῖς κήποις τετράγωνοι λαχανιαί, οἷον περασιαί, διὰ τὸ ἐπὶ πέρασι τῶν κήπων*, Eust. *Ε*, p. 595, 22; *Χ*, p. 1280, 34.

20—p. 271, 15 Scholium quod cum iis verbis quae in cod. B antecedunt (v. ann. crit. l. 19. 20) non cohaerere res ipsa docet, alterum excerptum esse videtur ex eodem quo ea quae apud nos antecedunt fonte (cf. quae ad p. 269, 15 sqq. attulimus) petitum; neque enim video cur *Πορφυρίου* illi a Leid. ad-

μηλέαι ἀγλαόκαρποι. καὶ πάλιν ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει (ε 238), καὶ ἐπάγει· κλήθρη τ' αἴγειρός τ' ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης. καὶ εἰπὼν ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέι χαλκῷ τάμνεν (Φ 37) ἐπάγει τὸ εἰδικώτερον· νέους ὅρπηκας. καὶ πάλιν ἀμφόνον εἰπὼν
5 (Κ 297) ἐπάγει τὰ ἐκ τοῦ φόνου· ἂν νέκυας διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα· καὶ γὰρ οἱ νέκυες καὶ τὸ αἷμα καὶ τὰ ἔντεα ἐκ τοῦ φόνου· καὶ πάλιν ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν (Τ 214). λέγει δὲ καὶ τὸν τόπον, ἔνθα οἱ φονευθέντες, φόνον·

ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕζεσθε θύραζε
10 ἐκ φόνου εἰς αὐλήν (χ 375).

τὸ οὖν ἀμφόνον δύναται ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν πεφονευμένων ἀκούεσθαι, ἔνθα ἦσαν οἱ νέκυες καὶ τὰ ἑξῆς. [τὸ δὲ ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος (Π 162) ἀποδεδώκαμεν ἀντὶ τοῦ αἷμα φόνου. δύναται δὲ φόνον λέγειν ἐν ὑπερβολῇ τὸ πλῆθος τὸ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν φονευ-
15 θέντων].

τὰ μὲν οὖν συνεκτικὰ πολλῶν ὁμοῦ οὕτω, τὰ δὲ διαζευκτικά· μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν (ρ 384. 85). τούτοις οὖν ὅμοιον τὸ τῶν οἳ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες (Ω 221). **** ὁ δὲ Λειώδης (φ 144) ὅτι οὐκ
20 ἔστι μάντις δῆλον· οὐδὲν γὰρ ποιεῖ αὐτὸν προλέγοντα τοῖς μνηστῆρσιν, ὥσπερ τὸν Θεοκλύμενον·

*B (v. ann. crit. h. l.) L f. 474ᵃ.

ἆ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τ' ἔνερθέ τε γοῦνα;

(υ 351. 2) καὶ ἐπάγει·

---

2 κλεῖθροι τ' B, κλεῖθροί τ' ἔγειρός τε L 3 τότε pro τάμνεν L 4 ὅρπηκας L 5 ἂν om. BL; τὰ ἐκ φόνου νέκυν L 6 τὴν ἔντεα (?) L 7 ἀνδρῶν om. B; ἀργ. στόνος γέγονεν ἀνδρῶν L 8 verbo φόνον schol. B finitur; quae lin. 9—15 sequuntur, in uno L exstant; in quibus esse videntur (lin. 12—15), quae non ab ipso Porph. profecta sint, sed iis qui scholia transcripserunt debeantur 16 τὰ μὲν οὖν συνεκτ. κτλ. in codd. BL post illa καὶ τὰ ἑξῆς ἔπη (p. 270, 19) leguntur 17 ἢ ἱερῆα κακῶν L 19 lacuna, quam significavi, in codd. non exstat (cf. infr. ad lin. 16) 19. 20 ὅτι οὐκ ἔστιν μαντικός L 22 εὖ δηλοῖ L τόδε supr. lin. scrpt. B 23 πρόσωπα τε νέρθε τε L

---

dito fides negetur. Praestare igitur visum est h. l. scholio inserere, quam toti scholio finito et alienissimo quidem loco subiungere.

3 Cf. Nicanor Φ 37 et Friedl. p. 95.

8 Cf. Eust. χ, p. 1930, 60.

12 sqq. Cf. Porph. Π 162.

16— p. 272, 8 Verba scholii, in quibus sub finem inesse videntur quae aliunde illata sint (v. ad p. 272, 6), suppleri possunt ex altero scholio (Λ 462) ex eadem quaestione petito, quod huic subiunximus (cf. ad p. 269, 15 sqq.; 272, 10).

21 sqq. Cf. Plut. V. Hom. cap. 212 Theoclymenum exemplum *μαντείας ἀτέχνου καὶ ἀδιδάκτου* quam Stoici statuerint afferens.

εἰδώλων πλεῖον πρόθυρον, πλείη δὲ [καὶ] αὐλὴ
ἱεμένων ἔρεβόcδε,

ὡc τῶν παρακολουθούντων αὐτοῖc δαιμόνων ἤδη ἀφισταμένων καὶ εἰc Ἅιδου ἀπιόντων, ὡc καὶ ἐπὶ τοῦ Ἕκτοροc ἔφη [ῥέπε δ' Ἕκτοροc αἴcιμον ἦμαρ, ᾤχετο δ' εἰc Ἀΐδαο], λεῖπε δέ ἑ Φοῖβοc Ἀπόλλων (Χ 212 sqq.), καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνήcκειν μελλόντων 5

αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρεc ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἑζέcθην, Τρώων δὲ πρὸc οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν
(Θ 73. 74).

*B f. 15ᵃ ad ἐπὶ cχίζηc Α 462. Lp f. 62ᵃ ibid., c. l. καῖε δ' ἐπὶ cχίζηc.

ἠγνόηcάν τινεc καὶ τὸν θυοcκόον, ἀποδιδόντεc τὸν αὐτὸν μάντιν. δοκεῖ δ' ἐμοὶ ἱερέα αὐτὸν ἀποδιδόναι, ἀπὸ τοῦ καίειν τὰ θύη. λέγει γὰρ καῖε δ' ἐπὶ cχίζηc ὁ γέρων (Α 462)· ὁ οὖν καίων τὰ τεθυμένα τοῖc θεοῖc θυοcκόοc· θεοῖcι δὲ θῦcαι ἀνώγει Πάτροκλον (Ι 219) καὶ τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε (ο 97) καὶ πῦρ μέγα κειάμενοc (ψ 51). καὶ ὁ Χρύcηc δὲ λέγει· ἤ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα (Α 40). ἀπὸ cυμβεβηκότοc οὖν θυοcκόοc ὁ ἱερεύων τοῖc θεοῖc ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ εἴ τιc ἄλλοc βούλοιτο. πῶc οὖν ὁ Λειώδηc φηcὶν αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖcι θυοcκόοc οὐδὲν ἐοργὼc κείcομαι (χ 318); πρὸc ὃν ἀποκρίνεται· εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖcι θυοcκόοc εὔχεαι εἶναι, πολλάκι που μέλλειc ἀρήμεναι ἐν μεγάροιcι, τηλοῦ ἐμοὶ νόcτοιο τέλοc γλυκεροῖο γενέcθαι (χ 321—23)· τοὺc γὰρ ἱερέαc ποιεῖ καὶ καταρωμένουc, ὥcπερ τὸν Χρύcην, οὐ τοὺc μάντειc. ὅταν οὖν εἴπῃ ἢ οἳ μάντιέc εἰcι θυοcκόοι ἢ ἱερῆεc (Ω 221), οὐ δεῖ cυνάπτειν τῷ θυοcκόοι, ἢ ἱερῆεc, ἀλλὰ θυοcκόοι ἢ ἱερῆεc, ἵν' ᾖ ἐπίθετον τῶν ἱερέων τὸ θυοcκόοι, τὰ τεθυμένα καίοντεc· ὁ γὰρ διαζευκτικὸc ἄλλουc καὶ ἄλλουc δηλοῖ, ὡc τὸ ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειρο- 10 15 20 25

1 πλέων B   καὶ om. codd.   2 ἱεμένων e corr. L   4. 5 ῥέπε — Ἀΐδαο om. codd.   7 πολυβοτείρη codd.   8 v. ad p. 270, 20   11 δοκεῖ δέ μοι BLp   13 τά τι θύμια (sic) Lp   20 εὔχεαι, χ e corr., Lp   εὑρήμεναι Lp   23 οἳ evan. B   24. 25 ἀλλὰ ἢ θυοcκόοι ἢ ἱερῆεc BLp; prius ἢ sensu flagitante omisi; W. Ribbeck, Mus. Rh. XXXV, p. 469, ἀλλὰ ἢ μάντειc ἢ ἱερῆεc coni.   25 ἵν' ᾖ bis scrpt. B   27 ἀλλάγε B

6 Aliter Porphyrius Θ 70 (p. 118, 10), ita ut vel hanc ob causam ultima scholii verba (ut videtur inde a lin. 3 vel 4) ab eo abiudicanda esse contenderis.

10 sqq. Cf. ad p. 271, 16. — Verbo *μάντιες* loco Ω 221 *θυοσκόοι* iungi posse Nicanor docuit (schol. A h. l.). Ita *θυοσκόος εἶδος μάντεως* esse dicitur ab Apollon., cf. Hesych. Contra sacerdotem esse *θυοσκόον* praeter Eust. χ, p. 1928, 62, *τοὺς παλαιοὺς* afferentem, Suid. h. v. contendit.

25 Cf. ad lin. 10 sqq.

26 Cf. ad p. 269, 15 sqq.

27 sqq. Cf. scholia excerpta quae Α 62. 63 edidimus, in quibus ea quae p. 5, 15 leguntur *ὁ δὲ Πορφύριος ἱερέα λέγει τὸν διὰ θυσιῶν (μαντευόμενον)* ea re male Porphyrii sententiam reddere videntur, quod, cum ille sacer-

πόλον (Α 62). περὶ τριῶν γὰρ ἔφη· περὶ μάντεως, ὃς ἐκ σημείων ἢ τεράτων ἢ οἰωνῶν ἢ ἔκ τινων συμβόλων ἢ ἀποβάντων λέγει καὶ μαντεύεται, ὡς ὁ Κάλχας ἐκ τοῦ λοιμοῦ τὴν Ἀπόλλωνος μῆνιν, ἐκ τοῦ δράκοντος καὶ τῶν στρουθῶν τὰ περὶ τὴν πόρθησιν τοῦ Ἰλίου, ὁ δὲ
5 Θεοκλύμενος ἐξ οἰωνῶν, ἀετὸν θεασάμενος τίλλοντα πέλειαν (ο 529), καὶ ἡ Ἑλένη ἐπὶ τῶν ἁρπασάντων τὸν ἥμερον χῆνα ἐκ τῆς αὐλῆς· κλῦτέ μοι, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσιν (ο 172). ὁ μὲν οὖν μάντις τοιοῦτος, ὁ δὲ ἱερεὺς ἀρᾶται καὶ εὔχεται τῷ θεῷ, οὗπερ καὶ τὴν ἱερωσύνην ἔχει, ὡς ὁ Χρύσης κατα-
10 ρᾶται μὴ τυχὼν τῆς θυγατρός, καὶ πάλιν τυχὼν ὑπερεύχεται ****. ὁ δ' ὀνειροπόλος ἔμπειρός ἐστιν ἀποκρίνασθαι ὀνείρατα, ὥσπερ Πηνελόπη τὸν Ὀδυσσέα καὶ τοὺς χῆνας ὁραθέντας ἐπερωτᾷ ἐνύπνια διελέσθαι καὶ σαφηνίσαι (τ 535 sqq.). καί τινα Εὐρυδάμαντα ὀνειροπόλον γέροντά φησι μὴ κρίνασθαι τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ὀνείρους, ὁπότε ἤρχοντο ἐπὶ τὸν
15 πόλεμον (Ε 150), οὐ μὰ Δία θεασάμενος αὐτός· οὐδὲ μὴν ἐκείνους ἰδεῖν ἔφη, ἐξ ὧν καὶ ἔμελλεν ὁ πατὴρ κρίνειν αὐτοῖς τὸ μέλλον. [ὅτι δὲ διέζευκται ὁ θυοσκόος ἱερεὺς τοῦ μάντεως δῆλον· τῶν οἳ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες].

---

1 περὶ μάντεως evan. B 4 καὶ τῶν στρουθῶν evan. B τῆς Ἰλ. Lp 5 θεοκλήμενος Lp 10 τυχὸν Lp de lacuna quae post ὑπερεύχεται statuenda videtur v. ad p. 272, 27 sqq.

---

dotum res a *μαντικῇ* distinxerit, verbo *μαντεύεσθαι* utuntur. Negasse tamen Porphyrium a sacerdotibus, quamvis futura non praedixerint, numinis voluntatem aut iram hominibus aperiri, quod si verum esset versus *Α* 62 omni sensu careret, nemo contendet; veri igitur simile videtur, in scholio quod h. l. edidimus excidisse nonnulla, praesertim cum quae in codd. tradita sunt de sacerdote versu *Α* 62 commemorato multo brevius agant quam de vate et de *ὀνειροπόλῳ*. Quam ob rem p. 273, 10 lacunam significavi. Neque neglegendum est, quamvis de re ipsa rectissime Lobeck, Agl. I, p. 262 iudicaverit, veteres in Homero artem haruspicinam invenire sibi visos esse, v. Plut. V. Hom. cap. 212, et, qui maxime huc facit, Galen. ad Hippocrat. de vict. in morb. acut. I (XV, p. 442 K.): *ὡσαύτως τῷ ποιητῇ ... καὶ γὰρ κἀκεῖνος ... φησὶν ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν κτλ.*, *ἱερέα μὲν λέγων τὸν ἱεροσκόπον, ὀνειροπόλον δὲ τὸν περὶ τοὺς ὀνείρους ἔχοντα, μάντιν δὲ τὸν οἰωνιστήν*, cf. praeterea Apollon. v. *ἱερεύς*, Hesych. v. *θυοσκόος*, Et. M. 457, 43, schol. B *Ω* 221, Eust. *Ω*, p. 1346, 41.

10 sqq. Porphyrium v. *ὀνειροπόλος* duas notiones, quas alii unam ab altera distinxerint (ut sit *ὀνειροκρίτης* aut *κάτοχος ὀνείροις*), esse voluisse (ut etiam Hesych. v. *ὀνειροπόλος* et Eust. *Α*, p. 48, 14), cum ex iis quae h. l. (v. lin. 15. 16) leguntur tum e scholiis, quae ad *Α* 62. 63 edidimus, concludendum (v. ad p. 5, 5 sqq.). Veri enim simile videtur, in quaestione, unde scholium h. l. editum fluxit, paullo plura de *ὀνειροπόλῳ* illo qui *Α* 63 commemoratur dicta fuisse, in quibus vel difficultas illa vix neglegenda, quae p. 5, 7 movetur (*οἱ δὲ ὀνειροπόλοι μηδενὸς ὀνείρου νῦν ζητουμένου παρέλκουσι*), allata et soluta fuerit.

15 Aristarchum *ὀνειροπόλον* interpretatum esse *τὸν διὰ τῶν ἰδίων ὀνείρων μαντευόμενον* Ariston. docet, v. ad p. 6, 6.

*B f. 328ᵇ ad τελειότατον. M p. 113. Cf. Phil. XVIII, p. 346, Π.

315. 16. [ἐζητήθη ποίου μέμνηται ἐνταῦθα Ὅμηρος αἰετοῦ, τοῦ πυγάργου ἢ τοῦ ἀφροδισίου ἢ πέλλου, περὶ ὧν φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι Κ (274). καὶ πάλιν αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, περὶ οὗ φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι Φ (252).] ἔστι δὲ ὁ αὐτός, καλούμενος μορφνὸς ὀνόματι καὶ μέλας δὲ ὤν, περὶ οὗ φησιν Ἀριστοτέλης (hist. anim. IX, 32)· „ἕτερος δὲ μέλας χρόαν καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος· οἰκεῖ δ' ὄρη καὶ ὕλας, καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λαγωσφόνος ἔστι δὲ ὠκυβόλος". ἐπεὶ τοίνυν κοινῶς αἰετὸν ἔφη, προσέθηκε μέλανος, εἶτα ἐπικυρῶν τοῦ θηρητῆρος. οἱ δὲ κατεψεύσαντο τοῦ ποιητοῦ ὡς μελανόστου ὑφ' ἓν ὡς Ὀρέστου εἰρηκότος διὰ τὸ καὶ Δημόκριτον ἱστορεῖν ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τὰ ὀστᾶ μέλανα εἶναι, καταψευδόμενοι τῆς ἀληθείας· ὀστοῦν γὰρ μέλαν οὐδενὸς ζώου εὑρίσκεται· οὐδ' ἂν εἶπεν ὁ ποιητὴς ὀστοῦν, εἰωθὼς ὀστέον λέγειν τρισυλλάβως. ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὁ μέλας, ὁ θηρητήρ, ὃν Ἀριστοτέλης μὲν κράτιστον ἔφη, Ὅμηρος δὲ ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος

1 ἀετοῦ M 2—4 ἐν τῇ ἰλιάδι κ̄ εἰς τὸν σογ̄ στίχον, οὗ ἡ ἀρχὴ τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιόν. καὶ ζήτει τοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰλιάδος λ ἔνθα ἐστὶ τὸ κισσίον. καὶ πάλιν αἰετοῦ — θηρητῆρος. ἔστι δὲ ὁ αὐτός κτλ. M 8 ἀετὸν M 10 ὡς post τ. ποιητ. om. B, ins. Bkk.; τοῦ ποιητοῦ τοῦ μελ. M 11 ἐπὶ τῶν ἀετῶν M 14. 15 ἔφη κράτιστον M κράτιστός τε M

1—4 Verbis quae uncinis inclusi scholium, quo de aquila et Φ 252 et Ω 316 venatrice vocata quaesitum fuerat, ratione parum idonea ad h. l. refertur, quod ex initio scholii Mosq. melius etiam perspicitur. Excidisse autem vel aliis rebus perverse a transcribentibus additis obscurata esse videntur, quae olim eorum loco fuerunt; in quibus commemoratum fuisse conicias genus aquilarum *πύγαργον* (Aristot. l. c.) vocatum, quod scholiastae causa exstitit ut ad ardeam *πύγαργον*, de qua ad *K* 274 (p. 155, 10) agitur, legentes revocaret. Ceterum, cum initio huius quaestionis exigua fides habenda sit, non dissimulandum est, dubitari posse num recte Porphyrio scholium tribuatur; neque tamen habeo, cur codici, quo usus Dindorf (Phil. l. c.) ad eum auctorem retulit, fidem denegem.

5 Aquila, quam *μορφνὸν* s. *πλάγγον* s. *νηττοφόνον* vocent, cuius Homerus mentionem fecerit *ἐν τῇ τοῦ Πριάμου ἐξόδῳ*, ab Aristotele ab ea, quae verbis in textu allatis describitur, distinguitur. Confudit Porphyrius, nisi transcribentium neglegentia plura exciderunt.

9 sqq. †Lp f. 301ᵃ (signo apposito ad v. *μέλανος τοῦ θηρητῆρος* Φ 252 relatum): *Ἀριστοτέλης συνθέτως μελανόστου, καὶ ὡς Ὀρέστου βαρυτόνως ἀναγινώσκει. φησὶ γὰρ τοὺς ἀετοὺς μέλανα ὀστᾶ ἔχειν. τινὲς δὲ γράφουσι μελανόσσου, παρὰ τὸ μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχειν. Ἀρίσταρχον δὲ παρατίθενται ἀορίστως ἀνεγνωκέναι.* — † Schol. min. ib. (c. l. *μέλανος*): *μέλανος ὄντος, εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς τοῦ θηρητῆρος. τινὲς δὲ μελανός του, ἤγουν μελανός τινος. μελανόστου Ἀριστοτέλης συνθέτως, κατὰ βαρεῖαν τάσιν, ὡς Ὀρέστου· φησὶ γὰρ τοὺς ἀετοὺς μέλανα ὀστέα ἔχειν. τινὲς δὲ γράφουσι μελανόσσου, παρὰ τὸ μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχειν* (brevius etiam L f. 442ᵇ = Par. ap. Cramer. A. P. III, p. 27, 21). Quibus locis Aristotelis pro Democriti memoriam eorum qui scholia excerpserint incuria irrepsisse, recte V. Rose, Ar. ps., p. 167, perspexit. Peius etiam excerptum est schol. Vict. ad Φ 259 adscriptum (Roemer, de schol. Vict.

πετεηνῶν (Φ 253). εἴωθε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος μελάμπυγον τοῦτον καλεῖν· μή τευ μελαμπύγου τύχῃς (fr. 110) — ἄλλος γὰρ ὁ πύγαργος, ἄλλος δὲ ὁ μέλας ὅλος· διὰ τοῦτο καὶ μελάμπυγος — † ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τούτους ἀναφέρων Θείας υἱοὺς κατωμαδὸν πρὸς Ἡρακλέους
5 φερομένους τὰς ὑπὸ τὰ ἰσχία αὐτοῦ καταμαθεῖν πυλι..... καὶ γελάσαντας οὕτω τυχεῖν σωτηρίας· ἀλλὰ πρὸς τὸν πύγαργον ἀετὸν (Arist. p. 618 β 19) συγκρίνων καρτερὸν εἶπε τὸν μελάμπυγον. διὸ οὔτε τὸ μελανόστου συναπτέον, οὔτε τὸ μελανόσσου γραπτέον, οἷον μελανοφθάλμου· μελαναίετος γὰρ ὡς ὅλος μέλας· οὔτε, ὥς φησιν Ἀρί-
10 σταρχος, ἐγκλίνοντες ἂν προφεροίμεθα μέλανός του· ἐπιτηδεύων γὰρ εἶπε τοῦ θηρητῆρος, ἐπεὶ ὁ μέλας τοιοῦτος. ἀλλὰ τὸ ἄρθρον λυπεῖ προσκείμενον. λυπείτω οὖν καὶ ἐπὶ τῷ Τελαμωνιάδῃ (Ξ 460) καὶ τῷ Ἀσκληπιάδῃ (Λ 614) καὶ οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν (Α 11). ἀπὸ δὲ τούτου, ὅτι τὸν αὐτὸν μορφνόν καὶ περκνόν καλεῖ
15 (Ω 316), συναγάγοι ἄν τις ἐκ τοῦ κἀκεῖνον θηρητῆρα εἰπεῖν μορφνὸν θηρητῆρα, εἰ μὴ ἄρα ἄλλως μὲν ὁ περκνός, ὃς καὶ θηρητὴρ κοινῶς εἴρηται, ἄλλως δὲ ὁ μέλας, ὃς καὶ θηρητὴρ ἰδίως καλεῖται.

420. Quae a schol. Townleiano (V. Rose, Ar. ps., p. 169, 23) et Victor. (f. 450[a]) ex Aristotele afferuntur induci non possum ut cum
20 Roseo l. c. et Heitzio, verl. Schrft. d. Ar., p. 269, ad ἀπορήματα

1 τοῦτον μελάμπυγον M 2 ἤ τευ codd.; μή τευ Bergk. secutus dedi τύχοις coni. Bergk. 3—5 locum corruptissimum sec. codd. dedi, nisi quod Θείας υἱοὺς (Lobeck Agl. II, p. 1299) pro θιάσους recepi; post πυλι in codd. spatium vacuum 4 vel 5 litterarum; πυγὰς legendum esse nemo negabit; sed apparet verba eorum iam qui schol. nostris codicibus adscripserunt temporibus manca fuisse 7 μελάμπυγα M 7. 8 τὸ μελανόστω B, τοῦ μελανοστόου M; τὸ μέλανος τῷ τοῦ coni. Dind. 8 οὔτε τοῦ μελανόσσου γρ. M 10 μελανόστου BM; corr. Bkk. 12. 13 τῷ Τελαμωνιάδης καὶ Ἀσκληπιάδης M; τῷ ante Ἀσκλ. om. B ἠτίμησεν M 15 συνάγοι M 16. 17 ἄλλως (sc. θηρητήρ) e coni. posui; ἄλλος codd.

Hom., p. 6): .... *ὅτι μέλανα ὀστᾶ ἔχουσιν οἱ ἀετοί, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ε' περὶ ζώων.* — Quod praeterea ad Φ 252 de eadem re traditum est scholium (B f. 284[b] ad *μέλανος*), quamvis habeat quae ex integra quaestione excerpta esse possint, tamen h. l. sequatur: *Ἀριστοτέλης μελανόστου ἀναγινώσκει, τοῦ μέλανα ὀστᾶ ἔχοντος· ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα. οἱ δὲ μελανόσσου, μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος. Ἀρίσταρχος μέλανός του* <*μελανόστου* cod.>. *ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς τῷ ἐγκλιτικῷ τοῦ οὐ χρῆται. ἄμεινον οὖν ἄρθρον αὐτὸ ἐκδέχεσθαι· οὐ γὰρ ἀεὶ λείπει τοῖς ἄρθροις ὁ ποιητής* (simil. Eust. Φ, p. 1235, 40, ante oculos habuit).

4. 5 Proverbium de quo agitur ad Cercopes primus, quantum nobis constat, Zenob. retulit (cent. V, 10), ubi conf. Schneidewin.

6. 7 Cf. Tzetz. Lyc. 91: *πύγαργον, δειλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἅρπαγα. εἰσὶ γὰρ μελάμπυγοι καὶ πύγαργοι εἴδη ἀετῶν κατ' Ἀρχίλοχον* (fr. 189, ubi Bergk: ***nisi forte tantum fr.*** 110 ***respexit***).

14. Ex Herodiano Ω 316 sequitur, Aristarchum *μόρφνον* cum *θηρητῆρα*, Ptolemaeum Ascalonitam *θηρητῆρα* cum *περκνόν* iunxisse.

῾Ομηρικά referam; quorum sententia si vera esset, paucissima illa verba et a scholiis et ab Eustathio h. l. allata e Porphyrio petita esse summa quidem cum veri specie existimandum esset. Sed locus, de quo agitur, ita mihi se habere videtur, ut statuendum potius sit, Aristotelem occasione oblata de eadem vel simili re ad vulnera pertinente agentem versum, 5 quem Homeri esse diceret (μῦσεν δὲ περιβροτόεσσα ὠτειλή), obiter attulisse. Neque illa quidem quae apud Suidam leguntur v. μεμυκότα..... καὶ Ὅμηρος· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν. ἐκ παρατηρήσεως Ὅμηρός φησι τῶν ἐν πολέμῳ τρωθέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν, μόνου δὲ τοῦ Ἕκτορος κατὰ θείαν πρόνοιαν ..., quibus mul- 10 tum ad sententiam suam stabiliendam Heitzius tribuit, ita mihi comparata esse videntur, ut Quaestionis olim institutae solutionem servaverint; nihil enim verbis μόνου δὲ τοῦ Ἕκτορος κτλ. docetur, nisi quod ipso v. 422 continetur.

B f. 332[b] ad χειρὸς. 515. παράδοξον τὸ τὸν ἐχθρὸν οὕτω χειραγωγῆσαι καὶ τιμῆσαι. 15 τάχα οὖν τοῦτο ποιεῖ τοῦ γήρως τοῦ πατρὸς μνησθείς.

A f. 321[a]. Cf. schol. min. 527 sqq. ..... ζητοῦσι δέ τινες ἀπὸ τούτων τῶν ἐπῶν, πῶς ἐνταῦθα μὲν ὁ ποιητής φησιν ἐκ θεῶν εἶναι τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἐν δὲ τῇ ᾱ (34) τῆς Ὀδυσσείας καὶ αὐτούς φησιν ἐπισπᾶσθαι τὰ κακὰ τοὺς ἀνθρώπους· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ 20 μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. ῥητέον οὖν ὅτι ἐνταῦθα Ἀχιλλεύς ἐστιν ὁ λέγων ἐκ θεῶν εἶναι τὰ κακά, ἀγνοῶν τὴν ἀλήθειαν· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ Ζεύς, ὡς σαφῶς ἐπιστάμενος, λέγει τὴν ἀλήθειαν. λύεται οὖν τὸ ζήτημα προσώπῳ.

B f. 333[a] ad δώρων v. 528. Simil. Vict. f. 452[b]. μέμφεται τὴν δόξαν Πλάτων (resp. II, p. 379 D) λέγων, ὡς ὁ 25

17 A δοιοὶ γάρ τε πίθοι, schol. min. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει in lemm. habent. In utroque schol. nonnulla antecedunt, quae ex parte ex ipso Porphyrio excerpta alteri quod hic edidimus scholio adhaeserunt (v. infra ad lin. 25) 18. 19 ἐκ θεῶν εἶναι — καὶ αὐτούς φησιν om. A, e schol. min. addita sunt

---

15 Vict. (f. 452[b]) quaestionem tantum neque solutionem habet.

16 Cf. Eust. *Ω*, p. 1362, 19: *ἐλεεῖται τῇ πρὸς τὸν Πηλέα ὁ γέρων Πρίαμος ἀναφορᾷ.*

17 sqq. Ex eadem quaestione excerpta sed loco cui adscripta sunt accommodata esse videntur quae in schol. Q ad α 33 leguntur: *ἐξ ἡμέων*] *ταῦτα οὐ συμφωνεῖ τῇ πάσῃ μυθοποιίᾳ, καθ' ἣν εἰσάγει τοὺς θεοὺς πολλῶν αἰτίους συμφορῶν. δυνατὸν μὲν οὖν λύειν τῷ προσώπῳ διὰ τὸ τότε μὲν τὸν ποιητὴν λέγειν, νῦν δὲ τὸν Δία. μᾶλλον δ' ἂν τῇ λέξει λύοιτο· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν, ὡς καὶ τῶν θεῶν αἰτίων, οὐ μὴν ἁπάντων γε, καθάπερ οἱ ἄνθρωποι νομίζουσι.* — Cf. praeterea Porph. Z 488 et quae ibi (p. 106) notavimus.

25— p. 277, 4 Idem fere scholio superiori (A, ubi iis antecedunt Aristonicea, et schol. min., quod ab his verbis incipit) in codd. praemittitur: ... *εἰς παραμυθίαν τοῦ Πριάμου ὁ ποιητὴς εἰσήγαγε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ μόνων ἀγαθῶν δωρητικοὺς ἐπίσταται Ὅμηρος τοὺς θεούς, λέγων θεοὶ δωτῆρες*

θεὸς ἀγαθόν, οὐδὲν δὲ ἀγαθὸν βλαβερόν, ὃ δὲ μὴ βλαβερὸν οὐδὲ βλάπτει. ἔπλασεν οὖν ταῦτα ὁ ἥρως πρὸς παραμυθίαν Πριάμου, ἐπεὶ καὶ ὁ ποιητὴς ὁμοίως φησίν, ὅταν λέγῃ Ζεύς· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν (α 34).

5 559 sqq. Ἀριστοτέλης (fr. 160) φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος. οἱ δέ φασιν ὅτι, ἵνα ἀποστήσῃ αὐτὸν τοῦ ἐφ' Ἕκτορι θρήνου, διὰ τοῦτο δεδίσσει. — B f. 333b ad αὐτὸν v. 569.

ἀγριαίνεται, ἵνα μὴ διὰ τὰς αἰκίας εἰς θρῆνον ἐλθὼν ὁ Πρίαμος ταράξῃ αὐτόν, καὶ ὅτι συνεχῶς τοῦ ὀνόματος Ἕκτορος ἐμέμνητο. — B ibid. ad v. 559.

10 594. 95. τινὲς ἀθετοῦσι· τὴν γὰρ Διὸς κέλευσιν αἰτίαν ἔδει λέγειν τῆς λύσεως. πῶς δὲ δώσει τῷ ἀποθανόντι; ἢ τάχα φησίν, ὅτι καὶ τὴν Διὸς γνώμην πληρώσας ὅμως οὐκ ἀνάξια τῆς εἰς σὲ κακίας ἔλαβον. ἔθος δὲ τοὺς φόνους ἐπὶ χρήμασι λύειν· καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας (Ι 634), καί κέν τίς τε κασιγνήτοιο 15 φόνοιο ποινήν (Ι 632). δώσει δὲ ἀποθανόντι δι' ἐπιταφίων εἰς αὐτὸν ἀγώνων. — B f. 334a ad οὔ μοι.

650. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο· ἀφίστησιν αὐτόν, ἀμάρτυρον θέλων ἔχειν τὴν νυκτερινὴν παρρησίαν πρὸς συνουσίαν, καθάπερ ἡ μήτηρ — Vict. f. 456a.

3 σφίσιν, acc. in ras., B 4 ὑπέρμορον B 13—15 καί ῥ' ὁ μὲν — ποινήν Bekkerum secutus e Vict. (v. infr. ad lin. 10) addidi; B om.

ἐάων (Θ 325)· *ἴδιον γὰρ θεῶν δῶρον τὸ ἀγαθόν. ζητοῦσι. δέ τινες κτλ.* (v. p. 276, 17). — Platonem h. l. vituperavisse etiam Eust., p. 1363, 6, attulit. Vid. etiam Plut. aud. poet. 6, Procl. ad Remp. p. 376 ed. Basil., ipse Porphyr. de Antr. N. cap. 30.

5—9 Alterum quod priori subiunximus scholium ex eadem quaestione fluxisse, collato Eust. p. 1365, 59 sqq. (maxime lin. 60. 62), quem V. Rose, Ar. ps. p. 170, optime comparavit, veri simillimum esse apparet.

Utriusque scholii cod. Victor. alteram recensionem habet; prioris quidem hanc (f. 453b): *Ἀριστοτέλης — τὸ ἦθος Ἀχιλλέως. οἱ δὲ ὡς ἀποστῆσαι τοῦ οἴκτου τῇ καταπλήξει αὐτὸν θέλει, μὴ ἰδὼν Ἕκτορα θρηνήσῃ ἀκωλύτως καὶ ταράξῃ αὐτόν.* Alterius (ibid.) haec est: *ἀγριαίνεται ὅτι νῦν αὐτὸν θέλει λαβεῖν· ὁ δὲ θεραπεῦσαι τὰ αἰκίσματα βούλεται, μὴ εἰς θρῆνον ἐλθὼν Πρίαμος ταράξῃ αὐτόν· ἢ ὅτι ὑπομιμνήσκει αὐτὸν συνεχῶς Ἕκτορος καὶ τῆς ἔχθρας αὐτοῦ.* — Cf. Plut. aud. poet. c. 11 et Prolegg. III, 2. 3.

10 sqq. Aristarchus versus obelo notavit, *ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἕνεκα δώρων λέγει ἀπολελυκέναι τὸν νεκρόν* (Ariston.). Idem poetae crimini dederat Plat. Rp. III, p. 390 E (cf. Procl. p. 389). — Cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 115.

Simile est schol. Victor. (f. 454a): *τινὲς ἀθετ. τὴν γὰρ Δ. κέλευσιν αἰτίαν ὁμολογεῖν τῆς λύσεως ἔδει. πῶς δὲ — ἀποθανόντι; τινὲς δὲ οὐκ ἀνάξια τῆς σῆς αἰκίας. ἄλλως τε ἔθος τοὺς φόνους — φόνοιο ποινήν.*

17 — p. 278, 4 Scholium, quamvis quaestionis forma careat, tamen solutiones continere apertum est; accedit quod ap. Eust., p. 1370, 10, Zoili fortasse sententiam referentem, legitur: *ἔχει δ' ἀπορίαν καὶ ὁ κατὰ τὸν γέροντα ὕπνος.*

†B f. 335b ad *λέξο*: *ἀφίστησιν αὐτὸν εὔκαιρον τὴν νύκτα πρὸς συνουσίαν ποιούμενος, ὡς ἡ μήτηρ παρῄνεσεν· ἢ βεβαιῶσαι θέλει, ὡς πάντα δι' αὐτοῦ γίνονται, καὶ πρὸς αὐτὸν φοιτῶσι πάντες.*

παρήνεσεν (v. 130)· αἰδεῖται γὰρ εἰσφέρειν Βρισηίδα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου. ἢ ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιάσαι τὴν χάριν. ἢ βεβαιῶσαι θέλει τὰς ἐπαγγελίας τῆς ἀνοχῆς, ὡς πάντων δι' αὐτοῦ γινομένων. ἢ ἴσως οἶδεν Ἀγαμέμνονος τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους σκληρόν. οἰκονομεῖται γὰρ νυκτὸς ἀπελθεῖν.

A v. 671. Cf. schol. min. 669. ... ἐζήτηται δὲ πῶς Ἀχιλλεὺς χωρὶς τῶν βασιλέων ἐπαγγέλλεται τῷ Πριάμῳ ταῦτα ἅπερ ὑπισχνεῖται. ῥητέον οὖν ὅτι Ἀχιλλεὺς τὰ τῶν πολεμίων ἐπετέτραπτο πάντα, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν τοῦ πολέμου ἀνοχῶν τε καὶ συμβολῶν. 5

B f. 337^b ad εἰκοστόν. Vict. f. 457^a. 765. ψευδές· οὐ γὰρ εἰκοστὸν ἔτος δύναται εἶναι, ἐξ οὗ εἰς τὸ Ἴλιον ἦλθεν Ἑλένη, εἴ γε δεκαετὴς μὲν ὁ τοῦ πολέμου χρόνος ὁμολογεῖται γεγονέναι, εἰκοστῷ δὲ Ὀδυσσεὺς εἰς Ἰθάκην ἐπανελήλυθεν ἔτει. ῥητέον δὲ ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατολόγουν, χειμάζοντες ἐν ταῖς ἰδίαις καὶ θέρους εἰς Αὐλίδα ἀφικνούμενοι. καὶ γὰρ ἤκουον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων πολλὴν οὖσαν. καί τινες δὲ παρητοῦντο τὸν πόλεμον καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖ καθήμενοι ἐστρατολόγουν. νῦν δὲ εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς Ἑλένης. ἐπὶ δὲ Ὀδυσσέως τὰ δέκα ἔτη τῆς στρατολογίας οὐκ ἀριθμητέον. 10 15

---

5 A (c. l. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος) et schol. min. (c. l. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλαβε δεξιτερήν) praem.: ἐδεξιώσατο τὸν γέροντα 10 ἡ τοῦ πολέμου παρασκευὴ Vict. 11 ὁ Ὀδ. ἐνιαυτῷ εἰς τὴν Ἰθ. ἐπαν., πολὺν ἐν τῇ πλάνῃ ἐνδιατρίψας χρόνον. ῥητ. δὲ κτλ. Vict. 13—15 καὶ — ἐστρατολόγουν om. Vict. 15. 16 δὲ et ἐστὶν om. Vict.

---

2. 3 Cf. schol. v. 669.

9 sqq. Dubitari potest an scholium a Porphyrio alienum sit. Eadem enim fere in alterum scholium Vict. (f. 456^b, ut Bekk. p. 649 *β* 31—44, nisi quod lin. 31 *ἵπποι*, lin. 39 *Ἀτρεΐδα* legitur) transierunt. In quo cum praeterea de Neoptolemi ortu agatur, recte quidem Edv. Schwartz, de scholiis Homer. ad histor. fabul. pertinent., p. 36 sqq., schol. Vict. *T* 326 et Horn. *I* 668 de iisdem rebus coniunctis agere indicavit; quam ob rem ex uno haec fonte derivata esse contendit. Sed omitti non debet, in scholio quod h. l. edidimus, Neoptolemum ne commemorari quidem, scholia autem quae modo dixi *T* 326 et *I* 668 ab *ἱστοριῶν* multo propius quam a *ζητημάτων* genere abesse. Quam ob rem haec quidem scholia e disputatione de loco et tempore quo Neoptolemus ortus sit, in qua viginti illi anni non poterant non commemorari, excerpta esse videntur; qua e disputatione etiam schol. *B *T* 326 (IV, p. 222, 29 Dind.), ipso initio Helenae raptum et exercitus Graecorum congregationem (*στρατολογεῖν*) afferens, fluxisse dixerim. Iam ad scholia *Ω* 765 quod attinet, potest sane aliquis suspicari, ex altero scholio Victor., quod ad scholiorum *T* 326 et *I* 228 rationem quam maxime accedit, prius schol. Vict. et B ita excerpta esse, ut quaestionis forma extrinsecus male addita sit, ita ut hic omittendum fuerit. Sed uno scholio cum altero comparando (nonnulla enim in altero Vict. male cohaerent, alia, velut lin. 35 et 42 Bkk., bis leguntur) in eam potius sententiam inclino, ut e quaestione, in qua cur item Neoptolemi dicamus rationem habitam fuisse causa non adest, in alterum illud schol. Vict. vel consulto vel transcribentium incuria nonnulla transiisse existimem. — Eust., p. 1374, 46 sqq., ea tantum, quae in quaestione leguntur, ante oculos habuit.

ZHTHMATA

CODICIS VATICANI

QVIBVS SIMILIA QVAEDAM

E RELIQVIS CODICIBVS PETITA SVBIVNGVNTVR.

I.

ZHTHMATA CODICIS VATICANI.

Πολλάκις μὲν ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνουσίαις Ὁμηρικῶν ζητημάτων γινομένων, Ἀνατόλιε, κἀμοῦ δεικνύναι πειρωμένου, ὡς αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν τὰ πολλὰ Ὅμηρος ἐξηγεῖται, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως περινοοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν ἃ λέγει, ἠξίωσας
5 ἀναγράψαι με τὰ λεχθέντα μηδὲ διαπεσόντα ἐᾶσαι ὑπὸ τῆς λήθης ἀφανισθῆναι. μὴ ὢν δὲ οἷός τε πρὸς τὰς σὰς δεήσεις ἀντιβλέπειν διὰ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους Ὁμήρου ἐραστάς, πειράσομαι τά τε ῥηθέντα ποτὲ ἀνενεγκεῖν τά τε πάλιν ὑποπεσόντα προσθεῖναι, τὰς μὲν μείζους εἰς Ὅμηρον πραγματείας ὑπερτιθέμενος εἰς καιρὸν σκέψεως τὸν προσ-
10 ήκοντα, ταυτὶ δὲ οἷον προγύμνασμα τῶν εἰς αὐτὸν ἀγώνων, ἐν οἷς ἀγνοεῖται μὲν πολλὰ τῶν κατὰ τὴν φράσιν. λανθάνει δὲ τοὺς πολλοὺς τῇ δοκούσῃ ἐπιτρέχειν τῶν ποιημάτων ὁλοσχερεῖ σαφηνείᾳ προσέχοντας. αὐτὸς δὲ ἕκαστος ἑαυτὸν ἀνακρίνων εὐθυνέτω, πρὶν ὑφ' ἡμῶν ἐπαχθῆναι τὴν ἐξήγησιν, ποίαν περὶ τῶν προβαλλομένων ἐπῶν εἶχε τὴν διά-
15 νοιαν. ἢ γὰρ ταὐτὰ γνοὺς ἡμᾶς λέγοντας βεβαίαν τὴν περὶ τῶν νοηθέντων ἕξει κρίσιν, ἢ σφαλλόμενος μεταβήσεται ἡμᾶς τε ὀνήσει πλανωμένους διορθώσας.

α'.

Ἐζητοῦμεν τὸν νοῦν τε τούτων καὶ τὰς λέξεις·
20 εἶμι μέν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω,

Scriptae sunt hae Quaestiones in cod. Vat. 305 inde a fol. 171 usque ad fol. 184 cum titulo πορφυρίου φιλοσόφου ὁμηρικῶν ζητημάτων βιβλίον α', de quo vid. Prolegg. cap. I.

1 συνουσ.αις V[1], ι in text. paene delet. in marg. V[2] scr. 3 μὲν ἑαυτὸν in text. paene del. V[2] in marg. scrps. 4 παρανοοῦμεν coni. Valckenaer, op. II, p. 146 ...ωσας V[1], ἠξί V[2] in mg. 11 post λανθάνει δὲ ins. ὁ νοῦς Gildersleeve, de Porph. stud. Hom., p. 8, 2 13 καθ' ante ἑαυτὸν ins. G. Wolff, Porph. de phil. ex orac., p. 18 18 α' (ut etiam reliquarum quaestionum numeri) a V[1] rubro atram. script. 19 τὸν νοῦν τὸν <corr. e τῶν> τούτων V; τε **Lascaris**

---

1 sqq. De hac Praefatione et de Anatolio v. Prolegg. cap. I.

ἔμπορος, οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων
γίγνομαι, ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι
(β 318—20)·

τί σημαίνει τὸ ἔμπορος καὶ τὸ ἐπήβολος καὶ πρὸς τί ἀναφέρεται τὸ ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι; τὸ μὲν οὖν ἔμ- 5 πορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς περώντων, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. αὐτὸς γοῦν ἐν ἄλλοις παρίστησι λέγων (ω 299. 300)·

ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης,

τῶν Ἀττικῶν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὲν μαχομέ- 10 νους ἐπιβάτας καλούντων, τοὺς δὲ τὰς κώπας καὶ τὰ πηδάλια ἔχοντας ἐπικώπους. ὅπερ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τῶν ἐπὶ τοῖς ἅρμασιν οἱ μὲν μαχόμενοι παραιβάται, οἱ δὲ τὰς ἡνίας ἔχοντες ἡνίοχοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς τριήρεσιν ἐπίκωποι καὶ ἐπιβάται παρ' Ἀττικοῖς δύνανται. οὐ μέντοι ὁ ἔμπορος ἀπὸ τοῦ πορίζειν πεποίηται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' 15

1. 2 ἔμπορος οὐδ' ἐρετάων ἐπήβολος γίνομαι V[1], corr. Lasc. 11 πηδαλίου V[1], καὶ τὰ πηδάλια V[2] in marg. 12 περὶ τῷ π. V 15 πόριζειν V παρ' ὁμήρου V[1], ῳ supra scrps. V[2]

4 sqq. Quaestio paucis rebus omissis, additis paucioribus in codd. Odysseae ita transiit, ut in varia scholia verbo *ἄλλως* interiecto dirempta divisa sit. Quae suo quodque loco breviter indicabuntur, h. l. iis allatis quae totam quaestionem, unde excerpta sunt, referant:

† schol. cod. Paris. 2894 ap. Cramer., A. P. III, p. 407, 27 (= S ap. Dind. ad vol. I, p. 108, 25) ad β 318: *εἶμι μὲν*] *τὸ ἑξῆς· εἰμὶ* ⟨ita Cr. et. D⟩ *μὲν ἔμπορος, ὅ ἐστιν ἐπιβάτης ἐπὶ νεὼς ἀλλοτρίας, μὴ ἔχων ἐμὴν ναῦν. ἔμπορος ἤγουν ἐπιβάτης ἐπὶ νηὸς ἀλλοτρίας· ἀντὶ* ⟨v. Dind. p. XLVI⟩ *ναυκλήρου, φησί, δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος τοὺς καταναλωκότας μου τὸν πλοῦτον, διὰ τὰ ἄνω· οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά. ἔμπορον δὲ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς πλέοντα ἐπιβάτην, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας. ἄλλως κτλ.* (v. ad p. 283, 5). Eadem fere schol. H et R ap. Dind. l. c.

† schol. BQ β 319: *ἔμπορος, οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος*] *τὸ ἑξῆς· εἶμι μὲν ἔμπορος, ὅ ἐστιν ἐπιβάτης, ἐπὶ νηὸς ἀλλοτρίας, ἀντὶ ναυκλήρου, φησί, δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος. ἐπήβολος δὲ σημαίνει, ὥς φησιν ὁ Πορφύριος, ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ καὶ δεσπότην ἀπὸ τοῦ βάλλειν, ὅ ἐστι τοῦ σκοποῦ τυγχάνειν· ἔμπορος δὲ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς πλέοντα ἐπιβάτην, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας.*

4—14 Exscripsit schol. E (I, p. 109, 3—10 D.), cf. Eust. β, p. 1447, 42 sqq.; excerpsit schol. min. v. 319: *ἔμπορον ὁ ποιητὴς τὸν ἀλλοτρίας νεὼς ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπιβάτην, ὡς ἐμπόρου παρ' αὐτοῖς λεγομένου τοῦ μεταβολέως καὶ πραγματευτοῦ καὶ μάλιστα τοῦ διὰ θαλάσσης περῶντος. καὶ ὅτι Ἀττικοὶ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπικώπους λέγουσιν, ἐπιβάτας δὲ τοὺς μαχητάς*, in quibus illa *τοῦ μεταβολέως καὶ πραγματευτοῦ*, quibuscum conferendi Hesych., Suid., Et. M. h. v., ex alio fonte petita sunt. De Zenodoro qui fertur (Miller, mél. de litt. Gr., p. 409) similia afferente v. Prolegg. III, 4.

14 p. 283, 7 Exscripsit schol. EHQR (Dind. lin. 10—17).

ἀπὸ τοῦ πόρου, τοῦτ' ἔστι τῆς πορείας. τὸν δὲ πόρον κυρίως ἐπὶ τῆς τοῦ ὕδατος τάττει πορείας, λέγων·

ὅσς' ἐμόγησα πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων (μ 259), καὶ
ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐυρρεῖος ποταμοῖο (Ξ 433).

5 ὡς οὖν τὸ μὴ ἐν οἰκείῳ οἴκῳ γαμεῖν ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίῳ ἐγγαμεῖν λέγουσιν, οὕτως τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι ἐμπορεύεσθαι, καὶ ἔμπορος ὁ τοιοῦτος. τὸ δὲ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ, ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν, ὃ σημαίνει τὸ τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, ὅθεν καὶ τὸ

10 σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι (Α 297),

τοῦτ' ἔστιν ἐπιτυχῶς λάμβανε. καὶ ἡ βουλὴ δὲ οἷον βολή τις, ὅθεν ἔφη·

σῇ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμοιο πόλις (χ 230),

ὡς εἰ ἔφη· τοῖς σοῖς ὅπλοις ἢ τόξοις ἢ βέλεσι. λύσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸ

ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ (ο 296)·

15 μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόρρω τὴν ἐπιβολὴν ποιουμένων ὥστε τυχεῖν· ἡ ναῦς οὖν ἐπιβολὴν ἐποιεῖτο ὥστε τυχεῖν τῶν Φερῶν. οὕτω τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον κέχρηνται· Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι (fr. 95 D.)· „εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε", Πλάτων νόμων πρώτῳ (pot. II, p. 666 D)· „ἐπήβολοι γεγονότες τῆς καλλίστης 20 ᾠδῆς", [καὶ τετάρτῳ (p. 724 B)· παιδείας γίνονται κατὰ δύναμιν ἐπήβολοι], Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου (fr. 81 Bl.)· „μηδέποτε πολέμου

---

4 ἶζον V¹, ξ supra scrps. V² εὐρεῖος V; corr. Lasc. 5 ὡς οὖν humidit. deleta repet. V² ἐν ἀλλοτρίῳ γαμεῖν V, rectum schol. Od. (v. infra ad h. l.) suppeditat 6 .ηὸς V 7. 8 ἐπ.τυχῆ V 10 σὺ δ' ἐνὶ hum. del. in marg. scrps. V² βάλεο V, corr. Lasc. 14 ἡ δὲ in cod. evan. ἐπέβαλεν V, corr. Lasc. οὔρι ⟨ω spr. ι scrpt.⟩ V 17 ὅμηρ.. V 20. 21 verba uncinis inclusa ex Etym. M. (v. infr. ad lin. 7) addidi, ubi per errorem Xenophontis nomen irrepsisse editores monuerunt, quod ea re vel magis elucet, quod apud Eust. verba, quae item Xenophonti tribuit, ita leguntur: γίνονται κατὰ νόμον ἐπήβολοι

---

5 sqq. † Schol. Paris. (v. ad p. 282, 4 sqq.): *ἄλλως. ὡς τὸ μὴ ἐν ἰδίῳ οἴκῳ γαμεῖν, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίῳ, ἐγγαμεῖν ἐστιν, οὕτως καὶ τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* [*καὶ*] *ἐμπορεύεσθαι· τοιοῦτος ἔμπορος. ἐπήβολος δὲ ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ.*

7— p. 284, 4 Exscripsit schol. EQR β 319 (p. 110, 1—12 Dind.), cuius initium est: *Ἀττικὴν εἶναι τὴν λέξιν φησὶν ὁ Πορφύριος. δηλοῖ δὲ τὸν ἐπιτυχῆ, ἀπὸ τοῦ βάλλειν κτλ.* Cf. † Eust. p. 1448, 5 sqq. Porphyrium nominatim afferens. Eadem neglecto Porphyrii nomine in formam redacta paullo breviorem v. in schol. min. et Et. M. 357, 17 sqq.

De origine et ratione v. *ἐπήβολος* cf. Timaei lex. Platon.: *ἐπήβολοι οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· βάλλειν γὰρ τὸ τυχεῖν, ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες.* Simil. schol. Aesch. Pr. 446 *ἐπηβόλους: ἔμφρονας, ἐπιτευκτικούς, ἐπιτυχεῖς*, cf. Suid. v. *ἐπήβολος*, Hesych. v. *ἐπηβόλους*.

21 Locum Hyperidis Eustathius melius servasse videtur: *μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι* itaque Blass edidit (pro *μήτε πόλεως* Etym. M. l. c., in quo *κατὰ Δημάρχου* pro *κατὰ Δημάδου* legitur, *μήτε πόλιν* habet).

μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέcθαι“, Ἄρχιππος Πλούτῳ (I, p. 687, 37 K.)· „νῦν ὡς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος“. ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ λέξις ἀλλ' Ἀττική. τί οὖν αἱ λέξεις σημαίνουσι δεδήλωται, τὸ δὲ ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι σὺν βαρύτητι εἴρηται, λέγοντος Τηλεμάχου· ἐν ἀλλοτρίᾳ πλευσοῦμαι νηί· οὐ γάρ εἰμι ἐπιτυχὴς ἰδίας νηός, οὐδὲ ἐρέτας κέκτημαι, τοῦτο γὰρ ὑμῖν ὠφελιμώτερον εἶναι ἐφάνη, τοῦτ' ἔστι τὸ μὴ ἔχειν ἐμὲ ἰδίαν ναῦν ἀλλ' ἔμπορον πλεῖν· ἀναφέρει δὲ εἰς ἐκεῖνο, ὅτι εἰς πενίαν αὐτὸν κατέστησαν. προεῖπε γάρ·

> ἦ οὐχ ἅλις, ὡς τὸ πρόσθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
> κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα
> (β 312. 13).

ἔστιν οὖν οὕτω τὸ νόημα· ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης γέγονα τἀμὰ καταναλώσας.

β′.

Editum K 416.

γ′.

Vatic.

Τὸ αἰόλον οὐκ οἶδ' ὅθεν τῶν γραμματικῶν τινες ἐπὶ τοῦ ποικίλου παρ' Ὁμήρῳ ἀκούειν ἀξιοῦσιν· οὕτω γοῦν τὸ αἰολόπωλον (Γ 185) ἀποδιδόασι καὶ τὸ αἰόλος ἵππος (Τ 404) καὶ αἰόλον ὄφιν (Μ 208). οὐκ ἔστι δὲ ἀλλὰ σημαίνει τὸν τα-

***B** f. 89ᵃ ad κορυθαιόλος Ζ 359 (id. **L** f. 137 ibid., Π).

Οὐκ οἶδ' ὅθεν τῶν γραμματικῶν τινες τὸ αἰόλον ἐπὶ τοῦ ποικίλου παρ' Ὁμήρῳ ἀκούειν ἀξιοῦσιν· οὕτω γοῦν τὸ αἰολόπωλον ἀποδιδόασι καὶ πόδας αἰόλος ἵππος καὶ τὸ αἰόλον ὄφιν. οὐκ ἔστι δὲ οὕτως ἀλλὰ σημαίνει τὸν ταχύν, γενόμε-

---

4. 5 λέγοντος ex ἐλε (?) corr. V¹ 6 ὑμῖν correxi; ἡμῖν V 9 ἐκείρετε ex ἐκείρετο corr. V² 13 καταναλώστας V, corr. Lasc.

(**Vat.**) 22 αἰολοπῶλον

(**B** et **L**) 22 αἰολο, supra extr. litt. πλ' scrpt., B; αἰολοπόλους L

3—13 Exscripserunt schol. HQR (p. 110, 13—23 D.) et in formam redacta breviorem schol. min.

8 sqq. Transposuit †EQR (p. 108, 25 D.): *ἔμπορος*] *ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος τοὺς κατηναλωκότας μου τὸν πλοῦτον· διὰ τὰ ἄνω· ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά.*

19 sqq. Plurimis et scholiorum et lexicorum locis (v. ap. Ebeling., lex. Homer.) verba *αἰόλος*, *αἰολόπωλος* sim. verbo *ποικίλος* sim. explicantur, plerumque altera illa notione Porphyrio probata apposita; quae h. l. afferre longum et supervacaneum est, praesertim cum quinam illi grammatici fuerint quos Porphyrius significat ignotum sit. Quicunque autem fuerunt, praeeuntem habuerunt Platonem, Cratyl. p. 409 A, ad explicandum v. *ἥλιον* (*ἅλιον*) inter alia afferentem: *ὅτι ποικίλλει ἰὼν τὰ γιγνόμενα ἐκ τῆς γῆς· τὸ δὲ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταὐτόν.*

χύν, γενόμενον ἀπὸ τῆς ἀέλλης,
ἥτις ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν πε-
ποίηται, ὡς αὐτὸς ἐξηγήσατο εἰπών·
ὅνπερ ἄελλαι χειμέριαι εἰλέω-
5 σιν (Β 293. 94), ἤτοι εἰλῶσιν. ὡς
καὶ ἐπὶ τοῦ βορρᾶ ἔφη· εἴλει γὰρ
βορέης ἄνεμος (τ 200). ἡ μὲν
οὖν ἄελλα ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν,
ἡ δὲ θύελλα ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ εἰλεῖν,
10 θύειν δὲ τὸ σφοδρῶς ὁρμᾶν δίκην
μαινομένων· ἦ γὰρ ὅγ᾽ ὀλοῇσι
φρεσὶ θύει (Α 342), ὅθεν καὶ
Θυάδες αἱ Βάκχαι. ὡς οὖν ἀελ-
λόπους ἡ Ἶρις λέγεται (Θ 409),
15 ἣν μεταλαβὼν ποδήνεμον προση-
γόρευκεν (Β 786), οὕτω τὸν ποδώκη
ἵππον μεταλαμβάνων πόδας αἰό-
λος ἵππος εἶπε· καὶ ὡς εἰπὼν
ἀργίποδας κύνας (Ω 211) κατὰ
20 περίληψιν ἀλλαχοῦ ἔφη καὶ κύνας
ἀργούς (Α 50), οὕτω τοὺς πόδας
αἰόλους ἵππους κατὰ τὴν περίληψιν
αἰολοπώλους ἔφη. καὶ αἰόλαι
οὖν εὐλαί (Χ 509) ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ-
25 σθαι ταχέως λέγονται, καὶ σφῆκες
μέσον αἰόλοι (Μ 167) οἱ κατὰ
τὸ μέσον συνεχῶς κινούμενοι καὶ
εἰλούμενοι. καὶ κορυθαιόλος οὖν

νον ἀπὸ τῆς ἀέλλης, ἥτις ἀπὸ τοῦ
ἄειν καὶ τοῦ εἰλεῖν πεποίηται, ὡς
αὐτὸς ἐξηγήσατο εἰπών· ὅνπερ
ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσι, τουτ-
έστιν εἰλῶσιν. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ
βορέου ἔφη· εἴλει γὰρ βορέης
ἄνεμος. ἡ μὲν οὖν ἄελλα ἀπὸ τοῦ
ἄειν καὶ εἰλεῖν πεποίηται, ἡ δὲ
θύελλα ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ εἰλεῖν,
θύειν δὲ τὸ σφοδρῶς καὶ ἀκαθέ-
κτως ὁρμᾶν δίκην μαινομένων· ἦ
γὰρ ὅγ᾽ ὀλοῇσι φρεσὶ θύει καὶ
θῦνε διὰ προμάχων (Ε 250),
ὅθεν καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι. ὡς οὖν
ἀελλόπος Ἶρις λέγεται, ἣν μετα-
λαβὼν ποδήνεμον προσηγόρευσεν,
οὕτως τὸν ποδώκη ἵππον μεταλαμ-
βάνων πόδας αἰόλος ἵππος ἔφη·
καὶ ὥσπερ εἰπὼν ἀργίποδας κύ-
νας κατὰ περίληψιν ἀλλαχοῦ ἔφη
καὶ κύνας ἀργούς, οὕτω τοὺς
τοὺς πόδας αἰόλους ἵππους κατὰ
περίληψιν αἰολοπώλους εἶπε. καὶ
αἰόλαι οὖν εὐλαί ἀπὸ τοῦ ταχέως
εἰλεῖσθαι εἴρηνται καὶ σφῆκες μέ-
σον αἰόλαι αἱ κατὰ μέσον συνεχῶς
κινούμεναι καὶ εἰλούμεναι. καὶ κο-
ρυθαιόλος οὖν ὁ συνεχῶς κινῶν

(Vat.) 3 αὐτὸ. V, c add. V² 14 ἶρις 19 ἀγρίποδας 22 παράληψιν 26 αἰόλαι; mutavi propter ea quae sequuntur

(B et L) 4 ἀειλλέωσι L 6 εἴλει L 15 μεταβαλὼν L 16 post προσηγόρευσεν BL male inserunt: καὶ τὰς ἀέλλας εἰς τοὺς ἀνέμους μεταλαμβάνει, quae sustuli; Kammer, p. 46, haec tentavit: ὡς οὖν ἀελλ. ἡ Ἶρ. λέγεται, ἣν ποδ. προσηγ. τὰς ἀέλλας εἰς τοὺς ἀνέμους μεταλαμβάνων, οὕτως κτλ. 20 παράληψιν B, παράλειψιν L 21. 22 alter. τοὺς om. L 22. 23 μετὰ παράληψιν B, μετὰ παράλειψιν L; μετὰ in κατὰ mut. Vill. 26 αἰόλαι e corr. L 27 εἰλούμεναι L κορυθαίολος (?) L

2 Cf. Et. M. 19, 44: *ἄελλα .... ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἴλειν ....*, Eust. *B*, p. 223, 13: *τὸ δὲ ἄελλαι εἰλέωσι τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογίας· παρὰ τὸ εἴλειν γὰρ ἐτυμολογεῖται ἡ ἄελλα.*

16 sqq. †BHQ *υ* 27, cuius initium ad versum cui adscriptum est conformatum est.

28 Cf. Apollon. v. *κορυθαίολος: ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων· αἰόλλειν γὰρ τὸ κινεῖν.*

ὁ συνεχῶς κινῶν τὴν κόρυθα, ὃ μεταποιῶν ἐπὶ τοῦ Ἄρεος ἔφη· ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάικι (Χ 132). λύσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλῃ (υ 25—27)· δηλοῖ οὖν τὸ εἱλεῖν καὶ συνεχῶς στρέφειν. ἐκ δὲ τοῦ κορυθάικι λύσεις τὸ Δωριέες τε τριχάικες (τ 177), οἱ συνεχῶς τὰς τρίχας διὰ τὸ δραστικὸν κινοῦντες· καρηκομόωντες εἴρηνται.

τὴν κόρυθα, ὃ μεταποιῶν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἔφη· ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάικι. λύσεις δ' ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλῃ· δηλοῖ τὸ εἱλεῖν καὶ συνεχῶς στρέφειν. ἐκ δὲ τοῦ κορυθάικι λύσεις τὸ Δωριέες τε τριχάικες, οἱ συνεχῶς τὰς τρίχας διὰ τὸ δραστικὸν κινοῦντες· καρηκομόωντες γὰρ εἴρηνται οἱ Ἀχαιοί.

δ′—ζ′.

δ′ editum Ψ 422, p. 263; ε′ = Ι 1, p. 125; ϛ′ = ibid., p. 128; ζ′ = Ϲ 509, p. 226.

η′.

Ἐν τοῖς Φιλήμονος συμμίκτοις περὶ Ἡροδοτείου διορθώματος ὁ γραμματικὸς διαλεγόμενος πειρᾶται καὶ Ὁμηρικά τινα σαφηνίζειν. οὐδὲν δὲ χεῖρον καὶ τὸν Ἡρόδοτον φιλοῦντί σοι τὴν πᾶσαν τοῦ ἀνδρὸς ἀναγράψαι ζήτησιν. φησὶ γὰρ ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ Ἡρόδοτος τῶν ἱστοριῶν περὶ Κροίσου τοῦ Λυδοῦ πολλά τε ἄλλα διείλεκται, καὶ μὴν ὅτι θεοσεβέστατος γένοιτο καὶ διαπρεπῶς τιμήσαι τὰ Ἑλληνικὰ μαντεῖα, τὰ ἐν Δελφοῖς, τὰ ἐν Θήβαις, τὸ τοῦ Ἄμμωνος, τὸ τοῦ Ἀμφιαράου· τοῦτο μὲν δὴ ἄλλοις ἄλλα πέμψαι δῶρα, ἀνέθηκε δέ τινα καὶ ἐν Βραγχίδῃσι τῇσι Μιλησίων. καὶ γέγραπται ἤδη κατὰ πάντα ἁπλῶς

(**Vat.**) 2 μεταποιῶν videtur esse 3 ἐνυαλίω, ι a V² add. 5. 6 γαστέρ — αἰθο humid. deleta in textu rescrps. V² 6 ἐμπλείων 8. 9 αἰόλλῃ — συνεχ humid. deleta in text. rescrps. V² 11 .ωριέες

(**B et L**) 2 ἐνιαλύω L 5 πολλέος L ἀμπλείην B, ἀνπλείην L 7 alter. ἔνθα om. L αἰόλη BL 7. 8 δηλοῖ οὖν τὸ εἱλεῖν L 12 κάρη γὰρ κομόωντες L

21. 22 fort. ἀναγράψω legendum 24 τιμήσοι V; corr. Kamm., p. 105 26 πέμψε V, αι supr. ε scrps. V² 27 βραγχῖσι

10 Paullo aliter Et. M. 768, 25: *τριχάικες οἱ συνεχῶς κινοῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ τὸ κορυθαίολος Ἕκτωρ....*, cf. Apoll. h. v., Eust. *τ*, p. 1861, 15.

25—27 Confundi videtur locus Herodoteus I, 46 cum I, 92, ubi haec leguntur: *ταῦτα μὲν καὶ ἔτι ἐς ἐμὲ ἦν περιεόντα, τὰ δ' ἐξαπόλωλε τῶν ἀναθημάτων, τὰ ἐν Βραγχίδῃσι τοῖσι* (ut nunc editur) *Μιλησίων ἀναθήματα Κροίσῳ.*

τὰ ἀντίγραφα τὸ τῆς ἄρθρον cὺν τῷ ἰῶτα ἰcoδυναμοῦν τῷ ταῖc. οὐδένα γε μὴν Ἑλλήνων ὑπομεῖναι θηλυκῶc τὰc Βραγχίδαc ἂν εἰπεῖν, Ἡρόδοτον δὲ μᾶλλον ἂν ἑτέρων φυλάξαcθαι, ἀκριβῆ τε ὄντα περὶ τὰ ὀνόματα καὶ πάνυ ἐπιεικῶc φροντιcτικόν. τοῦτο δὴ θεραπεύων τιc
5 οὐχ Ἡροδότου, φηcίν, ἁμάρτημα γεγονέναι, μᾶλλον δὲ τὸν cυγγραφέα φηcὶ διαμαρτεῖν παρεμβαλόντα τὸ c̄ι. πολλὰ δὲ φέρεcθαι μέχρι νῦν ἁμαρτήματα κατὰ τὴν Ἡροδότου cυγγραφὴν καὶ ἔτι τὴν Θουκυδίδου καὶ Φιλίcτου καὶ τῶν ἄλλων ἀξιολόγων cυγγραφέων. τί δ' οὐχὶ καὶ τὰ ποιήματα cχεδὸν ἀνάπλεω πάντα τυγχάνει ἁμαρτημάτων γραφικῶν
10 καὶ τῶν ἄλλων παραδιορθωμάτων πάνυ ἀγροίκων; καὶ ἵνα μὴ περαιτέρω τιc προβαίνων ἐνοχλῇ διερευνώμενοc τὰc ἐν τοῖc ἀντιγράφοιc ἐμμεμενηκυίαc ἡμαρτημέναc γραφάc, ἔξεcτί cοι cκοπεῖν καὶ τῶν Ὁμηρικῶν ταδί·

ὅc τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίcυραc cυναγείρεται ἵππουc
15 λαοφόρον καθ' ὁδόν (O 680. 82).

ἐνταῦθα γὰρ πρὸc οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη διὰ τοῦ γ̄· νωθρὸν οὖν τὸ cημαινόμενον καὶ cφόδρα ὑπόκωφον προcπίπτειν ἔοικε. τὸ δὲ χωρὶc τοῦ γ̄ γράφειν Ὁμηρικὸν παρὰ ** τῇ χρήcει καὶ τῷ λόγῳ πάντῃ cυνᾷδον ἐπιεικῶc. τὸ γὰρ cυναείρεται μᾶλλον προcεχῶc cημαίνει τὸ
20 cυνάγειν καὶ cυναρμόζειν. καὶ ἐν ἄλλοιc (K 499)· cὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶcι, cυνήγαγε τοὺc ἵππουc. ὁ δὲ βέλτιcτοc Ἀριcτοφάνηc κἀκεῖνο τὸ ἐν τοῖc Παραποταμίοιc λεγόμενον·

θρώcκων τιc κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει
ἰχθύc, ὅc κε φάγῃcι Λυκάονοc ἀργέτα δημόν (Φ 126.27),
25 δείκνυcιν ὡc ἡμαρτημένον ὑπολείποιτο ἐκ τῆc παλαιᾶc γραμματικῆc. οὐ

---

2 ὑπομῆναι V (ὑπομεῖναι sec. Hercher., Herm. V, p. 293) 5 cυγγραφέα vix sanum; γραφέα ? 18 loco corrupto lacuna statuenda mederi conatus sum, cuius loco fuisse dicas: παρα[τίθηcιν εἶναι καὶ] τῇ χρήcει κτλ. 21 ἱμάcι V 22 ταῖc παραποταμίαιc V 22—24 λεγόμενον — κατὰ et φάγηcι — δημὸν humiditate del. in text. V² rescrps. 23 μέλαινα φρίχ' V 24 ἀργῆτα δημὸν V² (a V¹ λαιμὸν scrpt. fuisse videtur)

10— p. 288, 7 Verbis *καὶ ἵνα μὴ — ἐπικλεῖν εἴωθεν* Porphyrius ea quae apud Philemonem legit redacta sine dubio in formam breviorem ita affert, ut illius persona abiecta non solum ipse loquatur, ita ut illa *ἔξεστί σοι σκοπεῖν* ad Anatolium referenda sint, sed etiam suam ipsius de utroque loco Homerico sententiam promere videri possit. Id tamen ita se non habere, sed ea quae affert Philemonis reddere sententiam, ex iis quae p. 288, 23 sqq. leguntur apparet.

16 †L f. 336ᵇ ad *O* 680 (e loco iam tum corrupto excerptum): *τὸ συναγείρεται κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη διὰ τοῦ γ̄, ἁμαρτημάτων ὂν γραφικῶν* ⟨ω ex ο corr.⟩. *ἐπιεικῶς τε γὰρ συναείρεται μᾶλλον σημαίνει προσεχῶς τὸ συνάγει καὶ συναρμόζει. καὶ ἐν ἄλλοις· σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, συνήγαγε τοὺς ἵππους. ἄλλως κτλ.* (v. infra ad p. 288, 27). Brevius B f. 211ᵇ ad *συναγείρεται* ibid. (id. Lp f. 248ᵃ): .... **οἱ δὲ συναείρεται ἀντὶ τοῦ συζεύξει, ὡς τὸ σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν** (initium schol. v. ad p. 288, 27), cf. Eust. *O*, p. 1037, 54.

γὰρ χρὴ τὸ ὅς κε φάγῃσιν ἀκούειν ὡς ἄρθρον ὑποτακτικόν, μᾶλλον δὲ ἀντ' ἐπιρρήματος παρειλῆφθαι τοῦ ὧς, ἢ μᾶλλον σύνδεσμον αἰτιώδη. δηλοῦται γάρ· ἵνα φάγῃ (σκοπῶμεν δὴ ὡς τὸ σύμπαν προσεχῶς συντέτακται κατὰ τὴν τούτου γνώμην), ἀκολούθως ὑποδύσεται τὸν ἀφρὸν ὁ ἰχθύς· καὶ τοῦτο ἀναγκασθήσεται πρᾶξαι καὶ ἐπιπολαίως ὑπονήξεται τοῦ ὕδατος ὑποδεδυκώς, ἐπεὶ καὶ τῶν ἀποθανόντων τὰ σώματα, ἕως ἂν ᾖ πρόσφατα καὶ διῳδηκότα, ἄνωθεν ἐπιπλεῖν εἴωθεν. ὅτι μὲν οὖν τῶν παλαιῶν βιβλίων ἐπὶ τὸ χεῖρον κινεῖται ἡ γραφή, φησὶν αὖθις διὰ πλειόνων ἐπιδείξειν. ἐπανάγωμεν δὲ ἐπὶ τὸν Ἡρόδοτον καὶ τὸν διορθωτὴν τὸν Κοτυαέα Ἀλέξανδρον. ἠξίου γὰρ ὁ ἀνὴρ γράφειν τὸ τῇσι Μιλησίων χωρὶς τοῦ ἰῶτα τῆς Μιλησίων, ὑποκειμένης ἔξωθεν χώρης ἢ γῆς. καὶ ἐγὼ δέ, φησίν, ἐπειθόμην οὕτως ἔχειν τὰ τῆς γραφῆς, τὸν δὲ ἄνδρα τῆς ἀκριβοῦς συνέσεως ἐτεθαυμάκειν. ἐντυχὼν δὲ τοῖς Ἡροδοτείοις αὐτοῖς ἔπεσι, καὶ γενόμενος ἐπὶ τέλει τῆς Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἥτις ἐστὶ δευτέρα τῇ τάξει, εὑρίσκω πάλιν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πτῶσιν εἰπόντα τὸν Ἡρόδοτον· ἀνέθηκεν εἰς Βραγχίδας τὰς Μιλησίων (II 159). οὐκέτι οὖν ᾤμην ἁμάρτημα εἶναι γραφικόν, Ἰωνικὸν δὲ μᾶλλον ἰδίωμα. πολλὰ γὰρ οὗτοι τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τήν τε λίθον καὶ τὴν κίονα καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα· Κρατῖνος (I, p. 113 K.) εὐιπποτάτη Μαραθών, Νίκανδρος (fr. XXV) εὐκτιμένην Μαραθῶνα. ταῦτα μὲν οὖν ἃ ἡμεῖς εὕρομεν καὶ ἐκρίναμεν ὑγιῶς [ἔχειν].

τοιαῦτα δὴ τοῦ Φιλήμονος λέγοντος, ἃ μὲν πρὸς Ἀλέξανδρον περὶ τοῦ Ἡροδοτείου διορθώματος εἴρηκεν, οὐκ οἰκεῖον κρίνω τῇ παρούσῃ ὑποθέσει ἐξετάζειν. τὸ δὲ συναγείρεται πῶς ὑπόκωφόν φησιν εἶναι οὐκ ἔστι γνῶναι. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τοὺς ἱππογνώμονας ἐκ πολλῶν ἵππων τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἀθροίζοντας; ὃ ἐκ τοῦ συναγείρεται δηλοῦται· ἀγείρειν γὰρ καὶ συναγείρειν ἐπὶ τοῦ συνάγειν λέγεται.

τῷ δ' Ἀριστοφάνει ὅπως συντέθειται τὰ κατὰ Λυκάονα κατα-

*B f. 282a ad ὅς κε φάγῃ Φ 127 (id. L f. 439a):

ὁ μὲν οὖν Ἀριστοφάνης βούλεται τὸν ἰχθύν, ὥστε καταφαγεῖν

---

2 σύνδε..ον V, δεσμον V² in marg. 3 σκοπῶμεν δὴ conieci; σκο.ῶν δὴ V, π in marg. V²; Kamm., p. 106, servato verbo σκοπῶν post ἀκολούθως verb. εὑρήσεις ins.; idem haec verba usque ad εἴωθεν (lin. 7) ab h. l. aliena e p. 289, 4 huc illata esse existimat 4 τὴν τού.. γν. V 5 ἐπι...αίως V, ἐπιπολαίως V² in marg. 9 πλειόν.. V, ων in text. rescrpt. V² 10 τὸ om. V 13 δὲ post ἐντυχὼν om. V 22 ἔχειν V om.

(B et L) 31 οὖν om. B 32 ἰχθῦν hic et infra B

9—22 Rursus (vel a lin. 10 certe) ipsa Philemonis verba (cf. ad p. 287, 10).

27 † L f. 336b ad *O* 680 (v. ad p. 287, 16): ... *ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν τοὺς ἐπιτηδείους οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγάγῃ ἐκλεξάμενος*. BLp ibid.:

μάθωμεν. βούλεται τὸν ἰχθὺν ὡς
καταφάγῃ τὸν τοῦ Λυκάονος δημὸν
θρώςκειν κατὰ κῦμα καὶ ὑπαΐςςειν
τὴν φρίκην· καί φηςιν· ἐπιπο-
5 λαίως ἐπινήξεται, τῷ ἀφρῷ
τοῦ ὕδατος ὑποδεδυκώς, ἐπεὶ
καὶ τῶν ἀποθανόντων τὰ cώ-
ματα, ἕως ἂν ᾖ πρόςφατα,
ἄνωθέν ἐπιπλεῖν εἴωθε. πρῶ-
10 τον μὲν οὖν οὐκ ἔςτιν ἐπινοῆςαι
νηχόμενον ἰχθὺν ὑπεράνω μὲν ὕδα-
τος, ὑποκάτω δὲ ἀφροῦ τοῦ ὕδατος,
οὐδὲ τούτων μεταξὺ νεκρὸν ἄνδρα
φερόμενον. ἀλλ' οὐδὲ τὴν φρίκην
15 ἀκούειν δύναμαι τὸν ἀφρόν, Ὁμή-
ρου μὲν μέλαιναν φρῖκα λέγοντος·
τούτου δὲ ἀξιοῦντος λευκότητα
ἀκούειν, ἐπί τε τοῦ Πρωτέως λέγει
πάλιν Ὅμηρος μελαίνῃ φρικὶ
20 καλυφθείς (δ 402), καὶ ἀλλαχοῦ

τῆς φρικὸς μνημονεύςας ἐπάγει·
μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐ-
25 τῆς (Η 64). καὶ ἔςτιν ἡ φρὶξ κι-
νουμένου τοῦ πνεύματος· ἀρχή.
Cιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώ-

τὸν Λυκάονος δημόν [ἢ διαφαγόντα],
θρώςκειν κατὰ κῦμα καὶ ὑπαΐςςειν
τὴν φρῖκα· καί φηςιν· ἐπιπολῆς
ἐπινήξεται, τῷ ἀφρῷ τοῦ ὕδα-
τος ὑποδεδυκώς, ἐπειδὴ καὶ
τῶν ἀποθανόντων τὰ cώμα-
τα, ἕως ἂν εἴη πρόςφατα, ἄνω-
θεν ἐπιπλεῖν εἴωθε. πρῶτον
μὲν οὖν οὐκ ἔςτιν ἐπινοῆςαι νηχό-
μενον ἰχθὺν ὑπεράνω μὲν ὕδατος,
ὑποκάτω δὲ ἀφροῦ τοῦ ὕδατος, οὐ-
δὲ τούτων μεταξὺ νεκρὸν ἄνδρα
φερόμενον. ἀλλ' οὐδὲ τὴν φρῖκα
ἀκούειν δύναμαι τὸν ἀφρόν, Ὁμή-
ρου μὲν μέλαιναν φρῖκα λέγοντος·
τούτου δὲ ἀξιοῦντος λευκότατον
ἀκούειν, ἐπί τε τοῦ Πρωτέως λέγει
πάλιν Ὅμηρος μελαίνῃ φρικὶ
καλυφθείς, καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς δ'
ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀνα-
πάλλεται ἰχθὺς θινὶ ἐπὶ φυκό-
εντι μέλαν τέ ἑ κῦμ' ἐκάλυψε
(Ψ 692. 93), καὶ ἀλλαχοῦ τῆς φρι-
κὸς μνημονεύςας ἐπάγει· μελανεῖ
δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς. καὶ
ἔςτιν ἡ φρὶξ κινουμένου τοῦ πνεύ-
ματος ἀρχή. Cιμωνίδης δὲ αὐτὴν

(Vat.) 2 λαιμὸν V, cui δῆμον (sic) superscrps. V² 16 μέλαινα φρίκα
(B et L) 1 τὸν τοῦ Λ. δ. L ἢ διαφαγόντα, quod BL praebent, seclusit Kamm., p. 106; huc non pertinere vel e p. 288, 3 efficitur 3 φρίκα L ἐπιπολὺ L 5 ἐπεὶ δὲ καὶ L 13 φρίκην L 15 φρίκα L 16. 17 λευκότητα ἀκούειν L (?) 17 ἔπει τε L (?) 19. 20 ὡς δέ θ' ὑπὸ L 21 ἰχθῦς hic et infra B 21. 22 φικόεντι B, φρικόεντι L; recte nunc θίν' ἐν vel ἐπὶ φυκιόεντι legitur 26. 27 κινουμένου ὑπὸ πν. πόντου ἀρχή coni. Kamm., p. 107 27 cιμονίδης L

ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν τοὺς ἐπιτηδείους καὶ ⟨om. Lp⟩ *οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγαγὼν* ⟨*συναγάγῃ* B⟩ *ἐκλεξάμενος· κίνδυνος γὰρ ἐκπεσεῖν μεθαλλομένῳ ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλον. οἱ δὲ κτλ.* (v. ad p. 287, 16). Simil. Vict. f. 292ᵃ (l. *πίσυρας συναγείρεται*), nisi quod primum quidem *συζεύξει, σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν*, tum *οἱ δὲ συναγείρεται, ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν — ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλον* habet. In quibus, ut etiam in schol. BLp, Porphyriana cum rebus aliunde petitis (cf. Eust. p. 1037, 53) mixta sunt.

27 sqq. Cf. Ariston. Φ 126: .... *καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἱονεὶ ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν* ...

μενος οὕτως ἔφη· ἐς ἅλα στί-
Ζουσα πνοιά. τὸ δὲ λέγειν ὅτι τὰ πρόσφατα σώματα φέρεται τῶν κυμάτων ἐπιπολαίως, ψεῦδος. τοὐναντίον γὰρ ἐν ἀρχῇ μὲν διὰ στερρότητα καὶ πυκνότητα τοῦ σώματος ἰσχυρότερος ὢν τοῦ στηρίζοντος ὕδατος ὁ νεκρὸς διισταμένου καταδύεται, σχήματι καταβαίνων καὶ βάρει· πληρούμενος δὲ τῆς ὑγρότητος, πλείω τόπον ἐπιλαμβάνων τῷ σχήματι μετέωρος αἴρεται, βάρει τοῦ φέροντος ἐλαττούμενος.

τίς οὖν ὁ νοῦς τῶν ἐπῶν; διττὴ γὰρ ἡ γραφή· ἐν οἷς μὲν γὰρ γράφει μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει, ἐν οἷς δὲ γράφει μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει. κἂν μὲν κατὰ τὴν ὑπαΐξει, φησὶν ὁ μὲν **** λέγειν αὐτόν· τῶν πηδώντων τις κατὰ τὸ κῦμα ἰχθύων ὑπὸ τὴν φρῖκα ἀίξει, τουτέστιν ἐκ τοῦ ἄνω θρώσκειν παυσάμενος ὑπὸ τὴν φρῖκα ὑποδύσεται καὶ ὁρμήσει κάτω, συγκαταφερόμενος τῷ νεκρῷ, ὡς φάγῃ τοῦ Λυκάονος τὸν δημόν. [τοῦτο μὲν

καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη· ἐς ἅλα στίζουσα πνοιά. τὸ δὲ λέγειν ὅτι τὰ πρόσφατα σώματα φέρεται τῶν κυμάτων ἐπιπολῆς, ψεῦδος· τοὐναντίον ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ διὰ στερρότητα καὶ πυκνότητα τοῦ σώματος ἰσχυρότερος ὢν τοῦ στηρίζοντος ὕδατος ὁ νεκρὸς διισταμένου καταδύεται, σχήματι καταβαίνων καὶ βάρει· πληρούμενος δὲ τῆς ὑγρότητος, πλείω τόπον ἐπιλαμβάνων τῷ σχήματι μετέωρος αἴρεται, βάρει τοῦ φέροντος ἐλαττούμενος.

τίς οὖν ὁ νοῦς τῶν ἐπῶν; διττὴ γὰρ ἡ γραφή· ἐν οἷς μὲν γὰρ γράφεται μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει, ἐν οἷς δὲ γράφεται μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει. κἂν κρατήσῃ τὸ ὑπαΐξει, φησὶν ὁ μὲν **** λέγειν αὐτόν· τῶν πηδώντων τις κατὰ τὸ κῦμα ἰχθύων ὑπὸ τὴν φρῖκα ἀίξει, τουτέστιν ἐκ τοῦ ἄνωθεν θρώσκειν παυσάμενος ὑπὸ τὴν φρῖκα ὑποδύεται καὶ ὁρμήσει κάτω, συγκαταφερόμενος τῷ νεκρῷ, ὡς φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸν δημόν. [τοῦτο μὲν

(**Vat.**) 2—5 πνοιά — ὅτι τὰ et αίως (in ἐπιπολαίως) — ἐν ἀρχῇ μὲν humid. del. in textu rescrps. V² 7. 8 τῆς (?) στηρ. ὕδ. 8 ..ισταμένου V, ἐξι V² in marg., διϊ ibid. tertia manus 12 αἴ..ται V, ρεται V² in marg. 15. 16 μὲν ... γράφει V, γὰρ V² in marg.; pro γράφει et h. l. et lin. 17 γράφεται exspectes 16. 17 φρίχ' 18 κ.. μ.. κ..α τῇ V; in marg. V²: καὶ μὲν κατ' (sec. Hercher. l. c. κἂν μὲν κατὰ) 19 φήσομεν V, quod in φησὶν ὁ μὲν mutavi; lacunae quam statui loco nomen τοῦ λυτικοῦ excidisse videtur, v. infra ad h. l. 20 τις om. 21 φρίκα

(**B et L**) 4. 5 ἐπιπολλῆς ψευδές L 15. 16 γράφεται L, γράφει B 17 γράφει L, abbreviat. γρ^α´ B 17. 18 φρίκα ὑπαλλάξει L 18 κἂν μὲν κρατοίη B 19 φήσομεν BL, v. ad Vat. lin. 19 25 ὃς φάγ (γ spr. α scrpt.) ἂν τὸν Λυκ. δημόν B

---

19 sqq. Non suam ipsius h. l. sententiam, quae p. 291, 26 sqq. comparet, Porphyrium proferre cum manifestum sit, sequitur, *φήσομεν* quod codd. praebent corruptum esse. Nisi plura exciderunt, quibus grammaticus aliquis ita allatus fuerit, ut ipsius verba inde a *φήσομεν* inducerentur, locus ea quam posui coniectura sanatus esse videtur. *Τοῖς παλαιοῖς* eandem interpretandi rationem tribuit Eust. p. 1227, 1—8.

26 sqq. Verba *τοῦτο μὲν οὖν — φέροιτο*, quae ipsius Porphyrii sententiam (p. 291, 26 sqq.) reddunt, huc temere illata esse; vel inde efficitur, quod ipsum

οὖν, εἰ ἐπιπολῆς τοῦ κύματος θρώσκειν ὑπακούοιμεν· εἰ δ' ἐκ βάθους ἀναπηδῶντα ἐπὶ τὸ κῦμα, ἔσται, ὡς ἐπὶ τοῦ λίθου εἶπεν ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται (N 140), ἵνα σημαίνῃ τὸ ἐκ τοῦ βυθοῦ κάτωθεν κατὰ τοῦ κύματος θορεῖν, μὴ μέντοι ὑπερθορεῖν τὴν φρῖκα, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν ὄντα ἅπτεσθαι τοῦ νεκροῦ, εἰ ἐπιπολαίως φέροιτο.] εἰ δ' ὑπαλύξει γράφοιτο, φησὶ Πολύκλειτος τὸν νοῦν τοιοῦτον ἔσεσθαι· καταδύσεται μὲν εἰς τὸ βάθος τοῦ κύματος ὁ ἰχθὺς φεύγων τῆς φρίκης τὴν ψυχρότητα· καὶ γὰρ αὐτῷ πολεμιώτατον· τοῦ γοῦν χειμῶνος ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν γῆν καταίρουσι· πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ φωλεύειν κατὰ βάθους διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Ζ΄ περὶ ζώων φύσεως (fr. 333)· ψυχροτάτη δ' ἡ φρίκη, καὶ μάλιστα ἂν βόρειος ᾖ. γενόμενος δ' ἐν τῷ βάθει τοῦ Λυκάονος ἔδεται τὸ λίπος.

οὐ δοκεῖ δέ μοι οὗτος ὀρθῶς τὸν νοῦν τῶν ἐπῶν ἀποδοῦναι. οὐ γὰρ εὐθὺς αὐτόν φησιν Ὅμηρος σφαγέντα καὶ ῥιφέντα τοῦτο παθεῖν, ἵν' ἐκδεχώμεθα ὅτι κάτω ἐνεχθέντος ὁ ἰχθὺς κάτω χωρεῖν λέγεται

οὖν, εἰ ἐπιπολῆς τοῦ ὕδατος θρώσκειν ὑπακούομεν· εἰ δ' ἐκ βάθους ἀναπηδῶντα ἐπὶ τὸ κῦμα, ἔσται, ὡς ἐπὶ τοῦ λίθου εἴρηκεν ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, ἐπὶ τοῦ ἰχθύος τὸ ὑψοῦ τὸ ἐκ βυθοῦ κάτωθεν κατὰ κύματος θορεῖν, μὴ μέντοι ὑπερθορεῖν τὴν φρῖκα, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν ὄντα ἅπτεσθαι τοῦ νεκροῦ, εἰ ἐπιπολῆς φέροιτο.] εἰ δ' ὑπαλύξει γράφοιτο, φησὶ Πολύκλειτος τὸν νοῦν ἔσεσθαι· καταδύσεται μὲν εἰς τὸ βάθος τοῦ κύματος ὁ ἰχθύς, φεύγων τῆς φρικὸς τὴν ψυχρότητα. καὶ γὰρ αὐτῷ πολεμιωτάτη· τοῦ γοῦν χειμῶνος ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν γῆν καταίρουσιν οἱ ἰχθύες· πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ φωλεύειν κατὰ τοῦ βάθους διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· ἱστορεῖ γὰρ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἑβδόμῳ περὶ ζώων φύσεως. ψυχροτάτη δ' ἡ φρίκη, καὶ μάλιστα ἂν βόρειος ᾖ. γενόμενος δὲ ἐν τῷ βάθει ἔδεται τὸ λίπος τοῦ Λυκάονος.

οὐδέ τις δέ μοι τούτων δοκεῖ ὀρθῶς ἀποδεδωκέναι τὸν νοῦν τῶν ἐπῶν. οὐ γὰρ εὐθύς φησιν Ὅμηρος αὐτὸν σφαγέντα καὶ ῥιφθέντα τοῦτο παθεῖν, ἵνα ἐκδεχώμεθα ὅτι κάτω ἐνεχθέντος ὁ ἰχθὺς κάτω χω-

(Vat.) 8 φρίκα 14 ἰχθῦς 15 ψυχότητα 18 πολλὰ 31 ἰχθῦς

(B et L) 3 ἔστω L 4 ὅτι pro ὕψι L 10. 11 verbis εἰ δ' ὑπαλύξει L nov. schol. incipit, cui suprascrpt. ἑτέρα λύσις 11 πολύκλυτ' B; πολύκλητος L 18 πολλοὺς δὲ αὐτοὺς L 19 μετὰ τοῦ βάθους L 24 λῖπος B; τοῦ Λυκ. ἔδετο τὸ λίπος L 26 in οὐδέ τις, quod B exhibet, οὐδέτερος latere videtur; L: οὐ δοκεῖ μοί τινα τούτων ὀρθῶς, ab his verbis nov. schol. incipiens, cui praemissum Πορφυρίου (idem cod. Harl. ap. Dindorf, IV, ad p. 259, 12, nisi quod τινα om.) 28. 29 φησὶν αὐτὸν Ὅμ. L

illud, in quo cardo eorum versatur (*ἐκ βάθους ἀναπηδῶντα*, cf. p. 292, 1; 23), alteri quae praecedit loci interpretandi rationi, cui opponitur, non deest (p. 290, 22: *ἐκ τοῦ ἄνω θρώσκειν παυσάμενος*). Eodem ducit *οὐδέτερος* illud (lin. 26), quod pro *οὐδέ τις* quod B exhibet restituendum videtur.

εἰϲ τὰ βάθη τοῦ κύματοϲ ἐπὶ τὴν βρῶϲιν, ἀλλ' ἐξενεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Ϲκαμάνδρου ἐπὶ τὴν θάλαϲϲαν, ὥϲτε οὐκέτι αὐτὸν ὑποβρύχιον, ἄνω δ' ἐπιπλεῖν ἀνάγκη. ἔχει γὰρ οὕτω τὰ ἔπη· ἐνταυθοῖ νῦν κεῖϲο μετ' ἰχθύϲιν, οἵ ϲ' ὠτειλῆϲ αἷμ' ἀπολιχμάϲονται ἀκηδέεϲ· οὐδέ ϲε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεϲϲι γοήϲεται, ἀλλὰ Ϲκάμανδροϲ οἴϲει δινήειϲ εἴϲω ἁλὸϲ εὐρέα κόλπον, οἷϲ ἐπάγει· θρώϲκων τιϲ κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει ἰχθύϲ, ὅϲ κε φάγῃϲι Λυκάονοϲ ἀργέτα δημόν (Φ 122—27). νεοϲφαγῆ μὲν οὖν ὄντα φηϲὶ κεῖϲο μετ' ἰχθύϲιν, ὡϲ ἂν κάτω ἀπενεχθέντα, ὅπου φηϲὶ τῆϲ ὠτειλῆϲ αὐτοῦ τὸ αἷμα ἀπολιχμάϲεϲθαι τοὺϲ ἰχθῦϲ· χρονίζοντα δὲ ἄταφον ἐκβληθῆναι εἰϲ τὴν θάλαϲϲαν ὑπὸ τῶν ποταμῶν, ὅτε καὶ ἀναπλεῦϲαι ἀνάγκη, καὶ θρώϲκοντα οὐχ ὑπὲρ τὸ κῦμα ἰχθὺν ἀλλὰ κατὰ τὸ κῦμα (κατὰ κῦμα γὰρ ἔφη, οὐχ ὑπὲρ κῦμα) ὑπὸ τὴν φρῖκα ἀΐξαι. τὸ γὰρ μέτρον τῆϲ εἰϲ τὰ ἄνω ὁρμῆϲ τοῦ ἰχθύοϲ δηλῶν ἀφορίζει ἄχρι τῆϲ φρικόϲ. οὐ γὰρ ἂν ἐπέθρωϲκε κατὰ κῦμα, ἀλλ' ὑπὲρ κῦμα, εἰ καὶ τὴν φρῖκα ὑπερεπήδα. ἐκφερομένου οὖν ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ πηδῆϲαι κατὰ τὸ κῦμά φηϲι τὸν ἰχθὺν καὶ γενέ-

ρεῖν λέγοιτο εἰϲ τὰ βάθη τοῦ κύματοϲ ἐπὶ τὴν βρῶϲιν, ἀλλ' ἐξενεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ϲκαμάνδρου ἐπὶ τὴν θάλαϲϲαν, ὥϲτε οὐκέτι ὑποβρύχιον, ἄνωθεν δὲ αὐτὸν ἐπιπλεῖν ἀνάγκη. ἔχει γὰρ οὕτω τὰ ἔπη· ἐνταυθοῖ νῦν κεῖϲο μετ' ἰχθύϲιν, οἵ ϲ' ὠτειλῆϲ αἷμ' ἀπολιχμήϲονται ἀκηδέεϲ, οὐδέ ϲε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεϲϲι γοήϲεται, ἀλλὰ Ϲκάμανδροϲ οἴϲει δινήειϲ εἴϲω ἁλὸϲ εὐρέα κόλπον· θρώϲκων τιϲ κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει ἰχθύϲ, ὅϲ κε φάγῃϲι Λυκάονοϲ ἀργέτα δημόν. νεοϲφαγῆ μὲν οὖν ὄντα φηϲὶ κεῖϲθαι μετ' ἰχθύϲιν, ὡϲ ἂν κάτω ἀπενεχθέντα, ὅπου φηϲὶ τῆϲ ὠτειλῆϲ αὐτὸν αἷμα ἀπολιχμήϲεϲθαι τοὺϲ ἰχθύαϲ· χρονίζοντα δὲ ἄταφον ἐκβληθῆναι εἰϲ θάλαϲϲαν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ὅτε καὶ ἀναπλεῦϲαι ἀνάγκη, καὶ θρώϲκοντα οὐχ ὑπὲρ τὸ κῦμα ἰχθὺν ἀλλὰ κατὰ κῦμα (κατὰ κῦμα γὰρ ἔφη, οὐχ ὑπὲρ κῦμα) ὑπὸ τὴν φρῖκα ἀΐξαι· τὸ γὰρ μέτρον τῆϲ εἰϲ τὰ ἄνω ὁρμῆϲ τοῦ ἰχθύοϲ δηλῶν ἀφορίζει· ἀλλ' ἄχρι τῆϲ φρικόϲ· οὐ γὰρ ἂν ἐπέθρωϲκε κατὰ κῦμα, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ κῦμα, εἰ καὶ τὴν φρῖκα ὑπερεπήδα. ἐκφερομένου οὖν ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ πηδῆϲαι κατὰ τὸ κῦμά φηϲι τὸν ἰχθύν, καὶ γενέϲθαι ἄνω ὑπὸ τὴν

(Vat.) 14 φρίχ' ὑπαλύξει ἰχθῦϲ ὅϲ (ex ὡϲ mut. V[1]) 15 ἀργῆτα 20 ἰχθύϲ 27. 31 φρίκα 32 sqq. φερομένου — ἐκβολῶν et γενέϲθαι — ἔν(θα) humiditate del. in text. rescrps. V[2]

(B et L) 1 εἰϲ τὰ βάθη λέγεται L 6 ἐνταῦθα L 13 μετὰ κῦμα L 19 αὐτοῦ L 19. 20 τοὺϲ ἰχθύϲ L 24 ἀλλὰ κατὰ τὸ κῦμα L 27 εἰϲ ἄνω L 32 τῆϲ ἐκβολῆϲ L; ἐπιπολῆϲ coni. Kamm., p. 108 34 ἰχθῦν L

16 sqq. Cum Aristarchi rationibus se congruere ipse Porphyrius statim addit; cf. Ariston. Φ 126, id. Z 459. De fonte eorum, quae h. l. leguntur, v. ad p. 293, 2. — E Porphyrio hausisse videtur Eust. p. 1227, 14 sqq.

cθαι ἄνω ὑπὸ τὴν φρῖκα, ἔνθα ἐν-
τεύξεται τῷ νεκρῷ. οὕτως ἐξηγή-
cαντο καὶ οἱ Ἀριcτάρχειοι λέ-
γοντεc· ὑπὸ τὴν φρῖκα ἀΐξει τιc
5 τῶν ἰχθύων κατὰ τὸ κῦμα κολυμ-
βῶν, ὃc φάγοι ἂν τὸν τοῦ Λυκάο-
νοc δημόν. πάντωc γὰρ ἔδει τὸν
μέλλοντα τοῦ ὑπερφερομένου νε-
κροῦ ἅπτεcθαι ἰχθὺν ἄνω μετέωρον
10 ὑπὸ τὴν φρῖκα ἐλθεῖν. Φιλητᾶc
δὲ τῇ ὑπαλύξει γραφῇ cυντιθέ-
μενόc φηcιν, ὅτι ὁ φαγὼν ἰχθὺc
τοῦ Λυκάονοc τὸν δημὸν πιμελώδηc
γενόμενοc τὸ κρύοc φεύξεται. ἀγνοεῖ

φρῖκα, ἔνθα ἐντεύξεται τῷ νεκρῷ.
οὕτωc ἐξηγήcαντο καὶ οἱ Ἀριcτάρ-
χειοι, λέγοντεc· ὑπὸ τὴν φρῖκα
ἀΐξει τιc τῶν ἰχθύων κατὰ τὸ κῦμα
κολυμβῶν, ὃc φάγοι ἂν τὸν Λυκάο-
νοc δημόν· πάντωc γὰρ ἔδει τὸν
μέλλοντα τοῦ ὑπερφερομένου νεκροῦ
ἅπτεcθαι ἰχθὺν ἄνω μετέωρον ὑπὸ
τὴν φρῖκα ἐλθεῖν. Φιλητᾶc δὲ τῇ
ὑπαλύξει γραφῇ cυντιθέμενόc φη-
cιν, ὅτι ὁ φαγὼν ἰχθὺc τὸν Λυκάο-
νοc δημόν, πιμελώδηc γενόμενοc,
τὸ κρύοc ἐκφεύξεται. ἀγνοεῖ δὲ καὶ
τοῦτο, ὅτι τὸ διανεcτηκὸc τῆc θα-

(**Vat.**) 5 ἰχ..ων 8 ὑπερ.ερομένου V, φ V² in marg. 10 φρίκα 11 ὑ..λύξει V, πα V² in marg. 14 κρ... .εύξεται V, ύος φεύ V² in marg.

(**B** et **L**) 2. 3 ἀριcταρχ΄, χ΄ spr. ρ scrpt., L 9 φιλήταc B 10 cυντιθέμενον L 13. 14 εὐκρινεῖ δὲ καὶ τοῦτο L

2—10 Didymum affert, ad quem schol. A Φ 126 recte Hoffmann, Il. Φ et X, p. 148, retulit: *μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει] οὕτως ὑπαΐξει Ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ λεγόμενον εἶναι βούλεται τοιοῦτο· τῶν ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θρώσκων, τουτέστι κολυμβῶν, ὑπὸ τὴν φρῖκα ἀΐξει, ὅς φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸ λίπος· δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν φερομένου τινὸς γεύεσθαι ἄνω μετέωρον ὑπὸ τὴν φρῖκα τῆς θαλάσσης ἐλθεῖν. παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐγέγραπτο διὰ τοῦ ω̄· ὥς κε φάγῃσι.* Schol. B (f. 282ᵃ ad *ὑπαΐξει* Φ 126, id. L f. 440ᵃ) et Vict. (f. 390ᵃ) eadem verbo tenus fere afferentia in ea re quod Aristarchum *ἐπαΐξει* scripsisse volunt erraré, idem Hoffm., p. 267, docuit. Quibus in scholiis quae sequuntur verba: *τὸ δὲ πᾶν οὕτως· νεοσφαγὴς μὲν ὢν καταδύσῃ πρὸς τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα σὺν τοῖς ἰχθύσιν* ⟨*ἰχθῦσιν* B⟩ *ὢν ἀπολιχμηθήσῃ* ⟨*—σει* L⟩ *τοῦ αἵματος. ἐπὶ πλέον δέ σε ἄταφον ὄντα καὶ μετεωρισθέντα ἐκβαλεῖ παρὰ* ⟨*περὶ* L⟩ *τὴν θάλασσαν ὁ ποταμός, ἔνθα τις τῶν ἰχθύων σε κατέδεται ἐπὶ* ⟨debebat esse *ὑπὸ*⟩ *φρῖκα φερόμενος. Φιλητᾶς* ⟨*φιλίτας* BL⟩ *δὲ ἀρεσκόμενος τῇ ὑπαλύξει* ⟨*ὑπαλήξει* L⟩ *γραφῇ φησιν, ὡς ἐκεῖνος ὁ λιπανθεὶς ἰχθὺς ὑπὸ τοῦ δήμου τὴν ψυχρασίαν ὑπαλύξει*, ex eodem Didymo petita esse possunt, ita ut non solum Philetae item memoriam (lin. 10 sqq.), sed etiam quae antea (p. 292, 16—293, 2) attulerat e Didymo Porphyrius hausisse videri possit. Neque enim ratione contraria procedenti totum hoc scholium (BL Vict.) e Porphyrio derivare licet; vetant enim prima eius verba de lectionum varietate (*ἐπαΐξει* quidem illo, si dis placet, Aristarcheo, cui ut Chiae editionis *ὑπαΐξει* opponit Vict.), quae e Porphyrio petita esse non possunt, agentia. Negari tamen nequit scholii verba inde a *τὸ δὲ πᾶν οὕτως* e Porphyrio petita esse et cum Didymeis potuisse coalescere, ut in ipso cod. B scholiis *B* 36, *Π* 50 e Didymo derivatis res aliunde petitae adhaeserunt.

10 sqq. In refutando Phileta, quem Callistratus secutus est, Aristarchum sequitur, v. Ariston. Φ 126 et Z 459. — E Porph. sua hausisse videtur Eust. p. 1227, 9 sqq.

δὲ καὶ οὗτος, ὅτι τὸ διανεστηκὸς τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς, οὐ τὸ κρύος φησὶν Ὅμηρος φρῖκα· ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς (Ψ 692), τῆς ἐπιτρεχούσης κατὰ τὴν θάλασσαν πρὸ τῆς τοῦ ἀνέμου ἐμβολῆς. καὶ ἐπὶ τοῦ συὸς κατὰ μεταφοράν· φρίξας εὖ λοφιήν (τ 446). καὶ ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος (Ν 339).	λάσσης ἐπιπολῆς, οὐ τὸ κρύος φησὶν Ὅμηρος φρῖκα· ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέου ἀναπάλλεται ἰχθύς, τῆς ἐπιτρεχούσης κατὰ τὴν θάλασσαν πρὸ τῆς τοῦ ἀνέμου ἐμβολῆς· καὶ ἐπὶ τοῦ συὸς κατὰ μεταφοράν· φρίξας εὖ λοφιήν· καὶ ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσιν.	5 10

θʹ.

(**Transiit in schol. *B f. 175ᵇ ad ἄμερδεν Ν 340.**)

Ἠξίουν ἡμᾶς παρατηροῦντας τὴν τοῦ ποιητοῦ ἐν πᾶσι λεπτουργίαν ἰχνεύειν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν αὐτοῦ πρὸς αὑτὸν ὁμολογίαν. φωτὸς γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὄντος συμμέτρου δι' οὗ ὁρῶμεν τὰ πεφωτισμένα, τὴν τυφλότητα ὁτὲ μέν φησιν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν (α 69. ι 516), ἀφῃρῆσθαι τὸ λεύσσειν παριστάς, ὁτὲ δὲ ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε (θ 64), τὸ τοῦ μαίρειν ἐστερημένον λέγων σκοτεινόν· καὶ τὸ τοῦ μαίρειν ἐστερημένον εἴδωλον ἀμαυρὸν ἔφη (δ 824)· φωτὸς γὰρ παρουσίᾳ καὶ ὀφθαλμὸς ὁρῶν τὰ ὁρώμενα φαίνεται. διττῆς οὖν ὀφθαλμῶν οὔσης καὶ κατὰ Πλάτωνα (resp. VII, p. 518 A) ἐπιταράξεως — ἢ γὰρ διὰ σκότος ἢ δι' ὑπερβολὴν τοῦ συμμέτρου φωτός —, τὸ μὲν διὰ σκότος μὴ μαίρειν ἢ μαρμαίρειν ἀμέρδειν εἶπε καὶ ἀμαυρόν, τὸ δὲ διὰ στιλβηδόνα, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ· ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων θωρήκων τε νεοσμήκτων σακέων τε φαεινῶν (Ν 340. 41). ὅθεν καὶ ἐπίθετα χαλκοῦ ἐφιλοτέχνησε, τὸ νώροπα χαλκόν (Β 578) καὶ ἤνοπι χαλκῷ (Π 408),

15, 20, 25 (line numbers)

(**Vat.**) 3 δμ..ος φρί.. V, ηρος κα V² in marg. 8 c..c V, συός V² in marg. 9 λοφίην 13 ἠξί... ἡμᾶς V¹, ξίους δὲ V² in marg., quo neglecto schol. B secutus sum, quippe cui plus quam alteri cod. Vat. manui tribuendum videatur τὴν ἐν πᾶσι τ. π. λεπτ. 14 αὐτὸν 17. 18 ὀφθαλμοῦ ἄ.ερσε V; μ add. V² 24 ἄμερσεν 24. 25 αὐγὴ χ. κ. ἀπολαμπομενάων 26 φανῶν, cui supra αν V² ει add.

(**B**) 2. 3 Ὅμ. φρῖκα om. L, tum pergit: ὁ δ' ὅθ' ὑπὸ φρίκην 7 λοφίην B 14 αὐτὸν 18 τὸ τοῦ μ. ἐστερῆσθαι 19 τὸ τοῦ μ. ἀφῃρημένον εἴδ. 23 τὸ μὲν διὰ σκ. καὶ τὸ μήτε μαίρειν μήτε μαρμαίρειν ἀμέρθη εἶπε 25 ἄπο 26 ἐπίθετον τοῦ χ.

17 Obloquitur huic v. *ἀλαός* derivationi Apollon. v. *ἀλαός*.

24 sqq. Cf. Eust. *N*, p. 936, 14: *σημείωσαι δὲ ὅτι τοῦ ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη συνέστραπται σφιγκτῶς ἡ ἔννοια ἐν τῷ νῶροψ χαλκός. πάντως γὰρ νῶροψ χαλκός, οὗ ἡ αὐγὴ ἀμέρδει ὄσσε, ὡς ἀποστερεῖν τοῦ ὁρᾶν, ἐξ οὗ ὁ νῶροψ γίνεται.*

σημαίνων τὸν μὴ ἐῶντα τοὺς ὦπας ὁρᾶν διὰ τὴν προσοῦσαν στιλβηδόνα. εἰ δὲ τὸ μέρδειν τὸ μαίρειν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ μέρδειν ποιοῦν ἀμέρδειν, τὸ ἄγαν μέρδον σμερδαλέον ἂν εἴη, τῆς ζα ἐγκειμένης ὡς ἐν τῷ ζαχρειής. ὅταν οὖν ἐπὶ τοῦ δράκοντος λέγῃ σμερδαλέον δὲ
5 δέδορκε (Χ 95), τὸ ἄγαν στίλβον τῶν ὀφθαλμῶν ἀκουσόμεθα· καὶ γὰρ δράκων παρὰ τὸ δράκω εἴρηται. καὶ τὸ σμερδαλέω δὲ λέοντε (Π 579) ἐπὶ τῆς ἐκφοβούσης αὐτῶν ἐνοράσεως ἐκδεξόμεθα· καὶ γὰρ ὁ λέων παρὰ τὸ λεύσσειν ὠνόμασται. αὐτὸς γὰρ ἡρμήνευσε τί τὸ σμερδαλέον, ἐπ' αὐτῷ εἰπὼν γλαυκιόων (Υ 172). καὶ ἡ ἀσπὶς δὲ τῆς
10 Ἀθηνᾶς διὰ τὴν μαρμαρυγὴν δεινή τε σμερδνή τε (Ε 742)· δεινὸν γὰρ καὶ φοβερὸν καὶ τὸ ἄγαν λαμπρὸν καὶ στίλβον, ὡς ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς γλαυκώπιδος ἔφη· δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν (Α 200), ὅπερ ἐπ' ἄλλων ἔφη ὄμματα μαρμαίροντα (Γ 397). γλαυκιόωντες δὲ λέοντες καὶ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὅ ἐστιν ἄσκιον
15 καὶ διὰ τοῦτο λευκόν, ὑπ' αὐτοῦ εἴρηται· μέλαινα γὰρ ἡ σκιά, οἷον σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί (β 388), ἤτοι ἡλίου δύντος συνεσκοτοῦντο· ὀξὺ δὲ τὸ λευκόν, ὡς τὸ μέλαν ἀμβλύ· ἢ οὖν ὀξὺ ὁρῶσα γλαυκῶπις. ἀπὸ δὲ τοῦ γάλακτος καὶ τῆς στιλβηδόνος γλαυκὴ καὶ ἡ θάλασσα εἴρηται (Π 34), καὶ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη γλήνη (Ξ 494.
20 ι 390), καὶ τρίγληνα ἐλλόβια (Ξ 183. σ 298), ἀπὸ τοῦ ἐν λευκότητι ἀποστίλβειν· καὶ δὸς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει (Ω 192), τὰ μὴ ἐρρυπωμένα ἱμάτια ἀλλὰ στιλπνὰ διὰ καθαρότητα. καὶ ζοφουμένης μὲν

(Vat.) 1 ἐῶτα V, ν spr. ω add. V² 3 τὸ ἄγ. μέρδειν 4 ζαχρείης pro λέγῃ V λέων, ων spr. lin. scrpt. δὲ om. 6 δρακῶ 7 αὐτὸν 8. 9 καὶ αὐτὸς δὲ ἡρμ. τὸ σμερδ. ἐπ' αὐτῷ τί ἐστιν εἰπὼν γλ., B meliora servavit, quae secutus sum 16 σκιόων τότε 17 ἡ γοῦν ὀξὺ ὁρ. 21 κεχάνδει ex κεχάνδετο corr. V² 22 ῥυπωμένα

(B) 2 εἰ δὴ 3 τὸ ἄγ. μέρδειν 3. 4 ὡς τὸ ζαχρειής 6 π. τ. δράκειν 6. 7 ἐπὶ τῶν λεόντων δὲ ὡσαύτως τὸ σμερδ. δὲ λέοντε κτλ. 9 ἐπ' αὐτῶν 11. 12 καὶ τὸ ἄγαν δεινὸν καὶ στίλβον ὡς ἐπὶ τῆς γλ. Ἀθ. ἔφη 13. 14 γλ. δὲ οἱ λέοντες καὶ ἡ Ἀθ. γλ. 15 οἷον om. 16 σκιόωντο δὲ 16 τουτέστι δύντος τοῦ ἡλίου 19 post γλήνη add.: καὶ ὁ ἐν σκιᾷ τρεφόμενος καὶ λευκός, quae a Porph. aliena sunt 20 καὶ τρίγληνα τὰ ἐλλ. ἀπὸ τοῦ ἐν λευκ. στίλβειν 21. 22 ἐρυπωμένα 22 sqq. καὶ ζοφουμένη θάλασσα μελανεῖ δέ τε πόντος λέγεται, ἀτάραχος γὰρ οὖσα καὶ διειδής ἐστι· λευκὴ δὲ ἦν ἀμφὶ γαλήνη

2 sqq. Cf. Eust. p. 936, 3 sqq.

5 sqq. Transierunt in schol. Od. (cod. H.) ad α 44 (*γλαυκῶπις Ἀθήνη*): *δέδορκε τὸ ἄγαν στίλβον τῶν ὀφθαλμῶν ἀκουσόμεθα κτλ.*, e quibus quae ita differant ut operae pretium videatur esse afferre, suis locis comparabuntur. Egit de utroque scholio et quaest. Vaticana etiam H. I. Polak, ad Odyss. eiusque scholiastas cur. sec. (Lugd. Bat. 1881), p. 22 sqq.

14 Cf. Porph. Δ 434, p. 75, 23: *τὸ δὲ γάλα λευκόν, ὅτι σκιὰν οὐκ ἐπιδέχεται.*

17 In schol. Od. haec verba additamento a Porph. alieno aucta ita se habent: *ἢ οὖν ὀξὺ ὁρῶσα φρόνησις γλαυκῶπις.*

τῆς θαλάσσης μελάνει δέ τε πόντος (Η 64) λέγει, ἀταράχου δὲ οὔσης καὶ διειδοῦς λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη (Κ 94)· καὶ γὰρ ἡ γαλήνη ἀπὸ τοῦ γάλακτος εἴρηται. καὶ ἐπεὶ τὸ μέλαν σκυθρωπόν, τὸ δὲ λευκὸν ἀντίκειται τῷ μέλανι, ἱλαρὸν ἂν εἴη· γέλως δ' ἡ ἱλαρότης· γέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν φησὶ χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς (Τ 362) 5 [ἤτοι λαμπρυνθεῖσα φαιδρὰ γέγονεν. οὕτω νόει καὶ τὸ κόρυθες καὶ θώρακες λαμπρὸν γανόωντες (Ν 265)], ἀπὸ τῆς γῆς τῆς λαμπούσης καὶ διὰ τῆς στιλβηδόνος φαιδρυνομένης. καὶ ὁ γαίων δὲ τῷ κύδεϊ (Α 405), ὁ διαχεόμενος καὶ λαμπρυνόμενος διὰ τὴν δόξαν. ἐπεὶ δὲ φῶς ἐστιν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὅταν μὲν ἥμερον βλέπωσι, φάεα αὐτὰ 10 καλεῖ· κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά (π 15), ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς φωτός· ὅταν γὰρ ἀποθάνῃ· κατὰ δ' ὄσσ' ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν (Ε 659 ?)· ὅταν δὲ ἐξαγριωθῶσιν ὑπ' ὀργῆς καὶ ἐκκαυθῶσιν, ἔτι μὲν ἀρχομένης τῆς ὀργῆς· πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην (Α 104), κρατησάσης δέ· πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς (τ 446)· 15 καὶ γὰρ τὸ φῶς ἀπὸ πυρός. καὶ τὸ ὕφαιμον δ' ὁρᾶν διὰ τὸ πυρὶ ἐοικέναι τὸ αἷμα σμερδαλέον εἴρηται· σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἅλμῃ (Ζ 137), ἤγουν ὕφαιμον βλέπων διὰ τὸ πυρωτοὺς ἔχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς ἁλός. καὶ ἐπὶ τοῦ πυρὸς δίκην μαινομένου εἰπὼν μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ 20 (ρ 605) ἐπάγει· τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην. λοιπὸν δὲ κατὰ μεταφορὰν σμερδαλέα μὲν τὰ οἰκήματα τοῦ Ἅιδου ἔφη (Υ 65), ἀπὸ τοῦ

(**Vat.**) 2 ἀμφιγαλήνη 4 δὲ — μέλανι humid. deleta in text. rescrps. V² γέλως δὲ ἱλαρότης 5 περιχθών litt. inde a χθών usque ad ἤτοι (lin. 6) humid. deleta in text. rescrps. V² 6. 7 litt. inde ab όει usque ad γανόοντες (sic) ἀπὸ humid. deleta V² in text. rescripsit. Verba οὕτω νόει — γανόωντες, quae eadem in schol. Od. leguntur, nexum sententiarum male turbare neque Henr. Stephanum pro τῆς γῆς (lin. 7) conicientem τῆς αὐγῆς rectum vidisse, Kamm., p. 85, 1, bene monuit; qui cum verbis transponendis loco medicinam adhibuerit, nobis praestare visum est verba ἤτοι — γανόωντες ut e glossemate orta uncinis includere 8 στιλβηδόν.. V, δόνος V² in marg. 9 διαδεχόμενος V¹, διαχεόμενος V² 10 .ως ἐστιν V, φῶς V² in marg. 11 κύσσε — καλά om., addidi e B 12 ὅ.αν V, ὅταν V² in marg. ὄσσε 13 ὀ[ργῆς] V, ργῆς V² in marg. 15 κρατ...ς .. πῦρ V, τούσης δὲ V² in marg. δέδορκε 16 π.ρός V, πυ V² in marg. 17 [αὐτῆς]ι V, αὐτῇσι V² in marg.

(**B**) 5 περιχθών 6 τουτέστι λαμπρ. φαιδρὰ ἐγένετο 6. 7 καὶ τὸ κόρυθες καὶ τὸ θώρηκες 9. 10 ἐπειδὴ φῶς ἐστιν ἐπὶ τοῖς ὀφθ. 11 post κύσσε — καλά, quae bene servavit, addit: καὶ ἥμερον ζῶον ἄνθρωπος φῶς ζωῆς ἔτι μετέχον ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς φωτός, e quibus illa καὶ ἥμερον — μετέχον recte Porphyrio abiudicavit Kamm., p. 85 12. 13 ὄσσε ἐρεβενὴ ὅταν γὰρ ἐξαγρ. 17 σμερδαλέον δὲ εἴρ. 18 τουτέστιν ὕφ. βλ. πυρωπούς 20 post ὀλοὸν πῦρ add.: οὔρεσι μαίνεται 21 λοιπὸν δὲ καὶ κατ. μετ.

---

2 Cf. Eust. κ, p. 1649, 64: *τὸ δὲ λευκὴ γαλήνη ἄριστα ἐρρέθη, ἐπεὶ πάρα τὸ γάλα ἡ γαλήνη. λευκὸν δὲ τὸ γάλα φησὶ κατ' ἐξαίρετον Ὅμηρος.* Simil. Et. M. 219, 52.

ὕφαιμα εἶναι καὶ φόνων πλήρη, ἐπὶ τὴν ὄψιν ἀναφέρων. ἐπὶ φωνῆς δὲ λαμπρᾶς καὶ διαφανοῦς· σμερδαλέον κονάβησαν (Β 334) καὶ σμερδνὸν βοόων (Ο 687)· καὶ ἐπ' ὀρχήσεως συντόνου μεταφέρων μαρμαρυγὰς ἔφη θηεῖτο ποδῶν (η 265), τὰς ἐν τῇ κινήσει στιλβη-
5 δόνας, ἃς ποιεῖ καὶ τὸ πῦρ κινούμενον. καὶ οὐχὶ φιλόσοφοι πρῶτοι τὸ λευκὸν ἀφωρίσαντο τὸ διακριτικὸν ὄψεως, ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν Ὅμηρος, μαρμαίρειν λέγων τὸ λάμπειν, ὅ ἐστι μερίζειν καὶ διαιρεῖν, ἀφ' οὗ τὸ διακρίνειν· ὅθεν τὸ μὴ μερίζον ἀλλὰ σκοτεινὸν ἀμαυρόν. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν καὶ διακρίνειν καὶ διαιρεῖν κέκληκε τὸ φωτίζειν
10 μαρμαίρειν, δηλοῖ τὸ φῶς δάος καλέσας· δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι (Ω 647), ἀφ' οὗ αἱ δεκτικαὶ τοῦ φωτὸς δᾷδες καὶ δαΐδες.

ι´.

Editum Φ 362 sqq.

ια´. ιβ´.

15 (Transierunt in schol. *B f. 85[b] ad καππεδίον τὸ ἀλήιον Ζ 201.)
Ἀξιῶν δὲ ἐγὼ Ὅμηρον ἐξ Ὁμήρου σαφηνίζειν αὐτὸν ἐξηγούμενον ἑαυτὸν ὑπεδείκνυον, ποτὲ μὲν παρακειμένως, ἄλλοτε δ' ἐν ἄλλοις. τῇ τε γὰρ εἰροκόμῳ παράκειται συνεζευγμένη ἡ ἐξήγησις· γρηΐ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέι προσέειπεν εἰροκόμῳ (Γ 386). τίς οὖν ἡ
20 εἰροκόμος; ἢ οἵ, φησὶν, ἤσκειν εἴρια καλά· ἡ γὰρ ἀσκοῦσα τὰ ἔρια εἴη ἂν εἰροκόμος· ἀσκεῖν δὲ τὸ καλλωπίζειν, ὡς τὸ χρυσὸν κέρασι περιχεύει ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα (γ 437).

(Vat.) 10 μαρμαίρειν δὲ δηλοῖ (δ ex εὖ corr.) V[1] 16 ἐγὼ δ μαρτυρῶ (μαρ, spr. ρ scrpt. τρ῀) 16. 17 σαφηνίζειν — ὑπεδείκνυον, litt. inde a ζειν usque ad ὑπεδ, quae humid. interciderunt, in text. rescrps. V[2] 18 συνεζευγμέν. ἡ ἐξήγης.. V, primo verbo η superscrps. V[2] 19 εἰκεῖα 20 κα[λὰ], λα a V[2] in text. add. 21 κοσμεῖν pro ἀσκεῖν V[1]; mut. in κομεῖν V[2]; correxi e B 21. 22 οἷον χρ. κέρ. π[ερι]χεύη ἀσκ., om. ἵν — ἰδοῦσα, quae e B addidi
(B) 2 post κονάβησαν add. ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν 3 καὶ γὰρ ἐπ' ὀρχ. συντ. 9 κέκλ. τὸ φωτεινὸν, (compend. scrpt.) 10 καλέσας ὡς τὸ δάος κτλ. 11 δαΐδες καὶ δᾷδες 17. 18 τῆς τε γὰρ εἰροκόμου 19 εἰκυῖαν post εἰροκόμῳ repetitur προσεῖπε 20 post τὰ ἔρια addit αὐτοῦ ἐξηγησαμένου 21 εἴη ἂν ἡ εἰροκόμος 22 κεχαροίατο

---

5 Aristot. top. III, 5, p. 119 α 30: *εἰ τοῦ λευκοῦ ἐστι λόγος χρῶμα διακριτικὸν ὄψεως*, cf. Metaph. IX, 7, p. 1057β 8.
6. 7 Verborum *πρὸ αὐτῶν — μερίζειν* loco in schol. Od. lacuna est.
11 Additur in fine schol. Od.: *οὕτως ἐβουλόμην τὰς Ὁμηρικὰς λέξεις καὶ τοὺς ἐξηγητὰς σκοπεῖσθαι καὶ τοὺς τοῦτον τὸν τρόπον ἐξηγησαμένους ἀποδέχεσθαι.*
16 sqq. Respicit hanc quaestionem Eust. Z 403, p. 650, 40: *ὅτι δὲ χαίρουσιν ἐτυμολογεῖν ἐν καιρῷ — οἱ ποιηταὶ οὐκ ἄδηλόν ἐστιν, ... ὡς ἔστι μυρία ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ἀναλέγεσθαι, καθὰ καὶ Πορφύριος ἐπισημαίνεται.* — Aristarchum hac in re Porphyrio praeiisse, Ariston. Z 194. 201 docet.

καὶ πάλιν ἄλλους τ' αἰδέcθητε περικτίονας ἀνθρώπους. τίνες οὖν οἱ περικτίονες; οἳ περιναιετάουςι (β 65. 66). βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην (Κ 292). ἆρ' οὖν τὸ ἀδμήτην ἄγαμον δηλοῖ; οὐχί, ἀλλὰ τὴν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. καὶ πάλιν ἔνθ' οἵ γ' οὐκέτι πάμπαν ἀφέcταcαν, ἦρχε γὰρ Ἄρης (Φ 391). 5
τί οὖν τὸ ἦρχε; πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουcεν. ἐπὶ δὲ τῆc Πηλιάδοc μελίης καὶ φιλοτιμουμένῳ ἔοικε πολλαχόθεν τὴν κλῆcιν προcοῦcαν δεικνύναι· ἢ γὰρ ἀπὸ τοῦ μόνον αὐτὴν ἐπίcταcθαι πῆλαι τὸν Ἀχιλλέα· ἀλλά μιν οἶος ἐπίcτατο πῆλαι Ἀχιλλεύς (Π 142), ἢ ἀπὸ τοῦ Πηλέωc τοῦ πατρόc· τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων (ib. 143), ἢ 10
ἀπὸ Πηλίου τοῦ ὄρουc ὅθεν ἐτμήθη· πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆc. ἀλλ' ἐπεὶ μελίη τὸ δόρυ ἀπὸ τοῦ δένδρου τῆc μελίαc, δῆλον ὡc καὶ τὸ μείλινον ἔγχος (Ε 655) ἐκ μελίαc τοῦ δένδρου, οὐ μήν, ὡc οἱ πολλοί, τὸ μακρόν. καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα (Ε 568) τὰ ἐξ ὀξύηc τοῦ δένδρου, ὡc καὶ Ἀρχίλοχοc (fr. 125 B.)· ὀξύη 15
ποτᾶτο, ἀλλ' οὐ τὰ ὀξέα, ὡc οἱ γραμματικοὶ ἀποδεδώκαcιν. πάλιν ἔφη· ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήιον (Ζ 201). διὰ τί οὖν ἀλήιον; ἆρά γε τὸ ἄcπορον καὶ μὴ ἔχον λήια; οὐχί. ἀλλ' ἐκ τοῦ οἷον αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἀλᾶcθαι. καὶ τί οὖν τὸ οἷον ἀλᾶcθαι; ἐξηγεῖται· πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. ἐν δὲ τῷ καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενοc τά- 20

(Vat.) 1 αἰδέcθη.. V, τε in marg. V² 2 οἳ ante περιν., quod eros. erat, add. V² in text. 3 ἄρ' οὖν 4 ..χί V, οὐ V² in marg. ἀνή. 4. 5 καὶ et ἔνθ' — ἀφέcταcαν om. 7 μ..ίηc V, μελίηc V² in marg. 8 ἀπὸ τοῦ μόνου ἐπίcτα.... αὐτὴν πῆλαι ἀχιλλ ⟨λλ spr. ι scrpt.⟩ V, μόνου ἐπίcταcθαι V² in marg. 9 οἶοc ἐπίcταται V, ο supra αι scrps. V² 10 φί.. V, λῳ V² in marg. 11 Πηλίου om. 11. 12 ἐξ οὗ ἐτμήθη Πηλίου ἐκ κορυφῆc 16 'ποτᾶτο coni. Bergk 17 ἔφη ex ἔργη (ut vid.) mut. V² καππέδιον διὰ τί οὖν ἀλ. om.

(B) 1 τ' om. περικτιόναc 2 περικτιόνεc ἐπάγει οἳ περιν. 3 τὸ om. 6 τί οὖν ἐcτιν ἦρχε καὶ πρ. 8 δεικνῦναι 13 post μελίαc ins.: καὶ οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀcφάραγον μελίη τάμε (Χ 328), quae Vat. recte om. 14. 15 ὀξειόεντα, ὀξείαc, ὀξείη 17 ἔφη om. 18 ἆρα γε παρὰ τὸ ἄcπ. οὐδαμοῦ

2 †Eust. β, p. 1434, 33: *εἶτα ἑρμηνεύων τίνες οἱ περικτίονες ἐπάγει οἳ περιναιετάουσιν.*

3 Hinc explicandum schol. E γ 383 *ἀδμήτην] ἐφερμηνευτικὸν καὶ διασαφητικόν.*

6 †Eust. Φ, p. 1243, 13: *τὸ δὲ καὶ πρῶτος ἐπόρουσε πρὸς ἑρμηνείαν εἴρηται τοῦ ἦρχεν Ἄρης.*

6 sqq. †Eust. Π, p. 1050, 30 sqq.

11 Cf. Apollon. v. *Πηλιάδα· τὸ δόρυ ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐτυμολόγησε λέγων Πηλιάδα μελίην, ὥστε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον εἰρῆσθαι· ἔστι δὲ τῆς Θετταλίας.*

14—16 Cf. Apollon. v. *ὀξυόεντι· ὁ μὲν Ἀπίων ὀξεῖ ἔγχεϊ. ὀξυόεντι δὲ ὀξυίνῳ.* Etiam schol. min. *E* 50 et Hesych. utramque explicationem afferunt.

17—20 †L f. 131ᵇ ad Z 201 (id. Scor. ap. Dind. vol. IV, p. 411, praemisso *Πορφυρίου εἰς τὸ*): *ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ* ⟨om. L⟩ *ἀλήιον οἶος ἀλᾶτο, ὃν θυμὸν κατέδων πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. διὰ τί οὖν ἀλήιον;*

μον (Ζ 194) ταχέως δεδήλωκεν ὅτι ἀπὸ τοῦ τετμῆσθαι καὶ ἀφωρίσθαι τὸ τέμενος λέγεται· τέμενος τάμον. οὕτω καὶ κειμήλια ἔφη κεῖσθαι (Ζ 47)· ἀπὸ γὰρ τοῦ κεῖσθαι κειμήλια λέγεται. πάλιν πτωχὸν ἔφη πανδήμιον (σ 1). τίς οὖν οὗτος; ὃς κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκ' Ἰθά-
5 κης, ἀλλ' οὐχ ὡς Ὀδυσσεὺς ἐν μιᾷ οἰκίᾳ. πάλιν· μετέπρεπε γαστέρι μάργῃ (σ 2). τίς οὖν αὕτη ἡ γαστριμαργία; ἧς ὥσπερ ὅρον ποιούμενος ἐπάγει· ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν, τὸ ἀδιαλείπτως ἐσθίειν καὶ πίνειν μεταλαβὼν εἰς τὸ ἀζηχές, ὃ ἐν ἄλλοις ἔφη συνεχὲς αἰεί (ι 74). καὶ ἐπὶ ἄλλου μὲν ἐν πᾶσι διαπρέποντος ἔφη ὁ δ' ἔπρεπε
10 καὶ διὰ πάντων (Μ 104), ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ, ἤτοι μόνῃ γαστριμαργίᾳ. πόθεν οὖν Ἶρος ἐκλήθη; οὕνεκ' ἐπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι (σ 7). καὶ πάλιν· οὐκ ἀίεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν Ἀχαιοί (σ 11); τί οὖν τὸ ἐπιλλίζειν; τὸ διανεύειν — ἑλκέμεναι δὲ κέλονται —, ἀπὸ τοῦ
15 τοὺς διανεύοντας συστρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς· ἰλλάδες (Ν 572) γὰρ οἱ συνεστραμμένοι ἱμάντες, ὡς ἀλλαχοῦ ἔφη· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ (ν 438). τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων (η 64). τίς οὖν ὁ ἄκουρος; μίαν οἴην παῖδα λιπόντα.

(**Vat.**) 2 τέμενος τάμον om. κειμήλιον 7 φαγ. ἠδὲ πιέμεν 9 μετὰ δ' ἔπρεπε καὶ δ. π. 12 ἐπαγγέλεσκε ἀνώγει 13 πάλιν οὐκ ἀίεις ὅ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες 15 haud scio an legendum sit τοὺς διαν. ἐπίλλειν ἢ συστρέφειν τοὺς ὀφθ. (cf. B) 16 στροφὸς 17 τ.ν V, ο V² in marg.

(**B**) 1 τετεμνῆσθαι (sic) 5 πάλιν δὲ 6 αὕτη om. ἧς om. 8 ὃ om. 9 ἔφη post ἄλλου μὲν 11 μάργῃ, ὅτι ἐπὶ τῇ γαστριμαργίᾳ μόνῃ διέπρεπε καλεῖται 14 κέλλονται 15 τ. διαν. ἐπίλλειν τοὺς ὀφθ. (cf. lect. cod. Vat.) καὶ ἰλλάδες οἱ συνεστρ.

ἆρά γε παρὰ τὸ ἄσπορον καὶ μὴ ἔχον λήια; οὐδαμῶς. ἀλλ' ἐκ τοῦ οἷον αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἀλᾶσθαι. καὶ τί οὖν τὸ οἷον ἀλᾶσθαι; ἐξηγεῖται ⟨*ζητεῖται* Scor. ap. Dind.⟩ *πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.* Transiit eadem verbi explicatio in alterum scholium Porphyrianae originis (ad p. 95, 1 sqq.) et aliis appositis in schol. A Z 201, Lp f. 124ᵇ ibid., Paris. ap. Cramer. A. P. III, p. 218, 18, Eust. Z, p. 636, 50 sqq., Et. M. 62, 33.

3 Cf. Porph. *I* 1, p. 131, 25 sqq.

†Schol. Harl. *σ* 1 (Cramer. A. P. III, p. 14) *ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος· δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐπαιτῶν. ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ ἑξῆς.* Cf. Eust. *σ*, p. 1833, 42.

6 sqq. †Eust. *σ*, p. 1833, 59: *ὅθεν καὶ ἐπιφέρει διασαφητικῶς τὸ ἀζηχὲς φαγέμεν.*

10. 11 †Schol. Q *σ* 6: *Ἶρος παρὰ τὸ εἴρω, τὸ λέγω, ὁ τὰς ἀγγελίας κομίζων· λέγει γὰρ οὕνεκ' ἀπαγγελίας* (ita ed. Dind.). Cf. Porph. *N* 824 quaeque ibi (p. 186, 23) annotavimus.

14 †Et. M. 361, 42: *ἐπιλλίζουσι τὸ διανεύουσιν, οἷον οὐκ ἀίεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν Ἀχαιοί, ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς διανεύοντα εἱλεῖν. ἐξ οὗ καὶ ἰλλάδες οἱ συνεστραμμένοι ἱμάντες.* Cf. schol. *σ* 11 *ἐπιλλίζουσιν· διανεύουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς*, Hes. v. *ἐπιλλίζουσι.*

18 Hinc fluxisse videtur quaestiuncula schol. *η* 64 (*τὸν μὲν ἄκουρον*

ὡcαύτωc καὶ τὸ κύμβαχοc ἐξηγεῖται ἐπάγων ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμουc δηθὰ μάλ' εἱcτήκει (Ε 586). γυῖα δ' ἐξηγεῖται· πόδαc καὶ χεῖραc ὕπερθεν (Ε 122)· καὶ ἀμφιγυήειc οὖν ὁ περὶ τὰ γυῖα βεβλαμμένοc, ὃν καὶ κυλλοποδίονα εἶπε. καὶ τὸ γυιώcω μὲν cφῶιν ὑφ' ἅρμαcιν ὠκέαc ἵππουc (Θ 402), ἤτοι cκελεαγεῖc ποιήcω· ἐπάγει γὰρ κατὰ δ' ἅρματα ἄξω. φιλοτιμεῖται καὶ τὸ λυκόφωc ἐξηγήcαcθαι· ἦμοc δ' οὔτ' ἂρ πω ἠώc, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ (Η 433)· οὐ γὰρ εἰ μηδέπω ἠώc, ἔτι ἦν νύξ, ἀλλ' ἡ ἀμφιλύκη ἦν, ὁ βαθὺc ὄρθροc. ἠῶ δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον καὶ τὸ πρὸ ἀνατολῆc 5

(Vat.) 3 οὖν om. 4 καὶ γυώcω 4. 5 μὲν — ὠκέαc humid. deleta in textu rescrps. V² 6 inde a verbo φιλοτιμεῖται incipit Ζήτημα ιβ΄. Primum illud verbum et quae antecedunt κατὰ — ἄξω humid. deleta in textu rescrps. V² 7 ἦμοc . οὐ . ἄρ πω ἀ.φιλύκη V, μ V² in marg. 9 ἠὼ hic et infra

(B) 4 κυλλ.προcεῖπε γυώcω 5 ἤτοι om. 6. 7 pro λυκόφωc (id. Vat.) Kamm., p. 48, ἀμφιλύκη coni. 7 post ἐξηγήcαcθαι ins. οἷον ἐcτίν 8 ἔτι ἦν ἡ νύξ

ἐόντα): *τοῦτο ἐναντίον τῶν ἐπιφερομένων μίαν οἴην παῖδα λιπόντα Ἀρήτην. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ ἄκουρον οὐκ ἐκδεκτέον ἄπαιδα, ἀλλὰ οὐκ ἔχοντα κοῦρον, ὅ ἐστιν ἄρρενα παῖδα.*

1 Cf. B f. 74b ad *δηθὰ* E 587: .... *ἀκριβῶς δὲ τὸ κύμβαχον* ⟨*κύμβαχος* L f. 113a ibid.⟩ *διὰ τούτου ἐπεξηγήσατο.* Id. fere Lp f. 113a ibid., Eust. E, p. 584, 30.

2 †Eust. E, p. 529, 26: *ἐν τῷ γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε τὸ πόδας καὶ χεῖρας ..... διὰ σαφήνειαν ἰδίως ἐξεφώνησεν, ἑρμηνεύων τίνα εἶπε κατ' ἐξαίρετον γυῖα ἐνταῦθα.*

3 †B ad *ἀμφιγυήεις* A 607 (id. Lp): *ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος, παρὰ τὸ γυῶ, τὸ τὰ μέλη διαλύω, ἐπειδὴ τὸ πῦρ πολλῆς δεῖται τῆς ὕλης* (postrema aliunde addita sunt). Cf. Apollon. h. v.: *ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος*, simil. Et. M. 89, 15.

8 sqq. †*B f. 101b ad *ἀμφιλύκη νὺξ* H 433 (id. L f. 158b, Π): *οὐ γὰρ εἰ μηδέπω ἠώς, ἔτι ἦν ἡ νύξ, ἀλλ' ἡ* ⟨om. L⟩ *ἀμφιλύκη ἦν, ὁ* ⟨*ἤτοι* L⟩ *βαθὺς ὄρθρος. ἠῶ* ⟨*ἠὼ* B⟩ *δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον καὶ τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου πεφωτισμένον διάστημα. ὅτι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ διάστημα λέγει ἠῶ, δηλοῖ ἐπὶ τῆς νηὸς* ⟨*νεὼς* L⟩ *τοῦ Τηλεμάχου· εἰπὼν παννυχίη μὲν ἄρ' ἦγε* ⟨*ἦγε* B⟩ *καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον ἐπάγει ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα* ⟨*περικαλέα* L⟩ *λίμνην. καὶ ἡμεῖς δὲ τὸ πρὸ ἡλίου ἐξ ἑωθινοῦ φαμεν καὶ ἕωθεν, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε. ἕως οὖν καὶ ἠώς τὸ πρὸ ἀνατολῆς* ⟨*ἀνατολῶν* L⟩ *ἡλίου· τὸ δὲ πρὸ τῆς ἕω λυκόφως καὶ* ⟨*ἣ* L⟩ *νὺξ ἀμφιλύκη. λέγει μέντοι* ⟨*μὲν* B⟩ *καὶ τὸ ἀπὸ* ⟨*πρὸ* B⟩ *ἀνατολῆς* ⟨*ἀνατολῶν* L e corr.⟩ *ἡλίου ἄχρι* ⟨*μέχρι* L⟩ *μεσημβρίας διάστημα ἠῶ* ⟨*ἠώς* L⟩*· ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη* ⟨*δείλης* L⟩ *ἢ μέσον ἦμαρ. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο* ⟨*ἀέξεται* L⟩ *ἱερὸν ἦμαρ. εὗδον παννύχιοι καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ* [*ἄλλοι δὲ γράφουσιν καὶ μέσην νύκτα*]. *λέγει ἠῶ καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν· ἥδε δὴ* ⟨*δὲ* B⟩ *ἠὼς εἶσι δυσώνυμος. ἥδε δέ μοι νῦν ἠὼς ἐνδεκάτη, περὶ οὗ φησιν ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν, ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο. Ἠὼς δὲ καὶ ἡ θεός· ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων'* ⟨*ὠρίωνα* B⟩ *ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.* — Kammer, p. 44, verba inde ab *ἠῶ δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον*

ἡλίου πεφωτισμένον διάστημα· ὅτι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ διάστημα λέγει ἠῶ, δηλοῖ ἐπὶ τῆς νεὼς τοῦ Τηλεμάχου εἰπών· παννυχίη μὲν ἄρ' ἥγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον (β 434), εἶτα εἰπὼν ἠέλιος δ' ἀνόρουσε (γ 1). καὶ ἡμεῖς δὲ τὸ πρὸ ἡλίου ἐξ ἑωθινοῦ φαμεν καὶ ἕωθεν,
5 ὃ ὁ ποιητὴς ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε (α 372) φησίν. ἕως οὖν καὶ ἠώς τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου· τὸ δὲ πρὸ τῆς ἕω λυκόφως καὶ νὺξ ἀμφιλύκη. λέγει μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου ἄχρι μεσημβρίας διάστημα ἠῶ· ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ (Φ 111) καὶ ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ (Θ 66) καὶ εὗδον
10 παννύχιοι καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ (η 288). λέγει ἠῶ καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν· ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος (τ 571), ἥδε δέ μοι νῦν ἠὼς ἐνδεκάτη (Φ 155), περὶ οὗ φησιν ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν (ib. 45). Ἠὼς δὲ καὶ ἡ θεός· ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς (ε 121). πάλιν ἑαυτὸν
15 ἐξηγεῖται παρακειμένως δι' ὧν φησιν Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός (σ 75). τί οὖν τὸ κακῶς ὀρίνεσθαι τὸν θυμόν; ἐπάγει δειδιότα.

(Vat.) 1 πεφωτισμ.... V[1], σμένον V[2] in marg. 2 εἰ... V, εἰπών V[2] in marg. 4 καὶ om., tum .μ... δὲ τὸ V; ἡμεῖς V[2] in marg. 5 .ῶθεν V, η V[2] in marg. 6 καὶ ante νὺξ eras., καὶ ν V[2] in marg. 8 ἢ post ἔσσεται om. 10 καὶ post παννύχιοι om. 11 δυσώνυμον 14 ὠρίωνα 16 ἐπάγει om.

(B) 3 ἦγε κέλευθον ἐπάγει ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην 5 ὅπερ ὁ π. φησίν om. 8 ἠῶς 8 et 9 καὶ post ἦμαρ om. 10 ἠὼ (bis) 13 post φίλοισιν add. ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο 14 ὠρίωνα αὐτὸν 15 δι' ὧν ἐπάγει ἐν τούτοις Ἴρῳ δὲ κτλ. 16 ὠρίνεσθαι

(p. 300, 8) usque ad *ῥοδοδάκτυλος Ἠώς* (p. 301, 14) ut ad *H* 433 pertinentia uncinis inclusit. At quaestio Porphyriana tantum abest ut ab uno illo loco (Z 201), cui in cod. B adscripta est, interpretando proficiscatur, ut de plurimis contra locis, in iisque etiam de *H* 433, modo brevius modo fusius agat. Negari tamen nequit, conexum disputationis ceteroquin optime tota quaestione procedentis verbis certe inde a p. 301, 7 (*λέγει μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου κτλ.*) usque ad lin. 14 mirum in modum turbari. Qua re haud scio an de loco *Θ* 1 agens paullo confidentius de origine eorum Porphyriana iudicaverim (ad p. 110, 22 sqq.). Verum tamen neque ex illo loco haec, de quibus nunc agimus, verba excerpta esse videntur, neque, si ea comparaveris cum aliorum grammaticorum locis, qui de variis v. *ἠώς*, additis ut ap. Porphyrium vv. *λυκόφως* vel *ἀμφιλύκη*, notionibus agunt (Zenodorum dico qui perhibetur [v. Proleg. cap. III, 4] ap. Miller., mél. p. 407, et Hesych. v. *ἠώς*), hunc locum, quippe qui multo iis praestet, inde desumptum Porphyrianis immixtum esse contenderis. Contra schol. A*Θ*1 (= HQ*ϑ*1, Et. M. 440, 40), quod p. 110 e quaestione Vat. excerptum esse volui, fontem esse potuisse verborum, de quibus hic agitur, non negaverim. E schol. *B* 48, *ε* 1, Suid., Apollon. h. v. ad hanc rem diiudicandam nihil lucramur.

15 sqq. †Eust. *σ*, p. 1838, 10: *Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός .... τουτέστιν ἐν βίᾳ, δειδιότα, ὃ ἑρμηνεύων ἐπάγει· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.*

τί οὖν παρακολούθημα δέους; σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσιν· ὁ δὲ δειλὸς κακός, ἀφ' οὗ τὸ κακῶς. πάλιν τὸ δεδιέναι, ὃ πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γίνεται, καὶ τὸ τρέμειν, ὃ ἐν τῷ σώματι, ἐπιτέμνων ἔφη· εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς (ib. 80). ἐπιμένων δὲ τῇ ψυχρᾷ φύσει τοῦ φόβου, κρυόεντα καλεῖ τὸν φόβον· 5 φόβου κρυόεντος ἑταίρη (I 2), καὶ ἐν ἄλλοις· ψυχρὸν δέος εἷλε καὶ ῥίγησε δ' ὁ γέρων (Γ 259), ἐφοβήθη. εἰ δ' ὁ φόβος ψύχει, δῆλον ὡς τὸ θάρσος θάλπει· εἰκότως ἄρα θαλπωρὴν (Κ 223) λέγει τὸ θάρσος. ἐκ δὴ τούτων παρακειμένας ἐχόντων τὰς ἐξηγήσεις δεῖ παρατηρεῖσθαι καὶ τὰ ἐν διαφόροις ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας παραλαμ- 10 βανόμενα εἰς ἐξήγησιν τῶν ἀσαφεστέρων.

ιγ΄. ιδ΄.

(ιγ΄ transiit in schol. *B f. 65[b] ad τηλυγέτῳ Ε 153 et L f. 184[b] ad I 143).

Ὅτι μὲν ὁ τηλύγετος δηλοῖ παρ' αὐτῷ καὶ τὸν μόνον γενόμε- 15 νον παρίστησι τὰ ὑφ' Ἑλένης λεγόμενα περὶ Ἑρμιόνης· παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν (Γ 175) **** σημαίνει δὲ καὶ

(Vat.) 1. 2 μέλεσιν 4 γε om. 7 δ' post ῥίγ. om. φοβήθη 9 περὶ κειμένην V¹, quod ead. man. in κειμένως corr. 15. 16 post γενόμενον ins. τηλοτέρας γενεᾶς, quae e p. 303, 17 temere illata esse videntur 17 ὁμηλικίων de lacuna, quam invitis codicibus constitui, v. infra ad h. v.

(B) 2 τὸ κακόν καὶ πάλιν τὸ δεδ. ὅπερ 3 ὅπερ 7 φοβηθείς 9 ἔχοντ´ ⟨τ´ e corr.⟩ ἐξηγήσεις (B et L) 15 ὁ om. L καὶ om. L 16 δὲ post παρίστησι ins. L περὶ Ἑρμ. λεγόμενα B 16. 17 τηλιγέτην L 17 καὶ post δὲ om. BL

---

6 sqq. Simil. Plut. V. Hom. 131 (v. Prolegg. III, 2. 3); cf. Eust. *I*, p. 731, 30 sqq. 15—17 † A f. 45[a] ad *Γ* 175 (c. l. *παῖδά τε τηλυγέτην*): *λέγει τὴν Ἑρμιόνην. ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτως φησίν* ...., †*B f. 45[a] ad *τηλυγέτην* ibid. (id. Lp f. 86[a] c. eod. lemm., L f. 62[a]): *ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησίν, ἐρατεινὴν εἶναι παῖδα τὴν Ἑρμιόνην* ..... Unde concludas in quaestione h. l. edita nonnulla excidisse; vix enim intellegitur, qui factum sit, ut Porphyrius Hermionam *ἐρατεινὴν* esse *παῖδα* voluisse diceretur, nisi statuatur, eum ad stabiliendam suam de v. *τηλύγετος* sententiam locum *δ* 12 sqq. attulisse: *Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν Ἑρμιόνην.* Plura Porphyrium h. l. oblato attulisse probari nequit; neque enim causae suppetunt, cur quae ad *Γ* 175 de aliis Menelai et Helenae liberis in scholiis sequuntur ad hunc auctorem referantur; schol. enim min., cuius verba in hanc rationem conformata sunt, locum prave intellexisse recte Dindorfius (ad III, p. 171) perspexit; Eust. autem *Γ*, p. 400, 30 sqq., de eadem re ita agit, ut Homero alios scriptores opponere videatur, quod aliorum potius grammaticorum quam Porphyrii consuetudinem sapere videtur (cf. in scholiis Od., vol. I, p. 172, 1, de eadem fere re agentibus, *οἱ νεώτεροι* Homero oppositi). Neque maiore cum veri specie quae schol. *δ* 11 continentur hic locum habuisse dicas, praesertim cum praeter duas quas quaestio Vat. affert v. *τηλύγετος* notiones tertiam

τὸν τηλοῦ τῆς ἡλικίας τῷ πατρὶ γεγονότα, ὡς ἐπὶ δυοῖν γηράσκοντι τῷ πατρὶ γενομένων· ἔφη ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ, υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον (Ε 153. 54). ἐπὶ τοίνυν τοῦ Ἰδομενέως ὅταν λέγῃ ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον
5 ὥς (Ν 470), ἐνδέχεται μὲν ἀκοῦσαι ἀπὸ τῶν μονογενῶν παίδων κατὰ μεταφορὰν τὸν μεμονωμένον, ἐνδέχεται δὲ καὶ ὡς τηλοῦ γενεᾶς ὄντα, ἤτοι πρεσβύτην· ἔφη γὰρ περὶ αὐτοῦ· ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἐών, Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὦρσε (ib. 361. 62). παρέχει δὲ ὁ ποιητὴς τὴν ἀμφίβολον ἐκ-
10 δοχὴν αὐτὸν ποιήσας λέγοντα τὸν Ἰδομενέα ἐπιόντος Αἰνείου· δεῦτε φίλοι καί μ' οἴῳ ἀμύνατε, δείδια δ' αἰνῶς (ib. 481)· ἐκ γὰρ τοῦ οἴῳ ἀμύνατε τηλύγετον ἔστιν ἐκδέξασθαι τὸν μόνον. ὅταν δὲ ὁ αὐτὸς πάλιν λέγῃ καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον· εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ, αἶψά κεν
15 ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην (ib. 484—86), ἀμφίβολον γίνεται μὴ τὸ μὲν τηλύγετόν γε ἔοικεν ἐπὶ τοῦ μὴ ὁμήλικος ἀλλὰ πρεσβυτέρου καὶ τῆς τηλοτέρας γενεᾶς ὄντος, ὡς ἔφη ποτὲ ἐπὶ τοῦ μὴ

(Vat.) 1 δυεῖν 8. 9 Δαναοῖσι — ὦρσε om. 11. 12 ἀμύνατε V¹ e corr.; alterum ἀμύνατε (lin. 12) ex ἀμύνατο corr. V² 12 ἐκ.έξασθαι V, δ V² in marg. 13 ἔχῃ 14 εἰ in text. eras. in marg. scrps. V² 15. 16 ἀμφίβολον γίνεται μὴ humid. del. in text. rescrps. V²; sequitur (a V¹ scrpt.): τὸ τηλύγετόν γε ἔοικεν ἐπὶ τῷ ὁμήλικι ἀλλὰ πρεσβυτέρου 17 καὶ — ἐπὶ humid. del. in text. rescrps. V², ita quidem ut in text. τηλ (sequitur vac. spat.) γενεᾶς dederit, tum margini λοτέρω adscripserit

(B et L) 1 ὡς ἐνταῦθα post γεγονότα et γὰρ post δυοῖν ins. B 3 τέκετ', τέ spr. lin. scrpt., B 5 ὡς B ἐνδέχεται ἀκοῦσαι μὲν ἀπὸ τῶν ὁμογενῶν B 6 καὶ om. L 7 τουτέστι pro ἤτοι BL 7—10 ἔφη — Αἰνείου om. L 9 ὁ ποιητὴς om. B 10 τοῦ Αἰν. B 11. 12 ἀμύνετε B (bis), pro priore ἀμύνεται L, qui praeter illa τηλύγετον ἔστιν ἐκδέξασθαι τὸν μόνον reliquis caret 12 εἰσδέξασθαι B 13 πάλιν ἐπάγῃ B 16 μὴ τὸ (?) μὴ τηλύγετόν γε B; alterum μὴ in μὲν mutavi

---

(*ὁ τηλοῦ ἀποδημήσαντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς παῖς*) habeant. Inesse tamen in illo scholio quaestionem Porphyrianam sed aliunde petitam (*διὰ τί δὲ Ἑλένη μόνην τὴν Ἑρμιόνην ἔτεκε;*) non negaverim. Quae vero ap. Eust. *δ*, p. 1438, 3 leguntur: *ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ Πορφύριον καὶ ἕτερος Μεγαπένθης ἦν παλαιός κτλ.*, ita comparata sunt, ut e Paralipomenis potius (in quibus praetermittere non debebam), velut ad stirpem Melampodis aut res regum Argivorum (cf. Eust. *B*, p. 288, 28) pertinentibus, petita esse videantur.

9 sqq. Utramque explicandi rationem etiam Apollon. v. *τηλύγετος* et Eust. *N*, p. 942, 29 sqq. attulerunt. — E Porphyrio non omni ex parte recte intellecto fluxit †*B f. 178ᵇ (subiunctum schol. manus prioris ad *τηλύγετον N* 470): *τὸ τηλύγετος ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου, οὐκ ἐπὶ τοῦ μονογενοῦς ἢ ἐπὶ τοῦ ὁμήλικος. ὅτι δὲ ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τῆς τηλοτέρας γενεᾶς ὄντος, δῆλον ἀπὸ τοῦ εἰρηκέναι αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μὴ ὁμήλικος· οὗτος δὲ προτέρας γενεῆς προτέρων δ' ἀνθρώπων. ἀλλ' Ἰδομενεὺς μὲν μεσαιπόλιος καὶ διὰ τοῦτο τῆς προτέρας γενεᾶς.* [*προέγραψα δὲ τὰ περὶ τούτου πλατύτερον.*]

ὁμήλικος οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων (Ψ 790).

Ἀλλ' Ἰδομενεὺς μὲν μεσαιπόλιος καὶ διὰ τοῦτο τῆς προτέρης γενεῆς, Νέστωρ δὲ γέρων τρίτης, ἀφ' οὗ δύο μὲν γὰρ γενεαὶ ἐφθάρησαν τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἥ τε τῶν πατρῴων, ὑφ' ὧν γεννηθεὶς ἀνετράφη, καὶ ἡ τῶν ἀδελφῶν — ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη· τῶν οἷος λιπόμην (Λ 689. 92) —, τρίτης δὲ ἄρχει τῆς τῶν παίδων γενεᾶς, οἳ σὺν αὐτῷ ἐστρατεύοντο. καὶ γὰρ ὁ ληγούσης ἡμέρας ἐπιδημήσας καὶ τῆς τρίτης ἕωθεν ἐξιὼν τῇ τρίτῃ ἀποδημεῖν λέγεται, καίτοι μίαν τὴν μέσην ὅλην

Lp f. 57ᵇ ad A 250 (id. Vict. f. 15ᵇ):

δύο μὲν γενεάς, ἥ τε τῶν πατέρων, ὑφ' ὧν γεννηθεὶς ἀνετράφη, καὶ ἡ τῶν ἀδελφῶν — ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη· τῶν οἷος λιπόμην —, ταύτης δὲ ἄρχει τῆς τῶν παίδων ἑαυτοῦ γενεᾶς, οἳ σὺν αὐτῷ ἐστρατεύσαντο. καὶ γὰρ ὁ ληγούσης ἡμέρας ἀποδημήσας καὶ τῇ τρίτῃ ἐξ ἑωθινοῦ ἐξιὼν διὰ τρίτης ἀποδημεῖν λέγεται, καίτοι μίαν μόνην τὴν μέσην τελέσας. ἄλλως

(Vat.) 1—3 τ' ἀνθρώπων — μεσαιπόλιος hum. deleta in text. rescrps. V² 4 a verbo Νέστωρ incipit Ζητ. ιδ΄ γέρων τρίτης conieci dubitanter; γέρων τ' ἀφ' οὗ cod.; in τ' latere γ΄ suspicor, sed vereor ne plura exciderint 6 ἥ.. V, τε V² in marg. 7 πατρώων 9. 10 βί. ἡρακλειείη 10 λεῖπόμην 11 ἄρχειτης 13. 14 ληγους.. .μέρας V, ης ἡμ V² in marg. 16 sq. ὅλην ..έλε.. V, ἐτέλεσε V² in marg.

(B etc.) 1 προτέρας B 3. 4 τῆς προτέρας γενεᾶς B, cuius schol. h. v. finitur; reliqua inde a lin. 6 e scholiorum codicibus in Lips. (c. l. τῷ δ' ἤδη) et Vict. (l. τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί) optime servata sunt 9 ἡρακλήιη Lp Vict. 10 post λιπόμην Lp ins. τοι (sequitur in versu poëtae οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο) 14 τῇ γ΄ τῇ ἐξ ἑωθ. Lp Vict.

---

6 sqq. † B f. 10ᵃ ad τῷ A 250: .... *ἢ γενεάς φησι, τήν τε τῶν πατέρων ὑφ' ὧν ἐγεννήθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτῷ συνήλικες, καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν, οἳ ὑφ' Ἡρακλειδῶν ἐφθάρησαν. ἄρχει δὲ τῶν παίδων τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, τῆς τρίτης αὐτῶν οὔσης γενεᾶς. καὶ γὰρ ὁ ληγούσης ἡμέρας ἐπιδημήσας καὶ τῇ τρίτῃ [τῇ] ἐξ ἑωθινοῦ ἐξιὼν διὰ τρίτης ἀποδημεῖν* ⟨ν in ras.⟩ *λέγεται, καίτοι μίαν μόνην τελέσας τὴν μέσην* ⟨σ in ras.⟩. *ἢ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γενεὰ τριάκοντα ἔχει ἔτη, αὐτὸς δύο πληρώσας εἰς τὴν τρίτην κατελέγετο, ὥστε δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρησαν. οὐχ ὅτι δὲ ἀνθρώπων δύο ἀπέθανον γένη τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὅτι δύο περιοδικαὶ γενεαὶ ἤτοι τριακονταετίαι. οὕτως δὲ τούτου φρασθέντος, καίτοι εἰ ζῶσί τινες τῶν σὺν αὐτῷ γηρασάντων, ὅμως αἱ περιοδικαὶ* ⟨*παροδικαὶ* cod.⟩ *δύο γενεαὶ διεφθάρησαν. αὐτὸς δὲ ναύαρχος ἦν τῶν ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἳ ἦγον τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν καὶ πρὸς τὸ πολεμεῖν χρήσιμον*, cf. † Eust. *A*, p. 97, 1 sqq., qui Porphyrianis res aliunde petitas immiscuit. — Quae in scholio B ante haec verba leguntur (*δύο τριακονταετηρίδες παρεληλύθεσαν κτλ.*) in cod. Lp scholio quod h. l. edidimus, interiectis verbis *καὶ παρ' ἄλλων*, subiuncta sunt; in Vict. in im. marg. ab alia manu scripta sunt. Eadem fere in schol. A et (breviora quidem) in schol. L (f. 10ᵇ) ad h. v. leguntur; Porphyrii esse probari nequit.

τελέϲαϲ. εἰ δὲ γενεὰ λέγεται ἡ τοῦ
τίκτειν καὶ γεννᾶν τελείωϲιϲ, ἥτιϲ
τὴν τριακονταετῆ περίοδον ἔχει, ὁ
τὰ ἑξήκοντα ἔτη πληρώϲαϲ δύο ἂν
5 εἴη γενεὰϲ βιώϲαϲ, ἀπὸ δ' ἑξήκοντα
ἐν τῇ τρίτῃ ἂν καταλέγοιτο. ὥϲτε
δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρηϲαν,
οὐχ ὅτι καὶ ἀνθρώπουϲ φηϲὶν ἀπο-
θανεῖν, ἀλλὰ δύο περιοδικὰϲ γενεὰϲ
10 τὰϲ καλουμέναϲ ἀνθρωπίναϲ, ὡϲ εἰ
ἔλεγε δύο τριακονταετίαϲ, αἳ καλοῦν-
ται γενεαὶ ἀνθρώπειοι. οὕτω δ' ἂν
ζώντων τινῶν τῶν ϲὺν αὐτῷ γεν-
νηθέντων ὁμοίωϲ αἱ γενεαὶ ἂν εἶεν
15 ἐφθαρμέναι, αὐτὸϲ δ' ἄρχοι τῶν ἐν
τῇ τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἳ ἦγον
τὴν ϲτρατεύϲιμον ἡλικίαν.
ταῦτα τοίνυν καὶ τὰ τούτοιϲ
ὅμοια, ὡϲ τὸ ἀμφίβολον ἔχοντα,
20 ἐνδοιάζοντα δεῖ ἐξηγεῖϲθαι.

τε ἡ γενεὰ λ΄ ἔτη ἔχει·

δύο οὖν γενεὰϲ πληρώϲαϲ εἰϲ τρίτην
κατελέγετο, ὥϲτε δύο γενεαὶ ἀνθρώ-
πων ἐφθάρηϲαν, οὐχ ὅτι δὴ ἀνθρώ-
πουϲ φηϲὶν ἀποθανεῖν, ἀλλὰ δύο πε-
ριοδικὰϲ γενεάϲ, τουτέϲτι τὰϲ καλου-
μέναϲ δύο γενεὰϲ ἀνθρωπείαϲ, ὡϲ
εἰ ἔλεγε δύο τριακονταετίαϲ. οὕτω
δὲ ζώντων τινῶν τῶν ϲὺν αὐτῷ
ἀνθρώπων, ὁμῶϲ αἱ γενεαὶ ἂν εἶεν
ἐφθαρμέναι, αὐτὸϲ δὲ ναύαρχοϲ τῶν
ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἳ
ἦγον τὴν ϲτρατεύϲιμον ἡλικίαν.

ιε΄.

(Transiit in schol. *B f. 3ᵇ ad χολωϲέμεν A 78.*)

Πρῶτοϲ δοκεῖ Πλάτων (Phil. p. 47 E) λύπαϲ ἡδοναῖϲ μιγνυμέναϲ δεικνύναι ἐπ' ὀργαῖϲ καὶ πένθεϲιν, Ὁμήρου πρότερον τουτὶ ϲυνεωρα-

(Vat.) 4 πληρ.... V, ώϲαϲ V² in marg. 7 γενε[αὶ ἀνθρώπω]ν V, αἱ ἀνθρώπων V² in marg. 16 οἷον ἦγον, corr. e Lp et Vict.

(Lp et Vict.) 10 ἦτε pro οὕτω Vict. 15 sequitur: καὶ παρ' ἄλλων: δύο τριακονταετηρίδεϲ κτλ. (v. ad p. 304, 6) (B) 24 πρῶτον τοῦτο

1 sqq. † E γ 245, *Π*: *ἐν γὰρ τῷ γένει τῶν ἀνδρῶν, ἤτοι τῷ πλήθει, φασὶν ἐκ τρίτου ἀνάξαι τὸν Νέστορα, ἤτοι ἐπὶ τρισὶ γενεαῖς. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰς γενεὰς ἐψήφιζον ἕως ἐτῶν τριάκοντα. γενεὰ δὲ λέγεται ἡ τοῦ τίκτειν καὶ γεννᾶν τελείωσις, ἥτις τὴν τριακονταετῆ περίοδον ἔχει. ὁ γοῦν ἐν τῷ ἄρχειν δύο τριακονταετίας παραδραμὼν καὶ τὴν τρίτην ἐλαύνων εἰκότως λέγεται τρὶς ἀνάξαι.*

21 sqq. Ex hac quaestione, quam interpolationibus turbatam esse, quas vereor ut omnes indagaverim, nemo non intelleget, fluxisse videtur Epimer. ap. Cramer., An. Ox. I, p. 197, 12 sqq. Etiam Eust. *A*, p. 8, 20 sqq. eam respicere videtur (cf. praeterea Moschopul., technol. canonism., p. 691 Bachm.). De schol. *β* 315, suis locis conferendo, egit H. I. Polak, ad Odyss. eiusque scholiast. cur. sec. (Lugd. Bat. 1881), p. 107 sqq.

23 Cf. Aristot. rhet. II, 2, p. 1378 *β* 1.

*) Ad hoc scholium per errorem schol. *A* 78 (p. 6, 12) revocavi, quod e quaestione Vaticana ιζ΄ (= schol. *A* 121) excerptum est ibique edetur.

κότος καὶ τὸν Πλάτωνα διδάξαντος. ὀργὴν μὲν γὰρ οὐδέποτε Ὅμηρος εἴρηκε, χόλον δὲ αὐτὴν προσαγορεύει οἰκειοτέρως, ἀπὸ τῆς χολῆς, ἥτις ἐν τῷ πάθει κρατεῖ, ἄχος δὲ μεμίχθαι καὶ ἡδονὴν τῷ χόλῳ φησίν, ἄχος μὲν ὅταν λέγῃ·

Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ 5
στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν (Α 188. 89)·

ἄχους οὖν παρουσίαν ὁ χόλος ὑφίσταται, ὃν καὶ θυμὸν κέκληκεν· ἠὲ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν (Α 192)· θυμὸν γὰρ νῦν τὸν χόλον ἔφη, οὐχ ὡς ἀλλαχοῦ τὴν ψυχήν. ὅτι δὲ οὐ γεννᾷ μόνον ὀργὴν ἡ λύπη, ἀλλὰ καὶ συμπαραμένει, δηλοῖ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως μηνίοντος 10 λέγων κούρης χωόμενος (Β 689) καὶ ἐπάγων· τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων (Β 694). ὅτι δ' ἡδονῇ συμμιγής ἡ ὀργὴ καὶ ὅτι ἔφεσίς ἐστι καὶ μέτοχος ἐπιθυμίας, ἐξηγεῖται λέγων· χόλος ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι (C 108), ἤτοι ἐν ἐφέσει καὶ ἐπιθυμίᾳ τοῦ χαλεπαίνειν ἐποίησε. πῶς οὖν ἡδονῆς μέτοχος; 15

ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἠύτε καπνός (C 109. 110)·

καρδίας γὰρ ἔπαρσιν εἶναι καὶ ὁρμὴν ἐγειρομένην τὴν ὀργήν, ὅπερ αὐτὸς ἐν ἄλλοις ἔφη· ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ (Ι 646), καὶ ἐπὶ τοῦ Μελεάγρου· 20

ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον (Ι 553. 54).

οὐ μόνον δὲ αὐτὴν ἔπαρσιν καὶ ἔφεσιν ἀποδεδώκασιν ἀλλὰ καὶ ζέσιν. διὸ καπνῷ τε ἀπεικάζει τὴν ἔπαρσιν καὶ τοῦ ὀργισθέντος πυρὶ τοὺς

(**Vat.**) 10 μηνίοντως V, ος supr. ως scrps. V[2] 17 στήθεσιν 18—20 ὅπερ — Μελεάγρου om. 24 post διὸ fuit καὶ, quod postea deletum

(**B**) 2 οἰκειότερον 3 καὶ ἡδονὴν μεμίχθαι 6 μερμή . . ξεν (pars marginis inferioris evulsa est), tum addit: ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι 8 χόλον . . . .ειεν 9 post ψυχήν ins.: καὶ πάλιν ἐπ' ἄλλου· ἀχνύμενος, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο (Α 103), tum καὶ ὅτι οὐ . . . . . . μόνον ὀργὴν κτλ. 10 post συμπαραμένει ins. δέ 12 ὅτι δὲ καὶ ἡδονῇ . . . . ὀργὴ κτλ. 13 ante χόλος ins.: ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο καὶ 14. 15 χαλεπῆναι τοῦ . . . . νέσθαι καὶ ἐπιθυμία τοῦ χαλεπαίνειν. πῶς οὖν κτλ. 18 καρδίας γὰρ ἔπαρ. . . . . γειρομένην τὴν ὀργήν 22 sq. ἐν στήθεσ. . . . . τὴν (?) αὐτὴν ἔφεσιν καὶ ἔπαρσιν ἀποδ. 24 sq. τοὺς ὀφθ. πυρὶ ἐοικέναι

---

14. 15. †*B f. 249[a] (subiunct. scholio B ad *πολύφρονά περ*) Σ 108: *τὸ δὲ ἐφέηκεν ἀντὶ τοῦ ἐν ἐφέσει ποιεῖ γενέσθαι τοῦ χαλεπῆναι καὶ τὸν πολύφρονα.*

16. 17 Eosdem versus de eadem re affert Aristot. l. c. lin. 5.

24 Arist. anim. I, 1, p. 403 α 30: *ὁ μὲν γὰρ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως ἤ τι τοιοῦτον, ὁ δὲ ζέσιν τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος καὶ θερμοῦ*, cf. Plut. *περὶ ἠθ. ἀρ.*, p. 442B, V. Hom. cap. 131, Nemes., nat. hom. c. 21 (p. 108 Plant.), An. Ox. I, 197, 16. — Quae in scholiis (A, B, L) ad Σ 110 leguntur (cf. A *I* 256. 678), quamvis similitudinem quandam cum nostro loco habeant, tamen, quo Eust. Σ,

ὀφθαλμοὺς ἐοικέναι φησίν (Α 104). [καὶ μὴν ἡ λύπη μελαίνει τοὺς ὀφθαλμούς, μελαίνει δὲ καὶ ὁ καπνός·

ῥωγαλέα ῥυπόωντα κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ (ν 435).

τὸ οὖν ἄχος τῆς ὀργῆς αἴτιον ὄν, καπνίζον τὴν ὀργήν, μελαίνει τὰς
5 φρένας·

μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντο (Α 103).

τὸ δ' ἄχος καὶ τὸ ἄχνυσθαι ὅτι μελαίνει, φησὶν

ἀχθομένην ὀδύνῃσι, μελαίνετο δὲ χρόα καλόν (Ε 354).

10 τὸ δ' ἄχθεσθαι τοῦ ἄχνυσθαι πλεονασμῷ δηκτικῆς ἀγανακτήσεως διαφέρει, λύπη δ' ἑκάτερον.] ἐπιμένων δὲ τῇ ἐξάψει τῇ ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων ἔφη·

κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον (Ι 677).

κατηγορεῖ δὲ τοῦ πάθους καὶ ἀγριότητα·

15 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν (Ι 628),

καὶ πάλιν· χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει (Δ 23), πρὸς ὃν καὶ ὁ παραινῶν ἔφη ὡς ἐπὶ ἀγρίου θηρίου·

ἀλλ' Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν (Ι 496).

20 καὶ πάλιν ἐνδεικνύμενος τὴν θηριωδίαν φησίν·

εἰ δὲ σύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ
ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας
ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο (Δ 34 sqq.).

(Vat.) 1—11 uncinis inclusimus; v. infra ad h. v. 5 φρένας, νας humid. deleta in textu rescrps. V² 8 ἄχος — μελαίνει humid. deleta in text. rescrps. V² 9 ἀχθομένη 10. 11 τὸ — πλεονασμῷ et ύπη (in verbo λύπη) — ἐξάψει τῇ humiditate deleta in text. rescrps. V² 13 σβέσαι 14 ἀγριότητος 16 . . ήθεσσι 18 ἐ . . ἀγρίου V, ἐπὶ V² in marg. 19 ἀχιλλεῦ δάμασσον 20. 21 φ . . ίν . . σύγ' V, εἰ V² in marg.

(B) 1. 2 ἡ λυ. . . . . αλμοὺς 3 μεμορυγχμένα 4 τὸ οὖν ἄχος τὸ τῆς ὀργῆς αἴτιον καπνίζον κτλ. 6 μέγ . . . . αιναι πίμπλαντο 8 ὅτι μελαίνει δὲ φησὶν 10 τὸ δ' ἄχνυσθαι τοῦ ἄχθεσθαι πλεονασμῷ δηκτι. . . . . αφέρει 13 σβέσαι χόλον ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος ὁμοίως τῷ μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο (Α 103), quae temere illata esse apparet 14 καὶ om. 17 χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει corr. ex ἄγριος δέ μιν χόλος ᾕρει 18 ἐπ' ἀγρ. θηρ. 19 ἀχιλλεῦ

---

p. 1133 extr., maxime ducit, cui plura h. l. praesto fuerunt, aliunde fluxisse videntur.

1—11 Quae de fumo h. l. exponuntur, quoniam iis quae antecedunt, ubi ad *ζέσιν* ira revocatur, contraria propemodum sunt, veri simillimum videtur, non a Porphyrio profecta, sed aliunde illata esse (eadem fere Eust. *Α* 103, p. 58, 8 sqq. *τοῖς τολμηρότερον ἐξηγουμένοις* tribuit). Accedit quod singula futtilia sunt, velut quod verba *ν* 435, quae de vestibus agunt, ad oculos referuntur; quae de *ἄχνυσθαι* et *ἄχθεσθαι* dicuntur ex iis quae infra sequuntur huc translata sunt.

καὶ ὅτι τῶν ἐν κινήσει ἀλλ' οὐκ ἐν σχέσει ἐστὶν ὁ χόλος, καθάπερ καὶ τὴν ὀργὴν τῶν ἐν κινήσει φασὶν εἶναι οἱ φιλόσοφοι, δηλοῖ τὰ τοιαῦτα·

Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν, αἶψα δ' ἀναστὰς
ἠπείλησε μῦθον (Α 387),

καὶ πάλιν· 5

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο (Α 223. 24),

ὡς ἂν δυναμένου καὶ παύσασθαι. ὅταν δ' ἐν σχέσει γένηται καὶ ἡσυχάζῃ, κότον καλεῖ. διό φησιν·

εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, 10
ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ
(Α 81. 82),

ὡς ἐγχωροῦν ἐᾶσαι μὲν τὸν χόλον, περιποιεῖν δὲ τὸν κότον, μηνίειν δὲ εἰκότως, ἀφ' οὗ κινηθέντος πάλιν χόλος. ταὐτὸν δὲ καὶ ὁ θυμός, ὅταν μὴ τὴν ψυχὴν σημαίνῃ, δηλοῖ τῷ χόλῳ· ἀλλ' ὁ μὲν θυμὸς ἀπὸ 15 τοῦ θύειν, ὁ δὲ χόλος ἀπὸ τοῦ χολᾶν προσηγόρευται. εἰπὼν γοῦν·

μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν

ἐπάγει·

θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων (Β 195. 96),

καὶ πάλιν· 20

ἠὲ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν (Α 192),

καὶ πάλιν· καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον (Α 217), εἰ μή τις ἐνταῦθα θυμὸν τὴν ψυχὴν ἀκούοι [ὡς τὸ ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο

(Vat.) 1 ἐν . . νήσει V, κι V² in text. καθὰ καὶ 6 ἐξαῦτ V, cui V² suprscrps. ις 8 δυνάμενος 11 τελεύει 14 αὐτοῦ (pro ἀφ' οὗ) κινηθέντος 15 δηλοῖ τὸν χόλον 16 εἰπὼν οὖν 21 ἠρυτήσειέ τε (?) 23 sqq. quae uncinis inclusa sunt a cod. Vat. absunt, et recte quidem, nisi forte illa ὡς τὸ ἄγριον — θυμόν pro genuinis habenda sunt

(B) 9 φησιν om. 13. 14 ὡς ἐγχωροῦν ἐάσαι μὲν τὸν χόλον ἐκποιεῖν δὲ τὸν χόλον (sic) μηνίειν δὲ εἰκότως ἀφ' οὗ κτλ. 14 ταὐτὸν καὶ θυμὸς 16 ἀπὸ τῆς χολῆς καὶ τοῦ χολᾶν 23 sqq. τὴν ψυχὴν λέγει ὡς τὸ κτλ.

9 sqq. Cf. Stoica ap. Stob. ecl. II, 6, 6 (p. 49 Mein.), Diog. L. VII, 114, Porph. paullo infra de v. *μῆνις* agentem; cf. praeterea schol. B f. 4ᵃ ad *κότον* *Α* 83: *ἔδειξε διαφορὰν κότου πρὸς χόλον* .... (id. fere Lp f. 54ᵃ ibid.; Vict. f. 9ᵃ; Matrang., An. Gr. II, p. 397, 3). Hinc explicandum quod ap. Apollon. legitur v. *χόλος*: *ἤτοι πολυχρόνιον πάθος καὶ τὸ αὐτὸ τῇ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον· νῦν δ' ἤδη μὲν ἐγὼ παύω χόλον* (*T* 67), cf. Et. M. 532, 53: ... *ἡ ἐναπομένουσα γὰρ ὀργὴ κότος λέγεται*, et An. Oxon. I, p. 197, 14. Contra altero loco Apollonius *χόλος* ipso verbo *κότος* apposito explicat.

16 sqq. †E *β* 315: *ὁ μὲν θυμὸς ἀπὸ τοῦ θύειν, ὁ δὲ χόλος ἀπὸ τῆς χολῆς. θυμὸς δὲ καὶ χόλος λαβὼν τὴν ἐπὶ τὸ δρᾶσαι κτλ.* (cf. p. 309), e quibus quae digniora sunt quae comparentur suo loco afferentur. — Ceterum de origine v. *θυμός* cum Platone consentit, Crat. p. 419 E: *θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα.* De v. *χόλος* cf. B f. 25ᵃ ad *χόλος* *B* 241: *οὕτω τὴν ἐκ χολῆς γινομένην τοῦ θυμοῦ κίνησιν ὀνομάζει* ..... Simil. Epim. Ox. I, p. 197, 13.

μεγαλήτορα θυμόν (I 629). τὸ δ' ἄληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ cτήθεccι θεοὶ θέcαν οὐρανίωνεc οὕνεκα κούρηc (I 636 sqq.) ἐπὶ τοῦ χόλου λέγεται καὶ ἀντὶ τῆc ὀργῆc παραλαμβάνει]. ὅτι δὲ παρὰ τὸ θύειν καὶ ἐγείρεcθαι καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ὀργὴ θυμόc, δηλοῖ λέγων·
5 Τρωcὶ θυμὸν ἐγεῖραι (Ε 510). θυμὸc δὲ καὶ χόλοc προcλαβὼν τὴν ἐπὶ τὸ δρᾶcαι κακὸν ἀγανάκτηcιν χώεcθαι λέγεται, καὶ ὁ ἐν τῷ τοιούτῳ πάθει χωόμενοc κῆρ (Α 44)· αὐτίκα γοῦν τὸν λοιμὸν ἐπάγει, καὶ δράcαντοc ἐρωτῶcιν·

ὅc κ' εἴπῃ ὅ τι τόccον ἐχώcατο Φοῖβοc Ἀπόλλων (Α 64)·
10 διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ δρᾶcαί τι πονηρὸν δυναμένου δι' ὀργὴν βαcιλέωc εἴρηται·

κρείccων γὰρ βαcιλεύc, ὅτε χώcεται ἀνδρὶ χέρηι (Α 80).

οὕτωc εἴρηκε καὶ τὸ cὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξειc χωόμενοc (Α 243), δηλῶν τὸ δραcτικὸν δι' ἀγανάκτηcιν περιέχειν τὸ χώεcθαι.
15 καὶ τοίνυν τὸ χωόμενοc δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο (Α 380) ἀκουcόμεθα οὐχ ἁπλῶc ὀργιζόμενοc, ἀλλὰ μετ' ἀγανακτήcεωc ἀμυντικῆc, διὸ καταρᾶται, καὶ οὕτωc ἀμυνόμενοc. καὶ χωόμενοc δὲ κατὰ θυμὸν ἐυζώνοιο γυναικὸc (Α 429) Ἀχιλλεὺc τῇ ὀργῇ δηλοῦcθαι ποιεῖ τὴν τιμωρητικὴν δι' ἀγανάκτηcιν ἄμυναν· ἐπεξέρχεται οὖν διὰ τῆc μητρὸc
20 τοῖc Ἕλληcι καὶ οὐχ ἁπλῶc ὀργίζεται. ὥcπερ γὰρ τὸ ἄχθεται πρὸc τὸ ἄχνυται ἔχει περιττεύουcαν ἀγανάκτηcιν, οὕτω τὸ χώεcθαι πρὸc τὸ χολοῦcθαι·

μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώcαιτο φρένα κούρη (Ζ 147),

ἀντὶ τοῦ ὀργιcθείη,

25 γαῖα δ' ὑπεcτονάχιζε Διὶ ὣc τερπικεραύνῳ
χωομένῳ,

καὶ ἐπάγει τὰ ἐκ τοῦ χώεcθαι· ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέι γαῖαν ἱμάccῃ (Β 781. 82).

ἐν κινήcει μὲν οὖν χόλοc καὶ θυμόc. καὶ ταὐτὸν δὲ τῷ χώεcθαι

(Vat.) 12 κρείcων χώcεται e χώλεται corr. V[1] 13 χοώμενοc 15 χοώμενοc 21 ἄχ..ται V, ν V[2] in marg. 23 μή e μένοc corr. V[2] λ.βόντα V; V[2] in marg. λαβό et in text. ι spr. α scrps. 26 χοωμένῳ V, cuius verbi litteras χοωμέν humidit. deletas rescrps. V[2] 27 καὶ — ἐκ rescrps. V[2] 29 χόλοc — τῷ rescrps. V[2]

(B) 6 δράcαι 7 γοῦν om. 10 δράcαι βαcιλέωc δι' ὀργὴν 13 post χωόμενοc addit: ἀντὶ τοῦ ἀμυχὴν ποιήcειc cπαράττων τὴν ψυχήν, tum pergit: οὕτω τὸ δραcτικὸν δι' ἀγανάκτηcιν περιέχει τὸ χώεcθαι 16 οὐδὲ ἁπλῶc 16. 17 διὸ καὶ καταρᾶται καὶ κατὰ τοῦτο ἀμ. διὸ καὶ χωόμενοc κατὰ θυμὸν κτλ. 18. 19 τὴν τιμωρ. διαγανάκτηcιν (sic). ἐπιβουλεύεται οὖν 20. 21 ὅπερ γὰρ τὸ ἄχνυται πρὸc τὸ ἄχθεται ἔχει περ. ἀγαν. τοῦτο τὸ χ. πρὸc τὸ χολ. 29 sqq. ἐν κιν. μὲν οὖν χόλοc θυμόc. χώεcθαι οὖν ταὐτόν, θυμὸc καὶ χόλοc, τὸ δὲ χώεcθαι ἀντὶ τοῦ cκύζ.

---

5. 6 Dissentit ab Aristarcho, *χώεσθαι* v. *χολοῦσθαι* et *συγχεῖσθαι* interpretato, v. Lehrs, Ar. p. 145. — Cf. Eust. *Α*, p. 55, 15: *τὸ χώεσθαι πολλάκις ὀργὴν δηλοῖ ἔμπρακτον.*

τὸ cκύζεcθαι. εἰπὼν γοῦν cέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω χωομένης (Θ 477) ἐπάγει· οὔ cευ ἔγωγε cκυζομένης ἀλέγω (Θ 482), ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως χωόμενος κατὰ θυμόν (Α 429) εἰπὼν ποιεῖ λέγοντα·

οἵ μοι cκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐcτον (Ι 198). 5

ἐν δὲ cχέcει μῆνις, μένος καὶ κότος· καὶ μῆνις μὲν καὶ μένος ὀργὴ ἐναπόθετος καὶ ἔμμονος· πάλιν δὲ μῆνις, προcειληφυῖα τὸ ἐπιτηρητικὸν μετ' ἀγανακτήcεως καὶ κακοποιίας, κότος γίνεται, ὡς τὴν μὲν μῆνιν ἐκ τοῦ χόλου ἐναποκεῖcθαι, τὸν δὲ κότον ἐκ τοῦ χώεcθαι. ὅτι δὲ παρὰ τὸ μένειν ἡ μῆνις· 10

αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυcὶ παρήμενος ὠκυπόροιcι (Α 488)

καὶ ἀλλὰ cὺ μὲν νῦν νηυcὶ παρήμενος ὠκυπόροιcι
μήνι' Ἀχαιοῖcι (Α 422. 23),

καὶ ὅτι διὰ τὸ μένειν καὶ κεῖcθαι ἡcυχάζοντα καὶ cιγῶντα, φηcὶ κεῖτ' ἀπομηνίcας (Β 772), παρὰ τὸ κεῖcθαι τὸν μηνίοντα· καὶ ὁ πᾶς χρόνος μηνιθμός· πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν (Π 202). ὅτι δὲ μένος καὶ μῆνις ταὐτόν· Ἀτρείδη, cὺ δὲ παῦε τεὸν μένος (Α 282). τίς οὖν ἡ μῆνις; χόλος, φηcί, μὴ ἀφεθείς· ἐπάγει γοῦν· 15

αὐτὰρ ἔγωγε
λίccομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον (Α 282. 83)· 20

καὶ πάλιν ἀντὶ τοῦ φάναι μὴ μήνιε ἔφη· ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα (Ι 260), καὶ παυcαμένῳ μήνιδός φηcι μεταλλήξαντι χόλοιο (Ι 157). καὶ ὁ μεθεὶς τὸν χόλον καὶ ἀμήνιτος μεθήμων· ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι

(**Vat.**) 1 εἰπὼν οὖν 1. 2 χωομμένης (sic) — ἀλέ (in verbo ἀλέγω) humid. deleta rescrps. V² 3 χοώμενος 5 φίλτατοι ἔcτον 8 κα.οποιίας κο... 10 παρὰ .... νειν V, τὸ μένειν V² in marg. 11 παρήμεν.. 13 Ἀχαιοῖc 14 τὸ μ..... V, ένειν V² in marg. 15 .ᾶc V, π V² in marg. 17 μέν.. V, οc V² in marg. 19 ἔγωcε V, γ in fine sprascrps. V² 20 Ἀχιλῆι μεθέμ.. 22 μεταλήξαντι 23 Ἀχιλλῆι

(**B**) 2 οὔ cευ ἐγὼ 3 ἐπὶ τοῦ Ἀχ. δὲ 5 φίλτατοι ἐcτόν 6. 7 ἐν δὲ cχέcει μῆνις μὲν κότος ὤν, καὶ μῆνις μὲν ὁπόταν μὴ τὸ μένος δηλοῖ ταὐτόν, ἔcτι γὰρ καὶ μένος ὀργὴ ἐναπ. κτλ., quae neque schol. Od. legisse videtur 8 καὶ om. 11 μήνιε παρὰ νηυcὶ παρήμ. 12 νῦν om. 14 ὅτι om. καὶ ἔχοντα cιγὴν φηcὶ 17. 18 τίς οὖν ἐcτι μῆνις 23 οὐκ corr. ex οὐχ

6 Cf. p. 308, 9; Nemes. p. 109; Stob. ecl. II, 6, 6 (p. 49 Mein.).

7 sqq. Aristarchum, qui *χόλον* et *μῆνιν* promiscue a poeta dici voluit (Lehrs, Ar. p. 133), *μῆνιν* significare *κότον πολυχρόνιον* interpretatum, *ἀπὸ τοῦ ἐπιμένειν ἤγουν ἐγκεῖσθαι* ⟨e corr. Lehrsii, qui Eust. *A*, p. 8, 15 contulit; nisi potius *ἀπὸ τοῦ ἐμμένειν* legendum⟩ derivasse, Apollon. docet, v. *μῆνις*. Cf. Suid. *μῆνις· ὀργὴ ἔμμονος*.

8 Cf. p. 311, 17.

17—20 Cf. Eust. *A*, p. 105, 13: *τὸ δὲ παύσασθαι χόλον διχῶς φράζει Ὅμηρος· Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, καὶ πάλιν· λίσσομαι μεθέμεν χόλον.*

18 Cf. ad lin. 7 sqq.

χόλος φρεςίν, ἀλλὰ μεθήμων (Β 241)· καὶ ὁ ἄγαν τηρῶν καὶ ἀναφαιρέτως τὸν χόλον αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει (Ι 514)· ζαφελὲς γὰρ τὸ ἀναφαίρετον, καὶ ζαφελὴς οὖν χόλος ἡ μῆνις, ὅτε κέν τιν' ἐπιζαφελὴς χόλος ἵκοι (Ι 521)· περὶ γὰρ τῶν μηνιόν-
5 των ὁ λόγος. [καὶ τὸ μένος δὲ παρὰ τὸ μένειν, μένειν δὲ ἀκίνητον καὶ ἄτρομον καὶ μὴ φεύγειν· ἐν γάρ τοι στήθεςςι μένος πατρώϊον ἧκα ἄτρομον (Ε 125). ὅτι γὰρ παρὰ τὸ μένειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐςτι (Ε 254). καὶ μένος οὖν χειρῶν τὸ ἔμμονον ἔργον πρὸς τὸ δράξαςθαι· οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον (Ε 506)]. ὅτι
10 δὲ τὸ μένος cθένος· πάντως οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι (Θ 450) εἰπόντος Διός,

εὖ νυ, φηςί, καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι cθένος οὐκ ἐπιεικτόν (Θ 463).

ὡς οὖν τὸ cθένος μένος, οὕτω καὶ χόλος μένων μένος καὶ μῆνις. εἰπὼν
15 γοῦν χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις (Ε 178 confus. c. γ 135) ἐπάγει·

οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων (γ 147).

ἔτι δὲ μῆνις ἐπιτηροῦςα καιρὸν τιμωρίας κότον ποιεῖ·

ἀλλά γε καὶ μετόπιςθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέςςῃ (Α 82),

τὸ γὰρ ὄφρα τελέςςῃ· ἕως ἂν κατεργάςηται καὶ λυπήςῃ τὸν λυπή-
20 cαντα. ὅτι δὲ παρὰ τὸ ἐγκεῖςθαι κότος εἴρηται, ἐξηγεῖται· ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ (λ 101), καὶ ὅτι ἐπιτηρητικὸν ὁ κότος εἰς τὸ δρᾶςαί τι πονηρόν·

Ζεὺς δέ cφι Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
αὐτὸς ἐπιςςείῃςιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶςιν

(Vat.) 3. 4 ὅτε κέν τι τις ἐπ. χόλ. ἵκοιτο 5—9 uncinis inclusi; v. infra ad h. v. 6 cτήθεςι 10 οἱ ἐμὸν μένος 15 οὖν ἐπιμῆνις 18. 19 τελέςη 21. 22 δράςαι τί 24 παγίδα (spr. πα a V² ai scrpt.), om. πᾶςιν, V¹

(B) 1. 2 καὶ ὁ ἀναφαίρετος τὸν κότον 6 καὶ ἄτρομον detrita 9 μένος detrit. post ἰθὺς φέρον inserta sunt haec: καὶ ὅτι παρὰ τὸ μένειν τὸ μένος· (Ε 498 sqq.) Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδὲ φόβηθεν οὔτε Τρώων βίας ὑπεδείδιςαν οὔτε ἰωκάς, ἀλλ' ἔμενον νεφέληςιν ἐοι....... (nonnullae litt. detrit.) τὸ μένος cθένος κτλ. lin. 10 11. 12 εἰπόντος τοῦ Διός φαςιν εὖ νυ καὶ ἡμεῖς κτλ. 14 ὡς οὖν παρὰ τὸ cθένος .... μένων 17 ὅτι δὲ μῆνις — κότον (detrit.) δηλοῖ 19 τὸ γὰρ ὄφρ. τελ. ἐςτὶν ἕως ἂν κατ. καὶ κακώςῃ τὸν λυπ. 20. 21 κότον ἔνθετο detrit. 21. 22 δράςαι τί 23 cφιν

5—9 Quae de origine v. *μένος* leguntur minime huc pertinent, quoniam de illo *μένος* quod idem atque *μῆνις* significat agitur; qua re facere non potui, quin a Porphyrio aut omnia aut plurima certe abiudicanda aliunde illata esse censeam; in cod. B plura, quae aeque inania sunt, leguntur; in schol. Od. (*β* 315) non transierunt.

17 Cf. p. 310, 7.

20 †Eust. *Θ*, p. 723, 2: *τὸ ἔθεσθε δὲ καιριώτατον ἐν τῷ κότον ἔθεσθε· δῆλον γὰρ ὅτι χόλος ἀπόθετος ὁ κότος ἐστίν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τοῦ κέεσθαι, ἤγουν κεῖσθαι, παράγεται.* Cf. Et. M. 532, 52, An. Ox. I, 197, 15.

τῆϲδ' ἀπάτηϲ κοτέων, τὰ μὲν ἔϲϲεται οὐκ ἀτέλεϲτα
(Δ 166 sqq.),

ὅμοιον τῷ ἔχει κότον ὄφρα τελέϲϲῃ (Α 82). καὶ πάλιν ὀλλῦϲαι Τρῶαϲ τοῖϲιν κότον αἰνὸν ἔθεϲθε (Θ 449)· ἔθεϲθε δὲ ἐν τῷ θυμῷ ἀκουϲτέον, τὸ γὰρ αὐτό ἐϲτι τῷ κότον ἔνθετο (λ 101). καὶ 5 εἰπὼν ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ ἐκπάγλωϲ κοτέοντο νεμέϲϲηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ (Β 223) προϲάγει τὰ ἐκ τοῦ κότου·

νῦν δή ϲε, ἄναξ, ἐθέλουϲιν Ἀχαιοὶ
πᾶϲιν ἐλέγχιϲτον θέμεναι (Β 284. 85).

[καὶ ὅτι μὲν ἡ μῆνιϲ μέγαν χόλον δηλοῖ· 10

πὰρ Διὸϲ αἰγιόχοιο χόλοϲ καὶ μῆνιϲ ἐτύχθη (Ο 122)·

ὅτι δὲ μῆνιϲ ἀγανάκτηϲιν ἀμυντικὴν περιέχουϲά ἐϲτιν ὁ κότοϲ, παρίϲτηϲι διὰ τούτων·

εἰ μή τιϲ θεόϲ ἐϲτι κοτεϲϲάμενοϲ Τρώεϲϲιν
ἱρῶν μηνίϲαϲ· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνιϲ (Ε 177. 78)· 15

μηνίϲαϲ οὖν ὁ θεὸϲ εἰϲ κότον μεθίϲταται.]

εἴρηται τοίνυν, ὅτι ἡ μὲν κατὰ κίνηϲιν πρόϲκαιροϲ ὀργὴ χόλοϲ καὶ θυμόϲ, ἡ δὲ μετ' ἀγανακτήϲεωϲ δραϲτικῆϲ ἐνέργεια χώεϲθαι λέγεται καὶ ϲκύζεϲθαι, ὁ δ' ἀπόθετοϲ χόλοϲ μένοϲ καὶ μῆνιϲ, αὕτη δὲ τὸ ἀμύνεϲθαι ἐπιτηροῦϲα κότοϲ, καὶ ὅπωϲ ὁρμὴ ἐπηρτημένη μετὰ λύπηϲ καὶ ὀρέξεωϲ 20 ἡ ὀργή, καὶ ὅπωϲ κατὰ αὔξηϲιν τοῦ θυμοῦ γίνεται.

(**Vat.**) 1 ἔϲται 3 τελέϲῃ 4 τοῖϲι 5 κότον (paene delet.) ἔνθετο V[1], χόλον V[2] in marg. 5. 6 καὶ εἰπὼν ὅτι τῷ Ἀγ. ἐκπάγλωϲ κοτέοντι προϲάγει τὰ ἐκ του κότ.. (του V[2] in marg.). Rectum schol. B suppeditare apparet 10—16 quoniam eadem fere quae paullo ante leguntur modo parum idoneo repetunt, uncinis inclusi. In schol. β 315 non exstant. Plura etiam codici B illata sunt 10 .ηλοῖ V, δ V[2] in marg. 15 ἱερῶν θεῶν V, οῦ spr. ῶν scrps. V[2] ἐπιμῆνιϲ 16 εἰϲ — μεθίϲταται humid. delet. rescrps. V[2] 17. 18 ροϲ (in πρόϲκαιροϲ) — ἀγανακ hum. deleta in text. rescrps. V[2] 18 ἐνεργείαϲ 18. 19 γεται (in λέγεται) — μῆνιϲ rescrps. V[2]

(**B**) 1 ἀπάτηϲ κοτέων detrit. 3 ὁμοίωϲ 5 ἐϲτι τῷ detrit. κότον ἐνθ. θυμῷ 7—9 τὰ ἐκ τοῦ κότ., εἰπὼν Ἀτρείδη, νῦν δή ϲε κτλ. (ἐθέλ. Ἀχ. detrit.) 9 post θέμεναι haec addita sunt: καὶ τὸ οὐδ' ὄθομαι κοτέοντοϲ (Α 181) οὐκοῦν ἀκουϲόμεθα τῆϲ εἰϲ τὸ δρᾶν ἐγκειμένηϲ μήνιδοϲ μὴ φροντίζειν· διὸ καὶ αὐτὸϲ ἐπαπειλεῖ ἐπεξελθὼν καὶ ἐπάγει .... φέρτερόϲ εἰμι ϲέθεν (Α 186). καὶ ὅτι ἡ μὲν μῆνιϲ κτλ. 12 περι............. (interciderunt in ima pagina) παρίϲτηϲι διὰ τούτων 15 ἱερῶν 18 ἡ δὲ κίνηϲιϲ μετ' ἀγαν. δραϲτικῆϲ ἐνεργείαϲ χ. λέγ. 19 ὡϲ ἀπόθετοϲ μὲν χόλοϲ μένοϲ καὶ μῆνιϲ δὲ τὸ ἀμ. κτλ. 21 post γίνεται additur: καὶ πάντα ὅϲα ἔγκειται παρατηρεῖν μᾶλλον ἠξίουν τοὺϲ τὰϲ μικρὰϲ ἐξηγήϲειϲ περὶ τὴν μῆνιν καταβαλλομένουϲ.

---

4 Cf. ad p. 311, 20.

17—21 Scholio β 315, quod haec verba eadem fere qua schol. B ratione affert, in fine additum: *ὅπερ οὖν τὸ ἄχθεται πρὸς τὸ ἄχνυται ἔχει περιττεῦον τῇ ἀγανακτήσει, τοῦτο καὶ τὸ χώεσθαι πρὸς τὸ χολοῦσθαι* (= p. 309, 20).

Editum B 1.

ις΄.

ιζ΄.

Vatic.

Παρατηρεῖν δεῖ, ὡς, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς ἐπάγειν λόγους μέλλῃ τινὰς ὁ ποιητής, προλέγει προσημαίνων, οἷος ἔσται ὁ λόγος ἢ μεθ' οἵας διαθέσεως λεγόμενος. οὕτω γὰρ ὅρον λαβόντες παρὰ τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τὰ αὐτὰ οἷς αὐτὸς παρήγγειλε τῶν λεγομένων ἀκουσόμεθα, οἷον εἰπόντος τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη (A 148), ὑβριστικοὺς προσεκτέον ἔσεσθαι τοὺς λόγους, οἷοι ἂν γένοιντο ὑπὸ τοῦ ὑποβλεπομένου· καὶ πάλιν προειπόντος καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα (ς 9), θεωρητέον, εἰ οἱ ἐπάγεσθαι μέλλοντες λόγοι ὀνείδη παρέχουσιν. ὅταν δέ·

***B f. 6ª ad ἠμείβετ' A 121.**

Παρατηρεῖν δεῖ, ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς μετάγειν λόγους μέλλῃ τινὰς ὁ ποιητής, καὶ προλέγει προσημαίνων, οἷος ἔσται ὁ λόγος ἢ μεθ' οἵας διαθέσεως λεγόμενος. οὕτω γὰρ ὅρον λαβόντες παρὰ τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς οἷσπερ ὁ ποιητὴς παρήγγειλε τῶν λεγομένων ἀκουσόμεθα· οἷον εἰπόντος τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη, ὑβριστικοὺς προσδεκτέον ἔσεσθαι τοὺς λόγους, οἷοι ἂν γένοιντο ὑπὸ τοῦ ὑποβλεπομένου· καὶ πάλιν προειπόντος· καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα, θεωρητέον, εἰ οἱ μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ὀνείδη παρέχουσιν. ὅταν δέ· ὅ σφιν εὖ φρο-

---

(Vat.) 3 quaestioni per errorem numerus adscriptus est ις΄ 7 προλέγῃ 16 οἷοι γὰρ γέν.

(B) 5 ὅτι om.; inser. e schol. excerpto 7 προλέγῃ 13 ἀκουσοίμεθα

---

5 sqq. Similia sed multo breviora sunt quae ap. Plut. aud. poet. cap. 4 init. leguntur. — Excerpta sunt ex hac quaestione:

† Lp f. 54ᵇ ad *A* 105 (c. l. *κάκ' ὀσσόμενος*, id. Vict. f. 9ᵇ): *παρατηρητέον ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς ἐπάγειν λόγους μέλλῃ* ⟨*μέλλει* cod.⟩ *τινὰς ὁ ποιητής, προσημαίνει οἷος ἔσται ὁ λόγος. οἷον εἰπόντα τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ὑβριστικούς. καὶ πάλιν καί μιν νεικείων, θεωρητέον εἰ οἱ μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἔχουσιν ὀνείδη. ὅταν δὲ ὅ σφιν εὖ φρονέων, φρονίμους προσδεκτέον λόγους· φρόνιμον γὰρ τὸ τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστηκότων* ⟨*ἑστηκότων* Vict.⟩ *εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ ποιητέα. πάλιν δὲ ὅταν προείπῃ καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεεν Φαιήκεσσι, δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων ἀκούειν, ἐπηρμένου καὶ ὑψηγοροῦντος Ὀδυσσέως διὰ τὴν νίκην. πάλιν τοίνυν κτλ.*, v. ad p. 318, 26.

† B f. 5ª ad *κακοσσόμενος* ⟨corr. e *κάκ' ὀσσόμενος*⟩ *A* 105: *παρατηρητέον ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς ἐπάγειν μέλλῃ λόγους ὁ ποιητής, προσημαίνει οἷός ἐστιν ὁ λόγος· εἰπόντος γὰρ αὐτοῦ τὸ τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη, ὁ Ἀγαμέμνων, ὑβριστικούς. καὶ πάλιν καί μιν νεικείων, θεωρητέον εἰ οἱ μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἴσχουσιν ὀνείδη. ὅταν δὲ τὸ ὅ σφιν ἐυφρονέων, φρονίμους προσδεκτέον λόγους. καὶ πάλιν ὕταν λέγῃ καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι, δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων ἀκούειν, Ὀδυσσέως ὑψηγοροῦντος. καὶ ἐνταῦθα τοίνυν κτλ.*, v. ad p. 318, 26.

ὅς σφιν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε (Α 73), φρονίμους προσδεκτέον λόγους. φρονίμου δέ ἐστι τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστηκότων εἰπεῖν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ ποιητά. τὸ μὲν οὖν ἀγορήσατο δηλοῖ τὴν ἐξήγησιν καὶ φανέρωσιν τῶν ἐνεστηκότων, οἷον οὔτ' ἄρ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται καὶ τὰ ἑξῆς (Α 93), τὸ δὲ μετέειπε τὸ μετάγειν τὸ ποιητέον, ἐπάγει γάρ· οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἐπὶ τοῦ Νέστορος· ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει (Α 254), διήγησιν ἔχει τῶν ἐνεστώτων ἃ ἀγορήσατο, τὸ δὲ ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὔμμες (Α 274) ἃ δεῖ πράττειν λέγει. καὶ πάλιν ὅταν εἴπῃ· καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι (θ 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν μελλόντων λέγεσθαι λόγων ἀκούειν ὡς κούφων καὶ ἐπηρμένων, ὑψηλολογοῦντος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ὀδυσσέως. τοιοῦτον γὰρ τὸ τούτων νῦν ἐφίκεσθε, νέοι, καὶ τὰ ἑξῆς· προθεωροῦντι

νέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε, φρονίμους προσδεκτέον λόγους. φρονίμου γάρ ἐστι τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστηκότων εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ ποιητά. τὸ μὲν οὖν ἀγορήσατο δηλοῖ τὴν ἐξήγησιν καὶ φανέρωσιν τῶν ἐνεστηκότων, ὡς ὁ λέγων οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης, ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμης' Ἀγαμέμνων, τὸ δὲ μετέειπε τὸ μετὰ ταῦτα ἐπαγαγεῖν τὸ ποιητέον· ἐπάγει γάρ· οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ Νέστορος· ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει, διήγησιν ἔχει τῶν ἐνεστώτων ἅπερ ἀγορήσατο, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες μετὰ τὸ διηγήσασθαι τὰ ἐνεστηκότα εἶπεν ἃ δεῖ πράττειν. πάλιν ὅταν προείπῃ· καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι, δεῖ ἡμᾶς τῶν μελλόντων λέγεσθαι λόγων ἀκούειν ὡς κούφων καὶ ἐπηρμένων, ὑψηλολογοῦντος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ὀδυσσέως. τοιοῦτον γὰρ τὸ τοῦτον νῦν ἐφίκεσθε, νέοι, καὶ τὰ ἑξῆς· προθεωροῦντι γὰρ ἔοικεν ὁ

(Vat.) 10 μετέει..ν (ut videtur) V, πε V² in text. 11 μετάγειν vix sanum 13 τ. ἑξῆς 19 ἕ.ει V, χ V² in margine 20 ἐνεστ. ἃ ἀγ. humidate deleta in text. rescripsit V² 23. 24 ὅταν — μετε (in verbo μετεφώνεε) rescripsit V² 26. 27 ἀκούειν — ὑψηλολο (in ὑψηλολογοῦντος) rescripsit V²

(B) 7 τῶν ἑστηκότων 9 οὔθ' in ras. 15 ἀφέξοι 22 εἰπεῖν

6 sqq. † Lp f. 53b ad *A* 73 (c. l. *ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν*): .... *ὁ δὲ Πορφύριος τὸ μὲν ἀγορήσατο ὅτι εἶπεν ἃ ἐγένοντο, τὸ δὲ μετέειπεν, τί μετὰ ταῦτα ὀφείλει γενέσθαι*, cf. Eust. *B*, p. 225, 15, eundem Porphyrium afferentem.

12 Zenodoteam amplectitur lectionem, v. schol. int. A *A* 97.

23 sqq. Cf. ad p. 313, 5 sqq.

γὰρ ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν καὶ προδιατιθέντι τοὺς ἀκουσομένους περὶ τοῦ εἴδους τῶν λόγων.

ἐκ τούτων δὲ πολλὰ ἔνεστι λύ-
5 ειν τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμματικοῖς. αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διός· αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην, κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων (Δ
10 5. 6), μὴ νοήσαντές τινες ὅτι περὶ τοῦ μέλλοντος τρόπου τοῦ λόγου εἴρηκεν ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πεποίηνται· φησὶ δὲ ὅτι παραβλητι-

ποιητὴς ἑαυτὸν καὶ προδιατιθέντι τοὺς ἀκουσομένους περὶ τοῦ εἴδους τῶν λόγων.

ἐκ δὲ τούτου πολλὰ ἔνεστι λύειν τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμματικοῖς· αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διός· αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων, μὴ νοήσαντές τινες ὅτι περὶ τοῦ μέλλοντος τρόπου τοῦ λόγου εἴρηκεν, ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πεποίηνται. φησὶ γὰρ ὅτι παραβλητικοῖς

(Vat.) 2 ἀκουσουμένους 4 πολλ. .νεστι V[1], ἐν V[2] in marg. 7 κρο..δης V, νι V[2] in text. 10. 11 περ......λλοντος V, ϊ τοῦ μελλον V[2] in marg. 11 τοῦ λόγου correxi; τὸν λόγον V

(B) 1 καὶ προδιατιθέναι τί 8 ...τομίοις (κερ evan.) 11 τὸν λόγον 13 φασὶ, correxi e V

4 sqq. †*B f. 51[a] ad *ἐπειρᾶτο* Δ 5: *πολλὰ ἔνεστι λύειν τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμματικοῖς. αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διός· αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων, μὴ νοήσαντές τινες ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πεποίηνται. φησὶ* ⟨*φασὶ* cod.⟩ *γὰρ ὅτι παραβλητικοῖς ἐχρῆτο λόγοις ὁ Ζεύς, παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τὴν Ἀφροδίτης Ἀλεξάνδρῳ ἐπικουρίαν πρὸς τὴν Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς τῷ Μενελάῳ γενομένην. τὸ οὖν παραβλήδην ὅτι μετὰ τοῦ παραβάλλειν λέγει, ὅπερ εἰώθασι συγκρίνειν λέγειν, καὶ ὅτι τοῦθ' οὕτως ἔχει, δηλοῖ ὁ τοῦ Διὸς λόγος συγκριτικὸς ὤν· δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηὶς* ⟨*—μινηὶς* cod.⟩ *Ἀθήνη· ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον, τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς* ⟨alter. *μ* eras.⟩ *Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. καὶ οὐκ ἔστιν ἁπλῶς παραβολὴ καὶ ἀντεξέτασις, ἀλλ' ὄντως ἐρεθιστικὴ καὶ κέρτομος, ὡς προεῖπεν ἔσεσθαι· δοιαὶ μὲν Μενελάῳ, μία δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. καὶ ἡ μὲν Ἥρα κηδεμὼν τοῦ Ἄργους κἀκεῖθεν χρηματίζουσα καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Μενελάου κήδεσθαι ὀφείλουσα, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἀλαλκομενηίς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη φιλομειδὴς καὶ οὐκ ἀπ' Ἰλίου· καὶ ὅμως αἱ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου κάθηνται, ἡ δὲ αἰεὶ παρμέμβλωκε· καὶ αἱ μὲν θεωροὶ εἰς τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτῷ κῆρας ἀμύνει συμπαραμένουσα, καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι. ὀρθῶς ἄρα προείρηκεν ὅτι ἐρεθιστικὸς ὁ λόγος ἔσται καὶ χλευαστικὸς καὶ παραβλητικός.* — Ex eodem fonte Eust., Δ, p. 439, 1, hausit.

10 sqq. Velut ap. Apollon. v. *παραβλήδην: οἷον ἀπατηλῶς· οἷον ἐξαπατητικῶς, παραλογιστικῶς* .... (id. fere Suid. h. v. et v. *παραβαλέσθαι*), ap. Hesych. h. v.: *ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες*, cf. Et. M. 781, 11. 20, schol. min. Δ 6. — Cum Porphyrio consentiunt Eust. l. c. et *α*, p. 1406, 24 (hoc quidem loco praeterea Suidae apposita interpretatione), et Hes.: *παραβλητικός· παραβάλλων*, schol. Eur. Andr. 289 (*παραβαλλόμεναι*): *ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζουσαι, ὡς ὁ ποιητής· παραβλήδην ἀγορεύων* (sequuntur aliae interpretationes).

κοῖϲ ἐχρῆτο λόγοιϲ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τὴν Ἀφροδίτηϲ Ἀλεξάνδρῳ ἐπικουρίαν πρὸϲ τὴν Ἥραϲ καὶ Ἀθηνᾶϲ τῷ Μενελάῳ γινομένην. τὸ οὖν παραβλήδην τὸ μετὰ τοῦ παραβάλλειν λέγει, ὃ εἰώθαϲι λέγειν ϲυγκρίνειν. καὶ ὅτι τοῦθ᾽ οὕτωϲ ἔχει, δηλοῖ ὁ τοῦ Διὸϲ λόγοϲ ϲυγκριτικὸϲ ὤν· δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνεϲ εἰϲὶ θεάων, Ἥρη τ᾽ Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηὶϲ Ἀθήνη· ἀλλ᾽ ἤτοι ταὶ νόϲφι καθήμεναι εἰϲορόωϲαι τέρπεϲθον, τῷ δ᾽ αὖτε φιλομειδὴϲ Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆραϲ ἀμύνει (Δ 7 sqq.). καὶ οὐκ ἔϲτιν ἁπλῶϲ παραβολὴ καὶ ἀντεξέταϲιϲ, ἀλλ᾽ οὕτωϲ ἐρεθιϲτικὴ καὶ κέρτομοϲ, ὡϲ προεῖπεν· δύο μὲν Μενελάῳ, μία δ᾽ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ὡϲ Ἀργεία τῷ Μενελάῳ ἐπαρκεῖν ὀφείλουϲα, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἀλαλκομενηίϲ, ἡ δὲ Ἀρροδίτη φιλομειδὴϲ καὶ οὐκ ἀπ᾽ Ἰλίου· καὶ ὅμωϲ αἱ μὲν νόϲφι τοῦ Μενελάου κάθηϲθε, ἡ δὲ ἀεὶ παρμέμβλωκε· καὶ αἱ μὲν θεωροὶ εἰϲ τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτοῦ κῆραϲ ἀμύνει ϲυμπαραμένουϲα· καὶ νῦν ἐξεϲάωϲαϲ διόμενον θανέεϲθαι (Δ 12). ὀρθῶϲ ἄρα προεῖπεν ὅτι ἐρεθιϲτικὸϲ ὁ λόγοϲ ἔϲται καὶ χλευαϲτικόϲ.

πάλιν ὅταν ἐπὶ τῆϲ Θέτιδοϲ λέγῃ ὣϲ ἔχετ᾽ ἐμπεφυυῖα καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτιϲ (Α 513),

ἐχρῆτο λόγοιϲ ὁ Ζεὺϲ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τὴν Ἀφροδίτηϲ Ἀλεξάνδρῳ ἐπικουρίαν πρὸϲ τὴν Ἥραϲ καὶ Ἀθηνᾶϲ τῷ Μενελάῳ γιγνομένην. τὸ οὖν παραβλήδην τὸ μετὰ τοῦ παραβάλλειν λέγει, ὅπερ εἰώθαϲι λέγειν ϲυγκρίνειν. καὶ ὅτι τοῦθ᾽ οὕτωϲ ἔχει, δηλοῖ ὁ τοῦ Διὸϲ λόγοϲ ϲυγκριτικὸϲ ὤν· δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνεϲ εἰϲὶ θεάων, Ἥρη τ᾽ Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηὶϲ Ἀθήνη. ἀλλ᾽ ἤτοι ταὶ νόϲφι καθήμεναι εἰϲορόωϲαι τέρπεϲθον, τῷ δ᾽ αὖτε φιλομειδὴϲ Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆραϲ ἀμύνει. καὶ οὐκ ἔϲτιν ἁπλῶϲ παραβολὴ καὶ ἀντεξέταϲιϲ, ἀλλ᾽ οὕτωϲ ἐρεθιϲτικὴ καὶ κέρτομοϲ, ὡϲ προεῖπεν ἔϲεϲθαι· δοιαὶ μὲν Μενελάῳ, μία δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἡ μὲν Ἥρα κηδεμὼν τοῦ Ἄργουϲ κἀκεῖ χρηματίζουϲα καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Μενελάου κήδεϲθαι ὀφείλουϲα, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἀλαλκομενηίϲ, ἡ δ᾽ Ἀφροδίτη φιλομειδὴϲ καὶ οὐκ ἀπ᾽ Ἰλίου, καὶ ὅμωϲ αἱ μὲν νόϲφι τοῦ Μενελάου κάθηϲθε, ἡ δὲ ἀεὶ παρμέμβλωκε· καὶ αἱ μὲν θεωροὶ εἰϲ τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτῷ κῆραϲ ἀμύνει ϲυμπαραμένουϲα· καὶ νῦν ἐξεϲάωϲεν διόμενον θανέεϲθαι. ὀρθῶϲ ἄρα προείρηκεν, ὅτι ἐρεθιϲτικὸϲ ὁ λόγοϲ ἔϲται καὶ χλευαϲτικὸϲ καὶ παραβλητικόϲ.

πάλιν ὅταν ἐπὶ τῆϲ Θέτιδοϲ λέγῃ ὣϲ ἔχετ᾽ ἐμπεφυυῖα καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτιϲ, τὸ

(Vat.) 2 ἀντεξετάΖ.ν 5 οὖ. V, οὖν V² in marg. 11 ἀργεί. V 15. 16 παρβέμβλωκε 20 προεῖπον, corr. e schol. excerpto (p. 315) 25 ἀλλαλκομενηίϲ 29 παρβέμβλωκε

(B) 6 τὸ μετὰ τοῦ βάλλειν, corr. e V 20 προεῖπ... (evan.)

τὸ εἴρετο οὐ χρὴ ἀκούειν ἀντὶ τοῦ ἠρώτησεν ἁπλῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἠρώτα τὸ ἀληθὲς μαθεῖν θέλουσα· ἐπάγει γὰρ νημερτὲς μὲν δή μοι 5 ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον ἢ ἀπόειπ', ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέος, ὄφρ' εὖ εἰδῶ.

[καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη· εἰρωτᾷς μ' 10 ἐλθόντα θεὰ θεόν, αὐτὰρ ἐγώ τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω (ε 97. 98)]. καὶ τὸ εἴρεαι τοίνυν ὁππόθεν εἰμέν (γ 80) οὕτως ἀκουσόμεθα· τἀλη- 15 θὲς ἀκοῦσαι βουλόμενος ἐξετάζεις· καὶ τὸ Ἑρμείαν ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων (ε 85)· ἐπάγει γὰρ αὔδα ὅτι φρονέεις (ε 89) ** ἐνισπεῖν *****

20

καὶ τὸ νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω (ε 98) ἤτοι ἀναμαρτήτως 25 τἀληθὲς ἐρῶ· κεῖται γὰρ ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπαληθεύσομαί σοι ἀψευδῆ τὸν λόγον. καὶ τὸ ἔννεπε οὖν ἀληθῆ λέγε,

30 καὶ τὸ ἄειδε πάλιν ἀληθῆ ἐν ποιήμασι λέγε· ἀοιδὴ γὰρ ἡ ποίησις. εἰπὼν οὖν ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον (θ 491),

ἤρετο οὐ χρὴ ἀκούειν ἀντὶ τοῦ ἠρώτα ἁπλῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἠρώτα τὸ ἀληθὲς μαθεῖν θέλουσα· ἐπάγει γὰρ νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον ἢ ἀπόειπ', ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος, ὄφρ' εὖ εἰδῶ, ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι [ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη· εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν, αὐτὰρ ἐγώ τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω]. καὶ τὸ εἴρεαι τοίνυν ὁππόθεν εἰμέν; ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω οὕτως ἀκουσόμεθα· εἰ τἀληθὲς ἀκοῦσαι βουλόμενος ἐξετάζεις. καὶ τὸ Ἑρμείαν ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων· ἐπάγει γὰρ αὔδα ὅ τι φρονέεις. τὸ ἐνισπεῖν δὲ παραπλησίως οὐ μὴν ἁπλῶς τὸ εἰπεῖν, ἀλλ' ἀληθῶς εἰπεῖν· εἴ κ' ἐθέλῃσθα κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν (γ 92. δ 322), καὶ τὸ νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, ἀναμαρτήτως τἀληθὲς ἐρῶ· κεῖται γὰρ ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπαληθεύσομαί σοι ἀψευδῆ τὸν λόγον. καὶ τὸ ἔννεπε οὖν ἀληθῆ λέγε· τίς γὰρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε Μοῦσα (Β 761), καὶ τὸ ἄειδε πάλιν ἀληθῆ ἐν ποιήμασι λέγε· ἀοιδὴ γὰρ ἡ ποίησις. εἰπὼν γοῦν ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον, ἐπάγει·

(Vat.) 5. 6 ἢ ἀπόειπε   9—12 καὶ — ἐνισπήσω e lin. 20 sqq. temere huc illata esse videntur   13 ὁπόθεν   16 ἑρμεῖαν   18 αὔδα   18. 19 intercidisse nonnulla cum ipsa verba tum schol. B demonstrat   26 ἀψευδῆ e corr. V[1]   31 ἡ ..ίησις   32 ἀλλάγε

(B) 2 ἀντὶ τοῦ ἤρατο (?) ἁπλῶς   6 επι (acc. evan.)   9—12 cf. var. lect. cod. Vat.   13 ὁππόθεν εἶμεν

---

30 Simil. Apollon v. ἄειδε: ... *τινὲς δὲ εἰς τὸ λέγε μετέλαβον τὴν λέξιν, ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην προφερομένων τῷ λέγειν καταχρωμένου..., τῷ δὲ ἄειδε δὲ ὁπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς ...*

ἐπάγει· αἴ κεν δή μοι κατὰ μοῖραν καταλέξῃς (θ 496), ὅπερ ἐν ἄλλοις· πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές (Ρ 716). τί οὖν τὸ κατ' αἶσαν εἰπεῖν; οὐδ' ἂν ἔγωγε ἄλλα πάρεξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω (δ 347) [καὶ ὅταν δὲ προείπῃ εἶθαρ δὲ προσηύδα (Μ 353), τὸ εὐθὺ καὶ ἀληθὲς καὶ φανερὸν ἀκουσόμεθα. πάλιν ἔφη ἔπος ἀντίον ηὔδα, τὸ ἄντικρυς καὶ διαρρήδην, ὃ ἐν ἄλλοις ἔφη ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι (Η 362)]· τοῦ γὰρ εὐθέως λόγου δύναμις τὸ μὴ πάρεξ εἰπεῖν μηδὲ παρεκκλῖναι. καὶ τὸ ἀντίον δὲ ηὔδα ἐξηγήσατο· τῶν οὐδέν τοι ἐγὼν κρύψω ἔπος (δ 350)· οἱ γὰρ ἰθὺ καὶ κατεναντίον ἰόντες οὐ κρύπτονται ὡς οἱ κλέπτοντες. ὅθεν ἐπὶ τοῦ οὐκ ἀπατῶντος [μὴ] κλέπτε νόῳ (Α 132). τί οὖν τὸ κλέπτε νόῳ; ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει (Ι 313).

πάλιν ὁ ποιητής, τοῦ Ἀγαμέμνονος μέλλοντος λέγειν πρὸς τὸν

αἴ κεν δή μοι τάδε κατὰ μοῖραν καταλέξῃς, ὅπερ ἐν ἄλλοις· πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές. τί οὖν τὸ κατ' αἶσαν εἰπεῖν; φησὶν οὐδ' ἂν ἔγωγε ἄλλα 5 πάρεξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω [καὶ ὅταν δὲ προείπῃ εἶθαρ δὲ προσηύδα, τὸ εὐθὺ καὶ ἀληθὲς καὶ φανερὸν ἀκουσόμεθα. ὅπερ πάλιν ἔφη ἔπος ἀντίον 10 ηὔδα, ἐξηγήσατο τὸ ἄντικρυς καὶ διαρρήδην, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἔφη ἄντικρυ δ' ἀπόφημι]· τοῦ γὰρ εὐθέος λόγου δύναμις τὸ μὴ πάρεξ εἰπεῖν ἀλλὰ μηδὲ παρεκκλῖναι, κα- 15 θάπερ ἐπὶ τῶν οὕτω βαδιζόντων. καὶ τὸ ἀντίον δὲ ηὔδα ἐξηγήσατο· τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω· οἱ γὰρ ἰθὺ καὶ κατεναντίον ἰόντες οὐ κρυπτά- 20 ζονται, κρύπτουσι δὲ μάλιστα οἱ κλέπτοντες, ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἀπατῶντος κλέπτε νόῳ. [τί οὖν τὸ κλέπτε νόῳ;] ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἴπῃ. 25

(**Vat.**) 7 περικλιδὸν 8—13 καὶ ὅταν — ἀπόφημι, quae inter se et cum iis quae antecedunt et sequuntur male cohaerent, Porphyrio abiudicanda esse videntur 9 τὸ εὐθὲς 12. 13 αρρήδην (in v. διαρρήδην) — ἔφη humid. deleta V² in text. rescrps. 15 αμις (in δύναμις) — μηδὲ et (17) ηγήσατο (in ἐξηγήσατο) V² in text. rescrps. 16 παρεκκλίναι 17. 18 τῶν — ἔπος, quae in text. tinctura adhibita deleta sunt, margini inferiori V² adscripsit 20 οἱ κλ.....τες 21 μὴ om. 22. 23 τὸ κεῦθε νόῳ 27 μέλλοντος λέγ... .ρὸς τὸν Κάλχα.τα

(**B**) 4. 5 τὸ κατ' αἶσαν εἰπὼν 6 παρεξείποιμι 7—13 cf. var. lect. cod. Vat. 14. 15 παρεξειπεῖν 19 οὐδ' ἐπικεύσω paene evan. 22. 23 ἀπατῶντος fuisse videtur; evan. 23. 24 τί — νόῳ exciderunt (cf. Vat.) 24. 25 κευ.. .νὶ φρεσὶν ...... εἴπῃ (litterae nonnullae evanuerunt aut evulsae sunt), quibus verbis schol. finitur

---

7 sqq. Cf. Vict. *M* 354: *ταῦτα καὶ ταχέως προφέρεσθαι δεῖ, ἔφη γὰρ εἶθαρ δὲ προσηύδα.*

26 sqq. † Lp. *Α* 105 (et Vict. ibid.; initium v. ad p. 318, 5 sqq.): .... *πάλιν τοίνυν ὁ ποιητής, τοῦ Ἀγαμέμνονος μέλλοντος λέγειν πρὸς τὸν Κάλχαντα μάντι κακῶν καὶ τὰ ἑξῆς, προδιετύπωσεν ἡμῖν τοὺς λόγους διὰ τοῦ κάκ' ὀσσόμε-*

Κάλχαντα μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας· αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, ἐσθλὸν δ' οὔτε 5 τί πω εἶπες ἔπος οὔτ' ἐτέλεσσας (Α 106—8), καὶ διὰ τῆς ***** κακῶν μάντιν κακῶν πολλάκις ἀγορεύοντος, προλέγων ὅτι τοιοῦτοι ἔσονται οἱ λόγοι φησίν· Κάλχαντα 10 [μάντιν] πρώτιστα κακοσσόμενος προσέειπεν (Α 105), οὐ κακῶς ὑποβλεψάμενος· οὐ γὰρ οἷόν τε τὸ κακῶς συναλεῖψαι διὰ τὸ σύμφωνον, οὐδ' ἔστιν ὅπου τὸ ὑπο- 15 βλέπεσθαι ὄσσεσθαι λέγει. ἀλλὰ σημαίνει τὸ κακοσσόμενος ἐν συνθέτῳ ῥηθέν **** κακόμαντιν ἀποκαλεῖ. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἡ θεία φήμη, ἣν καὶ Διὸς ἄγγελον ἔφη — μετὰ 20 δέ σφισιν ὄσσα δεδήει ὀτρύνους' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος (Β 93) —, Διὸς δὲ ἄγγελοι καὶ οἱ

*B f. 4ᵇ ad κακοσσόμενος Α 105: τὸ κακοσσόμενος οὐ σημαίνει τὸ κακῶς ὑποβλεψάμενος· οὐ γὰρ οἷόν τε τὸ κακῶς συναλεῖψαι διὰ τὸ σύμφωνον, οὐδ' ἔστιν ὅπου τὸ ὑποβλέψασθαι ὄσσεσθαι λέγει· ἀλλὰ σημαίνει τὸ κακοσσόμενος (ἐν συνθέτῳ γὰρ εἴρηται) κακόμαντις. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἡ θεία φωνή, ἣν καὶ Διὸς ἄγγελον ἔφη — μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, ὀτρύνους' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος —, Διὸς δὲ ἄγγελοι καὶ οἱ μάντεις καὶ τῆς

(Vat.) 1. 2 οὔποτέ μοι τὸ κρήγυον ἔειπας 3 κάκ' ἐστ[ι] φίλα 5. 6 οὐδ' ἐτέλεσας 6—8 καὶ — ἀγορεύοντος ita in codice esse videntur, nisi quod ἀγορεύοντος mutavi ex ἀγορεύοντες 17 excidisse nonnulla videntur; nam quominus ἀποκαλεῖ pro spurio habeatur, scholium hinc excerptum (v. infra) obstat

(B) 11 κακοσσόμενος corr. e κάκ' ὀσσόμενος (ut etiam in text. corr.) 12 τὸ ante κακῶς om. 22 δὲ om., add. Bkk.

νος, οὐχ, ὥς τινες οἴονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ' ὅτι κακόμαντιν ἀποκαλῶν. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἐστὶν ἡ θεία φωνή, τῆς ὀπὸς δὲ τῶν θεῶν ἀκούουσιν οἱ μάντεις — ὢς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν — κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν.

† B ibid. (cf. ad p. 313, 5 sqq.): .... *καὶ ἐνταῦθα τοίνυν προδιετύπωσε τοὺς λόγους διὰ τοῦ κακοσσόμενος* <corr. e *κάκ' ὀσσόμενος*>, *οὐχ, ὥς τινες οἴονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ' ὅτι κακόμαντιν ἀποκαλῶν. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἐστὶν ἡ θεία φωνή, τῆς ὀπὸς δὲ τῶν θεῶν ἀκούουσιν οἱ μάντεις, διὰ τοῦτο κακοφημίζει αὐτὸν εἰς τοῦτο.*

11 Aristarchum *Α* 105 interpretatum esse *κακῶς ὑπιδόμενος* Aristonicus l. c. docet (cf. Lehrs, Ar. p. 83). Sequuntur eum non solum Apollon. et Hesych. v. *κάκ' ὀσσόμενος*, Eust. *Α*, p. 58, 26; 59, 32, schol. min. h. l., sed etiam ipse Porphyrius, vel *λυτικῶν* aliquis ibi allatus, in quaest. *Α* 225 hoc loco usus ad *κυνὸς ὄμματα*, quae Agamemnoni obiciuntur, explicanda (p. 11, 5).

18 sqq. † Vict. *Ω* 172 (*ὀσσομένη*): *παρὰ τὴν ὄσσαν, ἣν ἀεὶ ἐπὶ θείας φωνῆς λέγει.* Cf. Eust. *Ξ*, p. 964, 64, Et. M. 635, 50.

μάντεις καὶ τῆς ὀπὸς τῶν θεῶν ἀκούουσιν, ἥτις ἐστὶν ὄσσα — ὣς γὰρ ὄπ' ἄκουσα θεῶν (Η 53) —, ἀπὸ τῆς ὄσσης πεποίηται τὸ κακοσσόμενος, ἤτοι ὡς κακόμαντιν αὐτὸν ὀνειδίζων, ὡς εἰ ἔλεγε· κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν. οὐ γάρ ἐστιν ἁπλῶς κακολογῶν, ὅτι οὐδ' ὄσσαν ἁπλῶς τὴν φωνὴν σημαίνει ἀλλὰ τὴν θείαν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ φωνῇ λοιδορῶν. καὶ ἐν ἄλλοις· οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα (Ω 172), οὐ κακὸν κληδονιζομένη, καὶ ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν (α 115), ἤτοι ἐν ἑαυτῷ κληδονιζόμενος καὶ εὐχόμενος θείας τυχεῖν φήμης περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός. καὶ τὸ οὔποτέ μοι θάνατον προ-

ὀπὸς τῶν θεῶν ἀκούουσιν, ἥτις ἐστὶν ὄσσα — ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν —, ἀπὸ τῆς ὄσσης πεποίηκε τὸ κακοσσόμενος, ἀντὶ τοῦ ὡς κακόμαντιν αὐτὸν ὀνειδίζων, ὡς εἰ ἔλεγε· κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν. οὐδὲ γάρ ἐστιν ἁπλῶς κακολογῶν, ὅτι οὐδὲ ὄσσαν ἁπλῶς τὴν φωνὴν σημαίνει, ἀλλὰ τὴν θείαν· ἀλλ' ἔστιν ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ φωνῇ λοιδορῶν. εἴρηται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις· οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, ἀλλ' ἀγαθὰ φορέουσα, οὐ κακὸν κληδονιζομένη. καὶ ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσί σημαίνει· ὁ ἐν αὐτῷ κληδονιζόμενος καὶ εὐχόμενος θείας τυχεῖν φήμης περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός. καὶ τὸ οὔ ποτέ μοι προτιόσσετο θυμός ἀντὶ

(**Vat.**) 17 πατέρα ἐσθλὸν
(**B**) 4. 5 ἀπὸ τοῦ — ὀνειδίζοντος, corr. Bkk. 17. 18 ἐν αὐτῷ

5 †Eust. *Α*, p. 59, 21.

9 In verbo *ὄσσα* interpretando cum Aristarcho consentit (v. Lehrs, p. 88), cf. schol. Hes. theog. 10.

20 sqq. †Schol. T p. 20 ad *β* 152 (c. l. *ὄσσετο θυμός*): *ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύετο. καὶ ἔτι μᾶλλον τῆς ὄσσης τὸ ὄσσεσθαι αὐτὸς ἐδήλωσεν, ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων· ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον. ἐπ' ἄλλου ἐξηγήσατο εἰπών· Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι* <*μαντεύεται* cod.>. *τὴν δὲ ὄσσαν ὅτι θεία* <*θεῖα* cod.> *φωνὴ ἐξηγεῖται λέγων ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διός. λέγει δὲ αὐτὴν καὶ κληδόνα· ἤλυθες, εἴ τινά μοι κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις. κληδὼν δὲ διὰ τὸ κλέος διδόναι καὶ φέρειν· ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποις. καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρύ, φησί, μετέρχομαι, αἴ που ἀκούσω, καὶ ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἴης. καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος φήμη κληδών, μέγα κλέος· πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ανα* * * * * *, *προαγορεύει· θείη δέ μιν ἀμφέχῃ ὀμφή, ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί, ἐπειδὴ ὄσσα καὶ ὀμφὴ δῆλον ἄγγελοί εἰσιν. ἔστι δέ τις ἄλλη, ἡ δήμου φήμη, ἡ ὑπὸ τοῦ δήμου διαδιδομένη περί τινος ἀγγελίας φήμη: — καὶ πάλιν· χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φήμη. καὶ ἅγιος πολύφημος, ἐν ᾧ πολλὰ φημίζεται. ἤδη δὲ φήμην καὶ τὴν κληδόνα που εἴρηκε· φήμην δ' ἐξ οἴης γονοπροέηκεν ἀλέτρις* <sic>. *ὥστε ὄσσα μὲν καὶ ὀμφή καὶ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, φήμη δὲ καὶ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης*

τιόσσετο θυμός (ξ 219), ἀντὶ τοῦ προεμαντεύετο. καὶ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὄσσης τὸ ὄσσεσθαι αὐτὸς ἐδήλωσεν ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον (β 152), ὃ ἐπ' ἄλλου ἐξηγήσατο εἰπών· Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι (Τ 420); τὴν δὲ ὄσσαν ὅτι θεία φωνὴ ἐξηγεῖται λέγων· ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διός (α 282). λέγει δὲ αὐτὴν καὶ κληδόνα· ἦλθον, εἴ τινά μοι κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις (δ 317). κληδών δὲ παρὰ τὸ κλέος διδόναι καὶ φέρειν· ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς, ἥ τε κλέος μάλιστα φέρει ἀνθρώποισι (α 282. 83), καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος πατρὸς ἐμοῦ, φησί, κλέος εὐρὺ μετέρχομαι (γ 83), καὶ ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος (ν 415), καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος φήμη μέγα κλέος· πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος (Λ 21).

τὴν δὲ ὄσσαν, οὖσαν θείαν φωνήν, καὶ ὀμφὴν προσαγορεύει· θείη δέ μιν' ἀμφέχυτ' ὀμφή (Β 41) καὶ ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζε-

τοῦ προεμαντεύετο. καὶ ὅτι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὄσσης τὸ ὄσσεσθαι, αὐτὸς ἐδήλωσεν ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον, τουτέστιν ἐμαντεύοντο τοῖς μνηστῆρσιν ὄλεθρον. τοῦτο ἐπ' ἄλλου ἐξηγήσατο εἰπών· Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; τὴν δὲ ὄσσαν ὅτι θεία φωνή, ἐξηγεῖται λέγων· ἢ ὄσσαν ἀκούσας ἐκ Διός. λέγει δὲ αὐτὴν καὶ κληδόνα· ἤλυθον, εἴ τινά μοι καὶ κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις. κληδών δὲ παρὰ τὸ κλέος διδόναι καὶ φέρειν· ἢ ὄσσαν ἀκούσας, ἥ τε κλέος μάλιστα φέρει ἀνθρώποισι. καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος πατρὸς ἐμοῦ, φησί, κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἥν που ἀκούσω, καὶ ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἴης. καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος φήμη καὶ κληδὼν μέγα κλέος· πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ νῆεσσ' ἐς Τροίαν ἀναπλεύσασθαι ἔμελλον. τὴν δὲ ὄσσαν, οὖσαν θείαν φωνήν, καὶ ὀμφὴν προσαγορεύει· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή, καὶ τὸ ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ

(Vat.) 11 et 16 ἀκούσεις 23 πεύ..το V, θε V² in marg. 28 προσαγο...ει V, ρευ V² in mg.

(B) 25. 26 νήεσσιν ἐς τροῖαν

διανδίλεως <ita videtur>. *οἴεται γὰρ θείαν ἅπαν* (?) *φωνὴν Ὅμηρος εἰς τοὺς μάντεις ἀκούειν· ὧς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν, ταύτην δὲ διανδίδοσθαι μηδενὸς προκατάρξαντος ἀνθρώπου ἐκ τῆς οἰκείας βουλῆς· ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος * * κατὰ πόλιν ᾤχετο πάντα μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα* <-σι, alter. ν delet.>. *παρὰ γὰρ τὸ ὄπα τὸ ἐννέπουσα. τὸ μὲν οὖν ὀσσόμενος σημαίνει τὸ εἰρημένον:* — Dedi secundum codicem, ita ut multas correcturas quamvis facillimae essent omiserim. Dindorfium, qui inter schol. Od., II, p. 740, edidit, erravisse, cum e lexico aliquo eo illata esse pronuntiaret, vix est quod moneamus.

15 Cf. Et. M. 519, 36: *κληδών, ἡ θεία φήμη, παρὰ τὸ κλέος κτλ.* A verbo *καλῶ* derivavit Herodianus (II, 332, 6).

σκον Ἀχαιοί (Θ 250), ἐπεὶ καὶ ἡ ὄσσα καὶ ἡ ὀμφὴ Διὸς ἄγγελοι. ἔστι δέ τις ἄλλη δήμου φήμη ἡ ὑπὸ ** ******ος ἀγγελίας· εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φήμην (π 75) *********ις.

καὶ ἀγορὰ πολύφημος (β 150) ἐν ᾗ πολλὰ φατίζεται. ἤδη δὲ καὶ τὴν κληδόνα φήμην που εἴρηκε· φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς (υ 105). ὥστε ὄσσα μὲν καὶ ὀμφὴ καὶ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, φήμη δὲ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως· οἴεται γὰρ **** φωνὴν εἶναι Ὅμηρος, ἧς τοὺς μάντεις ἀκούειν — ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν (Η 53) —, ταύτην δὲ διαδίδοσθαι μηδενὸς προκατάρξαντος ἀνθρώπου· ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πόλιν ᾤχετο πάντη, μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ ἐννέπουσα (ω 413. 14), παρὰ γὰρ τὴν ὄπα τὸ ἐννέπουσα.

τὸ μὲν οὖν κακοσσόμενος σημαίνει τὸ εἰρημένον, τὸ δὲ κρήγυον (Α 100) οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ

ῥέζεσκον Ἀχαιοί, ἐπειδὴ ἡ ὄσσα καὶ ἡ ὀμφὴ Διὸς ἄγγελός ἐστιν. ἔστι δέ τις ἄλλη ἡ δήμου φήμη, ἡ ὑπὸ τοῦ δήμου διαδιδομένη περί τινος ἀγγελία, ὡς τὸ εὐνήν τ' αἰ- (5) δομένη πόσιος δήμοιό τε φήμην, καὶ πάλιν χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φήμη. καὶ ἀγορὰ πολύφημος, ἐν ᾗ πολλὰ φατίζεται. ἤδη δὲ φήμην καὶ τὴν κληδόνα που (10) εἴρηκεν· φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς· ὥστε ὄσσα μὲν καὶ ὀμφὴ καὶ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, φήμη δὲ καὶ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρω- (15) πίνης διαλαλήσεως· οἴεται γὰρ θείαν εἶναι φωνὴν Ὅμηρος, ἧς τοὺς μάντεις ἀκούειν — ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν —, ταύτην δὲ μεταδίδοσθαι μηδενὸς προκατάρξαντος (20) ἀνθρώπου ἐκ τῆς οἰκείας βουλήσεως· ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα, παρὰ γὰρ τὴν (25) ὄπα τὸ ἐνέπουσα.

τὸ μὲν κακοσσόμενος σημαίνει τὸ εἰρημένον, τὸ δὲ κρήγυον οὐκ οἶδ' ὅπως σημαίνειν τὸ ἀληθές

(Vat.) 1 Ἀχα.οί 1. 2 ἐπεὶ — ὄσσα in text. rescrps. V² 3. 4 nonnulla verba tinctura adhibita deleta sunt; post ἀγγελίας haud scio an φήμη exciderit (cf. schol. T hinc excerpt.) 5. 6 δή μοι ὅτε φήμην, deinde nonnulla deleta 10 κληδό.α φήμην π. εἴρηκε V, που in text. V² 11. 12 προέη.εν 17 [Ὅμη]ρος V, ὅμηρ V² in marg. 20 διαδίδοσθ.. 23 .άν.. V, πάντη V² in mg. 25. 26 περὶ γὰρ τὴν ὄπα

(B) 3 post φήμη in codice in fine lineae 11, initio sequentis lineae 8 fere litterae erasae

---

28 sqq. † B f. 5ᵃ ad *Α* 106 (id. A ibid.): *κρήγυον τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνές, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ θυμῆρες* ..... Cf. Eust. *Α*, p. 59, 18: *ἐπάγει ἑρμηνεύων οὔ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες, ὅ ἐστι τὸ ἀγαθόν, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, ἵνα μάντιν κακῶν νοήσωμεν* ...... *τὸν δύσφημον καὶ κακὰ μαντευόμενον.* Aristarchi rationem Porphyrium sequi, Ariston. *Α* 106 docet. — Ambigebat de verbi notione Asclepiades de gramm. (cf. Lehrs, Herod. scrpt. tr. p. 436) ap. Sext. Emp. adv. gramm. (adv. math. I) § 253, p. 269.

ἀληθές δηλοῦν ἀποδεδώκασιν, αὐτοῦ ἀντιτιθέντος οὐ τῷ ψευδεῖ ἀλλὰ τῷ κακῷ τὸ κρήγυον· ἀντίκειται δὲ τῷ κακῷ οὐ τὸ ἀληθὲς ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν· οὐπώποτέ μοι τὸ κρήγυον ἔειπας, αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. ἔστι δὲ κρήγυον τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνές, ὃ ταὐτὸν τῷ θυμῆρες. καὶ ἐν ἄλλῳ· οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες (ξ 509), οὐ γὰρ παρὰ τὸ προσῆκον τὰ κακὰ ἠγόρευσας.

ἀποδεδώκασιν, αὐτοῦ ἀντιτιθέντος οὐ τῷ ψευδεῖ ἀλλὰ τῷ κακῷ τὸ κρήγυον· ἀντίκειται δὲ τῷ κακῷ οὐ τὸ ἀληθὲς ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν· οὐπώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες, ἀεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. ἔστι δὲ τὸ κρήγυον τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνές, ὃ ταὐτὸν τῷ θυμῆρες. καὶ ἐν ἄλλῳ· οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, οὐ γὰρ παρὰ τὸ προσῆκον τὰ κακὰ ἠγόρευσας. καὶ ὁ νηκερδὴς οὖν ἐναντίος καὶ μὴ φειδόμενος τοῦ ἀγορεύειν τὰ κακὰ οὐ πώποτε τὰ κρήγυα λέγει.

οἶμαι δὲ ὅμοιον εἶναι τὸ μάντι κακῶν (Α 106) τῷ αἰναρέτη (Π 31), ὃ σημαίνει τὸν κακωτικὴν ἀρετὴν κεκτημένον. καὶ ὁ ὀλοόφρων βλαπτικὴν ἔχων φρόνησιν, καὶ οὐλόμενος δὲ ὁ ὀλοὸν ἔχων μένος, οὐλομένη τε μῆνις ἡ ἐξ ὀλοοῦ μένους γεννηθεῖσα· ὁ γὰρ ταύτην ἔχων ὀλοός· ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆι θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν (Ω 39). ταῦτα οὖν λέγει τοῖς ἀγαθόν τι κεκτημένοις μὴ ὠφελοῦσι·δὲ δι' αὐτοῦ τινας· ἥ τε γὰρ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις καὶ τὸ μένος καὶ ἡ μαντικὴ τῶν ἀγαθῶν, οἱ δὲ μὴ δι' αὐτῶν ὠφελοῦντες εἰκότως διαβάλλονται ὡς ἐπὶ κακῷ κεκτημένοι τὸ

οἶμαι δὲ ὅμοιον εἶναι τὸ μάντι κακῶν τῷ αἰναρέτη, ὃ σημαίνει κακωτικὴν ἀρετὴν κεκτημένε, καὶ τῷ ὀλοόφρων· σημαίνει γὰρ τὸν βλαπτικὴν ἔχοντα φρόνησιν. καὶ οὐλόμενος δὲ ὁ ὀλοὸν ἔχων τὸ μένος, οὐλομένη δὲ ἡ μῆνις ἡ ἐξ ὀλοοῦ μένους γενηθεῖσα· ὁ γὰρ ταύτην ἔχων ὀλοός· ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆι θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν. ταῦτα μὲν οὖν ἔστι λέγειν τοῖς ἀγαθόν τι κεκτημένοις καὶ διὰ τοῦδε βλάπτουσι καὶ μὴ ὠφελοῦσιν· ἥ τε γὰρ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις καὶ τὸ μένος καὶ ἡ μαντικὴ τῶν ἀγαθῶν, οἱ δὲ μὴ δι' αὐτῶν ὠφελοῦντες ἀλλὰ λυποῦντες εἰκότως ὡς ἐπὶ

(Vat.) 2 ....τιθέντος V, ἀντι V^2 in mg. 4 ἀληθ.. V, ἀληθὲς V^2 in mg. 17 μάντι e βάντι corr. V^1 25 ἀχιλλῆι 32 ὀφελοῦντες

(B) 4. 5 οὐπώποτε corr. ex οὔποτε 9 ὃ, extrema parte marginis evulsa, excidit 18 αἰναρέτη, αι in ras. 28 καὶ supra lin. scrpt.

---

18 Cf. Apollon. et Hesych. v. *αἰναρέτη*, Et. M. 36, 8, schol. B et Lp *Π* 31.
21 †Eust. *Α*, p. 15, 15: *ὅτι τὸ οὐλομένην Πορφύριος μὲν ὄνομα λέγει σύνθετον ἐκ τοῦ ὀλοόν καὶ τοῦ μένος, οἱονεὶ τὴν ἔχουσαν οὖλον ἤτοι ὀλέθριον μένος.* Cf. excerpt. e Moschopul., p. 692, 12 Bachm., et An. Oxon. IV, p. 404, eundem auctorem afferentia.

ἀγαθόν. ἄλλα δὲ εἴωθε cυντιθέναι εἰc διαβολήν τινων ὡc δυcωνύμων, ὡc τὸ Δύcπαρι (Γ 39) καὶ τὸ μῆτερ δύcμητερ (ψ 97) καὶ ἢ τάχα Ἶροc ἄϊροc (c 73)· ἔcτι γὰρ ὁ κακόϊροc, ὡc ἄμορφοc γυνὴ καὶ Ἴλιον Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαcτήν (τ 260)· διὰ γὰρ τοῦ οὐκ ὀνομαcτήν τὸ δυcώνυμον ἐπεcημήνατο.

κακῷ κεκτημένοι τὸ ἀγαθὸν διαβάλλονται. ἀλλὰ δὴ εἴωθε cυντιθέναι εἰc διαβολήν τινων ὡc δυcωνύμων οἷον τὸ Δύcπαρι καὶ τὸ μῆτερ ἐμὴ δύcμητερ καὶ ἢ τάχα Ἶροc ἄϊροc· ἔcτι γὰρ ὁ κακόϊροc, ὡc ἡ ἄμορφοc γυνή· καὶ τὴν Ἴλιον Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαcτήν· διὰ γὰρ τοῦ οὐκ ὄνομαcτήν τὸ δυcώνυμον ἐπεcημήνατο. 10

ιη′.

(In cod. per errorem numero ιζ′ signatum) editum Z 252.

ιθ′, κ′, κα′.

Edita C 100.

κβ′. 15

Editum H 298.

κγ′.

Ἦ δὴ ἀλιτρόc ἐccι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώc (ε 182). ἀλιτρόc ὁ ἀλιτήριοc, ἁμαρτωλόc, ἀποφώλια δὲ τὰ ἀπαίδευτα. πῶc οὖν ἁμαρτωλόc τε εἶ καὶ οὐκ ἀπαίδευτόc φηcιν; ἀλλὰ λέγει· πάνυ ἥμαρτεc 20 καὶ οὐκ ὢν ἀπαίδευτοc, ὡc εἰώθαμεν λέγειν· θαυμάζω, πῶc cοφὸc ὢν ἥμαρτεc. θαυμάζει δὲ καὶ ἡ Καλυψώ, πῶc ἀπιcτεῖ ἑαυτῇ ⟨ταύτῃ cod.⟩ ὁ Ὀδυccεύc, εἰ μὴ ὀμόcει περὶ τῆc ἐκπομπῆc, καίπερ οὐκ ὢν ἄφρων καὶ γνώμηc θείαc εὐcύνετοc καὶ ἐρώcηc.

κδ′ et κε′. 25

Edita T 71 sqq. et 79 sqq.

κϛ′.

Editum B 88, ubi quod dedi „rect. quaestio 27" errori debetur.

17—24 Eadem fere in scholiis ε 182 leguntur, in quibus quae codd. HPQ (D.) exhibent in plurimis cum Vat. congruunt. Contra ea scholium quod cod. T (p. 76) ib. debetur multo illis uberius ita comparatum est, ut dubium sit, utrum Porphyriana, quae hic interciderint (e. c. quae de loco ν 331 afferuntur), servaverit, an quaestionem breviorem, cuius ille auctor fuerit, rebus aliunde petitis auxerit. Huc ut inclinem facit, quod codicis T in Porphyrianis haud ita magna est auctoritas quaeve cum Iliadis cod. B eiusque similium comparari possit. Accedit, quod neque Eust. ε, p 1529, 51 sqq, plura h. l. legisse apparet. Neque tamen contenderim, quaestionem qualem Porph. ediderit cod. Vat. integram servavisse. — Aliter Polak, ad Od. eiusq. schol. cur. sec., p. 288.

20 Cf. excerpt. e Moschopul., ap. Bachm., p. 695, 28 sqq.

κζ′.

Editum Θ 233.

κη′.

Editum Λ 155.

κθ′.

Editum Ι 1, p. 131, 9 sqq.

λ′.

Editum Π 174.

λα′.

Vatic.

Οὐ γὰρ ἔcαν λιμένεc νηῶν ὀχοὶ οὐδ' ἐπιωγαί (ε 404). τίνι διενηνόχαcιν ἐπιωγαὶ λιμένων, καὶ πόθεν προcέβαλέ τιc τὸ ὄνομα; ἔφην οὖν ὅτι ἰωὴν τὴν πνοὴν λέγει, ὥc που εἴρηκεν· ἐξ ἀνέμου πολυπλάγκτοιο ἰωῆc (Λ 308), ποιήcαc ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὃ cημαίνει τὸ πνέειν. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν καταχρηcτικῶc ἔφη, αὖε δ' ἑταίρουc (Λ 461), καὶ τὴν φωνὴν ἰωὴν κέκληκε· τὸν δ' αἶψα περὶ φρέναc ἤλυθ' ἰωή (Κ 139). [καὶ τὸ ἤυcε παρὰ τὸ ἄειν] καὶ μεταφορικῶc· λεύccω δὴ πυρὸc δηίοιο ἰωήν (Π 127). κυρίωc οὖν ἰωῆc τῆc πνοῆc οὔcηc καὶ τοῦ ἄγνυcθαι cημαίνοντοc τὸ κλᾶcθαι, ἰωγή λοιπὸν ἡ τῆc πνοῆc ἂν εἴη κλάcιc. ἔφη οὖν που· εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ (ξ 533), ὅπου ἄγνυ-

T (p. 83) ε 404.

Οὐ γὰρ ἔcαν λιμένεc νηῶν ὀχοὶ οὐδ' ἐπιωγαί. τί διενηνόχαcιν ἐπιωγαὶ τῶν λιμένων, καὶ πόθεν τὸ ὄνομα προcέβαλέ τιc; ἔφη οὖν ὅτι ἰωὴν τὴν πνοὴν λέγει, ὥc που εἴρηκε· ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆc, ποιῶν ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὃ cημαίνει τὸ πνεῖν. ὅθεν, ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τὴν φωνὴν καταχρηcτικῶc ** αὖε δ' ἑταῖρον, καὶ τὴν φωνὴν ἰωὴν κέκληκε· τὸν δ' αἶψα περὶ φρέναc ἦλθεν ἰωή. [καὶ τὸ ἤυcεν παρὰ τὸ ἄειν] καὶ μεταφορικῶc· λεύccω δὴ παρὰ νηυcὶ πυρὸc δηίοιο ἰωήν. κυρίωc οὖν τῆc πνοῆc ἰωῆc οὔcηc καὶ τοῦ ἄγνυcθαι cημαίνοντοc τὸ κλᾶcθαι, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ὅπου ἄγνυται ἡ πνοὴ τοῦ Βορέου [ἢ τῆc

---

(Vat.) 18 διονηνόχαcιν 21 ἑτέρουc 25 λεύcω 27 τῆc ..οῆc
(T) 20 ἑταῖρον e corr. 21 post κέκληκε sign. scholii finiti 24 λεύcω 28 ὑπίωγε

---

12 sqq. Scholio T simillima in schol. PQ Dind. leguntur. Usus iis est Moschopul., v. technol. canon. ed. Bachm., p. 715, 15 sqq. De v. *ἰωή* notionibus conferend. Apoll. h. v.

26 sqq. † T p. 83 *ἄλλως* (subiungitur scholio supra edito): *οὐδ' ἐπιωγαί. τόποι σκέπην ἀνέμων ἔχοντες παρὰ τὸ ἰωήν καὶ τὸ ἄγνυσθαι, ἔνθα κλῶνται τὰ κύματα ἢ ὁ ἄνεμος διὰ τὸ μὴ εὑρίσκειν δίοδον.*

31 Aristarchum sequitur, v. Apollon. v. *ἰωγή*, et Lehrs, Ar. p. 111.

ται ἡ τοῦ Βορρᾶ πνοή. καὶ ἐπιω- φωνῆς κλάσις], αἱ ἐπιωγαί κληθή-
γαί μὲν οὖν ῥηθήσονται τόποι ἀλί- σονται τόποι ἀλίμενοι μὲν δυνάμε-
μενοι μὲν δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν νοι δὲ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν ἀνέμων
ἀπὸ τῶν ἀνέμων σκέπην δέξασθαι σκέπην * *
ναῦς. 5

λβ'.

(Transiit in schol. *B f. 253ᵇ ad ἤ κε Σ 308, et L f. 401ᵃ ibid., Π)

Πρὸς τοὺς ἀδυναμίαν Ὁμήρου κατηγοροῦντας ἐκ τοῦ πολλάκις τὰς αὐτὰς ῥήσεις ποιεῖν λέγοντας τούς τε ἐκπέμποντας καὶ τοὺς πεμπομέ- 10 νους ἀγγέλους καὶ κήρυκας ἢ διηγουμένους πράξεις ἢ λόγους ῥηθέντας πρότερον, ἄξιον σημειοῦσθαι, ὅπως ποικίλλων αὐτὸς ἑαυτὸν ἄλλως καὶ ἄλλως ἑρμηνεύει διὰ δύναμιν. οἷον εἰπὼν τὸ ξυνὸς Ἐνυάλιος (Σ 309) καὶ ἐξηγησάμενος πῶς κοινός· καί τε κτανέοντα κατέκτα, ἄλλως τοῦτο λέγων φησίν· ἤ τ' ἔβλητ' ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον (Λ 410), καὶ 15 πάλιν ἄλλως· ἤ κε φέροιτο μέγα κλέος ἤ κε φεροίμην (Σ 308), ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην (Χ 253), καὶ πάλιν νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας (Ζ 339). πάλιν τὸ τειχίσαι πόλιν καὶ κύκλῳ περιβαλεῖν τὸ τεῖχος καὶ ὅλως τὰ κυκλοτερῶς συνέχοντά τι ἑρμηνεύει λέγων· ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει (ζ 9) καὶ περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε 20 (Σ 564) καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ (Ι 349), εἶτ' ἄλλως ἑρμηνεύων φησὶ τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον (Υ 145), τὸ πέριξ κεχυμένον. καὶ ἐπ' οἴκου κύκλῳ περιέχοντος· περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη (ω 208), ὡς τὸ περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης (Ζ 320), καὶ ἄλλως·

(Vat.) 1 ἡ τοῦ β...ᾶ πνοή V; ορρᾶ V² in mg. 3 δι. τὴν V, ά V² in mg. 9 Ὁμήρ.. κ.τηγοροῦντας ⟨corr. e κατηγῦντας⟩ V¹, ρου κατηγο V² in mg. 10. 11 καὶ — καὶ humid. deleta rescrps. V² 12 litterae inde a πρότερον usque ad ὅπ (in v. ὅπως) et litterae οι verbi ποικίλλων deleta rescrps. V²; pro σημειοῦσθαι eadem man. scripsit σημείνασθαι 14 κ..νός 15 τοῦτο .έγων V, λ V² in mg. ἔβαλλ' ἄ..ον V, λλ V² in mg. 16 μέγα ...ος V, κλέος V² in mg. 18 ..ίσαι πόλιν περιλαβεῖν 19 ἑρ..νεύει 20. 21 ἔλασε 24 πόρκης θέε

(T) 1 κλᾶσις 4 post σκέπην sign. scholii finiti (cf. ad p. 325, 26)

(BL) 9 λοιδοροῦντας L 10 post ποιεῖν BL ἢ ins. 12 σημ. ὅτι BL 15 ἔβαλλ' B ἤ τε βλῆστ' ἤ τ' ἔβ' ἄλλον L 16 ἤ κε φέρησι μέγα κράτος BL 18 inter ἄνδρας et πάλιν L ins. schol. ad v. 311 pertinens non Porphyrianum 19 ἢ ὅλως B τι spr. lin. scrpt. B ἑρμηνεύων λέγει BL 21 ἤλασσε L 23 κλισίη BL 24 καὶ τὸ L

---

1 sqq. † E ε 404: (*ἐπιωγαί*) *διενηνόχασι δὲ τῶν λιμένων, ὅτι τόποι εἰσὶν ἀλίμενες μὲν δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνέμων σκέπην δέξασθαι νῆας* ..... Breviora ap. Eust. ε, p. 1540, 25; cf. Hesych. v. *ἐπιωγαί*.

23 De loco ω 208 Dorothei Ascalonitae rationem sequitur, cf. quaestionem in codd. BL ad *I* 90 adscriptam (Dind. III, p. 376), quam, quia ad ω 208 pertinet, omisimus.

ἐν δὲ μετώπῳ
λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠύτε μήνη (Ψ 454).
ὅρα δὲ ἄλλων ὀνομάτων ἀφθονίαν ἐν ἑνὶ καὶ ταὐτῷ μέρει· ἄνδρα
φησὶ βαλών (Ζ 7), καὶ ἐπάγει· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν
5 (v. 11), εἶτ'· Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε (v. 12), καὶ ἐπιφέρει· ἀλλ'
ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα (v. 17), εἶτ' ἄλλως· Δρῆσόν τ' Εὐρύαλος
καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν (v. 20), εἶτα· καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε
μένος (v. 27), αὖθις· Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνεν (v. 28), ἔπειτα·
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο (v. 32), μεθ' ἃ ἐπιφέρει· Φύλα-
10 κον δ' ἕλε Λήιτος ἥρως (v. 35), εἶτ' ἀνάπαλιν· Ἄδρηστον δ' ἄρ'
ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος ζωὸν ἕλεν (v. 37), ἔπειτα ἐξ
ὑπαρχῆς· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων οὖτα κατὰ λαπάρην (v. 63),
ἔπειτα ὁ Νέστωρ φησίν· ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν (v. 70).

II.

15 Hoc denique loco secundum librorum Iliadis ordinem
quaestiones nonnullae sequantur e reliquis codicibus pe-
titae, quae aeque atque Vaticanae, quas quidem hic edidi-
mus, non ad unum locum explicandum spectant sed plures
res complectuntur:

20 Ζητ. 33.
(*B f. 65ᵃ ad ἀγρῷ Ε 137, L f. 97ᵇ ibid., Π).

Ἐν μὲν τοῖς ἀγροῖς τὰς οἰκοδομὰς οὕτω καταλέγουσιν· αὐλή, καὶ
ἐν ταύτῃ σταθμοί, ἔνθα ἕστηκε τὰ ζῶα, καὶ κλισίαι, ἔνθα καθεύ-
δουσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ σηκοί, ἔνθα ἐγκλείουσι τὰ νεογνά, ὅταν τὰς
25 μητέρας ἀμέλγωσιν ἢ εἰς νομὴν ἐκπέμπωσι. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς αὐλῆς·
ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀίεσσιν
χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ δαμάσσῃ
(Ε 137. 38).

(Vat.) 6 ἀπήυρα 10 ἐλεμελήιτος 11 ἔπειτα, prius ε a V[1] e β corr. 12 οὗτα
(BL) 3 καὶ ταῦτα μέρει BL 4 ὄσσε κάλυψεν BL 6 ἀπήυρα B ἔπειτ'
ἄλλως BL δρᾶσον L 7 ἀφέλτιον L ἐξενάριζεν B, ἐξενάριθεν L 9 αὐλη-
ρὸν BL 10 ἄδρητον L 12 οὗτα B 26 εἰροκόποις L

---

11 Cf. B f. 82ᵃ ad *ζωὸν ἕλ'* Z 87 (id. Lp): *καλὸν ἐπεισόδιον πρὸς ἐξαλλα-
γὴν ταυτότητος.*

21 sqq. Quae Kamm., p. 41, ad hoc scholium proposuit *domus rusticae*
lineamenta in ea re non probo, quod *μέσαυλον* ab *αὐλή* distinctum interiorem
huius locum esse voluit, cf. quae ad p. 328, 2 sq. attulimus. Cetera num e Por-
phyrii sententia expressa sint diiudicari non potest. — De lineamentis domus
urbanae v. ad p. 329, 10 sqq.

λέγει δὲ καὶ μέcαυλον, ὅτι ὁ τῆc αὐλῆc τόποc ἐν μέcῳ ἐcτὶ τῶν ἀγρῶν· βοῶν ἀπὸ μεccαύλοιο (Λ 548). αὐλῆc ἐν χόρτῳ δέ φηcι (Λ 774), τῷ περιωριcμένῳ τόπῳ καὶ περιέχοντι τὸ χώριcμα τῆc αὐλῆc. περὶ δὲ τῶν cταθμῶν·

ἀλλὰ κατὰ cταθμοὺc δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται 5
(Ε 140),

δηλονότι εἰc τόπον ἐνδοτέρω τῆc αὐλῆc, ὃν cταθμὸν προcηγόρευον ἀπὸ τῶν ἑcτώτων ἐν αὐτῷ ζώων. διὸ καὶ Ἥφαιcτοc ποιεῖ cταθμούc τε κλιcίαc τε κατηρεφέαc ἰδὲ cηκούc (Σ 589)· κατηρεφεῖc γὰρ καὶ ἐcτεγαcμέναι αἱ κλιcίαι διὰ τὸ τὴν αὐλὴν μὴ εἶναι τοιαύτην· τὸ 10 γὰρ κατηρεφέαc ἐκ κοινοῦ τῶν τε κλιcιῶν καὶ τῶν cταθμῶν ἀκούουcι. cηκοὶ δέ, ἔνθα cυνέκλειον τὰ νεογνά·

ὡc δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριεc περὶ βοῦc ἀγελαίαc
ἐλθούcαc ἐc κόπρον, ἐπὴν βοτάνηc κορέcωνται,
πᾶcαι ἅμα cπαίρουcιν ἐναντίαι, οὐδέ τι cηκοὶ 15
ἴcχουc', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουcι
μητέραc (κ 410 sqq.).

λέγει δὲ πάλιν (ι 219 sqq.)·

cτείνοντο δὲ cηκοὶ
ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· [διακεκριμέναι δὲ ἕκαcται 20
ἔρχατο, χωρὶc μὲν πρόγονοι, χωρὶc δὲ μέταccαι,
χωρὶc δ' αὖθ' ἕρcαι]·

ἕρcαc καλεῖ ὁ ποιητὴc τὰc ἁπαλὰc καὶ νεογνὰc καὶ νεηγενέαc γαλαθηνάc (δ 336)· cυμβέβηκε ταύταc ἐν τοῖc μυχοῖc καθεῖρχθαι. καὶ πάλιν· 25

---

1. 2 ἐν μέcῳ ἐcτὶ τῶν βοῶν καὶ ἀπὸ μεcαύλοιο BL; correxi e schol. A P 112. 657 (v. infr. ad h. v.); Kamm. p. 40: ἐν μέcῳ ἐcτί· βοῶν ἀπὸ μ. (v. ad p. 327, 21 sqq.) 3 χώρημα coni. Kamm. 5 ἔρημα B 9 κλιcίαc τε om. BL ἠδὲ BL 10 post αἱ κλιcίαι inserendum esse καὶ οἱ cταθμοί Kamm. censuit 12 post νεογνά Kamm., p. 41, dubitanter οὐκ ἐcτεγαcμένοι εἰcί addidit; vereor ut recte 13 ἄγραυλεc πόιεc L 15 οὐδέ τοι L 16 ἴcχουcιν L ἀδινὸν L 19—22 in codd. post κατακέκλειcται (p. 329, 5) legitur: λέγει δὲ πάλιν cτείνοντο δὲ cηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, quae ab illo loco aliena hoc quo transposuimus loco necessaria esse videntur. Verba διακεκριμέναι — ἕρcαι inserui, quae altero illo, ubi versus collocati fuerant, loco ut supervacanea omissa sunt; Kamm. verbis ἕρcαc — καθεῖρχθαι (lin. 23. 24) et αὗται — κατακέκλειcται (p. 329, 4. 5) sublatis loco mederi conatus est 23 ἔρcαc BL 23. 24 γαλθηνᾶc B

---

2 sqq. Cf. Ariston. *P* 112: *ὅτι τὴν κατὰ ἀγρὸν ἔπαυλιν μέσσαυλον* ...., cf. id. *P* 657, Hes. *μέσσαυλον*, Apollon. h. v.; id. v. *αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς* ...., Eust. *Λ*, p. 883, 45.

15 *σπαίρουσιν* quod codices praebent nisi transcribentium errori debetur dissentit Porphyrius ab iis quae *N* 443 de v. *σπαίρειν* et *σκαίρειν* disputavit.

Τρῶες δ' ὥςτ' ὄιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
μυρίαι ἑςτήκαςιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν
ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούουςαι ὄπα ἀρνῶν (Δ 433 sqq.)·
αὗται γὰρ ἐν τῇ αὐλῇ ἀμέλγονται· τὰ γὰρ ἀρνία ἐν τῇ cηκῷ κατακέ-
5 κλειςται. ἐκ τούτων τοίνυν μεταφέρων ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων
φηςίν·
ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
καί νύ κε cήκαςθεν κατὰ Ἴλιον ἠύτε ἄρνες (Θ 130. 31)·
ἠλάθηςαν γὰρ τῆς Ἰλίου εἰς τὸν ἐνδότατον τόπον, ὡς εἰς cηκὸν ἄρνες.
10 ταῦτα μὲν οὖν ἐν ἀγροικίᾳ· ἐν δὲ τῇ πόλει, ἀνάλογον τῷ σταθμούς
τε κλιςίας τε κατηρεφέας ἰδὲ cηκούς λέγειν· πλῆντο δ' ἄρ'
αἴθουςαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν (θ 57). αἴθουςαι δὲ
αἱ ὑψηλαὶ στοαὶ ἀνθήλιοι παρὰ τὸ καταίθεςθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. εἶτα
αὐλή· κατὰ γὰρ παράληψιν τῆς αὐλῆς ἔφη τὰ ἕρκεα· ἐν γὰρ ἄλλοις
15 τὸ πλῆρες ἔφη·
καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ῥήξας ἐξῆλθον καὶ ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς (Ι 475. 76)·
καὶ πάλιν ἄλλως ἔφη· παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς (π 165). ἄλλοι
δὲ ἀκριβέστερον αἰθούςας λέγουςι τῆς αὐλῆς τὰς στοάς, ἵνα μὴ
20 ἔξω ὦςι τῆς αὐλῆς, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄστεγον καὶ ὑπαίθριον αὐλή, αἱ δὲ
πέριξ τοῦ ὑπαιθρίου στοαὶ αἴθουςαι· αὐτὸς γὰρ ἔφη·
οὐδέ ποτ' ἔςβη
πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούςῃ εὐερκέος αὐλῆς,
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόςθεν θαλάμοιο θυράων
25 (Ι 471 sqq.).
ἦσαν γὰρ μετὰ τὰς αἰθούςας οἱ πρόδομοι, ὧν πάλιν ἐνδότεροι θά-
λαμοι, οὓς καὶ μυχοὺς καλεῖ διὰ τοῦτο·

4. 5 quae in codd. post κατακέκλειςται leguntur transposui; v. ad p. 328, 19 8 κεν L 9 ἠλάθηςαν — ἄρνες om. L 11 ἠδὲ BL λέγει ? πλὴν τό δ' ἄρ' BL 14 παράλειψιν B 16 ποινικῶς L 18 παρικ (acc. eras.) B 21 ὑπαίθρου B 26. 27 post θάλαμοι Kamm., p. 43, ἢ δόμοι ins., v. infr. ad lin. 10

10 sqq. Lineamenta *domus urbanae* a Kammero, p. 42, descripta omni paene ex parte recte se habent; nisi quod *θαλάμους* et *δόμους* eosdem esse vult (v. ad lin. 26. 27 ann. crit.). Videtur potius interiorem aedium partem universam sub voce *δόμος* s. *δόμοι*, atque ita quidem ut et *θάλαμον* et *πρόδομον* comprehendat, complexus Porphyrius ab exteriore, *τῇ αὐλῇ*, distinguere.

13–27 † A *I* 473 (cf. Dind. ad I, p. 325, 19): *θάλαμος μὲν γὰρ ὁ ἔσω οἶκος* <*ἔποικος* cod.> *τῆς αὐλῆς, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ πρόδομος. αἴθουσα δὲ περίστυλον, τουτέστι πρὸς ἥλιον τετραμμένη στοά.* — † Paris. ap. Cramer., A. P., III, p. 68, 32 (c. l. *αἰθούσῃ*): *αἴθουσα δὲ στοὰ περίστυλος ἡλίῳ αἰθομένη, ἤγουν λαμπομένη· ἧς τὸ μὲν ἐνδοτέρω πρόδομος, τὸ δὲ ἐνδοτάτω θάλαμος* [*πρόδομος, αἴθουσα*]. Eadem fere ap. † Eust. *I*, p. 764, 45, et in Et. M. 441, 18 leguntur; scholiis B (f. 124^a), L (f. 195^a), Lp (f. 164^a), Horn. aliena adhaeserunt. — De *αἴθουσα* idem † schol. min. *θ* 56: ... *αἱ πρὸς ἥλιον τετραμμέναι στοαί*, cf. Apollon. et Hes. v. *αἰθούσης*, Et. M. 32, 39. 49; Gud. 17, 1. 20.

κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισι
δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι (η 335. 6),
εἶτα ἐπιφέρει·
ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ· 5
Ἀλκίνοος δ' ἄρ' ἔλεκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο
(η 344 sqq.).
ὅτι γὰρ τῆς αὐλῆς ἔνδον εἰσὶν οἱ δόμοι, σαφῶς παρίστησι διὰ τούτων·
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος
(δ 674), εἶτα ἐπάγει· 10
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλὰς
αὐλῆς ἐκτὸς ἐών, οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον (δ 677. 78).
[καὶ πρόδομος οὖν ὁ μεταξὺ τόπος τοῦ τε δόμου καὶ τοῦ θαλάμου·
ἄλλο δ' ἐπὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων
(Ι 473)]. καὶ ὅταν οὖν λέγῃ· 15
ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕζεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν (χ 375. 76),
ἐκ τῶν δόμων λέγει.

Ζητ. 34.*)

*B f. 132b ad οὔ νυ καὶ Κ 165. 20

...... ὁ δ' ἀπὸ κοινοῦ τρόπος ἐστὶ καὶ παρ' αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις· οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν οὐδὲ μὲν ἵππους

1 κέκλατο δ' ἄρ' ἤδη L 2 δαίμνι' L 8 τῆς αὐλῆς τῆς αὐτῆς ἔνδον κτλ. B, quae e dittographia orta sunt 11 κῆρυξ B ἐπέκθετο L 12 αὐλῖς (?) B ἔνδοθεν L 13. 14 v. infra ad h. l. 14 ἐνὶ προδ. L 16 μέγαρον L 21 praemittuntur in cod. haece: οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν, οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆα πάντῃ ἐποιχόμε-

13. 14 Verba *καὶ πρόδομος — θυράων*, nisi omni sensu carent, non de *θαλάμῳ* in postica aedium parte sito sed de cubiculo quodam in ipsa aula aedificato (quale Telemachi commemoratur α 425) intellegenda sunt, quod recte quidem vestibulo ab interiore aedium parte (*δόμος*) disiungi dicitur. Quae v. *θάλαμος* notio, quamvis si locum Homericum spectas unice vera sit, tamen cum iis qui antea (p. 329, 26) apud Porphyrium *θάλαμοι* commemorantur tam male cohaeret, ut ea quae uncinis inclusi ab eo abiudicare non dubitaverim. — Quod si recte statui, apparet, cur h. l. neque lin. 13 *ὁ μεταξὺ τόπος τῆς τε αἰθούσης καὶ τοῦ δόμου*, neque lin. 18 *ἐν τῷ προδόμῳ* aut *ἐκ τοῦ προδόμου* cum Kammero, p. 43, legamus.

21 Scholium etsi habet quae aliunde illata sint et plura quidem, vereor, quam quae certo cognosci possint, tamen vel propter p. 332, 9 ubi ad *ζητήματα*

*) Quod propter ea quae p. 110, 20 parum accurate dixi inter haec Ζητήματα forsitan quis quaerat, schol. *H* 433, ad Ζητ. ιβ', p. 300, 8, editum est.

(Α 154)· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ οὐδὲ τοὺς ἵππους ἤλασαν. ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο, Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο (Υ 1. 2)· ἐκ κοινοῦ γὰρ θωρήσσοντο. παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ δαίνυντο, Τρῶες δὲ
5 κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι (Θ 476. 77)· δαίνυντο δηλονότι. πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ ἐλίσσονθ', ὁ δὲ μάλ' ἀναίνετο, πολλὰ δ' ἑταῖροι (Ι 584. 85)· ἐκ κοινοῦ γὰρ τὸ ἐλίσσοντο. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου (Λ 793), ἀγαθοῦ· οὐ πᾶσα γὰρ παραίφασίς ἐστιν ἀγαθή, ἀλλὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ὥστ' ἐκ κοινοῦ
10 τὸ ἀγαθή· τὸ δ' ἐπὶ τοῦ ἑταίρου ἀκουστέον ἀρσενικῶς. πάλιν οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα θωρήσσοντο· Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συῒ εἴκελος ἀλκήν (Δ 252)· τὸ γὰρ θωρήσσετο προσυπακούομεν ἀπὸ τοῦ θωρήσσοντο. χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ (Π 588)· ἐκ κοινοῦ τὸ ἐχώρησεν. εὗρ' υἱὸν Πετεῶο Μενε-
15 σθῆα πλήξιππον ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀυτῆς (Δ 327)· ἐκ κοινοῦ τὸ ἕστασαν ἀπὸ τοῦ ἑσταότα. τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν, δηλονότι ἐπόρουσαν. ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες (Π 271)· ἀπὸ τοῦ ἄριστος καὶ ἄριστοι
20 οἱ θεράποντες ἀκουσθήσονται. οὐδ' ἄρ' ἔμελλε δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων (δ 716)· ἐκ κοινοῦ δίφρων. καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ γούνατά τε κνῆμαί τε παλάσσετο (Ρ 385)· ὡς ἐκ κοινοῦ τὸ παλάσσοντο ληπτέον, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν γονάτων οἰκείως εἴρητο, ἐπὶ δὲ τῶν κνημῶν ὑπακουστέον. ἐκ πόλιος δ'
25 ἄξεσθε βόας καὶ ἴφια μῆλα καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, σῖτον δ' ἐκ μεγάρων (Θ 505—7)· οὔτε γὰρ οἰνίζεσθε

νοι, σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ. ἀμήχανος γάρ, πρὸς ὃν οὐδὲ τὸ γῆράς τι ἐμηχανήσατο, ἐξ οὗ νοεῖται τὸ ἀνίκητος. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἥρας· ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη (Ο 14), τουτέστιν ἀήττητε, πρὸς ἣν οὐδέν ἐστι (sic) μηχανήσασθαι. Quae cum iis quae h. l. edidimus casu coaluerunt, unde factum est, ut haec quoque ab editoribus, quos p. 145, 18 secutus sum, ad *K* 167 referrentur 11 προμάχοισι συῒ ἴκελος 15 ἑσταῶτ' ἄμφι 16 ἑσταῶτα ἐνόρουσεν 18 τιμήσωμεν 21 κατ' οἶκον 25 ἄξασθε, corr. Vill.

recurritur, inter quaestiones referendum est, cf. etiam ad p. 143, 11 sqq.; 13. Quae similia sed multo breviora in scholiis ad *M* 267 leguntur utrum ex eodem fonte hausta sint necne non constat (cf. ad p. 332, 8).

8 sqq. Cf. Eust. *Λ*, p. 884, 52 sqq.

17 sqq. Cf. schol. Vict. *Π* 272 (Bkk.): *καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες. ἀπὸ κοινοῦ τὸ μέγ' ἄριστοι. Σέλευκος δὲ ἀθετεῖ.*

21 sqq. Hinc derivatum esse videtur schol. B f. 239ᵃ ad *γούνατά τε P* 386: .... *ἀκατάλληλον δὲ τὸ ὀφθαλμοὶ παλάσσετο* (v. 387). *ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι* (*Τ* 149)· *πρὸς μὲν τὰ γούνατα τὸ παλάσσετο προσυπακούομεν, τοῖς δὲ πληθυντικοῖς τὸ παλάσσοντο.*

οὔτε ἄξεσθε, ἀλλὰ φέρετε ἢ λαμβάνετε. καὶ πάλιν· οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστῳ ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο (Γ 326)· οὐ γὰρ καὶ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἀλλὰ τὸ εἱστήκεισαν ἀκούομεν ἢ ἦσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖτο ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι (Κ 407); ὑπακουσόμεθα γὰρ τὸ εἰσίν ἢ 5 εἱστήκεισαν. οὐ μὰν ἀκλεεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα οἶνόν τ' ἔξαιτον (Μ 318—20), δηλονότι πίνουσι. τὰ τοιαῦτα παρατηρῶν τις πολλὰ λύσει τῶν ζητουμένων κατὰ τὸ παραπλήσιον. τούτοις γὰρ ὅμοιον τὸ ἀλλὰ πολὺ πρὶν φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐ- 10 τοὶ παυέσθων· καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστιν (β 167 —69). ἐκ κοινοῦ γὰρ δεῖ λαβεῖν τὸ παυέσθων καὶ σχηματίσαι οἰκείως τοῖς ἑξῆς, ἵν' ᾖ· καὶ γὰρ καὶ αὐτοῖς ἄφαρ παυσαμένοις καὶ ταχέως, πρὶν ἐλθεῖν τὸν Ὀδυσσέα, λώϊόν ἐστι· προείρηται γὰρ ἀλλά που ἤδη ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει πάντεσσι 15 (β 164—66)· τὸ δὲ ἄφαρ χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν (Ν 814) ἐν ὑπερβατῷ εἴρηται· ἐπεὶ εἰσὶ γὰρ καὶ ἡμῖν χεῖρες ὥστ' ἄφαρ ἀμύνειν. [τὸ δὲ αἲ γὰρ δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους (Κ 536. 37)

10 φραζόμεθ' 15 τοῖσδεσι, alter. σ spr. lin. addito 18 sqq. v. infra ad h. l. 18 αἱ γ̄ὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε

1 sqq. † B f. 48ᵃ ad *ἔκειτο* (sic) *Γ* 327 (id. Lp f. 88ᵇ c. l. *ἔκειντο*): *τὸ ἔκειντο οὐκ ἔστι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ ἕστασαν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήια, ποῦ δέ οἱ ἵπποι*; Quae sequuntur: *ἢ ὡς ἰσοδυναμοῦν τοῦτο τῷ ἕστασαν· ἐφίστασθαι γοῦν τὴν στήλην φαμὲν ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖσθαι· ἢ καὶ ἐπὶ ἀργῶν τῶν ἵππων τὸ ἔκειντο ἁρμόδιον*, aliunde addita sunt. — Cf. B f. 137ᵇ ad *ἵπποι Κ* 407 (id. Lp c. l. *ποῦ δέ οἱ ἵπποι*): *δεῖ τὸ ἑστᾶσι τῷ ἵπποι προσυπακούειν· οὐ γὰρ κοινὸν τὸ κεῖται.*

8 Cf. B f. 165ᵇ (a recentiore, ut videtur, manu script.) ad *μελιηδέα Μ* 320: *ἐκ κοινοῦ τὸ πίνουσιν.* Cf. Eust. *M*, p. 907, 55 sqq. plurima exempla simillima afferentem (eadem fere schol. BLLp et Vict. *M* 267).

12 sqq. † Schol. BQS *β* 169 (c. l. *καὶ γάρ σφιν*): *καὶ γὰρ λώιον αὐτοῖς ἐστι τὸ ἄφαρ παύσασθαι.*

16 sqq. Cf. B f. 186ᵃ ad *ἄφαρ Ν* 814: *ἄφαρ, ῥαδίως· τινὲς δέ· ἐλπίζει ἄφαρ ἐξαλαπάζειν, εἰσὶ δὲ χεῖρες καὶ ἡμῖν ὥστε ἀμύνειν. ἢ εἰσὶ καὶ ἡμῖν χεῖρες ὥστε ἄφαρ ἀμύνειν.*

18 sqq. Postquam paullo ante (lin. 13) *ἄφαρ* v. *ταχέως* explicatum est, mirum sane videtur negari, in versu *Κ* 538 *ἄφαρ* idem posse significare, praesertim cum paullo post *ἀφάρτερος* idem esse dicatur atque *ταχύτερος*. Conferenti Apollon. v. *αφαρ* et Et. M. 175, 12 sqq., ubi de variis v. *ἄφαρ* notionibus ita agitur, ut nonnumquam quidem *τὸ ταχέως*, sed *Κ* 538 *τὸ αἰφνίδιον* esse dicatur, dubium esse nequit, quin verba quae uncinis inclusi e fonte eorum quae dixi simillimo a librario aliquo scholia transcribente huic loco male inserta sint. Accedit quod eadem illa de Alexandrinorum loquendi usu verbo paene tenus in eodem Et. M., p. 175, 24, atque ita quidem ut item de v. *ἀφάρτεροι* ibi agatur, recurrunt.

δῆλον οὐ τὸ ταχέως. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄφαρ ἔοικεν ἐν συνηθείᾳ εἶναι τῶν Ἀλεξανδρέων τὸ λέγειν ἀφαρεὶ πεποίηκε, τὸ ἐσπευσμένως καὶ τεθορυβημένως. Ὅμηρος δὲ ἀπὸ τοῦ ἄφαρ πεποίηκε τὸ ἀφάρτεροι, οἱ ταχύτεροι· τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι (Ψ 311), ἤτοι ταχύτε-
5 ροι]. πολλάκις δὲ ὁ ποιητὴς ἐν ἄλλοις μὲν τὸ πλῆρες λέγει, ἐν ἄλλοις δὲ τὸ ἐλλιπές, καὶ δεῖ ἀναπληροῦν μαθόντας παρ' αὐτοῦ τί ἦν τὸ λεῖπον, οἷον εἶπέ που· ὡς δ' αὔτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ, ὡς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε δείδια δ' αἰνῶς (Ζ 166. 8). [λέγει οὖν ὡσαύτως, ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται· ὡσαύ-
10 τως με ἀδικεῖς ὡς καὶ πολλάκις]. καὶ ὅταν οὖν λέγῃ· αὔτως γὰρ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν (Β 342), λείπειν φήσομεν τὸ ὡς, ἵν' ᾖ· ὡσαύτως γὰρ λόγοις μόνοις ἐριδαίνομεν, μηχανὴν δὲ εὑρεῖν, οὗ ἕνεκα ἐληλύθειμεν, οὐ δυνάμεθα. ὅμοιον καὶ τὸ ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄιδος δῶ (Ψ 74), τουτέστιν· ὡσαύτως ὡς κατῆλθον καὶ
15 ἐξ οὗ κατῆλθον ὁμοίως ἀλάλημαι. οὕτως ἀκουσόμεθα καὶ τὸ οὔπω μίν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως (π 143), ὡσαύτως καὶ ὁμοίως. [κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα αὔτως ὥστε γυναῖκα (Χ 124), ὡσαύτως ὡς γυναῖκα]. αὔτως οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο (Κ 50)· ὡσαύτως οὔτε θεᾶς υἱὸς ἔρεξεν οὔτε θεοῖο.

20 Ζητ. 35.

***B** f. 322[b] ad ἀείκιζε Ω 22 (id. Mosq. ibid., Π).

******* αἰκία δὲ οὐχ ἡ ὕβρις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ αἶσχος, παρὰ τοῦ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν, ὥς φησιν δαίνυ δαῖτα γέρου-

1 ἐν συνηθ' (θ' spr. η scrpt.) 2 τὸ λέγειν τὸ ἐσπευσμένως ἄφαρι πεποίηκε τὸ ἐσπευσμένως καὶ κτλ. (sic) 4 ἔας' 8 ὥστε γῦναι ἄγαμαι τέθηπά τε 9. 10 verba inclusa e scholio ad ὡς δ' αὔτως adscripto orta esse videntur 9 συνηθείᾳ ut spr., lin. 11, scrpt. 11 ἐπέεσσιν τὸ ὡς 14 εὐρύπυλες 17. 18 verba inclusa huc non pertinent, quoniam in versu, qui affertur, non ut in reliquis unum αὔτως, sed αὔτως adiuncto ὥστε legitur 22 M (p. 89 ed. Matth.) c. l. ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίνων BM praem.: τὸ ἀείκιζεν· ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν

2 Quod h. l. et Et. M. l. c. ad Alexandrinos, altero loco Et. M., 175, 14 (cf. Gud. 95, 33; An. Ox. I, p. 19, 19), ad Iones et Ephesios refertur. — Omissa verbi origine Vict. (f. 185[a]) *K* 538: *ἄφαρ· ἀντὶ τοῦ ἐσπευσμένως, ὅθεν καὶ ἀφάρτερος*, cf. Suid. v. *ἀφαρεί*, Et. Gud. 95, 36, Zonar. p. 360.

18. 19 Cum in scholio Porphyriano *K* 47 sqq. de versu *K* 50 ratione diversa agatur, contenderit aliquis, in fine quaestionis, quam hic edidimus, nonnulla excidisse; sed res incertior est, cf. ad p. 143, 11 sqq.

21 sqq. Scholium ad versum *Ω* 22, cui in codd. adscriptum est, non pertinere, inde sequitur quod verba illa *τὸ ἀείκιζεν ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν* in codd. praemissa (v. ann. crit.) iis quae statim sequuntur de v. *αἰκία* notione contrarium docent; idem in scholium ad *Π* 545 traditum quod inter scholia excerpta retulimus, cadit. Statuendum potius videtur, reliquias esse et pessime quidem habitas quaestionis, qua de verborum *αἰκία, αἰκίζειν, ἀεικέλιος, ῥυστακτύς, ἕλκειν* sim. notionibus variis locis occurrentibus Porphyrius egerit.

22 — p. 334, 9 †*B f. 224[b] ad *ἀεικίσσωσι Π* 545: [*τὸ ἀεικίσσωσιν ἀντὶ*

cιν· ἔοικέ τοι, οὔτι ἀεικές (I 70), ὡς εἰ ἔλεγε· πρέπει coι καὶ καθήκει τοῦτο. ὅτι δὲ ἡ αἰκία καὶ ἐπὶ τοῦ αἴcχουc δηλοῖ· εἰπὼν γὰρ τοῖο δ' Ἀπόλλων πᾶcαν ἀεικίην ἄπεχε χροΐ (Ω 18), εἶτά φηcιν αἶcχοc † ἄπειρον ἐξηγούμενοc τὴν ἀεικίαν·

ἡ μέν μιν περὶ cῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο 5
ἕλκει ἀκηδέcτωc,
οὐδέ μιν αἰcχύνει (Ω 416—18)·

[κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων (Ω 54), ὑβρίζει ἢ ἀεικίζει, ἐφ' οἷc οὐκ ἄν τιc εἴξειεν· ἢ ἀνόμοιον ποιεῖ τῷ πρόcθεν καὶ οὐκ ἐοικὸc ἑαυτῷ. ὅθεν ἐπαγγελλόμενοc τὸ μὴ αἰκίcαι 10 φηcίν·

ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ cε cυλήcω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
νεκρὸν Ἀχαιοῖcι δώcω πάλιν (X 258. 9)]

[οὐ γὰρ ἐγώ c' ἔκπαγλον ἀεικιῶ (X 256),
πρὸc ὃ εἶπεν οἷον χωρὶc τοῦ ἀπεοικότα γενέcθαι· δώcω τὸν νεκρόν.] 15
τὸ δὲ παρὰ τὸ καθῆκον ἀεικέλιον λέγει· δμωάc τε γυναῖκαc ῥυcτάζονταc ἀεικελίωc (π 108). ῥυcτάζειν δὲ τὸ ἕλκειν εἰc ὕβριν·

πῶc νῦν, εἴ τιc ξένοc ἐν ἡμετέροιcι δόμοιcιν
ἥμενοc ὧδε πάθοι ῥυcτακτύοc ἐξ ἀλεγεινῆc;
coί τ' αἶcχοc λώβη τε μετ' ἀνθρώποιcι γένοιτο 20

(c 223—5)· τὴν γὰρ ὕβριν ἔφη ῥυcτακτὺν μεταφορικῶc ἀπὸ τῶν ἑλκομένων· οὐ γὰρ εἱλκύcθη ἀλλ' ὑβρίcθη. τὸ μέντοι ἕλκειν εἰc ὕβριν ἔφη· Λητὼ δὲ εἵλκυcεν, ὕβριcε, Διὸc κυδρὴν παράκοιτιν (λ 580). καὶ ἐκ πλήρουc ἐν ἄλλοιc· ἑλκύcουcιν ἀεικελίωc (X 336). παρατηρητέον δὲ τὰ ἐκ πλήρουc παρ' αὐτῷ λεγόμενα, ἵνα καὶ τὰ ἐλλιπῶc 25 προενηνεγμένα ἐκεῖθεν ἀναπληρώcωμεν. ἐκ πλήρουc μὲν γὰρ ἔφη· πῶc κεν ἔοι τάδε ἔργα (Λ 837); ἐλλιπῶc δὲ

---

2 γὰρ om. B 4 verba αἶcχοc — ἀεικίαν adeo corrupta sunt, ut quo modo sananda sint perspici nequeat; pro ἄπειρον Vill. Π 545 ὅπερ coni. φηcìν αὐτὸν αἴcχουc ἄπειρον coni. Kamm. p. 114 8—13 et 14. 15 verba uncinis inclusa, quibus v. ἀεικίζειν aliis atque antea factum rationibus, atque ita quidem ut cum iis quae antecedunt et sequuntur minime cohaereant, explicatur, scholia esse una cum lemmatis suis casu huc illatis apparet; Kammer verba inde ab ἢ ἀεικίζει tantum (lin. 9) pro spuriis habuit 10 ἐοικὼc M 12 cυλλήcω BM 16 λέγεται M δμῶάc τε B 19 ῥυcτακτῆοc B 20 γένηται M 21 ῥυcτακτὴν B 22 εἱλκύcθαι M 22. 23 ἑλκεῖν et ἥλκηcεν coni. Kamm. 24 X 336 ἑλκήcουc' ἀικῶc legitur 25 τὰ δὲ M

τοῦ ὑβρίσωσιν]. *αἰκία δὲ οὐχ ἡ ὕβρις μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ αἶσχος, παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν, ὥς φησι· δαίνυ* ⟨*δαῖνυ* cod.⟩ *δαῖτα γέρουσιν, ἔοικέ τοι οὔτι ἀεικές* (*I* 70), *ὡς εἰ ἔλεγε· πρέπει σοι καὶ καθήκει τοῦτο. ὅτι δὲ ἡ αἰκία καὶ ἐπὶ τοῦ αἴσχους δηλοῖ· εἰπὼν γὰρ τοῖο δ' Ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικίην ἄπεχε χροΐ φησὶν αἶσχος †ἄπειρον ἐξηγούμενος τὴν ἀεικίαν.* [*κωφὴν δὲ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων ἀντὶ τοῦ ὑβρίζει*].

16 Cf. E ζ 242: *τὸ γὰρ παρὰ τὸ καθῆκον ἀεικέλιον λέγεται* ....

27 Cf. Eust. *Λ* 837, p. 887, 15: *ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πῶς τ' ἂρ ἔοι τάδε*

πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶι θεῶν αἰειγενετάων
εὕδοντ' ἀθρήσειε (Ξ 333);
καὶ ἔτι ἐλλιπέστερον
πῶς οὖν, εἴ τις ξένος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν (σ 223);
5 τὸ δὲ πλῆρες· πῶς κεν ἔοι τάδε ἔργα;
[ὅτι δὲ τὸ ἀεικίζειν ἤτοι αἰκίζειν τὸ μὴ ἐοικότα ποιεῖν, δῆλον ἐκ τοῦ ἀλλὰ κατῄκισται (π 290. τ 9), τουτέστιν ἀλλ' ἀνωμοίωται]. [καὶ ἀσκηθὴς οὖν ὁ μὴ παθὼν ἀεικέλια, μηδ' ἀάσχετα μηδ' αἰσχυνθείς, ἀλλ' ὁλόκληρος. ἐξηγεῖται δὲ αὐτός·
10 ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο
τεύχεσί τε ξύμπασι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισι
(Π 247. 8). τούτῳ ἴσον τὸ ἀρτεμής·
ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα (Ε 515)].

---

3 καὶ εἴ τι ἐλλ. BM; corr. Vill. 6—13 verba uncinis inclusa a Porphyrio abiudicanda esse recte Kammer vidit 7 ἀλλὰ om. codd.; addidi propter ea, quae sequuntur, ἀλλ' ἀνωμ. 8 ἀσκηθεὶς M μηδ' αἰσχυνθεὶς ante μηδ' ἀάσχετα collocant codd.; transpos. Bkk. 11 ξυμπᾶσι M 12 ἴσον B τοῦτο ἴσον τῷ ἀρτ. M

ἔργα; ἐντελῶς ἄρτι ῥηθὲν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐλλιπῶς ἐρεῖ ἡ Ἥρα ἐν τῷ πῶς κ' ἔοι, ἤγουν πῶς ἂν εἴη τάδε τινά;

7—13 Cf. E ε 26: *ὥς κε μάλ' ἀσκηθής*] *σχέθω, ἀσχεθής καὶ ἀσκηθής, ἤγουν ἀβλαβής, ὁ μὴ παθὼν ἀεικέλια μηδ' ἄσχετα· τούτῳ ἴσον τὸ ἀρτεμής.* Quibus magis etiam elucet ea, quae supra uncinis inclusimus, propter unum verbum *ἀεικέλια*, quo utuntur, quaestioni adhaesisse.

PROLEGOMENA.

Cum Praefationem huius editionis id agere voluerimus, ut quodnam consilium in ea adornanda secuti simus, quales codices adhibuerimus, quidnam varii generis quae contulimus scholiis auctoritatis tribuendum sit, iis qui scholiis Porphyrianis uti velint quam brevissime et facillime perspicere liceat, his, quae illic (p. III) polliciti sumus, Prolegomenis, quibusnam rationibus usi rem ita instituerimus demonstravimus. Quorum quattuor, quae constituimus, capitibus de his agetur rebus:

I.

De codicis Vaticani 305 Porphyrii Quaestionum Homericarum librum primum exhibentis auctoritate.

II.

Et huius libri et reliquorum operis Porphyriani librorum fragmenta, de quorum origine dubitari non possit, cum in aliis Iliadis codicibus tum in Leidensi Vossiano 64 et Veneto 453, illic quidem saepissime, hic numquam fere addito auctoris nomine, legi. Ne Porphyrio quaestiones aliunde petitae tribuantur, quaerendum esse, utrum eo uno an aliis etiam intercedentibus lyticorum Homericorum inventa in scholiorum quaestiones pervenerint.

III.

Porphyrio intercedente difficultatum Homericarum varii generis solutiones in scholia Homerica pervenisse:

1. De solutionibus ingenii acuminisque ostentandi causa inventis et earum collectionibus.
2. 3. De solutionibus contra philosophos et sophistas poetam vituperantes inventis et de operibus inde collectis.
4. De solutionibus contra grammaticos Alexandrinos prolatis.

IV.

De quaestionum varii ambitus variaeque indolis in codicibus BLLp A Vict. traditarum stirpe atque auctoritate, quaeque ab hac editione secludendae fuerint.

Caput primum.

Inter Porphyrii philosophi libros a Suida h. v. enumeratos Ζητήματα Ὁμηρικά quoniam non commemorantur, pro primo cui eorum notitia debeatur auctore is nobis habendus est, qui Iliadis codici Veneto 454 scholia appinxit. A quo cum duobus libri B locis (v. 249 et v. 308) Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασι allatus esset, tertio loco (Γ 175) pleniore operis titulo usus ὁ Πορφύριος, inquit, ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτως φησίν. Ultra undecimum igitur saeculum revocamur; namque qui scholium illud scripserit ex antiquiore fonte transtulisse cum per se consentaneum sit tum ea re probatur, quod eadem fere in aliis codicibus leguntur (v. ad ζητ. ιγ'), qui ex Veneto illo non derivati sunt. Quicumque autem primus temporibus illis quae dixi superioribus scholium brevissimum e Porphyrii opere excerpserit, profecto non verendum est, ne Ὁμηρικοῖς illud de suo addiderit; sed non omnis exclusa esse videtur dubitatio, utrum philosophum Porphyrium an alium quendam eiusdem nominis grammaticum significaverit. Neque Eustathius plurimis παρεκβολῶν locis Porphyrium afferens neque Ioannes Tzetzes in Exegesi in Iliadem inter eos qui τῶν ἀπόρων solutioni operam dedissent Porphyrium commemorans (in Bachm. edit. schol. Lips. p. 746, 11) philosophum se dicere innuerunt[1]), cum ille quidem uno certe loco (μ, p. 1723, 49) de περὶ τοῦ τῶν Νυμφῶν ἄντρου libello agens auctorem eius τὸν σοφὸν Πορφύριον appellaverit. Itaque, cum ad Dionysii Thracis interpretem[2]), quem cum philosopho non esse confundendum Hoerschelmann (Act. soc. phil. Lips. V, p. 297 sqq.) rectissime iudicavit (cf. etiam Hilgard, de artis gramm. ab Dionysio Thr. compositae interpret. veteribus, Progr. Gymn. Heidelb. 1880, p. 22), tanta in argumenti et interpretandi rationis varietate nemo facile ζητήματα referenda esse dixerit, omitti tamen non debet, opuscula quaedam grammatica a

1) Neque in scholiis suis ad haec verba Tzetzes (p. 825, 5) plura attulit: ὁ Πορφύριος καὶ ὧν ἀνδρῶν συλ[λογὴν] ἐποιήσατο (ita quidem cod. Lips.) κτλ.

2) Qui in codicis Sangermanensis 291 Excerptis ex Commentariis in Donatum (Gramm. Lat. VII, p. 328, 12) de synecdoche et hystero protero egisse perhibetur Porphirius idem esse videtur.

Suida v. Πορφύριος indicata a nonnullis (cf. Bernhardy ad Suid. II, 2, p. 374, 3; Gutschmid ap. Flachium, Hesych. Mil. onomatol. p. 177; ipse Flachius) philosopho abiudicari cognominique grammatico cuidam tribui; quorum sententia, quam a iudicio de Quaestionibus Homericis ferendo seiunctam nec probare facile nec refellere, si vera est, suspicetur sane quispiam, tertio[1]) huic Porphyrio, utpote homini haud obscurae in litteris famae, Quaestiones etiam illas posse tribui. Optatissime igitur accidit, quod in codice Vaticano 305, saec. XIV ineunte scripto, quaestionibus quas continet Porphyrianis non solum titulus Πορφυρίου φιλοσόφου Ὁμηρικῶν ζητημάτων βιβλίον α', sed etiam praefationis loco epistula Anatolio, quem Neo-Platonicum fuisse constat, inscripta praemittuntur.

Sed libellus ille Vaticanus non eo tantum nomine summi momenti est, quod philosophi Platonici ζητήματα Ὁμηρικά esse docet: pluris etiam eam ob rem faciendus est, quod quanam Homeri codices in Porphyrianis auctoritate quotque scholia ex eodem fonte petita sint eo uno duce constitui potest. Dignissima igitur ζητήματα Vaticana sunt, de quorum fide et auctoritate diligentissime quaeratur, quippe quae fundamentum quasi sint, quo haec nova Quaestionum Reliquiarum editio superstructa sit. Quod si probaverimus, non esse cur auctoritas eorum in dubium vocetur, etiam omnis facillime, si qui forte cui restat, de Porphyrio Platonico ζητημάτων Ὁμηρικῶν auctore scrupulus amoveri poterit; quo amoto etiam ad iudicium de libris grammaticis a Suida commemoratis ferendum (quod ceterum non huius loci) nonnihil lucrabimur.

Pugnaturi autem pro ζητημάτων Vaticanorum fide verendum hercle non est, ne ut rhetor ille antiquus defendisse incusemur quem nemo reprehenderit, si quidem ipse Valckenaer, de Porphyrio egregie ille meritus, de Quaestionibus illis ita iudicavit (op. II, p. 145), aeque atque opusculum de Antro Nympharum et fragmenta de Styge Stobaeana ex eodem in Homerum commentario, quocumque fuisset insignis nomine[2]), ortas eas e codicibus nonnullis scholiis instructis excerptas, vel potius, quod magis ei videbatur probandum esse, ex uno codice transcriptas esse. Praefationem in codice Vaticano Quaestionibus praemissam non ipsius Porphyrii esse eum iudicasse, sed pro subditicia habuisse vix est quod addatur. Hac quidem in re qui

---

1) Vel adeo quarto, si modo recte Gutschmid et Flach l. c. etiam astronomum quendam Porphyrium a Suida cum philosopho confundi constituerunt. Sed exstat Πορφυρίου φιλοσόφου εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν τοῦ Πτολεμαίου, qui libelli titulus vel ea re commendatur, quod etiam Proclus in idem opus commentatus est.

2) Defendit Valckenaeri hanc sententiam Iul. Wollenberg, de Porphyr. stud. philol., diss. Berol. 1854, thes. 3.

cum eo fecerunt[1]), Noehden, de Porphyr. schol. in Homer., diss. Gotting. 1797, p. 4. 6, et hunc secutus Heyne, Il. vol. III, p. LXIV, in eo dissenserunt, quod Quaestiones Vaticanas non e commentario quodam Porphyrii sed e maiore Quaestionum eiusdem collectione excerptas esse voluerunt, quam Ζητήματα sive, ut est apud Suidam, Σύμμικτα Ζητήματα inscriptam fuisse Noehden, p. 11, existimaverat. Nostra memoria qui simillima protulit Val. Rose, Ar. pseudepigr. p. 149, quo modo de praefationis auctoritate iudicaret non addidit. Alii denique, ut Gust. Wolff, Porphyr. de philos. ex orac. haurienda, p. 16 sqq., praeeuntibus non solum Holstenio, de Porph. vit. et script. p. 47, et Harlesio, ad Fabric. B. G. V, p. 742, sed etiam, ut certe videtur, Lehrsio, Arist. p. 220. 223, cum de libelli Vaticani auctoritate non dubitarent, vel omnia vel multa certe quae scholiastae et Eustathius praeterea ex eodem Porphyrio afferunt e commentario repetiverunt, quo, ut Wolffii verbis utar, per totam Iliadem et Odysseam et vocabula explicasset et formas et sententias, de lectione versibusque spuriis secundum Alexandrinos egisset, de rebus solida cum doctrina disputasset.

Sed quae Valckenaerio, contra quem nonnulla iam protulit Basil. Lannav. Gildersleeve in dissert. de Porphyrii stud. Homer. (Gotting. 1853), p. 5 sqq., praecipua exstitisse causa videtur, ut de fide Quaestionum Homericarum dubitaret, praefatio, quam Andreas Asulanus libello illi, quem Venetiis 1521 edidit — pro editione principe Valckenaer habuit — praemisit, ubi *hunc* (Porphyrium), inquit, *igitur ex antiquis excerptum exemplaribus et solerti nostra (ut vides) repurgatum opera tibi nunc damus, daturi propediem et Didymum et Aristarchum et quosquos alios huiusmet authoris optimos interpretes ex imis librorum sepulchris eximere potuerimus,* eam nihili esse facillimum est demonstratu. Etenim tantum abest, ut Asulanus ullum codicem adhibuerit vel adeo, id quod iactat, e pluribus quaestiones illas excerpserit, ut nihil praestiterit nisi ut editionem principem, quam tribus ante annis Ianus Lascaris Romae (1518) ediderat, cum omnibus paene vitiis erroribus verbis falso aut additis aut omissis, paucissimis quae perspectu facillima essent typothetarum erratis mutatis, repeteret. Petiverat autem Lascaris Quaestiones illas ex eodem, de quo hic agendum est, codice Vaticano 305, qui unus

1) Ipsius Porphyrii praefationem a scholio K 252 servatam esse Heyne existimavit.

2) Librum rarissimum e copiis bibliothecae Acad. Georg. Augustae commodatum cum edit. Asulani contuli. Inde ut unum afferam sed maxime insigne, cum codex post quaestionem XV eas quae sequuntur ita numeret: ιε', ις', ιζ', ιθ' (pro eo quod debebat esse ις', ιζ', ιη', ιθ'), Asulanus Lascarim secutus ις', ιζ', ιζ' (sic), ιθ' dedit, nisi quod pro ις' hic ἑκκαιδέκατον habet.

opusculum illud exhibet. Sed codex cum plurimis locis mendosissime scriptus sit, plura etiam menda editor libello intulit, quod eo graviore studia Porphyriana detrimento affecit, quod nemo eorum qui postea eum ediderunt[1]), codicem denuo inspexit. Velut quantas turbas ea res civit, quod, cum codex Πορφυρίου φιλοσόφου Ὁμηρικῶν Ζητημάτων βιβλίον α' nuncupet, inde a Lascari editores Πορφυρίου φιλοσόφου Ὁμηρικὰ Ζητήματα vel simil. (cf. not. 1) pro eo supposuerunt.

Est autem codex Vaticanus, in quo praeter plurima alia etiam Porphyrii Quaestiones Homericae leguntur, miscellaneus bombycinus forma maxima paullo minore saec. XIV exaratus. Contulit Quaestiones compluribus ante annis in usum meum Hugo Hinck; qui quae de totius codicis condicione deque variis quos continet libellis mecum communicavit hic omitto, quoniam diligentissime de iis egit F. I. G. La Porte-du Theil, Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque Nationale, tom. VI, p. 496 sqq., atque ita ut alteri cum altero prorsus conveniat. Leguntur autem Quaestiones inde a fol. 171ᵃ usque ad fol. 184ᵇ, ita ut praecedant Nicandri Theriaca cum scholiis (f. 139—170), sequantur (f. 184ᵇ—190ᵃ) primum quidem Heracliti Allegor. Homer. inde a capitis 41 verbis .... θεῖναι θαλάττῃ καὶ ταρτάρῳ usque ad finem, atque ita quidem ut novo titulo non addito[2]) spatio tantum vacuo duorum versuum capaci a Porphyrianis dirimantur (cf. Heraclit. ed. Mehler, p. V), tum (f. 190ᵇ—195ᵇ) Πορφυρίου περὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ τῶν Νυμφῶν ἄντρου, quem libellum excipit Ἡρακλείτου ἀνασκευὴ ἢ θεραπεία μύθων τῶν παρὰ φύσιν παραδεδο-

1) Praeter Asulanum, cuius de editione vid. v. Goens, Porph. de A. N., praef. p. XVII, Iac. Bedrot, subiunct. Didymi quae vocabantur scholiis in Odyss., Argent. 1539, Micyllus et Camerarius in calce edit. Homer. Odyss., Basil. 1541. 43. 51, Ios. Barnes in edit. Homer. Iliad., Cantabrig. 1711. Quae editiones, si a Barnesiana discesseris, praeter paucissima quaedam correcta vel mutata, quae indigna sunt quae afferantur, una ex altera adeo pendent, ut si unam noris, omnes noris. Barnesius autem pro 32 quaestionibus, quas superiores editores (secundum codicem) exhibuerant, 30 constituit, atque ita quidem ut ιγ' cum ιδ', et ιθ' cum κ' in unam contraheret. Respondent igitur numeri Barnesiani ιδ'—ιζ' codicis numeris ιε'—ιη', Barnesii ιη' et ιθ' et eiusdem κ'—λ' codicis ιθ'—κα' et κβ'—λβ'. Idem etiam titulum opusculi paullulum immutavit. Cum enim Lascaris quique eum secuti erant titulum libri ita, ut supra attuli, constituissent, praefationi et primae quaestioni Πορφυρίου φιλοσόφου Ὁμηρικῶν Ζητημάτων πρῶτον praemiserunt, ipsi autem primae quaestioni α' non addito, secundae β' apposuerunt; Barnesius autem Πορφυρίου τοῦ μεγάλου φιλ. Ὁμ. Ζητημάτων πρῶτον praefationi ita praefixit, ut verbis quae eam excipiunt (Ζητ. α'): ἐζητοῦμεν τὸν νοῦν τούτων καὶ τὰς λέξεις· εἶμι μὲν οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται κτλ., A numeri signum adderet. Ita cum Πορφυρίου κτλ. Ζητημάτων πρῶτον pro opusculi titulo habuit, a vero inscius non multum abfuit.

2) Ita explicatur, cur in indice opusculorum, quae in eo volumine scripta sunt (Not. et Extr. VI, p. 518), Heracliti Allegoriae non numeratae sint. — Qui factum sit, ut unus cum altero libello tam arte cohaereat, v. infr., Cap. III.

μένων (f. 195ᵇ—199ᵃ); reliqua (v. Not. et Extr. tom. VIII, p. 243 sqq.) omitto.

Exaravit codicem Theophylactus Saponopulus s. Saponopuli filius. Etenim cum Theriacis in fine subscriptum sit ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον τῶν Θηριακῶν τοῦ Νικάνδρου κατὰ τὴν κγ΄ τοῦ Ἀπριλλίου τῆς ιβ΄ ἰνδικτιῶνος, γραφὲν διὰ χειρὸς Θεοφυλάκτου τοῦ Σαπωνοπούλου. Καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες οὖν αὐτό, δέησιν ποιεῖτε διὰ τὸν Κύριον πρὸς Θεόν, ἵνα ἄφεσιν δώῃ μοι ὧν ἐπλημμέλησα ἀμέτρων ἁμαρτημάτων (Not. et Extr. VI, p. 518), aliae autem manus in variis quos continet libellis scribendis praeter paucissima quaedam, quae in primis paginis, postea additis, et in ultimis leguntur, non occupatae fuerint (ibid. p. 496. 97; VIII, 2, p. 251, quod iudicium Hinckius confirmavit), sequitur, ut cum reliquis opusculis etiam Porphyrii Quaestiones ab eodem scriptae sint. Tempus a Theophylacto indicatum annum esse 1314 cum du-Theilio Gardthausen, griech. Palaeogr., p. 340, statuit. Quaestiones autem cum in codicis parte posteriore legantur, ubi plurima et humiditate deleta et erosa sunt, altera manus ea, quae sic interciderant aut evanuerant, in margine vel in textu addidit aut repetivit; eadem menda a priore scriptore commissa correxit. Quae additamenta cet., sive, id quod Hercher, Herm. V, p. 292, suspicatus est, Lascari typothetarum commodo consulenti, sive ignoto homini debentur, nihil certe eo ducit, ut plus quam coniecturis iis tribuendum sit, eo solum nomine nostris praestantibus, quod in verbis nonnullis quae nunc quidem prorsus evanuerunt plura tum litterarum vestigia apparuisse consentaneum est. Numeri singulis Quaestionibus adscripti prioris manus sunt.

Iam vero apparet, Ζητήματα Ὁμηρικά longe alia ad nos pervenisse ratione atque Valckenaerius coniectura assecutus erat. Theophylactum enim illum in Nicandro eiusque scholiis, Porphyrii de Antro Nympharum libello, Heracliteis cet. transcribentis officio contentum fideliterque functum Ζητήματα illa vel ex uno vel ex pluribus Homeri codicibus scholiis instructis sublecta pro peculiari opusculo venditasse nemo sanus contenderit. At potuit fraudem superiorum temporum bona fide repetere. 'Potuisse' illud ut negari nequit, ita causae, cur grammatico cuidam saeculo XIV superiori talia imputemus, nunc certe non adsunt. Quod enim olim Valckenaerio, p. 146, eumque secutis Noehdeno, p. 6, Heyneoque, p. LXIV, mirum videbatur, libro Ζητημάτων Ὁμηρικῶν (ita tunc titulum ferri supra diximus), qui secundum Praefationem οἷον προγύμνασμα τῶν εἰς τὸν ποιητὴν ἀγώνων se esse vellet, eadem fere contineri quae in marginibus codicum Homeri, sed plurimis praeterea scholiis huic libro ignotis aucta, occurrerent, ita ut, cum scholia ex amplioribus πραγματείαις in praefatione promissis derivata esse existimarent, in eo haererent, qui

factum esset, ut de iisdem rebus in utroque opere eadem ratione vel adeo iisdem verbis usus Porphyrius ageret: id nihili esse vero Quaestionum Vaticanarum titulo, de quo nunc constat, evincitur. Hic enim cum primus tantum liber — utrum integer an fragmentum eius, postea videbimus — servatus sit, scholia Iliadis et Odysseae non ex eo solo, sed etiam e reliquis eiusdem operis libris derivata sunt. Comparanti autem quaestionum quae hic et illic occurrant formam, facile perspicitur, in iis scholiis quae unis Homeri codicibus debeantur nusquam fere hominem, ut ita dicam, Porphyrium cum altero homine agentem apparere, quod ζητήματα Vaticana Anatolio inscripta in tanta brevitate haud raro produnt. Quod in ζητ. θ′ cod. Vaticani manus altera praebet ἠξίουϲ omitto; praestare enim codicis B lectio videtur ἠξίουν. Sed pertinent huc e ζητ. β′ et γ′: ἐκ τούτων λύϲειϲ et λύϲειϲ ἐντεῦθεν, e ζητ. η′: οὐδὲν δὲ χεῖρον καὶ τὸν Ἡρόδοτον φιλοῦντί ϲοι τὴν πᾶϲαν τοῦ ἀνδρὸϲ ἀναγράψαι ζήτηϲιν, ex ε′: ταῦτ᾽ οὖν ἀναγινώϲκων ἠπόρειϲ, e ϛ′: ϲκέψαι τὴν τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα χρῆϲιν, e ζ′: ὡϲ ἐπιόντι ϲοι κατ᾽ αὐτὰ τὰ ἔπη ἔϲται δῆλον, ex ιη′: πρόϲϲχεϲ δή μοι καὶ τούτοιϲ, ex α′: ἐζητοῦμεν τὸν νοῦν τε τούτων καὶ τὰϲ λέξειϲ, e β′: λύοντεϲ οὖν ἐλέγομεν ἡμεῖϲ. E quibus cum ea, quae etiam in scholiorum codicibus leguntur, plurimis locis eandem formam servaverint, aliis abiecerint[1]), nonne longe verius est, usum illum loquendi a scholiorum consuetudine satis abhorrentem ita explicare, ut scholia ea non pro commentarii alicuius reliquiis habeantur, sed e Quaestionibus de compluribus locis explicatius agentibus hominisque cuiusdam consuetudinis, id quod in Vaticanas cadit, memoriam revocantibus repetantur, quam ut e contrario personatus quidam Porphyrius, qui Ζητημάτων Vaticanorum auctor exstiterit, e marginibus codicum Homericorum ea potissimum commentarii vere Porphyriani, si modo is umquam conscriptus fuit, fragmenta selegerit, quae ea loquendi ratione insignia essent, atque ita quidem ut non solum alias id genus locutiones inveheret, sed etiam opusculo quod editurus esset praefationem a se confictam, quae frequentem illum alterius alloquendi cumque altero se comprehendendi usum explicaret, praemitteret? Quis enim Valckenaerium probaverit, consensum qui inter praefationem, docuisse auctorem professam, ὡϲ αὐτὸϲ ἑαυτὸν τὰ πολλὰ Ὅμηροϲ ἐξηγεῖται, et ipsarum Quaestionum agendi rationem intercedit, ita explicantem, ut e ζητ. ια′ initio: ἀξιῶν δὲ ἐγὼ ὃ μαρτυρῶ (rect. schol. Z 201 Ὅμηρον) ἐξ Ὁμήρου ϲαφηνίζειν, αὐτὸν ἐξηγούμενον ἑαυτὸν ὑπεδείκνυον, ea verba petita esse dixerit?

1) Abiecerunt schol. I 4 (= ζητ. ε′, p. 126, 9), β 319 (= ζητ. α′, p. 282); Z 252 (= ζητ. ιη′, p. 98, 17) servavit cod. L, omisit B. Quaestionis η′ initium, ubi ὡϲ ἐπιόντι ϲοι legitur, in scholia non transiit.

Atque haec quidem contra Valckenaerium. Cuius cum sententia una concidunt quae a Noehdeno Heyneoque, probante, ut videtur, Val. Roseo, prolata sunt. Quod enim in Homeri codicum marginibus et eadem quae in cod. Vaticano et plurima praeter ea ζητήματα leguntur, quae causa iis exstitit, ut libellum illum ex ampliore Quaestionum collectione a Porphyrio instituta excerptum esse vellent, vero illo a codice Vaticano exhibito titulo, satis superque explicatur. Atque e libro illo primo feliciter ibi commemorato uno intellegitur — quod e Noehdeni et ceterorum ratione frustra quaesiveris —, qui factum sit, ut auctoris ad amicum verba facientis et sermonum cum eo habitorum memoriam revocantis vestigium in iis quaestionibus, quae unis Homeri codicibus debeantur, vix semel[1]) adsit: aut non dedicaverat reliquos Quaestionum Homericarum libros Anatolio Porphyrius aut de rebus egerat, de quibus in cυνουcίαιc eorum sermo non inciderat. Illuc ut inclinem facit, quod aliorum librorum initia, quae nemini inscripta sunt, adesse videntur (I 682. K 252. Y 67).

Quae cum ita sint, causa adest nulla, cur cum viris doctis quos modo nominavi de praefationis fide dubitetur. Cum ipsarum Quaestionum et consilio et ratione quam maxime eam congruere, optime Gildersleeve, de Porph. stud. Hom., p. 10, demonstravit; ex Anatolii nomine aut aetate nihil contra eam concludi posse infra videbimus; neque orationis genus — id quod omittere nolo, quoniam ipse olim paululum haesitavi (Progr. Ioann. Hamburg. 1872, p. 9, 3) — quicquam habet quod suspitionem moveat. Namque ἀντιβλέπειν eo quidem sensu ut 'reluctari' sit, legitur — ut Ioseph. A. I. VI, 2 et c. Apion. II, 32 omittam — apud Liban., progymn. p. 12 B Mor. (IV, p. 864, 17 R.): τὸ γὰρ πείθεcθαι καὶ οὐκ ἀντιβλέπειν ἀναγκαῖον ὂν ἠπίcτατο, neque a v. ἀντοφθαλμεῖν usu Polybiano discrepat; εὐθύνειν autem et διαπίπτειν, quamquam prorsus eodem quo hic leguntur sensu ab usitata eorum notione translato alibi me legisse non memini, haud infeliciter et exquisitius dicta sunt, quam ut fraudulento Byzantinorum magistello imputes. Neque enim διαπίπτειν hic, ut postea apud Synesium et Photium intercidere est, sed — id quod ἀφανιcθῆναι ei appositum docet — dilabi (cf. Plat. Phaed. p. 80 C), εὐθύνειν autem a re iudiciaria ad alias res ita transferri posse ut rationem poscere significet, cum vix quisquam neget, tum glossa Hesychiana εὐθύνονται· κρίνονται, ἐρωτῶνται, probatur.

Quod si eos, qui de libelli Vaticani quaestionum et praefationis

1) Π 68 οὕτω λύcειc καὶ τὸ κτλ. sensu latiore accipi potest, ut non certo cuidam homini dictum sit.

auctoritate dubitationes moverunt, refutavimus — contra eos, qui praeter Ζητήματα commentarii Porphyriani vestigia sibi invenisse visi erant, secundo capite dicetur —, tantum abest, ut XXXII illa capita eadem ratione, qua a Porphyrio scripta fuerunt, nullisque rebus aut additis aut demptis ad nos pervenisse dicamus, ut haud exiguas ea subiisse mutationes liberrime profiteamur. Velut quaestionis ιη′ (edit. Ζ 252) parti priori altera (p. 99, 8), quae, si rem spectas, artissime cum ea cohaeret, tam laxo vinculo annexa est, ut intercidisse nonnulla appareat; idem de qu. ι′ (edit. Φ 362 sqq.), κε′, fortasse etiam ε′ (edit. Ι init.)[1]) et λ′ (edit. Π 174), collatis aliis quae ibi attulimus vel subiunximus scholiis, sequitur. Quin adsunt etiam, quamvis pauca, Ζητήματα ita decurtata, ut non quaestionibus similia sint, plurimis rebus quae supervacaneae esse viderentur abiectis in formam redactis breviorem, sed scholiorum, qualia in quibuslibet codicibus occurrunt, speciem praebeant, Ζητήματα dico ιθ′, κ′, κα′, quibus haud multo meliora sunt κβ′, κγ′, κδ′. Discrepant sane haec aliquantum ab usitata quaestionum Vaticanarum ratione; neque enim poetae loquendi aut describendi genus spectant universum (ut ς′, θ′, ια′, ιβ′, ιε′, ιζ′, κθ′, λβ′), aut artioribus finibus circumscripta falsas quorundam de singulis locis aut verbis opiniones exagitant (ut γ′, δ′, η′, ις′, κε′, κς′, κζ′, κη′, λ′), aut difficultates verborum (α′, β′) aut rerum (ε′, ζ′), quas adesse vel omnibus concessum vel ipsi auctori certum exploratumque esset, diluunt; ipsae vero eae, quas similitudinem quandam eorum habere dixeris, quaestiones ι′, ιγ′, ιδ′, ιη′, λα′ ea re differunt, quod et ampliores sunt et pluribus verbis ad res, quas sibi proposuerunt, demonstrandas utuntur. Neque tamen propterea illa quae dixi Ζητήματα e codice aliquo, cuius inter alia scholia margini adscripta lecta fuissent transcripta cum reliquis Quaestionibus ex ipso Porphyrii opere derivatis coaluisse — id quod errore inductus ipse olim statui, Praef. p. IV — existimandum est. Qui enim factum esse dixeris, ut scholia de locis Ο 598, Σ 100, Τ 182 (de his enim quaerunt Ζητ. ιθ′–κα′) agentia, neque ambitu neque doctrina praestantia, ex aliorum scholiorum numero selecta ita transcriberentur, ut, quamvis nullum eorum ad reliqua duo recurreret, de rebus in iis ageretur non solum vinculo quodam inter se conexis sed etiam ex uno eodemque quasi capite (v. ἀρή) pendentibus? Quod verendum vix est ne quis consilio aut apta eligendi peritiae librarii cuiusquam tribuat; casui vero alicui felicissimo adscribere ridiculum foret. Facillime contra res explicatur, dum modo quaestiunculas illas pro partibus habeamus male decurtatis disceptationis a Porphyrio de v. ἀρή

1) Vereor tamen, ne novae solutioni, quam quaestiuncula p. 128, 1–6 edita affert, nimium tribuerim.

notionibus institutae, quas is qui codicem Vaticanum exaravit parum apte in tria capita dispescuerit, ut etiam ζητ. ια΄ ab ιβ΄, ιγ΄ ab ιδ΄ male eum segregasse constat. Quod si verum est — neque video quid contra dici queat —, per se patet etiam de ζητ. κβ΄, κγ΄, κδ΄ origine similiter esse iudicandum. Fieri igitur potuisse concedendum est, ut ii qui Quaestiones transcribentes nonnulla in formam redegerint breviorem e suo ingenio aut ex aliorum grammaticorum penu etiam addiderint nonnulla — id quod in amplioribus quaestionibus, velut ιε΄ et ιζ΄, nonnumquam patet — vel Porphyrii verba nonnumquam immutaverint.

Haec igitur, quae a Valckenaerii aliorumque ratione quaestiones Vaticanas ἀποσπασμάτια esse volentium ex opere aliquo Porphyriano multo ampliore, ut casus aut consilium grammatici cuiusdam tulisset, temere delibata quam maxime discrepare, vix operae pretium est monere, cum concedamus, nihil inde efficitur quod auctoritatem libelli Vaticani imminuat.

Quod cum ita sit, apparet — ut iam ad alteram rem, propter quam codicis Vaticani summum esse diximus momentum, transeamus — etiam philosophi cognomini, quod Porphyrio auctori in eo codice adiectum est, fidem vix posse denegari. Accedit, quod praefatio, de cuius auctoritate dubitandum non esse vidimus, Anatolio, quem Porphyrii illius amicum fuisse constat, inscripta est; quem Anatolium ab aliis quibusdam cognominibus optime G. Wolff, Porph. de phil. ex orac. haur., p. 18, distinxit.

At ex ipsa illa epistula ad Anatolium perscripta idem Wolffius rem quandam effecit, quae, si quidem vera est, aut difficultatem creet necesse est temporum librorum quos de Homero scripsit Porphyrius constituendorum[1]) aut suspitiones, quas contra illam homines doctos protulisse diximus, corroboret. Etenim si recte Wolffius (Porph. de phil. ex orac. haur., p. 19) statuit, primo quo Porphyrius Romae habitaret anno (263 p. Chr. n.) libellum Anatolio dicatum esse, reliqui Quaestionum Homericarum libri iis annis tribuendi sunt, quibus auspice et duce Plotino vel post eius decessum suo Marte sectae Platonicae arcanis quam maxime studebat, cuius rei, ut alias difficultates omittam, in reliquiis eorum librorum vix ullum vestigium adest.

Sed erravit Wolffius et cum Anatolium, quae etiam Ueberwegii,

1) Wolffius quidem, cui cod. Vaticanum primum tantum Quaestionum librum continere non innotuerat, τὰς μείζους πραγματείας, quas se prolaturum Porphyrius in praefatione pollicetur, ad scripta eius de rebus Homericis philosophica retulit; quae autem praeter Quaestionum fragmenta eiusdem in scholiis Homericis leguntur maximam partem e commentario, de quo v. Cap. II init., repetivit, quem antea et Athenis quidem scripserit.

hist. phil. I, p. 272[4], fuit sententia[1]), pro discipulo Porphyrii esse habendum posuit et — ut largiamur hanc alteri cum altero intercessisse condicionem — cum Athenis, ubi antequam Romam migravit plurimum temporis Porphyrius degisse videtur, ab hoc institutum fuisse negavit. Primum enim quae apud Eunapium (vit. Iambl. init.) de Iamblicho leguntur: οὗτοϲ Ἀνατολίῳ τῶν κατὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένων ϲυγγενόμενοϲ πολύ γε ἐπέδωκε καὶ εἰϲ ἄκρον φιλοϲοφίαϲ ἤκμαϲεν <ἤλαϲεν coni. Hercher, Herm. I, p. 366>, εἶτα μετ' Ἀνατόλιον Πορφυρίῳ προϲθεὶϲ ἑαυτὸν οὐκ ἔϲτιν ὅτι καὶ Πορφυρίου <Πορφυρίῳ codd.; corr. Wytt.> διήνεγκεν, πλὴν ὅϲον κατὰ τὴν ϲυνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου, tantum abest ut discipulum vel discipulum certe aetate minorem Anatolium Porphyrii prodant, ut aequales eos fuisse demonstrent. Neque enim causa adesse videtur, cur ab hac lectione, quae, quantum e Boissonadei edit. pr. (p. 11 c. not.) et Wyttenbachii commentario effici potest, codicum est, recedatur[2]) et cum Boisson. ibid. τῶν κατὰ Π. τὰ δεύτερα φερομένῳ scribatur; sed etiam si concedamus, cum Valckenaerio, ad Herodot., p. 727, et Wyttenbachio τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένῳ legendum esse, quam lectionem Boissonade in edit. altera (subiuncta Philostrat. et Callistr. oper. ed. Westermann, Paris. Didot 1849), p. 457, 52, amplexus est, nihil eo ducit, ut μετὰ Π. illud de temporibus Porphyrio inferioribus accipiamus, rectissimeque in edit. Didotiana vertitur: *cum Anatolio, qui a Porphyrio secundum locum obtinuit, consuetudinem aluit.* Sed nova etiam ratione, ita ut temporum discrimen in iis inesset (τῶν μετὰ Π. τὰ δεύτερα φερομένῳ), verba constituens Wolffius nimium tribuisse videtur ei rei, quod in praefatione *magistri ad discipulum sermonem* (p. 18) invenisse sibi visus erat. Iam concedendum quidem est, praefationis auctorem altero illo longe doctiorem rerumque grammaticarum peritiorem esse apparere atque ita agere, ut in ϲυνουϲίαιϲ, ad quas eum revocat, praebentis potius quam accipientis partes sustinuisse videatur: sed ipsae illae πρὸϲ ἀλλήλουϲ ϲυνουϲίαι multo aptius de disputationibus ab aequalibus eidem litterarum generi vacantibus — condiscipulum Anatolium Porphyrii fuisse apud Apollonium, qua in re erravit, Rud. Schmidt, de Ps.-Plut. vit. Homer., p. 16, voluit —, quam de scholis a magistro discipulorum in usum habitis dicuntur. Dignus est qui conferatur ipse Porphyrius ap. Proclum ad Plat. Remp. IV, p. 415 ed. Basil., Μηδίου πρὸϲ Λογγῖνον ϲυνουϲίαν τινὰ περὶ τῶν μορίων τῆϲ ψυχῆϲ referens, quae quin pro disputatione habenda sit nemo dubitabit.

---

1) Cautius Zeller, hist. phil. ant., V, 2, p. 611, inter Porphyrii discipulos natu maiores retulit.

2) Sensu accipio partitivo: 'Anatolio uni ex iis, qui Porphyrii temporibus secundum (in philosophia) locum obtinebant'.

Quod si vel maxime statuendum esset, Anatolium inter Porphyrii discipulos referendum esse, nihil sane egit Wolffius, cum, quia Iamblichum ab Anatolio Romae institutum esse pro explorato habuit (qua de re cautius Zeller, p. 613, 2, iudicavit), fieri potuisse negavit, ut hic Porphyrio Athenis iam operam dedisset, quoniam '*nimis argute excogitaretur Porphyrii instar Anatolium quoque Athenis Romam migrasse*', itaque cum in ipsa Roma Porphyrium discipulum docuisse poneret, verba autem praefationis non senioris sed iunioris esse hominis optime intellexisset, difficultatem quae oriri videbatur ita amovebat, ut '*primo anno quo Porphyrius Romae habitaret Quaestiones scriptas esse*' iudicaret.

At haec quidem, praesertim qui cogitaverit, quid illis temporibus doctis hominibus fuerint Athenae, quid Roma, ratione carere neque, si modo caute et circumspecte agere velimus, quicquam constare fatebitur, nisi iuvenem Porphyrium Anatolio aequali suo studiorum in poeta collocatorum consorti primum Quaestionum Homericarum librum dedicavisse. Cuius libri si tempus, quo ortus sit, quaeres, ante trigesimum Porphyrii aetatis annum (s. 263 p. Chr. n.), quo anno Romam profectus Plotino se dedit, atque tanto spatio ante scriptum esse concedes, ut etiam reliqui eius operis libri, quorum reliquiae in scholiis latent, ante eum quem dixi annum absolverentur; eo igitur tempore compositi sunt, quo ad Longinum Porphyrium se applicuisse satis constat. Ex huius autem aetatis studiorum ratione, in quibus post ea, quae Iul. Wollenberg, de Porph. stud. philol., (diss.) Berol. 1854, p. 10 sqq., optime attulit, morari nolo, facillime apparet, mirandum non esse, quod a mystica poetae interpretandi ratione, qua adhibitis Neo-Platonicorum allegoriis in libello de Antro Nympharum et fragmentis quibusdam a Stobaeo servatis eum usum videmus, quaestiones Homericae quam alienissimae sint.

Tantum igitur abest, ut hac discrepantia auctoritas codicis Vaticani philosopho Porphyrio Quaest. Hom. tribuentis infringatur, ut contra corroboretur. Quid, quod, ut somniis interpretationis, quibus postera aetate ille indulsit, libellus caret, ita haud paucis locis hominem prodit res ad philosophiam pertinentes non neglegentem, quippe qui secundum Eunapium (vit. Porph. p. 8 Boiss. ed. pr.) tum φιλοσοφίας fuerit πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος.[1]) Philosophos etiam affert generatim Ζητ. θ′, Pythagoram κς′, Sextum κη′, M. Aurelii sine dubio praeceptorem, Plutarchi Chaeronensis nepotem (Dio LXXI, 1; Philostr. vit. soph. II, 1, 21; Iul. Capitol., Anton. philos. 3, 2), Platonem θ′ et

1) Neque illud neglegendum est, Ζητ. κε′ extr. artem rhetoricam spectare, cui apud eundem Longinum eum studuisse Eunap. l. c. affert.

ιε'; quem nonnullis praeterea locis (γ', ιε', κη', ubi v. quae attulimus), ut etiam Aristotelem (θ', ιε', ubi vid.), non nominatum respicit. Quid, quod neque postera aetate, cum doctrinae Plotinianae arcanis se dederat, a veterum scriptorum crisi secundum artis grammaticae praecepta sobrie agenda abhorrebat; id quod clarissima in luce ponit commentarius in Platonis Timaeum compositus, cuius haud spernendam notitiam Proclo debemus. Attulit inde nonnulla huc pertinentia Adolphus Schaefers in dissertatione (Bonn. 1868) de Porphyrii in Platonis Timaeum dialogum commentario; sed praestat ipsum locos gravissimos indicasse. Grammatice igitur contra Longinum locum Platonis p. 21 D explicavit (Procl. p. 29 C), p. 28 B quo modo ἀεί, p. 31 A quo modo πότερον accipienda essent quaesivit (Procl. p. 83 C; 133 C), p. 27 C ᾗ γέγονεν ἢ καὶ ἀγενές ἐστιν, p. 37 A λέγει neque cum Amelio λήγει legendum esse (Procl. p. 67 D; p. 233 AB) docuit, ad p. 34 C de adiectivorum πρεσβυτέραν et προτέραν relatione disputavit (Procl. p. 175 C), ita ut haud iniuria Proclus existimandus sit iudicasse de condicione quae dialogo Platonico cum prooemio intercederet Porphyrium μερικώτερον, Iamblichum ἐποπτικώτερον egisse (p. 63 B). Neque denique neglegendum est, iam tum, cum Ζητήματα Ὁμηρικά scriberet Porphyrius, e versu Homerico A 104 similem concludendo eum effecisse rem atque postea in commentario illo Platonico, si quidem in quaestione Vaticana ιε' (p. 306) de ira οὐ μόνον δὲ, inquit, αὐτὴν ἔφεσιν καὶ ἔπαρσιν ἀποδεδώκασιν, ἀλλὰ καὶ ζέσιν· διὸ καπνῷ τε ἀπεικάζει τὴν ἔπαρσιν καὶ τοῦ ὀργισθέντος τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρὶ ἐοικέναι φησίν, ad Timaei autem locum p. 22 D (Procl. p. 36 C): ἐπὶ τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῶν φαινομένων μετάγει τοὺς λόγους, καί φησιν ὅτι ἄρα καὶ ἐν ταύταις ποτὲ μὲν ὑπερζεῖ τὸ θυμοειδές, καὶ ἡ ἐκπύρωσις αὕτη φθορά ἐστι τῶν ἐν ἡμῖν ἀνθρώπων· ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην κτλ.[1])

Quae cum ita sint, profecto neque de Quaestionum Vaticanarum neque de praefationis earum neque de tituli huic praemissi auctoritate dubitare licet, ita ut non solum ad philosophum referendae sed

1) Conferenda etiam sunt quae in Ζητ. λ' (edit. Π 174) de Nili fontibus leguntur: θαυμάσειεν ἄν τις τοὺς τὸν ποταμὸν οἰηθέντας, ὃν Ὅμηρος Αἴγυπτον ποταμὸν κέκληκε, διιπετῆ εἰρῆσθαι διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς (κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους) ἐν οὐρανῷ καὶ οὐρανόθεν ῥεῖν κτλ. Ita enim si distinxerimus, ut ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς et maxime prematur et unum ad Aegyptios referatur, ἐν οὐρανῷ autem κτλ. ex aliorum sententia additum sit, non solum quidnam falsi huic sententiae Porphyrius tribuat melius perspicietur — ipse quidem fluvios omnes imbribus, i. e. e caelo, sed non ἀφανῶς, ortos διιπετεῖς esse vult —, sed etiam consensus cum Aegyptiorum sententia, quam ipse ap. Procl. p. 37 A affert, Nilum latentes quidem habere fontes, sed e terra (κάτωθεν) ἀναβλυστάνειν, orietur. Sed huic rei, quippe de qua alii aliter iudicaturi sint, nimium tribuere nolim.

etiam pro certo fundamento habendae sint, quibus ad reliquorum earum librorum fragmenta per scholia Homerica dispersa indaganda utamur. Neque ullius momenti est, quod apud Suidam inter scripta Porphyrii Ζητήματα Ὁμηρικά non comparent[1]), nisi quis forte libros περὶ ἀγαλμάτων, de oraculis, de Styge, de Antro Nympharum, commentarios Platonicos et Aristotelicos, alia ideo in suspitionem vocaverit, quod Suidas ea omiserit.

Caput secundum.

Liber Quaestionum Homericarum primus, quem cod. Vaticanus exhibet, utrum in fine decurtatus an integer ad nos pervenerit nec constat nec multum refert. Namque illuc quidem si vel maxime cum Gildersleeveo, p. 12, inclinabis, tantus in Homeri codicibus quaestionum aliorumque scholiorum numerus, quae, cum Porphyrio nominatim tribuantur, et rebus de quibus quaerunt et indole a Vaticanis differunt, tibi occurret, ut ex eodem illo primo libro, cuius partem tantum cod. Vaticanus servaverit, omnia petita esse tibi negandum sit. Itaque e reliquis eiusdem operis libris fluxisse videntur.

Sed cum fieri potuisse dixerit quispiam, ut ex aliis operibus, quae plurima Porphyrium scripsisse constat, derivata sint, primum quidem de eorum sententia dicatur necesse est, qui, ut supra (p. 341) commemoravi, non solum et Vaticanarum et aliarum Quaestionum sed etiam commentarii ab eodem Porphyrio conscripti reliquias in scholiis latere voluerunt, Holstenium dico, Lehrsium, Gust. Wolffium. Atque Holstenium quidem ut ita iudicaret commovit quod in praefatione Quaestionum ipsum Porphyrium tunc quidem οἷον προγύμνασμα τῶν εἰς τὸν ποιητὴν ἀγώνων se proposuisse, τὰς μείζους εἰς αὐτὸν πραγματείας ὑπερτιθέμενον εἰς καιρὸν σκέψεως τὸν προσήκοντα legerat, Eustathium autem ad Β, p. 285, 28, Porphyrium ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον citare vidit; Lehrsius rationes non protulit; Wolffium autem, qui ea quae in praefatione promittuntur ad scripta de rebus Homericis philosophica retulit, mireris sane praeter

1) Ζητήματα Ὁμηρικά non fuisse partem septem librorum συμμίκτων Ζητημάτων, quae Suidas affert, sed haec quidem de rebus philosophicis egisse recte Gildersleeve, p. 6, 5, perspexit. Quod omittere nolo, quoniam ipse olim (Progr. Ioann. Hamburg. 1872, p. 1, 1) de ea re erravi. Locis, ubi σύμμικτα commemorantur, a Gildersleeveo indicatis (Procl. ad Plat. Remp. IV, p. 415 ed. Basil.; id. ad Euclid. Elem., prol. II, p. 56, 23 Frdl.) tertius accedit Nemesii περὶ φύσεως ἀνθρώπου cap. 3, p. 60 ed. Plantin.: ὁ Πορφύριος ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ τῶν συμμίκτων Ζητημάτων γράφει κατὰ λέξιν οὕτως· οὐκ ἀπογνωστέον οὖν ἐνδέχεσθαί τινα οὐσίαν παραληφθῆναι εἰς συμπλήρωσιν ἑτέρας οὐσίας κτλ.

ζητήματα etiam commentarium, quem quidem ante illa Porphyrius scripserit (p. 19), constituisse, nisi iis, quae schol. Vict. O 333 affert: Πορφύριος ἐν τῷ καταλόγῳ, eo inductum esse dixeris.

Sed Eustathiana illa ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον[1]) et Victoriana ἐν τῷ καταλόγῳ ad librum περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων neque ad commentarium referenda esse constat (v. Herm. XIV, p. 243); locum autem praefationis utcunque interpretabere — neque enim pro certo existimo dici posse, utrum alios Quaestionum libros non una orationis difficultate (v. praef.: ταυτὶ ....., ἐν οἷς ἀγνοεῖται μὲν πολλὰ τῶν κατὰ τὴν φράσιν), sed gravioribus rebus solvendis occupatos, an philosophicam quandam poetae explanandi rationem Porphyrius innuat —, nulla certe causa adest, cur ad commentarium referas. Parum enim scholiorum Porphyrianorum rationem cum scholiis e commentario aliquo sive transcriptis sive excerptis congruere, optime Gildersleeve, p. 7. 8, docuit; quibus id unum addo, quod plurima id genus scholia quaestionum forma careant e ratione excerpendi explicari (v. e. c. I 383, ad p. 137, 27 sqq.).

Sed adsunt loci veterum scriptorum qui in eam quam dixi sententiam detorqueri possint, quos, quamquam neque Wolffius neque quos ille secutus est attulerunt, silentio praeterire non debemus. Macrobium quidem omitto, cuius verba (in Somn. Scip. I, 3, 17): *si quis forte quaerere velit, cur porta ex ebore ...., instruetur auctore Porphyrio, qui in commentariis suis haec in eundem locum dicit ab Homero sub eadem divisione descriptum,* neminem nisi obiter agentem decipere possunt recteque a Rud. Schmidtio, de Plut. Vit. Homer. Porphyrio vindicanda, p. 19, et Gildersleeveo, p. 6, 4, de libro περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας intellecta esse videntur. Gravior esse videtur Servii (ad Verg. Aen. V, 735) locus, qui in Thilonis et Hageni editione ita constitutus est: .... *secundum philosophos Elysium est insulae fortunatae, quas ait Sallustius inclitas esse Homeri carminibus, quarum descriptionem Porphyrius*[2]) *commentator dicit esse sublatam, secundum theologos circa lunarem circulum, ubi iam aer purior est: unde ait ipse Vergilius* (VI, 641 sqq.) ... Alter locus in Michaelis Pselli allegoriis Homericis est, quas e cod. Paris. 1182 edidit C. N. Sathas, commentaires Byzantins sur Ménandre, Homère etc. (Extrait de l'Annuaire de l'Association pour l'encouragement des ét. gr. en France), Paris. 1876, ubi in quaestione τί ἐστι τὸ Πανδάρου τόξον; haec leguntur (p. 21): Πορφυρίῳ δὲ ἐν τοῖς εἰς

1) Nihil fere ex his verbis concludi posse optime ea verba docent quae Herm. l. c. ex Eust. A, p. 40, 11 attuli: ἐν τοῖς Ἡρακλείτου εἰς τὸν Ὅμηρον.

2) Pii nomen, cui in Praef., p. IX, nonnihil tribueram, e Porphyrii per errorem natum esse, nunc e codicibus NH, qui Prius exhibent, constat.

τὸν Ὅμηρον ἐξηγητικοῖς Φοῖβός ἐστιν ὁ τοξότης, οἷον φαόβιός τις ὤν, ὅπερ ἐστὶ λαμπρότοξος.

Sed ecce contra hunc quidem Ioannes Tzetzes exoritur, homo aetate eius paullo inferior (v. G. Hart, de Tzetzarum nomine, vitis, scriptis, in Fleckeisen. Annal. Suppl. vol. XII, p. 14), clarissime docens, multo latius quam superioribus temporibus, quibus et ipsis inter ἐξηγεῖσθαι et ὑπομνηματίζειν distingui potest, v. ἐξήγησις notionem tum patuisse. In praefatione enim exegesi Iliadis, quam ipse conscripsit, praemissa (p. 746 ed. Bachm.) neminem uno libro τὴν πᾶσαν ἐξήγησιν Ὁμήρου comprehendisse queritur, sed partes tantum eius aggressos esse, ut Aristarchum λέξεις τε καὶ ἱστορίας, alios, ut Porphyrium, τὴν τῶν ἀπόρων λύσιν, alios, ut Heraclitum, allegoriam; καὶ ἕτεροι δὲ πλεῖστοι, pergit, ὥσπερ καὶ Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ..... τῆς Ὁμηρικῆς ἐπεμελήθησαν ἐξηγήσεως καὶ σχεδὸν οἱ πάντες σοφοὶ κτλ. Simul autem apparet, Tzetzae quidem de commentario Porphyrii nihil innotuisse. Quae cum ita sint, nihil profecto Psellus dixit, nisi Porphyrium in aliquo eorum quibus res Homericas tetigisset librorum, quos scriptis eiusdem placita scholae Platonicae docentibus opposuit[1]), de Phoebi nomine egisse; qui liber qualis fuerit quaerere supervacaneum est.[2])

Contra Servii verba Porphyrium commentatorem, carminibus Homeri modo commemoratis, excitantia clamare videntur, ut eorum carminum commentatorem a Servio eum vocari statuamus. Antiquissimo igitur et locupletissimo teste iis, si qui praeter Ζητήματα commentarium in Homerum a Porphyrio scriptum esse dicent, uti licebit. Verum tamen habet illa interpretatio gravissimas dubitationes. Primum enim non potest non animum advertere, quod quae ultimo loco ut theologorum sententia a Servio affertur, vel ipsius Porphyrii est vel ab eo affertur certe loco Stobaei, ecl. I, 41, 61[3]), fausta fortuna servato, quod fragmentum a commentario quam maxime abest, sed simillimum est iis quae e libro περὶ Στυγός idem Stobaeus Porphyriana servavit, quae pro partibus habenda esse dicas libri περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας. Quae cum ita sint, memoriam Porphyrii

---

1) Psell. l. c. p. 30: ἀλλὰ καὶ Πορφύριος πολλαχοῦ χρῆται τῇ τοιαύτῃ προσηγορίᾳ, p. 31: φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐν οἷς τὰς τῶν νοητῶν ἀφορμὰς ὑποτίθεται.

2) Schol. *B (f. 2b) ad A 43: Φοῖβος οἱονεὶ ὁ φαόβιος, τουτέστιν ὁ λαμπρὸν βιὸν ἔχων, ἤγουν τόξον, ὅθεν καὶ φοιβάζω τὸ λαμπρύνω. ἢ ἀπὸ Φοίβης μαμμωνυμικόν, ὡς καὶ Ἡσίοδος, cave e Porphyrio repetas: ex Etym. M. v. Φοῖβος Ἀπόλλων et φοιβάζω petita sunt (cf. etiam Lehrs, Herod. scrpt. tr., app. p. 458).

3) Πάλιν αἰνιττόμενος ὅτι ταῖς τῶν εὐσεβῶς βεβιωκότων ψυχαῖς μετὰ τὴν τελευτὴν οἰκεῖός ἐστι τόπος ὁ περὶ τὴν σελήνην ὑπεδήλωσεν εἰπών· ἀλλά σ' ἐς ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, ἠλύσιον μὲν πεδίον εἰκότως προσειπὼν τὴν τῆς σελήνης ἐπιφάνειαν κτλ.

commentatoris ex ea h. v. notione repetere praestat, quae usque ad Servii aetatem altera illa nobisque usitatiore vulgatior, ne dicam unica, videtur fuisse, ut scilicet idem fere sit quod *scriptor*. Exempla obvia sunt quam plurima apud Tertullianum[1]); quem ne quis temere ita locutum esse existimet, meminerit, v. *commentum*, quod posterioribus temporibus idem significare constet quod nostrum *Commentar*[2]), antea latiore usurpatum fuisse sensu, velut Nonium Marcellum Nigidii Figuli commentarios grammaticos semper fere commenta, ut eundem ipsum Nigidium commentatorem dicere grammaticum (v. M. Hertz, de P. Nig. Fig. studiis atque oper., p. 9). Videtur igitur Porphyrius commentator loco Serviano nihil dicere nisi: Porphyrius qui de Elysio commentatus est s. scripsit. Quae verborum interpretatio alia etiam ratione probabilis fit. Etenim mirum sane videtur, Porphyrium, hominem in Homeri carminibus versatissimum, descriptionem insularum fortunatarum in Homero dixisse inesse, cum apud Hesiodum primum occurrat. Iam cum accedat, *sublatam* illud (de quo vid. Otto Jahn, Phil. XXVI, p. 15) aliter vix posse intellegi nisi ita, ut cum editoribus novissimis *de Orpheo* vel sim. excidisse dicas, vide an paullo supra lacuna constituenda locumque ita scribendo aliquid lucreris: *quas ait Sallustius inclitas esse Homeri carminibus, quarum descriptionem* [*primum Hesiodum habere ignoravit*]. *Porphyrius commentator dicit esse sublatum secundum theologos circa lunarem circulum*, ita ut commentator dicatur qui de Elysio scripsit.

Sed de hac coniectura utcunque statues, tantum constare fatebere, Servii locum idoneum non esse, propter quem commentarium in Homeri carmina Porphyrio tribuamus. Quod autem Ioannes Tortellius Aretinus in praefatione tractatus de orthographia Nicolao V P. M. inscripta (usus sum edit. Veneta 1504) affert: *Porphyrius etiam eximius philosophus in Homerum commentaria edidit, quae usque in haec tempora durant, et in quibus non solum altissimum poetae sensum et vocabula quaequae explanat, sed et minutissimas grammaticae quaestiones absolvit* (fol. 2, col. 4), omni fide caret. Etenim cum gravissimam suspitionem moveant necesse sit quae idem fol. 3, 1 iactat: *Repperi tamen Herodiani fragmenta quaedam de orthographia et eiusdem libros integros quattuor de con-*

1) E. c. adv. Valentin. c. 34: Fenestella annalium commentator, de carne Christi c. 22: Matthaeus fidelissimus evangelii commentator (cf. de resurr. carn. 33), de anim. 46: quanti autem commentatores et affirmatores in hanc rem? Artemon, Antiphon etc.

2) E. c. Commentum Sedulii in Eutychis Artem, Pompeii commentum Artis Donati; apud Priscian. XV, 1, 2: Donatus in commento Aeneidos, ibid. VI, 8, 44: Servius in commento Virgilii.

structione; ex glosulis etiam Aristarchi super Homerum et Hesiodum, quin et ex Porphyrio super Homerum plura annotavimus, de quibus, quantum ad Herodianea attinet, rectissime iudicavit Lentz, praef. p. C, tum res conficitur collatis iis ipsis rebus quas Porphyrio aut Aristarcho se debere profitetur. Omnia futtilissima sunt, ut iure mireris, Osanno, An. Rom., p. 106, de Aristarcheis illis aliquid dubitationis resedisse; paucissima enim exempla quid rei sit demonstrabunt: velut quae v. Halizones (f. 84, 3: .... *populi sunt Paphlagonum; sic quoque dicti teste Aristarcho super V iliados librum, quia undique a mari circumdatur* [sic]*: hoc est ab* υποζωςται *quod est circundari,* αλι *mari*) et v. Schoenos (f. 150, 1: .... *quo nomine dicta fuit civitas una boetiarum* [sic]. *de qua meminit Homerus in I iliados. Et sic quoque teste Aristarcho cognominata a Schoeno patre Atlantis*), ut alios locos taedii plenissimos[1]) omittam, leguntur, verbo paene tenus cum iis congruunt, quae scholia Venet. B ad Ε 39 (Ἁλιζώνων· τῶν Παφλαγόνων, διὰ τὸ ὑπεζῶςθαι τῇ ἁλί . . .) et Β 497 (Cχοῖνον· ἀπὸ Cχοινέως τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης) habent, in quibus qui vel tantulum doctrinae Aristarcheae inesse existimaret, omnibus risui esset. Neque aliter in iis quae pro Porphyrianis Tortellius venditavit res se habet. An vero plus fidei quam illis quae modo attuli tribues iis quae v. Boebeis (f. 47, 4: .... *fuit teste Porphyrio in secundum iliados Homeri palus thessaliae*), v. Brysea (f. 48, 4: .... *civitas fuit laconiae: ut dixit Porphyrius in secundum iliados Homeri librum*), v. Mycenae (f. 110, 2: .... *sic quoque cognominata teste Porphyrio in secundum iliadis Homeri librum a Micena nympha laconica* ....), v. Mygdonus (f. 110, 3: .... *fuit frater Otrei, ac teste Porphyrio super tertium iliados Homeri librum ambo fratres Hecubae, uxoris regis Priami, et Cissei filii* ....) leguntur? Praesertim cum e Didymi quae vocantur scholiis ita translata sint, ut verbum paene verbo respondeat.[2]) Iam vero cum quae Tortellius v. lebes (f. 101, 2) affert: *cum e absque aliqua diphthongo scribitur: et est teste Porphyrio super nonum iliados Homeri librum vas aeneum, in quo res bulliunt*, memoriam revocent eorum, quae schol. *BL (in hoc quidem cod. adscripto Porphyrii nomine) habet, si quidem in hoc scholio quid sit ἄπυρος λέβης quaeritur, eo adduci-

1) Cf. ibid. f. 48, 2 (bos); 96, 2 (iambus); 86, 3 (Hellin, coll. schol. Q κ 2); 108, 1 (Melanthia, coll. schol. l. c.); 130, 1 (Pyrrha, cf. ibid.); 24, 1 (Abantes, coll. schol. min. Β 536); 39, 4 (Arethusa, coll. schol. BHQ ν 408); 123, 3 (Pelasgi, coll. schol. min. Β 681) et similia.

2) Schol. min. Β 712: Βοιβηΐς] λίμνη ἐν Θεςςαλίᾳ, id. Β 583: Βρυςειαί] πόλις τῆς Λακωνικῆς (cf. etiam Eust. p. 295, 11), id. Β 569 Μυκήνας] πόλιν Ἄργους, ἧς ἐβαςίλευεν Ἀγαμέμνων, ἀπὸ Μυκήνης νύμφης Λακωνικῆς (cf. Eust p. 288, 44), id. Γ 186 λαοὺς Ὀτρῆος] Ὀτρεὺς καὶ Μύγδων παραδίδονται ἡμῖν παῖδες Δείμαντος ἀδελφοὶ τῆς Ἑκάβης βαςιλεῖς Φρυγίας.

mur, ut Tortellio codicem Iliadis praesto fuisse statuamus, in quo inter alia scholia minoris momenti etiam Aristarchea (vel ex Aristonico vel e Didymo petita) et Porphyriana scripta fuerint, itaque factum esse, ut sive errore inductus sive quo observatis suis nominum illorum splendore saepius fidem conciliaret, scholia nonnulla vel invito codice iis tribuerit. *Commentarios* certe Porphyrii unquam fuisse non magis inde probatur quam *glosulas* Aristarchi. Sequitur etiam ne ad Paralipomenorum quidem fragmenta augenda — id quod e Maur. Schmidtii, Phil. XI, p. 775, 8, verbis quis concluserit — Tortellianis uti licere.

Iam vero cum Porphyrii praeter operis περὶ τῶν παραλελειμμένων ὀνομάτων fragmenta, quae et ipsa paucissima sunt[1]), e reliquis libris, quod quidem pro certo haberi possit, duo, ad summum tria, scholia in Homeri codicibus excerpta adsint[2]), e Quaestionum autem libro primo quam plurima eo fluxerint, facere non possumus quin statuamus, quaecumque praeterea scholia Πορφυρίου illud vel similia prae se ferant — nisi certae causae adsint contrarium probantes — e reliquis eius operis libris derivata esse. Ergo ante omnia, quaenam nomini illi plurimis scholiis adscripto fides haberi possit, quaerendum est, quod eo minus omitti debet, quod codex antiquissimus, qui idem quaestiones Vaticanas prope omnes et aliarum quaestionum longe maximum numerum habet, Venetus 453,

1) V. Herm. XIV, p. 241. 47. 49, quibus addendum schol. ι 197: γυνὴ Μάρωνος Οἰδέρκη, ὡς Πορφύριος.

2) E libro de Antro Nympharum unum schol. B ν 103 fluxit, e libro περὶ ἀγαλμάτων (vel ex Eusebio, qui P. E. III, 9 ea attulit) schol. *B Α 175. Contra schol. Α 340 et Γ 103 dubitari potest an Gust. Wolffius, p. 120 et p. 20, non recte ex opere περὶ τῆς ἐξ Ὁμήρου ὠφελείας τῶν βασιλέων et e libro περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας repetiverit. Hoc enim scholium, cui neque Porphyrii nomen in ullo codice adiectum est, etsi similitudinem quandam cum fragmento ab Euseb. P. E. IV, 7, 30 servato habet, tamen non ita comparatum est, ut inde derivatum esse dicatur, alterum autem, quod Porphyrii esse cod. Leidensis auctoritate constat, quamquam haud inepte e libro περὶ τῆς ἐξ Ὁμ. ὠφελείας τῶν βασιλέων pendere dicitur, tamen idem non potest memoriam non revocare scholiorum id agentium ut demonstrent, Homerum auctorem quasi exstitisse philosophis, cui placita sua deberent (v. infr. cap. III, 2. 3); quae scholia partim certe e Porphyrii Quaestionibus fluxisse Ζητ. ιε′ docet, cuius initium dignum est, quod cum schol. Α 340 comparetur. Sed de hoc loco ut dubitari posse concedam, utque Gildersleeveo, p. 19, largiar, schol. *B Β 156. 820 e libro περὶ ἀγαλμάτων posse esse derivata, ita causas adesse, cur etiam liber περὶ θείων ὀνομάτων (Suid.) cum eodem Gildersleeveo, p. 20, in scholia transiisse dicatur, nego; neque video, cur schol. Θ 1, quod Porphyrii esse constat, hinc potius quam e Quaestionibus fluxisse credamus. De schol. Α 104, quod R. Schmidt ad γραμματικὰς ἀπορίας retulit, infra (cap. IV) agendi locus erit; e fragmentis a Stobaeo servatis nullum inter scholia recurrit.

uni tantum quaestioni, sed quae in prima statim pagina legatur, nomen illud, id quod videtur certe, praefixum habet[1]).

Quinque igitur codices sunt, qui scholiorum quae continent magno numero Πορφυρίου vel similia praemittunt[2]) — ea enim, quae verbis velut ὁ Πορφύριός φηςιν usa de rebus quas ille attulerit referunt tantum, omitto — Scorialensis Ω, I, 12, Harleianus 5693, Leidensis Vossianus 64, Mosquensis S. Synod. 75, Etonensis. E quibus quae per Tychsenum (Bibl. d. alt. Litt. u. Kunst, VI, Gotting. 1789, p. 135), cuius verba repetivit Miller, catalogue des Manuscrits Grecs de la bibliothèque de l'Escurial, p. 462, de Scorialensi, per Dindorfium (Phil. XVIII, p. 341 sqq. et Schol. Iliad. vol. III, p. VII not.; XI; vol. IV, p. 409 sqq., et compluribus notarum locis) de eodem et de Harleiano, per C. F. Matthaeium (Syntip. fab., p. XIII; p. 81 sqq.) de Mosquensi, per Noehdenum (de Porphyr. scholiis in Homer., diss. Gott. 1797, p. 1. 2; 30 sqq.) de Etonensi innotuerunt, adeo et inter se et cum iis quae Leidensem, quem ipse contuli, habere constat congruunt, ut, cum pro eiusdem archetypi apographis habendi sint, in omnibus conferendis frustra tempus tereretur. Ne vero quis ei rei, quod Leidensis codex, quem unum ex iis quos attulimus nobis inspicere licuit, quattuor fere saeculis Scorialensi recentior[3]) esse videtur, nimium tribuat, testemque hunc in Porphyrianis multo illo sine dubio graviorem neglectum esse queratur, statim id quod postea apparebit monemus: esse Leidensis eiusque similium codicum in ea potissimum re positum momentum, quod quantus Quaestionum cuiusque generis Porphyrianarum praeter Vaticanas numerus in scholiis adsit ex iis intellegatur, qua re nisos etiam plurimas quaestiones illis quidem simillimas, quibus Porphyrii nomen non additum sit, ad eundem auctorem licere referre; tales autem quaestiones nemini adscriptas, cum in omnibus paene codicibus adsint, longe gravissimas et doctissimas in codice Veneto 453

1) Visus mihi certe sum initio quaestionis in summo margine f. 1ª (ad A 3) ab altera manu scriptae ΠΟΡΦ.... legere; Dindorfii errorem, qui locis nonnullis ἀπορία quod codex exhibet pro eodem nomine acceperit, in censura editionis eius, Ind. Phil. IX, p. 616, notavi.

2) Eadem qua hic processimus ratione etiam de v. Πορφυρίου Odysseae scholiis adscripti auctoritate dubitandum non esse demonstrari potest. Quod singillatim persequi longum neque huius loci est.

3) Saeculo XI non inferiorem esse Scorialensem dixit Tychsen, p. 136, adstipulante Millero; Harleianus in Catalogo MS[torum] Harl. *certe saeculo XV antiquior* audit; Mosquensis *scriptus est in charta laevigata sec. ut videtur XIV* (id. Matthaei in accurata codd. Gr. MS. bibliothec. Mosquens. sanctissimae Synodi notitia, Lips. 1805, p. 62: *sec. XV aut XIV exeunte scriptus*); de Etonensis aetate, cui manus recentior Porphyriana addidit (Noehd. p. 30), non constat.

legi, hunc denique neque illos quos modo dixi codices in quaestionum praeter Vaticanas lectionibus constituendis plerumque ducem esse sequendum. Iam vero cum Scorialensis et Harleianus codices quaenam soli scholia, sive ambo sive alteruter, Porphyrio nominatim tribuant, e collectione a Dindorfio, Phil. XVIII, p. 341 sqq., publici iuris facta cum cod. Leidensi comparata efficiatur[1]) — nullum eorum deest huic codici, sed locis nonnullis nomen auctoris omisit, cum aliis sine dubio solus servaverit, illi abiecerint —, in hoc codice, quippe cuius copia tanta Bibliothecae Leidensis Praefecti comitate omnibus facillime pateret, instar omnium quam diligentissime conferendo acquiesci posse facile mihi persuasi; nisi quod ad librum Ω, cuius v. 17 desinit, Mosquensia scholia e Syntipae fabularum editione Matthaeiana attuli. Neque tamen inutile duxi ad libros Γ et Δ Etonensis lectiones e Noehdeni libro conferre, simul quo perspiceretur, quam similes huius generis codices alter alteri sint.

Ad ipsum autem codicem Leidensem quae attinent quoniam in Praefatione, p. VIII, satis exposui, hic repetere supervacaneum est; neque tamen — id quod illic omisi — addere nolo[2]), ad Peirescium, e cuius bibliotheca Vossius accepit, codicem ex oriente pervenisse (v. Gassend., Vit. Peiresc., Hag. Com. 1655, p. 167).

Huic igitur codici cum quaenam sit auctoritas quaeramus in scholiis quae Porphyrio nominatim tribuat, ab iis nobis proficiscendum est, quae etiam in Vaticano cod. leguntur. Quaestionum igitur Vaticanarum maxima pars, ad versus quaeque suos relata aut integra aut in formam redacta breviorem, in eo exstat, atque ita quidem ut plurimis adscriptum sit Πορφυρίου. Etenim si a ζητ. α', κγ', λα' discesseris, quae quoniam de locis Odysseae agunt alterius carminis margini haud ita facile adscribi poterant, XXIX, quae restant, quaestionibus scholia Leidensia XV respondere reperies, quibus praeter tria, quae asterisco apposito notavi, Πορφυρίου adiectum sit. Respondet igitur

1) Ipsi illi collectioni cum codicum nomina Dindorfius non adiecerit, nunc quidem ex iis, quae in Praef. vol. III, p. X. XI attulit, sequitur, eum e codicibus Scorialensi, Leidensi, Harleiano ea petiisse.

2) Alia, quae addere possum, minoris momenti sunt, velut praemissum esse libro A non solum argumentum huius libri, sed etiam Vitas Homeri, quae apud Barnesium IV et III numerentur, tractatum περὶ μέτρου ἡρωικοῦ, ante singulos libros non solum argumentum, sed etiam versum illum res iis expositas indicantem legi, praeter A, ubi versus desit; paucissima quaedam, quae nullius fere momenti sint, a recentiore manu scholiis esse addita; omnia praeter ultimi et trium primorum foliorum scholia lectu esse facillima; in his quidem, partibus marginum evulsis, nonnulla intercidisse; edidisse primum et secundum Iliadis librum sec. hunc codicem Wassenberghium, Franek. 1783.

Ζητήματι		
β′	scholium Leid. f.	177^{a}
γ′		137^{a}
δ′		479^{a}
ε′		180^{b} et 181^{a}
ι′		446^{a}
ιγ′		*184^{b}
ιϛ′		* 89^{a}
ιθ′		*333^{b}
κ′		394^{b}
κα′		414^{b}
κδ′		412^{a}
κη′		228^{b}
λ′		376^{b}
λβ′		401^{a},

atque ita respondent, ut, etsi nonnulla discrepant et modo hic modo illic paullo uberiora sunt, ab utroque codice eandem servatam esse quaestionem negari nequeat.

Accedit quod idem codex scholia nonnulla habet et adscripto et omisso Porphyrii nomine, quae particulas tantum referunt quaestionum Vaticanarum longe illis uberiorum. Ita, ut h. l. schol. Γ 175, ubi in ipso scholio Porphyrius auctor citatur, omittam, pars ζητ. η′ (inde a p. 288, 30) in schol. Leid. f. 439^{a} transiit, altera autem pars (inde a p. 291, 26) in novum scholium transformata est, cui praemissum Πορφυρίου. Item exiguae partes ζητ. ια′ et ιβ′ in scholia Leidensia transierunt: 1) p. 298, 17—20 in f. 131^{b}, 2) p. 300, 8 sqq. in f. 158^{b}, cui Πορφυρίου additum (ut priori scholio in Scorialensi ap. Dind. IV, p. 411, verbo tenus cum Leid. congruente). Dimidiam fere ζητ. κζ′ partem Leid. f. 188^{b}, auctoris nomine adscripto, partem ζητ. κε′ idem f. 412^{b}, omisso eo, exhibet; prior pars ζητ. ιη′ in eodem codice f. 133^{b} legitur, altera ibidem f. 155^{b} (eo quidem loco, de quo ea quaestionis parte agitur), utrique scholio Porphyrii nomen adiectum est.

Quae cum ita sint, cum in eodem codice Leidensi eiusque similibus plurimis locis quaestiones aut scholia occurrant, alia ampliora, breviora alia, eodem modo quo illa quae quaestionibus Vaticanis respondent Πορφυρίου adscripto insignia, nonne per se ipsum patet, quoniam codex Vaticanus primum operis Porphyriani librum servavit, e reliquis eiusdem libris ea fluxisse? Ut locis nonnullis errorem subesse posse, qua de re postea (Cap. IV) agendum erit, concedamus, in universum rem spectanti negari nequit, codicibus, quos illic fidem mereri libri Vaticani auctoritas probet, hic eandem fidem derogari non posse, praesertim cum haud multae quaestiones Vati-

canis tam similes sint, ut propter externam quandam verborum speciem eodem quo illas nomine ornatas esse dicas.

Neque aliae desunt causae, quibus nominis illius tot eorum quos dixi codicum scholiis praemissi auctoritas etiam corroboretur, quae causae cum in ipsorum scholiorum condicione tum in consensu, qui iis et cum aliorum codicum scholiis et cum Eustathio, vel potius cum iis quibus hic usus est codicibus[1]), intercedit, positae sunt. Velut schol. Θ 1 et Α 340 recte in cod. Leid. Porphyrio tribui, ea re probatur, quod ea verba, quibus illud finitur: οὕτω πεπληρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὅμηρος ἡγεῖτο ἅπαντα, eadem fere in fragmento περὶ Στυγός a Stob. ecl. I, 41, 53 servato leguntur; quae autem in altero de Brachmanibus narrantur cum iis quae in libro de abstinentia, IV, 17 extr., afferuntur congruunt. Item quae in schol. Δ 434, quod Porphyrio Leid. et Eton. tribuunt, de v. γάλα λευκόν dicuntur: ὅτι σκιὰν οὐκ ἐπιδέχεται, cum iis consentiunt quae Ζητ. Vat. θ′ habet: ... ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὅ ἐστιν ἄσκιον καὶ διὰ τοῦτο λευκόν, quaeque ad Ν 824 in scholio, quod in Leid. Porphyrii est, leguntur: ᾧ ὅμοιον τὸ ἦ μάλα Ἶρος ἄιρος, ἀπαγγέλλων ὅτε πού τις ἀνώγοι, quamvis pessime tradita sint, non possunt non memoriam revocare eorum, quae in Ζητ. ια′ de Iri nomine explicando habemus: ... πόθεν οὖν Ἶρος καλεῖται; οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι. Fulciuntur denique inter se, quod ad Πορφυρίου illud attinet, scholia Leidensia Ξ 434, Ξ 304, Α 195, Ο 189, quae omnia eum auctorem nuncupant, si quidem quae in primo eorum exstat solutio: καὶ γὰρ τὸ πάντες δύναται λέγειν ἀντὶ τοῦ πλείους, eadem etiam in reliquis occurrit. Idem in schol. Ξ 434 et Θ 1 cadit; quae enim in illo leguntur: καὶ ποταμὸς ὁμωνύμως λέγεται ὅ τε θεὸς καὶ τὸ ῥεῦμα κτλ., iis respondent, quae altero loco inter alia ut eiusdem Porphyrii afferuntur (p. 113, 21; 114, 19).

Accedit, ut supra significavi, aliorum codicum auctoritas. Scholium quod Υ 259 sqq. edidimus recte a cod. Leid. Porphyrio tribui, ea re probatur, quod in codice B loco ab illo diverso (Φ 165) ea quae longissimo illo scholio continentur breviter ita indicantur: ... μέσος ἦν ὁ χρυσός, ὡς Πορφύριος. Idem de schol. Ζ 234 eo confirmatur, quod ad ea, quae p. 97, 1 edidimus, in codice Lips. ad alium quendam locum (Ι 377) recurritur: ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ Γλαύκου ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτους τὰς τοῦ Γλαύκου φρένας ἐποίησεν, ὡς καὶ Πορ-

1) Qui quales fuerint capite IV quaeretur; infuisse in iis, vel in uno certe ex iis, etiam scholia e Paralipomenis petita, Herm. XIV, p. 243 sqq., docui. Usus praeterea est libro de Antro Nympharum (ν, p. 1734 extr., cf. ω, p. 1951, 47), unde etiam ea, quae ad Ψ 170 Porphyriana attulit, fluxerunt, et, qui vix huc pertinet, commentario in Categorias (Γ, p. 387). Sed quae e Quaestionibus Homericis hausit, facile ab his discerni possunt.

φυρίῳ δοκεῖ. Neque omitti debet, quae in scholio Δ 434, quo de supra iam egimus, de verbis Ξάνθον τε ῥέοντα (Z 172) leguntur, ab Eustathio (p. 634, 15) hoc ipso loco neque ad Δ 434 afferri, ita ut appareat, codice eum usum esse ab eo, unde Leid. fluxit, diverso: προσέθηκε δὲ νῦν τὸ ῥέοντα κατὰ Πορφύριον πρὸς διαστολὴν Ξάνθου Λυκιακῆς πόλεως. Idem ex Eust. I, p. 740, 18, cum scholiis N 295 et Ψ 269 in cod. Leid. Porphyrio tributis comparato sequi statim videbimus.

Sed interpellet quispiam, detrahi nonnihil Leidensis reliquorumque id genus codicum in iis quae nominatim huic auctori vindicent auctoritati cum ea re, quod schol. Θ 3 et Π 459, quae ex Heracliti Allegoriis transcripta esse constet, Porphyrio Leid. tribuat, tum eo, quod res nonnullas eidem auctori assignent, quae cum iis, quae eundem statuisse aliunde acceperimus, pugnent. Legi enim in scholiis N 295 et Ψ 269 (quae hoc quidem loco edidimus), in Leid. codice nominatim ad Porphyrium relatis, haec de v. ἀτάλαντος explicando: ὁ ἐξῃρημένος τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον· ὁ δὲ ἐκ τῶν ἀνίσων ἐκβεβηκὼς ἴσος ἂν εἴη· ὁ γὰρ οὐκ ἄνισος οὗτος καὶ ἀτάλαντος, ὁ τὸ ἄνισον τῶν ταλάντων μὴ ἔχων, διὸ καὶ ἴσος, cum in ζητ. Vat. κζ′ (edito Θ 233) multo verius et simplicius explicetur ὁ ἴσος καὶ μὴ ταλαντεύων. Item in schol. Z 15, in cod. Leid. Porphyrii nomine inscripto, versum ζ 305 aliter explicari atque versum ζ 52 ei simillimum in Z 273, quod, cum Leid. auctoris nomen non adiecerit, in Scorialensi certe codice aut Harleiano — quod e Phil. XVIII, p. 344, concluditur — ad eundem referatur. Esse denique non neglegendum[1]), quamquam et schol. Ε 137 (editum ζητ. 33) et schol. N 443 in cod. Leidensi idem auctoris prae se ferant nomen, ibi quidem verba κ 410 πᾶσαι ἅμα σπαίρουσιν afferri, cum secundum alterius scholii praeceptum esse debuerit σκαίρουσιν.

Sed, ut ab hac scholiorum discrepantia incipiamus, loci Z 15 et 273 optime quid rei sit demonstrant. Hic enim quorundam (οἱ δέ, p. 102, 16) de v. ἐπί et aliis locis et in versu ζ 52 sententia indicatur, cum ad v. 15, ipsa illa interpretatione initio scholii refutata, suum de v. ζ 305 iudicium Porphyrius promat (cf. etiam quae ad p. 87, 13 sqq. notavimus). Atque in scholio ad Ψ 269 edito v. ἀτά-

1) In scholio Θ 70 (Dindorfio auctore sec. codices Porph. tribuendo) aliter atque in scholio, quod ad Ω 221 edidi (in Leid. Ψ 259 ad Porph. relato), de versu Θ 73 interpretando agi, consulto omitto. Neutri enim scholio, quippe in quo aut exciderint aut addita sint nonnulla, in omnibus rebus multum fidei tribui potest (v. praeter Roemer., Fleckeis. Ann. 1881, p. 6 sqq., quae ipse ad Ω 221 et in his Prolegg. cap. IV attuli). — De quaestionibus, quas codicibus non iubentibus Porphyrio tribuimus ab aliis quaestionibus in rebus nonnullis, quae et paucissimae neque graves sunt, dissentientibus hic agendi locus non est.

λαντος quae quidem perhibetur origo adeo cum Aristotelis de talenti magnitudine verbis cohaeret, ut, nisi ex iis ipsis petitam esse dicendum est, at accommodata quasi ad ea esse videatur, quibus usus Porphyrius viam quandam et rationem, qua etiam v. ἀτάλαντος explicari posset, indicaverit. Accedit quod scholia illa Porphyrii esse non unius codicis Leidensis, sed etiam Eustathii auctoritate constat, qui non solum ad Ψ, p. 1299, 53, miram illam v. ἀτάλαντος explicandi rationem, sed etiam — cui rei plus tribuendum esse supra (p. 361) vidimus — ad Ι, p. 740, 18, ipsa verba de talenti pretio variante, quae Aristotelis esse accepimus, Porphyrio tribuit: ἰστέον δὲ ὅτι ἀόριστον . . . τὸ τάλαντον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καθὰ καὶ Πορφύριος καὶ ἄλλοι ἀπέδειξαν. Denique ad versus κ 410 legendi rationem quod attinet, loco, dum de aliis rebus agitur, obiter allato vix quicquam tribuendum est, praesertim cum ne constet quidem, utrum ipse Porphyrius an aliquis eorum, qui scholia excerpserunt, e codice aliquo Iliadis σπαίρουσιν forte exhibente eum versum integrum apposuerit.

Neque tamen, si vel maxime quae attuli ea qua dixi ratione inter se conciliari non possent, nimium iis tribuendum foret, quoniam ne principes quidem artis grammaticae homines in rebus levioribus iudicandis semper sibi constitisse certum est.

Graviori codex Leidensis dubitationi obnoxius esse videri potest propter Heraclitea illa perperam ad Porphyrium relata. Sed cum non solum inde, quod in codice Vaticano Quaestiones Homericae ab Heracliti capitibus excipiuntur (v. p. 342), sed etiam ex aliis rationibus, de quibus infra (cap. III, 2. 3) agetur, constet, utriusque auctoris libellos in codicibus fuisse coniunctos, alia autem eodem opera congesta fuisse probari nequeat, sequitur, ut iste quidem error facillime condonari possit, cetera autem, quae praeter Ζητήματα codicis Vaticani in codicibus Leidensi eiusque similibus ut Porphyrii afferantur, nisi certae causae adsint errorem subesse docentes — qua de re cap. IV videndum erit —, e reliquis Quaestionum Homericarum libris petita esse existimanda sint.

Sed ultra progrediendum est. Etenim vel ea res, quod e Vaticanis quaestionibus tres, quas Leidensis integras fere exhibet, Porphyrii nomen ibi omiserunt, vel quod in eodem codice schol. Ε 576, quod et f. 112ᵃ et f. 113ᵃ occurrit, altero tantum loco auctoris nomen in fronte gerit, vel quod e scholiis et Ξ 434 et Ψ 269 ex eodem editis, quae quin ex uno eodemque fonte fluxerint nemo dubitabit, alia Πορφυρίου illud servaverunt alia abiecerunt, vel haec igitur docent, non omnia posita esse posse in auctoris nomine, quippe quod saepe casui deberi appareat, sed videndum esse, an aliquid etiam tribuendum sit ipsi scholiorum formae atque indoli, ita ut, vel libro addicente nullo,

quaestiones in certis quibusdam codicibus servatae ad Porphyrium referendae esse videri debeant.

Inter omnes autem Iliadis codices Venetum 453 (B), quamvis paucissimis locis[1]) Porphyrium nominet, longe plurima Porphyriana habere cum iamdudum inter homines doctos constet, ita ut Lehrs, Arist. p. 220, scholia eius paene omnia ad eum auctorem referre non dubitaverit, nemo tamen adhuc ei rei operam dedit, ut num certis quibusdam finibus scholia illa circumscribi possent quaereret. Quam quaestionem, qua consilio huius editionis vix ulla gravior est, nos aggressuri ita agemus, ut hoc quidem loco rem incohemus, quam infra (cap. IV) denuo suscipiendam ad finem perducemus. Ibi etiam de reliquorum codicum (praeter Leidensem eiusque similes) in scholiis Porphyrianis, quae in omnibus paene adsunt, loco et auctoritate, quippe de quibus explorata demum codicis B fide constare possit iudicium, agendum erit.

Duae igitur cum manus[2]) codici Veneto B, quem ipse aestate anni 1879 Venetiis excussi, scholia appinxerint, utriusque scholiis cum quaestionibus quas Porphyrii esse constat eam intercedere invenies condicionem, ut longe plurima et pleniora eorum alteri manui debeantur, prior manus breviora plerumque habeat quaeque ex altero illo genere excerpta vel rebus hinc illinc petitis aucta esse dicas. Ut enim a Quaestionibus Vaticanis proficiscamur, haec quidem, quae statim afferemus, scholia codicis B ita illis respondent, ut, etsi modo hic liber modo ille sibi peculiaria, aut additis rebus nonnullis aut omissis, habet, dubitari nequeat, quin eadem in utroque codice quaestio ex eodem fonte derivata ad nos pervenerit.

Ζητήματι igitur		respondet schol. *B f.
	β′	113[a]
	γ′	89[a]
	δ′	312[a]
	ε′	114[b]
	ς′	147[a]
	ζ′	257[b]
	θ′	175[b]
	ι′	287[a]
	ια′ } ιβ′ }	85[b]

1) Praeter A 13, a manu recentiore scriptum, A 62. 117. 211, Φ 165, quae omnia prioris manus sunt; de A 3 supra (p. 357, 1) egi.

2) Vide praeter Praef., p. VII, quae in scholiorum Iliadis Dindorfii (vol. III. IV), qui tres manus fuisse perhibet, recensione ibi allata protuli. Ex eadem, quae de ipso codice post ea quae Dindorfius (vol. III, praef.) de eo attulit addenda aut corrigenda sunt, peti possunt.

Ζητήματι ιγ′	respondet schol. *B f.	65[b]
ιε′		3[b]
ις′		60[b]
ιζ′		6[a]
κα′		263[b]
κδ′		261[b]
κε′		261[b]
κς′		21[a]
κη′		144[b]
κθ′		61[a]
λ′		236[b]
λβ′		253[b],

omnia ab altera manu scripta[1]).

Quae cum iis quae codex Leidensis servavit et longe plura sint et ex parte pleniora[2]), ita ut ad codicis Vaticani auctoritatem propius accedant[3]), sunt etiam scholia codicis Veneti in eo acquiescentia, ut aut servatis verbis partes tantum reddant quaestionum Vaticanarum, quae fragmenta dicas, aut res in illis traditas, abiectis quidem plurimis, quae supervacanea esse viderentur, in formam redegerint breviorem vel brevissimam (scholia excerpta). Ac fragmentum quidem

Quaestionis Vat. β′	est schol. *B f.	138[a]
η′		282[a]
ιβ′		101[a]
ιζ′		51[b]
ιη′		86[b]
κζ′		107[b] et 184[b],

e quibus Quaestiones β′, ιβ′, ιζ′ etiam integras[4]) in scholia ab eadem codicis manu altera scripta transiisse supra vidimus; excerptum autem

1) De siglorum B, *B, **B notione vid. Praef. p. VII.

2) Quaestiones Vat. ς′, ζ′, θ′, ιε′, ιζ′, κς′, κθ′ in Leid. non transierunt; ια′, ιβ′, κε′ Venetus prope integras, Leid. in formam breviorem redactas habet.

3) Esse ubi plura Venetus quam Vatic. servaverit (velut Ζητ. ε′, ubi Leid. eadem quae Vat. abiecit), ea quae supra, p. 346, attulimus reputantibus mirum non videbitur.

4) Quod ex iisdem Ζητ. β′ et ιζ′ etiam scholia excerpta in B adsunt, documento est, scholia variis temporibus multifariam transformata in hoc codice (ut in multis aliis) coniuncta esse (cf. cap. IV).

e Quaestione Vat. β′ est schol.	B	f.	138[a]
ζ′	B	f.	257[b] (bis)
η′	B	f.	211[b]
ιγ′	*B	f.	45[a] et
	*B	f.	178[b]
ις′	B	f.	216[b]
ιζ′	B	f.	5[a]
ιη′	B	f.	99[b].

In his quoque, ut in iis, quas integras exhibet, quaestionibus plura quam Leidensis codex Venetus servavit, si quidem et quae e ζητ. β′, ιζ′, κζ′ (alterum certe, quod f. 184[b] legitur) habet fragmenta, et scholia excerpta, quae f. 5[a], 178[b], 216[b] leguntur, in Leidensi desiderantur; contra e ζητ. η′ et ιη′ hic codex scholia excerpta habet propius quam scholia Veneta ad ipsius ζητήματος verba accedentia.

Iam cum accedat quod sunt etiam scholia Veneta et utriusque quidem manus, quae neque pro fragmentis neque excerptis quaestionum Vaticanarum haberi possint, sed alteram potius earum recensionem exhibeant — B Α 250 comparatum cum ζητ. ιδ′, cui schol. Lp et Vict. ibid. fere respondent; B Γ 100 comp. cum ζητ. κ′, cum quo schol. L ibid. congruit; **B Γ 376 (edit. Η 298) comp. c. ζητ. κβ′ —, apparet, e Quaestionum Homericarum libro primo, quem cod. Vat. unicum servavit, quam plurimas integras, plures adeo quam codicem Leidensem, decurtatas etiam, excerptas, mutatas haud paucas Venetum B, atque ita quidem, ut optimae quaeque alteri manui debeantur, exhibere.

Idem in scholia e reliquis eius operis libris petita, de quibus codicis Leidensis similiumque auctoritate constat, cadit. Quae enim hic adiecto Porphyrii nomine leguntur, paucissimis quibusdam exceptis, eadem in codice Veneto, et ab altera quidem manu scripta exstant, qua ipsa re, quoniam eadem manus Quaestiones libri primi paene omnes ei codici adscripsit, Πορφυρίου illi in ceteris codicibus totiens occurrentis haud spernendum invicem momentum accessit. Sed egregie falleretur, si quis existimaret, scholia codicis Veneti a priore manu scripta, quoniam duo tantum in codicibus Leidensi et similibus ita transierint, ut Porphyrium auctorem profiteantur (Α 526. Ι 186), Porphyrianis aut omnino aut maiore ex parte carere. Ut enim nomen Porphyrii utroque loco errori deberi largiamur, praesertim cum prius certe scholium ab usitata quaestionum ratione mirum quantum discrepet, tamen aliter se rem habere, cum scholia e quaestionibus Vaticanis excerpta (v. supra) a priore manu scripta doceant — ut omittam quattuor scholia ipsum Porphyrium nominatim afferentia (v. p. 363, 1) —, tum de satis amplo scholiorum e reliquis Porphyriani operis libris petitorum numero concludendo efficitur. Velut eadem quaestio, quam ad Β 2 (p. 22, 17 sqq.) schol. *B habet

— Porphyrii esse codicis Leid. auctoritate constat —, verbis paullulum mutatis etiam inter scholia B legitur, ita ut ex eodem eam opere derivatam esse negari nequeat. Eodem modo indidem petita esse non solum scholia a manu priore ad Β 183, Γ 396, Ζ 172 (edit. ad Δ 434), Θ 327 (edit. ad v. 323), Κ 561, Ξ 304, Φ 365 (ad v. 343 sqq.), Ψ 269 relata, quibus quaestiones continentur, sed etiam quae eadem ad Α 211. 424 (ed. ad Ξ 304), Β 848 (ad v. 844 sqq.), Γ 328 (ad v. 330), Θ 1. 40, Ι 383. 447 (ad v. 453), Ν 443, Ο 128 adscripsit scholia quaestionis forma carentia Porphyrii esse evincitur. Est etiam, ubi scholium, quod in Leidensi codice (vel in sim.) ei auctori vindicatur, cum idem in codice B scriptum non adsit, simillimum tamen sit scholio a priore huic manu adscriptum, quod quin ex eodem fonte repetendum sit nemo dubitabit: Δ 109 (edit. ad v. 105), Ζ 164. 65 (ubi pars tantum scholii Leid. in schol. *B adest), Ζ 433, Ι 591, Ο 189. Sunt denique haud pauci loci, quibus praeter quaestionem a manu altera scriptam, quae codicum Leidensis ceterorumque auctoritate Porphyrio tribuenda est, similis quaestio adest a priore manu exarata, atque ita quidem, ut ex altera recensione[1]) petita esse videatur, quae iis, quae in altera leguntur, alia addiderit, alia omiserit. Ita — ut utri plus tribuendum sit hoc loco omittamus — de scholiis Α 340, Β 844 (p. 50, 11), Γ 365 sqq.; 379. 80, Δ 297. 491, Ε 576. 778 (scholium *B Porphyrii esse e schol. Leidensi ei praemisso sequitur), Η 9, Ι 453. 682, Κ 194. 447, Λ 636, Ξ 434, Φ 363 (collato schol. *B Β 423) iudicandum videtur.

Sed sunt etiam aliae rationes, quibus, atque ita quidem ut minime verendum sit, ne in crimen temeritatis incurramus, scholia quaedam utriusque manus ad eundem Porphyrium auctorem referre possimus. Ut enim scholia ex iis quae Leidensis cet. huic tribuunt excerpta, de quorum origine nemo dubitabit, omittam, idem e. c. de schol. *B Β 73. 305—29, Ζ 116, Θ 53. 54 inde sequitur, quod breviora scholia sine ullo dubio inde excerpta a cod. Leid. cet. Porphyrio nominatim asseruntur. Quod si recte concluditur, etiam concedendum est, scholia manus prioris ex iis quae Β 305—29 et Ζ 116 edidimus excerpta (p. 33. 90) pro Porphyrianis habenda esse. Simile est, quod schol. B Β 265 (p. 32, 1) Porphyrii esse ea re evincitur, quod scholio *B multo quidem breviori, quod sine ullo dubio inter excerpta referendum est, in codice Leidensi Πορφυρίου praemittitur; atqui si schol. illud Β 265 a manu priore scriptum recte illi auctori vindicatur, veri sane simillimum est, etiam scholii manus alterius longe illo uberioris ad Β 272 adscripti (p. 30, 24), cuius illud alteram

1) Plura de hac re in capite IV dicentur, ubi etiam demonstrabitur, scholia Porphyriana ab altera manu scripta locis nonnullis duas recensiones prodere.

recensionem esse dixeris (cf. maxime p. 32, 8 cum p. 31, 28), eandem esse originem. Quod si concesseris, concedendum quoque est, scholium manus prioris ad Β 272 relatum (edit. ad p. 30, 24), quippe quod e longiore illo excerptum sit, inter Porphyriana referendum esse. Vel, ut alia exempla afferamus, si recte coniecimus, scholium Ε 741 (*BL), cui Leid. Πορφυρίου praemittit, ex eodem atque schol. Β 447 (*B) fonte derivatum esse, per se patet, huic quoque idem nomen deberi; cui simile est, quod quaestionum ad Α 420 servatarum a breviore, quae non solum inter scholia *B et Lp, sed etiam Leid. legitur, ubi Πορφυρίου audit, ad alteram multo ea meliorem et uberiorem, quam L omisit, *B et Lp servaverunt, idem nomen sine dubio transferri potest. Quod si recte se habet, per se patet, etiam scholium a priore codicis Veneti manu ad Β 426 adscriptum, quippe quod ex altero scholio *B Α 420 excerptum sit, inter Porphyriana referendum esse.

Iam vero cum ad varias quas attuli rationes, quas ad confirmandas plura etiam exempla afferre poteram, accedat, quod alia quaedam scholia codicis Veneti e Porphyrio fluxisse etiam codicum nonnullorum praeter Leidensem eiusque similes auctoritate probatur[1]), apparet, scholiorum id genus segetem longe uberrimam in eo codice inesse; nemo enim dubitabit, quin praeter ea, de quorum origine — id quod haud raro casui debetur — certis argumentis constet, multa etiam in eo insint, quae ex eodem illo Quaestionum opere derivata esse suspicari in promptu sit; praesertim cum mirum foret, e Quaestionibus Vaticanis multa codicem habere, quae nullus praeterea codex servavit, e reliquis Quaestionum libris ea tantum quae etiam Leidensis ceterique codices scholia habent petivisse. Sed rem ita se habere in singulis scholiis demonstrare difficillimum. Aliquid certe coniectura assequi poterimus, velut Α 1 Porphyrii esse propter verba p. 1, 6—8 in scholio Μ 127, de cuius origine e Leid. constat, recurrentia, Ξ 1 eodem modo propter Λ 623 (p. 167, 18; 168, 17), Ρ 125 propter Κ 561 (cf. maxime p. 160, 22 sqq. cum p. 217, 22), Γ 457 propter Γ 276 ei simillimum, Θ 5 eandem ob causam propter Α 524. Quid, cum per se veri simile sit, ζήτημα Κ 252 exquisitissima doctrina refertum Porphyrio deberi, ita ut primum locum tenuerit

1) Velut B Ν 643 (edit. p. 84. 85) propter schol Lp Β 184 (edit. ad p. 85, 7): ἕτερός ἐστιν οὗτος παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονος, ὡς Πορφύριος, ubi accedit, quod schol. *B Ε 576 de eadem re agens eidem nominatim a cod. L tribuitur (sequitur igitur, etiam schol. B Β 517, edit. ad p. 85, 3, e Porphyrio derivatum esse). Eandem originem esse scholiorum B Ζ 168 (infr. text.), Κ 49 (ad Κ 47), Κ 151, e scholiis Lp ibi appositis sequitur, scholiorum B Θ 66 et Λ 84 (edit. ad p. 111, 6 sqq.) e verbis Eustathii (cf. spr. p. 360) ibi allatis: ἱερὸν δὲ ἦμαρ κατὰ μὲν Πορφύριον κτλ.

libri alicuius Quaestionum eius Homericarum, cuius praefatio fausta fortuna ei adhaeserit, nonne vel ea re haec sententia probatur, quod de locis B 649 et τ 174 simillime in eo agitur (p. 148, 26 sqq.) atque in quaestione servato auctoris nomine ad B 649 adscripta (p. 49, 10)?

At finis esto; quid enim iuvat res cumulare, quae, etsi sagaciter dicta esse videri possint, persuadendi tamen vi carebunt. Accedit quod, si vel maximum quaestionum numerum codicis B (ut in hoc, ut uberrimo fonte, nunc quidem subsistamus), et ab utraque quidem manu scriptarum, etiam aliis codicibus non addicentibus, Porphyrii esse concedes, parum sane, ut iudicium de singulis constet, profecimus, nisi unicum esse fontem quaestionum in codicibus nostris obviarum Porphyrii Ζητήματα Ὁμηρικά docuerimus. Quam quaestionem tertio, quod sequitur, capite instituturi fieri non potest quin paullo altius repetamus.

Caput tertium.

De quaestionum Homericarum lyticis post ea, quae Lehrs, Arist. p. 199 sqq., de universo hoc genere egregie contulit, agere cum difficillimum tum supervacaneum foret, nisi rem quandam nobis gravissimam, quam pro consilio libri sui omittere potuit, brevissime tetigisset vir doctissimus. Etenim cum quae ad ipsos quaestionum illarum auctores pertinent optime congesserit, frustra apud eum quaesiveris, quorumnam id genus librorum quaestiones, quot, qua ratione quibusve intercedentibus in scholia utriusque carminis, Eustathii παρεκβολάς, alios libros in poeta explicando occupatos (velut Apollonii aliorumque lexica) transierint. Quam quaestionem nos aggressuri, quo facilius res vastissima secerni et perspici possit, ita agemus, ut, quo ipse Lehrs viam monstravit, quattuor hominum doctorum, qui ei studio operam impenderint, classes statuamus, quamvis concedendum sit, non ita certos posse constitui fines, quin quem uni classi adscripserimus idem habere possit, cur ad alteram quandam pertinere videatur. Id quod maxime in secundam classem tertiamque cadere apparebit.

Primum igitur a ceterorum numero ut infimus ordo ii secernuntor, qui ingenii acuminisque exercendi ostentandive aut vanae gloriolae captandae causa in Museis vel aulis principum quaestiones saepissime futtilissimas et inanes proponere et, ut videbantur sibi quidem, solvere solebant aut talia litteris mandaverunt, de quibus optime Lehrs, p. 210 sqq. Longe melius de eorum iudicandum est consilio, qui iis locis, quibus alii — philosophi maxime, sophistae, rhetores —

offensi poetam vituperaverant, opem ferre voluerunt; qui si vel maxime supervacanea, ne dicam prava, saepe protulerunt, omitti non debet, multo facilius esse eos, qui dicta et facta deorum et fortium priscorum temporum virorum ad vitae cottidianae usum ac normam exegerint, ridicule agere sentire quam certis rationibus breviter expositis refellere; praesertim cum horum quidem lyticorum haud pauci Aristarcho multis annis superiores fuerint, quibus temporibus crisis veterum poetarum ab eo, quo per hunc pervenit, fastigio mirum quantum distabat. Horum igitur secundam constituo classem; tertiam autem, haud ita facile ab hac dirimendam, eorum volo esse, qui, cum aut philosophorum dogmata secuti aut e diligenti rerum verborumque pervestigatione profecti in locis nonnullis offendissent, ipsi earum difficultatum solutiones quaesiverunt, quam rem subinde infeliciter iis quoque cessisse nemo mirabitur. Quarta denique eorum classis est, qui, cum poetam contra Alexandrinorum athetеses male pii defendebant, non minus ei inferebant damni quam acerrimorum eius obtrectatorum perversitas.

1.

A prima igitur quaestionum Homericarum classe ordientibus distinguendum est inter ipsos talium solutionum auctores, e quibus nonnullos etiam aliorum poetarum difficultatibus amovendis operam dedisse ipsi operum eorum tituli demonstrant, interque eos, qui ea quae alii id genus invenerant, additis, ut conicere quidem par est, saepe suo Marte nonnullis, operibus collectaneis comprehenderunt. Utriusque generis paucissima et in scholiis et in Eustathii commentario certa deprehendi vestigia videbimus.

Sosibii igitur, τοῦ θαυμαcίου λυτικοῦ, ridiculi capitis, a Ptolemaeo Philadelpho festive illusi (Athen. XI, p. 495 F), nugas in scholia cet. transiisse probari non potest[1]); solutio enim loci Λ 636. 37, quam Asclepiades Myrleanus ap. Athen. l. c. p. 493 C, ei tribuit, in scholio Porphyriano (p. 168, 18) non Sosibii, sed Aristotelis (de quo v. infr.) esse dicitur. Soteridas autem (Suid. h. v.), Pamphilae sive pater (ita quidem Daub, Mus. Rh. XXXV, p. 58 sqq.) sive maritus, et Diogenes Tarsensis (Diog. L. VI, 81) quae scripsere — hic quidem περὶ ποιητικῶν ζητημάτων scripsit, quae solvere instituit (ἃ λύειν ἐπιχειρεῖ), ille ζητήcεων Ὁμηρικῶν auctor exstitit, quae ne constat quidem utrum huic classi (quod de Soterida suspi-

1) Scripsisse Sosibium librum quendam Ζητήματα Ὁμηρικά vel sim. inscriptum Asclepiad. Myrl. l. c. docet: C. δὲ ὁ λυτικὸc, προθεὶc τὰ ἔπη· ἄλλοc μὲν μογέων κτλ., γράφει κατὰ λέξιν. Quem librum qui περὶ Ὁμήρου dictum fuisse voluit Mueller, F. H. G. II, p. 628, ea re inductus esse videtur, quod περὶ Ἀλκμᾶνοc eundem Sosibium scripsisse ex Athenaeo constat.

ceris sane) an alii accensenda sint —, ad unum omnia interciderunt; quae enim in schol. A Δ 412 de τέττα vocabulo, addito in fine οὕτω Cωτηρᾶc (*fort.* Cωτηρίδαc Dind.) leguntur, num ad hominem illum Pamphilae propinquum referri possint incertissimum est.

Duos tantum huius generis λυτικοὺc afferre possum, quorum solutiones quantivis pretii in scholia nominatim transierint, Dionysium quendam, mihi non magis quam Lehrsio (p. 223) cognitum, quem huc pertinere res ipsa ex eo allata clamat, et Satyrum. Hic quidem secundum Ptolemaeum Hephaestionem ap. Photium, bibl. p. 151 β 21, Ἀριcτάρχου γνώριμοc, Ζῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ. Quorum verborum quamvis exiguam esse auctoritatem recte Lehrs docuerit, qu. ep. p. 19 sqq., illud certe virtutem eam, si qua est, hominis aliquatenus probare potest, quod unico loco, quo sententia eius profertur — mirum profecto Aristarchi γνώριμον non saepius citari! —, schol. Ξ 216 (*BL), difficultatem, quae esse videbatur, διὰ τί τὰ ἐρωτικὰ ἐν ἱμάντι φηcὶν Ὅμηροc κατεcτίχθαι; ita solvisse dicitur, ut haud inficete „ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶcιν οἱ ἐρῶντεc" diceret. Dionysium autem scholia A et L ad B 308 adscripta (edit. p. 36, 22; 37, 1) de nomine draconis Aulidensis in quinto libro τῶν ἀπόρων agentem a Porphyrio ἐν τοῖc ζητήμαcιν allatum fuisse perhibent.

At licet nomina plura non suppetant, plurimas id genus quaestiones in scholia Homerica transiisse, schol. I 682 (p. 141, 17), quod cod. Leidensis Porphyrio assignat, docet, de collectione quadam solutionum ab aliis propositarum haec referens: ἐν τῷ Μουcείῳ τῷ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν νόμοc ἦν προβάλλεcθαι ζητήματα[1]) καὶ τὰc γενομέναc λύcειc ἀναγράφεcθαι· προεβλήθη οὖν πῶc κτλ. Vix enim potest statui, unum id scholium a Porphyrio inde fuisse derivatum, praesertim cum, nisi omnia fallunt, verba ipsi quaestioni praemissa, e praefatione libri cuiusdam Quaestionum eius Homericarum petita sint (cf. praeter initium ζητ. Vat. α′ schol. K 252, de quo infra agetur). Quod si verum est, dubitari nequit, quin eodem Porphyrio intercedente multo plura ex illa Musei Alexandrini collectione — vellem quidem nihil eorum esset hoc scholio ineptius — ad nos pervenerint. Neque vereor, ut in uno exemplo subsistam, schol. Ξ 216, de quo modo egimus, inde repetere. Quid, quod ita demum verba, a quibus schol. A P 608 incipit: λίαν τούτων πέπλεκται ὁ λόγοc, καὶ ἔcτι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων, quae nemo, quod sciam, adhuc explicare aggressus est, intelleguntur. Apparet enim τὰ ἔξω περιφερόμενα ζητήματα aliter vix posse accipi,

---

1) Cf. Spartian., Hadr. 20: *Apud Alexandriam in Museo multas quaestiones professoribus proposuit et propositas ipse dissolvit.*

nisi ita, ut aliis quaestionibus non singillatim traditis sed uno quasi corpore quodam complexis opponantur. Iam vero cum — qua de re capite IV agetur — in codice Veneto A magnus numerus quaestionum e Porphyrio petitarum insit, omnia eo ducunt, ut hoc quoque scholium eidem tribuamus, cuius originem ab aliis nonnihil discrepantem non dissimulaverit. Quamquam enim aliis etiam quaestionum collectionibus praeter Alexandrinorum eam, de qua hic agimus, usus est, reliquae, de quibus postea agendum erit, de aliis rebus egerunt, ita ut ζήτημα illud ἔξω περιφερόμενον cum hac quidem potissimum componere in promptu sit.

Sed dignum est, quod attendatur, non solas Homericas quaestiones in opere illo e Museo Alexandrino derivato infuisse, si quidem Porphyrii verba νόμος ἦν προβάλλεσθαι ζητήματα — non addidit Ὁμηρικά — καὶ τὰς γενομένας λύσεις ἀναγράφεσθαι, premere licet; ita ut vel hinc eo ducamur, ut num ex aliis variarum quaestionum collectionibus, quarum maximum fuisse constat numerum, res ad Homerum pertinentes, quas in plerisque fuisse pertractatas consentaneum est, excerptae in scholiis cet. lateant quaeramus.

Ex Heraclidis igitur Pontici minoris Λέσχαις versibus conscriptis hendecasyllabis (de quibus optime Meineke, Anal. Al. p. 377 sqq., egit) eorumve scholiis (Mein., p. 380) nihil per scholia Homerica cet. ad nostra tempora propagatum videtur esse, cum et eae, quae adiecto Heraclidis nomine ibi leguntur solutiones, ad philosophum Peripateticum aetate eo superiorem (v. infr.) referendae sint, et quae apud Eustathium plurimis locis occurrunt Heraclidea, quibus similitudinem quandam intercedere fatendum est cum quaestionibus grammaticis in Λέσχαις propositis (v. Mein., p. 380), Milesii s. Alexandrini, ut recte Osann, qu. Hom. IV, p. 11 sqq., docuit, esse statuendum sit.

Multo largiorem disputandi materiam Plutarchi Chaeronensis Συμποσιακῶν Προβλημάτων βιβλία θ′ offerunt, opus nunc quidem mendis foedissimis scatens (cf. R. Volkmann, observat. miscell., progr. Iavor. 1872, p. 2 sqq.), id quod inde factum esse dicas, quod antiquis temporibus a plurimis pertractatum, exscriptum, fortasse etiam locis nonnullis excerptum[1]) fuerit: constat certe a Gellio, Macrobio, Sopatro (Phot. bibl. cod. 161) libris compilandis adhibitum, ab Eustathio autem haud pauca inde petita παρεκβολαῖς inserta esse. Quo magis quaerendum est, num etiam inter quaestiones a scholiis Iliadis et Odysseae servatas, praesertim cum nonnullae earum de iis-

1) V. Volkmann l. c.; qui si verum vidit, qua de re mihi non constat, ad universum tamen librum id quod concludendo effecit transferre profecto non licet.

dem fere rebus agant, sint quae inde fluxerint. Quaeritur enim apud Plutarchum de his quidem rebus ad Homerum pertinentibus: 1) I, 9, cur Nausicaa non marina, sed fluviali aqua sordidas luat vestes (ζ 85 sqq.), 2) V, 4, cur Achilles ζωρότερον pocula misceri iubeat (I 203), 3) V, 8, cur μηλέαι ἀγλαόκαρποι dicantur (η 115), 4) V, 10, cur ἁλὸς θείοιο dixerit poeta (I 214), 5) VI, 9, cur, cum tot liquida apud eum commemorentur, in oleo potissimum adiectivo ὑγρόν utatur (Δ 434), 6) VIII, 6, 4, δεῖπνον et ἄριστον unde dicta fuerint, 7) IX, 4, Veneris utra manus ab Diomede vulnerata fuerit (Ε 335), 8) IX, 13, Paris, qui, si a Menelao certamine singulari victus esset, se Helenam opesque redditurum promisisset, postquam victus quidem esset sed non caesus, rectene Agamemnon Troianos foedere stare iusserit an iustam Troiani excusationem habuerint (Γ 69 sqq.).

Quarum quaestionum primae[1]) et tertiae nullum in scholiis vestigium adest, neque ullo modo cum carminum illorum explicandorum ratione cohaesisse videntur; recte enim quae in priore (cap. 2) Aristotelica leguntur a Val. Roseo, Ar. ps. p. 225, ad fragmenta Problematum physicorum (fr. 209 edit. Acad. Boruss.) relata sunt. Neque septimae quaestionis in scholiis certa vestigia occurrunt, quamquam non neglectam fuisse quaestionem, cur manus potissimum deae vulneretur, quaestiunculae brevissimae, quas p. 81, 12 sqq. edidimus, docent. Quod autem Eustathius, Ε, p. 568, 4, eodem quo Plutarchus modo e versu 424 effecit, dextram deae manum vulnerari, non liquet, utrum melioribus scholiis quam quae in foliis codicis Veneti B 68 et 69 (versus Ε 259—355 continentibus) nunc quidem leguntur[2]) debeatur, an ex ipso Plutarcho, quem aliis locis[3]) nominatim ille affert, fluxerit. E quinque igitur quae restant quaestionibus Plutarcheis secundae, quintae, sextae similia sunt scholia iis de quibus illae agunt locis in codicibus addito Porphyrii nomine adscripta, reliquis (quartae et octavae) scholia, de quorum origine testimonia non adsunt. Illae igitur cum a Porphyrio e Plutarchi opere haustae denuo pertractari potuerint, in his multo gravior oritur quaestio, utrum ex ipso Plutarcho an aliunde in scholia pervenerint.

Quibus in rebus diiudicandis primum quidem id monendum est, non nimium esse tribuendum similitudini cuidam, quippe quae in ipsis rebus, de quibus agitur, posita sit, si quidem ipse Plutarchus inter alia, quae necessario inesse deberent in quaestionibus convivalibus, posuit γνώριμα εἶναι δεῖν τὰ προβλήματα (I, 1, 5). Accedant potius, ut unum ex altero pendere probetur, graviora argumenta necesse est;

---

1) Usus ea est Macrob. Sat. VII, 13.
2) Cf. Hiller, Fleckeis. Ann. XCVII, p. 803.
3) Γ, p. 415, 32; I, p. 748 extr.; p. 757, 36.

quae tantum abest ut adsint, ut contrarium effici possit. Velut in quinta quaestione quae apud Plutarchum ad verba ὑγρὸν ἔλαιον explicanda leguntur: μέγιϲτον δ' αὐτοῦ τῆϲ ὑγρότητοϲ ἡ ἐπὶ πλεῖϲτον ἐξ ὀλιγίϲτου διανομὴ καὶ χύϲιϲ· οὔτε γὰρ μέλιτοϲ οὔτε ὕδατοϲ οὔτ' ἄλλου τινὸϲ ὑγροῦ βραχὺϲ οὕτωϲ ὄγκοϲ ⟨coni. Wytt.⟩ ἐπίδοϲιν λαμβάνει τοιαύτην, ἀλλ' εὐθὺϲ ἐπιλείπει καὶ ἀναλίϲκεται διὰ ξηρότητα, τὸ δ' ἔλαιον ὅλκιμον πανταχῇ καὶ μαλακὸν κτλ., simillima quidem sunt iis quae Porphyrius habet (p. 75, 24): ὑγρὸν δὲ τὸ ἔλαιον, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὑγρὰ ἐκχυθέντα εἰ καὶ παραυτίκα δευθέντα μαλακύνει, ἀλλ' οὖν ταχέωϲ ξηραίνεται κτλ., τὸ ἔλαιον δὲ ἐπὶ πολὺ διαμένει καὶ ἀνυγραίνει τὸ δεξάμενον κτλ., sed multum interest inter utriusque propositum: Plutarchus enim cum ab ea re proficiscatur, poetam reliqua humida τοῖϲ ἰδίοιϲ ἐπιθέτοιϲ ornasse, τὸ γάλα λευκόν, τὸ μέλι χλωρόν, τὸν οἶνον ἐρυθρόν vocitantem, unum autem oleum ὑγρὸν dixisse ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πᾶϲι ϲυμβεβηκότοϲ, alter ipsum illud γάλα λευκόν non minus quam ὑγρὸν ἔλαιον aliaque id genus nonnulla contra quorundam vituperia sibi defendenda esse existimavit. Similiores Porphyrianis sunt quaestiones Plutarchi secunda et sexta, sed priore loco, quo Achilles quod ζωρότερον legatis pocula misceri iusserit defenditur, solutionem ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι νύξ, unus Porphyrius, duas alias, ζωρὸν = εὔκρατον et ζωρὸν = παλαιὸϲ οἶνοϲ, unus Plutarchus habet; altero autem loco, ubi de verborum δεῖπνον et ἄριϲτον notione agitur, de una re a Porphyrio allata, quam vel maxime memorabilem dixeris, δεῖπνον nimirum (loco quidem Θ 53. 54) etiam τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτιϲμα vocari, apud Plutarchum ne verbum quidem.

Res contra ita se habet, ut Porphyrium et Plutarchum eodem fonte usos esse[1]) dicendum sit. Quem, quod ad locum I 203 attinet a Zoilo iam vituperatum, ab Aristotele (poet. 25) defensum, infra, ubi de solutionibus e Peripateticorum schola profectis disputabimus, certis finibus circumscribemus et ab utroque adhibitum esse aliis etiam argumentis docebimus[2]). Ad v. ὑγρὸν ἔλαιον explicanda quae uterque attulit unde pendeant non constat[3]); sed de eorum quae de v. δεῖπνον et ἄριϲτον ab utroque traduntur origine ex Athenaeo, I, 19, p. 11 B sqq., coniecturam facere licet. Athenaei enim l. c. non solum capita 15—18 sed etiam ex iis quae sequuntur nonnulla e Dioscuridis opere περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὅμηρον βίου sec.

1) Iis quae schol. A Ψ 281 (simil. Ζ 79) de olei epitheto illo affert, partim ad Porphyrii propius quam ad Plutarchi locum accedentibus partim cum neutro congruentibus, nihil lucramur.

2) Ex eodem etiam iudicium de Paride uxoris concubitum interdiu appetente a Plutarcho obiter (III, 6, 4) latum fluxit, quod quaestione Γ 441 a codicibus Porphyrio assignata cum libelli de audiendis poetis cap. 3 comparata infra efficietur.

Athenaei epitomatorem[1]) vel περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ νόμων sec. Suidam (v. Ὅμηρος) inscripto excerpta esse[2]), rectissime Car. Mueller significavit (FHG II, p. 196), quem neque illud fugit, in iis quae ipse edidit (cap. 15—18) nonnulla esse, quae de suo addiderit Athenaeus. Idem vero in cap. 19 cadit, quamvis haud ita facile sit, quaenam aliunde illata sint certo definire; sed ea certe quae ex Antiphane, Aristomene, Philemone afferuntur reliquis extrinsecus addita esse omnes semel moniti concedent. Quod si, neglecta, num etiam alia aliunde petita Dioscurideis adhaeserint, quaestione, prima et postrema loci Athenaei verba cum Plutarcho et Porphyrio contuleris, mirum cum utroque reperies consensum.[3]) Etenim Porphyrianum illud, δεῖπνον etiam τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτισμα vocari, a Plutarcho neglectum, extremo capite Athenaei (p. 11 E) occurrit: μήποτε δὲ καὶ συνωνυμεῖ τὸ ἄριστον (sc. ea qua Homerus eo uti solet notione) τῷ δείπνῳ· ἐπὶ γὰρ τῆς πρωινῆς που τροφῆς ἔφη οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο (Θ 53. 54)· μετὰ γὰρ τὴν ἀνατολὴν εὐθὺς δειπνοποιησάμενοι προέρχονται εἰς τὴν μάχην, item ea quae, cum Plutarchus habeat de v. ἀκρατισμός origine, Porphyrius neglexit, apud Athenaeum exstant. Sed loci digni sunt, quos integros adscribamus:

Athen. I, 19:	Plut. Q. C. VIII, 6, 4:
ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο ἥρωες παρ' Ὁμήρῳ πρῶτον μὲν τῷ καλουμένῳ ἀκρατίσματι, ὃ λέγει ἄριστον· οὗ ἅπαξ μέμνηται ἐν Ὀδυσσείᾳ· Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς ἐντύνοντ' ἄριστον κειαμένω πῦρ, καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι· ἐσσυμένως	φασὶ γὰρ ... ἐργατικοὺς ἅμα καὶ σώφρονας ὄντας ἕωθεν ἐσθίειν ἄρτον ἐν ἀκράτῳ καὶ μηθὲν ἄλλο· διὰ τοῦτο μὲν ἀκράτισμα καλεῖν, διὰ τὸν ἄκρατον ...... καὶ τὸ μὲν ἄριστον ἐδόκει τῷ ἀκρατίσματι ταὐτὸν εἶναι,

1) Scribendum fuisse epitomatori περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὅμηρον βίου φησὶ Διοσκουρίδης ὁ Ἰσοκράτους μαθητὴς ἐν τοῖς παρ' Ὁμήρῳ νόμοις, Schweigh., animadv. I, p. 92, pronuntiavit. Sed partem operis Dioscuridis ita ut Athenaeus afferat inscriptam fuisse etiam e Plutarchi loco statim afferendo efficitur. Ipsum librum a Suida indicatum partem fuisse operis περὶ νομίμων (Suid. et Phot. v. σκυτάλη) Mueller l. c., p. 192, existimavit. Eustathius T, p. 1176, 12, Dioscuridis memoriam ex Athenaei epitome hausit.

2) Verba ab epitomatore p. 11 B ex Athenaeo allata: ταῦτ' εἶπε τὸ Θετταλὸν σόφισμα, minime impediunt, quominus Myrtilum (v. Casaubon. ad h. l.) aut alium quemlibet e convivis inde a cap. 19 iis quae antecedunt alia ex eodem libro addentem ab Athenaeo inductum fuisse statuamus. Aut ipse Athenaeus ad Timocratem ea perscribere (v. Schweigh., anim. I, p. 25) potuit.

3) Parum accurate ad locum Θ 53 dixi, Aristarchum auctorem Porphyrium sequi ex iis apparere quae Lehrsius, Ar. p. 127 sqq., congesserit; dicere debebam cum Aristarcho alterius sententiam congruere. Ex iis enim quae Aristarchus variis locis annotavit quaestiones Porphyrii et Plutarchi congestas esse veri dissimillimum est.

τε πένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον (Ω 124). λέγει δὲ τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν καὶ προσίεσθαι ψωμούς .....

μάρτυρι τῷ Ὁμήρῳ λέγοντι τοὺς περὶ τὸν Εὔμαιον ἐντύνοντας ἄριστον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι. καὶ πιθανὸν ἐδόκει κτλ.

Quorum de communi origine si nihilo minus quis dubitabit, conficiet rem, quod haec ipsa quae attuli a Plutarcho ita introducuntur: ὑπολαβὼν δὲ ὁ Θέων, ἥκιστα, εἶπεν, εἰ δεῖ <ita coni. Wytt.; cod. ἔδει, om. εἰ> τοῖς τὸν ἀρχαῖον βίον διαμνημονεύουσι πιστεύειν, quae verba ad titulum operis Dioscuridei, quem quidem Athenaei epitomator dedit (cf. p. 374, 1), quam maxime accedere in aperto est.

Haec si cui forte audaciora videbuntur, is alios quosdam locos et Plutarchi et Porphyrii cum Dioscuride conferat, quos profecto non verendum est ne qui diligenter inspexerit Athenaeum e Plutarcho, quo paucis quibusdam locis usus est[1]), aut Porphyrium ex Athenaeo petiisse autumet. Ea dico, quae apud Athenaeum cap. 17 (p. 10 A) de Nestore Machaoni κυκεῶνα ministrante e Dioscuride excerpta leguntur, simillima quidem iis quae in scholio Λ 623, p. 167, 12, a Porphyrio, cui cod. Leid. nominatim tribuit, afferuntur; apud Athen. autem l. c. (p. 10 D) quae adduntur: τοῖς γοῦν καρδιακοῖς μετὰ οἴνου σιτῶδες ἀναμίσγουσί τι πρὸς κατοχὴν τῆς δυνάμεως (*ad retinendam vim vini* Schweigh.), non multum discrepant ab altero scholio de eadem quaestione agente, quod, quamquam non nominatim Porphyrio tribuitur (qua de re v. cap. IV), priori subiunximus: ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα παχύνει καὶ συστέλλει· ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἴργειν τὸ ὑγρόν· ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον παχύνει τὰ ὑγρά (p. 168, 2 sqq.). Neque neglegendum est, quaestiones Ζ 265, quas e Porphyrii opere fluxisse summam veri habere speciem postea apparebit, de eadem re et eadem quidem prope ratione agere atque Dioscuridem ap. Athen. l. c., p. 10 BC. Apud Plutarchum autem quae (Q. C. VIII, 8, 3) de piscibus ab aetatis Homericae heroibus inter cibos, quibus vescerentur, non habitis leguntur, iis respondent, quae apud Athenaeum, cap. 16 (p. 9 D), ex eodem Dioscuride traduntur:

---

1) Quae II, p. 52 D, apposito Plutarchi nomine afferuntur, e Q. C. I, 6, 4 petita sunt; etiam disputatio ab eo de ζωρότερον κέραιρε (Ι 203) instituta (X, p. 422 E) e Plut. Q. C. V, 4 pendet, addito non solum Diphili sed etiam Theophrasti loco. Quam rem ita se habere, inde efficitur, quod Theophrasti v. ζωρότερον interpretatione (κεκραμένον) prorsus idem continetur, quod antea εὔκρατον dictum fuit; apparet enim Theophrastea, cuius περὶ μέθης libro etiam aliis locis Athenaeus utitur, extrinsecus addita esse.

Plutarchus:	Athenaeus:
ὅθεν Ὅμηρος οὐ μόνον τοὺς Ἕλληνας ἰχθύων ἀπεχομένους πεποίηκε περὶ τὸν Ἑλλήσποντον στρατοπεδεύοντας, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἁβροβίοις Φαίαξιν οὐδὲ τοῖς ἀσώτοις μνηστῆρσιν, ἀμφοτέροις οὖσι νησιώταις, θαλάττιον παρατέθεικεν ὄψον.	Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος ἰχθυόεντα προσαγορεύων καὶ τοὺς Φαίακας πλωτικωτάτους ποιῶν καὶ ἐν τῇ Ἰθάκῃ εἰδὼς λιμένας πλείους καὶ νήσους προσεχεῖς πολλάς, ἐν αἷς ἰχθύων ἐγίνετο πλῆθος καὶ ἀγρίων ὀρνίθων, καὶ εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καταριθμῶν τὸ τὴν θάλασσαν ἰχθῦς παρέχειν, ὅμως τούτων οὐδὲν οὐδένα ποιεῖ προσφερόμενον,

ita ut neque ea quae apud Plutarchum sequuntur de Ulixis sociis fame compulsis pisces comedentibus indidem repetere verear.

Sed hoc quidem loco in his subsistendum est; longe enim fines horum Prolegomenon proposito concedendos transgrederemur, si quae praeter ea quae significavimus in Athenaei opere lateant Dioscuridea enucleare et cum Plutarchi Quaestionibus Convivalibus scholiisque Porphyrio tribuendis comparare institueremus. Neglecta igitur hac quaestione, quae si institueretur non infructuosam futuram esse confidimus[1]), sufficiet effecisse, inter libros qui et in Plutarchi et in Porphyrii quaestiones transierint etiam Dioscuridis fuisse opus; quo — quod idem in Athenaeum cadit — utrum integro, an additamenta aliunde, velut ex Aristotele (Val. Rose, Ar. ps. p. 120) aut Aristarcho (v. Lehrs, Ar. p. 193 sqq., max. p. 197), petita experto, usi sint, non diiudico; neque magis, quae Porphyrius quidem inde excerpsit (dubito an longe plura sint quam quae attulimus[2])), utrum ipse primus in quaestionum formam redegerit vel cum solutionibus quaestionum coniunxerit an ab aliis ita transformata acceperit.

1) Difficillima quidem quaestio est, num in Athenaei eiusdem libri cap. 44 sqq. et libri quinti capitibus 1—20, quae non uno nomine iis quae supra significavi primi libri capitibus similia sunt, Dioscuridea, ita quidem ut plurima aliunde petita iis inserta sint, lateant. Qua de re utcumque statuendum est, dignissimus certe est, qui cum Athen. V, p. 190 F, conferatur, locus Plutarchi, Q. C. I, 1, 4 (cf. Macr. Sat. VII, 1); apud utrumque enim cum νηπενθὲς φάρμακον (δ 220) prorsus eodem modo ad res gestas Ulixis narrandas referatur, verba Athenaei ita comparata sunt, ut e Plutarchi petita esse non possint. Quae Athen. V, 4 (p. 177 C) de versu Β 408 habet paullo plus a Q. C. VII, 6, 1, de eadem re agente, discrepant.

2) Velut quod in scholio ad Α 449 relato quaeritur, cur ante cenam tantum, neque etiam post cenam homines manus lavent, quae cohaerere dixeris cum verbis ab Ath. I, p. 18 F (si modo huc usque Dioscuridea operi eius inspersa sunt) allatis: παρατηρητέον δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσείᾳ ἀπονιζομένους τὰς χεῖρας ποιεῖ, πρὶν μεταλαβεῖν τροφῆς, ἐν Ἰλιάδι δὲ τοῦτο ποιοῦντας οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, vel propter quaestionis formam (v. cap. IV) Porphyrio tribueris.

Vidimus, cum negandum sit, e Plutarchi opere quicquam Porphyrio intercedente in scholia pervenisse, tum quae hic alteri similia habeat ad fontes utrique communes referenda esse. Sequitur ut investigemus, quaenam scholiis de eadem re atque Plutarchi quaestiones quarta et octava agentibus, quae Porphyrii esse nondum constat, cum ipsis illis quaestionibus condicio intercedat.

Quae in quarta igitur quaestione (V, 10) ad difficultatem, cur ἁλὸς θείοιο dixerit Homerus (Ι 214), solvendam afferuntur in scholia non transierunt. Quod enim schol. A eo loco affert: θείους κέκληκε τοὺς ἅλας διὰ τὸ ἄσηπτα τηρεῖν τὰ πασθέντα (simil. schol. B), tantopere abest a Plutarchi ratione multo graviore, salem ad animae instar corpora mortuorum servare docentis, ut inde excerptum esse nequeat; accedit quod Eust. Ι, p. 748, 50 sqq., uberiorum sine dubio quam nos habemus scholiorum codice usus[1]), praeter ea, quae nunc quoque in cod. B h. l. adsunt, nonnulla habet, quorum apud Plutarchum ne vestigium quidem. Octavae denique huius quaestioni (IX, 13) simillimum quidem est schol. *B ad Γ 281 relatum (edit. p. 66); sed qui diligenter contulerit ex ea excerptum esse negabit. Etenim scholium, quaestione proposita, quonam iure ipse Agamemno, qui v. 281 sqq. pepigerit, nece Menelai aut Alexandri certamen diremptum iri, iam, altero victo quidem at non necato, Helenam deposcat, rem ita solvit, ut dicat secundum Hectoris eum agere verba, qui v. 86 sqq. professus sit, Helenam ei qui victor certaminis exstitisset cedere oportere, optimeque a poeta ita esse rem institutam, ut Achaei Troianorum, Achaeorum Troiani verbis et propositis in suam sententiam uterentur (p. 67, 14: ἑκατέρων μαρτυρομένων τὰς ἀπὸ τῶν ἀμφισβητούντων γεγονυίας ὁμολογίας); Plutarchus contra ab hac quidem re, quippe de qua ambigi non possit, profectus (cap. 1: ἑκάτερος τὴν ἀξίωσιν ἰσχυρίζονται τοῖς τῶν πολεμίων), duos sodalium inducit alterum Achaeorum, Troianorum alterum partes tutantem; pollicitus autem, (IX, 12 extr.) exhibitum iri ἐκ τῶν Ὁμήρου ῥητορικῶν θέσεων μίαν ἀντινομικήν, ipse concedit τὸ διαιτᾶν τὴν ἀντινομίαν non philosophorum esse neque grammaticorum, sed ῥητόρων φιλογραμματούντων καὶ φιλοσοφούντων (IX, 13, 1 extr.), a qua de iure utriusque partis disceptandi ratione scholium alienum est.[2])

Quod si scholium propter schol. Γ 276 ei simillimum, in cod. Leid. ad Porphyrium nominatim relatum, quod propter Aristotelis memoriam ibi servatam ex eodem Corpore Peripateticorum

1) Idem iis quae scholio respondent nonnulla e Plutarcho, quem nominatim affert (p. 748 extr.), petita subiunxit.

2) Eustathius, p. 415, 32, quae ad h. l. de ἀντινομίᾳ habet, e Plutarcho hausit.

solutiones complexo, de quo paullo ante diximus, fluxisse videtur, indidem repetere liceat, Plutarchi quoque quaestioni eandem esse vindicandam originem dixeris (cf. p. 373), ita ut uterque ea quae accepisset suum in usum immutaverit. Sed hac quidem de re quocumque modo iudicabis, tantum fateare necesse est, deesse rationes quae quaestiones eius in scholia aut Porphyrii aut alius cuiusquam opera intercedente transiisse doceant.[1])

In reliquis id genus operibus cum scholiis Homericis comparandis brevioribus esse licet. Etenim de Athenaeo, quamvis ipsa quaerendi solvendique forma non saepe utatur, haud dubie inter hos scriptores numerando quae dicenda sunt et persecuti iam sumus, ubi de Dioscuride egimus, scholia nimirum nonnulla de iisdem atque illum rebus Homericis quaerentia e fonte, qui cum illo iis communis sit, pendere, et nunc addimus omnino non posse demonstrari in scholia ipsius verba transiisse. Nam quae Eustathius sescentis locis ex eo afferat iamdudum intellectum est non e scholiorum eum codicibus sed ex ipsorum Deipnosophistarum epitome sumpsisse.

Iam vero omnes libros miscellos, seu similiter atque Plutarchi et Athenaei opera Cυμποcιακά, Cυμποτικά, sive Cύμμικτα, Παντοδαπά vel similiter audiunt, enumerare nec possum nec volo.[2]) Quid enim iuvat nomina cumulare vel auctorum vel librorum, qui quid difficultatibus Homericis solvendis praestiterint saepe ne divinare quidem possimus? Satis erit proposito nostro cum de iis, quorum praeter nomina aliquid constat, pauca quaedam afferre, tum videre et quaenam ex iis et quorum opera intercedente in scholia transierint.

1) Idem in res ad poetam interpretandum spectantes, quae obiter a Plutarcho commemorantur, cum scholiis collatas cadit: quae in his similia legantur non ex illo petita esse; cf. VIII, 9, 3 (ab Eust. I, p. 757, 36 allat.) de v. τίω δέ μιν ἐν καρὸc αἴcῃ cum Porphyrio I 378 et schol. A ibid. (praeterea Athen. II, p. 65 F); II, 5, 1 cum Ariston. Ψ 621. 34; V, 2, 1 cum eod. Ψ 886; VII, 1, 2 (cf. Gell. XVII, 11; Macr. Sat. VII, 15) cum **B X 325 (melius schol. min.); VII, 6, 1 cum B B 405; VII, 9 cum B I 70. Quae cum ita sint, in scholio T γ 341: . . . Πρώταρχοc ὅτι χρὴ ἐκ τοῦ cυμποcίου ἐχεμυθεῖν, ὅθεν καὶ παροιμίαν λέγεcθαι μιcῶ μνάμονα cυμπόταν, Dindorfius vix recte Πλούταρχοc corrigi iussit. Accedit quod loco Plutarcheo (Q. C. init., p. 612 D) a Dindorfio in partes vocato, quamquam de proverbio illo agitur, de more Homerico, cum quo scholium illud componit, nihil dicitur. Quod si vel maxime coniectura illa recte se haberet, verba etiam e libro de mulierum educatione (Stob. flor. XVIII, 28; Wytt. fr. XXII, 4) petita esse possent.

2) Multa Maur. Schmidt, Did. fragm. p. 368 (v. etiam Val. Rose, Ar. ps., p. 120), congessit; ex iis autem, quae ille p. 378, *8 attulit, Epiphanii Petraei cύμμικτα θεωρήματα (Suid.) et Achillis Statii ἱcτορία cύμμικτοc huc vix pertinent. Acacii episcopi Caesariensis cύμμικτα ζητήματα (Hieron. catal. script. eccl. 98) de rebus Christianis egerunt (v. Hieron. epist. ad Minerv. et Alexandr., vol. IV, 1, p. 213 ed. Paris., ubi cύλλεκτα ζητήματα audiunt). — De Porphyrii cυμμίκτοιc ζητήμαcι v. p. 351, 1.

Aristotelica igitur quae in scholiis quaestiones exhibentibus occurrunt nemo ad Cυμπόcιον eius (v. Val. Rose, Ar. ps., p. 119 sqq.) potius quam ad 'Απορήματα 'Ομηρικά, de quibus postea dicendum erit, referet[1]); in reliquis autem scholiis Convivii eius vestigia non exstant. Neque Didymi Cυμποcιακῶν, quae Chalcenteri fuisse contra Maur. Schmidtium (Did. fr. p. 380), Heraclidis filio tribuentem[2]), cum Beccardio, de schol. in Hom. Iliad. Ven., p. 30, statuo, in scholiis reliquiae occurrunt; eo enim quod olim e Bekkeri editione hanc in rem afferri poterat, schol. Porphyr. Γ 379. 80: Διδύμου φαcὶν εἶναι κατὰ τὸ ἐγχείρημα, iam non licet uti; codices enim pro eo ἀδύνατόν (L quidem δυνατόν) φαcιν εἶναι κτλ. habere constat; neque schol. Vict. K 428 (edit. ad Φ 140) ita comparatum est, ut non possit commentariis eius deberi. Ex Alexandri autem Cotyaensis XXIV librorum περὶ παντοδαπῆc ὕληc (Steph. Byz. v. Κοτιάειον) libro decimo quae in schol. A Ξ 241, ex Herodiano, ut videtur[3]), petito, de ἐπιcχοίηc leguntur, a quaestionum Homericarum, de quibus agimus, ratione quam maxime discrepant; de reliquis autem locis, ubi scholia Alexandrum afferunt, iudicium non constat, cum vel ea quae Porphyrius in quaestione C 509 edita ex eo attulit non ex illo opere, sed e secundo libro τῶν ἐξηγητικῶν hausta sint, ita ut ea quoque, quae in aliis quaestionibus occurrunt, ad hoc opus referri possint et propter rationem qua utuntur[4]) cum Lehrsio, qu. ep. p. 11 eo referenda esse videantur. In Seleucum, quem propter narratiunculam Suetonii (Tib. 56) in numerum lyticorum in aulis prin-

1) Rectissime de fragm. Arist. ab Athenaeo V, p. 188 E, servato Rose, Ar. ps., p. 177, 38, idem statuit.

2) In Bekkeri Anecd. III, p. 1449, ad quae Schmidtius recurrit, verbis οὕτω Δίδυμοc ἐν ὑπομνήματι sine dubio Chalcenterus indicatur, neque verba Clementis Alexandrini, strom. V, 8, 47, p. 243, 19 (p. 379 ap. Schm.): φηcὶν ὁ γραμματικὸc Δ., aliter atque de clarissimo illo grammatico accipi possunt (cf. Sen. epist. 84). Alia addere possum; sed omitto, quia pluribus ea persequi longum neque proposito nostro necessarium est.

3) Lentz, Herod. I, p. 469, 10 not., quid de ea re iudicaret non pronuntiavit. Sed tenendum est, eundem (II, 1, p. 385) de loco Herodianeo ap. Et. M. 276, 21 ita iudicasse, ut, accepta quidem Meinekei, Anal. Al. p. 16 (cf. Lehrs, Herod. scrpt. tria, p. 429), 'Αλέξανδροc δὲ ὁ τοῦ 'Αcκληπιάδου scribentis coniectura, Herodianum Alexandri sententiam referre eique obloqui statueret.

4) Quae in quaestione Porphyriana T 79 sqq. leguntur iis quae supra commemoravi simillima sunt; quae schol. A N 358 habet et ἐξήγηcιν magis redolent quam ζήτημα et incertum est num cum quaestione cohaereant (v. ad p. 184, 16); neque schol. A (intermg.) A 1 de 'Αχιλῆοc forma agens quicquam ad quaestiones referet. Quae autem schol. A Δ 109 ex Alexandro de mira cornuum magnitudine affert, optime sane operi περὶ παντοδαπῆc ὕληc convenirent; sed dubitari potest, utrum Cotyaensis an Myndius Alexander — agitur enim de re historiam animalium spectante — significetur. Neque magis constat, num cum quaestione (Porphyriana) Δ 105—11 haec verba olim cohaeserint.

cipum temere futtilissimas quaestiones moventium referre non licet[1]) — aliud enim est ipsum talia proponere, aliud quaestionibus ab Imperatore '*ex lectione cotidiana*' propositis respondere — idem cadit, quippe qui praeter libros σύμμικτα, προτατικὸν πρὸς Ζήνωνα, προτατικὸν πρὸς Πολύβιον inscriptos[2]) commentarii Homerici auctor fuerit, id quod et cognomine Homerici et rebus in scholiis ex eo allatis (v. La Roche, Hom. Textkrit., p. 83[3])) clarissima in luce ponitur; neque quicquam vetat etiam duos scholiorum locos, ubi criminationibus ab aliis poetae intentis respondet (schol. T ι 6; HQR α 215) indidem repeti, cum vel Aristarchum suis scilicet locis talia curasse constet. Quod si quis ex altero Seleuci librorum genere haec repetere malet, haud inutile erit monere, propter schol. D ι 6 (p. LVI Dind.), initio quidem scholii T simillimum, et propter schol. E α 215 (p. 40, 20), eadem quae schol. HQR multo brevius afferens, quae ambo in codicibus e Porphyrio repetuntur, veri simillimum esse, hoc quidem intercedente Seleuci memoriam utroque loco fuisse propagatam. Telephi denique, Veri Imperatoris praeceptoris, quae in scholiis afferuntur, causa nulla adest, cur ad libros eius ποικίλης φιλομαθείας (Suid.) referantur[4]), qui et ipsi dubitari potest num ad scripturae hoc de quo agimus genus referendi sint.

At splendidum restat nomen dicendum, Favorini Arelatensis, si modo παντοδαπῆς eius ἱστορίας, quam Gellius iis quae XIV, 6 at-

---

1) Sed dissimulare non possum, mihi non constare idemne hic sit Seleucus atque is, de quo h. l. agimus. Cum enim Maassio (de biograph. Graec., p. 33 sqq.) ita iudicanti nemo non concessurus sit, inesse in codice A non solorum quattuorvirorum scholia — sufficit Porphyrium commemorasse —, tamen scholiorum eius codicis A 340. 381 (quibus addenda Vict. Π 272 et Hesiod. theog. 114. 573) Seleucum afferentium origo vix alibi atque apud Didymum quaeri potest. Accedit quod loco Suetonii alterum grammaticum plurimi codices non *Zenonem*, sed *Xenonem quendam* vocant (atque ita Rothius edidit), quod propter librum πρὸς Ζήνωνα προτατικόν corrigendum esse paullo confidentius Maassius pronuntiavit. Itaque dubitari posse videtur an apud Athenaeum non tres, sed quattuor Seleuci afferantur: 1) Homericus, 2) Halieuticorum scriptor, 3) ἱλαρῶν ᾀσμάτων poeta, 4) is qui de Bathyllo aliquid litteris mandaveret (Athen. I, p. 20 D), atque hic quidem (4) cum Maur. Schmidtio, Phil. III, p. 443; 445, 2, pro *Tiberii convictore* (Suet.) habendus sit. Sed rem difficillimam tetigisse satis sit.

2) De συμμίκτοις tamen v. Daub, Stud. z. d. Biograph. d. Suid., p. 119. Προτατικά a schol. Ar. Thesm. 840. 1175 afferuntur, e quibus liber Polybio inscriptus e scholii verbis prave traditis coniectura effectus est (v. Schmidt, p. 436).

3) Verba Suidae, scripsisse Seleucum ἐξηγητικὰ εἰς πάντα ὡς εἰπεῖν ποιητήν, a La Rocheo, pravissime accepta esse, quasi in totum fere Homerum commentarios scripsisset, aliis iam observatum. Sed Homericus, qui in omnes paene poetas commentatus est, profecto in Homerum potissimum ἐξηγητικὰ scripsit.

4) Schol. Δ 133 e libro περὶ ἐσθῆτος (Suid.) fluxisse videtur; de Vict. O 668 v. ad p. 207, 7—12. Reliqua quae ei tribuuntur nemo huc referet.

tulit significaverit et irriserit, partem effecisse Ζητήματα Ὁμηρικά ipsis rebus a Gellio allatis Nietzsche, Mus. Rhen. XXIII, p. 642 sqq., eumque secutus Maass, de biograph. Graec., p. 49 sqq., demonstraverunt. Sed rectissimo usus iudicio Nietzschei sententiam Martinus Hertz (Ind. lect. Acad. Vratisl. 1869, sem. aest.) repudiavit, cuius rationibus, frustra a Maassio impugnatis, addi nonnulla possunt. Gellii quidem locum III, 16 Nietzscheum falso ita interpretatum esse, quasi de versu λ 248 quaestionem Favorinus instituisset, cum Gellio de loco illo Homerico interroganti, et recto quidem usus iudicio, responderit potius, ipse Hertz, quamvis obiter (p. 10 not.), tetigit. Sed addere potuit vir doctissimus, non adesse causam, cur quaestionem, quam Gellius in volumine illo, quod illudit, invenit, utrum ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ κατ' Ἀρίσταρχον an ἐν τῇ ἔξω κατὰ Κράτητα Ulixes erraverit (XIV, 6, 3), cum disputatione de variis Oceani nominibus a Favorino ἐν ταῖς παντοδαπαῖς ἱστορίαις (Steph. Byz. v. Ὠκεανός) instituta cohaerere dicamus. Cui rei autem vel plurimum Nietzsche tribuit, quae Gellius in libro illo infuisse diceret de Attica, Boeotia, Aegypto cet. olim Acte, Aonia, Aeria cet. vocatis, apud Stephanum vel adiecto Favorini nomine vel ita ut ex eodem hausta esse viderentur, legi, ei qui diligenter singula contulerit non multum tribuendum esse concedet. Etenim cum Favorinus a Stephano adhibitus causis nominum illorum afferendis operam dederit[1]) — similiter etiam Didymus in Symposiacis egit, v. Steph. v. Μίλητος —, in altero illo libro, si modo verba Gelliana accurate inspicere volumus, neglectis causis, nominum tantum varietas recensita fuit, ita ut ieiunum indiculum quendam ludi magistrorum in usum confectum Gellius, et recte quidem, perstringere videatur. Quod si causae non suppetunt, cur Gellium Favorini παντοδαπὴν ἱστορίαν irridere dicamus, ne illud quidem constat, num in libro illo Homericae infuerint quaestiones; quas ut infuisse largiamur, neque in scholia certe neque in Eustathii commentarium transierunt. Quae igitur apud Gellium accipimus obscuri auctoris in rebus Homericis perversae diligentiae testimonia cum scholiis singillatim comparare vix pretium operae est. Sed breviter dicendum, *nomina sociorum Ulixis, qui a Scylla rapti laceratique fuerint*, a scholio H μ 257 e Pherecyde afferri (id. Eust. μ, p. 1721, 8), quod scholium Edv. Schwartz, de schol. Homer. ad histor. fabul. pertinent., p. 7, recte e Porphyrii libro περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων repetivit. *Ex quinque operimentis* autem, *quibus*

---

1) Non obstat, quod uno loco (v. Σφακτηρία) a Steph. servato in eo acquievisse videtur, ut alterum nomen fuisse Σφαγίαν commemoraret. Namque consilium fuisse Favorini ut causas nominum explanaret, Photius docet, in opere eius a Sopatro excerpto infuisse docens διαφόρους ἱστορίας καὶ τῶν κατὰ τὰ ὀνόματα θέσεων αἰτιολογίας (cod. 161).

Achillis clupeus moenitus est, quod factum ex auro est summum sit an medium, antiquissima est quaestio, quippe quam Aristoteles iam commemoraverit (poet. c. 25); quae cum in scholia (Υ 259 sqq.) Porphyrio intercedente pervenerit, profecto non anonymo illi scriptori[1]), sed eidem, unde tot Aristotelis solutiones fluxerunt, fonti debetur.

Duo tamen certo afferri possunt rerum miscellarum, de quibus h. l. agimus, libri, e quibus quaestiones Homericae vel scholia iis cognata aliquid hauserint: Philemonis ignoti ceteroquin hominis Σύμμικτα et Dorothei Ascalonitae Πανδέκται. Illud enim opus in Porphyrii quaestione Vaticana η′ nominatim ita inducitur: ἐν τοῖς Φιλήμονος Συμμίκτοις περὶ Ἡροδοτείου διορθώματος ὁ γραμματικὸς διαλεγόμενος πειρᾶται καὶ Ὁμηρικά τινα σαφηνίζειν, ubi verba extrema docent, haud ita multa in eo infuisse Homerica. Alterum autem, cum a Porphyrio in quaestione a codicibus ad Ι 90 relata (pertinet ad ω 208) paullo aliter indicetur, coniectura assequi possumus. Vix enim dubitandum est, quin *integer ille liber, quo opus fuerit Dorotheo Ascalonitae* εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὁμήρῳ κλισίου (Porph.), partem effecerit libri Dorothei, cuius patria non adicitur, Πανδέκται inscripti, quem Clemens Alexandrinus, strom. I, 21, 133 (p. 144, 21 Sylb.), commemorat.

Ergo, ut comprehendamus, paucissimi huius quidem classis quaestionum Homericarum libelli aut collectiones in scholia transierunt: Dionysii Ἄπορα, Corpus Alexandrinum, Philemonis Σύμμικτα, Dorothei Ascalonitae Πανδέκται, fortasse etiam, sed quod minime constat, Seleuci simile quoddam opus; Satyri enim solutio ad locum Ξ 216 servata ex Alexandrino Corpore fluxisse videtur (v. p. 370). E quibus quantum in scholia pervenerit cum divinando assequi non possimus, illud certe constat, quae inde nominatim afferantur omnia uno Porphyrio intercedente iis illata esse; cui etiam alios id genus libros[2]) praesto fuisse consentaneum est, interque eos fortasse quaestiones e Dioscuridis opere transformatas (p. 376); Eustathius contra et iisdem fere atque nos scholiis e Porphyrio petitis et praeter Athenaei epitomen etiam Plutarchi Quaestionibus Convivalibus usus est.

---

1) Cum eo quod apud eundem quaesitum fuisse dicit Gellius, *qua ratione dixisset poeta singulas pecudes in singulos annos terna parere*, conferenda quae Eustathius δ, p. 1485, 16 sqq. exposuit. Qui unde ea hauserit in tanta scholiorum h. l. brevitate effici nequit, sed concluseris inde, inter γνώριμα ζητήματα, ut Plutarchi verbis utar, rem illam fuisse. Eodem modo explicandum quod argutiae iis quae de versibus ἰσοψήφοις sim. a Gellio afferuntur similes etiam a Plutarcho, Q. C. IX, 3, 3, deridentur.

2) Haud inutile erit monere, non omnes, quorum verba aut sententiae in quaestionibus afferantur, lyticis esse annumerandos.

2. 3.

Commode Lehrs, Ar. p. 202—10, tria genera distinxit hominum, qui Homero vituperiis exagitando operam impenderint, philosophorum, sophistarum, rhetorum. Quibus cum fuerint qui vel meliore, quo illis praestabant, iudicio vel diversae, cui addicti erant, philosophiae sectae praeceptis freti responderent, exstiterunt etiam qui res a poeta, cuius summa admiratione tenebantur, traditas cum iis praeceptis quae et de rebus divinis humanisque et de poetarum praestantia aut ipsi aut post alios sibi informaverant conciliare studerent. Quae duo genera tam arte inter se cohaerent, ut, cum singuli lytici modo huic modo illi adscribi saepe possint, alterum ab altero universum divelli nequeat; nam vel ii, qui id unum egerunt ut Homeri criminationes diluerent, plerique ex aliorum placitis adeo pendent, ut ab illis seiuncti intellegi non possint. Itaque cum perspicuitati rei optime nos consulturos esse existimaverimus, si classium, quas supra (p. 368) constituimus, secundam et tertiam una dicendas nobis proposuerimus, ne quis nimium pollicitos parum praestitisse queratur, monemus, non esse huius loci, quid singuli philosophi in Homero aut vituperaverint aut probaverint aut allegoria usi in eo latere voluerint indagare. Aliud enim est a deorum rerumque ad eos et ad homines pertinentium notione, quam ipse tibi conformaveris, profectum circumspicere, num inter rationes ad stabiliendas eas proferendas Homeri quoque verbis, sive ipsis sive reconditiore quodam sensu, qui fabulis involutus sit, accipiendis, uti possis, quod si fieri nequeat, poetam vituperare; aliud carminibus illis cum tuis aliorumve philosophorum placitis, si qua discrepare videantur, conciliandis ex professo operam impendere. In iis igitur, qui alterum hoc egerunt, cum subsistere et possimus et debeamus, plurimum per se patet iis esse immorandum, qui a posterae aetatis lyticis, rhetoribus, grammaticis, scholiastis ad poetae carmina recte intellegenda adhibiti fuerint.

Itaque ut a criminibus a philosophis Homero intentis ordiamur, postea de sophistis rhetoribusque dicturi, non solum Xenophanem Colophonium, velut versibus illis saepissime allatis

πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστίν,
κλέπτειν μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν

(Sext. Empir. adv. dogm. III, 193, p. 593 Fabr.), sed etiam Pythagoram Samium et Heraclitum Ephesium eorum, quae de deorum natura et factis protulerat Homerus, censores exstitisse acerrimos, res notissima (v. Sengebusch, diss. Hom. I, p. 129 sqq.). Facillimum igitur intellectu, qui factum sit, ut is, qui τῶν ἀρχαίων Ὁμη-

ρικῶν primus — Cambysis quidem, ut perhibetur[1]), aetate — de Homeri carminibus, genere, temporibus scripsit, Theagenes Reginus (de quo bene egit Sengeb., p. 210sqq.), partes sustineret poetam defendentis, atque ita quidem, ut allegorica interpretandi ratione uteretur. Qua quidem de re luculentissimum exstat testimonium scholii *B Υ 67, quod Porphyrii esse infra efficiemus; ibi enim allegoria ad pugnas deorum explicandas adhibita, quae ipsa quidem non Theagenis sed Stoicorum est (v. infr.) — neque constat, ullum omnino verbum ex eo petitum in scholia Homerica transiisse —, ita pergitur: οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὢν πάνυ καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως. Tempora enim et loca spectanti dubium esse non potest, quin philosopho Crotoniatae aut Eleatae aut utrique homo Reginus responderit. Neque Metrodorus Lampsacenus ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου iisdem interpretandi artificiis (Tatian. cap. 21; Hes. v. Ἀγαμέμνονα. Cf. Georg. Syncellus p. 149 ed. Par., Anaxagoreos Iovem intellexisse τὸν νοῦν, Minervam τὴν τέχνην) alio consilio usus esse videtur, quam ut criminationes ab aliis philosophis in poetam coniectas dilueret. Memor certe, secundum Favorinum ap. Diog. L. II, 11, Anaxagoram primum Homeri carmina, quippe quae plurimi faceret, docuisse περὶ ἀρετῆς εἶναι καὶ δικαιοσύνης, id quod pluribus deinde Metrodorus persecutus sit, facile intelleges, cur in dis allegorica[2]) ratione explicandis hic quidem non acquieverit, sed ne hominibus quidem abstinuerit, si quidem sec. Hesychium l. c. sub Agamemnone aethera latere voluit: nimirum ut violenter ab eo facta tutaretur, si qui virtutem iustitiamque a poeta doceri negarent. Ex allegoriis eius quicquam in scholia transiisse probari nequit; unicus autem locus aliam quandam solutionem nominatim ad Metrodorum referens (K 252, ut infra videbimus, Porphyrii), ubi utrum Lampsacenus an Epicureus an Chius intellegendus esset, Sengebusch l. c., p. 134, dubitavit, potest sane de eo accipi, cum etiam eos de quibus statim dicturi sumus, difficultatibus non solum allegoria adhibita, sed etiam aliis rationibus solvendis operam dedisse constet.

Recte enim huic hominum generi annumerari solent (v. Lehrs, Ar. p. 201. 2) Stesimbrotus Thasius, Glaucon s. Glaucus, Anaximander, Lampsaco, ut videtur, oriundus (Sengeb., p. 208); quos allegoriis usos esse et loco notissimo Xenophontis, conv. 3, 6, constat, quo Stesimbrotum et Anaximandrum non solum ut rhapsodos verba, sed etiam ὑπονοίας poetae docere posse Socrates praedicat, et ad Glauconem quod attinet e Platonis Ion. cap. 2 (p. 530 D)

---

1) Tatian. adv. Gr. 31.

2) Fabularum explicationem allegoricam ipsi Anaxagorae non recte tribui, Zelleri, hist. phil. ant. I⁵, p. 703, sententia est.

sequitur[1]), ubi Ion gloriatur, quod neque Metrodorus neque Stesimbrotus, quos allegoriam adhibuisse constat, neque Glaucon neque quisquam alius ἔςχεν εἰπεῖν οὕτω πολλὰς καὶ καλὰς διανοίας περὶ Ὁμήρου ὅςας ἐγώ. Sed et hic et Stesimbrotus — Anaximander si quae forte de Homero scripta reliquit, omnia interciderunt — etiam alias quaestionum solutiones protulerunt. Stesimbrotus enim, cum versus O 189sqq., in quibus dialecticis magis rationibus quam propter perversas quae in iis de dis inesse viderentur notiones offenderant, allegoria adhibita explicaverit, si modo recte Curt. Wachsmuth, Crat. Mall. p. 44, schol. A O 193 ita constituit: Κράτης ἐν δευτέρῳ Ὁμηρικῶν καὶ Στησίμβροτος, ὅτι κατὰ στοιχεῖα πάντα οὕτως δέδασται, reliquis locis, ubi memoria eius recurrit, duobus quaestiones, διὰ τί πεποίηκε μόνον τὸν Νέστορα αἴροντα τὸ ἔκπομα (Λ 636. 37) et πῶς ὁ ἱκετεύων πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔφη πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ κτλ. (Φ 76), quae in codicibus e Porphyrio repetuntur, rationibus aliunde petitis solvere aggressus est.[2]) Glauconem autem, quem vel Aristoteles, poet. 25, p. 1461 β 1, non solis in difficultatibus ad deorum naturam pertinentibus operam collocasse monstrat, idem scholium Λ 636. 37 Porphyrianum difficultati, quam modo attulimus, solvendae operam impendisse docet. Neque enim mihi persuadere possum, Glaucum illum in scholio una cum Stesimbroto allatum alium esse atque Glauconem loco Platonis cum eodem Stesimbroto et Metrodoro compositum[3]), dummodo ne cum Sengebuschio, p. 208, qui recte utrumque idem esse nomen perspexit, statuatur, Homeri interpretem eundem esse atque Glaucum Reginum; vix enim credibile, hominem notissimum neque uno nomine apud posterae aetatis scriptores insignem, nusquam[4]) eadem nominis forma (Γλαύκων), qua Plato et Aristoteles, scriptores et antiquissimi et summae auctoritatis, utantur, afferri. Iam vero cum Tarsensem Glauconem, quem non μῆνις sed μηνίς protulisse schol. A Α 1 docet, Platonis aetate Athenis inter Homericos

1) Neque neglegendum est, eundem Platonem (Cratyl. p. 407 A) de plerisque τῶν περὶ Ὅμηρον δεινῶν haec habere: ἐξηγούμενοι τὸν ποιητήν φασι τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι.

2) Quae Et. M. 277, 36 leguntur ad librum περὶ τελετῶν (ibid. 465, 34) referenda sunt.

3) Conferendum quod Heracleonis grammatici pater a Steph. Byz. v. ἀγυιά Glaucon, idem ab eodem v. Ἀρέθουσα Glaucus vocatur. Non est igitur, cur cum Heitzio, die verlorn. Schrift. des Aristot., p. 260, 2, in scholio Γλαύκων scribatur. Contra Lehrs, Ar. p. 202, altera forma neglecta Glaucum vocavit. Etiam quae schol. BLp Π 414 e Glauco habet iis quae schol. A Α 1 e Glaucone Tarsensi affert similia sunt.

4) Quae enim Athenaeus XI, p. 480 F, e glossis Glauconis affert, Tarsensi tribui posse, ipse Sengeb., p. 209, concessit; nos, ut Regini non esse contendimus, ita Homerici esse posse non negamus. — Glauconem Teium (Arist. rhet. III, 1) recte a reliquis Sengeb. seclusit.

floruisse nemo serio existimaturus sit, Glaucus autem ille, quem schol. BLp Π 414 non θυμοραϊστής sed θυμορραίστης legisse tradunt, pro eodem atque hic habendus esse videatur (v. p. 385, 3), antiqui illius Homerici solutiones aliis etiam praeter Λ 636 locis in scholiis (aut apud Eustathium) afferri contendi nequit.

Accedit ad eos e Socratis discipulis Antisthenes, quem post Anaxagorae tenuia initia nobis vix cognita et Democriti περὶ Ὁμήρου ἢ ὀρθοεπείης καὶ γλωσσέων librum huc non pertinentem[1]) ex hominibus philosophiae principibus primum Homeri carminibus recte intellegendis dedita opera curam impendisse constat. Scripsit igitur libellos — cur dialogos vocaverit Val. Rose, Ar. ps. p. 173, nescio — περὶ Ὀδυσσείας ⟨Ὀδυσσέως?⟩, περὶ τῆς ῥάβδου, Ἀθηνᾶ ἢ περὶ Τηλεμάχου, περὶ Ἑλένης καὶ Πηνελόπης, περὶ Πρωτέως, Κύκλωψ ἢ περὶ Ὀδυσσέως, περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος, περὶ Κίρκης, περὶ Ἀμφιαράου, περὶ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης, περὶ τοῦ κυνός, quos operum eius tomum nonum effecisse Diog. L. VI, 17 affert, et περὶ ἐξηγητῶν, περὶ Ὁμήρου[2]), περὶ Κάλχαντος, περὶ κατασκόπου[3]), qui eodem auctore in octavo infuerunt. Contra ea, tomus primus quae inter alia exhibebat, Αἴας ἢ Αἴαντος λόγος, Ὀδυσσεὺς ἢ περὶ Ὀδυσσέως, Ὀρέστου ἀπολογία (Diog. VI, 15) huc non pertinent. Sed in scriptis suis Homericis qua ratione egerit, locus ille gravissimus docet Dionis Chrysostomi, or. 53, p. 276 R.: ὁ δὲ Ζήνων οὐδὲν τῶν τοῦ Ὁμήρου ψέγει, ἅμα διηγούμενος καὶ διδάσκων, ὅτι τὰ μὲν κατὰ δόξαν τὰ δὲ κατὰ ἀλήθειαν γέγραφεν, ὅπως μὴ φαίνηται αὐτὸς αὑτῷ μαχόμενος ἔν τισι δοκοῦσιν ἐναντίως εἰρῆσθαι. ὁ δὲ λόγος οὗτος Ἀντισθένους ἐστὶ πρότερον, ὅτι τὰ μὲν δόξῃ τὰ δὲ ἀληθείᾳ εἴρηται τῷ ποιητῇ· ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐξειργάσατο αὐτόν, ὁ δὲ καθ' ἕκαστον τῶν ἐπὶ μέρους ἐδήλωσεν, e quibus eum allegorica interpretatione

1) Cf. loci scholiorum Homericorum a Mullachio, Democrit. fr. p. 148, et Sengebuschio, diss. Hom. I, p. 135. 36, inde repetiti. Qui, ut ex Homerico eo opere haustos esse largiamur — quamvis, si a schol. A Ν 137 (id. Eust., p. 925) et ab Eust. ο, p. 1784, 60, discesseris, de plerisque, maxime quidem propter librum Democriti Τριτογένεια inscriptum de schol. Θ 39, dubitari possit — haud idonei sunt, propter quos inter lyticos, de quibus h. l. agimus, Democritus recipiatur. Scholium vero A Η 390, quod neglectum a Mullachio Sengebusch indicavit: τὸ ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι εἴτε καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐς ἐπήκοον λέγει ὁ κῆρυξ .... εἴτε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἠρέμα, ὡς Δημόκριτος ἀξιοῖ, ἀπρεπὲς ἡγησάμενος τὸ φανερῶς λέγεσθαι, ἀνυποκρίτως στικτέον ⟨e coni. Friedl., Nican. p. 192⟩ κτλ., unum non sufficit, ut philosophum Homeri defensorem exstitisse ponamus: potuit nimirum, id quod in omnes fere philosophos cadit, occasione oblata talia proferre.

2) Περὶ Ὁμήρου ἐξηγητῶν legendum esse Krische, d. theol. Lehren d. griech. Denker, p. 243, 2, suspicatus est.

3) Dolonem cum significare videatur, nihil opus est correcto cum Winckelmanno, Antisthen. fr. p. 14, τερατοσκόπου.

usum esse et quae apud poetam inter se pugnare viderentur conciliare studuisse, alterum quidem collato[1]) loco Xenophontis, conv. 3, 6, recte homines docti effecerunt (v. Sengeb. p. 116). Cum autem Stoicus certa quadam via et ratione processisse videatur — constat quidem quinque eum scripsisse libros problematum Homericorum —, Cynicum in libellis Homericis carptim, prout res ferret, consilium exsecutum esse dixeris.

Exstant autem haud spernenda libellorum eorum fragmenta in scholiis utriusque carminis. E quibus maxime insigne quod e libello περὶ Ὀδυςςέως petitum (si modo recte pro περὶ Ὀδυςςείας ita coniecimus) de v. πολύτροπος notione agens schol. HMQR α 1 et Leid. I 308 vel 312 (f. 189ᵇ, praemisso Πορφυρίου) servaverunt. Ubi oblocutus Antisthenes iis, qui eo verbo Ulixem ut versutum ab Homero notari existimarent, cum ipse ad varia, quae ei praesto fuissent, dicendi genera referret[2]), Hippiam Eleum petiisse videtur. Recte enim, Platonem iis, quae initio Hippiae minoris sophistam de Achille simplici verique amanti, Ulixe πολυτρόπῳ, mendaci, doloso proferentem induxerit, non suam sed illius sententiam reddere, Friedel, de sophistarum stud. Homer. (diss. philol. Halenses I), p. 157, statuit; quod cum per se veri simillimum sit, tum ea re probatur, quod ipsi illi versus I 312. 13, quibus Hippias Platonicus utitur, ut utriusque mores describat, apud Antisthenem ita recurrunt: τοςοῦτον ἀπεῖχε τοῦ τὸν τοιοῦτον τρόπον ἀποδέχεςθαι ὁ Ἀχιλλεύς, ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖςθαι ὁμοίως τῷ θανάτῳ ἐκεῖνον, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεςὶν ἄλλο δὲ εἴπῃ. — E libello autem Κύκλωψ ἢ περὶ Ὀδυςςέως

1) Iuliani Imperatoris verba, or. 7, p. 215 C, male a quibusdam in hanc sententiam detorqueri, recte Krische, p. 244, perspexit.

2) Quoniam scholium Odysseam sine dubio spectans inter Quaestiones ad Iliadem pertinentes recipi non potuit, haud alienum erit, h. l. codicem Leidensem cum textu scholii Dindorfiani α 1 (p. 9, 16 sqq.) conferre. Ante omnia autem monendum, in codice illo integrum (sed in duas partes diremptum), neque ea tantum legi, quae Valckenaer olim adiecta Animadvers. in Ammon., p. 243, edidit. Discrepant igitur, ut minutias quasdam momento carentes omittam, a Dindorfii editione haece: p. 9, 16 ἀπορία et lemma om. cod. — 18 πολύτροπον habet — 22 τοςοῦτον (ante hoc verbum interpungendum est) ἀπεῖχε τοῦτον ⟨leg. τοῦ τὸν⟩ τοιοῦτον τρόπον — 25 λύςις om. — 26 ἐρρέθη — p. 10, 1 προείρηκε μήποτε οὖν τρόπος τὸ μέντοι cημαίνει — 2 τὴν τοῦ om. — ibid. εὔτροπος γὰρ ὁ τὸ ἦθος εἰς τὸ εὖ τετραμμένον ἔχων, τρόποι δὲ λόγου αἴτιοι αἱ πλάςεις. Sequitur, signo scholii finiti (:+) et vacuo spatio, in quo manus recentior τοῦ αὐτοῦ scripsit, interiectis: κέχρηται τῷ τρόπῳ κτλ, in quibus codicis Leidensis a codicibus Odysseae discrepantia e Dindorfii Valckenaerium referentis editione peti potest (sed. lin. 5 τραποῦςα legi). Neque tamen ea, quae ap. Dindorf., p. 11, 1 — 9, leguntur codici desunt, nisi quod lin. 1 ἔχει δὲ τοῦτο habet — 4 τὸ τοῦ ἤθους τὸ πολυμετάβολον καὶ ἄςτατον — 5 χρῆςις λόγου ποικίλη — 7 τὸν ἑκάςτῳ πρόςφορον — 8 ἀνάρμοςτον ὂν πρὸς ἀκοάς.

inscripto et ea petita esse videntur, quae schol. T ι 106 ad quaestionem, πῶς ὑπερφιάλους καὶ ἀθεμίστους καὶ παρανόμους εἰπὼν τοὺς Κύκλωπας ἄφθονα παρὰ θεῶν αὐτοῖς ὑπάρχειν λέγει τὰ ἀγαθά; solvendam ex eo attulit[1]), et solutio quaestionis, διὰ τί Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Κύκλωπα οὕτως ἀνοήτως εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὠλιγώρησεν τῷ λόγῳ, εἰπών· ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων; a schol. HQT ι 525 una cum Aristotelia quadam proposita. Libro περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος tribuerim, quae schol. Porphyrianum Λ 636. 37 una cum Stesimbroti, Glauci, Aristotelis solutionibus ad difficultatem, διὰ τί πεποίηκε μόνον τὸν Νέστορα αἴροντα τὸ ἔκπομα; explicandam ex eo affert; origo fragmenti (schol. E ε 211, cf. PQT η 257), cur Ulixes Calypsonis promissa respuerit — cui quaestioni solvendae etiam Aristotelem operam dedisse e schol. Porphyriano ψ 337 cod. Vindob. ap. Val. Roseum, Ar. ps., p. 175, constat —, difficilior est iudicatu, nisi forte inde, quod eodem quo in schol. α 1 modo sapientem fuisse Ulixem ponatur, eidem utrumque libro quis tribuerit.[2])

Iam vero cum per se ipsum minime pateat, utrum in solutionibus a scholiis ι 106; 525, ε 211 servatis ea in quibus ipse offenderit explicare, an, ut reliquis locis duobus, rebus ab aliis poëtae hominibusve ab eo inductis vitio versis respondere voluerit, huc ut inclinemus ea res facit, quod de locis ι 525 et ε 211 Aristoteles quoque quaesivit, quem sophistarum potissimum, quibuscum Antistheni condicionem intercessisse constat (v. Zeller[2], II, 1, p. 202), criminationibus diluendis operam dedisse infra docebimus. Neque tamen prae iis philosophos Homerum vituperantes hunc neglexisse (cf. Krische, d. theolog. Lehren d. griech. Denker, p. 245) existimo, multaque ex iis quae contra eos protulerit etiam in scholiis, Odysseae quidem maxime, auctoris nomine abiecto, nunc quoque superesse contenderim.

Ergo, ut, antequam ad philosophos et grammaticos Platoni poetae fabulas exagitanti respondentes veniamus, ea quae adhuc effecimus comprehendamus: antiquissimorum Homericorum solutiones scholiis continentur aut codicum auctoritate aut certis rationibus aliunde petitis Porphyrio tribuendis, praeter schol. A

---

1) Secutus est eandem rationem Aristarchus (v. Lehrs, Ar., p. 182).

2) Scholium Lp O 123, de Minervae triplici agendi ratione agens, et schol. AB Ψ 65 (id. Eust. p. 1288, 9), animarum formam cum corporibus congruere docens, cur ad Homerica Antisthenis scripta cum Winckelmanno, p. 28, referantur causa non adest; nihil enim inde sequitur, nisi Antisthenem, ut omnes fere philosophos, Homeri versibus ad placita sua stabilienda usum esse. — Maxime autem improbandus Mullach (fr. phil. Gr. II, p. 279, 32), quae ap. Plutarchum, de Alex. M. virtut. II, 3 (p. 336 A) leguntur: ὀρθῶς οὖν Ἀντισθένης ἔλεγεν, ὅτι πάντα δεῖ τοῖς πολεμίοις εὔχεσθαι τὰ ἀγαθὰ πλὴν ἀνδρείας (omisit Winckelmann in fragm. collectione), inter Homerica referens.

O 193 Crateteum. Antisthenis autem solutiones vel secundum codices vel propter Aristotelias iis adiunctas (v. infr.) eidem Porphyrio assignandae sunt, ita ut non multum credam obstare, quominus etiam unam illam de v. ι 525 agentem, in quam neutrum cadit, ex eo repetamus. Qui num ipsis iis quos attuli libris usus sit postea perpendamus.

Plato autem, ad quem vel ipsa in quibus modo versati eramus tempora nos duxerunt, summa, qua excellit, sententiarum gravitate dicendique splendore iis, quae contra fabulas de diis priscorumque temporum hominibus fortibus ab Homero narratas protulerat, ut poetae obtrectatoribus in longum tempus magnum addidit momentum, ita laudatoribus eius denuo stimulos quasi admovit, quibus ad antiquam litem calidius sustinendam excitarentur. Ipsum quidem, quamvis haud inique de Homero iudicaverit, cum aliis locis tum de re publica secundum philosophiae praecepta constituenda agentem (II, p. 378 D sqq., III, p. 386 sqq.) plurima in eo ut impie dicta morumque probitati perniciosa, quae neque allegoriis adhibitis[1]) defendi possent, notasse adeo constat, ut singula, quae bene contulit Theod. Heine, de ratione quae Platoni cum poetis Graecorum intercedit qui ante eum floruerunt, Vratisl. 1880, p. 6 sqq., h. l. afferre supervacaneum sit. Ex iis autem, qui contra eum hac de re disputantes lyticorum quodam modo partes sustinuerunt et grammatici et philosophi, cum Zenodorus (ita enim in schol. B 8, p. 23, 11, legendum esse apparebit) infra loco magis idoneo in censum venturus sit, Telephi autem libri περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ Πλάτωνος συμφωνίας ⟨temere Bernhardy ἀσυμφωνίας⟩ a Suida allati nihil praeter nomen sit notum, ad philosophos statim conversi, cum Aristoteles (de quo infra agemus), si qua forte contra Platonem poetae opitulatus protulit, longe maiorem certe operam sophistarum criminationibus diluendis impenderit, primum de Stoicis librisque ex eorum disciplina pendentibus, deinde de Neo-Platonicis, quatenus cum utrisque scholia Homerica cet. cohaereant, disputabimus.

Scripserunt igitur e Stoicae sectae principum numero, de quorum studiis Homericis locus exstat memorabilis Dionis Chrysostomi, or. 53, p. 275. 76 R., Zeno προβλημάτων Ὁμηρικῶν libros quinque (Diog. L. VII, 4), quos sine dubio verba Dionis supra (p. 386) allata spectant, et Cleanthes Assius περὶ τοῦ ποιητοῦ (Diog. L. VII, 175; cf. Krische, p. 432; Sengeb. I, p. 68); sed praeter Persaeum, quem, propter librum περὶ θεῶν (Philodem. περὶ εὐσεβ. cap. 9; ap. Dieles.

1) II, p. 378 D; quae contra Antisthenem videntur dicta esse, quem etiam (p. 390 A) Ulixem ἄνδρα τὸν σοφώτατον (cf. p. 388) vocans irridere videtur. — De Socrate allegoriam respuente, quem Plato secutus esse videtur, v. Krische, p. 234.

Dox. Gr., p. 544) ut consentaneum est, κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν γεγραφέναι ipse Dio tradit, cum *alios complures* idem consilium secutos esse addit, sine dubio Chrysippum potissimum respicit, quem e Philodemo, cap. 13 (ap. Dieles. p. 547, 16), secundo librorum, quos de natura Deorum scripsit, de Orpheo, Musaeo, Hesiodo, Homero egisse constat.

Sed non omnium certe eorum opera huc pertinet. In plurimos enim eorum idem quod etiam in alios et huius et aliarum sectarum philosophos cadit, occasione oblata de variis eos egisse rebus a poeta allatis et eo quidem maxime consilio, ut suas de rebus divinis sententias in versibus eius inesse allegorica interpretatione adhibita docerent. Chrysippum quidem e Philodemi l. c. et cap. 14 et 15 (cf. etiam Cic. N. D. I, 15, 41) discimus in περὶ θεῶν libro secundo, ut in iis quos de Gratiis, de natura, de providentia scripsit, id egisse, ut non tam poetam defenderet, quam versus eius cum suis ipsius placitis conciliaret (πειρᾶται συνοικειοῦν ταῖς δόξαις etc.). Idem Cleanthis fuisse consilium ipse Philodemus (cap. 13) addidit; idem Persaei e libri titulo fuisse concludas; ipsi Zenoni tribuit Krische, p. 393. 94. Sed hac quidem in re sive verum vidit sive erravit[1]) vir doctissimus, in scholiis certe aut apud Eustathium Zenonis non magis quam reliquorum quos nominavi vestigia supersunt, quae inter lyticos eos numerari iubeant. Etenim cum Chrysippus decies[2]) in scholiis (nonnulla eorum etiam Eust. habet), Cleanthes bis in scholiis (alteri Eust. respondet) et semel apud Apollonium[3]),

---

1) Huc ut inclinem facit, quod Zenonem, quem contra Platonis Πολιτείαν scripsisse constat (Plut. Stoic. rep. 8), neque ea, quae contra Homerum ibi protulerat, neglexisse consentaneum est.

2) A Α 129; Lp Δ 295 (sec. Bachm. a man. sec.); A (Herodian.) Θ 441; *B Κ 252; A Ν 41 (id. Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 285); Vict. Ο 241 (cf. Eust. p. 1014, 34); B Φ 483; Vict. Χ 212; A Ψ 65; P ε 240 (Herod.). — Nihil autem egit La Roche, Hom. Txtkr., p. 117, cum quae ex his Herodianus attulit ex altero quodam Chrysippo petita esse pronuntiavit; cum enim Stoicos studiose unde verba essent ducta exquisivisse vel e Cic. Off. I, 7 constet, tum, quod ad Chrysippum attinet, conferendum praeter Herodian. I, p. 108, 10, Etym. M. 681, 15 cum Plutarch., Stoic. rep. 9. Contra de Chrysippo in scholiis Pindaricis saepe allato La Rocheum (si discesseris a libro περὶ παροιμιῶν ad Isthm. 2, 17 citato) verum vidisse non negaverim; quod enim ad Isthm. 3 (4), 47 legitur: Χρ. δὲ σεσημείωται, φησίν, ὁ τόπος διὰ τὴν φράσιν κτλ., ita comparatum est, ut notationem Alexandrinorum Stoico tot annis inferiorem spectare videatur. Allegorica his quidem Chrysippi, quisquis fuit, scholiis non contineri (ἀλληγορεῖ illud schol. I. 3, 29 de Pindaro dicitur), contra Wachsmuthium, Crat. p. 23, 1, moneo.

3) Lp Γ 64 (sec. Bachm.; id. schol. min.; contra B, Townl., Par. ap. Cram., A. P. III, p. 281, 18 Ἀπλεάνθης habent) de aurea Venere in Lesbo insula culta; H α 52 (Eust. p. 1389, 55 sqq.). Atlantem ὁλοόφρονα τὸν περὶ τῶν ὅλων φρο-

Persaeus semel[1]) in scholiis occurrat, Zenonis ne nomen quidem ibi servatum est. Quid vero? ex omnibus, quos modo attuli, locis unus, Chrysippi quidem versuum K 252. 53 explicationem afferens (schol., ut infra apparebit, Porphyrii, p. 147, 26), difficultatis, quam Aristoteles iam, poet. 25, p. 1461 α 25, inter problemata commemoraverat, solutionem continet, quae ita parata est, ut in quonam sescentorum quorum auctor exstitit librorum Chrysippus protulerit indagari nequeat; ceteri et huius et reliquorum loci in scholiis cet. occurrentes neque magis e quibusnam libris petiti sint constat — quamquam Cleanthis quidem verba libro περὶ τοῦ ποιητοῦ facile tribueris — neque ulla cum quaestione cohaerent.

Verum enim vero tantum abest, ut tam artis finibus reliquiae vetustissimorum Stoicorum in scholiis obviae circumscribendae sint, ut multis praeterea locis, ubi nomina eorum exciderunt, vestigia doctrinae singulorum, ut etiam aliorum philosophorum complurium, nunc quoque deprehendi posse concedam. Iam vero etiamsi neque iniucundum neque infructuosum sit perscrutari, si qua forte aliqua veri cum specie ad auctores suos revocari possint — velut ea, quae schol. δ 84 de versu Homerico Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους Ἄραβάς τε legendo habet, quam Zenonis fuisse sententiam constat (v. Lehrs, Ar. p. 240), Krische e προβλημάτων libris repetivit, in scholio autem Porphyriano Ξ 275 (v. ad p. 195, 11) Chrysippea latere videntur —, a nostro haec quidem res consilio remotior est, quippe qui ea re acquiescere et possimus et debeamus, ut universae sectae placita, quae in scholia cet. ita transierunt, ut ad singulos poetae locos a Platone et aliis reprehensos lyticorum ad instar defendendos adaptata sint, qua ratione eo pervenerint doceamus.

Cratetis quidem Mallotae, per quem et Zenonis sententia in schol. δ 84 et Persaei in schol. A 66 manavit, Cratetisque asseclarum haud spernendam hac in re fuisse operam omnes concedent. Sed, quod mireris sane, exiguus[2]) admodum numerus est scholiorum cri-

νοῦντα esse eum docuisse. Apollon. v. μῶλυ: Κλ. δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύονται καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη (cf. schol. T κ 305). Quae apud Plutarch., de aud. poet. cap. 11, de Homeri verbis Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων et Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε (vel potius Ἀναδωδωναῖε) ludendi quasi causa allegorice ab eo explicatis leguntur, neque in scholiis neque apud Eustathium exstant.

1) Lp A 66 (Bachm.): .... πῶς οὖν κατὰ Κράτητα καὶ Περσαῖον οὔτε φρόνιμος οὔτε σώφρων οὔτε ἀνδρεῖος (ὁ Ἀχιλλεύς); πηγὴ γάρ ἐστι τῆς ἄλλης ἀρετῆς τὸ δοκεῖν εἶναι θεούς.

2) Allegorica eius, quibus nullum cum solutione aliqua vinculum intercedat, velut clipeum Agamemnonis μίμημα εἶναι τοῦ κόσμου (Eust. Λ, p. 828), hic non curo, neque magis eandem ob causam Asclepiadis Myrleani, quem recte Crateteis annumeravit Lehrs (Herod. scrpt. tr., p. 434; discipu-

minationes poetae intentas Stoicae sectae praeceptis adhibitis diluentium, quae satis certas ob causas e Pergamenorum scriptis repeti possint. Crates igitur cum Volcanum a Iove ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο in terram coniectum ridiculo illo modo explicavit, qui ipsi Heraclito (cap. 27) τερατεία τις audit[1]), defendit sine dubio poetam contra Platonis (Rep. II, p. 378 D) vituperium; cuius rei in scholiis (praeter schol. *BLp A 591 ex ipso Heraclito transcriptum) omnis paene memoria intercidit, nisi quod eum „βῆλος“ e Chaldaeorum lingua petitum τὴν ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν esse (v. Wachsmuth, Crat. p. 41, cf. O 23 ibid. p. 44), non neglecta Agathoclis, sive Babylonii sive Cyziceni[2]), sententia, τὴν πάντων περιοχὴν καὶ ⟨ἀπὸ τοῦ?⟩ βεβηκότας φέρειν τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας interpretati (*BLp A 591), voluisse accipimus. Peius etiam cecidit iis quae Moeronem Byzantiam secutus de loco μ 62. 63 protulit, quem locum hic commemorandum esse non tam narratiuncula de Alexandro Magno et Aristotele e Ptolemaeo Hephaestione a Phot., bibl. p. 147, 3, allata, quam id quod Asclepiades Myrleanus ap. Athen. XI, p. 490 B, habet, ἄσεμνον esse columbas (πελείας) Iovi patri ambrosiam ferre, docet. Quod enim ipse pronuntiavit et pluribus sine dubio demonstravit, πελείας illas Pleiadas esse, si modo in scholia HQ μ 62 brevissima transiit (alterum eorum, p. 533, 6—8, quaestionis forma utitur), nomen certe auctoris abiecit. Quibus locis facile addideris quae de versu C 239, cur invitus Sol occidere dicatur, explicando, apposita iterum Agathoclis sententia[3]), secundum schol. A h. l. attulit, etsi cuinam poetam vituperanti responderit non constat; de schol. A O 193, quod de re pertinente certe ad deos agit, v. p. 385; contra ea quae de versu C 488 explicando (cf. Arist. poet. 25, p. 1461 α 20) attulit (v. Wachsm.,

---

lum Cratetis esse voluit Wachsmuth, p. 6, 4) ridiculum de Nestoris poculo commentum.

1) Mallotam ab Heraclito significari Mehler, Her. p. 58, in dubium vocare non debebat; τοῦ Θηβαίου, quod is qui caput Heracliti codici Ven. B adscripsit addidit, inde ortum est, quod τὴν Κράτητος φιλοσοφίαν apud Heraclitum legerat.

2) Cf. Athen. IX, p. 375 F: Ἀγ. ὁ Βαβυλώνιος ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου (cf. I, p. 30 A) et ibid. XIV, p. 649 F: Ἀγ. ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῃ τῶν περὶ τῆς πατρίδος. Quem ut confidentius Muellero (FHG IV, p. 288) eundem esse atque grammaticum existimem, maxime schol. Hes. theog. 485 inducor. Ceterum ne quis dubitet quin a Cratete loco supra citato afferatur, cf. infr. n. 3; Pergamenis eum, quamvis e Zenodoti Ephesii disciplina profectus sit (Suid. v. Πτολεμαῖος· Ἐπιθέτης), asserendum esse, vel ex Eust. Ξ, p. 994, 41, sequitur.

3) Cum ea, quae schol. A Agathocli tribuit, ab Eustathio, p. 1140, 50, ad ipsum Cratetem referantur, statuendum esse videtur, illum ab altero in Διορθωτικοῖς allatum fuisse. Neque enim recte Cratetis discipulis eum Mueller l. c. annumeravit, si quidem sec. Suidam (v. not. 2) e Zenodoti disciplina profectus est.

p. 46) quaeque schol. HQ ι 60 afferunt Zoilum impugnantia, ut ea quae in quaestionibus C 192 et β 1 (Θ 1, p. 111, 24 edit. nostr.) leguntur alius generis sunt neque huc pertinent. Discipulorum denique Cratetis si qui scholae, cui addicti erant, praeceptis ad philosophos poetae obtrectatores refutandos usi erant, in scholiis certe aut apud Eustathium reliquiae eorum non comparent.

Sed paucissima illa, de quibus hic agimus, Stoicae doctrinae vestigia in quaestionibus obvia Homericis, non magis quam ea, quae in alius generis quaestionibus ex eodem Cratete afferuntur, ipsi grammatico Pergameno eam qua nunc induta sunt formam debent, nisi quis forte vel Aristarchum, quippe qui nonnullis in quaestionibus afferatur, inter difficultatum solutionumque Homericarum auctores rettulerit. Immo vero, cum aliae etiam Quaestiones adsint Stoicas item rationes ad levitatis aut neglegentiae in rebus divinis crimen a poeta arcendum adhibentes (A 50. 399; Δ 2. 88; O 18. 189; T 407; Y 67 sqq.), quae neque Cratetem neque ullum alium auctorem nuncupant, videndum, an omnes eidem auctori debeantur, ita quidem, ut grammaticorum aut philosophorum memoria, quos saepius attulisset, plerisque locis interciderit.

Iam vero cum scholium O 189 sqq., a nobis p. 203, 8 editum, propterea quod parti inde excerptae in codice Leidensi Πορφυρίου adiectum est, ad hunc auctorem referendum esse videatur, audacius tamen sit, eam ob unam causam reliqua quae attuli eidem tribuere. Etenim cum in reliquis scholiis, quae Porphyrii esse codicum auctoritate constat, vix ullae Stoicorum allegoriae poetae interpretando adhibitae sint, tum huius quidem scholii codicum condicio ea est (v. annot.), ut dubitari sane possit, an allegorica aliunde addita sint. Tamen et hanc quaestionem totam et reliquas illas Porphyrii esse, qui ex eodem eas opere hauserit, e quo etiam Heracliti Allegoriae Homericae Plutarchique qui dicitur de Vita Homeri libellus pendeat, utroque opusculo cum iis collato apparebit.

Atque Heracliti Allegoriae ipsae hoc loco, ubi de libris Stoicorum placitis ad Homeri obtrectatores refutandos usis agitur, quam maxime dicendae sunt, quoniam prooemium statim τὸν μέγαν ἀπ' οὐρανοῦ (cf. Diels, Herm. XIII, p. 7) καὶ χαλεπὸν ἀγῶνα καταγγελλόμενον περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας allegoria adhibita profligatum iri profitetur. Inter eos autem, quos veri rectique quippe sensu destitutos Homericas de diis eorumque factis narrationes male vituperasse dixit[1]) Heraclitus, cum singulis locis Epicurum (cap. 4) et Zoilum (cap. 14), tribus Platonem (cap. 4; 12; 74) nominatim

1) Cap. 6, p. 10; 21, p. 42; 26, p. 54; 28, p. 59; 30, p. 62; 37, p. 75; 39, p. 78; 40, p. 83; 52, p. 109; 69, p. 135; 74, p. 146.

afferat, hunc certe, ac maxime quidem ea quae in Republica poetae obiecerat, multis praeterea locis eum spectare apparet; si quidem Ἥρας δεσμοί (cap. 40), Ἡφαίστου ῥῖψις (26), θεομαχία (52), Proteus (64), Ulixis ad Phaeaces vitae voluptuariae laudatio (75), Iovis cum Iunone in Ida monte concubitus (39), Martis et Veneris adulterium (69), quae cuncta ille vituperaverat, allegoria pleraque (praeter cap. 75) adhibita defenduntur. Transierunt autem plurima Heracliti capita in utriusque carminis, plura quidem in Iliadis, scholia, atque ita quidem ut utrobique non solum fragmenta et longiora (in scholiis Odysseae haec quidem admodum pauca) et breviora, sed etiam adnotationum inde excerptarum varia genera adsint. Iam vero cum fragmenta illa ad Iliadem relata omnia alteri codicis Veneti B [1]) manui, pauca quaedam etiam codicibus Leidensi [2]) et Lipsiensi [3]) debeantur, ex alterius generis scholiis unum inter eadem scholia *B [4]) (Α 43, f. 2^b, p. 11, 13. 14 Dind., exc. e schol. *B Α 72, quod exiguam partem reddit capitis Heracl. 7), unum, quod etiam codices LLp Vict. exhibent, inter scholia eidem codici a priore manu appicta leguntur: Ε 392, quod ex Heraclit. c. 33 et 34, quae capita cum aliis integra altera manus postea versui Ε 336 adscripsit, excerptum est; ex Odysseae autem scholiis E α 284 (p. 51, 9—12 Dind.) ex Heracl. c. 62 et 63, E δ 456 (lin. 20—25 Dind.) e cap. 66, E θ 284 (lin. 12. 13) e cap. 26 (p. 57 Mehl.) derivata sunt. Neque desunt denique scholia, quorum auctores Heracliteis ita usi sunt, ut ipsi nonnulla aut adderent aliunde petita aut mutarent: addidit quidem is qui schol. Victor. Κ 394 (f. 181^a = Bekk. p. 293 β 1—7) scripsit iis, quae ex Heracliti cap. 46 excerpta erant (lin. 3: ἢ ὅτι ὀξεῖα κτλ.), alia, quae ab Heraclito prorsus aliena, in codicibus B et Lp sola leguntur: ταχεῖαν — ἀνάπαυλαν. Peius etiam is, qui schol. EM δ 384 scripsit, egit; quamquam enim scholium se Heraclito deberi disertis verbis clamat, paucissima tantum (lin. 13—16 Dind.) ex eo transcripta esse, rectissime Mehler, p. 128, 6, perspexit. Mutavit autem Heracliti caput 37 quaestionis in cod. Leid. ad Ι 503 (Praef. p. X) relatae auctor,

1) Loci e Mehleri editione peti possunt; omisit vir doctissimus, cap. 44 non solum una cum aliis in longo fragmento ad Σ 468 relato, sed etiam ad Τ 398 legi. Idem de scholio Ω 366 erravit (p. 95, 8); cuius scholii longe maior pars (IV, p. 350, 6—351, 2 Dind.) ab altera cod. B manu, reliqua a recentiore manu scripta sunt.

2) Schol. Θ 3 et Π 459 falso Porphyrio assignata (qua de re v. cap. II, p. 361).

3) Schol. Α 479. 590, Γ 424, Δ 2. 101, Ε 509.

4) Contra Dindorfii notam moneo, omnia inde a lin. 10—14 Dind. ab eadem manu scripta mihi visa fuisse, ita tamen, ut qui verba usque ad ὡς καὶ Ἡσίοδος scripserat, postea, et eadem quidem linea, addiderit: Φοῖβον οὖν αὐτὸν ὀνομάζει κτλ.

fortasse etiam partem cap. 75 is qui schol. H ι 28 scripsit, capita autem 14. 15 ii, qui scholium B (id. Lp) A 53 et postrema verba quaestionis in cod. A de A 50 sqq. institutae (p. 14, 1—10 Dind.) exaraverunt, quamquam de his quidem scholiis dubitari posse infra videbimus.[1])

Haec igitur quae attuli quicumque diligenter consideraverit, ut similes mutationes opus Heracliti, dum Homeri carminibus interpretandis adaptatur ac discerpitur, atque Porphyrii opus subiisse confitebitur, ita, cum tot scholia ex illo fluxerint, in quaestiones certe a scholiis servatas, quarum et indoles et oratio multum discrepet, non transiisse concedet; vix enim verendum est, ne quis e misella quaestiuncula codicis Leid. supra allata contrarium efficiat.[2])

Sed ut eruamus, qui explicandum sit, quod nihilo minus quaestiones nonnullae de iisdem atque Heraclitus rebus agentes simillimae Allegoriis eius sint, ad librum περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου (vel alterum certe duorum, qui in codicibus ita inscripti sunt; prioris enim longe minorem esse auctoritatem diversamque originem, iam dudum constat) transeundum est, cuius quidem libri auctor quis fuerit adhuc latet; Plutarchi enim, cui codices tribuunt, Chaeronensis certe, non esse exploratum est, Porphyrio autem, cui speciosius quam verius R. Schmidt (de Plutarchea quae vulgo fertur Homeri Vita, Hal. 1850) vindicabat, tribui non posse, cum post Gildersleeveum, Wollenbergium, Bernhardyum, R. Volkmannum Diels, Doxogr. p. 98, optime demonstraverit, tum infra locorum nonnullorum cum Porphyrio consensu, cui nonnihil Schmidt tribuerat, aliter explicando apparebit.

Huius igitur libelli cum scholiis collati longe alia atque Heracliteorum est condicio; paucissima enim scholia eaque admodum exigua adsunt inde petita: Iliadis quidem nullum, Odysseae duo, quae uni codici E (saec. XV, v. Dind. p. XIII) debentur, ε 272 (p. 269, 23 Dind.) e cap. 106, et ε 295 e parte cap. 106 et e cap. 110 exscripta. Vel minus igitur, quam in iis quae Heracliteis similia sunt scholiis verendum est, ne quis quaestiones de iisdem rebus eodem fere modo, sed aliis verbis adhibitis, agentes e Plutarcho fluxisse contendat. Conferatur[3]) enim quaestio A 1 cum capite 162, B 370 cum

---

1) De scholio A C 251 Heraclitum quendam afferente infra agetur.

2) De cap. 47 extr. in schol. *B Ξ 200 transcripto Mehlerum, p. 101, 3, erravisse, ad p. 190, 8 docui.

3) Minoris momenti est, quod et in scholio Porphyriano Δ 88 (p. 70, 29) et apud Plutarchum c. 22 arcus Pandaro ab Apolline datus τὴν τοξικὴν significare perhibetur, vel quod in quaestione Vat. Ζ′ (edit. C 509 sqq.) de figuris orationis velut κλυτὸς Ἱπποδάμεια etc. (p. 230, 3 sqq.) similiter atque apud Plutarchum (c. 42. 45) iudicatur. Nimium his tribuit R. Schmidt, p. 26; gram-

floruisse nemo serio existimaturus sit, Glaucus autem ille, quem schol. BLp Π 414 non θυμοραϊστής sed θυμορραίστης legisse tradunt, pro eodem atque hic habendus esse videatur (v. p. 385, 3), antiqui illius Homerici solutiones aliis etiam praeter Λ 636 locis in scholiis (aut apud Eustathium) afferri contendi nequit.

Accedit ad eos e Socratis discipulis Antisthenes, quem post Anaxagorae tenuia initia nobis vix cognita et Democriti περὶ Ὁμήρου ἢ ὀρθοεπείης καὶ γλωσσέων librum huc non pertinentem[1]) ex hominibus philosophiae principibus primum Homeri carminibus recte intellegendis dedita opera curam impendisse constat. Scripsit igitur libellos — cur dialogos vocaverit Val. Rose, Ar. ps. p. 173, nescio — περὶ Ὀδυσσείας ⟨Ὀδυσσέως?⟩, περὶ τῆς ῥάβδου, Ἀθηνᾶ ἢ περὶ Τηλεμάχου, περὶ Ἑλένης καὶ Πηνελόπης, περὶ Πρωτέως, Κύκλωψ ἢ περὶ Ὀδυσσέως, περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος, περὶ Κίρκης, περὶ Ἀμφιαράου, περὶ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης, περὶ τοῦ κυνός, quos operum eius tomum nonum effecisse Diog. L. VI, 17 affert, et περὶ ἐξηγητῶν, περὶ Ὁμήρου[2]), περὶ Κάλχαντος, περὶ κατασκόπου[3]), qui eodem auctore in octavo infuerunt. Contra ea, tomus primus quae inter alia exhibebat, Αἴας ἢ Αἴαντος λόγος, Ὀδυσσεὺς ἢ περὶ Ὀδυσσέως, Ὀρέστου ἀπολογία (Diog. VI, 15) huc non pertinent. Sed in scriptis suis Homericis qua ratione egerit, locus ille gravissimus docet Dionis Chrysostomi, or. 53, p. 276 R.: ὁ δὲ Ζήνων οὐδὲν τῶν τοῦ Ὁμήρου ψέγει, ἅμα διηγούμενος καὶ διδάσκων, ὅτι τὰ μὲν κατὰ δόξαν τὰ δὲ κατὰ ἀλήθειαν γέγραφεν, ὅπως μὴ φαίνηται αὐτὸς αὑτῷ μαχόμενος ἔν τισι δοκοῦσιν ἐναντίως εἰρῆσθαι. ὁ δὲ λόγος οὗτος Ἀντισθένους ἐστὶ πρότερον, ὅτι τὰ μὲν δόξῃ τὰ δὲ ἀληθείᾳ εἴρηται τῷ ποιητῇ· ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐξειργάσατο αὐτόν, ὁ δὲ καθ' ἕκαστον τῶν ἐπὶ μέρους ἐδήλωσεν, e quibus eum allegorica interpretatione

1) Cf. loci scholiorum Homericorum a Mullachio, Democrit. fr. p. 148, et Sengebuschio, diss. Hom. I, p. 135. 36, inde repetiti. Qui, ut ex Homerico eo opere haustos esse largiamur — quamvis, si a schol. A N 137 (id. Eust., p. 925) et ab Eust. o, p. 1784, 60, discesseris, de plerisque, maxime quidem propter librum Democriti Τριτογένεια inscriptum de schol. Θ 39, dubitari possit — haud idonei sunt, propter quos inter lyticos, de quibus h. l. agimus, Democritus recipiatur. Scholium vero A H 390, quod neglectum a Mullachio Sengebusch indicavit: τὸ ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι εἴτε καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐς ἐπήκοον λέγει ὁ κῆρυξ .... εἴτε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἠρέμα, ὡς Δημόκριτος ἀξιοῖ, ἀπρεπὲς ἡγησάμενος τὸ φανερῶς λέγεσθαι, ἀνυποκρίτως στικτέον ⟨e coni. Friedl., Nican. p. 192⟩ κτλ., unum non sufficit, ut philosophum Homeri defensorem exstitisse ponamus: potuit nimirum, id quod in omnes fere philosophos cadit, occasione oblata talia proferre.

2) Περὶ Ὁμήρου ἐξηγητῶν legendum esse Krische, d. theol. Lehren d. griech. Denker, p. 243, 2, suspicatus est.

3) Dolonem cum significare videatur, nihil opus est correcto cum Winckelmanno, Antisthen. fr. p. 14, τερατοσκόπου.

usum esse et quae apud poetam inter se pugnare viderentur conciliare studuisse, alterum quidem collato[1]) loco Xenophontis, conv. 3, 6, recte homines docti effecerunt (v. Sengeb. p. 116). Cum autem Stoicus certa quadam via et ratione processisse videatur — constat quidem quinque eum scripsisse libros problematum Homericorum —, Cynicum in libellis Homericis carptim, prout res ferret, consilium exsecutum esse dixeris.

Exstant autem haud spernenda libellorum eorum fragmenta in scholiis utriusque carminis. E quibus maxime insigne quod e libello περὶ Ὀδυccέωc petitum (si modo recte pro περὶ Ὀδυccείαc ita coniecimus) de v. πολύτροποc notione agens schol. HMQR α 1 et Leid. I 308 vel 312 (f. 189[b], praemisso Πορφυρίου) servaverunt. Ubi oblocutus Antisthenes iis, qui eo verbo Ulixem ut versutum ab Homero notari existimarent, cum ipse ad varia, quae ei praesto fuissent, dicendi genera referret[2]), Hippiam Eleum petiisse videtur. Recte enim, Platonem iis, quae initio Hippiae minoris sophistam de Achille simplici verique amanti, Ulixe πολυτρόπῳ, mendaci, doloso proferentem induxerit, non suam sed illius sententiam reddere, Friedel, de sophistarum stud. Homer. (diss. philol. Halenses I), p. 157, statuit; quod cum per se veri simillimum sit, tum ea re probatur, quod ipsi illi versus I 312. 13, quibus Hippias Platonicus utitur, ut utriusque mores describat, apud Antisthenem ita recurrunt: τοcοῦτον ἀπεῖχε τοῦ τὸν τοιοῦτον τρόπον ἀποδέχεcθαι ὁ Ἀχιλλεύc, ὡc ἐχθρὸν ἡγεῖcθαι ὁμοίωc τῷ θανάτῳ ἐκεῖνον,. ὅc χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεcὶν ἄλλο δὲ εἴπῃ. — E libello autem Κύκλωψ ἢ περὶ Ὀδυccέωc

1) Iuliani Imperatoris verba, or. 7, p. 215 C, male a quibusdam in hanc sententiam detorqueri, recte Krische, p. 244, perspexit.

2) Quoniam scholium Odysseam sine dubio spectans inter Quaestiones ad Iliadem pertinentes recipi non potuit, haud alienum erit, h. l. codicem Leidensem cum textu scholii Dindorfiani α 1 (p. 9, 16 sqq.) conferre. Ante omnia autem monendum, in codice illo integrum (sed in duas partes diremptum), neque ea tantum legi, quae Valckenaer olim adiecta Animadvers. in Ammon., p. 243, edidit. Discrepant igitur, ut minutias quasdam momento carentes omittam, a Dindorfii editione haece: p. 9, 16 ἀπορία et lemma om. cod. — 18 πολύτροπον habet — 22 τοcοῦτον (ante hoc verbum interpungendum est) ἀπεῖχε τοῦτον <leg. τοῦ τὸν> τοιοῦτον τρόπον — 25 λύcιc om. — 26 ἐρρέθη — p. 10, 1 προείρηκε μήποτε οὖν τρόποc τὸ μέντοι cημαίνει — 2 τὴν τοῦ om. — ibid. εὔτροποc γὰρ ὁ τὸ ἦθοc εἰc τὸ εὖ τετραμμένον ἔχων, τρόποι δὲ λόγου αἴτιοι αἱ πλάcειc. Sequitur, signo scholii finiti (:+) et vacuo spatio, in quo manus recentior τοῦ αὐτοῦ scripsit, interiectis: κέχρηται τῷ τρόπῳ κτλ., in quibus codicis Leidensis a codicibus Odysseae discrepantia e Dindorfii Valckenaerium referentis editione peti potest (sed. lin. 5 τραποῦcα legi). Neque tamen ea, quae ap. Dindorf., p. 11, 1 — 9, leguntur codici desunt, nisi quod lin. 1 ἔχει δὲ τοῦτο habet — 4 τὸ τοῦ ἤθουc τὸ πολυμετάβολον καὶ ἄcτατον — 5 χρῆcιc λόγου ποικίλη — 7 τὸν ἑκάcτῳ πρόcφορον — 8 ἀνάρμοcτον ὂν πρὸc ἀκοάc.

inscripto et ea petita esse videntur, quae schol. T ι 106 ad quaestionem, πῶς ὑπερφιάλους καὶ ἀθεμίστους καὶ παρανόμους εἰπὼν τοὺς Κύκλωπας ἄφθονα παρὰ θεῶν αὐτοῖς ὑπάρχειν λέγει τὰ ἀγαθά; solvendam ex eo attulit[1]), et solutio quaestionis, διὰ τί Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Κύκλωπα οὕτως ἀνοήτως εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὠλιγώρησεν τῷ λόγῳ, εἰπών· ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων; a schol. HQT ι 525 una cum Aristotelia quadam proposita. Libro περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος tribuerim, quae schol. Porphyrianum Λ 636. 37 una cum Stesimbroti, Glauci, Aristotelis solutionibus ad difficultatem, διὰ τί πεποίηκε μόνον τὸν Νέστορα αἴροντα τὸ ἔκπομα; explicandam ex eo affert; origo fragmenti (schol. E ε 211, cf. PQT η 257), cur Ulixes Calypsonis promissa respuerit — cui quaestioni solvendae etiam Aristotelem operam dedisse e schol. Porphyriano ψ 337 cod. Vindob. ap. Val. Roseum, Ar. ps., p. 175, constat —, difficilior est iudicatu, nisi forte inde, quod eodem quo in schol. α 1 modo sapientem fuisse Ulixem ponatur, eidem utrumque libro quis tribuerit.[2])

Iam vero cum per se ipsum minime pateat, utrum in solutionibus a scholiis ι 106; 525, ε 211 servatis ea in quibus ipse offenderit explicare, an, ut reliquis locis duobus, rebus ab aliis poëtae hominibusve ab eo inductis vitio versis respondere voluerit, huc ut inclinemus ea res facit, quod de locis ι 525 et ε 211 Aristoteles quoque quaesivit, quem sophistarum potissimum, quibuscum Antistheni condicionem intercessisse constat (v. Zeller[2], II, 1, p. 202), criminationibus diluendis operam dedisse infra docebimus. Neque tamen prae iis philosophos Homerum vituperantes hunc neglexisse (cf. Krische, d. theolog. Lehren d. griech. Denker, p. 245) existimo, multaque ex iis quae contra eos protulerit etiam in scholiis, Odysseae quidem maxime, auctoris nomine abiecto, nunc quoque superesse contenderim.

Ergo, ut, antequam ad philosophos et grammaticos Platoni poetae fabulas exagitanti respondentes veniamus, ea quae adhuc effecimus comprehendamus: antiquissimorum Homericorum solutiones scholiis continentur aut codicum auctoritate aut certis rationibus aliunde petitis Porphyrio tribuendis, praeter schol. A

1) Secutus est eandem rationem Aristarchus (v. Lehrs, Ar., p. 182).

2) Scholium Lp O 123, de Minervae triplici agendi ratione agens, et schol. AB Ψ 65 (id. Eust. p. 1288, 9), animarum formam cum corporibus congruere docens, cur ad Homerica Antisthenis scripta cum Winckelmanno, p. 28, referantur causa non adest; nihil enim inde sequitur, nisi Antisthenem, ut omnes fere philosophos, Homeri versibus ad placita sua stabilienda usum esse. — Maxime autem improbandus Mullach (fr. phil. Gr. II, p. 279, 32), quae ap. Plutarchum, de Alex. M. virtut. II, 3 (p. 336 A) leguntur: ὀρθῶς οὖν Ἀντισθένης ἔλεγεν, ὅτι πάντα δεῖ τοῖς πολεμίοις εὔχεσθαι τὰ ἀγαθὰ πλὴν ἀνδρείας (omisit Winckelmann in fragm. collectione), inter Homerica referens.

O 193 Crateteum. Antisthenis autem solutiones vel secundum codices vel propter Aristotelias iis adiunctas (v. infr.) eidem Porphyrio assignandae sunt, ita ut non multum credam obstare, quominus etiam unam illam de v. ι 525 agentem, in quam neutrum cadit, ex eo repetamus. Qui num ipsis iis quos attuli libris usus sit postea perpendamus.

Plato autem, ad quem vel ipsa in quibus modo versati eramus tempora nos duxerunt, summa, qua excellit, sententiarum gravitate dicendique splendore iis, quae contra fabulas de diis priscorumque temporum hominibus fortibus ab Homero narratas protulerat, ut poetae obtrectatoribus in longum tempus magnum addidit momentum, ita laudatoribus eius denuo stimulos quasi admovit, quibus ad antiquam litem calidius sustinendam excitarentur. Ipsum quidem, quamvis haud inique de Homero iudicaverit, cum aliis locis tum de re publica secundum philosophiae praecepta constituenda agentem (II, p. 378 D sqq., III, p. 386 sqq.) plurima in eo ut impie dicta morumque probitati perniciosa, quae neque allegoriis adhibitis[1]) defendi possent, notasse adeo constat, ut singula, quae bene contulit Theod. Heine, de ratione quae Platoni cum poetis Graecorum intercedit qui ante eum floruerunt, Vratisl. 1880, p. 6 sqq., h. l. afferre supervacaneum sit. Ex iis autem, qui contra eum hac de re disputantes lyticorum quodam modo partes sustinuerunt et grammatici et philosophi, cum Zenodorus (ita enim in schol. B 8, p. 23, 11, legendum esse apparebit) infra loco magis idoneo in censum venturus sit, Telephi autem libri περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ Πλάτωνος συμφωνίας ⟨temere Bernhardy ἀσυμφωνίας⟩ a Suida allati nihil praeter nomen sit notum, ad philosophos statim conversi, cum Aristoteles (de quo infra agemus), si qua forte contra Platonem poetae opitulatus protulit, longe maiorem certe operam sophistarum criminationibus diluendis impenderit, primum de Stoicis librisque ex eorum disciplina pendentibus, deinde de Neo-Platonicis, quatenus cum utrisque scholia Homerica cet. cohaereant, disputabimus.

Scripserunt igitur e Stoicae sectae principum numero, de quorum studiis Homericis locus exstat memorabilis Dionis Chrysostomi, or. 53, p. 275. 76 R., Zeno προβλημάτων Ὁμηρικῶν libros quinque (Diog. L. VII, 4), quos sine dubio verba Dionis supra (p. 386) allata spectant, et Cleanthes Assius περὶ τοῦ ποιητοῦ (Diog. L. VII, 175; cf. Krische, p. 432; Sengeb. I, p. 68); sed praeter Persaeum, quem, propter librum περὶ θεῶν (Philodem. περὶ εὐσεβ. cap. 9; ap. Dieles.

1) II, p. 378 D; quae contra Antisthenem videntur dicta esse, quem etiam (p. 390 A) Ulixem ἄνδρα τὸν σοφώτατον (cf. p. 388) vocans irridere videtur. — De Socrate allegoriam respuente, quem Plato secutus esse videtur, v. Krische, p. 234.

Dox. Gr., p. 544) ut consentaneum est, κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεϲιν γεγραφέναι ipse Dio tradit, cum *alios complures* idem consilium secutos esse addit, sine dubio Chrysippum potissimum respicit, quem e Philodemo, cap. 13 (ap. Dieles. p. 547, 16), secundo librorum, quos de natura Deorum scripsit, de Orpheo, Musaeo, Hesiodo, Homero egisse constat.

Sed non omnium certe eorum opera huc pertinet. In plurimos enim eorum idem quod etiam in alios et huius et aliarum sectarum philosophos cadit, occasione oblata de variis eos egisse rebus a poeta allatis et eo quidem maxime consilio, ut suas de rebus divinis sententias in versibus eius inesse allegorica interpretatione adhibita docerent. Chrysippum quidem e Philodemi l. c. et cap. 14 et 15 (cf. etiam Cic. N. D. I, 15, 41) discimus in περὶ θεῶν libro secundo, ut in iis quos de Gratiis, de natura, de providentia scripsit, id egisse, ut non tam poetam defenderet, quam versus eius cum suis ipsius placitis conciliaret (πειρᾶται ϲυνοικειοῦν ταῖϲ δόξαιϲ etc.). Idem Cleanthis fuisse consilium ipse Philodemus (cap. 13) addidit; idem Persaei e libri titulo fuisse concludas; ipsi Zenoni tribuit Krische, p. 393. 94. Sed hac quidem in re sive verum vidit sive erravit[1]) vir doctissimus, in scholiis certe aut apud Eustathium Zenonis non magis quam reliquorum quos nominavi vestigia supersunt, quae inter lyticos eos numerari iubeant. Etenim cum Chrysippus decies[2]) in scholiis (nonnulla eorum etiam Eust. habet), Cleanthes bis in scholiis (alteri Eust. respondet) et semel apud Apollonium[3]),

---

1) Huc ut inclinem facit, quod Zenonem, quem contra Platonis Πολιτείαν scripsisse constat (Plut. Stoic. rep. 8), neque ea, quae contra Homerum ibi protulerat, neglexisse consentaneum est.

2) A Α 129; Lp Δ 295 (sec. Bachm. a man. sec.); A (Herodian.) Θ 441; *B Κ 252; A Ν 41 (id. Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 285); Vict. Ο 241 (cf. Eust. p. 1014, 34); B Φ 483; Vict. Χ 212; A Ψ 65; P ε 240 (Herod.). — Nihil autem egit La Roche, Hom. Txtkr., p. 117, cum quae ex his Herodianus attulit ex altero quodam Chrysippo petita esse pronuntiavit; cum enim Stoicos studiose unde verba essent ducta exquisivisse vel e Cic. Off. I, 7 constet, tum, quod ad Chrysippum attinet, conferendum praeter Herodian. I, p. 108, 10, Etym. M. 681, 15 cum Plutarch., Stoic. rep. 9. Contra de Chrysippo in scholiis Pindaricis saepe allato La Rocheum (si discesseris a libro περὶ παροιμιῶν ad Isthm. 2, 17 citato) verum vidisse non negaverim; quod enim ad Isthm. 3 (4), 47 legitur: Χρ. δὲ ϲεϲημείωται, φηϲίν, ὁ τόποϲ διὰ τὴν φράϲιν κτλ., ita comparatum est, ut notationem Alexandrinorum Stoico tot annis inferiorem spectare videatur. Allegorica his quidem Chrysippi, quisquis fuit, scholiis non contineri (ἀλληγορεῖ illud schol. I. 3, 29 de Pindaro dicitur), contra Wachsmuthium, Crat. p. 23, 1, moneo.

3) Lp Γ 64 (sec. Bachm.; id. schol. min.; contra B, Townl., Par. ap. Cram., A. P. III, p. 281, 18 Ἀπλεάνθηϲ habent) de aurea Venere in Lesbo insula culta; H α 52 (Eust. p. 1389, 55 sqq.). Atlantem ὀλοόφρονα τὸν περὶ τῶν ὅλων φρο-

Persaeus semel[1]) in scholiis occurrat, Zenonis ne nomen quidem ibi servatum est. Quid vero? ex omnibus, quos modo attuli, locis unus, Chrysippi quidem versuum K 252. 53 explicationem afferens (schol., ut infra apparebit, Porphyrii, p. 147, 26), difficultatis, quam Aristoteles iam, poet. 25, p. 1461 α 25, inter problemata commemoraverat, solutionem continet, quae ita parata est, ut in quonam sescentorum quorum auctor exstitit librorum Chrysippus protulerit indagari nequeat; ceteri et huius et reliquorum loci in scholiis cet. occurrentes neque magis e quibusnam libris petiti sint constat — quamquam Cleanthis quidem verba libro περὶ τοῦ ποιητοῦ facile tribueris — neque ulla cum quaestione cohaerent.

Verum enim vero tantum abest, ut tam artis finibus reliquiae vetustissimorum Stoicorum in scholiis obviae circumscribendae sint, ut multis praeterea locis, ubi nomina eorum exciderunt, vestigia doctrinae singulorum, ut etiam aliorum philosophorum complurium, nunc quoque deprehendi posse concedam. Iam vero etiamsi neque iniucundum neque infructuosum sit perscrutari, si qua forte aliqua veri cum specie ad auctores suos revocari possint — velut ea, quae schol. δ 84 de versu Homerico Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους Ἀραβάς τε legendo habet, quam Zenonis fuisse sententiam constat (v. Lehrs, Ar. p. 240), Krische e προβλημάτων libris repetivit, in scholio autem Porphyriano Ξ 275 (v. ad p. 195, 11) Chrysippea latere videntur —, a nostro haec quidem res consilio remotior est, quippe qui ea re acquiescere et possimus et debeamus, ut universae sectae placita, quae in scholia cet. ita transierunt, ut ad singulos poetae locos a Platone et aliis reprehensos lyticorum ad instar defendendos adaptata sint, qua ratione eo pervenerint doceamus.

Cratetis quidem Mallotae, per quem et Zenonis sententia in schol. δ 84 et Persaei in schol. A 66 manavit, Cratetisque asseclarum haud spernendam hac in re fuisse operam omnes concedent. Sed, quod mireris sane, exiguus[2]) admodum numerus est scholiorum cri-

νοῦντα esse eum docuisse. Apollon. v. μῶλυ: Κλ. δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύονται καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη (cf. schol. T κ 305). Quae apud Plutarch., de aud. poet. cap. 11, de Homeri verbis Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων et Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε (vel potius Ἀναδωδωναῖε) ludendi quasi causa allegorice ab eo explicatis leguntur, neque in scholiis neque apud Eustathium exstant.

1) Lp A 66 (Bachm.): .... πῶς οὖν κατὰ Κράτητα καὶ Περσαῖον οὔτε φρόνιμος οὔτε σώφρων οὔτε ἀνδρεῖος (ὁ Ἀχιλλεύς); πηγὴ γάρ ἐστι τῆς ἄλλης ἀρετῆς τὸ δοκεῖν εἶναι θεούς.

2) Allegorica eius, quibus nullum cum solutione aliqua vinculum intercedat, velut clipeum Agamemnonis μίμημα εἶναι τοῦ κόσμου (Eust. Λ, p. 828), hic non curo, neque magis eandem ob causam Asclepiadis Myrleani, quem recte Crateteis annumeravit Lehrs (Herod. scrpt. tr., p. 434; discipu-

minationes poetae intentas Stoicae sectae praeceptis adhibitis diluentium, quae satis certas ob causas e Pergamenorum scriptis repeti possint. Crates igitur cum Volcanum a Iove ἀπὸ βηλοῦ θεϲπεϲίοιο in terram coniectum ridiculo illo modo explicavit, qui ipsi Heraclito (cap. 27) τερατεία τιϲ audit[1]), defendit sine dubio poetam contra Platonis (Rep. II, p. 378 D) vituperium; cuius rei in scholiis (praeter schol. *BLp A 591 ex ipso Heraclito transcriptum) omnis paene memoria intercidit, nisi quod eum „βῆλοϲ" e Chaldaeorum lingua petitum τὴν ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν esse (v. Wachsmuth, Crat. p. 41, cf. O 23 ibid. p. 44), non neglecta Agathoclis, sive Babylonii sive Cyziceni[2]), sententia, τὴν πάντων περιοχὴν καὶ ⟨ἀπὸ τοῦ?⟩ βεβηκόταϲ φέρειν τοὺϲ ἀπλανεῖϲ ἀϲτέραϲ interpretati (*BLp A 591), voluisse accipimus. Peius etiam cecidit iis quae Moeronem Byzantiam secutus de loco μ 62. 63 protulit, quem locum hic commemorandum esse non tam narratiuncula de Alexandro Magno et Aristotele e Ptolemaeo Hephaestione a Phot., bibl. p. 147, 3, allata, quam id quod Asclepiades Myrleanus ap. Athen. XI, p. 490 B, habet, ἄϲεμνον esse columbas (πελείαϲ) Iovi patri ambrosiam ferre, docet. Quod enim ipse pronuntiavit et pluribus sine dubio demonstravit, πελείαϲ illas Pleiadas esse, si modo in scholia HQ μ 62 brevissima transiit (alterum eorum, p. 533, 6—8, quaestionis forma utitur), nomen certe auctoris abiecit. Quibus locis facile addideris quae de versu C 239, cur invitus Sol occidere dicatur, explicando, apposita iterum Agathoclis sententia[3]), secundum schol. A h. l. attulit, ètsi cuinam poetam vituperanti responderit non constat; de schol. A O 193, quod de re pertinente certe ad deos agit, v. p. 385; contra ea quae de versu C 488 explicando (cf. Arist. poet. 25, p. 1461 α 20) attulit (v. Wachsm.,

---

lum Cratetis esse voluit Wachsmuth, p. 6, 4) ridiculum de Nestoris poculo commentum.

1) Mallotam ab Heraclito significari Mehler, Her. p. 58, in dubium vocare non debebat; τοῦ Θηβαίου, quod is qui caput Heracliti codici Ven. B adscripsit addidit, inde ortum est, quod τὴν Κράτητοϲ φιλοϲοφίαν apud Heraclitum legerat.

2) Cf. Athen. IX, p. 375 F: Ἀγ. ὁ Βαβυλώνιοϲ ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου (cf. I, p. 30 A) et ibid. XIV, p. 649 F: Ἀγ. ὁ Κυζικηνὸϲ ἐν τρίτῃ τῶν περὶ τῆϲ πατρίδοϲ. Quem ut confidentius Muellero (FHG IV, p. 288) eundem esse atque grammaticum existimem, maxime schol. Hes. theog. 485 inducor. Ceterum ne quis dubitet quin a Cratete loco supra citato afferatur, cf. infr. n. 3; Pergamenis eum, quamvis e Zenodoti Ephesii disciplina profectus sit (Suid. v. Πτολεμαῖοϲ· Ἐπιθέτηϲ), asserendum esse, vel ex Eust. Ξ, p. 994, 41, sequitur.

3) Cum ea, quae schol. A Agathocli tribuit, ab Eustathio, p. 1140, 50, ad ipsum Cratetem referantur, statuendum esse videtur, illum ab altero in Διορθωτικοῖϲ allatum fuisse. Neque enim recte Cratetis discipulis eum Mueller l. c. annumeravit, si quidem sec. Suidam (v. not. 2) e Zenodoti disciplina profectus est.

p. 46) quaeque schol. HQ ι 60 afferunt Zoilum impugnantia, ut ea quae in quaestionibus C 192 et β 1 (Θ 1, p. 111, 24 edit. nostr.) leguntur alius generis sunt neque huc pertinent. Discipulorum denique Cratetis si qui scholae, cui addicti erant, praeceptis ad philosophos poetae obtrectatores refutandos usi erant, in scholiis certe aut apud Eustathium reliquiae eorum non comparent.

Sed paucissima illa, de quibus hic agimus, Stoicae doctrinae vestigia in quaestionibus obvia Homericis, non magis quam ea, quae in alius generis quaestionibus ex eodem Cratete afferuntur, ipsi grammatico Pergameno eam qua nunc induta sunt formam debent, nisi quis forte vel Aristarchum, quippe qui nonnullis in quaestionibus afferatur, inter difficultatum solutionumque Homericarum auctores rettulerit. Immo vero, cum aliae etiam Quaestiones adsint Stoicas item rationes ad levitatis aut neglegentiae in rebus divinis crimen a poeta arcendum adhibentes (Α 50. 399; Δ 2. 88; Ο 18. 189; Τ 407; Υ 67 sqq.), quae neque Cratetem neque ullum alium auctorem nuncupant, videndum, an omnes eidem auctori debeantur, ita quidem, ut grammaticorum aut philosophorum memoria, quos saepius attulisset, plerisque locis interciderit.

Iam vero cum scholium Ο 189 sqq., a nobis p. 203, 8 editum, propterea quod parti inde excerptae in codice Leidensi Πορφυρίου adiectum est, ad hunc auctorem referendum esse videatur, audacius tamen sit, eam ob unam causam reliqua quae attuli eidem tribuere. Etenim cum in reliquis scholiis, quae Porphyrii esse codicum auctoritate constat, vix ullae Stoicorum allegoriae poetae interpretando adhibitae sint, tum huius quidem scholii codicum condicio ea est (v. annot.), ut dubitari sane possit, an allegorica aliunde addita sint. Tamen et hanc quaestionem totam et reliquas illas Porphyrii esse, qui ex eodem eas opere hauserit, e quo etiam Heracliti Allegoriae Homericae Plutarchique qui dicitur de Vita Homeri libellus pendeat, utroque opusculo cum iis collato apparebit.

Atque Heracliti Allegoriae ipsae hoc loco, ubi de libris Stoicorum placitis ad Homeri obtrectatores refutandos usis agitur, quam maxime dicendae sunt, quoniam prooemium statim τὸν μέγαν ἀπ' οὐρανοῦ (cf. Diels, Herm. XIII, p. 7) καὶ χαλεπὸν ἀγῶνα καταγγελλόμενον περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας allegoria adhibita profligatum iri profitetur. Inter eos autem, quos veri rectique quippe sensu destitutos Homericas de diis eorumque factis narrationes male vituperasse dixit[1]) Heraclitus, cum singulis locis Epicurum (cap. 4) et Zoilum (cap. 14), tribus Platonem (cap. 4; 12; 74) nominatim

1) Cap. 6, p. 10; 21, p. 42; 26, p. 54; 28, p. 59; 30, p. 62; 37, p. 75; 39, p. 78; 40, p. 83; 52, p. 109; 69, p. 135; 74, p. 146.

afferat, hunc certe, ac maxime quidem ea quae in Republica poetae obiecerat, multis praeterea locis eum spectare apparet; si quidem Ἥρας δεσμοί (cap. 40), Ἡφαίστου ῥῖψις (26), θεομαχία (52), Proteus (64), Ulixis ad Phaeaces vitae voluptuariae laudatio (75), Iovis cum Iunone in Ida monte concubitus (39), Martis et Veneris adulterium (69), quae cuncta ille vituperaverat, allegoria pleraque (praeter cap. 75) adhibita defenduntur. Transierunt autem plurima Heracliti capita in utriusque carminis, plura quidem in Iliadis, scholia, atque ita quidem ut utrobique non solum fragmenta et longiora (in scholiis Odysseae haec quidem admodum pauca) et breviora, sed etiam adnotationum inde excerptarum varia genera adsint. Iam vero cum fragmenta illa ad Iliadem relata omnia alteri codicis Veneti B [1]) manui, pauca quaedam etiam codicibus Leidensi [2]) et Lipsiensi [3]) debeantur, ex alterius generis scholiis unum inter eadem scholia *B [4]) (A 43, f. 2ᵇ, p. 11, 13. 14 Dind., exc. e schol. *B A 72, quod exiguam partem reddit capitis Heracl. 7), unum, quod etiam codices L Lp Vict. exhibent, inter scholia eidem codici a priore manu appicta leguntur: E 392, quod ex Heraclit. c. 33 et 34, quae capita cum aliis integra altera manus postea versui E 336 adscripsit, excerptum est; ex Odysseae autem scholiis E α 284 (p. 51, 9—12 Dind.) ex Heracl. c. 62 et 63, E δ 456 (lin. 20—25 Dind.) e cap. 66, E θ 284 (lin. 12. 13) e cap. 26 (p. 57 Mehl.) derivata sunt. Neque desunt denique scholia, quorum auctores Heracliteis ita usi sunt, ut ipsi nonnulla aut adderent aliunde petita aut mutarent: addidit quidem is qui schol. Victor. K 394 (f. 181ᵃ = Bekk. p. 293 β 1—7) scripsit iis, quae ex Heracliti cap. 46 excerpta erant (lin. 3: ἢ ὅτι ὀξεῖα κτλ.), alia, quae ab Heraclito prorsus aliena, in codicibus B et Lp sola leguntur: ταχεῖαν — ἀνάπαυλαν. Peius etiam is, qui schol. EM δ 384 scripsit, egit; quamquam enim scholium se Heraclito deberi disertis verbis clamat, paucissima tantum (lin. 13—16 Dind.) ex eo transcripta esse, rectissime Mehler, p. 128, 6, perspexit. Mutavit autem Heracliti caput 37 quaestionis in cod. Leid. ad I 503 (Praef. p. X) relatae auctor,

1) Loci e Mehleri editione peti possunt; omisit vir doctissimus, cap. 44 non solum una cum aliis in longo fragmento ad Σ 468 relato, sed etiam ad T 398 legi. Idem de scholio Ω 366 erravit (p. 95, 8); cuius scholii longe maior pars (IV, p. 350, 6—351, 2 Dind.) ab altera cod. B manu, reliqua a recentiore manu scripta sunt.

2) Schol. Θ 3 et Π 459 falso Porphyrio assignata (qua de re v. cap. II, p. 361).

3) Schol. A 479. 590, Γ 424, Δ 2. 101, E 509.

4) Contra Dindorfii notam moneo, omnia inde a lin. 10—14 Dind. ab eadem manu scripta mihi visa fuisse, ita tamen, ut qui verba usque ad ὡς καὶ Ἡσίοδος scripserat, postea, et eadem quidem linea, addiderit: Φοῖβον οὖν αὐτὸν ὀνομάζει κτλ.

fortasse etiam partem cap. 75 is qui schol. H ι 28 scripsit, capita autem 14. 15 ii, qui scholium B (id. Lp) A 53 et postrema verba quaestionis in cod. A de A 50 sqq. institutae (p. 14, 1—10 Dind.) exaraverunt, quamquam de his quidem scholiis dubitari posse infra videbimus.[1])

Haec igitur quae attuli quicumque diligenter consideraverit, ut similes mutationes opus Heracliti, dum Homeri carminibus interpretandis adaptatur ac discerpitur, atque Porphyrii opus subiisse confitebitur, ita, cum tot scholia ex illo fluxerint, in quaestiones certe a scholiis servatas, quarum et indoles et oratio multum discrepet, non transiisse concedet; vix enim verendum est, ne quis e misella quaestiuncula codicis Leid. supra allata contrarium efficiat.[2])

Sed ut eruamus, qui explicandum sit, quod nihilo minus quaestiones nonnullae de iisdem atque Heraclitus rebus agentes simillimae Allegoriis eius sint, ad librum περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου (vel alterum certe duorum, qui in codicibus ita inscripti sunt; prioris enim longe minorem esse auctoritatem diversamque originem, iam dudum constat) transeundum est, cuius quidem libri auctor quis fuerit adhuc latet; Plutarchi enim, cui codices tribuunt, Chaeronensis certe, non esse exploratum est, Porphyrio autem, cui speciosius quam verius R. Schmidt (de Plutarchea quae vulgo fertur Homeri Vita, Hal. 1850) vindicabat, tribui non posse, cum post Gildersleeveum, Wollenbergium, Bernhardyum, R. Volkmannum Diels, Doxogr. p. 98, optime demonstraverit, tum infra locorum nonnullorum cum Porphyrio consensu, cui nonnihil Schmidt tribuerat, aliter explicando apparebit.

Huius igitur libelli cum scholiis collati longe alia atque Heracliteorum est condicio; paucissima enim scholia eaque admodum exigua adsunt inde petita: Iliadis quidem nullum, Odysseae duo, quae uni codici E (saec. XV, v. Dind. p. XIII) debentur, ε 272 (p. 269, 23 Dind.) e cap. 106, et ε 295 e parte cap. 106 et e cap. 110 exscripta. Vel minus igitur, quam in iis quae Heracliteis similia sunt scholiis verendum est, ne quis quaestiones de iisdem rebus eodem fere modo, sed aliis verbis adhibitis, agentes e Plutarcho fluxisse contendat. Conferatur[3]) enim quaestio A 1 cum capite 162, B 370 cum

---

1) De scholio A C 251 Heraclitum quendam afferente infra agetur.

2) De cap. 47 extr. in schol. *B Ξ 200 transcripto Mehlerum, p. 101, 3, erravisse, ad p. 190, 8 docui.

3) Minoris momenti est, quod et in scholio Porphyriano Δ 88 (p. 70, 29) et apud Plutarchum c. 22 arcus Pandaro ab Apolline datus τὴν τοξικὴν significare perhibetur, vel quod in quaestione Vat. Ζ' (edit. C 509 sqq.) de figuris orationis velut κλυτὸς Ἱπποδάμεια etc. (p. 230, 3 sqq.) similiter atque apud Plutarchum (c. 42. 45) iudicatur. Nimium his tribuit R. Schmidt, p. 26; gram-

cap. 166. 167, Λ 53. 54 c. 111, O 18 et 189 c. 97, Υ 67 c. 102, α 34 (cum schol. I 410, edit. p. 105, 34 sqq.) c. 120, γ 296 c. 110, Ζητ. Vatic. ιϵ′ et ιβ′ c. 131. E quibus cum quattuor etiam apud Heraclitum recurrant (O 18 in capite 40, O 189 cap. 41, Υ 67 cap. 52 sqq., γ 296 cap. 47), quinque adsunt quaestiones (A 50. 399, Δ 2, Ξ 200, ι 5) cum Heraclito quidem (capp. 14, 21 et 25, 29, 47 extr., 75) comparandae, quae apud Plutarchum aut non occurrunt aut plus discrepant.

At cum Heraclitus totus paene e Stoicorum doctrina pendeat, Plutarchus plurima habeat Stoica, maior etiam pars quaestionum modo allatarum easdem rationes sequatur, minime mirum, his quidem consensum quendam cum utroque intercedere. Quod concedo, sed adsunt inter ea quae attuli loci in rebus quibusdam minutis ita consentientes, ut ex una scholae communione explicari nequeant.

Omnium quae inter se conferantur dignissima sunt schol. *BL Υ 67 (p. 240, 14) cum quo coniungendum schol. AL, quod eidem fonti debetur (p. 241, 25), Heracliti cap. 54 sqq., Plutarchi cap. 102, de deorum pugna allegorice explicanda agentia. In quibus cum vel illud non nullius sit momenti, quod deorum dearumque paria prorsus eodem modo explicantur — Apollo et Neptunus, Volcanus et Scamander ignis et aqua[1]); Mars et Minerva ἀφροσύνη et φρόνησις; Iuno et Diana aer et luna; Latona[2]) et Mercurius λήθη et λόγος —, quamquam fuerunt inter ipsos Stoicos, qui Martem et Minervam ratione nonnihil discrepante[3]), Latonam vero longe aliter[4]) explicarent, tum in scholio *B et apud Heraclitum (54) allegoricae huius explicationis duas quasi classes esse docetur, de quibus hic quidem ita: ἀντέταξε γοῦν κακίαις μὲν ἀρετάς, ταῖς δὲ μαχομέναις φύσεσι τὰς ἀντιπάλους, illud vero: ἀλληγορίᾳ πάντα εἰρῆσθαι νομίζοντες ὑπὲρ τῆς τῶν

matico enim alicui, fortasse ipsi Aristarcho, quem etiam c. 2 et c. 175 Plutarchus citat, utroque loco videntur deberi.

1) Quod apud Heraclitum c. 58 non eodem prorsus modo dii ad ignem et aquam referuntur, cum in scholiis quae attuli discrimen non statuatur, eo minus premendum est, quod etiam in scholio excerpto, quod ad p. 240, 17 sqq. edidimus, inter μερικὸν et ὅλον πῦρ distinguitur, ita ut etiam in quaestione unde haec excerpta sunt, talia infuisse videantur (cf. annot. l. c.).

2) Nullius momenti est, quod in scholio *BL (p. 241, 10) Latonae explicatio intercidit; recte enim a nobis verba suppleta esse, vel schol. excerptum, quod ad p. 240, 17 sqq., edidimus, docet.

3) Mars quidem ipsi Heraclito alio loco (31) πόλεμος est, παρὰ τὴν ἀρήν (cf. Cornut. c. 21, p. 41, 1 ed. Lang), eidem c. 69 τὸ νεῖκος. De Minerva e. c. Cornut. c. 20 init.: ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐστιν ἡ τοῦ Διὸς σύνεσις, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ ἐν αὐτῷ προνοίᾳ.

4) Chrysipp. ap. Etym. Gud. p. 949: παρὰ τὴν λειότητα τῶν ἠθῶν. Alii Noctem esse voluerunt (v. locos a Flachio, Gloss. und Schol. zur Hesiod. Theog. p. 82, indicatos, quibus add. Eust. Υ, p. 1197, 9; Φ, p. 1249, 2).

στοιχείων φύσεως κτλ. ...... ἔσθ' ὅτε καὶ ταῖς διαθέσεσιν ὀνόματα θεῶν τιθέναι, τῇ μὲν φρονήσει τὴν Ἀθηνᾶν κτλ. Quid, quod eiusdem partitionis apud Plutarchum quoque vestigium paene oblitteratum adest; quae enim verbis τὴν δ' Ἀθηνᾶν τῷ Ἄρει (ἀντιτάσσει), τὸ λογιστικὸν τῷ ἀλογίστῳ adicit: τουτέστι τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ, quae supervacanea prorsus esse videntur, ita demum explicantur, ut ἀρεταῖς et κακίαις, quas Heraclitus dicit, τὸ λογιστικὸν et τὸ ἀλόγιστον subiungere dicantur. — Comparanda etiam sunt

schol. EHQR γ 296[1]): Πορφυρίου. διὰ τί ὁ μὲν Βορέας μέγα κῦμα κυλίνδει (ε 296), ὁ δὲ Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ (γ 295); ἔστι δὲ τὸ μὲν κυλίνδειν τὸ ἐξ ὕψους τι καταφέρειν, τὸ δὲ ὠθεῖν τὸ ἐκ ταπεινοτέρων εἰς ὕψος ἀνάγειν βεβιασμένως. καί φαμεν ὡς εἰδὼς Ὅμηρος, ὅτι ἡ ἡμετέρα οἰκουμένη βορειοτέρα ἐστὶ καὶ ὑψηλή, ἡ δὲ ἀντοικουμένη νοτιωτέρα καὶ ταπεινὴ ὡς πρὸς ἡμᾶς, εἰκότως, ὡς ἂν τοῦ Βορέου ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πνέοντος, κυλίνδειν αὐτὸν ἔφη τὰ κύματα. τοῦ δὲ Νότου ἐκ τοῦ ταπεινοτέρου πνέοντος, ἀνωθεῖν τοῦτον ἔφη τὰ κύματα, ὅθεν καὶ, τῆς Ἰλίου καὶ τοῦ Ἑλλησ-

Heraclit. c. 47: καὶ μὴν αἱ φοραὶ τῶν ἐναντίων ἀνέμων δηλοῦσι τὸ τοῦ κόσμου σφαιροειδές· Βορέας μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων μετέωρος μέγα κῦμα κυλίνδει· τὴν γὰρ ἀπὸ τοῦ μεταρσίου φορὰν ἐπὶ τὸ ταπεινότερον ἐκ μιᾶς λέξεως κατεκύλισεν ὁ στίχος. τοὔμπαλιν δ' ἐπὶ τοῦ Νότου πνέοντος ἀπὸ τῶν κάτω τόπων κροτήσας <coni. Polak, ἱστόρησεν codd.> ἔνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, τὴν ἀπὸ τοῦ ταπεινοτέρου κίνησιν εἰς τὸ μετέωρον ἀνακυλίει ....

Plutarch. c. 110: ἠπίστατο δὲ κἀκεῖνος, ὅτι ὁ βόρειος πόλος ὑπὲρ γῆν ἐστι μετέωρος, ὡς καθ' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῷ κλίματι τούτῳ κατοικοῦντας, ὁ δὲ νότιος ἐκ τοῦ ἐναντίου βαθύς. ὅθεν ἐπὶ μὲν τοῦ βορείου φησίν· καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων·[2]) τὴν ἄνωθεν ἐμπίπτουσαν φορὰν τοῦ ἀνέμου ἐμφαίνει, τῷ δὲ ὠθεῖ τὴν ἀπὸ τοῦ κοι-

1) In codice Hamburgensi (T Dindorfii) p. 35 pars tantum scholii atque ita quidem legitur: ἔνθα Νότος μέγα κῦμα παρὰ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ. διὰ τί ὁ μὲν Βορέας — παρὰ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ; — ἔστι δὲ τὸ μὲν κυλίνδει ἐξ ὕψους τι καταφέρειν, τὸ δὲ ὠθεῖ ἐκ ταπεινοτέρων εἰς ὕψος ἀνάγειν βιαζόμενον: — ῥητέον δὲ ὅτι εἰδὼς Ὅμηρος — νοτιωτέρα (rel. desunt).

2) Si rem spectas, recte sine dubio e Wyttenbachii coniectura Dübner verba inseruit: ἐπὶ δὲ τοῦ νοτίου ἔνθα Νότος μέγα — ὠθεῖ.

πόντου βορειοτέρων ὄντων τῆς Ἑλλάδος, ἀνάπλουν καὶ ἀναγωγὴν καλεῖ τὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δρόμον εἰς Ἴλιον (Addunt nonnulla EQ, v. Dind. p. 149, 2).

λοτέρου πρὸς τὸ ἄναντες βίαν.

Quae profecto non verendum est, ne quis ex Heracliteis et Plutarcheis composita ementito Porphyrii nomine in scholium transiisse dicat, praesertim cum non solus codex E, quem nonnulla e Vita Homeri transcripta habere vidimus, sed etiam inter alios codex H (Harleianus Mus. Brit. 5674), saec. XIII (Dindorf, p. IV), scholium illud exhibeat. Scholium A O 18 (edit. p. 200, 11) denique — de scholio enim O 189 corruptissime tradito postea demum dicetur — Heracliti capiti 40 uberrimo longe quam Plutarchi capiti 97 brevissimo similius est, ita ut, cum tres loci in summa rerum prorsus consentiant, minime mirum sit e priore tantum, quod certius quoddam quo teneantur vinculum prodat, depromi posse. Cum igitur in scholio dicuntur ἀκοπίατα στοιχεῖα aqua et terra, eam ipsam sine dubio ob causam ita audiunt, quod Heraclito τὰ πάντων δημιουργὰ στοιχεῖα sunt; quod autem extr. schol. ad explicandum, cur dii vinculum quo suspensa fuerit Iuno solvere non potuerint, affertur: ἰσχὺς γὰρ τῶν ὅλων τὸ συνδεδέσθαι, eandem sententiam reddit, quam more suo pluribus ita expressit Heraclitus: ἀλλ' ἐπειδήπερ ἡ τῶν ὅλων ἁρμονία δεσμοῖς ἀρραγέσι συνωχύρωται καὶ δυσχερὴς ἡ τοῦ παντὸς εἰς τἀναντία μεταβολὴ κτλ.

Atque haec quidem ad quaestionum in scholiis obviarum rationes non uno nomine accedentia et apud Heraclitum et apud Plutarchum recurrunt; restant ex alteri utrius locis, quos supra attuli, pauci quibus cum quaestionibus comparandis paullulum immorandum sit. Ex Heracliteis igitur cap. 21 et 25 propter unam quandam similitudinem cum schol. BLLp A 399 (edit. p. 13, 8) quam maxime conferenda sunt; quamvis enim non in omnibus prorsus congruant (v. quae l. c. attuli), ei tamen rei plus tribuendum est, quod utroque loco Minerva terra esse perhibetur. Cui sententiae etsi proluserant quodam modo qui Stoicorum deam πρόσγειον ἀέρα esse voluerunt (v. locos a Flachio, Gloss. u. Schol. z. Hesiod. Theog., p. 73, allatos), nemo eorum praeter Heraclitum scholiique auctorem ipsam terram sub ea latere pronuntiavit. Nam Neo-Platonicorum doctrinam, e quorum placitis de Minerva similia sane afferri possunt (v. Procl. Tim. p. 44. 45; e. c. p. 45 C: ὁ δὲ φιλόσοφος Πορφύριος ταῦτα ἐξηγούμενος τὸν μὲν Ἥφαιστον τεχνικὸν ὑποτίθεται νοῦν, γῆν δὲ τὴν σεληνιακὴν σφαῖραν), in scholio quaeri cum reliquae res ibi

allatae tum mirus ille cum Heraclito consensus vetat. — Capite autem Heracliti 47 extr. quae ad ἀπείρονα γαῖαν et πείρατα γαίης explicanda afferuntur, iis quae in quaestione Ξ 200 (p. 190, 8) leguntur tam similia sunt, ut, praesertim cum in scholio verba κατὰ τὸν Ἡράκλειτον adiecta sint, Mehler, p. 101, 5, in errorem inciderit (v. annot. l. c.), ut haec ex illis derivata esse iudicaret. E Plutarcheis denique, quae apud Heraclitum desiderantur, cap. 131 multa habet, quae ad Ζήτημα Vaticanum ιε′ quam maxime accedunt. Ζήτημα igitur cum se docturum esse profitetur, Homerum ante Platonem intellexisse, λύπας ἡδοναῖς μίγνυσθαι ἐπ' ὀργαῖς καὶ πένθεσιν, qua in disputatione etiam aliorum philosophorum dogmata arcessuntur (v. annot.), nonne idem consilium sequitur, quod Plutarchus cum inde a cap. 92 sibi proposuerit (se demonstraturum scilicet Homerum philosophis τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ σπέρματα ἐνδιδόναι), tum capitibus 129 sqq. in rebus ad animae naturam pertinentibus sequitur? Accedunt singula; conferatur

Ζητημα ιε′: cum	cap. 131:
(p. 306, 9) . . . ὅτι δὲ οὐ γεννᾷ μόνον ὀργὴν ἡ λύπη ἀλλὰ καὶ συμπαραμένει δηλοῖ κτλ.	. . . τὴν μὲν ὀργὴν ὑπὸ λύπης ἐγγινομένην,
(p. 306, 23) οὐ μόνον δὲ αὐτὴν (τὴν ὀργὴν) ἔπαρσιν καὶ ἔφεσιν ἀποδεδώκασιν, ἀλλὰ καὶ ζέσιν, διὸ καπνῷ τε ἀπεικάζει τὴν ἔπαρσιν καὶ τοῦ ὀργισθέντος πυρὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐοικέναι φησίν.	ζέσιν δέ τινα τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ πνεύματος οὖσαν ἐμφαίνων, ὡς ἐν τούτοις· ἀχνύμενος· μένεος δὲ — πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην· μένος γὰρ τὸ πνεῦμα προσαγορεύειν ἔοικε[1]), τοῦτο δὲ ἐγγίνεσθαι ⟨ἐκτείνεσθαι Wytt.⟩ καὶ φλέγεσθαι ἐπὶ τῶν θυμουμένων οἴεται.

Quid, quod ea quoque, quae alteram partem capitis Plutarchei efficiunt, non fugisse poetam, τὸ τῶν φοβουμένων πνεῦμα συγχεόμενον καὶ καταψυχόμενον τὰς φρίκας καὶ τοὺς τρόμους ποιεῖν καὶ τὰς ὠχριάσεις ἐν τοῖς σώμασι, iis quae in Ζητ. Vatic. ιβ′ extr. eo quidem consilio ut doceant, Homerum verbis quibusdam scite adhibitis suum de variis animi affectibus iudicium indicasse, afferuntur, simillima sunt; maxime quidem

1) Hanc quidem v. μένος notionem Porphyrius non commemoravit, sed μένος idem atque v. μῆνις esse dixit ὀργὴν ἐναπόθετον καὶ ἔμμονον (p. 310, 6), ut etiam Stoicos μῆνιν definivisse Stob. ecl. II, 6, 6 (p. 49, 8 Mein.) docet. Cui discrepantiae non nimium tribuendum est, praesertim cum Plutarchus de v. μένος in uno versu Α 106 notione egerit, ubi quid significaret Porphyrius non exposuit.

Ζητημ. ιβ′ (p. 302, 5):	capiti 131 extr.:
. . . ἐπιμένων δὲ τῇ ψυχρᾷ φύσει τοῦ φόβου κρυόεντα καλεῖ τὸν φόβον· φόβου κρυόεντος ἑταίρη. καὶ ἐν ἄλλοις· ψυχρὸν δέος εἷλε, καὶ ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, φοβηθείς. εἰ δ' ὁ φόβος ψύχει, δῆλον ὡς τὸ θάρσος θάλπει· εἰκότως ἄρα θαλπωρὴν λέγει τὸ θάρσος.	. . . κατὰ ταῦτα οὖν καὶ τὸ ἐφοβήθη ῥίγησε λέγει καὶ τὸν φόβον κρυόεντα προσαγορεύει. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου θαλπωρὴν τὸ θάρσος καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα.

Iam vero id, quod bene docuit Diels, Doxogr. p. 97, Heracliti Allegorias cum Plutarchi qui fertur Vita Homeri communem quendam habere fontem, non solum iis quos adhuc attulimus, sed etiam aliis locis probatur; sed tenendum est, cum illius liber inde pendeat totus[1]), huius, quippe qui aliunde etiam congestus sit, capita 92—160 tantum cum paucissimis ex iis quae sequuntur[2]) ex illo fonte derivata esse. Demonstratur autem eorum communis illa origo etiam ea re, quod Heracliti cap. 22 Plutarchique cap. 93, quae Diels p. 94 contulit, capitibus excipiuntur, quibus apud utrumque τάξις τῶν στοιχείων illustratur, vel quod capita illius 39—41, huius 95—98 de iisdem rebus (Iove cum Iunone in Ida monte concumbente, vinculis Iunonis, mundi distributione) et eodem fere ordine agunt. Conferantur etiam — omnia enim singillatim afferre longum est — Heracliti cap. 17—19 et Plutarchi cap. 129. 30 de animae partibus ab Homero significatis agentia (proficiscitur autem uterque a vers. A 193 sqq.); Heracl. 23 extr. et Plut. cap. 105 extr., Peripateticorum de Sole sententiam afferentia; Heracl. 69 et Plut. 101 et 102 init., de Martis cum Venere adulterio filiaque eorum Harmonia ex Empedoclis doctrina explicandis; Heracl. 75 et Plut. 150 de Epicuro ea quae de voluptate summo bono tradiderit Homero accepta ferente; quorum summum in plerisque rebus consensum eo quem dixi modo explicandum esse nemo negabit. Simillima etiam Plutarchi capiti 202 Heraclitea sunt 8—15,

1) Nihil enim egit Flach, Gloss. u. Schol., p. 32, cum Heraclitum cum aliis multis Stoicorum scriptis tum Zenonis libris προβλημάτων Ὁμηρικῶν et περὶ ποιητικῆς ἀκροάσεως usum esse pronuntiavit. Cautius Zeller, hist. phil. ant. III, p. 301.

2) Ut cap. 1—91, quorum rationem diversissimam esse facile intellegitur, omittam, inde a cap. 161, a quo de λόγῳ πολιτικῷ agere coepit, res et dicendi genus ab antecedentibus magnopere discrepant: pro brevi neque indocta de placitis philosophorum ex Homero repetendis disputatione verbosa quaedam de variis orationum quibus poeta utitur generibus rebusque vitae cottidianae ei iam cognitis expositio. Sed in his certe capita insunt, quae ad capitum 92—160 rationem accedant (velut 175. 76; 201 sqq.; 212), quae ex eodem illo fonte communi repeti nihil vetat.

quamvis multo illis uberiora sint rebusque cum ipsa de qua agitur re laxe cohaerentibus abundent. Etenim, si ab ea re discesseris, quod τὰς λοιμικὰς νόσους — agitur autem utroque loco de vers. A 50 sqq. — τὴν μεγίστην ἔχειν τῆς φθορᾶς πρόφασιν τὸν ἥλιον Heraclitus probaturus est, alterius autem consilium est ut de σημειωτικῷ τῆς ἰατρικῆς genere, quod Achilles teneat, agat, in multis quam maxime congruunt; neque enim tantum ea quae Plutarchus exponit, intellexisse Achillem morbos ἐπιδημίους per Apollinem oriri, hunc eundem esse atque Solem, Solem anni tempora ducere, quae, cum male temperata sint, morborum causas existere, similia apud Heraclitum (c. 8) adsunt, sed etiam singulis verbis

Heracliti cap. 15 in.:	respondent Plutarchea haece[1]):
Αὐτὴρ δ' Ἀχιλλεὺς τῆς νόσου· Χείρων γὰρ αὐτὸν ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων, ὃς πάσῃ μὲν ἐκέκαστο σοφίᾳ, περιττὸς δ' ἦν τὴν ἰατρικὴν κτλ.	... μαθητὴς γὰρ ὢν Χείρωνος (ὁ Ἀχιλλεύς), πρῶτος τὴν αἰτίαν τῆς κατασχούσης τοὺς Ἕλληνας νόσου κατενόησε κτλ.

Accedit denique, quod utriusque libri indolis in tanta orationis varietate haud exigua est similitudo; neque enim id unum agit Heraclitus, ut poetam contra philosophorum calumnias defendat, sed etiam occasione oblata similiter atque Plutarchus (cap. 92 sqq.) quantum ab his ei debeatur ostendit; velut cap. 4. 17. 18 Platonem, 22 physicos (afferuntur Thales, Anaxagoras qui dicitur, Euripides), 23 Peripateticos, 46 Stoicos, 49. 69 Empedoclem, 75 Epicurum (eundem cap. 4) sua ex eo petiisse demonstrat. Neque contra Plutarchus l. c., etsi multis capitibus allegorica poetae interpretatio minus quam apud Heraclitum compareat, quantum ad propositum suum exsequendum ipsa illa interpretatio valeret, dissimulavit.

Quae cum ita sint, quoniam quaestionum Homericarum alias cum Heraclito et Plutarcho, alias cum altero utro congruere vidimus, sponte quasi eo ducimur, ut ex eodem fonte, qui et in Heracliti et in Plutarchi librum influxit, etiam quaestiones illas derivatas esse statuamus.

1) Quae in scholio A A 50 similia leguntur haud scio an (annot. ad p. 4, 6) paullo calidius ex ipso Heraclito repetiverim; namque non omni ex parte negari potest, haec quoque ut ea quae antecedant ex eodem fonte, unde et Heraclitus et Plutarchus sua hauserint, derivata esse. Quod si verum est, etiam schol. BLp A 53 indidem manavisse contenderim. Sed in scholio reliquis codicis A scholiis haudquaquam aequiperando (v. Dind. I, p. XIV, not. ad p. 13, 17), quod e scholiis Didymi quae vocantur, in quibus legi ad p. 4, 6 afferre neglexi, codici recentiore aetate additum esse videtur, cautela opus est; praesertim cum ne illud quidem neglegi debeat, Tzetzen, in Exeges. in Iliad. p. 810, 25 sqq., similia proferre.

Videtur autem fons ille communis opus fuisse ab homine Stoicae sectae addicto compositum, qui Stoica aliarumque disciplinarum placita cum Hómeri carminibus contulerit et quatenus in iis investigari possent perquisiverit, cui consilio allegorica fabularum interpretatio non potuit non adhiberi.[1]) Hoc igitur opus collectaneum qui primus eorum quos quidem noverimus in usum suum convertit, Heraclitus, quem recte Augusti aetati assignant (v. Osann, Quaest. Hom. V, p. 6. 7), ita egit, ut ea potissimum inde delibaret, quae ad poetam contra philosophorum vituperia defendendum facerent (cf. tamen p. 401), atque ita quidem ut pravo studio abreptus fucata quadam orationis sublimitate uti quam in rebus sobrie exponendis acquiescere mallet. Ipsius enim neque fontis unde hauserit flosculos illos verborum esse, e personati Plutarchi libro sequitur, qui duobus fere post illum saeculis[2]) (v. Diels, l. c. p. 99) eiusdem operis doctrina eam maxime ob causam (inde a cap. certe 92) usus est, ut quantum et philosophi et ceteri homines poetae deberent demonstraret (cf. tamen p. 401). Quamvis enim quae attulit per varias excerpentium manus ex ampliore illo Corpore fluxisse videantur (v. Diels, l. c.), dubitari nequit, quin vestigia coloris Heraclitei, si quidem in communi illo fonte infuisset, libellus eius sive consulto sive incuria servaturus fuerit.

Hoc igitur Corpore tertio loco usus is qui quaestiones inde Homericas derivavit utrumque consilium, ut defenderet nimirum poetam

1) Eodem fere, quamquam alia quadam processimus via, quo Diels, p. 88 sqq., pervenimus, nisi quod ille allegorias paullo magis a philosophorum placitis seiungere videtur.

2) Videtur etiam Valerius Probus grammaticus, Varrone fortasse intercedente, opere illo usus esse; insunt enim in scholio eius doctissimo ad Verg. Buc. 6, 31 feliciter servato loci cum Heraclito, Plutarcho, scholiis Homericis mire congruentes. Conferantur enim praeter ea quae in edit. Keilii p. 12, 22 sqq. et p. 21, 3. 23. leguntur a Dielesio iam (p. 91) indicata, cum Heraclit. 41, Plut. V. Hom. 97, schol. O 189 sqq., et cum Her. 22, Plut. 93, schol. H 99 comparanda, etiam haece: p. 13, 1 cum Plut. 98; p. 16, 16 cum Her. 23 et Plut. 105; p. 19, 20 cum Heracl. 40, Plut. 97, schol. O 18; p 20, 2 (ubi sine dubio ita legendum: Sic etiam apud Homerum, ubi dii armis disceptant, [cum] Iuno [aer], Diana eadem sit quae luna etc.) cum Her. 57, Plut. 102, schol. Υ 67 sqq. Videndum etiam est, an e Sexti Empirici locis quibusdam eodem hunc quoque fonte usum esse effici possit; quamquam enim causa satis gravis non adest, ut cum Dielesio, p. 91, Sexti adv. math. X, § 313 sqq. verba ita transponantur, ut Probi (p. 21, 14 sqq.) verbis respondeant (fuisse enim qui Tethyn allegorice terram interpretarentur etiam schol. A Ξ 201 docet), haud scio an e libr. IX, § 4 sqq. (p. 549) cum Heraclit. c. 64 sqq.; I, § 278 (p. 275) c. Heracl. c. 75 comparandis, quibus haud scio an alii addi possint loci, aliquid effici possit (cf. etiam IX, § 37, p. 558 c. Eust. λ, p. 1686, 34; VII, § 128 sqq., p. 398 c. schol. RQV c 136). Sed pluribus haec persequi non est huius loci.

eumque ut omnis sapientiae fontem[1]) extolleret, quarum rerum neque reliquos duos alteram prae altera neglexisse vidimus, secutus est, atque ita quidem ut nonnullas certe disputationum suarum solita ἀποριῶν et λύcεων forma indutas exhiberet. Iam vero cum earum Quaestionum quattuor (γ 296, ι 5 [v. Dind. praef. p. LVI], ζητ. ιβ', ζητ. ιε', de quibus v. p. 399) Porphyrii esse codicum auctoritate constet, cui Corpus illud praesto fuisse etiam fragmentum nomine eius inscriptum a Stobaeo ecl. I, 41, 60 servatum cum Plut. V. Hom. cap. 126 collatum (qua de re recte contra R. Schmidtium Diels, p. 98), fortasse etiam quae e libro eius περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν apud eundem Stobaeum II, 7, 42 extr. leguntur, coll. Plut. cap. 120, docent, audacius profecto vix agemus, si etiam reliqua scholia, quae quidem eandem originem prodant, eidem tribuemus. Confirmatur certe haec sententia ea re, quod quaestiuncula α 34 et schol. I 410 (edit. p. 105, 34 sqq.), quae ipsi capiti Plutarchi 120 et fragmento Stobaeano similia sunt, de eadem re agunt atque quaestio Z 488 in codice Leid. nominatim Porphyrio assignata, ita ut haec quidem non integra ad nos pervenisse videatur.

Iam vero summi momenti est, quod quaestionis de deorum pugna Υ 67 sqq. institutae initio sine ullo dubio verba adhaeserunt, aeque atque ea quae initio libelli Vaticani et scholii I 682 leguntur (accedit K 252, de quo infra agemus) e prooemio[2]) libri cuiusdam collectionis a Porphyrio compositae fausta fortuna servata; qui cum criminationes contra poetam ut deorum pietatis neglegentem prolatas aut ἀπὸ τῆc λέξεωc (ἀλληγορίᾳ) aut ἀπὸ τοῦ ἔθουc aut ἀπὸ τοῦ καιροῦ solvi posse professus esset, allegorias quidem huic consilio adhibendas e Corpore illo Stoicae originis deprompsit, unde etiam illud explicandum, quod allegoretas deos deasque Homericos suis de vitiis virtutibusque placitis accommodasse dicit (p. 241, 10: καὶ προcοικειοῦcι τούτοιc, cf. cυνοικείωcιc Chrysippo tributa, p. 390). Simillima autem est ratio scholii O 189 in codice B ab utraque manu scripti, quod Porphyrii esse e parte eius in codice Leidensi nominatim ad hunc auctorem relata sequitur. In scholio igitur illo cum difficultatis, de qua etiam Heraclitus cap. 41 et Plutarchus cap. 97 egerunt, primum solutio e v. πάντα notione petita, deinde physica quaedam (φυcικὴ δὲ γίνεται διάταξιc κτλ.) afferatur, comparatione cum scholio de quo modo egimus instituta, quam maxime eo inclino, ut totum

1) Cf. praeter ζητ. θ' (p. 297, 5): καὶ οὐχὶ φιλόcοφοι πρῶτοι τὸ λευκὸν ἀφωρίcαντο . . . ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν Ὅμηροc, schol. A 340 (a Leid. cod. ad Porphyrium relatum) de Pythagoreis Homerum secutis reges infra deos, supra homines collocantibus.

2) Ex eodem prooemio quaestioni de ε 275 institutae (transiit etiam in scholia Iliadis, C 489, ubi edidimus) nonnulla adhaeserunt; cf. ad p. 226, 25.

eidem auctori tribuam, ita quidem ut altera quae scholia scripsit manus — id quod aliis quoque locis, velut A 300, Λ 636, C 98, factum videmus, v. etiam cap. IV — e pleniore scholiorum Porphyrianorum codice ea quae prior omiserat addiderit; quamvis negari nequeat, propterea, quod in codice Veneto A eadem difficultatis explicatio physica in duo scholia dirempta[1]) legitur (edita ad p. 204), dubitari posse, an res aliunde petitae quaestioni adhaeserint, praesertim cum ipsa illa physica, quamquam e fonte Heraclito et Plutarcho simili male excerpta esse videntur, tam corrupte tradita sint[2]), ut ex origine **certam** de auctore coniecturam facere non liceat. Qua quidem de re utcumque iudicandum est, veri simillimum esse omnes concedent, quaestiones in scholiis utriusque carminis obvias, quae quidem ad poetam defendendum vel explicandum Stoicorum placitis ipsae utantur (v. p. 393. 395. 6[3])) neque casu cum iis

1) Sed etiam aliis locis codex A breviora scholia e quaestionibus quales cod. B servavit verbotenus excerpta, id quod hoc quoque loco factum esse statui, servavit: Δ 297 (v. ad p. 73, 22), C 515 (ad p. 230, 21), Φ 76 (ad p. 248, 16); paullo plus discrepat A Ξ 434 a scholio, unde excerptum est, *B Ξ 434 (v. ad p. 199, 3).

2) **Physica** enim ratione difficultatem de qua agitur soluturus Porphyrius non potuit in eo acquiescere, ut Iovem τὸν τὸ ζῆν παραςχόμενον, Ἅιδην, τὸν θάνατον, παρὰ τὸ cκοτεινὸν καὶ ἀειδὲς (sive ἀηδὲς) τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπωλείας **dictum** esse pronuntiaret, ut omittam, cum aliis etiam locis **τόπος** ἀειδής Pluto audiat (v. e. c. Plat. Phaed. p. 80 D, Cratyl. p. 403 A; Plut. V. Hom. 122; Plotin. Enn. VI, 4, 16), miram illam quae in scholio proponitur explicationem alibi nusquam occurrere. Quid multa; ipsa illa quae sequuntur κοινὴ δὲ **ὅλων τῶν cτοιχείων** ἡ γῆ (p. 204, 4, quae e cod. A recepi; peius quidem B: ὅλων δὲ τῶν cτ. ἡ γῆ), docent, etiam in iis quae antecedunt de **elementis** sermonem fuisse, ita ut scholii verba a manu imperita male excerpta additamentis etiam foedata ad nos pervenisse haud temere conieceris, ita quidem ut hunc fere in modum Porphyrius ipse scripsisse videatur: φυcικὴ δὲ γίνεται διάταξις· ὁ μὲν γὰρ τὴν **πυρὸς** οὐcίαν λαχὼν τὸ ζῆν παραςχόμενος Ζεὺς ὠνόμαςται, ὁ δὲ τὴν **ὑγρὰν** οὐcίαν ἀπὸ τῆς πόςεως Ποςειδῶν, Ἅιδης δὲ ὁ **ἀὴρ** παρὰ τὸ cκοτεινὸν καὶ ἀειδές. κοινὴ δὲ ὅλων κτλ. Ac ne haec ipsa quidem de terra tribus sive dis sive elementis communi mendis carent, si quidem quae in fine leguntur: καλῶς δὲ καὶ τὸν Ὄλυμπον κοινόν φηςιν, ἐπεὶ καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν γένεςιν ἐκ τῶν τεςςάρων κέκτηται cτοιχείων, intellegi nequeunt; quae, cum apud Plutarchum (c. 98) nonnulla sequantur de Olympo s. caelo purissimo, quam Peripatetici **quintam essentiam** dixerint (cf. Heracl. c. 23), **ἐκτὸς** τῶν τεςςάρων κέκτηται cτοιχείων scribendo sanare conatus sum. Sed fatendum est, in iis quae de terra h. l. traduntur scholio cum Plutarcho et Heraclito non prorsus convenire. Quod vero **Curt. Wachsmuth**, Crat. Mall. p. 45, verba quae p. 204, 4 sqq. edidimus, ut etiam schol. Vict. O 193, quod Bekker non integrum edidit, inter **Cratetis** Διορθωτικῶν reliquias retulit, vereor ne ex ea re, quod e schol. A O 193 grammaticum h. l. ad elementa retulisse constat, nimium concluserit; namque aliis etiam intercedentibus Stoicorum placita in scholia transierunt.

3) Ex iis quae p. 395 attuli schol. A 1 et B 370, quae ceterum quin Porphyrii sint haud quaquam dubito, hinc excipienda sunt, quoniam neque Stoica

coaluerint, etiamsi neque apud Heraclitum neque apud Plutarchum similia legantur[1]) (qua in re saepe fors quaedam versata est), et ex eodem illo de quo egimus opere collectaneo pendere et Porphyrio intercedente in scholia pervenisse. Cui Cratetis quoque de his rebus doctrinam ibidem patuisse veri multo similius, quam reliquis rebus quae congestae ibi fuerint ex ipsis Διορθωτικοῖς illius ab eo additam esse; dignum enim est quod prematur, Heraclitum, hominem ad res grammaticas haud sane inclinantem, cap. 27 Cratetem locum A 590 sqq. interpretatum nominatim afferre, Plutarchi autem c. 106 propter Achillis Tatii verba (ap. Petav. Uranol. p. 124 B): μαρτυροῦσι δὲ Κράτης καὶ Ἀπίων ὁ Πλειστονίκης ὅτι ἀστρονόμος Ὅμηρος, eundem prodere auctorem.

Contra ea scholia nonnulla breviora, quae, cum quaestionum forma careant, ea tamen re ad Porphyriana illa quodam modo accedunt, quod de iisdem partim[2]) rebus ac similiter quidem agunt, de quibus apud Heraclitum et Plutarchum disputatur, partim[3]) secundum morem huic quidem maxime peculiarem poetam philosophis in rerum verique cognitione praeiisse demonstrant, eidem Porphyrio, cui vel Lehrs,

---

doctrina utuntur neque ei operis Plutarchei parti respondent, quae ex uno fere Stoicorum illo Corpore pendet (cf. p. 400, 2). Eorum quinam fons sit communis ignoro.

1) Haec tantum unis scholiis, vel Eustathio debentur: M 253, Ξ 275 (a Leid. codice nominatim Porphyrio tributum), C 239, T 407, μ 62. Etiam quae in quaestione Δ 88, de qua infra, ubi de Aristotele disputabimus, agendum erit, de Minerva leguntur: Ἀθηνᾶν δὲ νῦν ὑπολη πτέον τὸν λογισμὸν αὐτοῦ τοῦ Πανδάρου (p. 71, 3), neque apud Heraclitum neque apud Plutarchum recurrunt; sed simillima ratio illius est, ubi (cap. 61) τὴν Ἀθηνᾶς ἐπιφάνειαν τὸν ἐν Τηλεμάχῳ ἀθροιζόμενον λογισμὸν interpretatur. Similis ratio est schol. Leid. K 252 (p. 152, 17) cum Heracl. c. 44 comparandi.

2) E. c. A A 115; ABL (et schol. min.) H 99 coll. Heracl. 22 et Plut. c. 93; A O 18. 189 (II, p. 69, 25 Dind. = *B v. 21, IV, p. 73, 26 D.) coll. Heracl. 40 et Plut. c. 97 (nisi ex ipsa quaestione Porphyriana, quae priori quidem scholio subiuncta est, excerpta sunt); H ι 28 coll. Heracl. 75 et Plut. 150 extr. (sed potest scholium ex ipso Heraclito excerptum esse, cf. p. 395); Eust. δ, p. 1518, 17 coll. Plut. 150 init.; fort. etiam BLp A 53 coll. Heracl. 14. 15.

3) Velut B Γ 53, 'AL K 249, A Λ 481, B P 238, B T 312, Vict. Υ 251, B Φ 34. Neque multum ab iis distant schol. A A 606 et A Z 489, astrologica quaedam primum Homerum docuisse, quibuscum conferendum non solum A Φ 79: . . . ὅθεν Ζηνόδοτος ὁ Κρατήτειος Χαλδαῖον τὸν Ὅμηρόν φησι, sed etiam A C 251: . . . Ἡράκλειτος ἐντεῦθεν ἀστρολόγον φησὶ τὸν Ὅμηρον καὶ ἐν οἷς φησι μοῖραν δ' οὔ τινά φημι, quae vereor ut Bywater (p. IX, qui Heraclidem Milesium s. Alexandrinum in hac quaestione omittere debebat) et Zeller, phil. Graec. I, p. 665, recte ad Allegoretam retulerint. Ut enim concedendum est, rationi, quam locis nonnullis hic sequatur, haec convenire, argumenta, quae doceant, opus eius imperfectum ad nos pervenisse, desiderantur. Potius cum Schleiermachero, Lassalleo, Schustero Ephesio tribuerim, ita tamen ut sententia appositis versibus Homericis ab eo prolata a scholio male reddita sit.

Arist. p. 86, schol. A Α 115 (agit de v. cῶμα et δέμας discrimine eodem fere quo Plut. 124 modo; cf. etiam Stob. ecl. I, 35, 10), vindicavit, tribuere vereor. Neque tamen, ut ea omnia ex eodem illo Stoicorum Corpore, quod multifariam adhibitum fuisse vidimus, fluxisse largiamur, cuiusnam opera intercedente in scholia pervenerint, adhuc constat; quod enim Dielesio, Doxogr. p. 91, 2, veri simile visum est, schol. ABL Η 99 ex Heracleonis commentario, cui allegorica e Corpore illo petita immiscuerit, fluxisse, dubito an non recte se habeat. Neque enim ea tantum, e quibus Heracleonem ita egisse Dielesius effecit, Probi ad Verg. Buc. 6, 31 verba de distributione mundi inter Saturnios agentia (p. 12, 30 ed. Keil), sed etiam aliae eiusdem talium rerum explicationes (v. p. 402, 2) Heracliteis et Plutarcheis simillima sunt; qui ipse locorum e Corpore illo petitorum numerus, si cum ambitu scholii comparatur haud ita parvus, de sententia, Heracleoni haec omnia accepta ferenda esse, scrupulum quendam inicit non facile tollendum. Tantum enim abest, ut usquam praeter Probi (p. 12, 30) locum[1]) grammaticus ita afferatur, ut allegorica Homeri rerumve divinarum interpretatio ei tribuatur, ut adsint loci[2]), qui eum respuisse eam probare videantur. Quae cum ita sint, veri similius videtur esse, locos allatos alia quadam via in Probi commentarium pervenisse[3]), Heracleonem autem ad unum locum Ο 188 sqq. Empedoclis versus, additis fortasse nonnullis de allegorica eorum, quam in poeta philosopho recusare non potuit, interpretatione, comparavisse.

Sed ut relictis his, quae aliquando lucem acceptura esse speramus, ad Porphyrium disputatio revertat: si reperimus, eum e Stoicorum illo Corpore cum alias res Quaestionibus suis intulisse, tum allegorias ad poetae de rebus divinis narrationes explicandas adhibitas, quas inde petierit, uno volumine comprehendisse (v. p. 403), mirum sane videatur necesse est, paucissimas id genus quaestiones ad nos per-

---

1) Cf. Beccard, de schol. in Hom. Iliad. Venetis, p. 76; La Roche, Hom. Textkrit. p. 110. 162; quibus locis adde Steph. Byz. v. ἀγυιά, Ἀρέθουcα, Βῆccα, Κροκύλειον.

2) Velut schol. A Ο 44 de Iunone Iovem mitigante Heracleonem afferens nulla ex eo physica habet; Eust. Ε, p. 524, 17, eum v. Ἐνυάλιος a verbo ἔνω, φονεύω, derivasse docet, quod non magis allegoretam sapit, quam quae Et. M. 421, 50 de antro Ithacensi eum exposuisse perhibet. Sed longe gravissimum schol. est Vict. Υ 439, de Hectoris hasta halitu Minervae ab Achille aversa: καταγέλαστα ταῦτα, ὥς φηcιν Ἡρακλέων.

3) Neque neglegendum est, verba Probi certissima Dielesii coniectura, quam p. 91, 1 proposuit, nondum videri sanata, sed gravius subesse mendum. Quae enim p. 12, 22 K. loco Ciceronis (N. D. II, 26) subiunguntur verba: *idem hoc Homerus significat*, pugnant cum iis, quae p. 12, 30 adduntur: *quod Homerus consentiat Empedocli et Heracleoni, Ciceronis diversa opinione.*

venisse multisque in rebus vel gravissimis desiderari. Nulla e. c. de Volcano a Iove in terram deiecto, nulla de Marte ab Aloidis vincto, nulla de Plutone ab Hercule vulnerato quaestio, quamvis gravissimis has res petitas fuisse criminationibus vel e Platone et Heraclito constet. Sed difficultas facillime solvitur. Afferri potest, Porphyrium tum quidem, cum in Homero explicando versaretur, non multum eo inclinasse videri, ut poetae verbis sensum quendam reconditum subesse vellet; sed causa accedit eaque longe gravior ex Heracliteorum similitudine repetenda. Etenim non solum ea re, quod in codice Vaticano primus Quaestionum Porphyrii liber extrema Heracliteorum parte, atque ita quidem ut unum librum efficere videantur (v. p. 342), excipitur, sed etiam inde, quod utriusque operis largissima fragmentorum seges codici Veneto B ab altera manu in margine addita est, quo accedit quod in codice Leidensi duo scholia ex Heraclito petita alteri auctori tribuuntur, certo demonstratur, antiquis temporibus in codice archetypo, unde, varia plurimorum et transcribentium et excerpentium opera intercedente, codices et Vaticanus et Venetus B et ceteri fluxerunt, Porphyrii Quaestiones Heraclitique Allegorias in unum coniunctum fuisse Corpus. Iam quid veri similius quam eam Quaestionum partem quae Heracliteis similis esset vel ab iis, qui Corpus illud exscribebant et decurtabant, vel a scholiastis, qui inde petebant quae oris codicum utriusque carminis appingerent, prae Heracliti allegoriis neglectam esse? Praesertim cum exile et rectum dicendi genus Porphyrianum multo minus quam ampullae et fucus alterius animos adverteret. Itaque casui vix tribuendum esse videtur, quod cod. Venet. A, quippe qui Heracliteis careat (scholii enim A 50 peculiaris quaedam ratio est), quaestiones nonnullas allegorica ratione solutas habet, quae in cod. B propter Heraclitea, quae iis locis leguntur, desiderantur. Clarissima hanc rem in luce ponunt scholia in cod. A ad O 18 et 189 (p. 69, 25 Dind.), scholium *B ad O 21 (p. 73, 26 Dind.), duo schol. min. ad O 18 relata. Quae enim schol. A (idem prius schol. min.) ad O 18 exhibet, quae Porphyrii esse effecimus (cf. p. 398), scholia codicis B non habent; omiserat nimirum aliquis eorum, per quorum manus tradita scholia in hunc demum codicem pervenerunt; multo uberius enim scholium Heracliteum de eadem re agens codici suo appinxerat, unde etiam in cod. B pervenit (p. 74, 9 Dind.). Infuisse autem scholium Porphyrianum etiam in archetypo codicis B, e scholio in hoc codice ad O 21 relato apparet: verba enim, a quibus orditur: καὶ ἔμπροσθεν περὶ τούτων εἴρηται ἱκανῶς, nunc quidem omni sensu carent; sed non carebant, cum eodem quo in scholiis minoribus modo scholium Porphyrianum, quod cod. A ad O 18 exhibet, praecessit.

Ergo ut ea quae hac in re effecimus comprehendamus: dum qua-

27*

nam ratione Stoicae Homeri obtrectatorum refutationes in quaestiones nobis servatas pervenerint quaerimus, haud infeliciter nobis contigit, ut, ad quem unum delati sumus, Porphyrium, qui ex opere quodam collectaneo eas hauserit, indidem etiam alias res, quas Quaestionibus suis inferret, petiisse reperiremus. Sed ut, omissa quaestione difficillima, quibusnam e fontibus[1]) opus illud compositum fuerit, ad Platonem, cui vel maxime Stoici oblocuti videntur esse, revertamus, poteram quidem ea h. l. subiungere, quae contra criminationes factis et verbis quibusdam heroum, ut quae virtutibus civibus colendis parum responderent, ab eo (Rep. III, p. 386 C sqq.) intentas prolata sunt — nam huc usque eas potissimum spectavimus quae ad deos pertinent —; sed, id quod casu factum esse dixeris, quae harum quidem difficultatum diluendarum causa in utriusque carminis scholiis prolata habemus, ita comparata sunt, ut ab iis, quae contra rhetorum sophistarumque, velut Zoili, criminationes, quamvis a diverso consilio profectae sint saepe simillimas, proferuntur divelli nequeant. Quam ob rem paullo post ad ea redeundum erit.

Hic enim quam maxime is dicendus est, qui in iis, quae Plato poetae obiecerat, refutandis se continuit, Proclus diadochus; qui quae in Prolegomenis Reipublicae Platonicae (περὶ τοῦ τίνα χρὴ καὶ πόσα πρὸ τῆς συναναγνώσεως τῆς Πολιτείας Πλάτωνος κεφάλαια διαρθρῶσαι τοὺς ἐξηγουμένους αὐτήν) protulit[2]), ita comparata sunt, ut cum scholiis quibusdam Porphyrianis nonnihil auctoritatis, tum rationi, qua in Homero interpretando Neo-Platonici, quos post Stoicos nobis dicendos proposuimus, usi sint, lux haud spernenda inde accedat.

Proclus igitur neque Homerum et Platonem, utpote aequi utrumque faciendos, contraria de dis rebusque ad eos pertinentibus docere, neque philosophum ab iis quae in aliis libris in Homero praedicet dissentire demonstraturus (p. 368 ed. Basil.), singulas deinceps criminationes in Republica poetae intentas diligenter examinatas diluit. Qua in re ita agit, ut modo deorum dearumque figuris et factis disciplinae suae de rebus divinis dogmata quasi involuta tradi (v. p. 371: τὸ ἀγαθὸν τῶν μύθων οὐκ ἔστι παιδευτικὸν ἀλλὰ μυστικόν), modo deorum consilia, quamvis hominum imbecillitati vel inutilia vel prava esse videantur, plena esse summa sapientia doceat (e. c. p. 381: ἡ ἀπάτη θεόθεν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀπατωμένων). Haec vero se sumere

1) Suspicari sane in promptu est, Zenonis problemata Homerica (v. p. 389) inter eos fuisse; certior res de Cratete, v. p. 405.

2) Procli hoc opus, cuius de fatis iniquissimis inter homines doctos constat, semel tantum neque accurate satis, subiunctum commentario Timaei Platonici a Ioh. Waldero, Basil. 1534, fol., editum est.

profitetur e Syriani magistri et scholis[1]) et scriptis[2]), e quibus quam maxime librum quendam προβλήματα Ὁμηρικά vel similiter inscriptum eum innuere, verba eius p. 375 docent: περὶ μὲν οὖν τῆς παρ' Ὁμήρῳ θεομαχίας τοσαῦτα εἰρήσθω· καὶ γὰρ ἔξεστι τοῖς περὶ αὐτῆς ἀκριβέστερόν τι πιέσαι βουλομένοις καὶ ταῖς τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν θεωρίαις συγγενέσθαι πολλὰ καὶ θαυμαστὰ δόγματα ἐκκαλυπτούσαις, ἃς ἐν ταῖς λύσεσιν ἐκεῖνος τῶν Ὁμηρικῶν προβλημάτων ἐπραγματεύσατο.

Sed hae poetae criminationum refutationes, sive Syriani sive Procli dicere mavis, in quaestiones Homericas per scholia utriusque carminis ad nos propagatas non transierunt, id quod eo maioris est momenti, quod locos a Platone notatos a scholiastis haudquaquam neglectos esse paullo ante vidimus. Neque Eustathius iis usus est; quae enim ad versus Ε 838. 39: μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον, explicandos cum iis quae apud Proclum p. 380[3]) leguntur congruentia affert (p. 613, 2 sqq.) e Simplicio, quem auctorem, Proclo ne commemorato quidem, ipse nuncupat ac casu adductus hoc uno loco adhibuisse videtur, petivit. Neque quae Neo-Platonica quaestionum forma carentia in scholiis aut apud Eustathium occurrunt, quorum de origine adhuc non constat[4]), ita comparata sunt, ut e Syriani aut Procli solutionibus ulla veri cum specie repeti possint.

Accedit alterum ad propositum nostrum vel maximi momenti. Solutiones novit Proclus difficultatum, de quibus agit, superioribus temporibus institutas. Hectorem ab Achille circum Patrocli bustum raptatum a vetustioribus (ὑπὸ τῶν παλαιῶν) ita excusatum esse ait (p. 391), ut Thessalorum moris esse, quem Callimachus afferret, dicerent; accedere, quod Hector eadem vel adeo peiora Patrocli cadaveri intentasset. Quae cum affert Proclus, respi-

1) P. 368: ὅσα ἠκούσαμεν τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν περὶ τούτων.

2) P. 386: ὁ μὲν οὖν ἡμέτερος καθηγεμὼν προηγουμένην καταβαλλόμενος πραγματείαν εἰς τοῦτον ἅπαντα τὸν μῦθον ἐνθεαστικώτατα τὴν ἀπόρρητον αὐτοῦ θεωρίαν ἐξέφηνεν. ἡμεῖς δὲ ὅσον πρὸς τὴν παροῦσαν πρόθεσίν ἐστι τῶν ἐκεῖ γεγραμμένων σύμφωνα παραλαβόντες λέγωμεν κτλ.

3) Procli loci Homerici explicationem etiam Anonymus περὶ ἀπίστων cap. 20 (Westerm., μυθογρ. p. 326, 12) habet, ubi verba οὕτω Πρόκλος male ad cap. 19 relata esse apparet.

4) Pauca quaedam Demoni cuidam (quod pseudonymum esse existimat Usener, Mus. Rh. XXVIII, p. 415) possunt deberi, quam schol. A Β 205 Κρόνον interpretatum esse perhibet κορόνουν καὶ τέλειον νοῦν (cf. Plotin. Enn. V, 1, 7). Sed tenendum est, allegorias et Stoicorum ad instar institutas (B Ε 722; Eust. C, p. 1154, 43 sqq.) et astrologicas (Eust. Ε, p. 560, 37; schol. Lucian. Icarom. 23, vol. IV, p. 204 Jac.) ad eandem referri, ita ut compendii variorum allegoretarum placita continentis auctor fuisse videatur.

cit quaestionem in codicibus nostris ad Ω 15. 16 et ad X 397 relatam (ed. p. 267. 68); neque enim similitudo quae utrique cum verbis eius intercedit casui tribui potest, neque contra ita comparata sunt scholia, ut e Procli opere fluxisse existimanda sint. Summi igitur momenti est, quod quaestio priori loco (Ω 15. 16) adscripta in codicibus Leidensi et Mosquensi ad Porphyrium refertur, cuius solutiones Syriano vel Proclo haud ignotas fuisse nemo mirabitur, immo necesse esse dicet. Itaque cum Proclus, p. 381, de fallaci somnio a Iove ad Agamemnonem misso secundum τοὺς πολλοὺς τῶν ἐξηγητῶν haec afferat: τοῦ γὰρ Διὸς ..... καὶ τοῦ ὀνείρου ..... ἐνδεικνυμένων, ὅτι δέοι πᾶν τὸ στράτευμα κινεῖν ....., τοῦτο γὰρ οὖν δηλοῦν ἑκατέρῳ τὸ πανσυδίῃ, τὸν Ἀγαμέμνονα μὴ συνέντα τοῦ προστάγματος τὴν μεγίστην μοῖραν τοῦ στρατεύματος παριδόντα ...... ὅμως ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ, eadem autem in quaestione ad B 8 edita legantur (p. 23, 18) neque apud alios auctores occurrant, a vero vix aberrabimus, si Neo-Platonicos, qui post Porphyrium et Homero et Platoni operam impenderint, quos Proclus verbis οἱ πολλοὶ τῶν ἐξηγητῶν innuat, a Porphyrio haec accepisse ponemus. Contra ea quam Proclus adiecit Syriani difficultatis solutio (ἡ ἀπάτη θεόθεν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀπατωμένων) in scholia non transiit.

Neque aliter accipio Proclianorum[1]) p. 385 de Ulixe vitae voluptuariae apud Phaeaces laudatore (ι 6) cum quaestione a schol. Q ι 5 servata consensum, esse scilicet εὐφροσύνην non ἡδονήν sed τὸ εὖ φρονεῖν (schol. p. 404, 16 Dind., cf. p. 405, 2), aut eorum, quae p. 378 de Minerva Pandarum ad foedus violandum excitante affert, cum quaestione Δ 88 congruentiam, in quibus maxime haec quidem: κἀκεῖνο ἐπινοήσωμεν, ὡς οὐδὲ προελθοῦσα ἡ θεὰ κατασκευάζειν λέγεται τὸν Πάνδαρον εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ πειρᾶσθαι μόνον, εἰ καὶ πρὸς ταύτην ἐπιδίδωσιν ἑαυτὸν τὴν ἐνέργειαν, cum scholii p. 71, 6 verbis: ἄλλοι δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς Ὁμήρου λύουσι, λέγοντες προειρηκέναι τὸν ποιητὴν πειρᾶν αἴ κε θέλῃσιν, οὐχὶ πείθειν, comparanda sunt. Accedit quod hoc quidem loco altera quaestio servata est (p. 70, 16) nominatim ad Porphyrium relata, scholium autem ι 5 vel propter scholii D, quod simile ei est, auctoritatem (p. LVI Dind., cf. supra p. 403) eidem tribuendum videtur.

At ipsa Porphyrii Ζητήματα Ὁμηρικά his de difficultatibus agentia Proclo vix praesto fuerunt; neque enim neglexisset homo accuratissimus auctorem, quo in afferendo in commentario Timaei multus est

1) Minoris momenti neque tamen silentio transmittendum est, quae apud Proclum, p. 389, ad quaestionem, cur Achilles Hectoris corpus auro accepto vendere non dedignatus sit, solvendam legantur: τάχα μὲν καὶ ἔθος τι τοιοῦτον εἶναι φήσομεν, λύτρα δέχεσθαι τῶν πολεμίων σωμάτων, etiam in quaestione Ω 594 recurrere: ἔθος δὲ τοὺς φόνους ἐπὶ χρήμασι λύειν.

— σύμμικτα autem ζητήματα hoc ipso libro, p. 415, affert —, nonnumquam nominare. Immo vero statuendum est, diadochos Platonicos, ut aliarum etiam sectarum principes, de quaestionibus scholae suae gravioribus agentes ea quae priores invenerint et repetivisse et amplificasse. Hinc, ut pauca tantum afferam, explicandum, quod περὶ ἀγαλμάτων Porphyrius et Iamblichus, de oraculis Plotinus Porphyrius Iamblichus Proclus scripsere, in Homerum commentarium Syrianus et Proclus, iidem de Platonis Republica et Orphei Theologia commentati sunt, qua de re rectissime Lobeck, Agl. p. 344, iudicavit, frustra (ad Suid. v. Συριανός) obloquente Bernhardyo (aliter Daub, Ann. phil. suppl. XI, p. 408). Ad poetarum autem interpretationem difficultatumque solutiones quod attinet, condicionem posterae aetatis doctoribus cum prioribus intercedentem clarissima in luce ponunt Marini in vit. Procl. cap. 27 verba a Lobeckio indicata: ἀναγινώσκων δὲ ἐγώ ποτε παρ' αὐτῷ τὰ Ὀρφέως καὶ οὐ μόνον τὰ παρὰ τῷ Ἰαμβλίχῳ καὶ Συριανῷ ἀκούων ἐν ταῖς ἐξηγήσεσιν ἀλλὰ πλείω τε ἅμα καὶ προσφυέστερα τῇ θεολογίᾳ ...... ἠξίωσα γὰρ παραγράφειν αὐτὸν τὰ ἀρέσκοντα τοῖς τοῦ διδασκάλου βιβλίοις. πεισθέντος δὲ τοῦ ἀγαθοειδεστάτου καὶ παραγράψαντος τοῖς μετώποις τῶν ὑπομνημάτων, ἔσχομεν συναγωγὴν εἰς ταὐτὸν ἁπάντων. Eodem autem modo, quo Orpheum interpretatus Proclus Syriani commentario, qui Iamblicho usus erat, sua addidit, Porphyrii ea de quibus h. l. agimus ζητήματα in scholis et libris Syriani, ad quem aliorum opera intercedente pervenerant, ei patebant. Quod ita se habere, vel e p. 391 commentarii de Republica apparet, ubi, expositis (praeeunte nimirum Syriano) iis quae e Porphyrio derivata esse supra docuimus, ipsius Syriani explicatio ita adnectitur: εἰ δὲ δεῖ καὶ τῶν ἀπορρητότερον ὑπὸ τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν τεθεωρημένων κἂν τούτοις ποιήσασθαι μνήμην, ῥητέον ὅτι κτλ.

Quod si quaeratur, sintne eam ob rem ζητήματα illa Syriani vel adeo Procli aeque recte atque Porphyrii vocanda, habet haec sententia primo adspectu quod arrideat. Neque tamen res sic se habet. Qui enim factum esse dicas, ut reconditioris et mysticae utriusque doctrinae in commentario Reipublicae laetissime vigentis in quaestionibus per scholiorum codices traditis vix ullum vestigium supersit? Immo una relinquitur via, ut statuatur Porphyrii Ζητήματα Ὁμηρικά quae ad nos pervenerint, quamvis multifariam excerpta et mutata sint, philosophorum illorum manus non experta, sed aliorum hominum industria intercedente servata et exscripta esse.

Minus confidenter de ea re iudicandum est, ipsene Porphyrius Longini magistri, quem ἀπορήματα s. προβλήματα Ὁμηρικά scripsisse a Suida accepimus (duos titulos eundem librum significare Lehrs, Ar. p. 223, vidit), difficultatum Homericarum vel a philosophis vel

ab aliis excitatarum solutiones, quas aut e scholis illius aut e scriptis percepisset, operi suo intulerit, atque ita quidem, ut magistri nomen aut ab ipso consulto omitteretur aut, cum non dissimulasset, postera aetate interciderit. Talem scriptis alterius nonnullis cum altero intercedere condicionem cum vel tituli simillimi, velut Longini εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος et φιλόλογοι, Porphyrii περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας et φιλόλογος ἀκρόασις, ut operam ab utroque Timaeo Platonico impensam omittam, veri simillimum reddant, idem in huius Ζητήματα Ὁμηρικά, illius ἀπορήματα cadere suspiceris sane. Sed fatendum est, certum in hanc rem testimonium afferri non posse; namque ne illa quidem, quam difficultatis, quid v. α 320 ἀνόπαια significet, solutionem continere dicas, interpretatio in Epimer. An. Oxon. I, p. 83, 8 sqq. nominatim ei tributa: ... Κάσσιος δὲ Λογγῖνος ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια, ἵν' ᾖ χελιδών, ἀπὸ τῆς ὀπῆς, ἤγουν ἡ φωνητικὴ ἢ <om. cod.> ἐπειδὴ ἐν Αὐλίδι τῆς Φωκίδος τὰ περὶ <παρὰ cod.> Τηρέως λεγόμενα κτλ., quacum conferenda scholii M h. v. (p. 56, 11 Dind.) verba: ἢ Πανόπαια ἵν' ᾖ χελιδών, utrum e quaestione, quam Porphyrius in usum suum converterit, an libro aliquo, quos multos scripsit, grammatico fluxerit constat.[1])

Hanc igitur quaestionem, utpote quae adhuc solvi non possit, ut in incertis relinquamus, tantum certe effecimus, solutiones contra philosophos Homerum impugnantes prolatas, quas quidem huc usque consideraverimus — paucae enim quaedam paullo infra dicendae erunt —, in quaestiones hodie superstites ex unius Porphyrii opere fluxisse; si quidem nemo praeter eum auctor, cuius opera intercedente eo pervenerint, afferri potest.

Sed de his quidem satis; haud exigua enim dicenda restant de solutionibus contra rhetores et sophistas prolatis. Quorum hominum genera, ad quae iam nos convertimus, artius inter se cohaerent, quam ut unum ab altero divelli queat; neque iniuria Philodemus (rhetor. col. XXXVI, p. 72, 19 Gros) Polycratem et Zoilum ῥητορικοὺς σοφιστάς, hunc Suidas (v. Ζωίλος) ῥήτορα καὶ φιλόσοφον vocavit, cui rei proluserat quodam modo Gorgias, cum rhetora se quam sophistam dici malebat (Plat. Gorg. p. 449 A; Men. p. 95 C). Sed pro nostro certe consilio orationes illae vel declamationes, qualem Gorgias Helenae, Zoilus Polyphemi laudationem scripsere (cf.

---

1) Accedit, quod non magis constat, Heraclides ille, quem schol. EHQR ibid. afferunt, utrum Ponticus fuerit, cuius solutiones Porphyrio intercedente in scholia pervenisse videbimus, an alius quidam cognominis, velut Milesius. — Scholia A N 103 (id. Cram. A. P. III, p. 285) et Vict. H 238 (id. Townl., v. Dind. ad schol. Il. II, p. 8, 12) a quaestionum ratione etiam plus discrepant; Eustathium A, p. 67, 29 et p. 106, 33, rhetoricum aliquem Longini librum significare Lehrs, Ar. p. 223, maluit.

Lehrs, Ar. p. 203 sqq.; Sengebusch, diss. Hom. I, p. 112), quamvis et ipsae Homerum impugnaverint, ab iis quae eodem studio ducti in aliis libris editis (velut Zoilus in novem voluminibus κατὰ τῆς τοῦ Ὁμήρου ποιήσεως) vel disputationibus suis, ut Protagoras Platonicus contra Simonidem, protulerunt, distingui et possunt et debent. Declamationibus enim illis quamquam alios rhetores poetae opitulatos respondisse veri simillimum est, quaestiones certe et solutiones Homericae, quae alteri eorum hominum generi scriptorum curam impenderunt quam maximam, nullo cum iis vinculo continentur.

Ab antiquissimis igitur sophistis praeter ceteros hoc nomine insignibus — Gorgiam dico, Protagoram eiusque suppares — si qua in Homero vituperata fuerant, nunc quidem praeter mira Protagorae inventa, poetam τὴν πήληκα et μῆνιν οὐλομένην dicentem σολοικίζειν (Arist. soph. el. 14, p. 173 β 19, cf. Friedel, de sophist. stud. Homer., diss. Hal. I, p. 135), neque verbis μῆνιν ἄειδε, θεά, usum imperare debuisse Musae, quod diple posita Aristarchus refutavit (v. Ariston. Α 1, cf. Herodian Γ 280[1])), interciderunt. Sed inferiorum temporum sophistas, s. rhetoras dicere mavis, plurima in utroque carmine, et argutius quidem plerumque quam verius, vituperasse, ex Aristotelis cum sophisticis elenchis (cap. 4) tum libello de arte poetica (cap. 25, cf. Lehrs, Ar. p. 40) sequitur. Quae enim utroque loco afferuntur praeter unum illud Hippiae Thasii ignoti hominis[2]) inventum, in Iovis ad Somnium verbis διδόμεν (pro δίδομεν) δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι esse legundum, ita comparata sunt, ut philosophorum ea vituperiis respondere nemo contenderit. Accedit quod duo eorum quae in Arte poetica commemorantur ἐπιτιμήματα (cur Apollo mulos primos sagittis suis petiverit; cur Achilles legatis Agamemnonis ζωρότερον misceri iusserit), ab aliis (Heraclit. 14; Plut. Q. C. V, 4, 2) Zoilo, Aristotele aetate paullo maiori (v. Blass, att. Bereds. II, p. 344), tribuuntur, de versibus autem Υ 267 sqq., eodem loco allatis, schol. Vict. v. 269 (Bkk.) haec habet: οὗτοι καὶ προηθετοῦντο παρ' ἐνίοις τῶν σοφιστῶν, ἐν ἐνίοις δὲ οὐδὲ ἐφέροντο[3]).

Sed apparet ex utroque libro Aristotelico, illis iam temporibus certos quosdam fuisse constitutos modos, quibus τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς προβλήμασι solverentur; quos modos profecto non errabimus, si

---

1) Haud scio an paullo subtiliora hoc vituperio subesse statuerint docti homines (v. Friedel, p. 137 sqq.).

2) Quinto a Chr. n. saeculo medio vel exeunti Sengeb., diss. Hom. I, p. 206, assignavit, parum certo argumento nisus; ceterum cautius ille Osanno, Mus. Rhen. II, p. 510 (cf. Anecd. Rom. p. 259; Mueller, FHG II, p. 60 not.; recte dissentiente Bergkio, diar. antiqu. 1847, p. 36), Ἠλεῖος pro Θάσιος scribente.

3) De v. ἀθετεῖν h. l. usu recte Friedel, p. 133.

ab ipso Aristotele, qui superiorum quorundam inventa in usum suum contulerit, via quadam ac ratione in certum ordinem redactos in scholis propositos postea litteris mandatos esse existimabimus (v. poet. c. 25 extr. cum G. Hermanni, p. 189, annotatione).

Minime igitur mirum est, quod Aristotelis discipulorum opera in eadem re elaboravit; inter quos primo quidem loco Megaclides nominandus est (Tatian. adv. Gr. cap. 37, cf. Euseb. P. E. X, 11, 3), quem περὶ Ὁμήρου scripsisse Suid. v. Ἀθηναίας et schol. A Π 140 docent. Reprehensus erat poeta, quod Achillem Hectori cursu ita instantem induxisset, ut res aut ridicula esset aut omni fide careret (poet. 25, p. 1460 β 26, coll. 24, p. 1460 α 14); respondit Megaclides (edit. p. 258, 8), πλάσμα εἶναι τοῦτο τὸ μονομάχιον, quibus verbis ea quae Aristoteles (c. 24) de cursu verbis descripto a cursu in scaena repraesentato distinguendo attulerat; atque haud apte quidem, reddere videtur. Vituperaverat τὰ περὶ τοῦ ἐρωδιοῦ (K 274) Zoilus; defendit Megaclides, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησε (edit. p. 153, 30); idem vero etiam quaestioni a sophistarum genere minime abhorrenti, qui factum sit, ut Achillis armorum sola hasta Patroclo non idonea esset, respondit (p. 211, 11). Alia origo est quaestionis totiens agitatae, cur Ulixes in convivio Phaeacum (ι 6) εὐφροσύνην ut summum bonum praedicaverit, cui solvendae eundem Megaclidem operam dedisse ab Athenaeo XII, p. 213 C (exscripsit Eust. ι, p. 1594, 27) accipimus; sed concedendum est, reprehensionem illam morum Ulixis a Zoilo eiusve similibus e philosophorum libris potuisse peti, ut e schol. A Σ 22 (edit. p. 220) eum Platonis de Achille lamentante iudicium amplexum fuisse apparet. Solutio autem a Megaclide de loco ι 6 prolata cum eadem fere et apud Heraclitum cap. 75 et in quaestionibus ad h. l. traditis recurrat, quod ad communem originem e Stoicorum illo Corpore repetendam ducere videtur, non constat, utrum in hoc homo Peripateticus allatus fuerit (cf. p. 401. 2), an alius cuiusdam explicatio cum illo congruens infuerit [1]).

Megaclide, quem propter testimoniorum perspicuitatem primum posui, longe notior atque illustrior Heraclides Ponticus, quem λύσεων Ὁμηρικῶν duos libros condidisse Diog. Laert. V, 88 affert. Eum (v. schol. ν 119) magni momenti est quaestioni, cur Phaeaces

1) Quod loco Ζ 106 idem Megaclides ἀγρονόμοι παίζουσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα (schol. HP) legit, non liquet num cum quaestione aliqua cohaereat; nam praeter solutiones de aliis etiam rebus in opere illo περὶ Ὁμήρου eum egisse Suid. v. Ἀθηναίας (cf. Hesych. v. Ἀθηνᾶ, Eust. A, p. 84, 18) docet. Quae apud Athen. XII, cap. 6, de eo ut recentiorum poetarum vituperatore leguntur, quae unde petita sint nescitur, ne ipsum quidem, quamvis Homerum defenderet, a rhetorum sophistarumque ratione prorsus fuisse alienum demonstrant.

Ulixem dormientem in Ithacae littore deposuerint, explicandae operam impendisse; namque, id quod optime contulit Deswert, diss. de Heracl. Pont., Lovan. 1830, p. 110, cum Aristoteles (poet. 24, p. 1460 α 35) locum illum Homeri facile dubitationibus quibusdam peti posse non dissimulasset, eodem quo Megaclidem modo eum quoque ea quae scholae caput tetigerat denuo suscepta pluribus persecutum esse apparet. Duo praeterea scholiorum loci difficultatibus similibus Heraclidem respondisse demonstrant: Γ 236 (p. 59, 15), cur Helena decimo belli anno fratres non adesse nesciat, et Β 649 (p. 48, 29, quod scholium Porphyrio a codd. Leid. et Eton. tribuitur), cur Cretam modo centum modo nonaginta urbes habere poeta dixerit. Recte enim sine ullo dubio, quamquam Pontici cognomen nomini non adiectum est, ad hunc auctorem Osann, quaest. Hom. III (Giss. 1853), p. 7. 18, et Sengebusch, diss. Hom. I, p. 82, ea verba retulerunt.[1]) Idem quod de duobus Telemachi ad Ithacenses orationis locis (v. schol. β 51, quod sec. Dindorf. p. VII in cod. D ad Porphyrium refertur, et schol. β 63) ipse difficultatis auctor exstitisse perhibetur cum studiorum eius ratione haudquaquam pugnat; quid enim mirum, eum, cum aliorum errores refutare vellet, poetam diligenter interpretatum in rebus quibusdam vel post illos vel primum haesisse, quibus explicandis non par esset? Ut omittam dubitari posse, an in scholiis iis etiam solutionum eius vestigia supersint.[2])

Plures e Peripateticis, quamvis de rebus Homericis permulti scripserint (v. Sengeb. p. 79—91) atque nonnullorum explicationes in scholiis adsint (v. p. 421), afferri nequeunt qui solutionibus difficultatum Homericarum integros libros librorumve partes impenderint; sed ipsum scholae caput, Aristotelem, non solum delectum quasi ἀποριῶν temporibus illis solutarum aut solvendarum in libris de arte poetica et de sophisticis elenchis scimus protulisse — id quod bene perspexit Heitz, d. verlorn. Schrft. d. Aristot., p. 268 —, sed etiam ἀπορημάτων Ὁμηρικῶν libros sex (cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 149) scripsisse ex indice a Diog. Laert. V, 26 proposito accepimus. Cuius operis auctoritatem cum in dubium vocasset Lehrs, Ar. p. 222, utpote quod ieiuna tantum atque ab Aristotelis ingenio et doctrina aliena contineret neque a quoquam eorum qui quaestiones Homericas tractassent praeter Porphyrium adsciretur, Sengebusch I, p. 75, Stagiritae contra hunc nomen tutatus est; deinde vero cum Val.

1) De Heraclide Pontico minore v. p. 371.

2) Quae schol. α 320 apposito Heraclidis nomine de v. ἀνόπαια affert, neque constat num Pontici sint (cf. Osann p. 18) neque, ut esse huius concedamus, num e Solutionibus Homericis fluxerint. Minore etiam cum veri specie ea quae Et. M. 513, 34 de Cimmeriis leguntur ex hoc opere repetuntur (alia vid. ap. Sengebuschium, p. 82).

Rose, Ar. p. 149, ad Lehrsii rationem accedens opus illud in indice Diogeniano allatum quaestionum esse dixisset volumen e Peripateticorum studiis philologis profectum, post La Rocheum, qui (Hom. Txtkr. p. 24) rationibus non additis opus genuinum esse pronuntiaverat, haud inscitus operis suspecti advocatus exstitit Heitz, l. c. p. 258 sqq., cui sententiae se accedere I. Vahlen, Beitr. zu Aristot. Poet. IV (Sitzungsber. d. Wien. Akad., hist.-phil. Cl., LVI, p. 351) breviter significavit. [1])

Quibus tantorum virorum, quibus alios addi posse me non fugit, sententiis quid effectum sit difficillimum sane est iudicatu; neque quaestio certum ad finem perduci poterit, nisi ita ut reliquorum fragmentorum Aristotelis nomen prae se ferentium fidei et auctoritatis simul habeatur ratio. Sed nos quoque, dum pro consilio huius libelli perscrutamur, num forte quaestiones illae et solutiones summi philosophi nomine insignes cum aliis id genus scriptis cohaereant quaque ratione per scholia propagatae ad nos pervenerint, quaestioni illi longe difficiliori aliquid certe lucis allaturos esse speramus.

Quod si ab Ἀπορημάτων fragmentis cum Artis poeticae cap. 25, quo certo quasi fundamento niti possimus, comparandis proficiscimur, dignissimum primum est, quod animadvertatur, plurima eorum quae eo capite commemorantur etiam in quaestionibus ab utriusque carminis scholiis servatis, Aristotelis nomine et addito et omisso, recurrere; cui disquisitioni viam quasi monstravit Ioannis Vahleni editio (Aristot. de arte poetica liber, Berol. 1874). Quaeritur igitur in scholiis praeter ea quae e Megaclide et Heraclide cum locis quibusdam Artis supra contulimus (p. 414. 15), non solum — id quod alio iam loco indicavimus (p. 373) — de Achille ζωρότερον misceri iubente (Porph. I 203, cf. 1461 α 14), sed etiam cur ἔγχεα ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος terrae infixa fuerint (Porph. K 153, cf. 1461 α 2), quomodo intellegenda sint verba τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος de lamina aurea clipei Aeneae dicta (Porph. Υ 259 sqq., cf. 1461 α 33), quid significent verba παρῴχηκε δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων κτλ. (*B K 252, cf. 1461 α 25), rectene septentriones dicantur soli participes non esse λοετρῶν Ὠκεανοῖο (*B Σ 489, cf. 1461 α 20). Etiam quaestio in cod. A ad Σ 128 (p. 223, 7) adscripta, cur aenea neque aurea vel argentea arma a Volcano fabricata dicantur, quae ita solvitur: κοινότερον οὖν καὶ χαλκεῖς ἔλεγον καὶ τοὺς ταῦτα ἐργαζομένους κτλ., non potest non memoriam revocare eorum quae apud Aristotelem p. 1461 α 28 leguntur, quamvis quid tandem hic sibi voluerit pronuntiare

1) „*Hatte doch Aristoteles selbst in einer besonderen Schrift, die man mit Unrecht seinem Namen entzieht, ἀποϱήματα oder πϱοβλήματα Ὁμηϱικά zusammengestellt.*"

difficile sit (v. G. Hermann, p. 184. 85; Vahlen p. 227). Ad Odysseam denique schol. α 285, quaerens cur Spartam profectus Telemachus Icarium non convenerit (cf. schol. β 52, δ 1, ξ 68) de eadem difficultate agit, quam Aristot. p. 1461 β 4 tetigit: οἴονται γὰρ αὐτὸν (τὸν Ἰκάριον) Λάκωνα εἶναι· ἄτοπον οὖν τὸ μὴ ἐντυχεῖν τὸν Τηλέμαχον αὐτῷ εἰς Λακεδαίμονα ἐλθόντα.[1])

Has autem quaestiones et ex parte etiam solutiones ex ipso περὶ ποιητικῆς libello ab inferioris aetatis grammatico aliquo vel a Porphyrio, ad quem Ι 203, Κ 153, Υ 259 codicum auctoritate referuntur, ita, ut novas ipsi quaererent aut adderent solutiones, petitas esse cum per se haud ita magnam veri speciem habeat, tum inspectis uberrimis illis ad Κ 252 et Υ 259 servatis quaestionibus ne cogitari quidem potest. In libello enim Aristotelico (1461 α 20) haec tantum: τὰ δὲ ἀμφιβολίᾳ (δεῖ διαλύειν), παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ· τὸ γὰρ πλέων ἀμφίβολόν ἐστιν, et (1461 α 31): δεῖ δὲ καὶ ὅταν ὄνομά τι ὑπεναντίωμά τι δοκῇ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν, ποσαχῶς ἂν σημήνειε τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ, οἷον τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος τὸ ταύτῃ κωλυθῆναι κτλ., illic haud vulgaris doctrina, priore quidem loco explicationibus hominum variae aetatis variique generis allatis, Metrodori, Chrysippi, ipsius Aristotelis, Autochthonis, Apionis, conspicua. Accedit quod explicatio versuum Σ 489 et α 285 ab ipso Aristotele in Arte Poetica allata in scholiorum quaestionibus, quas supra comparavi, ne comparet quidem; quod vix ita se haberet, si libellus ille fons earum fuisset. Neque facile tibi persuadebis, Porphyrium solutionem Aristotelis Κ 153 nominatim ab eo allatam aliunde petiisse atque eas quas tot praeterea locis, ubi in Arte Poetica ne similia quidem adsint, eidem tribuit.

---

1) In verbis δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι, per errorem (v. Heitz, p. 268; aliter quidem Hermann, p. 182), ut videtur, e Somnio Agamemnonis allatis (1461 α 22, cf. Alex. Aphr., qui vocatur, comment. ad sophist. el., p. 20 Ald.) cum quaestionibus Β 8 sqq. editis comparandis tempus non teram. — E reliquis autem ἐπιτιμήματα περὶ θεῶν (1460 β 25) brevius indicantur quam ut cum scholiis comparari queant. Ζήτημα, qui Dolon εἶδος κακός dictus sit, τῇ λέξει solvendum (1461 α 12), neque in scholiis neque apud Eustathium comparet; neque magis de verbis Ψ 328 τὸ μὲν οὐ, neque τὸ μὲν οὗ, καταπύθεται ὄμβρῳ (1461 α 23) legendis, aut de Ganymede Iove vinum ministrante (1461 α 27) quicquam ibi legitur, quod Aristotelicis respondeat. Neque illud huc pertinet, quod v. οὐρῆας Α 50, quem locum Zoilus vituperaverat, explicatio 1461 α 10 proposita (= φύλακας) ab Aristarcho diple posita repudiata est. Cuius aliorumve Alexandrinorum doctrina etiam in schol. A Κ 1, cum poet. 1461 α 16 conferendo, adesse videtur; quod, cum quaestione hodie servata certe non cohaerens, inter schol. **B (f. 129ᵃ ad παννύχιοι Κ 1) ita legitur: νῦν τὸ παννύχιοι οὐ σημαίνει τὸ δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νυκτός. ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν. εἰκότως· ἀμφότερα γὰρ ὕπνου ἀγωγά κτλ. (= Dind. III, p. 419, 20 sqq., qui initium turbavit).

Sed, ut Porphyrium paullisper mittamus, ipsae solutiones in scholiis utriusque carminis ad Aristotelem nominatim relatae pleraeque ita sunt comparatae, ut aeque atque eae, quae in libello περὶ ποιητικῆς breviter indicantur, aliorum vituperiis vel dubitationibus respondeant: praeter Κ 153. 252, quas modo attulimus, Β 73. 183. 447 (Ε 741, edit. p. 44, 21). 649; Γ 236. 276. 277 (pertinet ad μ 374, cf. Val. Rose, p. 159). 441; Δ 88. 297; Ε 778; Ζ 234; Η 93. 229; Ι 17; Λ 637; Τ 108; Ψ 269 (eadem etiam aliis locis leg., cf. p. 262); Ω 15; ε 93; ι 345 (333). 525; ψ 337 (Vind. ap. Ros. p. 175); Dind. schol. Od. II, p. 789, quibus addenda videntur Eustathiana (Λ, p. 821, 52) de Aristotelis loci Λ 385 interpretatione, quoniam ἔνστασιν a schol. h. l. commemoratam spectant (v. ad p. 164, 12). E quibus ἀπορίαις cum una (Ω 15) ad certum quendam auctorem referri possit, si quidem Plato (resp. III, p. 391 B) Achilli crudelitatem obiecit, superioribus iam temporibus de Λ 637 et ι 525 deque re in schol. Vindobon. ψ 337 tractata dubitationes quasdam ortas esse inde sequitur, quod ad primum locum Stesimbroti, Antisthenis, Glauci, ad secundum Antisthenis solutionem scholia afferunt; ad tertium autem quod attinet, eundem Antisthenem de eadem re egisse schol. ε 211 (cf. p. 388) docet. In reliquis multae sine dubio adsunt a sophistis sive inventae sive excultae, quod cum de Κ 153 et 252, quia in Arte poetica afferuntur, pro certo paene haberi possit, tum in multas alias cadere videtur, maxime quidem in ἔνστασιν de v. ε 93 motam: εἰ μηδὲν ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ τὸ νέκταρ, διὰ τί αὐτὸ ἡ Καλυψὼ τῷ Ἑρμῇ κεράσασα δίδωσιν; — Quod denique ipse Aristoteles[1]) in rebus quibusdam haesisse solutionesque quaesivisse dicitur (Β 305; Κ 194; ε 334; ι 106; fortasse etiam quae p. 24, 12. 13 ad Β 73 de μηχανῇ adhibita afferuntur huc pertinent), eodem de quo

1) In scholio Ω 559 brevissimo: Ἀριστοτέλης φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος, solutio ab ipso proposita excidisse videtur. — Ceterum in fragmentis Aristotelicis et in scholiis et alibi allatis ad ἀπορήματα Ὁμηρικά referendis cautela opus est. Velut rectissime schol. δ 477 a La Rocheo (Hom. Txtkr. p. 24) perperam huc relatum Rose, p. 240; schol. Vict. Ψ 130 idem p. 481; fragmentum ab Athen. V, p. 178 E servatum (Rose p. 177) Heitz, p. 195, excluserunt; quod autem Sengebusch I, p. 75, indidem repetere videtur fragmentum de avibus quae σκῶπες vocantur (ε 66), ab Aeliano, H. A. XV, 28 (cf. Alex. Mynd. ap. Athen. IX, p. 391 C) servatum, inter Zoica (περὶ ὀρνίθων) collocandum est, ubi omittere non debebant editores. Itaque, ut a scholiis, ubi Aristotelis nomen sine ullo dubio errori debetur, discedam (velut Ψ 122, cf. Heitz, p. 259; Φ 252, cf. annot. ad p. 274, 9 et Heitz p. 262), consulto neglexi Α 303. 481; Ο 116; Π 283; Ω 340. 420 (cf. quae p. 275. 76 attuli), neque, si de quaestionibus ad Odysseam pertinentibus ageretur, schol. δ 356 aut ρ 326 (Vindob. ap. Roseum p. 175) reciperem, quoniam neque quaestionum de his locis institutarum vestigia adsunt neque scholia illa ad Porphyrium referri possunt. Etiam de scholiis Ε 778 et Ω 15 dubitari posse concedendum est, an Aristotelica quae

supra, cum de Heraclide Pontico egimus, exposuimus modo (p. 415) explicandum est.

Neque vero rationes, quas solutiones Aristotelícae per scholia traditae sequuntur, si ab uno[1]) schol. Vindob. μ 128. 29 (Rose, Ar. ps. p. 174), boves Solis physica ratione explicante, discesseris (qua de re paullo infra agetur), cum iis, quas libellus περὶ ποιητικῆς indicat, pugnant, dummodo ne neglegatur, naturam huius quidem ferre, ut plurima brevissime significentur. Immo vero, ut omittam schol. K 153 et p. 1461 α 2, quae ita comparata sunt, ut, si sola adessent, sane alterum pro fonte alterius habendum esset, schol. K 252 (p. 149, 4) eadem uti solvendi ratione, quam p. 1461 α 20 innuat, rectissime Heitz, p. 266, observavit. Contulit idem (p. 265) ea quae ad B 73 (p. 24, 13) de difficultate per machinam soluta leguntur cum verbis poet. 15, p. 1454 α 37, simillimis: φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ..... ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν, quibus addendum, ea quae in scholio statim sequantur Aristoteli nominatim tributa: ποιητικὸν μὲν εἶναι τὸ μιμεῖσθαι τὰ εἰωθότα γίνεσθαι καὶ ποιητέων ⟨ita enim legendum videtur, τῶν fortasse praemisso⟩ μᾶλλον τὸ κινδύνους παρεισάγειν, non solum cum poet. 25, p. 1461 α 1, congruere, sed etiam sententiam reddere p. 1460 β 22 sqq. ita prolatam: ἂν τὰ πρὸς αὐτὴν τὴν τέχνην ἀδύνατα πεποίηται, ἡμάρτηται· ἀλλ' ὀρθῶς ἔχει, εἰ τυγχάνει τοῦ τέλους τοῦ αὐτῆς· τὸ γὰρ τέλος τηρεῖται ⟨Maur. Schmidt; αἱρεῖται Ueberweg; an εὕρηται legendum? codd. εἴρηται⟩, εἰ οὕτως ἐκπληκτικώτερον ἢ αὐτὸ ἢ ἄλλο ποιεῖ μέρος. Neque omittendum denique, vituperia heroum dictis et factis intenta tot scholiorum locis ab Aristotele diluta, etiam in altero illo libello, quamquam exempla non addantur, commemorari, p. 1461 α 4: περὶ δὲ τοῦ καλῶς ἢ μὴ καλῶς εἰ ⟨Ueberweg; cod. ἢ⟩ εἴρηταί τινι ἢ πέπρακται, οὐ μόνον σκεπτέον εἰς αὐτὸ τὸ πεπραγμένον ἢ εἰρημένον βλέποντα κτλ.

afferunt ex aliis libris nomen illud prae se ferentibus petita sint (v. ad p. 268, 1); sed cum utrumque quaestionis forma utatur et quod altero loco legitur: ἔστι δὲ λύειν .... καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγοντα ἔθη κτλ. praecepto in poet. p. 1461 α 1—4 proposito quam maxime respondeat, Roseo ad ἀπορήματα referenti assentior. Difficilius etiam iudicatu de iis est scholiis, quae, cum neque quaestionis forma utantur neque auctorem nominatim afferant, Aristotelica continere videntur, e quibus Ψ 296 propter Plutarchi auctoritatem (v. ad p. 268, 1) recipere non veritus sum; contra schol. H 445 et M 4, quae e dialogo περὶ ποιητῶν posse esse petita ipse Heitzius, p. 272 (cf. eundem p. 264 de Eustath. τ, p. 1873, 29, agentem) concessit, et Et. M. 180, 49 (cf. ibid. p. 261) neglexi.

1) Altera illa physica explicatio ab Eust. μ 62 (p. 1713, 9) Aristoteli imputata nihili est; rectissime enim e Ptolemaei Hephaestionis figmentis Rose, p. 174, repetivit.

Ergo, cum similitudo quaedam et consilii et rationum solutionibus Aristotelicis a scholiis allatis cum iis, quas liber de arte poetica commemorat, intercedat, certum videtur esse, etiam solutiones in eo libro breviter indicatas, in scholiis autem pluribus verbis expositas et amplificatas, quibus (velut I 203, cf. supr. p. 416) Aristotelis nomen non additum sit, ex eodem quo illas fonte repetendas esse, veri simillimum autem, etiam ἀπορίας scholiorum cum iis quas Ars habet congruentes, quamvis solutiones in hac indicatas illic non adsint — transcribentium aut excerpentium neglegentia facile excidere potuerunt — indidem esse derivandas (Σ 489, α 285).

Quod si qualis omnium earum fons fuerit quaeritur, ut a certissimo fine proficiscamur, tantum quidem constare dicendum, e Porphyrii Quaestionibus Homericis in scholia eas pervenisse. Ex 31 enim solutionibus Aristotelicis in scholiis allatis — Λ 385, quippe quam uni Eustathio debeamus, omitto — quindecim in codicibus nominatim ad Porphyrium referuntur, quinque autem (Β 73. 305; Γ 277; Ε 778; ε 93) in scholiis occurrunt eam ob rem eidem tribuendis, quod alia scholia ex iis vel ex eodem fonte excerpta nomen illud in fronte gerunt; Ἀριστοτέλους enim illud, quod in codice Veneto B his scholiis vel suprascribi vel in margine adici solet, nihil agere nisi ut legentes de auctoris allati praestantia admoneat, recte Rose, p. 153, animadvertit. Ex undecim autem quorum de auctore non constat scholiis, cum quinque ad Odysseam pertineant (omnino enim duo tantum e septem, quae Aristotelis solutiones ad eam afferunt, codicum auctoritate Porphyrii esse efficitur, ε 93 et Vindob. ap. Roseum p. 175), sex restant de Iliadis difficultatibus agentia (Γ 236; Η 93; Ι 17; Κ 252; Τ 108; quibus addendum videtur Ω 559, de quo v. p. 418, 1), quem admodum esse exiguum numerum concedes, si memineris, duodeviginti huius carminis id genus scholia codicibus iubentibus Porphyrio esse vindicanda. Atque de iis quae modo attuli omnis facillime dubitatio tollitur, quoniam eorum quattuor (Γ 236; Η 93; Ι 17; Κ 252) non solum cum ceterorum ratione congruunt, sed etiam ab altera illa manu codicis B, cui omnes paene quaestiones Aristotelica continentes debentur, scripta sunt; reliquorum autem quod ratio nonnihil discrepat nullius momenti est; prius enim (Τ 108) codici A, alterum (Ω 559) priori cod. B manui debetur, quibus in scholiis utrisque cum Porphyriana insint plurima (ex Aristotele quidem nominatim petita in cod. A etiam Δ 88, inter scholia B etiam Ε 778 et Ψ 269), e recensionibus peculiaribus aut omnia aut magnam quidem partem ea pendere, capite quod sequitur demonstrabimus.

Quae cum ita sint, non solum de Odysseae scholiorum Aristotelis solutiones afferentium origine, quae scholia minus prospero codicum fato usa sunt, idem concludendo efficere licebit, sed etiam quaestiones,

quarum, cum Aristotelem non nuncupent, eandem esse originem paullo ante effecimus (p. 420) ex eodem Porphyrio repetere, praesertim cum duae earum (I 203; Y 259) nominatim huic tribuantur.

Iam vero summi momenti est, pro explorato haberi posse, quaestionem illam K 252 uberrimam et doctissimam Aristotelemque inter alios auctorem excitantem Porphyrii esse; cui cum prooemium quoddam praemissum sit, dubitari nequit, quin ab ea librum aliquem Quaestionum suarum orsus sit. E verbis autem, quibus incipit: ἡ cυναγωγὴ τῶν ζητουμένων γέγονε μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλοιc· ἡμεῖc δὲ τὰ προβλήματα λαμβάνοντεc παρὰ τῶν ἐζητηκότων τὰc λύcειc ἐπικρίνομεν ἃc ἐκεῖνοι ὑπέταξαν τοῖc προβλήμαcι, καὶ τινὰc μὲν τούτων ἐγκρίνομεν, τινὰc δὲ παραιτούμεθα, τὰc δ' αὐτοὶ ἐξευρίcκομεν, τὰc δὲ πειρώμεθα διορθοῦν καὶ ἐξεργάζεcθαι, ὥcπερ τοῖc ἐντυγχάνουcιν ἔcται δῆλον, recte concluditur, opus aliquod ab eo significari collectaneum, quale unum ex Alexandrinorum disputationibus compositum fuisse ipse I 682 commemoravit, alterum e Stoicorum disciplina pendens ei praesto fuisse paullo ante (p. 403) effecimus. Etenim cum verba illa hoc dicant, se, cum problemata prout proposita essent, sive probanda sive improbanda viderentur, accepturus esset, solutiones eorum non — id quod operum collectaneorum auctores (ἐκεῖνοι) fecissent — omnes prolaturum, sed epicrisi quadam usurum esse[1]), cogitari omnino nequit, eam ipsam quae prooemium illud statim excipiat quaestionem tali cυναγωγῇ superioribus temporibus institutae non deberi.

Ergo si ponere licet, omnes quaestiones Aristotelem afferentes[2]) vel cum iis, quas in libello περὶ ποιητικῆc commemorat, cohaerentes ex eadem illa cυναγωγῇ Porphyrium petiisse, in qua amplificatas quasi infuisse plurimas difficultates solutionesque in altero illo opusculo breviter indicatas ex iis quae supra attulimus (p. 418 sqq.) sequitur, cum acceperimus non solum Heraclidem et Megaclidem

---

1) Ne quis verba prooemii ita accipiat, ut dixisse Porphyrium autumet, se, contrario atque operum collectaneorum auctores modo, solutiones ex ipsis problematum auctoribus petere (τὰ προβλήματα λαμβάνοντεc παρὰ τῶν ἐζητηκότων κτλ.), monendum est, neque Chrysippum neque Autochthonem neque Apionem (fortasse adeo ne Metrodorum quidem), quos praeter Aristotelem affert, inter problematum auctores posse referri; accedit quod, si talia proferre voluisset Porphyrius, dicendum ei fuit τὰc λύcειc ἐπικρίνομεν, ἃc αὐτοὶ ὑπέταξαν τοῖc προβλήμαcι.

2) Dignum etiam est quod animadvertatur, de loco B 649, ubi item Aristoteles et Heraclides citantur, aliorum etiam sententiam a Porphyrio proferri (p. 49, 9), quae cum eorum, quos K 252 (p. 148, 4 sqq.) affert, prorsus congruat; Peripatetici nimirum utrique. — Quaestio tamen A 50, cuius ceterum admodum est exigua auctoritas (v. annot.), e Stoico fonte petita est (v. p. 396. 401).

ἀπορίας a magistro leviter perstrictas pluribus exsecutos esse (v. p. 414. 15), duabus autem in quaestionibus (B 649 et Γ 236, p. 58, 10, coll. ibid. p. 59, 16) Heraclidis eiusdem, quam etiam Aristoteles solverit, difficultatis solutionem afferri, sed etiam praeter Chamaeleontem, qui ipse Ζητήματα Ὁμηρικά non condidit, Dioclem quendam, qui quisnam fuerit cum adhuc ignoremus, videndum an Peripateticus sit (cf. Add. ad p. 257), Stratonis aequalis, a Diog. L. V, 62 commemoratus, locis ab Aristotele delibatis (hunc quidem X 208, cf. ad p. 257, 11; illum ε 334, v. p. 278, 10 Dind.) explicandis operam dedisse, sponte quasi eo deferimur, ut statuamus, scholas magni magistri de rebus ad Homerum pertinentibus habitas cum a discipulis eius e memoria quanta fieri potuerit diligentia, additis ipsorum inventis, perscriptae essent, novis deinceps eorum qui post ea tempora eidem scholae addicti fuerunt interpretationibus vel per libros vel per scholas propagatis auctas esse, ita quidem ut postea, contrario atque supra in Longini a Porphyrio usurpato opere suspicati sumus modo, magistri splendor asseclarum eius nominibus offecerit.

Quae quidem sententia ea re a Roseo (p. 149) discrepat, quod nos, si non verba ab ipso Aristotele litteris mandata, at rationes certe quas secutus sit, in eo opere infuisse existimamus, cum consensu nonnullis quaestionibus cum Arte poetica intercedente tum ea re nisi, quod ex ἀπορίᾳ, cur deae quaedam αὐδήεσσαι vocitentur, schol. HPQ ε 334 Aristotelis solutionem ita affert: ὁ δὲ Ἀρ. οὐδήεσσαν λέγει οἱονεὶ ἐπίγειον· οὕτως καὶ Χαμαιλέων. Quae verba aliter vix possunt accipi atque ita, ut Chamaeleontem (cuius iudicium e libro περὶ Ἰλιάδος peti poterat; v. Sengeb. I, p. 88) sententiae a magistro propositae se adstipulari dicamus professum esse, qua quidem re solutioni illi ut vere Aristoteliae haud spernendum accessit momentum. Ab Heitzii contra ratione (p. 276) ita dissentio, ut de problematum libris ab ipso Stagirita editis dubitaverim.

Sed haec utcumque se habent, quod Aristotelis, Heraclidis, Megaclidis, Chamaeleontis, fortasse etiam Dioclis illius solutiones uno Corpore comprehensas Stagiritae nomine insigni propagatas fuisse contendimus, quod Corpus Peripateticorum dicere licebit, bene cum ea re congruit, quod Ἀπορημάτων Aristotelicorum complures fuisse libros (v. p. 415) accepimus; neque enim parvi ambitus vel enchiridii instar opus fuisse existimandum est. Ad Porphyrium autem quod attinet, non solum solutiones eorum quos modo significavi Peripateticorum, quorum nomina multis locis sine dubio exciderunt[1]), ex eo opere petiisse censendus est, sed etiam

1) Velut quod schol. T 108, Aristotelem in fine auctorem afferens, habet (p. 235, 28): τὸ μὲν οὖν ὅλον μυθῶδες κτλ., rationis, quam Megaclidem se-

superiorum lyticorum (velut Glauconis, Stesimbroti, Metrodori, Antisthenis) plurima quae attulit, cum alia tum ea, quae Aristotelicis apposuit, eidem videtur debere; memores enim, in brevissimo illo περὶ ποιητικῆς capite quod his de rebus agit ipsius Glauconis et Hippiae Thasii sententias afferri, consentaneum esse dicemus, in altero illo libro longe quidem ampliore plures etiam pluribus locis fuisse adhibitos. Aliorum contra solutiones ab ipso Porphyrio videntur additae esse, ut gravissimo illo scholio K 252 Chrysippi et Apionis, quamquam non multum obstaret, quominus Stoici philosophi sententia a Peripatetico aliquo obiter allata fuisse diceretur. Certe id ita se habere videtur in iis quae de loco μ 128. 29 in scholio Vindobon. a Roseo p. 174 allato et ap. Eust. p. 1717, 33 leguntur, Aristotelem 350 Solis boves physice, id quod in Stagirita sane mirere[1]), ita esse interpretatum, ut dies anni lunaris esse perhiberet. Nomen illud ex Ἀριστοκλῆς corruptum esse, quod haud paucis locis accidit (v. Rose, p. 615 sqq.), cum propter indicem Menagianum (ad Diog. L. p. 202; Rose, Ar. ps. p. 20; cf. id., de Arist. libror. ord. et auctorit., p. 48 sqq.) librum Aristotelis afferentem εἰ δέ ποτε <τί δή ποτε?, διὰ τί δὴ Heitz, p. 53> Ὅμηρος ἐποίησεν τὰς ἡλίου βοῦς, quam particulam quandam fuisse problematum Homericorum recte Heitz l. c. conclusit, statui vix possit, res ita se habere videtur, ut quae in illo Corpore inferioris aliquis aetatis Peripateticus ut suam aut Stoicae disciplinae de eo loco sententiam protulerat exscribentium neglegentia in ipsum scholae caput translata sint.

Quod si propter ea quae supra persecuti sumus (p. 413. 418) veri simile est, ex illo potissimum Corpore solutiones ἀποριῶν cum a sophistis tum a Zoilo motarum a Porphyrio excerptas in scholia pervenisse, statim intellegitur, qui factum sit, ut eorum quae contra

---

cutum esse vidimus (p. 414), memoriam revocat; eiusdem nomen in schol. ι 6 excidere potuit (v. ibid.). Autochthonem, qui maxime dolendum est non constare num Peripateticis sit annumerandus, cum non solum loco K 252. 53, ubi a Porphyrio affertur (p. 150, 5), sed etiam Υ 259 sqq. (v. ad p. 244, 4; 14) explicandis operam dedisse accipiamus, utrumque autem locum Aristoteles poet. 25 inter ζητήματα referat, suspiceris sane altero quoque loco a Porphyrio in quaestione olim fuisse allatum; sed cum ea quae poetae interpretando praestitit aliis locis ita, ut nulla cum quaestione cohaereant, in scholia pervenerint (B X 3, ubi ab Epaphrodito afferri videtur; Vict. Δ 132. 33; Ι 132; Ν 407; Ο 627), res incerta est, atque statuendum fortasse, ad K 252 sententiam eius ab ipso Porphyrio e commentario aliquo additam esse.

1) De allegoricis nominum divinorum explicationibus ad eundem relatis, nisi errori debentur, aliter iudicandum est (v. Heitz, p. 277; Rose p. 625, 19). De schol. Hes. theog. 275 recte statuisse videtur Flach, Gloss. u. Schol. d. Hes. Theog., p. 161 (coll. V. Roseo, p. 209).

hunc quidem Athenodorus, Arati Solensis frater, protulerat (Euphranor in Vit. Arat. III, ap. Buhl. II, p. 444; p. 57, 3 West.), nullum ad nos pervenerit vestigium; vix enim a vero aberrabimus, si eum non minus quam Aratum Stoicae sectae addictum fuisse ponemus; quod si verum est, consentaneum sane est, solutiones eius in Peripateticorum Corpore aut nusquam aut, re flagitante, raro et obiter tantum fuisse commemoratas. Explicatur certe eadem ratione, qui factum sit, ut Cratetis loci C 488. 89 (v. Wachsmuth, p. 46) explicatio in quaestionem ad h. l. non transierit, quamvis aliis locis ipse Porphyrius Cratetea videatur addidisse.

Iam vero cum quaestiones Є 7. 20 Zoilum refutantes et ex eodem Peripateticorum Corpore repetere et Porphyrio tribuere non verear, praesertim cum ab altera codicis B manu scriptae sint[1]), omnia tamen, quaecumque contra hunc proferuntur, quae ceterum non multa sunt[2]), indidem repetere vel propter schol. A 50 (coll. Heraclit. c. 14 Zoilum afferente), exiguam quamvis auctoritatem habeat, audacius sit; sed omitti non debet, cum dicta factaque heroum, qualia Plato poetae crimini verterat, in quaestionibus nonnullis ita defendantur, ut quae proferuntur ex eodem illo opere collectaneo petita esse videantur, Platonis autem criminationes quasdam[3]) poetae intentas Zoilus amplexus sit, in his quoque solutionibus posse inesse quae contra hunc afferantur. Sed haec significasse satis sit; nobis enim id agitur ut doceamus, quaestiones id genus nonnullas, quamvis neque Aristotelem eiusve discipulos nuncupent neque cum Arte poetica cohaereant, tamen, cum e Peripateticorum opere fluxerint, Porphyrio esse tribuendas.

Supra enim iam vidimus Achillem contra saevitiae et temulentiae crimen ab Aristotele (p. 418. 416), Ulixem contra levitatis a Megaclide (p. 414), Phaeaces contra incuriae aut perfidiae ab Heraclide (ibid.) fuisse defensos; accedit quod Aristoteles Agamemnonem boni ducis officia non neglexisse (Plut. aud. poet. 12, cf.

1) Priore quidem loco is qui scholia *B exaravit Zoili nomen omisit; quod neglegentiae eius deberi, alterum scholium docet sic incipiens: κατηγορεῖ καὶ τούτου Ζωίλος.

2) Praeter ea, quae in textu et not. 3 attuli, schol. HQ ι 60 (quam ob rem poeta dixerit, senos e singulis Achillis navibus periisse), Herodian. (II, 1, p. 24, 5 Lentz) in schol. A, verba A 129 δῷσι πόλιν Τρωίην non esse soloece dicta, fortasse etiam schol. Vict. Ω 650, si Eustathii verba, p. 1370, 4. 10, ita interpretari licet, ut non ἐνστάσεις Zoili ad instar movendas sed ab ipso Zoilo motas significaverit, quo propter verba καινότατον δὲ καὶ τὸ πεῖσαι τὸν ἄγριον καὶ λόγοις θέλξαι τὸ θηρίον (lin. 7), quae Ὁμηρομάστιγα sane sapiunt, inclino. — Scholia Vict. Ψ 100 et X 209 ἐνστάσεις eius afferentia solutionibus carent.

3) Schol. A C 22 (cf. Plat. Resp. III, p. 388 A), T θ 332 (cf. id. p. 389 A et 390 C), Vict. Ψ 100 (cf. id. p. 387 A).

schol. Ψ 296), Paridem nimio uxoris amore incensum non sine causa a poeta induci (schol. Γ 441), fortasse etiam Achillis cum Priamo agendi rationem vituperandam quidem videri, sed excusari posse demonstravit (Ω 559, cf. p. 418, 1). Iam vero collato Plutarchi πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν libro ethica potissimum spectante haec solutionibus similibus quibusdam augeri possunt. Eundem enim librum illum collectaneum huic inter alios quibus usus est fontes praesto fuisse, non solum e cap. 12 supra allato — neque enim dubitandum videtur esse, quin verba quae Aristoteli tribuit ad Ἀπορήματα Val. Rose et Heitz recte retulerint (cf. annot. ad p. 263) —, sed etiam inde sequitur, quod loci Ω 559 explicatio a schol. B allata apud eundem (cap. 11, p. 31 B) recurrit: τὸ γὰρ ἐπισφαλῶς πρὸς ὀργὴν ἔχοντα ..... μὴ λανθάνειν ἑαυτόν, ἀλλ' ἐξευλαβεῖσθαι ..... ὅπως οὐδ' ἄκων τῷ πάθει περιπεσεῖται, θαυμαστῆς ἐστι προνοίας. Quae vero in quaestione Γ 441 solutioni Aristotelicae subiunguntur, e schola eius sine dubio profecta: ἵνα δὲ ἐπιδείξῃ οἷος ἦν Ἀλέξανδρος, ἔν τε τῷ πολέμῳ ἐποίησε θρασὺν ἅμα καὶ δειλὸν ἐπί τε τῆς οἰκίας ἀσελγῆ καὶ καταφρονητὴν δόξης (p. 66, 12) similia sunt iis quae ille cap. 3 (p. 18 F) habet: οἷόν ἐστι καὶ τὸ τῆς συγκοιμήσεως τοῦ Πάριδος ἐκ τῆς μάχης ἀποδράντος. οὐδένα γὰρ ἄλλον ἄνθρωπον ἡμέρας συγκοιμώμενον γυναικὶ ποιήσας ἢ τὸν ἀκόλαστον καὶ μοιχικόν, ἐν αἰσχύνῃ δῆλός ἐστι καὶ ψόγῳ τιθέμενος τὴν τοιαύτην ἀκρασίαν. Conferatur etiam quod cap. 8 (p. 27 E) legitur: ἔνιοι δὲ καὶ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν (τοῦ Ὀδυσσέως), εἰ μὲν ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδοντος, ψέγουσι κτλ., cum schol. HQ ν 119: τὴν τῶν Φαιάκων ἀτοπίαν, καθ' ἣν τὸν Ὀδυσσέα καθεύδοντα μὴ διυπνίσαντες εἰς τὴν γῆν κατέθεντο, τοῦ τε Ὀδυσσέως τὸν ἄκαιρον ὕπνον διαλύειν πειρώμενος ὁ Ποντικὸς Ἡρακλείδης (cf. spr. p. 415) κτλ., qua in re neque illud neglegendum est, quae Plutarchus difficultatis solvendae causa afferat: εἰ δ' οὐκ ἦν ἀληθὴς ὁ ὕπνος, ἀλλ' αἰδούμενος μὲν ἀποπέμψαι τοὺς Φαίακας ἄνευ ξενίων καὶ φιλοφροσύνης, μὴ δυνάμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς λαθεῖν, ἐκείνων συμπαρόντων, ἐχρήσατο τῆς ἀπορίας παρακαλύμματι, κοιμωμένῳ ποιήσας ὅμοιον ἑαυτόν, ἀποδέχονται, comparanda esse cum Eustathii, qui Heraclidis quoque solutione (p. 1733, 12 sqq.) usus est, eadem h. l. interpretatione (lin. 18 sqq.). Accedit aliud: quae in schol. B 447 ex Aristotele sine dubio petita (v. ad p. 44, 21 sqq.) leguntur de dis res efficientibus rebusque effectis cognominibus illis (p. 42, 24 sqq. coll. p. 44, 29 sqq.), eadem, quamvis brevissime, Plutarchus habet (cap. 6, p. 23 A): ὅτι χρῶνται τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν οἱ ποιηταί, ποτὲ μὲν αὐτῶν ἐκείνων ἐφαπτόμενοι τῇ ἐννοίᾳ, ποτὲ δὲ δυνάμεις τινάς, ὧν οἱ θεοὶ δοτῆρές εἰσι καὶ καθηγεμόνες, ὁμωνύμως προσαγορεύοντες, cui addendum denique, ea quae cap. 2 (p. 17 A) de

Ψυχοστασίᾳ proferat: ὅτι μυθοποίημα καὶ πλάσμα πρὸς ἡδονὴν ἢ ἔκπληξιν ἀκροατοῦ γέγονε (similia sunt quae paullo post de rebus apud inferos sequuntur, cf. etiam cap. 5 de dis vulneratis agens), ex Aristotelis videri dicta esse sententia, cf. supr. p. 414 de Megaclide, et Arist. Met. XI, 8, p. 1074 β 3: τὰ δὲ λοιπὰ (περὶ θεῶν) μυθικῶς ἤδη προςῆκται πρὸς τὴν πειθὼ τῶν πολλῶν κτλ.

Ergo cum Corpus Peripateticorum pro fonte Porphyrio cum Plutarcho communi, ad quem etiam duobus Quaestionum Convivalium locis (p. 373) delati sumus, habendum sit, veri simillimum est, scholia difficultates eodem quo liber de poetis audiendis modo solventia ex eodem illo opere, unde Porphyrius ea hauserit, derivanda esse.[1]) Quod ea re confirmatur, quod rerum Phoenici crimini datarum solutio ἀπὸ τοῦ καιροῦ (I 453 sqq., p. 139, 4—7), quae eadem[2]) apud Plutarchum legitur (cap. 8, p. 26 F: ἔχει δὲ πρὸς τὸν καιρὸν ὀρθῶς, τοῦ Φοίνικος τὸν Ἀχιλλέα διδάσκοντος οἷόν ἐστιν ὀργή), scholio debetur in codice Leidensi Porphyrio attributo. Huic igitur etiam tribuenda sunt, quae schol. ET ζ 244 de Nausicaae voto αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόςδε πόσις κεκλημένος εἴη excusando (cf. Plut. cap. 8, p. 27 B), schol. Δ 401. 2 de Diomede et Ulixe ab Agamemnone acerbe vituperatis deque alterius se defendendi ratione (coll. Plut. cap. 10, maxime quidem p. 29 C, cum schol. p. 75, 5—7), schol. Γ 365 sqq. de Menelai impiis verbis Ζεῦ πάτερ, οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος (quae Plut. cap. 8, p. 25 F, breviter commemorat) afferunt.

In his autem cum plurima insint quae heroum dicta et facta contra criminationes, sive Platonis sive Zoili, tutentur, non vereor equidem de origine similium quarundam quaestionum, etiamsi neque Aristotelem afferant neque apud Plutarchum adsint, idem ferre iudicium, velut de scholio A 225 (p. 10, 16 sqq.) Achillis in Agamemnonem contumelias οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κτλ. non δι' ὕβρεως dictas esse (cf. Plat. resp. III, p. 390 A) docente; cui similia sunt schol. C 22. 98 (cum λ 489 quod ibid. edidimus; cf. Plat. p. 388 B et p. 386 C), fortasse etiam Π 83, ubi solutio avaritiae criminis a Platone (p. 390 E) Achilli intenti excidit, aliaque quae singillatim afferre longum est.

Quod si duo Corpora e diversarum scholarum praeceptis pendentia Porphyrio praesto fuisse effecimus, quae ad ἀπορίας de quibus his capitibus egimus diluendas adhiberet, atque ita quidem, ut pro indole eorum altero in rebus ad deos, altero ad homines pertinentibus maxime uteretur, tantum abest, ut alterius utrius rationes presse se-

1) Neque neglegendum est, de eadem fere re, quam Ζητ. Vaticanum ιζ' pluribus persequatur, etiam Plutarchum capite 4 agere.

2) Exigui momenti est, quod quae apud Plutarchum de ira in patrem excusanda dicuntur scholium ad vim paelici patris illatam transtulit.

cutus sit, ut contra pro ingenio quo excellebat proque consilio, quod secuturum se esse in prooemio scholii Κ 252 professus est, cum ex altero alteri tum utrisque ex aliorum libris ipse addidisse nonnulla existimandus sit. Velut quaestionibus de Pandaro a Minerva ad foedus violandum inducto (Δ 88, p. 70, 16 sqq.) et Lycei et Porticus (p. 71, 3) subesse videntur rationes; disputationi autem de C 22 institutae Zenodori (v. infra), α 320 (si modo Ponticus illic Heraclides affertur; cf. p. 412, 1) Longini praeceptoris solutionem, ι 60, quae propter Zoili ἔνϲταϲιν ad Peripateticos fortasse referenda est (cf. tamen p. 424), Cratetis interpretationem addidit (alia v. p. 423).

Atque hac tenus quidem de solutionibus contra philosophorum et rhetorum sophistarumque criminationes prolatis, quas uno Porphyrio intercedente in scholiorum quaestiones transiisse effecimus.

4.

Iam quarto loco de iis acturis lyticis, qui poetae contra grammaticorum censuram medelamque locis desperatis aut depravatis adhibitam, saepe — ut videbatur certe — duriusculam, advocati exstiterunt, id maxime spectandum est, ne latioribus finibus disputationem circumscribamus. Etenim si quis grammaticos quicumque aliis eidem arti addictis, qui in locis difficilibus haeserant, oblocuti sunt, huc referret, non minus erraret, quam si eosdem, quoniam poetam interpretati obiter difficultatibus etiam antiquitus notis solvendis operam suam negare non potuerunt, iis de quibus adhuc egimus solutionum auctoribus annumerandos esse censeret. Velut qui hoc loco Aristarchum — ut uuum multorum instar nominem — allaturus esset, quod Zenodoto, qui multos versus vel philosophorum decreta vel suum iudicium secutus ut ἀπρεπεῖϲ eiecerat, oblocutus sit (v. Lehrs, Ar. p. 338 sqq.), aeque ridiculus esset, atque si eundem ceterorum generum lyticis insereret, quod haud paucis locis zetemata tum nemini Homeri studioso ignota respexit[1]), quae aut recta interpre-

1) Operae pretium est animadvertere, e quaestionibus ab Aristotele commemoratis has Aristarcho innotuisse: Κ 252, Λ 636, Υ 269 (cf. Α Δ 138), Χ 202 (cf. v. 208. 251). Neque dubito, quin etiam Β 851 (cf. Ν 643 et edit. nostr. ad Ε 576), Γ 65. 379, Ζ 326, Κ 447, Φ 343, fortasse etiam aliis locis, scholia A (add. Apollon. v. φαεινή de Θ 555) eum inducant de quaestionibus tum in vulgus notis agentem. Etenim, ut Roemero (in censura fasciculi huius libri prioris, Fleckeis. Ann. 1881, p. 4) concedo, post Aristarchi crisin multas quaestiones, quae antea rationem quandam habere videri potuerint, concidisse, ita ipsum Aristarchum, meliorem illam crisin stabilientem, illas neglegere potuisse nego. Tamen fatendum est, verba, quae multis locis (velut Ζ 265, Λ 51, Π 116) leguntur, πρὸϲ τὸ δοκοῦν μάχεϲθαι, saepe ita explicari posse, ut nihil significent nisi quod Germanice dicas *den scheinbaren Widerspruch*.

tandi ratione adhibita solveret aut sana crisi profligaret. Aliud enim est in poeta explicando certa quadam ratione procedentem novam locorum vexatorum interpretationem quaerere aliisque, cum fors ita tulit, qui aliter iudicaverint, obloqui, aliud ipsas illas difficultates ut campum quendam, in quo acumen quasi exsultet, excolere, ita quidem ut aut omnia aut plurima certe, quae severiores grammatici bono poeta indigna esse pronuntiaverunt, aut contra eos defendere aut illi condonare tibi proponas.

Cui studiorum generi, in quo non necesse est statuamus perversa tantum fuisse prolata, qui vacaverunt, Callistratus et Demetrius Ixion, si quidem ille πρὸς τὰς ἀθετήσεις (schol. A Α 423, cf. Sengeb. diss. Hom. I, p. 56; Beccard, de schol. in Hom. Il. Venet., p. 57), hic πρὸς τὰς ἐξηγήσεις (A ibid., Γ 18, Ζ 171) et πρὸς τοὺς ἠθετημένους (A Ζ 437) scripsit (cf. Beccard, p. 65[1])), nominandi tantum sunt, quoniam certa eorum librorum vestigia (cf. p. 437 sqq.) in quaestionibus non comparent; neque enim Callistrati verba ad Μ 25 (p. 174, 27) servata ex hoc opere videntur fluxisse. Idem in Ptolemaeum Epithetam cadit, quem ἐπιθέσθαι τῷ Ἀριστάρχῳ Suidas secundum certissimam Villoisoni coniecturam (dissentit quidem Daub, Stud. z. d. Biogr. d. Suid., p. 116) tradit. Sed quam maxime huc pertinent, quorum similia quaedam afferuntur opera, Zenodotus minor et Pius.

Iam vero ad illum quod attinet, quaestionem difficillimam, quid de Zenodoto Alexandrino s. ἐν ἄστει Suidae, Zenodoto Crateteo (schol. A Ψ 97), Zenodoto Mallota (schol. Vict. Ο 262, id. Ν 730, coll. Eust. p. 957, 10; schol. Arat. phaen. 33), Zenodoro libri περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας, quem Suidas Zenodoto Alexandrino tribuit, auctore (schol. BL Vict. Σ 356; excerpta codicis Athoi a Millero edita), statuendum sit, quae inde a F. A. Wolfio (Prol. p. CXCIX) multos homines doctos[2]) exercuit, vel eam ob rem, quod de librorum πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ ποιητοῦ et λύσεις Ὁμηρικῶν ἀπορημάτων inscriptorum deque scholiorum inde pendentium origine agitur, pro horum Prolegomenorum consilio omittere[3]) non debemus.

---

1) De aetate hominis quaestio difficillima (v. Osann, quaest. Hom. I, p. 5, 1; Maass, de biograph. Graec. p. 32) hic neglegi potest.

2) Cf. Duentzer, de Zenod. stud. Homer. p. 24. Praeterea nominandi Schneidewin, Phil. II, p. 764; Mützell, de emend. theog. Hesiod. p. 281. 82; Otto Schneider, nov. Diurn. litt. Ienens. 1848, n. 217 sqq.; Duentzer, Annal. phil. LXV, p. 121 sqq.; Maur. Schmidt, Diurn. Antiqu. XIII, p. 253 sqq.; Osann, Quaest. Homer. I (Giss. 1851); id. An. Rom. p. 116. 290, 1; Lehrs, Arist. p. 222; Meier, comment. Andoc. VI, 3, p. XVI; Wegener, de aula Attal. I, p. 119. 158.

3) Zenodotum Stoicum (Diog. L. VII, 30), Z. Aetolum (schol. Germ. Arat. p. 57, 10 Br.; qui videndum an Stoicus sit), cuius nomen Osann, Qu. Hom. I, p. 19, post Suringarem perperam in Mallotae mutari iussit, Zenodotum et

Suidam igitur verbis: Ζηνόδοτος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, ὁ ἐν ἄστει κληθείς. πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ ποιητοῦ.[1]) ἔγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν, περὶ τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας, λύσεις Ὁμηρικῶν ἀπορημάτων, εἰς τὴν Ἡσιόδου θεογονίαν καὶ ἄλλα συχνά, uni homini tribuere quae duorum aut trium esse debeant, omnes[2]) praeter Osannum (v. Quaest. Hom. I, p. 12. 13) consenserunt. Et recte quidem. Nam ut Mallotae sive Cratetei nomen cum Alexandrino sive τῷ ἐν ἄστει conciliari posse Osanno concedendum est (cf. etiam p. 431), ita librum περὶ τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας Zenodoro cuidam deberi propter schol. C 356 negari nequit; accessit nunc quidem Ζηνοδώρου τῶν περὶ συνηθείας ἐπιτομή a Millero e codice Athoo anno 1868 publici iuris facta; nam utcumque de pretio opusculi statues (v. infr. p. 433), in nomine certe quod in fronte gerit memoriam quandam antiquitus traditam servatam esse concedendum est. Accedit quod idem grammatici nomen in scholiis A C 22, BL P 263 et E δ 477 (edit. Π 174, p. 214, 4[3])) et ap. Apollon. v. ζῶστρα recurrit, multoque facilius Ζηνόδωρος in nomen longe vulgatius Ζηνόδοτος quam hoc in alterum illud corrumpebatur.[4]) Quod si quae ad duos erant referenda homines uni Suidas tribuit, quaeritur, possitne quidnam alterius utrius sit investigari.

Iam cum Duentzer, p. 25 sqq., difficultatem ita solvisset, ut praeter Zenodorum libri περὶ Ὁμηρικῆς συνηθείας auctorem et Zenodotum Ephesium duos fuisse Zenodotos statueret, Alexandrinum s. τὸν ἐν ἄστει et Mallotam s. Crateteum, quorum hic libri πρὸς τὰ ἀθετούμενα, ille libri περὶ θεῶν, solutionum Homericarum, commentarii Hesiodi auctor exstitisset, Otto Schneider in censura libri Duentzeriani (nov. Diurn. litt. Ienens. 1848, p. 872 sqq.) ita ab eo dissensit, ut, cum Zenodori nomen errori deberi sibi persuasisset, opus περὶ συνηθείας a Suida indicatum Mallotae tribuendum esse contenderet (alia quaedam, in quibus idem a Duentzero dissensit, omitto). Qui ut in Zenodoro expungendo — id quod hodie quidem vix quisquam negabit — nimius fuit, ita cum pronuntiavit, inde a Suidae verbis

---

Zenodorum astronomos (Maass, Herm. XVI, p. 388 sqq.) ad hanc quaestionem non pertinent.

1) Post h. v. in codice A (Paris. 2625) interpungitur (Flach, Hesych. Mil. onomat. p. 81, 12 not.), quod non nullius momenti esse statim apparebit.

2) Antiquiorum sententias v. ap. Duentzerum p. 24, qui adicere debuit, Wolfium (p. CXCVI, not.) non negasse, librum περὶ συνηθείας Zenodori esse.

3) Cod. Vatic. ζητ. λ' et schol. HQ δ 477 in eadem quaestione Ζηνόδοτος habent.

4) Recte ita post Duentzerum, p. 26, Leopoldus Cohn, quaest. Eustath. (diss.), Vratisl. 1878, p. 8 not. Contrarium, quod sciam, duobus tantum locis factum: schol. A 169 ap. Matrang. An. II, p. 403, 26, et schol. Lucian. IV, p. 165 Jac., ubi cod. Voss. recte Ζηνόδοτος.

ἔγραψε πρὸς Πλάτωνα de altero quodam atque in superioribus homine sermonem esse[1]), rem acu tetigit. Iam si ab opere περὶ συνηθείας, quod post ἔγραψε illud secundo loco commemoratur, quasi a certo fundamento profecti Zenodori nomen illo loco sive Suidae sive librariorum oscitantia excidisse ponemus, ita ut idem etiam πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν et λύσεις Ὁμηρικῶν ἀπορημάτων et εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν[2]) scripsisse dicatur, haud scio an rebus quibusdam obscuris lucis nonnihil affulgeat, quamvis sic quoque locis nonnullis ad coniecturas confugiendum esse me non fugiat.

Optime certe Zenodorum λύσεων Ὁμηρικῶν auctorem fuisse scholio C 22 confirmatur, ubi non neglegendum est, Platoni, contra quem scripsisse perhibetur (v. Suid.) eum obloqui, neque illud, si modo recte (p. 220, 17) τῷ τότε βίῳ coniecimus, rationem eum sequi, quam ab auctore libri περὶ Ὁμ. συνηθ. exspectes sane. Bene etiam huc quadrat quod etiam ad P 263 et δ 477 nomen eius, quod priore loco antiquissimo codici debetur, in quaestionibus servatum est. Non multum igitur obstare videtur, quominus in quaestionibus A 1 (p. 1, 10) et B 8 sqq. (p. 23, 11) Zenodori, quod recipere dubitare non debebam, pro Zenodoti nomine ponatur; quam facile enim unum in alterum transierit, vel schol. L C 356 docet, ubi initio quidem Ζηνοδότῳ, in fine ὑπὸ Ζηνοδώρου legitur (codd. B et Vict. utroque loco rectum servaverunt). Ad librum autem περὶ συνηθείας (de quo infra nonnulla addemus) ea referenda videntur esse, quae Apollon. v. ζῶστρα habet, ubi non est, cur cum Duentzero, p. 278, Ἡλιόδωρος scribas.

Contra Zenodoti opus πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα fuisse cum adhuc nemo negavit, tum scholio Veronensi ad Verg. Aen. XI, 738, p. 106, 15 K. (cf. Schneidewin, Phil. II, p. 764), Zenodotum contra Aristarcheos (cf. Lehrs, Ar. p. 178) docuisse Paeeona <*Paetona* cod.; *Paeana* Maius et Keilius> eundem esse atque Apollinem, extra omnem dubitationem ponitur. Itaque cum schol. Vict. O

---

1) Cf. p. 429, 1; temere Flachius verbum ἔγραψε removit.

2) Verum quidem est, in scholiis Theogoniae bis Zenodotum commemorari. E quibus locis alter (v. 5) post Duentzerum (p. 28; 34, 27) et Mützellium (p. 282) recte a Flachio, Gloss. u. Schol. p. 111, quamvis non ubique rectis rationibus uso (velut in scholio pro Cratetis nomine, cui nonnihil tribuit, cum Heckero, Phil. V, p. 428, Νικοκράτης scribendum est), de editione Theogoniae, quam Ephesio tribuunt, intellectus est. Alter autem locus (v. 116): χάος λέγει τὸν κεχυμένον ἀέρα, καὶ γὰρ Ζηνόδοτος οὕτως φησί· Βακχυλίδης δὲ χάος τὸν ἀέρα φησί κτλ., vereor ut recte se habeat. Cum enim in scholio quod sequitur Ζήνων ὁ Στωικός afferatur, quem e Probi commentar. in Verg., p. 21, 21 K., hunc ipsum Hesiodi versum ita interpretatum esse accipimus ut diceret, *aquam* χάος *appellatam* ἀπὸ τοῦ χέεσθαι, sine dubio ita fere scribendum est: καὶ γὰρ Ζήνων τὸ ὕδωρ (vel περὶ ὕδατος) οὕτως φησί κτλ., quo simul apparet, qui Bacchylidis aer opponi possit.

262 Zenodotum quendam Mallotam[1]) (cf. Eust. p. 1014, 60, qui patriam hominis non addidit) ipsum illud effecisse dicat, ὅτι Παιήων ἐστὶν ὁ Ἀπόλλων, εἴ γε αὐτὸς ἐπιρρώννυσι τὸν Ἕκτορα, veri simillimum esse videtur, hunc esse eundem atque Alexandrinum, cui Suidas librum illum Anti-Aristarcheum assignavit. Qua in discrepantia explicanda non multum temporis teram; neque enim diiudicaverim, rectene F. A. Wolf (p. CXCIX), cuius iudicium contra Duentzerum, p. 25, tutatus est Osann, p. 12 (cf. La Roche, Hom. Txtkr. p. 76), statuerit, ab aliis eum a patria Mallotam ab aliis ex more aetatis illius Alexandrinum a domicilio dictum esse, an veri similius sit, Alexandria eum oriundum ad Crateteos se applicuisse eodemque quo caput eorum vocari solitum fuisse cognomine; quod enim Wolf addit, fuisse eum in iis Cratetis discipulis, qui magistri sui contentionem cum Aristarcho suam facerent, utroque modo verum esse apparet, neque est, cur dubitetur, quin Zenodotus Crateteus a schol. A Ψ 79 allatus pro eodem habendus sit. Idem vero quod sec. Suidam ὁ ἐν ἄστει vocabatur haud iniuria Mauricio Schmidtio, Diurn. ant. 1855, p. 253, suspitionem movit, sed vereor, ut ὁ ἐνστάτης, quod pro eo legendum esse coniecit, recte se habeat; opus enim contra Aristarchi atheteses scriptum inter ἐνστατικοὺς eum referre vix sinit.

Quod si quaerimus, quaenam praeter ea quae indicavimus Zenodoti minoris libri Anti-Aristarchei et Zenodori — neque enim, ut res se habet, disputatio de eo instituenda, quamvis ipse ad hunc quidem locum non pertineat, a Zenodotis separari potest — λύσεων Ὁμηρικῶν, operis περὶ συνηθείας, operis περὶ θεῶν reliquiae cum in scholiis tum in quaestionibus lateant, primum quidem schol. Vict. N 367: Ζηνόδοτος δέ φησι μὴ λέγεσθαι τὸν ἐκ Τροίας πλοῦν ἀναγωγήν, etiamsi Aristarcho obloqui videatur, post ea, quae W. Ribbeck (Phil. IX, p. 47) et Lehrs (Ar. p. 111, cf. etiam Dindorf ad schol. Il. II, p. 18, 24) attulerunt, non verendum est, ne quis Alexandrino s. Crateteo tribuat. Idem in multos scholiorum locos cadit, qui Zenodotum quendam quasi commentarii Homerici, quem Ephesium non condidisse constat, afferunt. Quae partim (velut B 88, p. 26, 9, ubi non est, cur ad Zenodorum ut solutionum auctorem confugiamus) e glossis Homericis petita esse possunt, quas recte Wolf (p. CXCVI), Duentzer (p. 29),

---

1) Recte idem nomen schol. Vict. N 370, ubi etiam Eust., p. 957, 10, idem habet, Heyne ex ὁμαλῶς τις restituit, quod scholium dubitari nequit quin ex eodem libro πρὸς τὰ ἀθετούμενα fluxerit; contra apud Eust. O, p. 1006, 3, nomen errori debetur (v. p. 438). — Ceterum non diiudico, num alios etiam libros, quos Suidas omiserit, hic Zenodotus scripserit. Etsi enim schol. Arat. phaen. 33. 35 ita comparata sunt, ut non facile ad opus πρὸς τὰ ἀθετούμενα retuleris, omitti tamen non debet, etiam Aristarchum de h. l. egisse, si quidem schol. phaen. 28 interpretationem eius impugnat.

Osann (p. 10), Sengebusch (diss. Hom. I, p. 23) Ephesio tribuerunt, frustra olim oblocuto O. Schneidero, qui (p. 873) ad Mallotam retulit; partim transcribentium neglegentia ita afferuntur, ut quas ei causas atheteseon exstitisse pro explorato habebant ipsum pronuntiantem inducerent (cf. schol. Vict. Π 667 rectam schol. A v. 668 loquendi rationem male detorquens; simil. Vict. Π 432, EHPQ γ 353, Eust. N 198, p. 927, 33, quo cautius schol. Vict. ibid.); nonnulla etiam per discipulos eius (cf. p. 392, 3) tradita[1]) Aristarcheorum opera obiter ea afferentium vel refutantium in scholia pervenire potuerunt (cf. Beccard, p. 52); velut quae schol. QT γ 216 afferunt, haesitasse Zenodotum, utrum cφιν, quod eo versu legitur, ad βίαc an ad ἐλθών referendum sit, cum Zenodotus hic vix pro altero possit haberi atque is, quem schol. H ibid. et schol. EQ (v. 217) ἤ cύ γε (pro ἤ ὅγε) μοῦνοc ἐών scripsisse perhibent, quem Ephesium esse omnes concedent, ita explicanda esse videntur. Contra Ephesii rationis dissimillima sunt quae schol. Vict. (f. 56ᵃ) Γ 236 solutioni Aristotelicae (cf. p. 58, 10) quaestionis etiam a codicibus BLLp exhibitae, qui fiat ut Helena sortis fratrum ignara sit, subicit (post p. 59, 34): Ζηνόδοτοc δὲ δ[ιοικητὰc] ὑπολελεῖφθαι τῆc Ἑλλάδοc φηcὶ τοὺc Διοcκούρουc. Neque magis tamen Duentzer (p. 28) audiendus ad λύcειc Ὁμηρικάc Alexandrini (cui quidem hunc librum assignat) referens. Nullo enim vinculo cum quaestione cui adhaeserunt aut cum reliquis quaestionibus ad eundem locum pertinentibus cohaerent, sed extrinsecus addita (Eustath., p. 410, 15, cum aliis rebus coniuncta exhibet) sine ullo dubio ex eodem auctore quo schol. Vict. Π 175 et Ω 487 iis simillima petita sunt, quorum quidem fontem esse ἐπιτομάc s. ἱcτορικὰ ὑπομνήματα, quae Suidas inter Zenodotorum opera afferre neglexit, Alexandrino[2]) Zenodoto vindicanda, ipse Duentzer (p. 28) concessit.

Exiguus igitur admodum adest numerus scholiorum certas ob causas minori Zenodoto tribuendorum, quae cum omnia p. 430. 31 attulerimus, apparet, in quaestionibus nomen eius non occurrere; esse tamen, cur nonnulla ex opere eius πρὸc τὰ ὑπ' Ἀριcτάρχου ἀθετούμενα petita in his quoque abiecto nomine latere videantur, infra, ubi de Pio grammatico agemus, demonstrabimus.

Iam enim, ut quaestionem de Zenodotis et Zenodoro institutam absolvamus, ex huius quidem solutionibus Homericis praeter schol. A 1, B 8 sqq., P 263 (= δ 477, Vat. Ζητ. λ', edit. p. 213), C 22, quae, si ab A 1 discesseris, Porphyrii esse aut codicum auctoritate aut rationibus antea allatis constat, quicquam in codicum Ho-

1) Haud scio an eodem modo de dierum Iliadis computatione Zenodotea quam tabula Parisina exhibet iudicandum sit.

2) Cf. praeter W. Ribbeckium, Phil. IX, p. 73, 13, qui schol. δ 366, quod Ephesii est, male indidem repetiit, O. Schneider, p. 873, Sengeb. I, p. 24.

mericorum quaestionibus adesse probari nequit. Neque ullum e libro περὶ θεῶν — nam schol. Ϲ 22 ad λύϲειϲ retulimus — aut ex opere περὶ τῆϲ Ὁμηρικῆϲ ϲυνηθείαϲ in iisdem vestigium superest; erravit enim Valckenaer, cum (opusc. II, p. 139) longum illud scholium etiam in codice Leidensi ad Ϲ 356 relatum (eodem loco etiam Vict. habet) Porphyrio tribuit, rectissimoque usus iudicio Dindorf (ad IV, p. 181, 10) temere Villoisonum et Bekkerum Πορφυρίου ei praescripsisse pronuntiavit. Neque enim in ullo codice huic tribuitur neque quaestionum aut indole aut forma utitur, neque denique ab altera cod. B manu scriptum est, quae nonnulla sane codici appinxit, quae, cum quaestionum forma careant, nihilo minus sine ullo dubio e Porphyrii sylloge petita sunt.

At omnia fere quae in Ζηνοδώρου τῶν περὶ ϲυνηθείαϲ ἐπιτομῇ, quam una cum Didymi περὶ τῶν ἀπορουμένων παρὰ Πλάτωνι λέξεων libello et aliis aliorum grammaticorum opusculis e codice Athoo saec. XIV[1]) Miller (Mélanges de litt. Grecque, Paris 1868, p. 407—12) edidit, leguntur, etiam in scholiis Homericis (id quod recte indicavit L. Cohn, quaest. Eust., p. 8) et multa quidem in Porphyrianis recurrunt, ita ut statuendum sit, opus illud περὶ ϲυνηθείαϲ, unde ἐπιτομή illa fluxerit, idem plurimis Porphyrii quaestionibus substructum esse. Velut conferantur — ut in Porphyrianis subsistamus — Zenodori (p. 407) v. ἑϲτία explicatio cum edit. nostr. p. 157, v. βωμόϲ cum p. 88, v. ἠώϲ c. p. 111 et p. 300. 1, v. μοῖρα c. p. 104, (p. 408) v. ἑταῖροϲ c. p. 76, (p. 409) v. ἀγών c. p. 110, v. ἔμποροϲ c. p. 282, (p. 410) v. κνίϲϲα c. p. 254, (p. 411) v. μαίνεϲθαι c. p. 92. Quae si Porphyrius, ut aliorum scholiorum auctores alia, Zenodoro debuit, sperare licet fore ut etiam longe id genus plura e scholiis diligenter examinatis suum ad auctorem revocentur.

Verum enimvero tantum abest, ut Zenodorea illa codicis Athoi, quae omisso auctoris nomine eadem in codice Laurentiano LXXX, 13 (saec. XIV) leguntur (v. Aug. Fresen, l. c. p. 8), pro excerptis haberi possint, quae, quamvis misere decurtata sint, ex eodem, unde Porphyrius aliique sua hauserint, Zenodoro fluxerint, ut contra ex ipsis illis Porphyrii aliorumque scholiis hausta et decurtata sint.

Etenim cum Zenodori libelli fides vel ea re parum commendetur, quod opusculum, quod in eodem codice antecedit, περὶ τῶν ἀπορουμένων παρὰ Πλάτωνι λέξεων, Didymi, quem ἀπορουμένων λέξεων fuisse auctorem constat, nomen commenticium in fronte gerit[2]) — id

1) V. Aug. Fresen, de λέξεων Aristophan. et Sueton. excerptis Byzantinis, Darmst. 1875, p. 11.

2) Cod. Laur., qui has quoque λέξειϲ habet (v. Fresen, p. 8), Didymi nomen omittit.

quod sagacissime perspexit Aug. Nauck, Bullet. de l'Acad. Impér. St. Petersb. XIII, p. 383 sqq.; cf. Thom. Mettauer, de Platon. schol. font., diss. Turic. 1880, p. 85 —, tum alia accedunt et graviora: ac primum quidem et Suidas et schol. C 356 opus de quo agitur περὶ τῆς Ὁμήρου (Ὁμηρικῆς Suid.) συνηθείας vocant, codex Athous περὶ συνηθείας tantum, scholium versus C 356—68 a poetae consuetudine et usu discrepare docet, altero loco quo modo vulgaris loquendi ratio (ἡ συνήθεια) ab Homero discrepet demonstratur: illic e. c. monemur, τὰς εἰσαγομένας τῶν θεῶν ὁμιλίας οὐκ ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως παραλαμβάνεσθαι et ποικίλλειν ἀεὶ εἰωθέναι τὸν ποιητὴν τὴν ποίησιν, hic e. c. ἑστίαν κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν κατ' οἶκον ἐσχάραν, καθ' Ὅμηρον δὲ τὸν οἶκον εἶναι, βωμὸν συνήθως μὲν ἐφ' οὗ ἐπιθύουσι, παρ' Ὁμήρῳ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βάσεως, ἔγχος Ὅμηρον μὲν ἐπὶ τοῦ δόρατος, τοὺς δὲ νεωτέρους ἐπὶ τοῦ ξίφους dicere inculcatur, ita ut tantum absit ut de Homeri συνηθείᾳ agatur, ut Homerus et συνήθεια inter se opponantur. Iam vero ipsa illa observata tam futtilia sunt omnique doctrina adeo destituta, ut vel hanc ob causam fragmento operis Zenodorei quod scholium servavit dissimillima sint. Doctiora enim illa quae de v. ἀλιτήριος (p. 411 Mill.) et συκοφάντης (p. 412) afferuntur ab iis quae antecedunt distinguenda sunt neque ad opusculum περὶ συνηθείας pertinent (v. Fresen, p. 29). Iam cum accedat, quod Eustathius, sine dubio glossarum collectione vel ipsa quae perhibetur Zenodorea vel ei simillima usus (v. Cohn, p. 7, 1), nusquam nomen illud affert, sed παλαιόν τινα[1]) nominat, haec omnia reputanti locosque quos supra attulimus diligenter comparanti dubium esse nequit, quin glossis quibusdam loquendi usum vulgarem (συνήθειαν) et Homericum spectantibus e scholiis Homericis, maxime quidem Porphyrianis, a nescio quo excerptis, post Eustathii tempora Zenodori nomen, cuius περὶ Ὁμήρου συνηθείας libri titulus etiam tum notus esset, sive per fraudem sive per errorem inditum sit.

Atque hac tenus quidem de Zenodotis et Zenodoro; de Pio autem, qui aeque atque Zenodotus minor contra Aristarchi atheteses scripsit, iam acturis verendum hercle non est, ne iterum fines, quos huic disputationis parti ipsi constituimus, transgredi cogamur. Namque ut de hominis diu parum noti studiorum scriptorumque rationibus pauca tantum eaque quam maxime huc pertinentia nobis dicenda sint, Eduardi Hilleri de Pio grammatico egregiae debemus commentationi, insertae Philologi vol. XXVIII, p. 86 sqq. Locus autem de Pio agens ad quaestionem hic solvendam gravissimus, schol. M 175,

1) Ad tempora libelli eruenda ex hac loquendi forma nihil effici posse, neminem Eustathii verborum usus peritum fugiet.

dignus est, quem vel post Hillerum paullo diligentius consideremus. Etenim cum plurimis scholiorum locis, quos Hiller congessit — addere poterat Θ 189, quod p. 121, 4 edidimus — Aristarchi atheteses ita impugnentur, ut causae earum primum quidem enumerentur, deinceps refutentur, hoc uno loco alteri parti ita incipienti: Πῖος de ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν κτλ., nomen lytici, quod reliqua scholia non servaverunt, adiectum est, ita ut Hiller, qui haud spernendo argumento[1]) usus priorem scholii M 175 partem eidem Pio tribuit, etiam reliqua id genus scholia eidem deberi grammatico videri pronuntiaverit.

Sed adsunt nihilo minus causae, quae diversam utriusque horum scholiorum partis esse originem demonstrent. Ac primum quidem ipsum illud scholium M 175 in codice Victoriano (f. 219b), quem multa habere sibi peculiaria constat (cf. etiam cap. IV), in duas partes diremptum est, ita quidem ut prius scholium incipiat: Πῖος ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν, sequatur alterum: ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, πρῶτον μὲν διὰ τὸ ⟨τὰς cod.⟩ πύλας ἄλλας ὀνομάζεσθαι κτλ. (cf. in Addend. ad p. 178. 79). At aliis etiam locis is qui huius codicis scholia scripsit nimio brevitatis studio abreptus res inter se cohaerentes dissecuit (v. p. 452 sqq.), ita ut hoc quoque loco fidem non mereri videri possit, praesertim cum in reliquis scholiis Anti-Aristarcheis ab usitata codicum BLLp ratione non discedat. Sed confirmatur auctoritas eius loco quodam Eustathii; qui, cum de versibus O 55—77 defendendis rationibus utatur scholiorum nostrorum simillimis (p. 1006, 5; edit. p. 201, 16), causas atheteseos illorum, quas longe quidem melius affert, aliunde atque refutationem se sumpsisse ipse profitetur; verba enim eius (p. 1005, 62, de quibus La Roche, Hom. Txtkr. p. 170, omnia turbavit): καὶ ταῦτα μὲν οἱ ὀβελίζοντες· οἱ δὲ ἐξηγηταὶ πρὸς ταῦτα, ὧν τὰ πλεῖστα ἐξείληπται τῶν Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου, ἐκτίθενται λύσεις ἀξιολόγους, ἅσπερ ὁ θέλων ζητείτω· ἐν αἷς κεῖται καὶ ὅτι κτλ., aliter intellegi nequeunt, nisi ita ut enuntiatum relativum ab ὧν incipiens ad ταῦτα referatur.

Itaque cum non possit non oriri suspitio, causas atheteseon non a Pio aliisve qui contra eas scripserint (cf. p. 437) eo quo nunc traditae sint more solutionibus fuisse praemissas, sed aetate multo demum recentiore ab aliquo eorum qui scholia in certam quandam formam redacta exaraverint iis fuisse assutas, accedunt aliae quaedam rationes quae eodem ducant.

Atque Aristarchi atheteseon causas plurimis horum scholiorum

1) *„Dass Pius, ehe er die Ansicht Aristarch's zurückwies, sie zuerst anführen musste, dass also auch der erste Theil des Scholions auf ihn zurückgeht, ist einleuchtend.“*

locis pravissime aut intellectas esse aut redditas post Hillerum pluribus persequi supervacaneum est; sed addere iuvat eas ne semper quidem cum iis congruere, quae in altera parte refutentur; velut quod ad locum O 56 sqq. defendendum (p. 201, 1) legitur: ῥητέον οὖν ὅτι τὸ σχῆμά ἐστι προανακεφαλαίωσις κτλ., non respondet iis, quae initio scholii (p. 200, 20) leguntur: ἀθετοῦνται ὡς περιττοὶ εἴκοσι καὶ δύο στίχοι, sed iis, quae in schol. A h. l. afferuntur (simillima ap. Eustath. ex Apione et Herodoro): ὅτι οὐκ ἀναγκαίως παλιλλογεῖται περὶ τῶν ἑξῆς ἐπεισαχθησομένων. Cui rei simile quodam modo est illud, quod prior pars scholii O 449 sqq. tantum abest ut causas modo ἀθετήσεως afferat, ut etiam de Aristarchi sententia in libro περὶ τοῦ ναυστάθμου proposita agat (p. 205, 12 sqq.), quae inter solutiones potius referenda fuit. Haec igitur cum ex Aristonico (schol. A ibid.) petita esse videantur, sunt etiam loci, ubi scholiastarum aliquis ex ipsis iis, quae nunc quidem in altera scholii cuiusdam parte contra Aristarchum proferuntur, causas in priore parte afferendas prompserit. Velut inepta illa versuum O 56 tollendorum ratio ὅτι οὐκ ἀρεστοὶ Ἥρᾳ (p. 200, 20), quam apud Aristonicum frustra quaesiveris, e verbis (p. 201, 3): εἰσὶ δὲ τῇ Ἥρᾳ, εἰ καὶ μὴ νῦν τερπνά, ἀλλ' οὖν γε χαρᾶς περιποιητικὰ τὰ λεγόμενα, id agentibus, ut προανακεφαλαίωσιν paullo ante commemoratam eo loco haud inepte legi demonstrent, orta est. Etiam quod in schol. Ω 594. 95 ut ἀθετήσεως causa affertur, πῶς δὲ δώσει τῷ ἀποθανόντι (p. 277, 11); de qua rectissime Hiller p. 115, e verbis lin. 15 δώσει δὲ ἀποθανόντι δι' ἐνταφίων εἰς αὐτὸν ἀγώνων, quae cum ipsa quaestione fortasse non cohaerent, petita esse potest. Accedit, quod ex ea quam hic proposuimus sententia explicatur, qui factum sit, ut de loco Ψ 824. 25 quaestiuncula adsit codicis B usitato exordio praedita (διὰ τί προκρίνει Αἴαντος;), cum cod. Victor. de eadem re haud multo melius agens incipiat: ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, ἄτοπόν τέ φησιν ἰώμενον τὴν ἔχθραν Διομήδους ἑτέραν αἴρειν πρὸς Αἴαντα στάσιν κτλ. (ut Bekk., cf. Ariston.), atque ita demum intellegitur, cur ad Odysseam, cuius quaestiones ex iisdem unde Iliadis petitas esse fontibus nemo sanus negaverit, unum[1]) scholium (ψ 218) exstet iis de quibus hic agimus aliquatenus simile: fontes nimirum iidem, excerpentium et transcribentium manus aliae.

Quod si enumeratio causarum atheteseon in his scholiis obvia non Pio aliive lytico, sed — ut breviter dicam — scholiastarum Iliadis alicui tribuenda est, cum ab aliis haec scholia quaestionibus discrepare non tanti, quanti primo adspectu videtur, momenti sit, tum causa non adest, ut cum Hillero Pii potissimum et doctrinam et rationem ea exhibere dicamus.

1) Schol. enim HQT κ 240 ex Aristoniceis et e quaestione conglutinatum est.

Adsunt enim haud ita paucae quaestiones usitata forma praeditae, quae Aristarchi aliorumve proscriptionibus respondere videantur, velut praeter Θ 39. 40 (X 183, edit. p. 116, 20), ad eorum scholiorum, de quibus hic agimus, formam accedentem, B 82 (p. 25, 24) coll. Ariston. B 76, inter alias versuum 76—83 atheteseos causas afferente ὅτι εὔηθες τὸ εἰπεῖν εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον ἄλλος ἔνισπε, ψεῦδός κεν φαῖμεν· οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυνατώτεροι ἀληθεῖς ὀνείρους ὁρῶσιν, vel Γ 19 (p. 51, 9, ubi e cod. A προκαλεῖται πάντας τοὺς ἀρίστους edere debui) coll. Ariston. h. l., vel Z 433 sqq. (p. 103, 17): οὐ πρέποντα μὲν τὰ τῆς ὑποθήκης γυναικί, uni certe e causis ab Aristonico allatis (ὅτι ἀνοίκειοι οἱ λόγοι τῇ Ἀνδρομάχῃ κτλ.) respondens. Conferantur etiam schol. Θ 284 (p. 122, 25), Λ 515 (p. 165, 9), T 389 (p. 238, 20) cum iis quae ibid. attuli (postremo loco addere debebam, sec. Aristonicum v. 388—91 obelo notatos fuisse), schol. ET ζ 244 cum schol. HQ ibid., schol. HQ κ 329 (et HQT κ 240, cf. p. 436, 1) cum schol. H κ 329, sec. Dionysium Sidonium versum inter spurios fuisse habitum afferente; quibus accedat denique schol. Vict. (f. 63[b]) Δ 55, quod in editione nostra perperam omissum in Addendis totum dabitur, athetesin Aristarcheam (ὅτι τὴν χάριν ἀναλύουσιν, εἰ καὶ μὴ προδεηθεὶς δύναται τοῦτ' ἔχειν), quam ab usitato illo ῥητέον δὲ ὅτι κτλ. incipiens diluit, his quidem verbis afferens: [μειοῖ vel ἀναλύει, quod excidit] τὴν χάριν, φησίν, εἰ διὰ τοῦτο δίδωσιν ἑκοῦσα, ὅτι καὶ ἀκούσης ὁ Ζεὺς δύναται λαβεῖν.

Quod si in his quaestionibus grammaticorum qui Aristarcho oblocuti sint doctrinam latere consentaneum esse dicis, confirmabitur quadam tenus haec suspitio ea re, quod de locis Γ 19 et Z 433 sqq., de quibus quaestiones nunc quoque adesse modo vidimus, Demetrium Ixionem in libris πρὸς τὰς ἐξηγήσεις (A Γ 18) et πρὸς τοὺς ἠθετημένους (A Z 437), de altero fortasse etiam Callistratum in libro πρὸς τὰς ἀθετήσεις (A Z 434, cf. p. 428, nisi de editione eius haec intellegenda, v. Sengeb. diss. I, p. 56) egisse constat, etsi quidnam contra Aristarchi horum versuum proscriptionem protulerint nescitur.

Ex altero autem quaestionum Anti-Aristarchearum genere, quas ex iisdem atque id, de quo modo egimus, pendere posse fontibus, ita quidem ut causae atheteseon perspicuitatis causa in fronte iis aliunde sint additae, effecimus, cum una quidem (M 175) Pium auctorem nuncupet, quamvis multa ex eodem petita in iis (ut etiam in altero illo genere) latere concedamus, omnia ex eo uno petita esse praefracte negamus; e forma enim qua haec scholia utuntur peculiari communem effici non posse fontem supra docuimus. Neque sine momento est, quod in iis quae contra Aristarchi versuum O 56—77

proscriptionem et in scholiis et ab Eustathio proferuntur, quae quin ex uno eodemque fonte pendeant dubitari nequit, non solum utroque loco pauca quaedam leguntur quae altero desiderantur, sed etiam difficultas v. 63. 64 (φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος) diverso modo solvitur (in schol. quidem, p. 201, 5: ἀντὶ τοῦ δεηθῆναι Ἀχιλλέως, ap. Eustathium, p. 201, 18 edit. nostr.: ὅτι μὴ κωλυθέντες οἱ Τρῶες ἐνέρριψαν ἂν τοὺς Ἀχαιοὺς ταῖς τοῦ Ἀχιλλέως ναυσί, διὸ καὶ δοκοῦσιν ἕως καὶ εἰς αὐτὰς φυγεῖν οἱ Ἀχαιοί). Unde concludi posse videtur, satis amplam exstitisse solutionum contra Aristarchi ὀβελισμοὺς prolatarum collectionem, e qua et Eustathii scholiorum codex et scholium de quo agimus hauserint; neque illud enim neglegendum est, ipsum Eustathium profiteri, τοὺς ἐξηγητὰς λύσεις ἀξιολόγους ἐκτιθέναι, quas brevissime a se proferri (p. 1006, 13). Atque clarissime duae difficultatis cuiusdam quae in schol. Vict. Ο 147. 48 afferuntur explicationes (v. p. 202, 17 οἱ δὲ κτλ.) demonstrant, non unius cuiusdam afferri solutiones. Quid, quod ipsum illud ὁ Μαλλώτης Ζηνόδοτος Eustathii p. 1006, 2 (edit. p. 201, 13), quamvis errori sine dubio debeatur [1]) recteque a Duentzero deletum sit, vestigium quoddam solutionum a Zenodoto minore (v. p. 430) propositarum servasse videtur. Mirum enim profecto est, Eustathium, qui Zenodotum illum maiorem tot locis (v. La Roche, Hom. Txtkrt. p. 160) recte attulerit, hoc uno loco pro eo hominem haudquaquam pari in vulgus fama florentem invexisse; sed facillime res explicabitur, dummodo ponere liceat, eum, cum in fontibus quibus usus est (Apione et Herodoro et τοῖς ἐξηγηταῖς) utrumque habuerit allatum, Ephesium quidem inter ὀβελίζοντας, Mallotam inter λύοντας, inde sua excerpentem unum cum altero confudisse.

Sed hac quidem de re utcumque iudicabitur, summi certe momenti est, e quaestionibus versus Aristarcho suspectos tutantibus, quae quidem forma illa plurimis variorum generum quaestionibus usitata indutae sint, codicum auctoritate tres (Θ 39. 40, Ζ 433 sqq., Τ 389), quibus alias ab causas (v. p. 426) quarta Ζ 244 accedat, Porphyrio [2]) esse tribuendas. Cui qui ceteras, quae (velut Γ 19) eandem rationem sequantur, item tribuerit, facile assentientes habebit. Eodem autem

1) Eosdem enim versus (65—77), de quibus acutissime iudicantem hunc Zenodotum Eustathius inducit, secundum schol. A Zenodotus (Ephesius sine ullo dubio) οὐδ' ὅλως ἔγραφεν, quibus verbis schol. Vict. eandem, quam Eust. attulit, prologi Euripidei comparationem subiunxit, quae quin eidem grammatico debeatur dubitari nequit (cf. spr. p. 432).

2) Apparet, non recte Hillerum (p. 97) negasse, Aristarchi atheteses a Porphyrio respici. Ex iis autem, quae ibidem, ut sententiam suam probaret, attulit, v. Α 139 cum quaestione non cohaeret, schol. Α 222 Porphyrii non est; versuum autem Υ 259 sqq. difficultas diu ante Aristarchi tempora animos advertit, ita ut facillime neglegere hunc Porphyrius potuerit.

modo de altero illo genere, quas Hiller Pio tribuit, iudicandum videtur, quippe quae, si a priore singularum parte, quam ab excerpentium aliquo grammaticorum esse additàm effecimus, discesseris, a reliquis non nimis discrepent. Quod enim Hiller contra originem omnium earum Porphyrianam, quam in paucis quibusdam statui posse non negavit (p. 96), protulit, nullam scilicet earum ab altera codicis B manu scriptam esse aut in Leidensi aliove huic simili codice ad Porphyrium nominatim referri, cum unam hanc causam cum altera artissime cohaerere ex iis quae p. 365 persecuti sumus appareat, tum ipsum illud, quod a plurimorum scholiorum e Porphyrii opere pendentium forma eo quem supra diximus modo discrepant, optime inde explicatur, quod omnes (praeter eas quae Victor. debentur) a priore cod. B manu scriptae sunt, quam, cum plurima habeat Porphyriana, ab ipsius auctoris ratione multo longius quam alteram abesse, capite quod sequitur docebitur.

Pugnat autem pro Porphyrio eorum quoque, de quibus h. l. agitur, scholiorum auctore cum ea res quod loci Z 234, ubi quaestio adest nominatim ad eum relata (p. 96, 8), in scholio ita comparato, ut ex ampliore quae olim adfuerit quaestione excerptum esse videatur, Pii solutio[1]) affertur (p. 98, 8), tum illud, quod difficultatis de v. Ω 594. 95 iam a Platone motae (v. ad p. 277, 10), quam Aristarchus amplexus esse videtur (v. Ariston.), solutio, quam propter Aristot. poet., p. 1461 α 1—4, e Peripateticis dixeris fluxisse, Proclo nota fuit (v. p. 410, 1), quem Porphyrii solutionibus usum fuisse effecimus. Neque enim quicquam obstat, quominus in quaestionibus quibusdam solutiones contra vituperia et philosophorum et grammaticorum his quidem adstipulantium prolatas fuisse dicamus.

Quod si recte ita ab Hillero dissentimus, ut Pii poetae contra Aristarchum defensiones in scholiis ab illo congestis, aliorum tamen lyticorum solutionibus intermixtis, inesse non negemus, sed ipsa illa scholia e Porphyrii Quaestionibus Homericis fluxisse contendamus, una causa, quae illi exstitit, ut Callistrati, Zenodoti Alexandrini, Demetrii Ixionis ἀπολογίας in scholiis illis latere posse negaret (‘*wer möchte glauben, dass in der jüngeren Scholiensammlung so alte Grammatiker benutzt seien*’), concidit. Neque enim minus veri simile hos quam ceteros quos antea effecimus auctores Porphyrio praesto fuisse. Sed fatendum est, de ipsius Porphyrii harum quidem solutionum fontibus non aeque atque in superioribus huius capitis partibus certa effici posse; neque enim constat, ipsine quos attuli id genus solu-

1) Utrum ex eodem libro Anti-Aristarcheo an e commentario Iliadis (in Odysseam certe commentarium eius Et. M. 821, 55 nominatim affert) hausta sit, non diiudico. Schol. Φ 147 et 293 (hoc quidem edit. p. 250, 9) magis commentarium redolent. Pius commentator ap. Serv. errori debetur; cf. p. 352, 2.

tionum auctores an opus quoddam collectaneum inde congestum — ut in reliquorum generum solutionibus — ab eo adhibitum fuerit. Quid, quod neque desunt scholia quaedam brevissima Aristarchi proscriptiones impugnantia, de quorum origine gravior quam de multis eiusdem ambitus aliis dubitatio oriatur necesse sit. Etenim cum vel schol. A Χ 329 doceat, fuisse, ubi etiam Aristonicus Aristarchi rationibus defensiones τῶν ἀπολογουμένων opposuerit, quamquam aliquid certe ea re assecuti sumus, quod nullum huius codicis scholium iis, de quibus hic agitur, simile recepimus, concedendum tamen est, etiam in ceterorum codicum scholiis hic editis huic quidem, quod modo attuli, quam iis, quae e. c. Θ 185, Μ 175, Ο 55 edidi, similioribus inveniri posse, quae Porphyrio non debeantur. Sed in re tam incerta, quae vereor ut umquam certum ad finem perduci possit, ne temere agerem, ea codicum BLLp Vict. scholia, quae, quamvis brevissima sint, plures, id quod proprium est quaestionum Homericarum, solutiones s. atheteseon refutationes exhibeant, non secludenda esse existimavi. Priorem autem multorum, de quibus hoc capite egimus, scholiorum partem (ἀθετοῦνται ὅτι κτλ.), quamquam Porphyrii non esse mihi persuasum est, propterea non omisi, quod in plerisque scholiis, in quibus de ipsius Porphyrii verbis restituendis desperandum est, ultra grammaticorum, qui opus eius excerpserunt, recensiones progredi non possumus (v. cap. IV extr.).

Restant denique pauca de hominibus quibusdam dicenda nulli earum quas constituimus lyticorum classium inserendis, Lysania, Hephaestione, Hermogene. E quibus Lysanias Cyrenaicus, quem scholia Porphyriana Ι 378 et Π 558 afferunt, eam unam ob causam hic dicendus est, quod in schol. Eur. Andr. 10 (IV, p. 124, 11 D.) ut ἀπορίας cuiusdam auctor inducitur; sed cum non constet, utrum Homero sive impugnando sive defendendo similia praestiterit, sed obiter, de aliis rebus agens, ea quae attuli proferre potuerit, non magis huc pertinet, quam ii grammatici, qui, quamvis in solutionibus afferantur, inter lyticos tamen numerari nequeant. Idem in Hephaestionem cadit Alexandrinum (Suid.), Veri imperatoris praeceptorem (Iul. Capit., Ver. 2), quem Suidas τραγικῶν et κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις scripsisse docet; quae enim scholium Μ 127 Porphyrianum ex eo affert sine dubio e libro περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν (Suid.) petita sunt.

Hermogenes autem, quem ἐν τῷ περὶ τῶν ε′ προβλημάτων de loco Φ 363 egisse schol. B et Vict. ibid. (p. 253, 7), quod quin Porphyrii sit dubitari non potest, perhibet, sine dubio medicus est Smyrnaeus, cuius laudes inscriptio sepulcro eius incisa praedicat (C. I. G. II, 1, n. 3311, p. 768):

Ἑρμογένης Χαριδήμου ἰητρείην ἀναγράψας
ἑπτὰ ἐπὶ ἑβδομήκοντ' ἔτεσιν καὶ ἴσαις ἐπὶ βύβλοις.

συνέγραψε δὲ βυβλία ἰατρικὰ μὲν οζ' [1]),
ἱστορικὰ δέ, περὶ Ζμύρνης α' β',
περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας α', καὶ πατρίδος α',
Ἀσίας κτίσεων α' β' κτλ.,

quo de Hermogene, cuius aetas incerta, videndus Boeckh l. c., qui etiam de Hermogene Hadriani medico (Dio Cass. LXIX, 22) mentionem iniecit. Difficilior est quaestio, quo modo titulus operis a Porphyrio commemorati sit intellegendus. An Zenonis Cittiensis προβλημάτων Ὁμηρικῶν βιβλία ε' spectantur? Quod si verum esset, congrueret quodam modo cum libro in inscriptione commemorato περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας. Sed nihil affirmo.

Caput quartum.

Iam perlustratis omnibus, quicumque poetae contra varias criminationes partes tutati erant, itinere longiore paullo neque tamen infructuoso confecto, eo, unde capite secundo extremo digressi eramus, redimus. Itaque, ut quod demonstravimus, Porphyrio intercedente superiorum lyticorum solutiones in scholiorum utriusque carminis quaestiones pervenisse, cum in aliis certum esse contendamus, in aliis veri simile esse, esse etiam ubi minus certum videri possit largiamur, tantum certe effecimus, praeter Porphyrium neminem posse nominari, cui quaestiones suas scholia [2]) debeant. Quid, quod codicis Veneti A, cuius in scholia ζητημάτων quorundam superioribus temporibus institutorum notitia non solum per Porphyrium (v. p. 339), sed etiam per Aristonicum (v. p. 440) et Nicanorem (Ξ 1, fortasse etiam Π 365) pervenit, ipsa quae exhibentur ζητήματα — brevissima quaedam scholia ad quaestionum formam accedentia, velut O 193 (p. 70, 17—19 D.), Θ 97 (p. 274, 1—3 D.), ipsum X 329 excipio — non est cur ad alium quemquam praeter Porphyrium, cuius multa in hoc quoque codice inesse constat (v. p. 446), auctorem referantur. Ergo, ut hunc quidem codicem paullisper mittamus, quod antea pronuntiavimus (p. 367), in codicibus Veneto B et Leidensi huiusque similibus plurima latere Porphyriana, quae, quamvis rationes quales ibi attulimus afferri

1) Recte ex οβ' ita correxit Boeckh.

2) Eustathium contra, de quo infra plura afferentur, etiam Plutarchi Quaestionibus convivalibus usum esse, supra (p. 377, 1) vidimus.

non possint, huius esse pro explorato haberi possit, id ita iam amplificare licebit, ut dicamus, omnes quaestiones in iis codicibus occurrentes, nisi certae causae adsint contrarium probantes, pro Porphyrianis esse habendas. Idem fere in codicum Veneti A et Lipsiensis et plerasque cod. Victoriani quaestiones cadere paullo infra apparebit.

Sed quoniam minimam omnium quae adsunt quaestionum partem Porphyrio capite quod antecedit vindicavimus, ne nimium ponere videamur, tenendum est, pro miserrima qua pleraeque quaestiones utantur forma plurimis locis nomina et ἐνϲτατικῶν et λυτικῶν sine dubio excidisse, ut quid contra philosophos, quid contra sophistas, quid e grammaticorum cenantium vel otiosorum argutiis proferatur discerni nequeat. Iam cum convertisse varias earum solutionum collectiones in usum suum Porphyrium constet, unius autem Zoili, ut certissima quaedam afferam, ἐννέα λόγουϲ contra poetam, Aristotelis sex libros eius defendendi causa scriptos fuisse sciamus, vel ex his operibus — ut alia quorum ambitum ignoramus taceam — quam plurima in scholiorum Porphyrianorum aut ἀπορίαιϲ aut λύϲεϲιν latere existimanda sunt, excerpentium iniuria adeo decurtata, ut numquam futurum sit ut ipsis auctoribus suis vindicari possint.

Sed, credo, facile assentientes habebimus, quod quaestiones doctrina quadam aut ambitu haud spernendas, praesertim quae cum earum, quas superiore capite Porphyrio vindicavimus, ratione quodam modo congruant, quamvis codices non addicant, ei ipsi tribuimus; sed multo difficilius multi sibi persuadebunt, haud parvum numerum misellarum quaestiuncularum hoc nomine, per se ipsum saepe parum laudabili, vix dignarum recte ad eundem referri, praesertim cum incredibile sit, tot res pusillas admodum inter se variantes a Porphyrio in opere illo, quamvis amplissimum fuisse ponatur, pertractatas fuisse.

Sed quaestiones exigui esse ambitus neque ullius fere momenti obstare nequit quin ad Porphyrium referantur, dummodo memineris quam miserum in modum transformatae plurimae sint quaestiones, quae, cum, unde excerptae sunt adsint longe ampliores neque spernendae nonnumquam doctrinae, a Porphyrio abiudicari nequeant. Ut ex amplissimo numero paucas tantum afferam atque eas quae quaestionum formam non abiecerint, conferantur quaestiunculae quas ad Β 257. 478, Γ 16. 315. 441, Ζ 116. 129, Θ 1. 323, Ξ 304, Ϲ 192, Τ 108, Υ 259, Φ 343, Ψ 269, ζητ. ια' infra textum attulimus, cum amplioribus illis unde excerptae sunt, vel breviores illae, quas e. c. Α 420, Β 73, Κ 447. 561, Ξ 434, Ο 701, Π 558 in textum recepimus, cum longioribus quibus eas, ut ex eodem fonte petitas, subiunximus. Quod si tibi finges, ampliores illas intercidisse, quod

si factum esset, breviores harum instar nobis esse deberent, concedes, quod tot locis misellae tantum futtilesque quaestiones adsint non esse causam, cur e Porphyrii opere eas fluxisse negemus, praesertim cum haud paucae vix meliores nominatim ei tribuantur. Minime igitur mirum, quod ad libros quosdam, velut Ν Ο Π, ubi meliorum et ampliorum quaestionum copia multo exilior — id quod casui tribuendum videtur — suppetit, quaestiuncularum levissimarum seges multo quam in ceteris uberior in textum recipienda fuit.

Neque vero Porphyrius — ut ad alteram quam h. l. tetigi rem transeam — existimandus est de rebus maxime variantibus tot quaestiones edidisse, quot nunc quidem in codicibus quaestiones vel scholia ex iis derivata leguntur. Eum contra morem secutus est, ut quaestionibus longioribus plurimas res complecteretur. Probatur haec res non solum ζητημάτων Vaticanorum numero longe maiore, quae singula afferre supervacaneum est, sed etiam quaestionibus quae unis scholiorum codicibus debentur, velut Β 212, Γ 16. 154. 236. 315, Ζ 129. 200, Θ 5, Ι 90 et Π 68 (v. ad p. 209, 10), Ξ 275, Π 83. 152. Σ 128, Ψ 638. 39. Pleraeque vero, dum utriusque carminis codicibus adaptantur variarum manuum transcribentium aut excerpentium operam expertae, in varias partes vel particulas dissectae sunt longo saepissime intervallo diremptas, ita ut de rebus levissimis quas in transcursu tantum, de gravioribus agens, Porphyrius commemoraverat, nunc quidem data opera quaesivisse videatur. Quid rei sit iterum Vaticana ζητήματα quaeque ad ea attulimus monstrabunt, monstrabit schol. Α 225, ubi cod. *B unum quidem scholium exhibet, sed verbo ἀπορία (p. 10, 16) in duas iam quasi partes dissectum, cod. Lp priorem partem abiecit, altera retenta; monstrabit etiam e. c. schol. Ζ 139 cum haud exiguo scholiorum inde excerptorum numero, quae textui subiecimus. Et dubito an satius fuerit Λ 846. 47 (p. 170, 16 sqq.) codicem A, ea quae in codice L in tria scholia redacta sunt uno scholio comprehendentem, sequi (cf. Add. ad h. l.). Alia id genus scholia in codicibus separata, ubi certae satis adesse videbantur rationes, ipse una edidi; sed in plerisque praestare visum est coniecturis persuadendi vi carentibus abstinere.

Neque tamen negari potest, fieri potuisse, ut quaestiunculae nonnullae atque eae potissimum quae de rebus pusillis verisque difficultatibus carentibus agant, non e Porphyrii opere collectaneo excerptae sed aut ex aliis posterae aetatis collectionibus petitae cum Porphyrianis componerentur aut in earum similitudinem ex aliis scholiis transformarentur. Sed Neo-Platonicorum vestigia in quaestionibus per Homeri codices traditis non adesse, supra (p. 408 sqq.) iam vidimus; inferioris autem aetatis quaestionum, si quae umquam fuere, collectiones — at nulla earum memoria exstat — non potuerunt nulla tem-

porum, quibus ortae erant, sive in verbis sive in rebus quas afferebant, vestigia relinquere. Quae frustra quaesiveris. Nullam e. c. in quaestionibus sacrorum Christianorum, nullum — id quod pluris faciendum, nam etiam Eustathium archiepiscopum parcissimum in illis commemorandis fuisse constat — usus loquendi inde pendentis[1]), nullum Byzantinorum frigoris vestigium. Ieiuna quam plurima sunt, multa vulgaria, nonnulla prava, nihil tamen quod posterae potius aetatis inventa quam excerpentium aut de iis quae legerant referentium manus male sedulas prodat. Sunt nihilo tamen minus quaestiones a reliquarum et ratione et forma adeo discrepantes, ut Porphyrio tribui nequeant, sed ab eorum aliquo, qui scholia excerpebant vel transcribebant compositae aut, ut paullo ante significavi, ex aliis scholiis transformatae esse videantur.

Qua de re ut aliquatenus iudicium constare possit, quoniam dubitari nequit, quin in talibus quaestionibus, si codicibus debeantur, quorum scholiis sine ullo dubio Porphyrianis minor quam ceterorum codicum sit auctoritas, eam ipsam ob rem maior sit adhibenda cautela, ante omnia quaestio de Homeri codicum in Porphyrianis auctoritate, antea, quia investigandum erat, quibus fere terminis ea scholia circumscriberentur, delibata potius quam pertractata, denuo suscipienda et iis etiam codicibus, quos illic consulto negleximus, in censum vocatis amplificanda est.

Profecti igitur a codicis Vaticani ut unici certi fundamenti quaestionibus, effecimus longe plurimas earum et uberrimas iis scholiis contineri, quae altera codicis Veneti 453 (B) manus margini appinxerit. Ea tamen re ab illis hae differunt, quod e codice aliquo fluxerunt, in quo ad commentarii iam instar variis Iliadis locis adscriptae erant, cum Vaticanae ad Porphyrii operis, quod carminum Homericorum ordinem neglexerat, formam genuinam propius accedant, quamquam in his quoque inesse quae male decurtata aut prave mutata sint negari nequit (cf. p. 346). Sed cum scholiorum *B praestantia etiam ea re appareat, quod reliquarum quaestionum longe optimae doctissimaeque, e quibus multas aliorum codicum auctoritate constat Porphyrii esse, iisdem continentur, in quibus haud sane multum verendum est ne post illius demum tempora ortae lateant[2]),

1) Qui enim in cod. T Odysseae in schol. β 152 e quaestione ιζ' excerpto (v. p. 320, 20) occurrit ἅγιος Πολύφημος (!) turpissimo errori debetur; Vaticanus enim codex recte ἀγορὰ πολύφημος habet. Quod praeterea afferri potest, in quaestione O 56 sqq. v. ἐμπίπτειν usum afferri unis praeterea LXX usitatum (v. ad p. 201, 5), contra Porphyrium non pugnat; cui cognitos illos fuisse vel de Antr. Nymph. c. 10 docet (cf. Bernays, Theophr. de pietat., p. 143. 154).

2) De rebus nonnullis harum quaestionum aliunde illatis infra (p. 471) dispudabitur.

non desunt in ipso illo codice ab eadem manu scriptae quaestiones longe minoris et ambitus et doctrinae, quarum de auctoritate quam maxime ea conferenda, quae p. 442 attulimus. Apparet enim, non ex una, sed e duabus certe, si non pluribus, recensionibus quaestiones quae scholiis *B continentur pendere. Etenim cum non solum haud paucis locis scholia ibi adsint ex iis, quas nunc quoque in eodem illo codice vel in Vaticano legimus, quaestionibus sine ullo dubio excerpta (exempla plurimae huius editionis paginae suppeditant), sed etiam de versibus nonnullis duas quaestiones ab eadem manu scriptas habeamus[1]), plerumque breviorem alteram, alteram verbosiorem, ita comparatas ut una ex altera derivata esse nequeat, ex eodem fonte non pendere non possint, sequitur, scholia *B e codice haec omnia accepisse (x dico), in quem et scholia ad ipsius Porphyrii quaestiones plurimum accedentia et epitome eorum transiissent. Pleraque enim certe eorum non ab eo qui scholia *B exaravit in epitomen esse redacta, inde apparet, quod eadem etiam in aliis saepe codicibus, qui e Veneto B non exscripti sunt, leguntur; nonnulla tamen hunc ipsum ex uberioribus quaestionibus excerpsisse consentaneum est.[2])

Quod si, ut de ceterorum Iliadis codicum in Porphyrianis auctoritate iudicium formetur, primum quidem scholia eorum cum scholiis *B comparabimus, simul nonnumquam ad ea scholia recurrendum erit, quae eadem manus, dum denuo codicem perlustrat, rubris signis appositis ad textum relata addidit (**B). Cum enim eidem librario qui scholia *B scripserit haec scholia deberi post Hillerum (Annal. philol. XCVII, p. 801 sqq.) ipso codice collato nobis quoque certum esse visum sit (cf. Ind. philol. IX, p. 608), ex eodem fonte unde reliquas quaestiones petiverit eum has quoque transcripsisse — id quod contra Hillerum (p. 804) moneo —, vel inde elucet, quod quaestio de v. Λ 548 et 558 instituta, quae f. 152ᵇ ad v. 548 inter scholia *B legitur, in pagina quae sequitur (f. 153ᵃ) eadem rubro signo apposito ad v. 558 relata est, vel inde quod altera fere pars eorum, quae *B ad Ε 7 adscripserat, verbo paene tenus ad Λ 596 inter scholia **B legitur; quod oscitantiae cuidam deberi facile librario condonandae mirum profecto non videbitur, si comparaveris, eundem idem prorsus scholium nigris, quibus plerumque utatur, signis appositis ad versum et Ζ 92 et Ζ 273 retulisse (cf. Ind. phil., p. 609).

1) E. c. Α 420, Β 8, Γ 154. 236. 365, Ζ 234 (p. 96, 8 et p. 97, 14), Θ 1 (v. ad p. 112, 1), Κ 561, Μ 10. 25, Ξ 434, quibus addendae quas e. c. Γ 98, Δ 491, Κ 494, Ξ 434 (p. 200, 2), Ω 15 ex aliis codicis locis petitas cum quaestionibus h. l. adscriptis composuimus.

2) Hunc in modum e. c. schol. *B Ν 470 (edit. ad p. 303, 9) propter verba προέγραψα δὲ τὰ περὶ τούτου πλατύτερον accipi potest.

Scholia igitur ab altera codicis B manu scripta, sive nigris sive rubris signis ad textum relata sunt, plurima certe in codice Leidensi eiusque similibus legi, supra satis demonstravimus (cap. II); quibus codicibus accedunt non solum Lipsiensis 1275 (de quo vid. praef. p. VIII), quamquam inde a libro Z vix ulla id genus Porphyriana habet[1]), sed etiam Venetus 454 (A), codex ille scholiis Aristonici, Didymi, Nicanoris, Herodiani servatis aliquanto sane maioris, ita ut ceteri cum eo ne comparari quidem possint, in rebus Homericis auctoritatis. In hoc igitur codice cum ex iis quas codex B inter scholia ab altera manu scripta habet quaestionibus hae[2]) legantur: A 52, Γ 16 (p. 51, 9—16). 154 (p. 57, 4). 365 (p. 64, 6—8 et 13—17), Δ 2 (p. 68, 19—24). 88 (bis), Ε 20, Ι 226. 617, Λ 548. 611, Μ 200, Ν 20. 521, Ξ 74. 109. 147. 246, Π 73, Ρ 698, Υ 269 (edit. ad p. 244, 9), Φ 1 (ed. p. 200, 3). 443, Χ 397 (ed. p. 268, 4). 447, apparet Porphyriana, quamvis breviora pleraque sint, haud spernendae auctoritatis in eo quoque adesse. At sunt in ipsis codicibus A, Leid., Lips. plurimae quaestiones, maximam quidem partem breviores, quae, cum scholia *B eas non habeant, ex alio quodam fonte fluxisse existimandae sunt. Quarum quidem quaestionum cum quam maximus numerus (codicis A quidem paucissimae) etiam inter Victoriana scholia et scholia codicis B a priore manu scripta legantur, quae scholia quaestiones iis quos modo nominavi codicibus cum scholiis *B communes non habent, ad codicum B et Victoriani in Porphyrianis auctoritatem iam nobis est transeundum.

In ipso igitur codice B easdem, quas altera manus postea addiderit, quaestiones a priore manu exaratas non exstare, reputanti eum qui illas scripserit horum semper scholiorum rationem habuisse (v. e. c. A 300, Λ 636. 37), neque eadem nisi forte per neglegentiam additurum fuisse, per se ipsum patebit. Gravioris momenti est, quod scholiorum utriusque classis indoles ipsa et consilium diversa sunt. Quod enim supra (p. 364. 65) vidimus, quaestionibus Vaticanis cum scholiis Veneti B a priore manu scriptis eam intercedere condicionem, ut integrae in iis non legantur, sed aut fragmenta tantum aut ipsae in aliam formam, et breviorem quidem, redactae ibi adsint, idem in eadem scholia, in quibus plurima praeterea latere Porphyriana et supra (p. 365) docuimus et paullo infra pluribus demonstrabimus (p. 448), cum quaestionibus ab altera manu ex alio quodam codice postea additis comparata cadit. Etenim paucissimis quibusdam exceptis, velut Ν 643 (edit. p. 84, 24) coll. Ε

1) Praeter Χ 397 (edit. p. 268), quod, ut omnia inde a versu Ρ 39, a manu recentiore scriptum est (v. Hoffmann, Il. XXI et XXII, p. 48), unum schol. Μ 200.

2) Μ 10 (p. 171) omitto, quoniam ab alia manu atque ea, quae reliqua scholia scripsit, exarata est.

576; Φ 363 coll. B 423 (edit. p. 252, 22), quaestionum B ea est ratio, ut e recensione quadam Porphyrianorum pendere videantur id potissimum agente, ut singuli versus brevibus scholiis ex uberioribus quaestionibus, servata plerumque ipsa quaerendi forma, excerptis illustrarentur, cum alterius manus id fuerit consilium, ut maxime quidem quaestiones ad ipsam cuius Porphyrius auctor exstiterat formam prope accedentes transcriberet, quamquam eandem nonnumquam etiam ex epitome quadam hausisse paullo ante vidimus (p. 445). Quod enim A. Roemer in recensione fasciculi huius editionis prioris (Ann. philol. 1881), p. 8, posuit, plurima quae altera manus adiunxerit scholia tantum abesse, ut nihil nisi Porphyriana contineant, ut alias etiam res addiderit, quas prior, cuius scholia longioribus illis integriora habenda essent, recte omisisset, accipi nequit. Ut enim paucis quibusdam locis rem ita se habere posse largiar neque negem de *B Θ 70 additamenta experto Roemerum rectum vidisse (cf. p. 470), in universum tamen rem spectanti prorsus contrario modo iudicandum esse apparebit. Nonne pro scholiorum *B auctoritate vel ea res pugnat, quod Vaticana zetemata omnia fere et integra quidem in iis occurrunt, cum prior manus cum iis comparata nihil nisi pusilla quaedam et sine ullo dubio inde excerpta habeat? Num in ceteris quaestionum libris (Vaticanus quidem codex se primum praebere profitetur) Porphyrius ab eo more, ut orationis genere verbosiore uteretur, descivisse existimandus est? Nonne hac ipsa re scholiorum *B quaestiones se commendant, quod multae inter eas Vaticanarum ambitum et multorum verborum studium aequiperant, cum scholia B iis ipsis locis brevissima sint verborumque parcissima? Nonne quod in amplioribus illis scholiis res quaedam occurrunt, quae aliorum scholiis e. c. Aristonici similes sunt, auctoribus quibus Porphyrius usus est explicatur? Velut, quae ζητ. Vat. κε' init. (p. 233, 3) de Aristarchi loci difficillimi interpretatione legantur, eadem fere schol. A (v. annot. ibid.) habere, minime mirum est, cum uterque locus ex Alexandro Cotyaensi, Dionysio Sidonio uso, pendeat. Quid, quod ipse in ζητ. Vat. η' nominatim testatur (p. 293): οὕτως ἐξηγήσαντο καὶ οἱ Ἀρισταρχειοι λέγοντες κτλ., ubi si quis haec ab eo propterea abiudicare vellet, quod in codice Veneto A in scholio Didymi (v. annot. l. c.) eadem fere legantur, egregie sane falleretur: usus contra est Didymo Porphyrius, ut etiam Nicanore (v. ad Σ 509, p. 229, 20; ibid. v. 591) et Aristonico (cf. p. 470), fortasse etiam Herodiano, neque enim neglegendum est, opus illud Homericum ex horum libris contextum, unde scholia A pendent, Porphyrii aetate iam fuisse constitutum (v. Lehrs, Ar. p. 30). Erravit autem sine dubio Roemer (p. 12), cum prima verba scholii B 88: τὸ νέον ἐρχομενάων — εἰληλούθει, quae Vaticanum quoque codicem praebere neglexit, Porphyrii esse

negavit, Aristonici esse contendit; qui si verum vidisset, etiam quae in ζητ. Vat. ιζ′ de v. ὀσσόμενος et κρήγυον leguntur in suspitionem vocari poterant, quoniam eadem fere Aristonicus habet.[1]) Sed res ita potius se habet, ut inter eos qui B 88 verbum νέον pro νεωστί accepissent Aristarchum, quem plurimis praeterea locis respexit, Porphyrius comprehenderit, ita ut eadem fere apud Aristonicum legi consentaneum sit.

Ergo, ut largiamur, esse ubi in scholiis *B cum Porphyrianis aliena coaluerint — quod haud scio an in nullo codice non factum sit —, inde tamen proficiscendum esse iudicio de utriusque manus quaestionibus ferendo contendimus, ut alteri, quae longiora scholia cum Vaticanis partim quaestionibus congruentia scripserit, primae partes deferantur.

Largissimam vero Porphyrianorum segetem etiam in prioris manus scholiis inesse, facillime apparebit. Etenim si concedetur, scholia quaestionum forma induta quae altera exhibeat e Porphyrii opere fluxisse, quam plurima manus prioris, quae sine ullo dubio ex iisdem quaestionibus excerpta sunt, non possunt non eidem vindicari auctori. Idem in ea cadit scholia, quae ex iisdem quaestionibus, quas *B postea margini appinxit, ipsis excerpta esse nequeunt, sed ex eodem unde illae fonte petita sunt, ita ut alia, quae illic servata sunt, abiecerint, alia ibi omissa servaverint (quae quidem scholia textui non subiecimus, sed in ipso textu suo quodque loco scholia *B excipere iussimus). Neque aliter de quaestionum origine iudicandum est, quae in unis scholiis B neque eaedem vel similes etiam inter scholia *B leguntur; quod enim supra (p. 365 sqq.) de multorum ex iis origine Porphyriana conclusimus, id non solum ea re, quod longe plures quam tunc constare videbatur huius auctoris quaestiones in scholiis latere in universum effecimus, sed etiam aliis iam rationibus corroborare et ad numerum longe ampliorem referre licet. Videmus certe ex ipsis illis operibus collectaneis, quibus Porphyrium usum esse effecimus, in scholia a priore manu scripta nonnulla transiisse, si quidem versuum A 399 sqq. interpretatio e Corpore Stoicae originis philosophorum placita cum Homero comparata complexo, neque minus Aristotelis aliorumque Peripateticorum de versibus Ε 778, Χ 165 sqq., Ψ 269 (ad p. 261, 16), Ω 559 sententiae per haec scholia propagata sunt, quibus etiam schol. Δ 401. 2 et Π 83 debentur, quae ex eodem quo Aristotelica Corpore fluxisse verisimile est (cf. p. 426). Neque omitti denique debet, etiam ex Heracliteis, quae cum Porphyrianis coniungi solere supra (p. 407) vidimus, cum codici B longe plurima et paene integra altera manus postea

1) Adde quae p. 469 de B 447 afferentur.

addiderit, priorem iam manum, scholium quoddam decurtatum textui poetae appinxisse (v. p. 394).

Quod si ea quae p. 442 de origine quaestionum cum aliorum codicum tum Veneti B contendimus, in utriusque huius codicis manus scholia cadere apparuit, negari tamen nequit, cum plurimis locis quaestiones a priore manu scriptae, abiectis omnibus, quibus alterae, illae haud raro splendent, exquisitioris doctrinae documentis, plures quam illic afferantur solutiones habeant, dubitari posse, utrum ex ipso Porphyrio excerptae eo facilius eae servatae fuerint, quo in reliquis rebus breviora vel brevissima sint haec scholia, an Porphyrianis ab iis demum qui ea in epitomen redegerint vel transcripserint sint additae. Qua de re ut certas constitui non posse regulas fatendum est — quamquam collatis uberrimis scholiorum *B et codicis Vat. cum prioris manus quaestionibus in eam sententiam inclino, ut alia potius hic scholia cum Porphyrianis coaluisse quam novas solutiones iis additas esse statuam —, negari nequit, vix ullo horum scholiorum loco solutiones inveniri, quae e Porphyrii opere petitae esse non possint.

Iam vero cum quaestiones Veneto B a priore manu adscriptae non ex eodem, unde alterius manus pendent (v. p. 445), sed ex alio quodam codice (z dico) fluxerint, is codex, qui quaestiones suas ex uno[1]) eodem fonte derivatas habet, Victorianus, bibl. reg. Monac. n. 16, circa ann. 1500 exaratus (qui Townleiani, quo uti non licebat, nobis instar habendus est[2])), quam maxime cum eo est conferendus.

Quo de codice quae olim (Praef. p. VI. XI) pronuntiavimus, cum post A. Roemeri librorum A—M a nobis editorum censuram (Annal. philol. 1881, p. 1 sqq.) dubitare coepissemus an paullo iniquius iudicavissemus, praesertim cum plurimis in scholiis exegeticis quae vocantur habere hunc codicem quibus prae Veneto B se commendaret, post eiusdem Roemeri librum „die exegetischen Scholien der Ilias im

1) Leidensis enim et Lipsiensis codex non hoc uno usi sunt fonte, Venetus autem A e libro quem z dixi non pendet, sed praeter x altero quodam (y, de quo infra dicetur) usus est.

2) Ita ut cum Heyneo (Hom. Il. III, p. CVI) et Dindorfio (Schol. Il. III, p. IX) certius quam Roemer (schol. exeg., p. 110) iudicem, Townleiani scholiis ab Heyneo, Cramero, Dindorfio allatis cum Victoriano codice (cf. etiam paullo infra de schol. Φ 363) comparatis inducor. Etiam Horneiana quae vocantur scholia (Scholia vetusta in IX libr. Iliados Homeri ed. Horneius, Helmaestad. 1620), e quibus ad libr. I nonnulla attuli, e Townleiano, sed (quantum e Victor. collato concludi potest) multis omissis, exscripta esse videntur. Sed nondum constat, utrum ex uno Townleiano scholia cod. Victoriani fluxerint an — quo propter scholia nonnulla postea demum in margine huic addita magis inclino — ex aliis etiam codicibus petita sint. Sed hanc quaestionem alii solverint.

codex Venetus B" inscriptum (Monac. 1879) negari non posset (cf. quae in Indice philol. X, p. 278 sqq. protulimus), quaestiones quas continet cum Veneti B quaestionibus accuratius, quam e Bekkeri editione aut e scholiis a C. A. I. Hoffmanno (Iliad. libr. XXI et XXII, Clausthal. 1864) aut a Roemero variis locis[1]) allatis fieri potuit, conferendas nobis esse perspeximus. Quod consilium ut exsequi et ipsi codicem Hamburgum transmissum inspicere potuerimus, egregiae debemus summi viri, qui bibliothecae regiae Monacensi praeest, comitati. Atque quaestiones huius codicis, quippe cuius momentum non in id genus scholiis positum sit, in iis quidem Iliadis libris, ubi plurimae et uberrimae suppetunt scholiorum *B et Leidensium quaestiones, prae iis haud ita magni esse pretii, nunc quoque existimamus; sed in libris quibusdam (velut Ν, Ο, Π), ubi ceteri fontes multo exiliores manant, eum neglegendum non esse et habere quaedam quae unus recte servaverit intelleximus. Itaque cum in altero huius editionis fasciculo saepius eum quam antea in annotatione respexerimus, ad priores libros quae opus sunt in Addendis afferenda curavimus. Quae omnia qui diligenter examinaverint, cum inter primarios Porphyrianorum fontes scholia Victoriana non esse referenda concessuri sint, non querentur, quod Townleiani codicis non tam facilis quam Victorianus est aditu lectionibus carere nos posse existimavimus.

Victoriani igitur codicis, quem post Hoffmannum (p. 216 sqq.) et Roemerum (de schol. Vict., p. 4) describere supervacaneum est, quaestiones cum ab iis quas codex Vaticanus et scholia *B exhibent tantopere distent, ut ex iisdem atque illae recensionibus pendere nequeant — plurimae enim et uberrimae doctissimaeque omnino ei desunt; quae autem ad illorum codicum quaestiones plurimum accedunt[2]), schol. Vict. Α 250 (edit. p. 304, 6) et Ν 745 (v. Add. ad p. 122, 15), neque prorsus cum iis congruunt et, si vel maxime pro iisdem quis venditare vellet, cum ingens obstet locorum numerus contrarium docentium, nihil sane probarent (cf. p. 460) —, unam illam, id quod paullo ante iam significavimus, recensionem, e qua etiam quaestiones a priore codicis B manu scriptae derivatae sunt, produnt, atque ita quidem ut ex eodem codice (z) per varios utraque gradus excerpta sint; qui quidem gradus alteri e codice z^2, alteri e codice z^3 dicendo pendent.

Quod si quibusnam rebus scholia e recensione quam z diximus transformata in altero horum codicum alteris praestent, quaeremus,

1) Praeter librum modo allatum in libello „de scholiis Victor. Homericis", progr. gymnas. Reg. Ludov., Monac. 1874, et in censura schol. Iliad. edit. Dindorf. vol. III. IV (Annal. philol. CXVII, p. 533 sqq.).

2) De schol. Φ 363 infra agetur.

ut certum quoddam quaestionis habeamus fundamentum, ab iis scholiis erit proficiscendum, quae e quaestionibus fluxerunt quae nunc quoque ab altera codicis B manu aut in Vaticano codice scriptae adsunt. Est igitur, ubi Victorianus codex paullo meliora vel pleniora quam scholia prioris codicis B manus servaverit: Α 275 (Add. ad p. 9), Ι init. (ead. ad p. 126), Ι 383 (ead. ad p. 137), Κ 174 (ib. ad p. 154), ζητ. ιδ′ (p. 304, 6 et infr. text.), quibus addi potest, Φ 365 (v. ad p. 250, 14) Victorianum ipsa poetae verba (p. 251, 1), quae circumscripsit B, servavisse, ad Υ 271 autem res, quae in scholio B cum Porphyrianis male coaluerint, in Victoriano codice novis lemmatis praemissis ab iis esse disiunctas (v. ad p. 244, 14; 245, 11).

Ne tamen nimium propterea huic codici tribuamus, omitti non debet, esse etiam, ubi scholiis eius non minus quam scholiis a priore codicis B manu scriptis, quae quidem ex iis quas dixi quaestionibus excerpta sint, res aliunde petitae adhaeserint: Π 167 (v. Add. ad p. 21, 21 sqq.), Ε 515 (v. ad p. 229, 20), quibus addendum schol. Ι 49 (v. Add. ad p. 52, 26), quod in codice B rebus extrinsecus additis caret. Neque cum uno certe loco Victorianum pro longiore scholio B recte plura habere scholia minoris ambitus viderimus, contrario idem vitio caret, si quidem e quaestione Θ 1 de verbis κροκόπεπλος et ῥοδοδάκτυλος duo excerpta habet scholia, quae B recte cohaerentia servavit (v. ad p. 112, 4 et Add. ibid.). Quod si addideris, schol. B Η 336 propius quam Victor. ibid. (v. ad p. 99, 8) a ζητήματος ιζ′ (vel, quod pro eodem habendum est, scholii Leid. Η 336) verbis abesse, scholium autem B Θ 40 e quaestione Χ 183 excerptum, etsi Porphyrianis adiunxerit res nonnullas alienas, ipsa quaestionis verba accuratius reddere quam Victorianum (v. ad p. 116, 22 et Add. ibid.), concedes, opinor, in his quidem scholiis — attuli autem omnia, quae alicuius esse videbantur momenti — utriusque recensionis parem fere esse auctoritatem.

Sed ut largiamur, Victorianorum paullo maius esse momentum videri posse, detrahitur iis aliquantum iis utrorumque scholiorum locis, ubi neque altera manus integras aut propemodum certe integras quaestiones codici adscripsit sed quae ita comparatae sint, ut nonnulla iam abiecerint, quae in codice z, unde et scholia B et Vict. pendent, servata fuerunt. Cum de multis iudicium constare nequeat, ea tantum in utramque partem afferenda sunt, quae pro exploratis aut veri certe similibus haberi possint.

In his autem sine dubio numerandum est, Victorianum codicem (v. Add. ad p. 59), scholio B congruenti aliquatenus, quamvis multo brevius sit, cum utroque scholio *B, in fine narratiunculam e Zenodoto petitam addere, quae quin a quaestione aliena sit dubitari

nequit (v. p. 432). Idem de Vict. K 194 (Add. ad p. 146) collato schol. B dicendum, siquidem illa πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν πολὺ προκόπτειν τῆς φάλαγγος· ἦσαν δὲ ἤδη τὰ τῶν συμμάχων καυθέντα πυρά· διὸ ἔλαθον, et a quaestione ab Aristotele mota aliena sunt neque in scholiis *B, quae ibidem contulimus, quicquam simile inest; neque aliter de verbis a Vict. Δ 297 (Add. ad p. 74, 1—9) iis, quae cum B communia habet, in fine additis: ἄλλως τε οὐκ ἠδύνατο κτλ., iudicandum videtur. Neque in fine solum quaestionibus huius codicis aliena adhaeserunt, sed est etiam, ubi ita cum iis coaluerint, ut ea secernere haud facile sit. Exemplum luculentum scholia Λ 636 (v. Add. ad p. 168, 23) praebent. In scholiis B enim cum et Glauci (p. 169, 6—11) et Aristotelis (p. 169, 2—4) explicandi rationes insint, ita ut is, qui scholia *B scripsit, cum in eo occupatus esset, ut priori scholio e meliore, quo utebatur, Porphyrianorum recensione (cf. cod. L, p. 168, 10 sqq.) in fine nonnulla adderet, Aristotelem afferre neglexerit, in scholio Victoriano multo longiore, in quo cum alia tum eadem fere leguntur, quae prius scholium B habet, frustra exspectabis inesse quae ceterorum, quos schol. *B affert, lyticorum memoriam (Stesimbrotum dico et Antisthenem) servaverint. Contra initio scholii leguntur, quae sine dubio ex Herodiani scholio, quod cod. A v. 636 attulit, transformata sunt, sub finem autem scholii de Aristarchi explicandi ratione difficilia quaedam intellectu et pessime tradita, quae cum scholiis B v. 634 (lin. 30—32 Dind.) et 635 conferenda sunt; extrema denique verba: καὶ ἴσως πρὸς τὸ ἀμερίμνως καὶ ἀθροῦν πίνειν, cum Eustathianis ad p. 169, 1 allatis similitudinem quandam habent. Iam vero ut inesse in iis, quibus scholium B suppleri possit, velut verba: ἢ διὰ τὸ κατὰ διάμετρον αἱρεῖσθαι τόδε πᾶς, quae corrupte sine dubio tradita tamen non possunt non Glauci rationem revocare (p. 168, 18): ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὦτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν εὔφορον —, non negaverim, ita totum scholium pro pleniore scholiorum B recensione habendum esse praefracte nego.

Simili et contrario simul huic vitio, ut dirempta sint quae dirimi non debebant, quaestiuncula cod. B K 252 (p. 153, 13) in codice Victoriano laborat; verbis enim, a quibus incipit, παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι, quae Metrodori sententiam (p. 147) reddunt, adicitur: ὡς τὸ μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη, ἵν' ᾖ τὸ πλέω ἀντὶ τοῦ πλήρης, ubi versus Sophocleus (El. 19) extrinsecus sine dubio est additus. Iam vero quae sequuntur: ὅθεν καὶ τὸ Πληιάδας τ' ἐσορῶντι φησὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως· προοικονομεῖ δέ, φασί, τὴν Ὀδύσσειαν, quibus B caret, etsi e Porphyrio petita sunt (v. p. 150, 32), cum iis tamen quae antecedunt nullo conexa sunt vinculo. Pergit scholium Victorianum: οἱ δὲ ὅτι τὸ πλέον τῶν δύο μοιρῶν κτλ., quae scholio B (p. 153, 13—16) usque ad λείπονται δὲ τέσσαρες verbo

tenus respondent. Sed ecce quae ex Apionis h. l. interpretatione — de hac enim agitur — B statim (lin. 16) addit: τὸ δὲ ὅλον οὕτως κτλ., in cod. Victoriano, ubi post λείπονται δὲ τέσσαρες alia quaedam sequuntur, quae Chrysippi rationem (p. 147) reddunt, novo lemmati adscripta inde dirempta sunt. Sequuntur enim haec: δύναται καὶ οὕτως εἶναι· πολλάκις γὰρ τῇ τριακοστῇ τοῦ μηνὸς τὸ δείλινον λέγομεν τὴν τριακοστὴν μόνον ὑπολείπεσθαι τῷ μηνί. καὶ ἀλλαχοῦ· οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεόν (Α 472), τὸ λεῖπον τῆς ἡμέρας (haec p. 147. 48 non comparantur). πλέω τῶν β′ μοιράων (haec quidem rursus ex Apione = p. 158, 16)· τὴν πλείονα μοῖραν τῶν β′ μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν β′ καὶ ἡ τρίτη τελεία (cf. p. 153, 16—18), quibus in fine adhaeserunt, aliunde sine dubio petita: πλέω νύξ, οὕτω διὰ τοῦ ω̄, κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰς ω̄.

Eodem vitio, ut dirimat quae dirimenda non fuerunt, e scholiis, de quibus h. l. agimus, Vict. Λ 623 (v. Add. ad p. 167) cum B comparatum laborat. Quamquam enim verbis τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὅλως μηδὲ πεπλῆχθαι τὸν Μαχάονα solutionem a B omissam bene servasse videtur (cf. ad p. 208, 22), neque minus alia quaedam, quae Venetus abiecit, e Porphyrii opere petita esse possunt — de Petrone Aegineta medico (cf. Cels. III, 9, Galen. I, p. 144; XIII, p. 642; XV, p. 436 K.), loco corruptissimo qui affertur, incertus sum —, postrema scholii B verba (p. 168, 7): ἢ οὐ πρὸς θεραπείαν ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα κτλ., in altero codice, alio scholio[1]) interiecto, male ita sequi, ut cum quaestione non cohaereant, verba scholii *B (p. 167, 17) docent, eandem sine dubio solutionem afferentia. Cui rei simile est, quod schol. Vict. (eodem quo Lips. modo) scholium A Z 265 (p. 101, 16, cf. Add. ibid.), cui ea quidem re paullo praestat, quod versus T 168. 69 (v. p. 101, 3) ab eo omissos servavit, parum apte in duas partes dispescuit; quae enim in alterum scholium contulit (lin. 26 sqq.), in scholio **B (lin. 5) cum reliquis artissime cohaerent.

Etiam in scholio difficillimo Φ 363, ubi codicem Victor. cum B ibid. et *B B 423 comparatum tertiam exhibere recensionem (in annot. ad p. 253) dixi, dubitari nequit, quin verba e comoedia Atheniensium petita (τὸ κνίσσος ὀπτῶν κτλ.), quae schol. *B loco prorsus idoneo habet (cf. etiam ad p. 251, 23), male inde summota in fine disputationis, atque post ea, quae a Porphyrio sine dubio aliena sunt, collocaverit (v. ad p. 254, 11 sqq.), ita ut facillimo negotio pro scholio cum antecedentibus non cohaerente haberi possint. In eodem autem scholio ea quae de Hermogenis h. l. interpretatione cet. leguntur ita comparata sunt, ut dubitari possit, an hoc quoque loco, ut de

1) Ad v. 624: τὴν δ' ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο] ἐν τοῖς δέουσι τόποις ἀποδίδωσι τὰ λείποντα τῆς Ἰλιάδος, quae maximam partem in margine scripta sunt.

Λ 623 paullo ante vidimus, scholium alienae originis unam quaestionis partem ab altera atque ita quidem, ut res non tam facilis sit perspectu, disiunxerit. Sed scholia digna sunt, quae in singulis conferantur, praesertim cum ea, quae ad p. 253 de Victoriano dedi, erroribus quibusdam laborent, quos, Roemeri adiutus comitate, sero tamen, quam ut eo loco tollere possem, me commisisse intellexi. Conferantur igitur

scholii B (p. 253, 7) cum scholii Victor. verbis:

.... Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε΄ προβλημάτων γράφει κνίσῃ μελδόνενος, ἵν' ᾖ τῇ κνίσῃ λιπαινόμενος, ὡς τὸ μέλη ἤλδανε ποιμένι λαῶν, μέλδειν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἄλδειν[1]) ἢ ἀλδάνειν, κνίσα δὲ σημαίνει κτλ.

.... Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε΄ προβλημάτων γράφει κνίσῃ μελδομένου, ἵν' ᾖ τῇ κνίσῃ μελδόμενου <sic>. τινὲς δὲ κνίσῃ μελδομένου, δὴ συὸς τηκομένου τὴν κνίσαν. μέλδειν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἔδειν. ἄμεινον δὲ τῇ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι· κνίσῃ μελδόμενος ἀντὶ τοῦ λιπαινόμενος, καὶ ἔστι μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τὰ μέλη ἀλδόμενος, ὡς ἀλλαχοῦ· μέλη ἤλδανε ποιμένι λαῶν. σημαίνει δὲ ἡ κνίσα κτλ.[2]),

in quibus ea, quae initio alterius scholii leguntur Ἑρμ. γράφει κνίσῃ μελδομένου, ἵν' ᾖ τῇ κνίσῃ μελδόμενου κτλ., tam mire dicta sunt, ut suspitio non possit non oriri, alterum illud κνίσῃ μελδόμενου (quod e μελδόμενος ortum esse accentus clamare videtur) lemma esse, unde novum olim inceperit scholium[3]), quod incuria transcribentium Hermogenis explicationi insertum sit. Quod si in eam sententiam inclino, ut schol. B rectum servasse, in Townl. autem et Vict. non solum verba inde a κνίσῃ μελδόμενου illo usque ad ἄμεινον δὲ τῇ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι· κνίσῃ μελδόμενος male irrepsisse, sed etiam κνίσῃ μελδόμενος, quod Hermogenes dederit, in κνίσῃ μελδομένου mutatum esse statuam, praeter ea, quae iam attuli, ea potissimum ducor re, quod in reliquis quae h. l. adsunt scholiis Porphyrianis (et Vat. et *B) lectionis, quae illic affertur, κνίσῃ μελδομένου ne vestigium

1) ἔδειν quidem codex, quod ab hac explicandi ratione alienum errori deberi apparet.

2) R. Garnetti V. C. insigni debeo comitati, quod addere possum, scholium cod. Townleiani (f. 236) verbo tenus cum his congruere. — In iis quae antecedunt idem codex recte οὕτως οὖν καὶ τὰ <τῇ Vict.> κνίσῃ μελδόμενος, et ante Ἑρμογένης non εἴρηται, sed εὕρηται habet.

3) Conferendum est, Hoffmannum, Il. XXI et XXII, prolegg. p. 233. 34, scholium Victorianum pro brevioribus habuisse scholiis inter se non cohaerentibus. Qua in re nimium eum fuisse, cum ex universa eius indole tum e codicis Townleiani auctoritate patet.

quidem adest, neque dici potest, quaenam ex eorum sententia pro *recepta lectione* (ἄμεινον δὲ τῇ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι) habenda sit; accedit denique, quod, cum lectionis κνίσῃ μελδόμενος in schol. Vat. et *B vestigia adsint (p. 252, 3 sqq.), ita ut Hermogenis nomen ibi excidisse videatur, illius, quod Vict. huic tribuit, κνίσῃ (cum ι subscrpt.) μελδομένου, memoria ibi desideratur.

Hoc igitur loco cum scholii Victoriani auctoritas dubia certe videatur, non desunt altera ex parte codicis huius id genus, de quibus h. l. agimus, scholia, quae scholiis Venetis B praestare, collatis quaestionibus ab altera huius codicis manu scriptis, appareat: velut H 9 (Add. ad p. 107, quamvis v. ἄλλως bis posito quaestionem in tria scholia dissecare videatur), I 453 (Add. ad p. 139), K 447 (Add. ad p. 159, coll. *B p. 159, 3), N 20.

Quae cum ita sint, longum est neque fructuosum, scholia utriusque codicis iis quoque locis singillatim conferre, ubi quaestiones ab altera codicis Veneti manu scriptae non adsunt. Neque enim tam facile quam ubi haec comparari possunt, vera aut similia certe veri investigantur. Sufficiat igitur, quod effecimus, iis locis, ubi quaestiones adsunt e meliore illo quem x vocavimus codice pendentes, neutri horum scholiorum recensioni (z^2 et z^3 dixi) ita esse fidendum, ut altera prae altera prorsus neglegatur, sed singulis locis iudicio adhibito modo hanc modo illam esse sequendam. Idem autem sine dubio in ea cadit scholia quae in solis z^2 et z^3 recensionibus ad nos pervenerunt (cf. e. c. O 610. 668).

Quod si concedendum est, nos olim (Praef. p. VI) de quaestionibus Victorianis paullo iniquius iudicasse, eo tamen progredi non licet, ut momentum, quod exegeticis huius prae alterius codicis scholiis plerumque tribuendum est (cf. quae Roemero adstipulati in Indice philolog. X, p. 278 sqq., protulimus), ad ea etiam scholia transferamus, quae e quaestionibus excerpta sunt. Quae discrepantia mira non videbitur, si consideraveris, alterum utriusque codicis scholiorum genus ex altero derivatum esse fonte; qui exegeticorum qualis fuerit adhuc quaeritur.

Iam vero quod recensionem z^3, sive Victorianam dicere mavis, in iis tantum scholiis secuti sumus, ubi vel meliora vel pleniora quam z^2 praebet, ceteris aut neglectis aut infra textum vel — ut plerumque ad libros A—M factum — in Addendis commemoratis, nemo mirabitur. Nam etsi saepissime z^3 ab altera recensione ita discrepat, ut ea non inferior sed par ei vel suppar habenda sit, tamen cavendum erat, ne saepius, quam necessarium esset, recensio scholiorum B (z^2) loco suo moveretur. Etenim non exiguus numerus quaestionum ab altera codicis B manu, quas e codice longe meliore (x) pendere supra vidimus, additarum ita conformatus est, ut ad ipsa

illa prioris manus scholia accommodarentur; velut A 300 certum est, scriptorem *B qui verba διὰ τί — ὅπως (p. 12, 1—5) medio fere scholio B, quod cum alio eiusdem manus scholio ita coaluerat, ut quaestionis forma intercidisset[1]), addiderit, reliqua (lin. 5—13) eodem fere modo constituta in eo codice, unde Porphyriana sumebat (qui e recensione x pendebat), invenisse, ita ut solutiones quoque indidem petitas addere supervacaneum esse existimaret. Similis ratio quaestionis est Z 164, cuius alteram partem (p. 93, 20 sqq.) eam ob causam sine dubio *B omisit, quia eadem fere atque recensio x exhibebat e recensione z^2 prior manus iam codici appinxerat; similis denique ratio quorundam est scholiorum B, quibus, clausulae signo in fine posito eraso, novas solutiones *B addidit (velut Z 433, Λ 636. 37, O 189), ubi si pro scholiis B scholia Victoriana, si vel maxime alteris paria essent, in textum recepissemus, scholiis *B recte intellegendis parum consuluissemus. Plurium autem quam fieri necesse esset codicum paullulum variantium scholiis ita in textum recipiendis, ut lectiones discrepantes infra commemorarentur, molem potius quam virtutem huius editionis auctum iri existimavimus.

Ac tantum quidem de iis scholiis quae longissime a scholiis *B distant; e commentario enim Iliadis petita sunt ab eo, unde illa fluxerunt, quam maxime discrepante; quippe qui id potissimum egisse videatur, ne Iliadis versus explicationibus singulis locis adaptatis carerent. Restant, de quibus dicendum sit, codices scholiis e variis Porphyrianorum recensionibus petitis instructi, Venetus A, Leidensis, Lipsiensis. E quibus Leidensis quam largiter instructus sit uberrimis illis scholiis quae etiam *B habet, satis, puto, diximus; sed habet idem maximum numerum eorum scholiorum, quae e recensione z in scholia B et Victor. transierunt, atque ita quidem, ut, ubi haec discrepant, cum scholiis B contra altera illa facere soleat. Alia vero in eodem illo insunt scholia, quae certum reddant, ex alio quodam praeterea codice ad codicem z in plerisque quidem maxime accedente, quem y voco, plurima in eum transiisse. Etenim maximus numerus quaestiuncularum, quas Venetus A habet, etiam in Leidensi legitur, non exstat inter scholia B neque inter Lipsiensia aut Victoriana; velut, ut paucissima tantum afferam: B 2 (ad p. 23), Δ 43 (ad p. 69, 9). 297 (ad p. 73, 22), Z 129 (ad p. 91, 28), K 11 (ad p. 143, 3), N 53 (ad p. 161, 22). 70 (ad p. 65, 17). 658 (ad p. 84, 24), Ξ 434 (ad p. 199, 3). Iam vero cum earum quaestionum vel scholiorum e quaestionibus excerptorum, quorum alteri illi codices uberrimam serva-

1) Intercidit eadem in schol. Townl. a Dindorfio (vol. IV, p. 409) allato et in schol. Victor. (v. Add. ad p. 12); servata est in codice Lipsiensi, quem non solum e cod. x, sed etiam e cod. z (z^1) pendere, statim videbimus.

verunt copiam, in ipso codice A exiguus adsit numerus[1]), veremur sane id genus scholia quae huic codici cum Leidensi peculiaria sunt e codice z ita derivare, ut in codicibus B et Victoriano intercidisse dicantur. Accedit quod haud exiguus scholiorum AL est numerus de iisdem atque B et Victor. rebus agentium, atque ita quidem ut quaerendi formam, quam alteri abiecerunt, servaverint, velut Θ 284, I 167, K 11 (ad p. 143, 3), qua in re illud quoque dignum est quod prematur, Leidensem codicem saepe bina habere scholia, unum cum schol. A, alterum cum B et Vict. (ut etiam cum Lp) congruentia. Iam vero cum neque illud veri simile sit, in codice x, e quo scholia *B multo plura quam scholia A servasse constat, brevissima illa ζητήματα olim omnia infuisse, unde in A ita transierint, ut in altero illo casu quodam interciderint, omnia eo ducunt ut quaestiones codicis A non solum e recensione x, sed etiam ex alia quadam (y), ab ea, quam z exhibebat, multis locis[2]) nonnihil discrepante, pendere statuamus.

In Leidensem autem codicem cum — id quod ex iis quae adhuc disputavimus apparebit — quaestiones e tribus quas constituimus recensionibus x, y, z (z^1) confluxerint, alia codici Lipsiensi cum reliquis codicibus intercedit condicio. Etenim cum plurima quaestionibus B et L simillima et nonnulla ex iis, quae altera codicis B manus scripsit, in eo legantur, e codicibus x et z (et ex ea quidem stirpe, unde etiam scholia Leidensia pendent, z^1) quaestiones eius derivatas esse dicas. Idem vero cum in aliis quibusdam scholiis[3]) ad Victoriani codicis, contra quem aliis locis e codicum B et Leidensis partibus stat, similitudinem accedat, statuatur necesse est, nonnulla in eum transiisse scholia e codice quodam petita (z^4) ei, unde Victoriana derivata sunt (z^3), simillimo.

Neque, cum de codicum et ordine et auctoritate agatur, neglegendus denique est Eustathius, cuius testimonio haud uno loco freti scholia neque quaestionis forma induta neque alia originis vestigia prae se ferentia Porphyrio assignavimus. Ipsis autem operis Porphyriani voluminibus Eustathium usum esse nemo sanus contenderit; neque multo similius est veri, ipsos illos codices scholiis e Quaestionibus Homericis derivatis instructos, quos x, y, z diximus,

1) Quae quidem certa sint, haec videntur esse: A 1 (p. 2, 5, cf. Add.), B 305 (ad p. 33, 12; p. 36, 10). 486, Γ 16 (ad p. 51, 27), Ε 1, Η 276, Θ 323 (ad p. 123, 28). 338, I 158. 591, K 437, Π 854 (A cum uno Vict. congruit); neque multum discrepant A 288 et Γ 196 (ad p. 57, 23).

2) Nonnulla huic recensioni cum z fuisse communia modo (not. 1) vidimus; cf. etiam p. 460.

3) Velut A 250 (p. 304, 6, ubi schol. B, quod textui subiecimus, paullo plus discrepat), A 105 (v. ad p. 313, 5 sqq.), A 407 (v. ad p. 14, 12, cum quibus Vict. in singulis paene verbis congruit), Z 265 (p. 101, 16 sqq.; cf. supr. p. 453 et Add.).

ei praesto fuisse; immo statuendum est, codicem ab eo adhibitum fuisse, in quo eodem quo in nostris Homeri codicibus modo Porphyriana una cum scholiis aliunde derivatis inessent. Ita enim explicatur qui factum sit, ut usitato illo οἱ παλαιοί, quo codices, quibus plerumque utitur, Venetis A et B similes[1]) indicare solet, etiam in scholiis nonnullis utatur, quae quin Porphyrii sint dubitari nequit, velut p. 90, 9 coll. Α 225, p. 217, 34 coll. Β 265 sqq. (p. 32, 8), p. 232 extr. coll. Β 370 (p. 38, 36), p. 626, 36 coll. Ζ 78 (p. 89, 19), p. 671, 52 coll. Η 9. Eodem modo de iis iudicandum est, quae ad locum Odysseae β 319 de v. ἐπήβολος attulit; quamvis enim quae inde a p. 1448, 6 (ἐπήβολος δὲ οὐ ποιητικὴ λέξις κτλ.) habet, sine ullo dubio omnia e Ζητ. Vaticano α′ fluxerint, primum quidem τοὺς παλαιούς loquentes facit, deinde addit: Πορφύριος δὲ μάλιστα τὴν ἐτυμότητα παρέδειξε τοῦ τοιούτου ὀνόματος, ita ut, nisi codex Vaticanus adesset, facile quid rei esset nobis lateret. Hoc autem duce facile intellegitur, Eustathium non ex una, qualem nunc quoque habemus, quaestione hausisse, sed in codice suo scholiis Porphyrianis instructo in duo scholia incidisse, alterum ei fere congruens quod apud Dind. I, p. 109, 18—23, exstat, alterum ei simillimum, quod ibid. p. 110, 1—12 legitur, nisi quod huius initium ita fere constitutum fuerit: Ἀττικὴν εἶναί φασι τὴν λέξιν κτλ.

Quod si, ut ad Iliadem revertamus, cuiusnam stirpis Porphyriana codicis illius fuerint quaeritur, cum collatis scholiis et Venetis a priore manu cod. B scriptis et Victorianis facile intellegatur, e codice z ea pendere, tum, id quod optime C. A. I. Hoffmann, Il. XXI et XXII, p. 217, perspexit, cum scholiis Victorianis plurimis locis Eustathio convenire, etiam multis Porphyrianorum locis (velut Λ 515, Ξ 230, ubi v. ad lin. 16, Σ 609, Ψ 269, ubi v. ad lin. 16 sqq.) confirmatur[2]), ita ut e recensione quam z^3 diximus ea repetere non verear. Ea tamen re a scholiis Victorianis Eustathiana differunt, quod pluribus quam illic factum est locis Porphyrii nomen servaverunt[3]),

---

1) Ad locum Θ 56 sqq. (p. 1005, 62) haud inepte alterum τοὺς ὀβελίζοντας, alterum τοὺς ἐξηγητάς vocat (cf. spr. p. 435. 38).

2) Hinc illud quoque explicatur, qui factum sit ut fragmenta περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, quae ad Navium catalogum plurima servavit Eustathius, in scholiorum codicibus quibus utimur paene omnia desiderentur. In codicem enim z^2, cui plurima exegetica debentur, non transierunt scholia ex illo libro petita, in iis autem codicibus, qui una cum Eustathio e z^3 pendent (Townleiano et Victoriano), catalogus, quod casui tribuendum videtur, omissus est. Operae tamen pretium est animadvertere, ad Ο 333 Victorianum codicem Paralipomenorum memoriam, quae in B interciderit, servavisse: ἐξ Ἀλκιμάχης τῆς Φυλάκου ἦν ὁ Αἴας, ὥς φησι Πορφύριος ἐν τῷ καταλόγῳ.

3) E. c. Δ 434 (ad p. 76, 9), Θ 39. 40 (ad p. 116, 22), Λ 155 (ad p. 162, 17).

unde de origine scholiorum dubitantibus nonnumquam lucem affulgere laetissimam vix est quod moneamus.

Sunt tamen loci, e quibus sequi videatur, etiam alium quendam codicem, quo subinde uteretur, scholiis, qualia e codice x derivata cognovimus, instructum Eustathio praesto fuisse. Ambigi enim potest, num res uberrimis quibusdam et cod. Vaticani et scholiorum *B quaestionibus traditae per scholia breviora inde excerpta — ut de β 319 modo vidimus — etiam iis locis, ubi nunc quidem id genus scholia non adsunt, ei cognitae fuerint. Quod si non concedetur, fieri vix poterit quin etiam alteram illam (codicis x) recensionem in παρεκβολὰς eius pervenisse dicamus. Unus hanc in rem ante omnes dignus est locus qui prematur: Z, p. 650, 40: ὅτι δὲ χαίρουσιν ἐτυμολογεῖν ἐν καιρῷ, καθάπερ οἱ ἄλλοι σοφοὶ, οὕτω καὶ οἱ ποιηταί, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν, ... ὡς ἔστι μυρία ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ἀναλέγεσθαι, καθὰ καὶ Πορφύριος ἐπισημαίνεται, quae cum iis quae in quaestione ια′ (s. *B Z 201) Porphyrius docet adeo congruunt, ut hanc ipsam neque parva quaedam scholia inde excerpta Eustathius ante oculos habuisse videatur. Usus certe est codice scholiorum iis, quae (ut *B) e Porphyrianorum recensione quam x vocavimus pendent, simillimo Ioannes Tzetzes, quod e verbis eius paullo iniquioribus (schol. in Exeg. Il. p. 825, 5 Bachm.): ὁ Πορφύριος καὶ ὧν ἀνδρῶν συλ[λογὴν] ἐποιήσατο πάντες παιδιώδεις καὶ ἀρχαϊκὰς ἀπορίας ἐπέλυσαν, recte concluseris; neque Manuel Moschopulus eam, cuius in technologia canonismatum[1]) e paraphrasi eius excerptorum vestigia apparent, uberiorem Porphyrii notitiam (maxime quidem de v. A 62, cf. ad p. 269, 15 sqq.) aliunde haurire potuit. Quod si nihil sane obstat, quominus paucis quibusdam locis[2]) Eustathium quoque simili libro usum esse statuamus, longe tamen maiore, nisi omnia fallunt, locorum numero codice illo Victoriano simili adhibendo contentus fuit.

Hac igitur ratione de Porphyrii Quaestionum codicum stirpe et

---

1) Quae Bachmann in calce scholiorum Lipsiensium (inde a p. 689) edidit, codex Lipsiensis inde a f. 36 habet. Ubi extremo titulo ἐκ τῶν δύο ῥαψῳδιῶν τοῦ Ὁμήρου legitur; ad Porphyriana autem ibi allata quod attinet, p. 692, 11 (f. 36a) non παρὰ τὸ μένος, sed παρὰ τὸ μένειν legitur (reliqua quae discrepant momento carent); p. 700, 27 (f. 38b) Πορφυριο (sic) in margine ab eadem manu quae cetera scripsit exaratum est; p. 705, 13 (f. 39b) Porphyrii nomen in codice non legitur; de p. 698, 4 et p. 719, 28 nihil notatu dignum afferendum, nisi altero loco Πορφυρίου, quod recte uncinis inclusum Bachmann edidit, in codice non adesse, de p. 741, 6 (v. Add. ad p. 38) nihil annotavi.

2) Sufficiet locos hanc in rem graviores indicasse: Eust. E, p. 603, 28 coll. Porph. B 447 (p. 42, 24); Z, p. 638, 52 c. Z 234 (p. 97, 1); Δ, p. 497, 19 et p. 471, 19 c. I init. (p. 131, 19. 30); P, p. 1099 extr. c. P 143 (p. 218, 2); C, p. 1159, 25. 61 c. C 509 (p. 227, 22; 229, 19).

auctoritate iudicandi usi, ea quae antea pluribus demonstravimus quo facilius et celerius perspici possint, stemma quod hic sequitur delineavimus. Quo qui utentur ne obliviscantur, Porphyrianorum scholiorum finibus contentos de reliquorum scholiorum origine nihil nos pronuntiare. Iidem monemus veri simile esse, nonnullos, qui certo indagari non possint, inter codices x, y, z et qui inde derivati sint gradus constituendos esse, ita ut multo plures mutationes Porphyrii verba subierint quam e stemmate quod proposuimus expectaveris. Quod si verum est, nonnumquam etiam ex alio codice atque eo, quo in plerisque Porphyrianis scriptor codicis cuiusdam uti solebat, casu aliquo nonnulla facile haurire eum potuisse concedendnm est (cf. p. 450 de schol. A 250). Neque omittendum denique est, cum Porphyrii Quaestionibus, antequam varias, quas significavimus, mutationes subierint, Heracliti Allegorias artiore quodam fuisse coniunctas vinculo (v. p. 342. 407).

Ex eodem autem stemmate intellegetur, cur in Quaestionum Reliquiis edendis ita agere, ut varias recensiones distingueremus, non potuerimus — undique enim in codices quosdam confluxerunt, ita ut de singulis saepe scholiis, unde pendeant, iudicium constare nequeat —, sed eorum, qui hac editione usuri essent, commodo melius nos consulturos existimaverimus, si ea, quae cum aliis scholiis collata excerptorum tantum loco habenda essent, ut secundum quendam ordinem textui subiecissemus (cf. Praef. p. V).

PORPHYRII ZHTHMATA OMHPIKA

1) Eorum quae uncinis inclusimus tempus incertum est.

2) Cf. Gardthausen, gr. Palaeogr. p. 405.
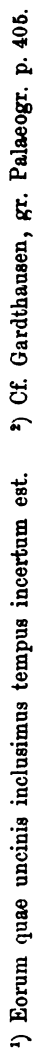
Ergo, ut ad quaestionem, adsintne ζητήματα in scholiorum codicibus ita tradita, ut de origine eorum ex opere Porphyriano repetenda dubitari possit, qua inducti de codicum auctoritate haec exposuimus, revertamus, sequitur, de codicum A, L, Lp scholiis quibusdam (velut L B 145, cui Πορφυρίου adscriptum) ad quaestionum *B rationem accedentibus, quae inter haec scholia non adsunt, ita iudicari posse, ut ex eodem quo reliqua fonte (x) petita casu quodam inter scholia *B excidisse dicantur. Quod in codice A quidem maximi momenti est, quippe quem libris Iliadis nonnullis (maxime quidem libro C, sed etiam aliis locis, velut T 108 et Ψ 638) quaestiones summi momenti habere solum constet. Nihil enim obstabit quominus hae ex eodem codice x, unde tot alia pendent, quae ei cum schol. *B communia sunt (v. p. 446), repetantur et ad Porphyrium referantur. Neque enim neglegendum est, ad librum C inter scholia *B, id quod casui esse tribuendum dixeris, haud ita magnum exstare Porphyrianorum numerum. Accedere variis locis momenta ex ipsa scholiorum indole petenda, quae pro eadem origine pugnent, eos, qui caput Prolegomenon superius legerint, non fugiet.

In iis contra scholiis, quae codicibus debentur, qui quaestionum e codice x derivatarum immunes sunt (B et Vict.), neque minus in iis, quae, cum in codices, in quibus leguntur, ζητήματα non solum e codice x, sed etiam ex y et e z confluxerint (A, L, Lp), ab uberiorum illarum quaestionum, quas scholia *B servaverunt, ratione quam maxime discrepent, ita ut dubium certe sit, num e codice x, etsi hunc quoque breviora habuisse vidimus (p. 445), derivari possint, multo magis verendum est, ne ad quaestiones aut solutiones e Porphyrio singulorum versuum interpretandorum causa, ne dicam scholarum in usum, excerptas — e tali enim compendio quodam recensiones y et z pendent — novae etiam verbis aeque brevibus indutae additae sint. Itaque cum appareat, quo scholia illa inferioribus debeantur temporibus, eo facilius talia potuisse addi, sequitur, multo magis quam iis quaestionibus, quae in una ex iis quas recensionis z stirpes constituimus legantur, iis esse fidendum, quae e duabus vel adeo tribus (z^1, z^2, z^3) fluxerint; certum enim est, antiquioribus iam temporibus eas fuisse institutas. Plus etiam, quoniam ad superiora etiam ducimur tempora, iis tribuendum est fidei, quae eaedem vel similes e recensione quam y vocavimus pendent, ut omittam pro certa propemodum rem esse habendam, si optimae recensionis (x) auctoritas accesserit.

Sed oritur quaestio, quid de illis locis statuendum sit, ubi scholia ex y derivata ab iis quae z suppeditavit ea re discrepant, quod sollemni quaerendi et solvendi formula utuntur, cum altera illa verba aliter conformata adhibeant. Velut cum ad Θ 284,

I 167, Ξ 1. 230, quibus multi alii loci addi possunt, scholia e z derivata, ita comparata sint, ut ratio satis idonea, cur inter quaestiones referantur, in ipsis scholiis non insit, scholia A et L (Ξ 230 etiam Lp, qui tamen propterea non dicendus est ex y pendere, v. p. 460), ubi eaedem fere res sed brevius afferuntur, solita quaestionum ratione utuntur. Qua de discrepantia ut recte iudicetur, non exigui momenti est, quod codex A, cui persaepe L adstipulatur, locis nonnullis, ubi ampliores codicis *B quaestiones adsunt, formam earum, quamvis ambitu quam plurimum discrepent, multo accuratius servavit quam scholia B cet.; cf. A Β 374 (p. 40, 3) cum BLLp v. 350 (ad p. 38, 36), AL Ν 658. 59 (ad p. 84, 24, coll. p. 84, 6) cum BLLp Vict. Ν 643 (p. 84, 24), AL Κ 11 (ad p. 143, 3) cum BLp Vict. ibid. (p. 143, 7), A Κ 274 (ad p. 154, 3) cum BLp Vict. ibid. (ad p. 154, 23). Itaque, cum accedat, quod Ϲ 125 et Χ 466 quaestionis forma a codice A (altero loco etiam a L) exhibita, quam B et Vict. (priore loco etiam alterum schol. L) abiecerunt, ab Eustathio, Ϲ, p. 1134, 61 et Χ, p. 1287, 35, fulcitur, eo adducimur, ut iis quoque locis, ubi talia argumenta non adsunt, nisi rationes quaedam singulae diligenter perpendendae obstent, codicem y quaerendi formam recte servasse dicamus.

Neque tamen propterea quaestionibus, quae in uno codice, sive ex y sive ex z pendet, leguntur, neque alius cuiusquam stirpis scholiis fulciuntur, statim fides deneganda est, nisi rationes accedunt aut in rebus, de quibus agitur, aut in verborum, quae adhibentur, cum aliis scholiis comparatorum conformatione positae, quae suspitionem moveant.

Contra ea in quaestionibus, quas Eustathius et scholia minora, quae codicibus debentur, quales Parisini Crameri (An. Par. vol. III) et Matrangae (An. Gr. II) codex sunt, ita exhibent, ut nullum in reliquis, de quibus egimus, codicibus vestigium earum adsit, Porphyrio tribuendis cautela opus est. Minorum enim scholiorum ζητήματα quamquam cum iis quae A habet adeo congruunt, ut ex iisdem quibus illa codicibus (x et y) pendere videantur, tamen, cum inter primarios Porphyrianorum fontes referri non possint — multa enim quae A habet et optima quaeque iis desunt —, ipsa quaerendi forma non sufficit, ut quaestiunculas quasdam (velut Α 242. 48; cf. Matr. p. 368, 18) ad Porphyrium potissimum referamus; neque minus scholia a Cramero et Matranga edita multo plura quam Leidensis vel Vict. recentiorum operae vestigia ostendunt; quod ita esse in quaestionibus ab Arsenii manu margini editionis Homeri principis (cod. Par. 2679 ap. Cramer. An. Par. III, p. 3) adscriptis omnes concedent. Eustathio autem quamquam codicem Porphyrianis refertum haud ita malum praesto fuisse, supra (p. 458)

demonstravimus, eidem Strabo, Plutarchus (v. p. 372), Athenaeus (v. p. 378) locorum difficilium interque se pugnantium explicationes afferentes patuerunt, unde quae solutionibus in quaestionibus Porphyrianis propositis similia esse videri possunt proferret; accedit quod v. λύειν, ἐπιλύειν cet. nonnumquam (velut Ψ, p. 1286, 1 sqq., coll. B Ψ 30) ita utitur, ut nihil nisi *loci cuiusdam difficilis explicationem proferre* significent.

In Homeri autem codicum, quorum hac in re momentum est, quaestionibus ad res tractatas quod attinet — in quibus unam positam esse causam cur de fide earum dubitetur paullo ante dixi —, duo sunt genera a reliquarum ratione maxime discrepantia, unum earum, quae de rebus ad verborum grammaticas quas vocamus rationes perspiciendas pertinentibus agunt, alterum res mythologicas vel historiam fabularem complexum. De quibus deinceps iam agendum est.

Ac primum quidem quae in grammaticis versentur paucissima scholia afferenda sunt, Α 104 s. Λ 356 de v. ὄσσε conformatione, Ε 533 de formarum ᾗ et φῇ discrepantia et ᾗ ab εἰμί derivato, Κ 6 de adiectivis duobus ἐκ παραλλήλου positis, Κ 165 s. Ζητ. 34 de figura ἀπὸ κοινοῦ vocata agentia; e quibus primum in codice Leid., secundum in Scorialensi (ut videtur), tertium, brevissimum, in codice Lipsiensi, cui uni debetur (legitur autem non in margine, sed inter textum) Porphyrium auctorem nominatim prae se ferunt; quartum, quod in unis *B scholiis legitur, auctorem non nuncupat.

Atque hoc quidem, quod extremo loco nominavimus, non veremur ne falsis vel levibus rationibus inducti Porphyrio tribuisse dicamur. Apparet enim disputationem de figura illa orationis eam unam ob rem institui, ut doceatur ea adhibita τὰ πολλὰ τῶν ζητουμένων solvi posse (p. 332, 8), quod rationi Porphyrii quam maxime convenit. Tantum enim abest ut res grammaticas ille neglexerit, ut haud pauca id genus e Quaestionibus eius afferri possint. Videantur quae Σ 509 de figuris et Alcmanica et πρὸς τὸ σημαινόμενον quae vocatur protulit, Ζητ. η´ de ἐπιρρήματι, ἄρθρῳ ὑποτακτικῷ, συνδέσμῳ αἰτιώδει, Φ 362 de τεμένη an τεμένεα forma probanda, Ω 221 de generibus et speciebus συνδέσμῳ διαζευκτικῷ et συμπλεκτικῷ inter se iungendis, Θ 1 de verborum formis ἐν παρατάσει aut ἐν συντελείᾳ positis. Adde quod in quaestione in schol. *BL ad Ι 90 adscripta (pertinet ad ω 208) de v. κλίσιον e Dorotheo Ascalonita attulit, non solum quaesitum esse quid significaret quaque scribendum esset ratione, sed etiam περὶ τῆς προσῳδίας, πότερον παροξύτονον ἢ προπαροξύτονον, et quod ad λ 317 interpretandum Eustathius, p. 1687, 32, definitionem orationis hypotheticae e Porphyrio affert (cf. quaestionem scholii HQ h. l.). Neque iis denique, quae in plurimis codicibus de versus Α 117 ἤ particula παραδιαζευκτι-

κῶϲ accipienda ex eodem traduntur fides denegari potest (v. ad p. 7, 24).[1])

Verum aliud est, solutionibus e rebus grammaticis diligenter examinatis petitis difficultates quasdam amovere, aliud data opera minutias in verborum formatione positas exquirere. Quam ob rem, ut omittam schol. K 6, cuius tanta est brevitas, ut iudicium constare nequeat, de scholiis cum Є 533 tum A 104 dubitationes quaedam relinquuntur. Atque illud quidem, cum statui possit cum quaestione aliqua olim cohaesisse (v. ad p. 82, 24) Porphyrio quadam veri cum specie tribui potest, quamvis nonnulla ab huius consuetudine tantopere recedant, ut extrinsecus addita esse videantur (maxime quidem p. 83, 10—14). Sed peius res alterius loci se habet, quippe ubi de genere et singulari numero v. ὄϲϲε ita quaeratur, ut locus Homericus qui difficultatem moverit adsit nullus. Codicum quidem auctoritas, quibus scholium debetur, optima (*BL); quorum alteri (L), Porphyrio nominatim tribuenti, et Moschopulus suffragatur (v. ad p. 7, 3—12) et ea res succurrit, quod eadem fere verba variis et Iliadis et Odysseae locis leguntur, quod in Porphyrianis usu venire solet. Nihilo minus neminem puto fore quin rem valde dubiam esse dicat. Quod enim Rud. Schmidt, de Plut. V. Hom. p. 17, 62, olim suspicatus est, e Porphyrii grammaticis difficultatibus scholium excerptum esse, habet quo primo adspectu arrideat; sed desunt certi loci, opus illud in scholia nostra transisse demonstrantes; omnino autem videndum est, an e paucis quibusdam amplissimis operibus scholia, quibus utimur, contexta neque e plurimis frustulis indolis admodum variantis hinc illinc petitis coacervata sint. Idem re diligentius pensitata contra coniecturam pugnare confiteor, quam ad locum illum et in Praef. p. X protuli, esse cur ad alterum illum Porphyrium Dionysii Thracis interpretem locus referendus esse videatur; desunt enim loci, in antiquis bonisque certe codicibus — reliquos non spondeo —, quos ex illo petitos esse constet. Itaque nisi concedetur, dubitationes de Porphyrio nimias esse, statuendum est, nomen casu vel errore scholio adhaesisse; neque enim neglegendum est, partem quandam scholii de v. ὄϲϲε agentis (p. 6, 30—7, 12) in codice B (f. 5ᵃ) scholio sine ullo dubio Porphyriano (III, p. 28, 3—30, 5 Dind., a nobis p. 319, 11 — 324, 10 edito) subiunctam esse, ita ut facillimo negotio nomen ei inde adhaerere potuerit. Idem certe, cum plurimis locis accidere potuerit non semper facile investigandis[2]), tum de schol. T 68, ubi vid. quae annotavimus, statuendum videtur.

1) Cf. etiam quae p. 350 attulimus.

2) Suspicor sane, initium scholii B 2 (p. 22, 1—16) et scholium K 413 (ubi vid.) eodem vitio laborare, neque tamen ita constat, ut eam ob rem omiserim.

Alterum genus quaestionum rebus, quas continent, a ceteris discrepantium librorum auctoritate minore quam eae, quas modo pertractavimus, nituntur, si quidem uni codici debentur (cf. p. 462). Singulos locos afferre post Edvardi Schwartzii doctissimam de scholiis Homericis ad historiam fabularem pertinentibus commentationem (Lips. 1881), cuius p. 7—21 potissimum de rebus huc pertinentibus agunt, supervacaneum est. Optime vero Schwartz intellexit, haud parvum scholiorum quae ibi congessit numerum, quamquam non ab usitata quaerendi formula incipiant, cum varias sine dubio explicationes difficultatum quae in fabularum historia positae esse viderentur, continerent, inter solutiones referenda esse. Quod autem idem sagacissime perspexit, a reliquarum quaestionum, quae quidem Porphyrio tribui soleant, ratione adeo ea discrepare, ut ad eundem referri auctorem vix possint, stabilitur haec sententia ea quidem re, quod omnia paene id genus scholia, sive ζητήματα dicere mavis, in uno Victoriano codice leguntur. Quem (vel Townleianum?) qui exaravit cum tanto rerum ad fabulas pertinentium studio teneretur, ut non solum narrationes multas, quas reliqui abiecerunt, servaverit, sed etiam — atque hac quidem in re minus laudandus est — scholiis alius originis talia addiderit[1]), mirandum profecto non est, si idem scholia nonnulla a variis, de quibus egimus, quaestionum generibus aliena hac ipsa forma induit.

Has igitur codicis Victoriani (et Townleiani?) quaestiunculas ut taciti multis locis neglezimus[2]), cur in aliis scholiis quibusdam — ut iam ad rationes in verborum quaestionum quarundam conformatione positas transeamus — eodem modo ageremus, ea una causa fuit, quod e scholiis varii generis, quae nunc quoque adsunt, cum quaestionibus minime cohaerentibus ita transformata esse videbantur, ut ζητήματος forma extrinsecus addita esset (cf.

---

1) Ita scholio BLp (edit. p. 55, 15), quod nunc quidem collato scholio A dubito an non recte Porphyrio tribuerim, Antimachea quaedam de Clymenes matre (cf. Bekk.) minime eo pertinentia addidit. Scholio Γ 236 Zenodotea subiunxit (v. p. 451), scholio B Σ 460 (IV, p. 186, 34), quod consulto omisi (... πῶς δὲ ξίφος οὐκ αἰτεῖ; ὅτι καὶ ἄλλα ἴσως εἶχεν ἰσοπαλῆ τῷ ἀπολλυμένῳ ξίφει), fabellam infersit: τινὲς οὖν φασι ξίφος Πηλέα παρ' Ἡφαίστου ἔχοντα δοῦναι Θέτιδι, τὴν δὲ Ἀχιλλεῖ· ἢ ὅτι κτλ. (Bekk.). Similiter Ι 203 (Add. ad p. 135, 13) egit. Item de Vict. Ξ 230, quod ad p. 194, 16 edidimus, iudicandum est, quae in schol. BLp significatae insint, res fabulosas in altero novis inventis amplificatas esse (simil. Schwartz, p. 14. 15, nisi quod etiam schol. BLp a Porphyrio abiudicavit, qua de re cf. p. 463). — De Vict. scholiis Φ 444 et Δ 88 praeter solutiones aliunde cognitas (quae in hoc tamen codice non adsunt) novas ex historia fabulari pendentes addentibus recte Schwartz, p. 9. 10, iudicavit.

2) Haud scio an etiam quae Γ 144, p. 55, 22—25, edidi, omittere debuerim. In Townl. codice, si modo Cramero fides, cum iis quae antecedunt (lin. 19—22), quae in Victor. desiderantur, coaluerunt.

etiam Lehrs, Ar. p. 218. 19). Multis quidem locis iudicium constare nequit, neque neglegendum est, paullo ante, rebus huc pertinentibus diligenter collatis, nos ipsos, recensionem y saepe recte quaerendi formam servavisse, quam z abiecerit, effecisse (p. 463); non pauca tamen scholia ita comparata sunt, ut rem contraria se habere ratione admodum certum sit. Ita praeter schol. *B Z 211, quod e Suid. v. Παλλάδιον excerptum, paucis quibusdam verbis initio agglutinatis, in quaestionis formam redactum esse nemo non videt, et ea scholia, quae in Praef. p. X attulimus (A 544, I 503, K 315, N 686), e. c. de Σ 382 iudicandum est, ubi quaerendi formam, quam codex A exhibet: Ζητεῖται διὰ τί ἐν Ὀδυσσείᾳ τὴν Ἀφροδίτην παρίστησι γυναῖκα Ἡφαίστου, ἐνθάδε δὲ τὴν Χάριν; extrinsecus esse additam collato cum schol. B, tum schol. E θ 267, quod ita incipit: γυναῖκα τοῦ Ἡφαίστου τὴν Ἀφροδίτην φασὶ καθ' ὃν λόγον καὶ τῶν Χαρίτων μίαν, non negabis. Idem de T 154 dicendum, si quidem verba scholii B: Νέστωρ σιωπᾷ· ὕποπτος γάρ ἐστι κτλ., Leid. ita constituit: διὰ τί ὁ Νέστωρ σιωπᾷ; διότι ὕποπτός ἐστι κτλ., idem de BLLp Vict. Π 116: . . . εἰ δ' ἀπάραξε, πῶς ἐπιφέρει τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη; quae sine dubio e schol. Aristoniceo: ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ ἀπήραξε . . . . . ., πῶς ἐπιφέρει τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κτλ., orta sunt[1]). Quid, quod neque desunt loci, ubi, quamvis omnes codices in quaerendi forma consentiant, ipsa verba extrinsecus hanc esse additam clament, velut in schol. BLLp O 143 quae initio leguntur διὰ τί ἐκτὸς αὐτοὺς καλεῖ; ex iis quae statim sequuntur: ἵνα μὴ ἐπ' αὐτοῦ πέμπουσα αὐτοὺς πλέον αὐτὸν ἐρεθίσῃ, εἰκότως ἔξω καλεῖ, ficta videntur esse.

In hac igitur re, ut certa non semper effici posse, sed esse, de quibus dubitandum sit — id quod haud paucis locis ipse significavi — concedendum est, ita, dum singulos quos edidi locos perlustro, in unum (K 532) incidi, quem verear ut recte, Parisini codicis quaerendi forma inductus, inter Ζητήματα receperim. Sed pugnat altera ex parte pro origine Porphyriana, quod solutio certe inter scholia ab altera codicis B manu scripta legitur.

Ergo ut ea, quae de codicum, quibus usi sumus, in quaestionibus auctoritate effecimus, comprehendamus, vidimus in omnes eos quaestiones Porphyrianas variae quidem auctoritatis, neque ullam praeter has transisse collectionem; iidem certa quaedam scholiorum genera constituimus

---

1) Cf. etiam quae de schol. N 358 ad p. 184, 16, quaeque de Λ 709. 50 ad p. 265 attulimus. Alius etiam generis est schol. B (f. 85b, id. Lp) Z 199: καὶ πῶς ἐν ἑτέρᾳ ἱστορίᾳ Εὐρώπης αὐτόν φησιν; κτλ., quae non poetae sed ἱστορίας alicuius rationem habent (cf. e. c. schol. Ε 631 et Μ 292). — Ex Odysseae scholiis e. c. E γ 36, collato M ibid., et EMQ β 107, coll. HM β 89, h. l. afferenda sunt.

(p. 463 sqq.), quae inter zetemata referri nequeant. Talibus autem in scholiis ab iis quaestionibus quae bonae antiquaeque originis esse videntur seiungendis, quamvis paullo nobis severior vel adeo severissimus fueris, concedendum sit, haud pauca relinqui, quae, quamvis certae causae cur in dubium vocentur non adsint, spondere nolis e Porphyrio esse derivata. Sed pro universa horum scholiorum ratione ea re acquiescendum est, ut efficiatur, nihil adesse quo e Porphyrio ea pendere non posse demonstretur. Optime autem accidit, quod quaestiunculam QT κ 190 (p. 461, 5 D.), quam pro his rationibus, quas in Iliadis Quaestionibus edendis secutus sum, ad Porphyrium referre non vererer, huic re vera deberi e Gregorii Corinthii commentar. in Hermogen. περὶ μεθόδου δεινότητος (vol. VII, 2, p. 1245 W.) sequitur, ubi de versibus κ 190 sqq. εἰδέναι δὲ δεῖ, inquit, ὡς ὁ Πορφύριος ἀπορεῖ περὶ τούτου, ἄπορον εἶναι λέγων τοὺς ἑταίρους ἀθυμίᾳ περιβάλλειν, καὶ λύων πάλιν αὐτός φησιν ὅτι κτλ. Quod si nihilo minus erunt, qui ita agentes locis quibusdam nos Porphyrio imputasse querantur, quae ei non debeantur — quod paucis accidere potuisse non negamus —, ii videant, ne, si in singulis quaestionibus argumenta quaerunt quae Porphyrii esse probent, multo maiore eum numero spolient quam nos invito donasse autument.

Sunt denique inter quaestiones et Vaticanas et aliorum codicum, quae, Porphyrii esse cum nomine eius adscripto constet neque ullas ob rationes in rerum aut verborum indole positas negari possit, a zetematum forma adeo discrepent, ut, nisi codicum auctoritas adesset, nemo in id genus scholia relaturus esset.[1]) Ergo, cum tot locis Porphyrii nomen in codicibus excidisse constet, sequitur, ut etiam inter scholia, quae solita quaerendi et solvendi forma non utuntur, Porphyriana latere possint. Quod ut in universum concedendum est, singula praeter pauca quaedam pro certo indagari nequeunt. Velut cum scholia e codice z derivata, quae varias unius loci Homerici explicationes continent, ibi recipere non dubitaverimus, ubi scholia quae ex y pendent quaerendi forma utantur, scholia eiusdem stirpis eam unam ob causam, quod varias loci alicuius interpretationes particula ἤ disiunctas quaestionum ad instar exhibent, recipere non ausi sumus. Sunt enim scholia aliunde, neque e quaestionibus oriunda, quae eandem rationem sequantur[2]), ita ut, quamvis concedendum sit, nonnulla quaestionum, quarum initium exciderit, reliquias esse posse, hac quidem in re summam cautelam adhibuerim.

Paullo aliter in scholiis ab altera manu codici B adscriptis

1) E. c. ζητ. θ', ιε', ιζ', κε', λβ', 33; B 145, Θ 1, M 127, N 358. 443 etc.

2) E. c. B T 77, B (Lp Vict.) Z 80; scholii B Ψ 30 variae interpretationes v. ἤ allatae ad verbum λευκοί, quo ipse scholii auctor usus est, stabiliendum, neque ad poetam explicandum pertinent.

res se habet, quippe inter quae plurima legi Porphyriana quae usitata quaestionum forma careant, et collatis Vaticanis Quaestionibus et codicis Leidensis eiusque similium plurimis id genus scholiis Porphyrii nomen praefigentium auctoritate constet. Itaque, cum concedendum sit, etiam alia quae eadem manus scripserit scholia, quibus aliorum codicum auctoritas non accedat — id quod saepissime casui debetur —, e Porphyrii sylloge, quamvis usitata quaestionum solutionumque forma careant, excerpta esse posse, pauca quaedam id genus scholia non veritus sum recipere, de quibus hoc denique loco nonnulla addenda sunt.

Atque ea quidem, quae velut Θ 53 et C 3[illegible]6 (edit. ad H 298) scholiorum vel inde excerptorum vel similium auctoritate (cf. p. 365. 66) Porphyrii esse constat, omitto — scholio Γ 315, p. 62, 13, praeter alterius scholii *B, p. 62, 10, in Leid. cod. ad Porphyrium relati auctoritatem etiam quae p. 63, 9 leguntur: ἐκ τούτου λύεται καὶ ἡ αἰτία, δι' ἣν κτλ. accedunt —; neque repetere volo, quae aliis scholiis, velut Z 523, A 462 (edit. Ω 221, ubi v. ad p. 269, 15), Ζητ. 34, in annotatione aut dubitationes aut argumenta addidi; sed dissimulare non debebam, schol. *B K 67, cum verba (p. 144, 5) τί οὖν τὸ μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ; quaerendi forma prolata satis idonea vix sint causa, cur inter Ζητήματα referatur, dubitari posse num recte Porphyrio tribuatur. At scholium bonae doctaeque indolis, quod profecto non verendum est, ne e variis frustulis (v. statim) sit consutum, cum difficile dictu sit, e quonam librorum, e quibus praeter Porphyrii syllogen locis nonnullis codici B altera manus scholia appinxit — Heraclitum dico, Suidam, Philostratum — fluxerit, magna sane veri cum specie ad illum, e quo tot scholia derivavit, refertur.

Ad scholium autem B 787 (edit. v. 447) quod attinet, cui etiam eam ob rem paucis immorandum est, quod A. Roemer in censura prioris huius editionis fasciculi (Ann. phil. 1881, p. 8. 9) dubitationes nonnullas de eo protulit, e scholio E 741, Porphyrii nomen prae se ferente, quod, ut cum eo cohaerens (v. ad p. 44, 21 sqq.), ei subiunximus, et Eustathii verbis (v. ad l. c. et p. 42, 24) cum eo collatis sequitur, magnam certe partem eius ex Aristotele (cf. etiam p. 425) fluxisse; atqui Aristotelis solutiones — id quod supra effecimus — uno Porphyrio intercedente in scholia Homeri pervenerunt, ita ut haec quoque eidem sine dubio tribuenda sint. In iis autem quae antecedunt cum tantum absit ut Aristarchi doctrinam latere negem, ut contra locis nonnullis legentes ad hunc revocaverim, tamen non perspicio, cur eam ob rem (quae Roemeri est sententia) a Porphyrio originem ducere nequeant. Quamquam enim concedendum esset, actum esse de hac scholii parte, si ex ipsis illis scholiis quae nunc quoque in codice A leguntur conglutinata esset, ipse cum Aristarcho

consensus ille profecto neque hoc loco neque tot aliis, qui e plerisque huius editionis paginis peti possunt, causam praebere potest, cur Porphyrium scholii cuiusdam auctorem non fuisse ponamus. Quid enim? num ulla adest causa, cur Porphyrium, hominem in omni litterarum genere optime versatum, ipso Aristonici opere, cuius fragmenta tantum misere decurtata in codicem A pervenerunt, uti potuisse (cf. p. 447) negemus? Vix enim, ac minime, credo, post ea, quae in horum Prolegomenorum capite III docui, verendum est, ne quis futtilium tantum λύσεων auctorum inventa in libros suos eum contulisse contendat. Quod denique scholium illud nullum ζητήματος cuiusquam vestigium prodit, sed in eodem codice B ad v. 447 (v. ad p. 40, 26) ἐξήγησις τῆς αἰγίδος vocatur[1]), quibus rationibus idem Roemer contra Porphyrium utitur, momento caret; alterum enim illud in multas codicis Vaticani quaestiones — ut alias omittam — cadit; ad verba autem v. 787 adscripta quod attinet, inde quod is, qui ea codici appinxit — qui utrum de Porphyrianis agi sciverit an ignoraverit, non diiudico — scholium secundum ea, quae continet, ἐξήγησιν τῆς αἰγίδος[2]) vocavit, nihil sane effici potest.

Magis verendum est, ne scholium *BL Θ 70 a quaestionis forma item quam alienissimum perperam, uno maxime Dindorfii indicio (v. ad p. 117, 29) et ea re, quod ab altera codicis B manu scriptum est, fretus, inter Porphyriana retulerim, atque aut Dindorfium aut qui scholium in codice illius exaravit errasse statuendum sit, si quidem idem Roemer, p. 6 sqq., e variis laciniis consutum esse contendit, in quibus pauca quaedam Porphyrii esse posse reliquis male inferta non negavit. Sed ut optime vir acutissimus id, quod me fugerat, perspexit, verba inde a p. 118, 13 et cum praecedentibus et inter se male cohaerere, ita eius de priore scholii parte iudicio, re in utramque partem semel iterumque pensitata, assentiri nequeo. Etenim quod similia in nostro aliisque scholiis atque apud Aristonicum legantur auctoritati eorum non officere supra iam significavimus; neque enim ea utriusque loci condicio est ut scholium ex ipso Aristonico transcriptum sit. Cui enim rei plurimum Roemer tribuit, prima scholii verba διπλῆν aperte spectare, ea non nimis fidendum esse Ζητ. Vaticanum λβ' docet ita incipiens: πρὸς τοὺς ἀδυναμίαν Ὁμήρου κατηγοροῦντας ...... ἄξιον σημειοῦσθαι ὅτι κτλ. Eodem autem modo si p. 118, 1 ante verba ὅτι θηλυκῶς μὲν κτλ., non dico inseres,

1) Quod ipsa haec „ἐξήγησις" fol. demum 38ᵇ sequitur inde explicatur, quod in iis quae antecedunt foliis, cum plurima scholia prioris manus legerentur, spatium deerat.

2) Ad *Aristophanis* librum, quod contra Roemerum (p. 9) moneo, post ea, quae A. Nauck (Ar. Byz. fr., p. 272) protulit — ut ea quae ipse attuli omittam —, referri haec nullo modo possunt.

at supplebis certe[1]) σημειωτέον vel sim., omnia usque ad lin. 13 optime procedunt; quibus non de animis h. l. agi sed de fato docetur. Ipsa enim illa καὶ τὸ ἐπὶ χθονὶ ἕζεσθαι — τὰ χθόνια (p. 118, 10—13) nihil agunt nisi ut demonstrent, non de anima morituri sermonem esse, quae ad inferos decidat, ut fuisse qui hos versus acceperint schol. *BL Ψ 259 (v. p. 272, 3 sqq., quae verba a Porphyrio aliena esse videri ibi significavimus) docet.

Sed quoniam, ut modo diximus, verba scholii inde ab ὅπερ ἀγνοήσαντες a Porphyrio abiudicanda sunt, sponte quasi eo deferimur, ut quaestionem difficillimam de rebus scholiis Porphyrianis aliunde illatis, etsi non pertractabimus, at attingamus saltem.

Etenim, ut negari nequit, nullum esse Porphyrianorum codicem, ne Vaticanum quidem, quin locis nonnullis ipsis Quaestionibus aut scholiis inde petitis aliena praemiserit, immiscuerit, addiderit, ita certas quasdam monstrari posse regulas, quibus adhibitis in singulis quid insiticium, quid genuinum sit pro certo pronunties, desperandum est. Nisi eas dicis regulas, quae in omni veterum scriptorum crisi valent, ut a librorum auctoritate — de qua supra satis dictum esse puto — constituta profectus, re de qua agitur penitus perspecta, verborum ratione grammatica et scriptoris agendi loquendique consuetudine quam possis diligentissime consideratis, ea de quibus gravior, quam quae aut explicari aut sanari possit, dubitatio oriatur pro suspectis habeas. Accedere in Porphyrii reliquiis, utpote quae maximam partem scholiis contineantur, recensendis peculiaria quaedam vitia, per se patet; quorum haud scio an gravissimum sit latissimeque patens illud, ut scholia e variis fontibus petita incuria transcribentium coaluerint. Quod vitium saepissime quidem ea re indagatur, quod scholia in uno codice tam arte cohaerentia ut unum quasi corpus efficere videantur, in alio quodam libro separata leguntur. Qua quidem in re quamvis ex omnibus codicibus haud spernenda sit opera petenda — minimum quidem hac in re scholiis B debetur —, dignissimus qui diligenter hanc in partem adhibeatur codex est Victorianus[2]), qui virtutem eam, qua Veneto B multis locis eum superiorem esse A. Roemer, d. exeget. Schol. d. Ilias, docuit, etiam in Porphyrianis nonnullis praestat. Sed ne hoc quidem codice hac in re semper esse fidendum — quod nunc quidem, cum codicem ipse inspexi, certius quam olim in recensione libri Roemeriani pronuntiare possum —, cum ex iis appareat, quae supra p. 451. 52 attuli, tum clarissime scholio K 394 (f. 181ᵃ = Bekk. p. 293 β 1—7) demon-

---

1) Itaque melius ita interpungitur: πρὸς Αἰσχύλον — ψυχῆς· ὅτι κτλ.

2) Pauca quaedam, quibus iudicium de quaestionibus nonnullis prioris fasciculi aliter conformandum esse videatur, in Addendis inde afferentur.

stratur, ubi, cum ea quae initio leguntur (BLV Bekk.) incertae originis sint, ea quae statim atque sine ullo intervallo adduntur (ἢ ὅτι ὀξεῖα κτλ.) ex Heracliti cap. 46 (cf. spr. p. 394) petita sunt. Alia exempla scholia, quae A 1 (v. Add. ad p. 2, 5—12), M 258 extr. (ib. ad p. 179, 20), O 610. 668, Π 25. 170 edidimus, praebebunt, praebebit etiam X 38 (f. 404b), quod, ad p. 256, 10 breviter indicatum, ita se habet: ... ἄξιον δὲ ζητήσεως πῶς μηδεὶς πολεμεῖ Ἕκτορι. ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σχήματος, ἵν', εἰ τύχοι μὴ ἀκούσας τῶν λεγομένων, ἀλλὰ οὖν τὸ σχῆμα τοῦ πατρὸς ὁρῶν οἰκτείρῃ τὸν γέροντα. ἢ τάχα συνεπορεύοντο αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεῖς κτλ.

Neque tamen semper breviora scholia pro genuinis, quibus uberiora aliena, quorum Porphyrius auctor non exstiterit, admiscuerint, possunt haberi. An quis de auctoritate quaestionis α′ dubitabit, quod in Odysseae codicibus breviora scholia et brevissima leguntur idem fere atque illa docentia? Aut de quaestione ιζ′, quod in variis codicibus partes eius inter se non cohaerentes[1]) leguntur? Aut de quaest. κζ′ eam ob rem, quod magna eius pars inter scholia *B ad Θ 233, alia quaedam ibidem (similia inter Vict.) ad N 745 scripta sunt? Num alteram partem quaestionis Z 164. 65 (p. 93, 20—26), quae etiam in Eustathii codice ad Porphyrium relata erat, quamvis paene ridicula eam continere nemo negaverit, propterea ab illo abiudicabis, quod in codicibus Lp et Vict. novo lemmati adscripta legitur? Quod enim is qui scholia *B scripsit haec omisit, inde explicatur, quod iis quae in codice unde scholia describebat h. l. invenit simillima partim a priore manu margini iam appicta vidit (cf. spr. p. 456). Neque enim deesse locos, ubi ipse codex Victorianus, quamvis hac quidem in re saepe eum ducem sequi debeamus, ea quae recte coniuncta fuerant male dissecuerit, ea quae spr. (p. 452 sqq.) attulimus demonstrant. Quibus locis scriptorem huius (vel Townleiani vel adeo vetustioris cuiusdam) codicis, scholia longi ambitus saepissime recte vitantem, studio illi nimium indulsisse dixeris. Quod ne temere contendisse videar, conferatur scholium eius brevissimum T 386 cum quaestione codicis Leid., e qua derivatum esse τινὲς illud clamat; conferatur ante omnia schol. O 656 (f. 291b): κλισίῃσι] τέως μετὰ τὰς πρύμνας τῶν πρώτων νεῶν, παρεσκηνωμένων οἷον ταῖς πρώραις αὐτῶν, quod e scholii amplioris, quale B h. l. exhibet, verbis exscissum quasi esse neminem ad ea quae ap. Dindorf. IV, p. 102, 2 leguntur: παρὰ κλισίῃσι δὲ ὡς κτλ., attendentem fugiet.

Esse etiam, ac maxime quidem initio et in fine multarum quae-

---

1) Dignum est quod attendatur, scriptorem scholiorum T ad β 152 (ad p. 320, 20) ea quae artissime cohaerent pravo studio abreptum in duas partes per vim quasi dissecuisse.

stionum, quae, quamvis in omnibus codicibus eo ipso loco legantur, tamen sine ullo dubio aliunde illata sint, vix est quod moneamus. Quibus in additamentis resecandis, quoniam certi multarum quaestionum fines constitui nequeunt, nunc quidem dubito, an veritus, ne nimis ingenio indulgerem, nonnumquam — maxime quidem in primis libris — paullo timidior fuerim; cuius rei quae certiora videntur in Addendis indicabuntur. In additamentis autem a Porphyrio alienis quae facillime cognosci possint, ea verba numeranda sunt, quibus ii, qui scholia in variis codicibus exaraverunt, aut ad suam ipsorum operam recurrunt aut de iis quae scripserunt iudicium ferunt, velut *B N 470 (edit. ad p. 303, 9): προέγραψα δὲ τὰ περὶ τούτου πλατύτερον, quibus verbis similia ea sunt, quae initio scholii Ω 315 (maxime quidem Mosquensis) leguntur. Neque aliter de schol. *B A 78 extr. (v. annot. crit. p. 312, 21): καὶ πάντα ὅσα ἔγκειται παρατηρεῖν μᾶλλον ἠξίουν τοὺς τὰς μικρὰς ἐξηγήσεις περὶ τὴν μῆνιν καταβαλλομένους, vel de verbis βιαίως πως et βιαιότερον ἀποδιδόντες, quae in altero scholio *B Z 234 (p. 97, 17. 19) solutionibus adiecta sunt (v. ibid. ad lin. 14), esse iudicandum videtur; atque ita demum intellegitur, quid de verbis ἑτέρου εἰς τὸ αὐτό, quae in codice quodam (Scorialensi, ut videtur) scholio quod p. 84, 17 edidimus (vid. ibi ann. crit.) praemittuntur, statuendum sit. Neque iam dubito, quin verba, quibus schol. B 447 (p. 44, 19) finitur: τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἡ τῆς εἰσηγημένης καθ' Ὅμηρον αἰγίδος διάθεσις καὶ δύναμις οὕτως ⟨ὡσαύτως?⟩ ἂν ἄριστα δειχθείη, uncinis includere debuerim.[1])

Ad reliquas autem rationes, quas in iudicio de quaestionibus aut recipiendis aut excludendis ferendo sequi debeamus, quod attinet, ante omnia tenendum est, si a paucis quibusdam, quae integrae aut prope modum integrae haberi possint — plerasque earum codex Vaticanus et scholia *B suppeditant — discesseris, nunc quidem ubique fere non de scholiastae cuiusdam in Homerum lucubrationibus agi, quamvis breviores saepe sint, ea tamen, quae praesto huic fuerit, doctrinae copia quanta potuerit diligentia elaboratis fideliterque ab iis qui postera aetate talia in codicum marginibus repetebant exscriptis, sed de frustis et frustulis ex amplissima et doctissima collectione a Porphyrio instituta variis temporibus ac plurimorum opera intercedente, atque ita quidem, ut ea quae in epitomen iam erant redacta novae denuo epitomae materiam praeberent, excerptis. Quem grammaticorum posterae aetatis morem, qui post ea, quae Blass, Herm. XVII, p. 160, de Harpocrationis lexico e papyro Aegyptiaco

1) Ex Odysseae scholiis praeter α 34 et α 44 (p. 106, 1 et ad p. 297, 11 edit. nostr.) de *prima* et *altera quaestione*, quas E α 259 commemorat, eodem modo iudicandum est (quae numeratio ex antiquiore codice translata est), fortasse etiam de HQR δ 52 (p. 177, 13 D.): ἐρρήθη μὲν ἤδη καὶ ἐν ἄλλοις κτλ.

Musei Berolinensis nuper demonstravit, multo latius quam primo adspectu videatur patuisse existimandus est, cum in omnibus omnium poetarum scriptorumque scholiis, tum in quaestionibus scholiisve e Porphyrio pendentibus spectare debemus, quorum tot locis ipsi gradus, quibus doctrinae copia largissime, ne dicam abunde, fluens in rivos et rivulos tenuiores et tenuissimos diducta est, deprehendi possint.

Non nimium igitur, nisi aliae rationes accedunt, formae quaestionum quarundam a reliquis aliquantum discrepanti, neque ei rei tribuendum est, quod loci nonnulli (velut A 225 coll. ζητ. ιζ', p. 319, 11; A 62. 63 coll. A 462, p. 272, 27, ubi cf. quae annotavi; Φ 140 coll. C 125; Λ 155, p. 161, 21, coll. Ξ 200, p. 191, 1; Є 631 coll. Z 234, p. 97, 10), quos, quamquam codicum auctoritas non ubique adest[1]), Porphyrio vindicavi, in verborum quorundam aut rerum explicandarum ratione inter se pugnant. Ut enim omittam, in opere collectaneo, quale Porphyrium instituisse satis superque apparuit, haud ita facile dissensum quendam in rebus minus gravibus posse vitari, ab iis etiam, qui scholia e Quaestionibus eius excerpta denuo excerpebant aut transcribebant, ea quae ut aliorum sententiam attulerat ad ipsum referri poterant (cf. p. 361).

Plurima sine dubio praeter ea in quaestionibus, quas Porphyrio vindicavimus, ratione ab ea quam ipse secutus est discrepante atque ita legi ut sententiam eius prave reddant (velut A 117) — ut plerasque multa, quae supervacanea viderentur esse, abiecisse taceam —, me non fugit, sed, qui non sine causa Quaestionum eius Homericarum non fragmenta sed Reliquias me daturum pollicitus sim, ea umquam ita secerni posse, ut ipsa Quaestionum, quas ille ediderat, doctrina splendeat, vix puto esse sperandum.

1) Similia, quae Porphyrii esse codicum auctoritate constat, p. 361 attuli.

ADDENDA ET INDICES.

Addenda.

Quicumque his quas iam absolvimus Porphyrii Quaestionum Homericarum Reliquiis utentur, quam maxime rogandi sunt, ut singulis locis haec Addenda conferant. Neque enim correcta tantum et addita nonnulla invenient, quae ad primos certe libros, ubi variorum codicum quaestionum copia abunde fluit, consulto — ne moles annotationis nimium augeretur — omisimus, sed etiam plurimis prioris fasciculi locis de codicis Victoriani (de quo cf. p. 449 sqq.) lectionibus, quas in altero fasciculo saepe infra textum attulimus, certiores fient. Accedit quod praeter ea quae ex H. I. Polakii ad Odysseam eiusque scholiastas curis secundis, Lugd. Bat. 1881. 82, de plurimis Porphyrii scholiis acutissime agentibus indicantur, non solum A. Roemeri coniecturae nonnullae in recensione fasciculi prioris (Annal. phil. 1881, p. 1 sqq.) prolatae, sed etiam H. Dielesii quaedam, quas amicissime mecum communicavit, suis locis afferuntur. Simul autem, quibusnam Prolegomenorum locis de scholiis quibusdam rebusve ad ea pertinentibus gravioribus agatur, eadem Addenda docent.

Haec igitur addantur:

P. IV. De variorum codicum in Porphyrianis auctoritate v. Prol. III, 4.

— extr. Cf. tamen quae de Ζητ. XIX—XXIV p. 346 attuli.

VI. De recensione, quam scholia Victoriana exhibent, accuratius p. 450 sqq. agitur.

IX. not. De Pio cf. p. 434 sqq. et 352, 2.

XI. De quaestionibus, quae uni Victoriano codici debentur, plura p. 466 exposui.

A.

1, 1 sqq. Idem schol. in cod. Townl. legitur (Dind. ad vol. III, p. 7, 27); l. 1—8 etiam ap. Matr., An. Gr. II, p. 373, 1 sqq.

— 9. Διὰ τί ἀπὸ τῆc μήνιδοc ἤρξατο quaestionem deridet Lucian., ver. hist. II, 20.

10 leg. Ζηνόδωροc, v. p. 430.

— ad 1—8. Simillima schol. min. habent.

2, 5—12. Cf. Matr. p. 373, 12 sqq. Eadem fere Vict. f. 1ᵃ (nisi quod l. 6. 7 male ἵν' ἐκ τοῦ πάθουc ἀποκαθαρεύcῃ τὸ τοιοῦτον μόριον τῆc μάχηc habet), cui in fine ea, quae ap. Bekk. l. 10—21 leguntur, adhaeserunt.

— 13 legitur ad Ζητ. ιζ', p. 323, 21.

— 14. De Πορφυρίου scholio *B adscripto v. p. 357, 1.

3, 5 legitur ad p. 189, 29.

— 11—14 (l. 11 corr. οἰκείων). Eadem fere, additis in fine nonnullis aliunde petitis (cf. Cramer, A. P. III, p. 118, 15), ap. Matr. p. 383, 9.

— ad l. 16 sqq. Eadem fere ib. p. 385, 6.

— ad l. 25—33. Cf. praeterea ib. p. 389, 30 et 390, 30 (= Par. p. 3).

4, 6—20. Omnino conferenda quae p. 401, 1 attuli. Ergo, ne temere aliquid omisisse dicar, in quo Porphyrii, si non ipsa verba, at doctrina certe inesse possit, h. l. altera pars scholii sec. ipsum cod. A sequatur:

τῆc δεκάτηc δὲ ἡμέραc γεγενῆcθαι ⟨-εῖcθαι cod.⟩ φανερόν· εὐλόγωc· κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ποιητὴν τὸ θεώρημα δεῖ λύειν. τῇ δεκάτῃ φαίνεται τὸ νοcῶδεc

τοῦ ἀέρος ἐν ταύτῃ πάντως καθιστάμενον, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς δεδήλωκεν. Ἀχιλλεὺς γὰρ Χείρωνος ὢν μαθητὴς καὶ τὴν ἰατρικὴν τέχνην σοφός, ἐκ τῆς καταστάσεως μαθών. τὸ γὰρ τῆς Ἥρας ὄνομα παρὰ τὸν ἀέρα πεποίηται. ἐπεὶ τίνος ἕνεκα Νέστωρ ἢ Ὀδυσσεὺς ἢ Μενέλαος, οὐδενὸς ἔλαττον τῶν Ἑλλήνων φροντίζοντες, οὐ ζητοῦσιν, ἀλλ' ἢ ὁ Ἀχιλλεύς; — Eadem (ut etiam ea quae antecedunt) inter schol. min. et ap. Matr., II, p. 392, leguntur. Praeter schol. B Lp A 53 (III, p. 15, 8—14 D., de quo vid. Prol. p. 405, 2) cf. etiam Plut. aud. poet. 8, p. 26 C.

5, 1—4. Aliter solvit Tzetz. Exeg. p. 810, 35: ἐπελυσάμην σοι γὰρ εἰπὼν ὑπερβατῶς, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφρόντιζε τῶν Ἑλλήνων, ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἀέρος, προτραπεὶς εἰς τὸ συγκαλέσασθαι τὸν λαόν.
— 5 sqq. Cf. quae ad p. 272, 27 attulimus.
— 11. Cf. Cobet, Mnem. N. S. IV, p. 277.
— ad lin. 13—17. Cf. Matr. p. 396, 14.

6, 4. Cf. Eust. A, p. 48, 26 sqq.
— 12. Corr. v. ad Ζητ. ιζ' (p. 314, 6).
— 14. Cf. p. 465, et Polak, p. 269.

7; post l. 13 add.: 106 ad Ζητ. ιζ', p. 322, 28.
— 14—20. Id. ap. Matr. p. 398, 12 et schol. min.
— 21 sqq. Cf. Prol. p. 464.
— ad lin. 21—23 et 24 sqq. Cf. Matr. p. 404, 12 et p. 399, 7.

8, 1. 2. Eadem Vict. f. 10ᵃ habet.
— 3 sqq. Cf. schol. E ε 310.
— 11 sqq. Respicit haec Gregor. Corinth. ad Hermog. περὶ μεθ. δειν., VII, 2, p. 1231 W.
— ad lin. 12 sqq. Cum Lp Vict. (f. 11ᵃ) fere congruit.

9; post lin. 7 inser.: Quae in excerptis e Moschopulo (p. 705, 13) Bachmann praemisso Πορφυρίου affert, in codice nomine illo carent (cf. p. 459, 2).
— 14—19. Eadem Vict. f. 13ᵇ habet.
— ad lin. 20 sqq. Plura schol. Vict. (f. 14ᵃ) servavit; post (lin. 10) πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι enim ita pergit: καὶ σὸν δὲ μάλιστα πλεῖον δέπας, οἵ τε παρ' Ἀτρείδῃσι. καὶ Εὔνηος χίλια μέτρα αὐτοῖς ἀποστέλλει. καὶ Τρώων — οἰνοχοεύειν. μάλιστα δὲ τῷ ἀναιδεῖ κτλ. — ἐν τῷ πρὸς Κάλχαντα (Ι 13) διαλόγῳ· ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην, καὶ κακοσσόμενος προσέειπεν. φύσει δὲ ἀλλήλαις κτλ.

10, 10 Κόνωνα pro κοινὰ coni. Roemer, Annal. 1881, p. 13.
— 16. Cf. Prol. p. 426.

11, 1. E cod. Lp coni. τὸν θάνατον ἐξ οἴνου εἰς Ἅιδου Roemer p. 13.
— 5. Cf. Prol. p. 474.
— 9. V. p. 304, 6.
— 12—19. Cf. schol. min.
— 20—29 (in marg. l. B f. 11ᵃ). In cod. Vict. (f. 17ᵃ) haec ita constituta: ἥδιστον (sic) τῶν θυμουμένων — ὡμίλεον, ἐν δ' ὀλοὸν κῆρ. ἐκτὸς εἰ μὴ — ἐπιτάσσειν δὲ τὸ σημαίνειν, tum, novo lemmati (δίω) adscripta: τῷ Ἀχιλλεῖ κινεῖ φθόνον, ὡς οὐχ ὑπὲρ τῆς Βρισηίδος κτλ., ut Lp. Qua ratione ea, quae ad lin. 20—27 de scholio ex parte Porphyrio tribuendo dixi, confirmantur.

12, 1—13. Cf. Prol. p. 456. — In Victor. codice (cf. Townl. ap. Dindorf. IV, p. 409) haec leguntur (f. 17ᵃ): οὔτε τῳ ἄλλῳ] ἵνα μὴ νομισθείη πρὸς ἕνα μόνον ἀξιόχρεως εἶναι μάχεσθαι, ἢ ὡς κοινωνοὺς τῆς ὕβρεως τοὺς Ἕλληνας συμπεριείληφεν οὐκ ἐπαμύνοντας αὐτῷ στερομένῳ τῆς δεξιᾶς (sic). καὶ πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν βίᾳ ἀλλ' ἐθελοντὴς δεδωκέναι. καὶ οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὅπως μὴ ἀκρατὴς εἶναι δοκῇ ἀποδοῦναι ταύτην τῷ βασιλεῖ, εἰ καὶ πλείω τῶν ἄλλων ὢν φείδεται προσίετο, καὶ ὅτι νόμος ἦν αὐτῷ ἐξαιρεῖσθαι πρώτῳ. γεγένηται δὲ ἀναδάσιμα πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτίδων, τῆς Χρυσηίδος ἀπολειφθείσης, ὥστε παρηνόμει μὴ δοὺς τὴν αἱρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ αὐτῷ ἐξὸν ὅ τι βούλοιτο λαβεῖν· διό φησιν ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, καὶ πάλιν· αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσαθ', ὥστε τὸ μὲν τῶν κτλ. ut in edit. Bekk. (nisi quod lin. 6 δεῖ ab altera man. in marg. script. est).
— 14. Vict. (f. 18ᵃ) haec tantum (in marg.): διὰ τί μὴ καθαροὺς ἐκπέμπει;
— 18. Cf. p. 356, 2.

13, 4 sqq. Vict. (f. 18ᵇ) haec habet: πρότερον — καὶ θεοῦ φύσιν ἀνθρώπου καὶ θεοῦ δὲ ἥττων τὸν βασιλέα φησίν.
— 5. Pro ἀνθρωπίνην W. Ribbeck, Mus. Rhen. XXXV, p. 469, recte τυραννικήν s. βασιλικήν coni.
— 8 sqq. Pro iis, quae in annotat. breviter neque satis in omnibus accurate attuli, omnino legenda, quae p. 398. 406. 7 exposui. — Ea quae edidi, etiam in cod. Vict. (f. 21ᵃ), atque ita ut nihil fere discrepet, leguntur.

14; ad l. 12 sqq. Idem Vict. f. 21ᵇ.

16; post lin. 24 ins.: 424 ad Ξ 304 sqq., p. 197, 19.
— 25 sqq. Ne quis propter ea, quae V. Rose, Ar. ps. p. 177 (38), attulit, Aristotelis in his latere solutionem pro certo habeat, v. p. 418, 1. De comparatione cum Athen. I, p. 18 F, insti-

tuenda p. 376, 2 egi. — Ceterum idem fere scholium, de quo etiam cf. Polak, p. 181 sqq., inter Victoriana (f. 23ᵃ) legitur, eodem quo Lp modo incipiens: δεῖ γὰρ προσιόντα — αὐτὸν θεῷ. ἀπὸ δὲ τῆς ..... ἐνικῆς ἐστι χερνίψαντο. διὰ τί μετὰ τὸ δεῖπνον κτλ., quibus in eam sane rem uti licet, ut prima quae edidimus verba a Porphyrio abiudicentur (v. p. 471).

17, 16. Non Ψ 259, sed Ω 221 (p. 272, 10) edidi.

— ad l. 19 sqq. Add.: Cf. B. f. 190ᵃ ad ἕρματα Ξ 182.

18, 11 ἀποδοῦναι pro ἀπογνῶναι Cobet ap. Dind.

19, 19—24; 26 sqq.; 32 sqq. Congruit cum Lp Vict. f. 27ᵃ, 27ᵇ, 29ᵃ.

20, 4—8. Idem fere atque Lp Vict. f. 29ᵃ.

— post lin. 8 add.: 607 ad Ζητ ια', p. 300, 3.

B.

21 a, 22 leg. τοὺς ἵππους.

— ad lin. 21 sqq. Vict. (f. 302ᵃ) duo scholia habet e quaest. excerpta, unum rebus aliunde additis auctum, integrum alterum: ἵππους] τοὺς ἱππέας, ὥς φαμεν νικᾶν τὴν ἵππον τῶν πολεμίων. ἢ τοὺς ἰδίους ἵππους ὀτρύνων· νοεροὶ γὰρ ἦσαν ὡς θεῖοι. ἄλλως. ὀτρύνων ἵππους· ἀντὶ τοῦ ἱππέας· ἀντέταξε γὰρ αὐτῷ <αὐτὸ cod.> τὸ ἀσπιδιώτας.

22, 1—16. Egit de his etiam Polak, p. 272, cf. tamen Prol. p. 465, 2.

— ad lin. 18. Congruit fere cum Lp Vict. f. 30.

23, 11. leg. Ζηνόδωρος, v. p. 430.

— 21 ἡ Ἀθηνᾶ post φησὶ γὰρ ins. Roemer, Annal. 1881, p. 14.

— ad lin. 11 sqq. Idem in Vict. f. 31ᵃ.

— ad lin. 18 sqq. Scholia Paris. etiam ap. Matr. p. 454, 21 et p. 452, 11 leguntur.

— ibid. De Proclo cf. p. 410.

24, 8 μόνον pro μέν proposuit Diels; id. l. 15 καὶ [ἐπικῶν δὲ] ποιητῶν legendum esse censuit.

— 13 τὰ ἀμήχανα pro τὸ μηχάνημα coni. Roemer, p. 14.

— 11. De Aristotelis nomine scholio praemisso v. p. 420.

— 14. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 155, et Prol. p. 419.

— 25. Corr. ἀπειθούντων.

25, 24. Cf. Prol. p. 437.

— 29. Quod in margine legitur „rect. 27" errori debetur. — Ceterum de hoc scholio cf. Prol. p. 447.

— ad lin. 24 sqq. Cum schol. Paris. conferendum schol. Matr. p. 457, 24.

26, 1 sqq. De v. νέον notione contrario modo schol. B f. 21ᵃ ad αἰεὶ νέον B 88 (idem fere A Lp Vict., Paris. ap. Cram. III, p. 383, 5) iudicat.

— 6. Cf. Diog. L. VIII, 10 (de Pythagorae placitis): αἱ δὲ ἡλικίαι πρὸς τὰς ὥρας ὧδε σύμμετροι· παῖς ἔαρ, νεηνίσκος θέρος, νεηνίης φθινόπωρον, γέρων χειμών.

— 9. De Zenodoto cf. p. 431.

— 15 παχύτητα coni. Diels.

— 20 sqq. Cum Lp congruit fere Vict. f. 35ᵃ.

27, 13. 14 καὶ ἅμα θλίβοντος τὰς νήσους τοῖς ἑαυτοῦ τόνοις coni. Diels.

— 21. Corr. Ἰκαρίοιο.

— ad lin. 27 sqq. Idem fere Vict. f. 36ᵇ; cum schol. Paris. cf. Matr. p. 464, 14. — De Aristotelis nomine scholio praemisso v. p. 420.

28, 1. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 156.

30, 4. Cf. Prol. p. 403.

— 8—15. Cf. schol. min.

— 16 et 18. Eadem inter schol. min., ap. Matr., p. 468, 19 et p. 469, 1.

31, 13 ἅμα δὲ coni. Diels.

— 17 non ante ἡμῖν, sed post τοῦτο interpungendum.

32, 1—10 et 11—15. Eadem Vict. f. 39ᵇ et f. 40ᵃ, in plerisque cum Lp congruentia.

— 18 sqq. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 156. Ceterum eandem difficultatem respicit Cicero, divin. II, 30, 65: ***quae tandem ista auguratio est ex passeribus annorum potius quam aut mensium aut dierum? cur autem de passerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum, de dracone silet, qui, id quod fieri non potuit, lapideus dicitur factus? postremo quid simile habet passer annis?*** Quae cum verbis Porphyrii p. 33, 1—3 adeo congruunt, ut de communi fonte Heitz, d. verl. Schrft. d. Arist., p. 270, dubitare non debuerit. — De Aristotelis nomine scholio adscripto v. p. 420.

— ad lin. 8 sqq. Corr. p. 31, 28 sqq.

33, 1 ὃ μὲν οὐδὲν ἦν τέρας τῶν γιγνομένων coni. Roemer, Annal. 1881, p. 14.

— 15. Περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ' Ὅμηρον Polletem scripsisse e Suid. v. Πόλλης (cf. Marin., vit. Procl. 10; Nonn. συναγ. ἱστορ. in Gregor. Nazianz., p. 151 ed. Montag.) optime indicavit F. A. Wolf., prol. p. CXCVI.

— ad lin. 12—14 extr. add.: Idem Vict. f. 42ᵃ.

34, 1—3 τὸ δὲ ξύλον τῆς πλατάνου νεαρὸν ξύλον καὶ ὑδρηλόν, δι' οὗ

— στρουθούς. ἐδήλου οὖν κτλ. coni. Diels. — δηλοῦν τὴν θάλατταν pro ἐδήλου οὖν coni. Roemer, p. 14.
— 30. Corr. δράκοντος.
35, 1 Τρωςὶν δὲ κένωμα ὤν (cf. l. 7. 8. 22), ὡς (= ὥςτε) λίθους κτλ. coni. Diels.
— ad 29 sqq. Idem fere Vict. f. 41ᵇ.
36, 10—21. Eadem fere Vict. f. 41ᵇ et schol. ap. Matr. p. 471, 3; utrique eadem quae iis quae edidimus in fine adhaeserunt.
37, 6—8 etiam Vict. f. 44ᵃ, 9—13, Matr. p. 473, 26; schol. ad 1 sqq. allatum (= schol. min.) id. p. 471, 1 habent.
38, 16. Corr. τίς [ἂν νε]μεςήςαι.
— 17—19 respiciunt excerpta e Moschopul. ap. Bachm. p. 741, 5.
— 34 ἀντέχεςθαι coni. Diels.
39, 9 ἀςτραπὰς καὶ βροντὰς δεξιὰς τοῖς ἐπιχειροῦςι μάχεςθαι coni. Diels.
— 12 sqq. Cf. de utroque oratore Plut. V. Hom. c. 167.
40, 1—8. Cf. schol. min., Matr. p. 474, 8; 9—15 (l. 11 corr. μὴ ςυνορῶν) Vict. f. 44ᵇ et 45ᵃ (huic quidem in fine male adhaesit: καὶ Ἀττικὰ δὲ ἥκειν ἔχοντας ςιτία βοῶςι). — Etiam l. 16—24 Vict. f. 46ᵃ habet.
— 26 sqq. Cf. Prol. p. 469. — In annotatione addendum, Dionysium Sidonium duas esse voluisse aegides, unam Iovis, Minervae alteram (schol. Vict. O 229).
41, 1 τίθενται coni. Roemer, Annal. 1881, p. 14.
42, 24 sqq. Cf. Plut. aud. poet. 6, et Prol. p. 425.
43, 23 λεγόμενα ante ἐνεργήματα ins. Diels; id. l. 29 οἱονεὶ καταςκεύαςμα correxit.
44, 19. 20 a Porphyrio aliena esse videntur (cf. p. 473).
— 29. Cf. Val. Rose, p. 162.
46, 2 ὥςπερ καὶ ἐπὶ τ. φ. coni. Diels.
47, 9—18. Similia in Vict. f. 48ᵃ; 19—27 (= schol. min.) ap. Matr. p. 478, 8; 28 sqq. in Vict. f. 48ᵇ leguntur.
48 ult. lin. Corr.: difficultatem etiam chor. mov.
49, 5 ἐνῳκιςμέναι coni. Diels.
— 7. Cf. Val. Rose, p. 157.
— ad l. 20. Cf. E. Rohde, Mus. Rh. XXXVI, p. 430.

Γ.

50, 16. Idem fere Vict. f. 49ᵃ.
51, 3—8. Congruit fere Vict. f. 49ᵇ.
— 9. Corr. e cod. A: πάντας τοὺς ἀρίςτους κτλ.
— 10 λύςις delend.
52, 24 non post πάντων sed post πλήθει interpungit Diels.
— ad l. 26, ubi in scholio B corr. γέγονε, cf. Vict. f. 51ᵃ: πάντες γὰρ οἱ ἄριςτοι ἐμνηςτεύςαντο τὴν Ἑλένην. Μενελάου ⟨corr. e Μενέλαος⟩ θαλερὴ γέγονε παράκοιτις. Quibus verbis prave adhaeserunt verba ἢ ὅτι παντὶ τὸ οἰκείῳ τοῦ νυμφίου νυὸς ὀνομάζεται.
— ad l. 34 sqq. Idem fere Vict. f. 49ᵃ.
53, 19. 20. Deleto v. λύςις (v. ann. crit.) τὸ ἑκὼν οὐκ ἂν κτλ. μαχόμενόν ἐςτι κτλ. coni. Diels.
54, 20 sqq. (cf. Prol. p. 356, 2). Simillima in Vict. f. 52ᵇ leguntur (l. 21 περὶ ςωτηρίας τῆς γῆς).
— 24 τὸ χρῶμα coni. Diels.
— 26. Corr. v. ad Ξ 275 (p. 195, 17).
55, 15—17. Scholium, quod vereor ut recte huc retulerim (v. p. 466, 1), in Vict. f. 53ᵇ eodem fere modo legitur, nisi quod l. 16 post ςυναπτέον verba Ἀντίμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἱππάλκου θυγατέρα εἶναί φηςιν inserta sunt.
— 19—25 in Vict. l. c. haec tantum: πῶς τε, εἰ ἐν Τροιζῆνι ἐκεῖ ἦν; πῶς τε Μενέλαος τὴν θείαν δουλεύειν ἠνέχετο; Πελοπὶς γὰρ ἦν. κουρίην τε ἀλόχου Μενέλαος αὐτόν φηςιν.
56, 36. Corr. λέγῃ.
57, 18. V. ad p. 302, 15.
58, 10. Cf. Val. Rose, p. 158; de Aristotelis nomine in cod. schol. adscripto v. p. 420.
— 29. Corr. μνήμη.
59, 30—34. Cum scholio Vict. f. 56ᵃ, cetera simillimo (inc.: ὡς ἐκπετάςαςα πάντη τὴν θέαν. πῶς οὐκ ἐρωτηθεῖςα προβ. κτλ.) in fine male coaluerunt haec: Ζηνόδοτος δὲ δ........ ὑπολελεῖφθαι τῆς Ἑλλάδος φηςὶ τοὺς Διοςκούρους (cf. p. 466, 1). Ceterum haud scio an verba τοῦτό φηςιν — ἰδοῦςα rectius omiserim.
60, 2. Cf. Val. Rose, p. 158, et Prol. p. 420.
— 24 ἀνίκητος ἦν coni. Diels; id. l. 25 μαχόμενος post εἶχε ins.
61, 36. Corr. εἰδώς.
63, 16—26. Simil. Vict. f. 58ᵃ.
— 27. Edit. p. 330.
— ad l. 9 sqq. Simil. Vict. f. 65ᵃ.
64, 2 κατιέναι pro καθιέναι coni. W. Ribbeck, Mus. Rhen. XXXV, p. 470.
— 6—8. Cf. Plut. aud. poet. 7 et Prol. p. 426.
— 14 τὸ τοῦ Ἀλ. Diels.
— 18 sqq. Simil. Vict. f. 59ᵃ.
65, 6—8. Eadem fere (l. 8 διαχρηςόμενος) Vict. f. 59ᵇ.
— 9—14. Simil. Vict. f. 59ᵇ. — Cf. Heracl. All. 28: ἀλλ' ἀπρεπῶς Ἀφρο-

δίτῃ μαςτροπεύει πρὸς Ἀλέξανδρον Ἑλένην, ubi allegorice defenditur.

65, 22 sqq. Cf. Plut. Q. C. III, 6, 4 et aud. poet. 3, Prol. p. 373, 2 et p. 425.

66, 2. Cf. Val. Rose, p. 160, et Prol. p. 420.

— 16 sqq. Cf. Plut. Q. C. IX, 13 et Prol. p. 377.

Δ.

67; ad 27—34. Wollenberg, de Porph. stud. philol., (diss.) Berol. 1854, p. 16, cum schol. *B (III, p. 339, 28 Dind., qui vereor ut recte Porphyrio tribuerit) cohaerere existimavit.

68, 16. Cf. schol. B Υ 234 (IV, p. 241, 1 D.).

— 19 sqq. Cf. Heracl. All. 29 et Prol. p. 396. 404.

69, 1—7. Longe peius traditum schol. Vict. f. 62ᵃ. Heracliti verba paullum ibi discrepant: ὡς τῷ μὲν θεῷ καλὰ πάντα καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια, ἄνθρωποι δὲ κτλ.

— 26 sqq. Simile est schol. Vict. f. 63ᵇ.

70; post lin. 15 e cod. Vict. f. 63ᵇ inserendum:

55. 56 (c. l. εἴπερ γὰρ φθονέω). ἀναλύει <cod., qui h. l. vacuum spatium habet, om.> τὴν χάριν, φηςίν, εἰ διὰ τοῦτο δίδωςιν ἑκοῦςα, ὅτι καὶ ἀκούςης ὁ Ζεὺς δύναται λαβεῖν. ῥητέον δέ, ὅτι οὐ μειοῖ τὴν χάριν, ἀλλ' ἐμφαίνει, ὡς οὐ θέλει μέν τι <τι μὲν cod.> παθεῖν τὰς πόλεις, οὐκ ἀντιπράξει δὲ διὰ τὸ ἀδύνατον. οἶκτον δὲ ἐμφαίνει τῶν λόγων, ὅπως μὴ ἐξ αὐτῆς ἀπαιτῇ τὴν χάριν. — Quo de scholio cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 101, et Prol. p. 437.

— 19. Cf. Val. Rose, p. 160, et Prol. p. 420 et p. 395, 3. 427.

71, 10—15. Simil. Vict. f. 65ᵃ, cuius scholii in fine eadem quae initio scholii B (III, p. 202, 11. 12 Dind.) leguntur.

— ad 3—8. De Syriani solutione cf. p. 410.

— ad 16 sqq. Idem fere schol. A (p. 174, 6. 7 Dind.).

— ad 24 sqq. De τόξῳ = τοξικῇ cf. Plut. V. Hom. c. 22.

72, 8. 9, 10—15, 16 sqq. Eadem fere schol. Vict. f. 67ᵃ, 68ᵃ, 69ᵇ habent.

73, 10. Cf. V. Rose, p. 161, et Prol. p. 420.

— ad 8. 20 τινὲς μὲν οὖν φαςι Βοιωτοὺς εἶθίςθαι τοῦτο coni. Diels.

74, 1—9. Schol. Vict. f. 71ᵇ (c. l. ἱππῆας μὲν πρῶτα) nonnihil discrepat: initium quidem cum iis quae edidimus congruit paene, sed post αὐτοὺς (l. 4) pergit: οἱ πεζοί. ἀλλαχοῦ φηςι· πῇ δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας (Δ 371). καὶ πάλιν ἑνούμενοι (l. 5) — οὐδὲν ἐπιτάςςων (l. 9, ita ut vix quicquam differat) περὶ τοῦ πολεμεῖν. ἄ[λλως] τε οὐκ κτλ. ut Bekk. p. 133 β 27—29.

Quae ad lin. 3 e B cet. edidimus, Vict. f. 71ᵇ in duo scholia distribuit, quorum alterum ita incipit: κακοὺς δ' ἐς μέςςον ἔλαςςεν] ἵνα μιμοῖντο τοὺς ἔμπροςθεν κτλ. Cf. Prol. p. 451 sqq.

74, 10—22. Plurimum discrepat Vict. f. 72ᵇ: ὁππότε πύργος] ἔν τιςι γράφει κέν τις Ἀχαιῶν. ἔςταςαν ὁππότε πύργος. εἴτε διὰ τοῦτο ἔςταςαν (l. 10) κτλ. — μάχης κατάρξωςιν (l. 15, in quibus pleraque, nisi quod l. 12 προληφθῆναι legitur, cum iis, quae edidimus, congruunt)· λείπει οὖν τῷ <cod. τὸ> Ἀχαιῶν ἡ κατά. ἀλλὰ τούτῳ δοκεῖ (l. 15) — Ἀχαιῶν (l. 16) ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο: — Reliqua novo lemmati (Τρώων ὁρμήςειε) adscripta: λείπει ἡ κατά, ὡς ὡρμήθη δὲ Ἀπάμαντος κτλ.

— 24 sqq. Eadem fere Vict. f. 74ᵇ. — Cf. Plut. aud. poet. 10 et Prol. p. 426.

75, 4—9. Simil. Vict. f. 74ᵇ.

— 28 sqq. Hinc excerptum schol. D γ 94, Π (cf. Dind. p. XLIX), de quo cf. Polak, p. 132.

— ad l. 24—28. Cf. Prol. p. 373.

76, 34 sqq. Vict. f. 77ᵃ aliquantum discrepat: Ὀδυςςέος ἐςθλὸν ἑταῖρον] ἀλλ' οὐκ ἐςτρατεύοντο πληςίον Σαλαμινίων Ἰθακήςιοι. ἑταῖρον οὖν οὐ τὸν πολίτην, ἀλλὰ τὸν ςυνεργόν φηςιν. τί γὰρ ἄτοπον, εἰ Σαλαμίνιος ὢν ἑταῖρός ἐςτιν Ὀδυςςεῖ. Ἀρίςταρχος δὲ ὡς ποιητικὸν παραιτεῖται· οἱ δὲ ὅτι ςυγκέχυται ἡ μάχη κτλ., ut ap. Bekk. p. 142 α 9 sqq. In quibus quae de Aristarcho afferuntur, quamvis rectum de quaestionibus id genus iudicium prodant, a Porphyrio, quippe qui concedere non soleat, vanam esse talia quaerendi consuetudinem, aliena esse videntur. — De v. ἑταῖρος cf. p. 433.

— ad lin. 9. Vict. f. 105ᵃ haec tantum: καὶ ποῖος γάρ, φηςί, ποταμὸς οὐ ῥεῖ; ῥητέον οὖν ἐπεὶ καὶ πόλις ἐςτὶ Λυκίας Ξάνθος. ἢ εὐρὺ ῥέοντα. ἢ ἐπεὶ ἀέναός ἐςτιν.

77, 8 sqq. Cf. Polak, p. 189 et p. 527.

78, 10—14. Simil. Vict. f. 77ᵇ.

— 15 sqq. Cum in Vict (f. 78ᵃ) quaestionis forma non adsit, dubitari potest, an extrinsecus sit addita (cf. p. 467).

E.

78, 26. Ἕκτωρ pro ἧττον coni. Roemer, Annal. phil. 1878, p. 538 (cf. ibid. 1881, p. 15).
79, 1 sqq. Cf. Prol. p. 424.
— 16 et ad l. 15—27 κορυθαιόλος e codicibus recipere debebam, cf. p. 285, 28 et La Roche, Hom. Txtkr. p. 421.
— 23. 24. Cf. p. 224, 9.
80, 10. Edit. p. 327.
— 13. V. p. 302, 15.
— 14. Aliam atque miram satis pro ea, quam edidimus, quaestionem Vict. f. 83ᵃ habet: Τυδείδῃ πάντα ἐΐσκω] καὶ πῶς γινώσκει, τοῦ πυρὸς καιομένου; ἢ οὐ πάντα τὸν καιρὸν καίεται. Cf. Prol. p. 462.
81, 4—11. Idem Vict. f. 86ᵇ.
— 11. Corr. ἐπιδιώκει.
— 12 sqq. Cf. Plut. Q. C. IX, 4 et Prol. p. 372.
— 15 καὶ ἄλλως κτλ. Porphyrio abiudicare debebam.
82, 1—13. Scholia 358. 430. 451 etiam in Vict. (f. 87ᵇ et 90ᵃ), atque ita ut cum Lp congruant, leguntur.
82, post lin. 5 add.: 370. cf. ad p. 256, 2.
— 24 sqq. Cf. Didymus qui fertur ap. Miller., mél. de litt. Gr., p. 399.
83, 22 τῶν νῦν πρεσβυτέρων τινές coni. Polak, p. 317.
— 30 κατὰ τὴν δύναμιν ταύτην corr. Diels.
— 32. Cf. Cratin. fr. 182 K.
84, 1. Cf. Soph. fr. 399 Dind.
— 16—23. Cum Lp congruit schol. Vict. f. 93ᵃ. — Ceterum verba σκόπει — ἄητον ut aliunde illata uncis includenda.
— 23 sqq. Idem scholium, ita tamen, ut in singulis plurima discrepent (lin. 16 neque hic lacuna exstat), Vict. f. 247ᵃ habet.
85; ad l. 7. Cf. Matr. An. Gr. II, p. 464, 17.
86, 14—23. Cf. p. 420 et p. 418, 1. — Ceterum schol. *BL (lin. 17—19) etiam in schol. E ε 337 transiit.
— 22. Cf. Val. Rose. Ar. ps. p. 163.
— 25. Idem fere Vict. f. 98ᵇ.

Z.

87; ad 13 sqq. Cf. p. 361.
88, 3. De v. βωμός cf. p. 433.
— 11—18 et 19 sqq. Cum Lp in plerisque Vict. f. 100ᵃ et 101ᵇ congruit.
89, 14. Cf. Porph. Π 68.
— 23. In editione sua (III, p. 280, 14) ad Porphyrium Dindorfius non retulit. Ceterum de συλλήψει cf. p. 127, 25.
90 et 91. Schol. v. 116, quod ad 90, 9 sqq. contulimus, in Vict. (f. 103ᵃ) cum iis quae p. 91, 14 sqq. edidimus coaluit: καὶ πῶς ἔδει — καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦτον ὥρμητο. ἢ δεισιδαίμων ὢν κτλ. (91, 15), in quibus Γλαύκου (l. 17) om. (cf. Roemer, Annal. phil. 1878, p. 539, qui ibid. 1881, p. 15. 16, τὸ μονομάχιον αὐτοῦ coni.).
92, 10 sqq. De v. μαίνεσθαι v. Zenodorus qui fertur, cf. p. 433.
93, 13 sqq. In Vict. f. 104ᵇ (c. l. τεθναίης ὦ Προῖτε) haec ita constituta: καλόν σοι τὸ ἀποθανεῖν, εἰ μὴ τοῦ καθυβρίσαντός σε κατισχύνεις, ἀλλ' εἰ βούλει κτλ. (= Bekk. p. 184 a 23—25). Quae inde a lin. 20 edidimus, eadem fere ibid. antea (f. 104ᵃ) leguntur. Qua de re cf. Prol. p. 472.
94, 3—10. Vict. f. 104ᵇ (c. l. σήματα λυγρά) haec ita habet: γράμματα· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο — δηλοῦται τὰ πράγματα (l. 7). Scholium autem H 175 (f. 120ᵇ, c. l. ἐσημήναντο ἕκαστος) ita: γράμμασι. καὶ πῶς οὐ γινώσκει ὁ κῆρυξ; ἐθνικὰ γὰρ ἦν, quo duce l. 9 οὐχ vel οὐδὲ post πῶς inserendum.
95, 11 τῶν ἀνθρωπίνων coni. Diels.
— ad l. 1 sqq. Schol. Vict. f. 105ᵇ (c. l. ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνος ἤτοι ὁ καππεδίον) nonnihil discrepat: Ἴσανδρον γάρ οἱ υἱὸν Ἄρης ἔκτανεν, τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα, ἵνα ἡ ἀπώλεια τῶν παίδων αἰτία αὐτῷ ᾖ τοῦ μονασμοῦ, ὡς καὶ τῷ Λαέρτῃ. καὶ ἀλήιον πεδίον, ὅπερ ᾤκει κτλ. (ut B) — τῶν ἀτυχιῶν. Reliqua, haud scio an recte, nov. schol. efficiunt. — Quae ad l. 23 edidimus, eadem fere id. cod. f. 105ᵇ habet.
96, 28. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 163.
97, 14. Cf. Prol. p. 473.
98, 1—10. Verbis ὅπου γὰρ ταῦτα, εὔκαιρος ἡ τῶν πολεμίων ὁρμή prave intellectis inductus sum, ut a codice B decederem. Nunc autem intellego, verba inde a l. 6 ita esse constituenda: ἢ μᾶλλον αἰτιᾶται αὐτόν, ὅτι λαμπροῖς ὅπλοις ἐκοσμεῖτο κατὰ ἑαυτοῦ καὶ τῶν συμμάχων· ὅπου γὰρ — ὁρμή. Quibus, ita ut novum efficiant scholium, quod e quaestione item videtur esse derivatum, subiungenda verba, quae Lp et Vict. (f. 106ᵇ) h. l. habent: ὅτι κατὰ τῶν συμμάχων ἐκόσμει αὐτὸν <αὐτὸν codd.> κτλ., ut l. 7—9 in text. recepi, nisi quod verba ὅπου γὰρ — ὁρμή, quibus Vict. recte caret, delenda. — Πῖος, de quo cf. p. 434 sqq., ne-

que Πίος (l. 8) legendum esse, iam Praef. p. IX monui.

98, 11 sqq. In Vict. f. 106b corrupte haec tradita, ita ut Χάρης nomen adesse videatur.

99, 22 sqq. Cf. Athen. I, p. 10 BC, et Prol. p. 375.

100, 8 νοήματα pro νοεῖται coni. Diels. — ad l. 1 sqq. Cf. etiam p. 199, 8.

101, 16—29. Simil. Vict. f. 107a, nisi quod post ἐμποιεῖ (l. 19) vacuo spatio (= 18 fere litt.) interiecto, ita pergit: Ὀδυσσέως, δς δέ κ' ἀνὴρ — ἐρωῆσι πολέμοιο (Τ 168—170), ὁ δὲ ἐπεὶ κτλ. (l. 20). In reliquis non multa discrepant, nisi quod (eodem quo Lp modo) inde a l. 26 novum scholium habet, qua de re cf. Prol. p. 453).

— 30 sqq. Eadem fere Vict. f. 107b, nisi quod extremo scholio haec adhaeserunt: μελίφρονα δὲ οἶνον τὸν ἀναγκάζοντα κτλ. (= ea quae ad p. 101, 20 edidimus).

103, 1—6. Simil. Vict. f. 109a (l. 2 post κατηγορεῖ ita pergit: οὐχ ὑγιῶς, φησίν, ἐν νῷ ἔχεις τὴν μῆνιν, ἥν σοι οἱ Τρῶες μηνίουσιν, ὡς θελήσαντες αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάῳ. ἄλλως τε οὐκ ἔδει ἐπὶ Ἑλένης αὐτὸν λοιδορεῖσθαι, cf. Roemer, Ann. 1881, p. 16).

103, 17—20. Paullo plura Vict. f. 112a, si quidem l. 19 sqq. haec leguntur: ἡ δὲ Ἀνδρομάχη τοῖς Ἕκτορος καὶ πυρὸν παρατίθησι καὶ κεράσασα οἶνον, ὡς φίλανδρος — τὸν ἄνδρα. Ubi quae adduntur, μείνασα δὲ χρόνον ἐπὶ τοῦ τείχους οἶδε, num cum quaestione cohaereant, non diiudico.

104, 3 παραβατὴν e cod. L recipiendum erat. — De v. μοῖρα cf. p. 433.

105, 33 sqq. Cf. Plut. V. Hom. c. 120, et Prol. p. 403.

106, 3. Eadem fere Vict. f. 160a, nisi quod addit: καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ Εὐχήνορος· πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύειδος, νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν, ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσίν (Ν 666 sqq.), καὶ ἐπὶ Αἰγίσθου· μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν (α 39) εἰπών (sequunt. = Bekk. 259 β 39).

Η.

107, 1—17. In Vict. f. 115a omnia paene usque ad μείζονα lin. 15 (ubi Μενέσθιον om.) congruunt; tum vero sequitur ἄλλως. Μενέσθιος Ἀρηιθόου ἦν παῖς κτλ. (= p. 201 β 17—20 Bkk.). ἄλλως. πλανῶνται τῇ ὁμωνυμίᾳ κτλ. (= ibid. l. 4—8). De quibus cf. Prol. p. 455.

108, 4. Cf. Val. Rose, p. 163, et (de Ἀριστοτέλους scholio adscripto) Prol. p. 420.

— 18—28 et 29 sqq. Eadem fere Vict. f. 119a et f. 120b (de l. 29 sqq. cf. Polak, p. 259).

109, 5. Corr. τῷ Ἕκτορι.

— 13. Cf. V. Rose, p. 164, et Prol. p. 420.

— 20 verba πέπονθεν Ἀχιλλεύς ut e l. 22. 23 male illata uncis inclusit Diels.

110, 13. Cf. Prol. p. 365. — Similia in schol. Mosqu. Η 298 ap. Matthaeium, Synt. fab. p. 126, leguntur. Cf. etiam Zenodor. qui fertur (cf. p. 433).

— 20. Edit. ad p. 300, 8 sqq.

— post lin. 20 ins.: Quod schol. Vict. Π 202 (f. 304a): μηνιθμόν] τὸν τῆς μήνιδος χρόνον, ὅς ἦν μετὰ τῆς παρούσης ἡμέρας ἑκκαιδεκάτης <sic>. πρὸς τὸ ἐν τῇ Η ζήτημα (cf. Duentzer, Zenod. p. 198), indicat ζήτημα, si modo de quaestione aliqua Homerica intellegendum est, in scholiis et apud Eustathium intercidit.

Θ.

110, 23 sqq. Pluribus de h. l. agit Polak, p. 76 sqq.

— lin. ult. Corr.: in quaest. Vat. ιβ', ubi v. quae ad p. 300, 8 sqq. attuli.

111, ad 6 sqq. Eadem fere, sed paullo aliter disposita, Vict. f. 129b.

— lin. ult. post *etiam* punctum deleatur.

112, ad 4 sqq. Vict. f. 127a ad Θ 1 duo scholia habet, quorum alterum inc.: ἐκίδνατο] ἐν παρατάσει κτλ. — Id. f. 25b ad Α 477 ita: ῥοδοδάκτυλος] συνεκδοχή. τὴν πολὺ φωτὸς μετέχουσαν οὕτω καλεῖ, τὴν δὲ πολὺ τοῦ σκότους κροκόπεπλον. Cf. Prol. p. 451.

114, 18. Cf. p. 199, 3.

116, 15. Paullo aliter Vict. f. 128a: ... πῶς δὲ καὶ μεσούσης κατενεχθήσεται εἰς Τάρταρον; ἢ ὅτι οἱ ἀπειλοῦντες πάντα δυνατὰ [ἡγοῦνται].

— ad l. 22 sqq. Brevius Vict. f. 129a: ἀντὶ τοῦ — γυναικῶν. ὁ λόγος οὖν οὐ τυραννικὴν ἀπήνειαν, ἀλλὰ βασιλικὴν παρίστησι προσήνειαν.

117, 4—13. Cf. Plut. Q. C. VIII, 6, 4, et Prol. p. 373. 74.

— 14—19. Cum in Vict. f. 129a verba inde a l. 17 novo scholio contineantur (c. l. μέμασαν δὲ καὶ ὡς): ἀναγκαίως τοῦτο ἐπιφέρει κτλ., dubitari potest,

an a quaestione haec aliena sint (cf. Prol. p. 471).
117, 29. Cf. Prol. p. 470.
118, 13—21. Verba inde ab ὅπερ ἀγνοήσαντες aliunde illata sunt, v. Prol. l. c.
— 22 sqq. Idem fere Vict. f. 129[b], nisi quod in fine συνεκδοχὴ δέ ἐστιν habet, et quae de origine v. κήρ BLp addunt omittit.
119, 9 sqq. Eadem usque ad δαιόμενον (l. 11) Vict. f. 130[a].
— 20. 21. Verba πῶς γὰρ δειλὸς — ἐκάλει vereor ne cum scholio non cohaereant; respondere enim videntur iis, quae in Vict. (f. 130[b]) statim sequuntur: δειλὸν δὲ αὐτόν φασι κτλ. (p. 223 α 5 — 7 Bekk.). In eodem cod. post οὐ θέλει (l. 20) additur: ἐν γὰρ δαιμονίοις φόβοις φεύγουσι καὶ παῖδες θεῶν, quae haud scio an recipienda fuerint.
— 22—26. Eadem fere Vict. f. 131[b].
— 28—32. Simil. Vict. f. 133[a], ubi postrema verba ita constituta sunt: ἢ ὡς ὡμολογημένον ἀφίησι τὸ ἓν καὶ ὡς αἰσχρὸν ἐσιώπησε.
— ad 33 sqq. Cf. Prol. p. 434 sqq.
121, 2. 3. Verba inde a καθ' ἑκάστην haud scio an aliunde illata sint.
121, 4 sqq. Cf. Prol. p. 435.
122, 15 sqq. Simillimum schol. Vict. f. 249[b]: ἀποστήσωνται χρεῖος] ἴσως ἀπολάβωσιν — οὐχ ἁπλῶς πρᾶγμα (l. 21). φησὶν οὖν — ἀποδῶμεν αὐτῷ (sic, l. 23), σταθμῷ στήσαντες τὸ χρέος. ἄλλως. σταθμῷ ἀποδῶσι κτλ. (v. ad l. 22). Cf. Prol p. 459.
123, 6—10. Simil. Vict. f. 136[b].
— 17 ὥστε ante μὴ προέχειν ins. Diels.
124, 7—18. Eadem Vict. f. 137[b] habet, nisi quod in fine additur: ὁ μὲν γὰρ Ἀντίλοχος θηρί· ἀλλ' ὁ γὰρ ἔτρεσε θηρί (Ο 586), ὁ δὲ Αἴας καὶ τοῦ Διὸς φοβοῦντος αὐτὸν ἀναχωρῶν λέοντι παραβάλλεται, οἱ δὲ Τρῶες νεβροῖσι.
— 12. Corr. πρὸς δὲ τὸ δεύτερον.
— 19—25. Simil. Vict. f. 138[b] (in marg.) cum multis alterius manus correcturis.
— 26. Eadem fere Vict. f. 139[b], nisi quod inc.: ἀθ. διὰ τὸ βραχύ.
125, ad 10 — 18. Post οἱ δὲ τὴν φύσει φαεινήν Vict. f. 141[b] ins.: καὶ ζέσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ (Σ 349) καὶ εὐμελίοιο Πριάμοιο καὶ Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι (Β 467). — In fine annotat. (p. 126) leg.: Cf. schol. Ζ 58 et 74.

I.

126; ad l. 32. Vict. f. 143[a] aliud schol. habet: ἡ βουλήσει θεῶν προγεγενημένη (sic), ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἢ καὶ θεσπεσίῃ — κακότητι.
128, 1—6 (l. 2 λύσις deleatur). Cf. quae Prol. p. 346, 1 concessi. — Similia Vict. f. 143[a] praebet (p. 239 β 46 Bekk.).
129, ad 16 sqq. Simil. Vict. f. 273[b].
132, 31. Cf. Val. Rose, p. 164, et Prol. p. 420.
133, 9 (ubi corr. „= *Β Ε 153") v. p. 302, 15.
— 10—18. Simil. (maxime quidem cum Horn. congruens) Vict. f. 149[b].
— 19—25. Simile atque Horn. schol. est Vict. f. 150[a].
134, 4—15. Simillimum est Vict. f. 150[b], nisi quod in fine additum: ἢ συμπεριλαμβάνει ἑαυτὸν Ἀγαμέμνονι ἐντευξάμενον (sequuntur quaedam de v. ἐγώ).
— 16. 19. οἱ μὲν — ἔνιοι δέ, Aristarchus et Crates, v. Ariston. Ι 169.
— 29 sqq. Eadem fere Vict. f. 152[a] (lin. 1 post ᾄδει ins.: καὶ ἑσπέρας καιρός, l. 6 στήσεσθαι pro λίσσεσθαι legit).
135, 13—18. Cf. p. 373. 416 sqq. — Eadem quae schol. B h. l. habet (v. ann. crit. ad lin. 13) etiam in Vict. f. 152[b] leguntur, ubi quae sequuntur: ἢ τὸν ἀκρατότερον ὃν εἶχεν ἐν τῷ ἀμφορεῖ Διονύσου κτλ. — ἐμπλήσας (= p. 250 β 13 — 16 Bekk.), aliunde illata sunt (cf. Prol. p. 466, 1).
135, 19—22. Eadem fere Vict. f. 153[b].
136, 2. λύσις deleatur.
— 15—21. Cf. p. 355 de Tortellio v. lebes.
— 22. Cf. Prol. p. 387, 2.
— 26. δὲ delet Diels.
137, 5 sqq. Cf. Prol. p. 378, 1.
— ad 27 sqq. Eadem fere Vict. f. 159[a], nisi quod ἄνδρας δὲ ἁρματοφόρους δισμυρίους — εἶχε δὲ κώμας μὲν τρισμυρίας τρισχιλίας καὶ τριάκοντα, τὸ δὲ ἄστυ εἶχεν ἀρούρας ͵γψ' κτλ., et in fine (post διακόσιοι) ταύτην Ἕλληνες Θήβας ὠνόμαζον ἀπὸ τῆς Νείλου ἢ Ἀσωποῦ ἢ Πρωτέως θυγατρός, ἐπορθήθη δὲ ὑπὸ Περσῶν, habet.
138, 19. Cf. Praef. p. XI not., et Mueller, FHG IV, p. 347 not.
— 27. Ad p. 190, 17.
139, 1. 2. Idem Vict. f. 161[a], nisi quod δικαιοσύνην pro πολεμικὴν habet.
— 8 sqq. Cf. Plut. aud. poet. 8, et Prol. p. 426. — Ad rem quod attinet, cf. etiam A Ι 453, quod cum quaestione Porphyriana non cohaeret.
— 26 sqq. Aliter haec in Vict. f. 162[a] constituta: τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα] ἐν ἤθει δεῖ ἀναγινώσκειν — μὴ βουλεύεται (sic, = p. 140, 1—4; cum qui-

bus pleraque congruunt). ἄλλως. ὡς πρὸς ὁμόνοιαν γονέων τὰ παρὰ προαίρεσιν ἐποίει· φησὶ γοῦν — ἡγήσατο (= p. 139, 26 — 140, 1). οἱ εὖ πρὸς γονεῖς ἔχοντες — τὸν Σηλυμβριανὸν Ἡρόδικον τὸν παιδοτρίβην, ὃς συμπεσὼν διὰ τοὺς πόνους εἰς φθόην ἐμελέτησε τὴν τέχνην (= p. 140, 4—13; l. 10 φασι habet). Cf. quae in annot. concessi.

140, 14—17 et 29. 30. Eadem fere Vict. f. 162ᵃ et 165ᵇ habet.
— 22. Edit. ad p. 329, 13.
141, 1—4. Idem fere Vict. f. 166ᵃ.
— 13. ἀπορία deleatur.
— 17. Cf. p. 370.
142, 21—28. Simil. Vict. f. 168ᵃ.
— ad l. 27. 28. Corr. „ex Aristonico constat."

K.

143, 7—10. Id. Vict. f. 169ᵃ.
— 16. Cf. Prol. p. 469.
— ad 11—15. Corr. αὔτως οὔτε θεᾶς κτλ.
145, 12. Verba στρατηγικὸν δὲ καὶ τὸ αἰθριοκοιτεῖν, de quibus recte A. Roemer, d. exeg. Schol., p. 58. 59, iudicavit, uncis includantur.
— 15. Cf. Val. Rose, p. 164, et Prol. p. 416 sqq.
— 20. Edit. p. 330, 20.
— 22. Cf. V. Rose, p. 164, et Prol. p. 420.
146, 21—25. Eadem Vict. f. 176ᵇ, nisi quod in fine add.: πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν πολὺ προκόπτειν τῆς φάλαγγος· ἦσαν δὲ ἤδη τὰ τῶν συμμάχων καυθέντα πυρά· διὸ ἔλαθον.
147, 5 sqq. Cf. Prol. p. 416 sqq. et 421.
148, 3 ἄνθρωπον πηρὸν τὸν πόδα γενόμενον recte sine dubio coni. Diels; id. l. 19: χοὗτοι μὲν εἰς' ἑκκαίδεκ' εἰς Ἀρχέστρατον.
149, 4. Cf. Val. Rose, p. 165, et Prol. p. 417. 20.
150, 5. Simil. Chaeris in schol. MQ α 58.
152, 17—20. Cf. Heracl. All. 44.
153, 13—18. Longe peiore ratione traditum est schol. Vict. f. 176ᵃ, de quo v. Prol. p. 452.
— 23 διδασκαλείου coniectura Cobeti est (v. Mnem. N. S. IV, p. 278).
154, 24 sqq. Verbis ἐρωδιὸς ὁ πέλλος ut e glossemate natis deletis, versus Diels ita constituit:

ἐν πεδίῳ μὲν φαινόμενος δαπέδου μεδέοντος
ἔστι Ποσειδάωνος [.... ἐννοσιγαίου],
ἄρμενος εἰς ποταμόν τε καὶ ἐν νήεσσι μάχεσθαι
ἐσθλός, καὶ πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσιν ἄριστος
ἐν πεδίῳ θεμένοισι μάχην (ἐν ὄρει δέ τε χείρων
φαινόμενος)· μάλα γὰρ πέλεται νικηφόρος ὄρνις.
ἔστι δ' ἐπιδρομάδην ὁρμησαμένῳ περὶ δείλην
ἄρμενος, ὡς λείην κεν ἄγων οἰκόνδε νέοιτο.

— ad 23 sqq. Eadem Vict. f. 177ᵃ, nisi quod post ὑποστροφήν add.: καὶ νυκτὸς ἀγρεύει καὶ ἁρπακτικόν ἐστιν κτλ. (= p. 288 a 2—7 Bekk., sed l. 5 πέργος pro πελλός), quae Porphyriana esse apparet.
155, 7. Cf. Mueller, FHG IV, p. 532.
— 12 ἕν μέν τι coni. Diels.
— 20. Cf. Callimach. fr. p. 296 Schn.
— 25 ἐν ἀφροδισίοις coni. Diels.
156, 4. V. ad p. 332, 1.
— 5—8. Cf. Prol. p. 465, 2.
157, 8 περὶ pro ὅτι coni. Diels.
— 13 sqq. Cf. Zenodor. qui fertur (Prol. p. 433).
158, 12. 13. ἐπίστιόν ἐστιν e Vat. recipere debebam.
— 19—21. Id. fere Vict. f. 182ᵇ.
— ad 2 sqq. Cf. Vict. f. 181ᵇ: ὅσσαι — ἐσχάραι] ὅσαι — οἱονεὶ ὅσοι εἰσὶν ἰθαγενεῖς Τρῶες, οὗτοι φυλάσσουσιν. ἐκ γὰρ — δηλοῖ. ἀνέστιος δὲ ἄπολις καὶ ἀνέστιος. οὕτω Πορφύριος.
159, 6. 7. Paullo aliter Vict. f. 182ᵇ: καὶ πῶς ᾔδεσαν αὐτοῦ τὸ ὄνομα; ἢ εἰκὸς ὡς κήρυκος — πατρί. ὅτι δὲ ἐπιφανής, δῆλον ἐκ τοῦ ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετε πάντας ἀρίστους (K 300).
— 8. Corr. Ξ 275 (p. 195, 17).
— 9 sqq. Haud scio an de schol. Vict. paullo iniquius iudicaverim (cf p. 455).
— 14 sqq. Conferenda tamen quae Prol. p. 467 attuli.
160, 2 sqq. Haud scio an postrema e Vict. (f. 185ᵃ) ita edenda fuerint: ὡς ἂν — φερόμενος τὴν αἰτίαν. ὅθεν ἐπιφέρει· ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα. καὶ Πρίαμος γὰρ πρῶτος ἀπὸ τοῦ τείχους ὁρᾷ τὸν Ἀχιλλέα. ἔοικεν οὖν — μὴ πάντῃ καταφρονεῖν γήρως, ὅπου σύνεσις πλείονα δωρεῖται.

Λ.

161, 9. Cf. Prol. p. 396. 404.
162; ad l. 9. Cf. Prol. p. 474.
— ibid. post 10 sqq. ins.: 12 sqq. † E Z 268, cf. Polak p. 339.
163, 18 (22). De Sexto cf. p. 349.
164, 12 sqq. Eadem fere Vict. f. 198ᵃ: lin. 13 Ἴδας post Ἡρακλῆς ins.; postrema autem ita exhibet: εἶτα πάλιν

ὑφ' ἓν τὸ κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα, ὦ τῇ τριχὶ κάλλιστε ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων· οὐ καθ' ἑαυτὸ τὸ κομᾶν κακόν ἐστι. — Schol. Vict. in annot. h. l. indicatum (f. 198ᵃ) in codice hoc est: κέρα' ἀγλαέ] τῇ τριχί, ὅθεν καὶ κείρειν. Ἀριστοτέλης δέ· ὦ τῷ τόξῳ σεμνυνόμενε.

165, 6. 7. W. Ribbeck, Mus. Rh. XXXVI, p. 133, bene coniecit: δεινότερον εἶναι τὸ ἀποθανεῖν τοῦ φυγεῖν.

— 9 sqq. E Vict. (f. 201ᵃ), ubi schol. plenius adest, quae maximi momenti sunt aut recepi aut ad textum scholii attuli; addendum autem, l. 12. 13 ita se habere: τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἱπποκράτης μὲν ἤρξατο, συνετέλεσε δ' ἐν ῥοδικοῖς (sic) Πραξαγόρᾳ Χρύσιππος. ὅτι δ' οὐκ ἴσασι τὸ διαιτητικόν· νοῦσον δ' οὔ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι (ι 411), ἀσπασίως δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν (ε 397). ἔνιοι δέ φασιν κτλ.

— ad l. 6—8. Cf. Plut. aud. poet. 10, p. 30 C.

166, 13. λύσις deleatur.

167, 11. corr. 628. — Cf. Athen. I, p. 10 A, et Prol. p. 375.

— 21. Discrepat aliquantum schol. Vict. f. 204ᵇ; namque, ut gravissima tantum afferam, post οὐ δεόντως, φασὶν — τὴν συνήθη δίαιταν (l. 21—27) sequitur: τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὅλως μηδὲ πεπλῆχθαι τὸν Μαχάονα (cf. ad lin. 16 sqq. et ad p. 208, 22)· εἰ δὲ καὶ κατὰ βάθους γέγονε — ὅθεν καὶ τοῖς χολιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἴργειν τὸ ὑγρόν (p. 168, 1—4). τὸ δὲ γάλα πήγνυσιν ἀπὸ πρώτης γενέσεως τὸ σῶμα· δῆλον δὲ ὡς τυρὸς βρεχόμενος γαλακτοῦται. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον — προσάγεται (l. 5. 6). τῇ δὲ ῑ φλεγμαίνει τὰ ἕλκη. καὶ Πέτρων δὲ Αἰγινήτης ἰατρός, ἐπεὶ δι' ἔνδειαν ἐπιπτώσεις νόσων γράφῃ, καὶ οἶνον καὶ κρέα προσέφερεν, ἀναπληρῶν τὸ λεῖπον τῆς φύσεως: — τὴν δ' ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο] ἐν τοῖς δέουσι τόποις ἀποδίδωσι τὰ λείποντα τῆς Ἰλιάδος (haec quidem partim in margine scripta). οὐ πρὸς θεραπείαν κτλ. (l. 7—9). Quo de scholio cf. Prol. p. 453.

— ad l. 24. Add.: cf. Nicau. Ξ 1.

— in extr. pag. add.:

† B f. 186ᵇ ad πῖνε Ξ 5 . . . . . ὡς ἐπιπολαίας οὔσης τῆς πληγῆς, ἅμα δὲ καὶ ὡς ἰατρὸς ὢν καταφρονεῖ τῆς διαίτης καὶ πρὸς τὸ ποτὸν ἀδιαφορεῖ.

168, 2. 3. Cf. Plut. V. Hom. 206 extr.

— 16. De Glauci s. Glauconis nomine v. p. 385.

— 23 sqq. Scholium Vict. f. 205ᵃ, quod gravissime esse turbatum in Prol. p. 452 dixi, in codice ita legitur:

ἄλλος μὲν] ψιλωτέον τὸ ἄλλος. οὐ γὰρ ὥς τινες <corr. e τὴν> κατὰ κρᾶσίν ἐστι τοῦ ἄλλος, ἵν' ᾖ ἐπὶ τοῦ Μαχάονος. ἐχρῆν γὰρ εἶναι ὦλος, ὡς τὸ ἄριστος ὥριστος. ἀλλὰ διὰ τῶν ἄρθρων ὁ ποιητής. τινὲς δὲ ἀλὸς μὲν δασύνοντες τὴν ōc, καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Μαχάονος ἐκδεχόμενοι. ἀλλ' οὐδέποτε τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ō χρῆται. τὸ δὲ ἐναντίον οὐ δεῖται αὐτὸν τραυματίᾳ παρεικάζειν. ἄμεινον οὖν ἀορίστως δέχεσθαι τὸ ἄλλος πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος· ἄλει <sic> γὰρ εἰπεῖν, ὅτι παντὸς νέου σωφρονέστερον ἐβάσταζε τὸ ποτὸν ὁ Νέστωρ. ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ γέρων, ἵν' ᾖ· ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρων Νέστωρ ἀμογητί. καὶ ἀλλαχοῦ περὶ αὐτοῦ φησί· ἐπὶ οὐ μὲν ἐπέτραπε γήραϊ λυγρῷ. ἢ διὰ τὸ κατὰ διάμετρον αἱρεῖσθαι τόδε πᾶς. οἱ γὰρ περὶ Ἀρίσταρχον ω εἶναι τὸ ποτήριον, διὸ καὶ δ' ὦτα· τὰ γὰρ ἁπλᾶ ἄμφωτα καλεῖ· τινὲς δὲ αἱ ὑποπυθμένες ὑποβάσεις αὐτῷ δύο ἦσαν πελειάδες. διὸ καὶ μογέων. διπλοῦ γὰρ ὄντος κατὰ διάμετρον ἔδει πίνειν. καὶ ἴσως πρὸς τὸ ἀμερίμνως καὶ ἀθροῦν πίνειν.

In eodem codice postea (partim in marg. script.) additum esse videtur schol.: Νέστωρ δ' ὁ γέρων] τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροὶ ἀλλ' οἱ ἔμπειροι φέρουσιν (cf. p. 169, 6).

— ad l. 18. Cf. p. 369.

169; post l. 11 et 13 add.: 709. 750. V. ad Ψ 638. 39.

— 14—24. Simile est schol. Vict. f. 209ᵇ. In quo, ut leviora quaedam omittam, post ἀποδοκιμάζοντα (l. 19) sequitur: ὅτι δὲ καὶ Πηλεὺς ἐφιλοφρονήσατο δηλοῖ διὰ τοῦ ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεε (Η 127). καὶ Πεισίστρατος τοὺς περὶ Τηλέμαχον. ἠρκεῖτο δὲ ὡς ἡγεμὼν μόνος ἐπιτάσσεσθαι <sic> Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ καὶ σύντροφος αὐτῷ Πάτροκλος. αὔξει δὲ νῦν τὸν Πάτροκλον ὡς δεόμενος αὐτοῦ, ἐν καιρῷ τε (cf. l. 22) ἐδήλωσεν τὰ τῆς στρατολογίας καὶ ὁποῖοι ἀριστεῖς εἰς τοῦτο ἐπέμποντο (in marg. verba inde ab ἐν καιρῷ ἐδήλωσε, novo lemmati νῶι δὲ τ' ἔνδον adscripta, repetuntur). Quibuscum non minus quam cum iis quae edidimus res aliunde, neque e Porphyrio derivatae coaluerunt.

— ad l. 14 sqq. Cf. Prol. p. 434 sqq.

170, 11—15. Haud scio an ex eodem fonte petita sit pars scholii Vict. f. 212ᵃ (p. 333 β 2—5 Bkk.).

— 16—28. Haud scio an rectius codicis A rationem secutus fuerim (cf. Prol. p. 443). — In Vict. cod. (f. 212ᵇ) pri-

mum et secundum, quae edidimus, schol. cohaerent; tertio, quod novo lemmati adscriptum est, in fine male adhaeserunt verba: οὐκ οἶδε δὲ δίαιταν ἰατρικὴν ὁ ποιητής.
— 22—24. Cf. Galen. XIV, p. 29. 30 K.

M.

171, 7. Corr. ἅλωςιν.
174; ad l. 32 add.:
† Vict. cf. 214ᵃ: οἱ μὲν ἓν ἦμαρ, οἱ δὲ ὅτι εὐεπίφορός ἐςτιν εἰς τὰ ἐννέα, οἱ δὲ πρὸς παντελῆ ἀπώλειαν.
175, 15—20. Polak, p. 529, verbis τὸ δὲ εἴςατο — ἀπὸ τοῦ ἔω ut aliunde illatis recte, ut videtur, deletis, ea quae antecedunt (τὸ μέντοι — ἐπορεύθη) pro genuinis habet.
176, ad l. 1—12. Addere debebam, verba scholii (quod ceterum in Vict. f. 217ᵃ = Bekk. p. 340 a 16—21, paullo plenius legitur) βαρβαρικὴ — εἰςάγει, aliunde petita, cum quaestione male coaluisse.
— 5—12. Paullo aliter Vict. f. 217ᵇ haec exhibet: τοῦτο ἀλλαχοῦ δεδήλωκεν εἰπών· πεπταμένας — προτὶ ἄςτυ. κατεῖχον, φηςίν, αὐτὰς ἀναπεπταμένας, ὥςτε εἰςελθόντων κλεῖςαι.
178, 26 sqq. In cod. Vict. (f. 219ᵇ) duo scholia leguntur, primum quidem: Πῖος (p. 178, 30) ἀπολογούμενος — ἢ τῷ πατρικῷ ὀνόματι (p. 179, 9); ἄλλως τε καὶ Ὁμηρικὴν ἐνέργειαν ἔχουςιν οἱ ςτίχοι (singula non multum ab iis quae edidimus discrepant), alterum autem: ἀθετεῖ (p. 178, 26) Ἀρίςταρχος — καὶ μὴν ἔφραςε τὴν τειχομαχίαν (l. 28), εἰπὼν δὲ πληθὺν οὐκ ἂν ἐγὼ (B 488) ἐςιώπα τὸ πλῆθος. εἶτα καὶ διὰ τὸ Λαπίθαι, εἰ μὲν γὰρ τοὺς πατέρας αὐτῶν οὐ καλεῖ Λαπίθας ὁ ποιητής. Cf. Prol. p. 435.
179, 20 sqq. Add. in annotat.:
† Vict. f. 221ᵇ (c. l. κρόςςας μὲν πύργων): κρόςςας τὰς πολεμικὰς κλίμακας· φηςὶ γοῦν κροςςάων ἐπέβαινον (M 444). λείπει δὲ ἡ κατά· κατὰ τῶν πύργων ἔρυον, ὡς ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος (Ξ 488). Ἀρίςταρχος δὲ τὰς κλίμακας, Πορφύριος τοὺς προβεβλημένους τοῦ τείχους λίθους [πρὸς ὃ τὰ τῆς ςτιγμῆς]. In quibus duo scholia de eadem re agentia coaluisse videntur.
— ad l. 15 sqq. De Stoicorum allegoriis a Porphyrio adhibitis vid. potius Prol. III, 2. 3, de hoc quidem loco maxime p. 405.
180, 11. 12 ἀλλ' ἐξέχουςαί εἰςιν [ἕτεραι] ἑτέρων coni. Diels

N.

183, 9—14. Id. schol. min.
184; ad l. 16. De Alexandro Cotyaensi cf. Prol. p. 379, 4.
185; ad 6 sqq. extr.: v. ad p. 328, 15 et Prol. p. 361. 62.
186, 9—12. Cf. schol. min.
— 17. v. ad p. 332, 16.

Ξ.

187, 10. De interpunctione cf. Nicanor (schol. A) Ξ 1.
190; ad l. 8 sqq. Cf. Prol. p. 398 sqq.
191; ad l. 1. Cf. p. 474.
194, 4. Cf. Prol. p. 370.
—; ad 16 sqq. Cf. p. 466, 1.
195, 18. 19. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 430, coni.: τούτοις οὖν ςυνᾴδει καὶ ὁπλότερος, ὁ φέρων μᾶλλον ὅπλα δυνάμενος. — Cf. Polak, p. 410.
— ad 11 sqq. Cf. Prol. p. 391; 405, 1.

O.

200; ad l. 11 sqq. Prol. p. 398.
— ad l. 20 sqq. Prol. p. 435.
201; ad l. 5. Prol. p. 444.
— ad l. 13 sqq. Prol. p. 438.
203; ad l. 8 sqq. Prol. p. 403.
204; ad l. 9 (ann. crit.). Prol. p. 404, 2.
204; ad l. 1—4. Cf. Prol. p. 385.
— ad l. 4 sqq. ibid. p. 404, 2.
205; ad l. 7 sqq. Prol. p. 436.
207, 13. v. ad p. 287, 16.
— ad l. 7—12. De Telepho cf. p. 380.

Π.

209; ad l. 10 sqq. De v. κεκλίςθαι cf. etiam Porph. p. 89, 14.
210; ad l. 20. 21. Cf. Prol. p. 426.
213; ad l. 6 sqq. Cf. Prol. p. 346.
213; ad l. 7. 8. ibid. p. 350, 1.
214; ad l. 4 (ann. crit.). ib. p. 429 sqq.
215, 23. Prol. p. 361 et 407.
— 26. v. ad p. 333, 22.

P.

218, 13. Corr. **317**.
— 15. Corr. **386**.
218; ad l. 16 sqq. Prol. p. 370.

C.

220, 9 sqq. et 20 sqq. Cf. Prol. p. 426.
221; ad l. 8 sqq. Prol. p. 346.
222, 11. ad p. 306, 14. 15.
— ad l. 12. Non congruit Φ 140, v. ad p. 249, 2.
223; ad l. 8—11. Prol. p. 416.
224; ad l. 15 sqq. Cf. Prol. p. 392, 3; 405, 1.
225, 19. Prol. p. 433.
— ad l. 25. Corr. (lin. h. pag. ultim.): p. **1461** α 20.
226, 9—14. Cf. Prol. p. 403.
— 9 τὸ τῶν περὶ θεοὺς recte Dind. corr.
230; ad l. 3—7. Cf. Prol. p. 395, 3.

T.

232, 14. Cf. Prol. p. 346.
234, 10. De Alexandro Cotyaensi cf. p. 379, 4.
235, 25. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 168, et Prol. p. 422, 1.
238, 20. Add. quae p. 437 de athetesi monui.
239, 6. Cf. p. 405, 1.

Υ.

240; ad l. 14 sqq. v. p. 396 sqq. 403.
241; ad l. 11. v. p. 384.
243; ad l. 16 sqq. Prol. p. 434 sqq.
244; ad l. 4 sqq. De Autochthone v. Prol. p. 422, 1.
247; ad l. 29 sqq. Prol. p. 434 sqq.

Φ.

249, 1. De schol. v. 126 v. ad p. 293, 2; schol. v. 127 edit. p. 288, 31.
— ad l. 2. De discrepantia computationis cf. quae Prol. p. 474 attuli.
— ad l. 13—15. De Didymo v. Prol. p. 379.
251, 5. De Ζητ. Vat. cf. Prol. p. 346.
252, 7. De Hermogene v. ib. p. 440.
— ad l. 22 sqq. In schol. Vict., de quo omnino vid. Prol. p. 454, corr.: Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε' προβλημάτων γράφει κνίσῃ μελδομένου, ἵν' ᾖ κτλ.
253; ad l. 13. De v. κνίσσα notionibus cf. Zenodori qui fertur τῶν περὶ συνηθείας ἐπιτομή p. 410 (Prol. p. 433).
254; ad l. 11 sqq. De schol. Vict. cf. Prol. p. 453.

X.

257; ad l. 11. Dioclem Peripateticis esse annumerandum paullo confidentius h. l. posui, cf. Prol. p. 422. Quibus addendum, etiam ἀθέτησιν a schol. HQ Ξ 132 quae ei tribuatur, acutiorem quam veriorem, cum rationibus, quibus inducti et Aristoteles et Heraclides rebus nonnullis offenderint, haud male congruere. Contra schol. V τ 457 dubito an medicum (Carystium) innuat. In schol. A N 103 haereo, nisi quod Tyrannioni minori post ea, quae Planer, progr. gymn. Ioachim., Berol. 1852, p. 7, attulit, assignari non posse contendo (an nomen h. l. corruptum est? Cf. Δίων in re simili a schol. Vict. Ε 683 allatus). An ignoto ceterum haec omnia grammatico (cf. Artemidor., onirocrit. IV, 72) tribuenda sunt?
258, 8. Cf. Prol. p. 414.
260; ad l. 16 sqq. Cf. Prol. p. 434 sqq.

Ψ.

262, 1. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 155, et de Aristotelis nomine margini schol. B adscripto Prol. p. 420.
— ad l. 9 sqq. Cf. Prol. p. 361.
263; ad l. 1—3. Prol. p. 420.
264; ad l. 23 sqq. In schol. Vict. Λ 709 (f. 207b) παρ' ὀλίγον αὐτοὺς ἑλών legitur.
265; ad l. 19. 20. Cf. Prol. p. 436.

Ω.

267; ad l. 1. Prol. p. 410.
268; ad l. 1. Cf. ibid. p. 418, 1.
269, 14. p. 319, 18.
269; ad 15 sqq. De schol. γ 274 cf. Polak, p. 140.
274, 1—4. Cf. Prol. p. 473.

277, 5—9. Cf. Prol. p. 418, 1, et de Plutarcho ad h. l. allato ibid. p. 425. — 13. Cf. Prol. p. 410, 1.

277; ad l. 10 sqq. ibid. p. 436. — ad l. 17 sqq. ibid. p. 424, 2.

Ζητ. α΄.

281; ad l. 1 sqq. Prol. p. 345 sqq.
282; ad l. 4—14. Prol. p. 433.

283; ad l. 7 sqq. De schol. Odyss. et Eust. cf. Prol. p. 458.

γ΄.

284, 19 sqq. In hac, ut in reliquis Quaestionibus, ubi duorum codicum recensiones e regione posui, quo melius utraque perspiceretur, plurima quae sine dubio corrigenda sunt consulto non mutavi.

η΄.

287, 18. Ὁμηρικὸν πάνυ τῇ χρήσει κτλ. coni. Cobet, Mnem. N. S. III, p. 266.

289, 27. Simon. fr. 78 ap. Bergk.

ιβ΄.

300; ad l. 8 sqq. De Zenodoro v. Prol. p. 433.

302; ad l. 6 sqq. V. p. 399. 400.

ιε΄.

306; ad l. 24. Locum Vitae Hom. cap. 131 v. p. 399.

ιζ΄.

313; ad l. 5 sqq. Cf. Prol. p. 426, 1.
313 α, 26. Corr. Ἀφροδίτη.

322; ad l. 28. Cf. de v. κρήγυον notione Et. M. 537, 24; Gud. 345, 25 (unde Lp A 106 fluxisse videtur).

κγ΄.

324, 18 sqq. Cf. Prol. p. 346.

Ζητ. 33.

328; ad l. 15. Cf. Prol. p. 361.

Prolegomena.

355. In lin. paenult. post *BL excidit locus scholii: I 265.

379, 1. Afferre neglexi, post ea, quae Heitz, d. verl. Schrft. d. Arist., p. 195, attulit, de Val. Rosei sententia dubitari sane posse; cf. Prol. p. 418, 1, ubi recte pro p. 188 E, ut h. l. Roseum secutus per errorem dedi, p. 178 E legitur.

413. Vix verendum est, ne quis in scholio pessime tradito, quod Matranga, An. Gr. II, p. 374, 8, edidit, solutionis contra Protagoram prolatae vestigia latere dicat (cf. p. 463).

Indices.

I.

Indicantur et scriptores a Porphyrio allati et res graviores, de quibus vel apud eum vel in Prolegomenis agitur.

(Ea quae aliunde addita esse videntur uncis quadratis inclusimus.)

A.

Achillea herba 170, 16.
actiones spontaneae eaedem invitae 69, 17. 93, 20.
aegis 40, 26.
de aegide ἐξήγηϲιϲ 470.
aer et aether confunduntur 215, 1.
Aeschylus 117, 29. 133, 23. 191, 16 (= 193, 26).
affectus animi (χόλοϲ, μένοϲ, μῆνιϲ, θυμόϲ, ἄχθεϲθαι, ἄχνυϲθαι κτλ.) quid secundum Homerum 306, 1—312 extr.
Agathocles Babylonius s. Cyzicenus 224, 18. 392.
Alcaeus 41, 20.
— epigramm. poet. 137, 6.
Alexander Cotyaensis 227, 22. 288, 10; 23. 379.
— Myndius 154, 3.
ἀλληγορία 237, 14.
allegor ica poetae interpretatio 384. 86.
— Stoicorum 391 sqq. 396.
— Aristotelis (?) 419, 1. 423.
ἀμβροϲία = ἀβροϲία 68, 21.
Anatolius Porphyrii amicus 281. 2. 347.
Anaxagoras et Anaxagorei 384.
Anaximander Lampsacenus 384.
anima pars est naturae divinae 217, 17.
animi affectus v. affectus.
Antimachus 95, 26.
antiquorum instituta qualia nunc barbarorum 145, 16.
Antisthenes 168, 15. 386. 423.
Apion 20, 9. 23, 15. 150, 13. 194, 5.
Apollon i. q. ἥλιοϲ 14, 11. 224, 16. 242, 10.
— i. q. ignis 241, 5.
— cur Troianis adsit 243, 10.
Apollonius Dionysii Sidonii magister 233, 11.
Apollonius Molonis 126, 19.
apri cur ἰξάλοι dicantur 71, 20.
aqua causa ventorum 179, 17.
— = vita omnium, prima elementorum 195, 4.
aquilarum varia genera (sec. Aristot.) 274, 1 sqq.
Aratus 174, 11.
Archilochus 137, 10. 275, 1. 298, 15.
Archippus 284, 1.
Arctinus 165, 18.
ardearum varia genera 155, 10.
Aristarchus 67, 27. 111, 20. 137, 13. 168, 23 (Add.). 178, 26. 179, 20. [187, 11.] 194, 6. 205, 9. 16. 233, 3. 253, 1. 265, 8. 275, 9.
— a Porphyrio quomodo adhibitus 447. 469.
— quaestiones respicit 427, 1.
— apud Tortellium 355.
Aristarchei 205, 12 (?). 293, 3.
aristolochia herba 170, 23.
Aristophanes 7, 9. 191, 11 (= 193, 24).
— Byzantius (42, 24). 137, 12. 287, 21. 288, 31.
Aristotelis ἀπορήματα Ὁμηρικά 24, 14. 28, 1. 32, 18 et 34, 25. 44, 29. 49, 7. 58, 10. 60, 2. 66, 2. 70, 19 et 71, 5. 73, 10. 86, 22 (?). 96, 28. 108, 4. 109, 13. 132, 31. 145, 15; 22. 149, 4. 165, 4 (cf. ad p. 164, 12). 168, 18. 236, 7. 262, 1. 268, 1. 277, 5. 382; 88. 413. 415 sqq.
— Convivium 379.
— de Solis bubus 423.
— alia scripta 26, 11. 86, 22 (?). 274, 5; 14. 291. 20.
— nomen scholiis adscriptum 420.
— solutio physica (allegorica)? 419, 1. 423.
Aristotelis discipuli 414.
Artemon Milesius 217, 10.
Asclepiades Myrleanus 391, 2.
['Αϲκληπιὸϲ unde dictus 232, 10.]
astra, quibus noctu tempus definiatur 150, 36 sqq.
Athenodorus 424.
ἀθετεῖν, ἀθέτηϲιϲ, simil. in Quaestionibus Homericis 116, 20. [118, 14.] 119, 33. 120, 6. 121, 4. 124, 26. 142, 28. 169, 14. 178, 26. 200, 20. 202, 10. 204, 11. 205, 7. 206, 16. 207, 7. 243, 16. 247, 29. 260, 16. 269, 11. 435 sqq.
Atticorum usus 83, 15; 20; 29. 185, 8. 234, 14. 282, 10; 14. 284, 3.

auditor (ὁ ἀκροατής vel sim.) 2, 7. 88, 20. 89, 1. 109, 2. 207, 10. 315, 2.
de auguriis 33, 15 sqq. Cf. Polles.
Aurorae epitheta 112, 2.
Autochthon 150, 5. 422, 1.
Autodorus Cumanus 265, 2.

B.

Bacchus μαινόμενος 95, 26.
Baton (?) 138, 19 (v. Praef. p. XI not.).
Boeotorum acies 73, 20.
Brachmanes 13, 2.
Briareos = ἥλιος 13, 24.
— cur centimanus 14, 8.

C.

Caeli natura 204, 9.
Calchantis vaticinium explicatur 32, 16 sqq.
Callimachus 155, 20. 263, 6 (= 264, 13). 268, 11.
Callistratus 174, 27. 428. 437.
Caribus maledicit poeta 137, 5.
Castor (?) rerum auctor 138, 19.
Cato (?) 138, 19.
Cercopes, Thiae filii 275, 4.
cestus Veneris 193, 32. 194, 3. 200, 7.
Chamaeleon Peripateticus 422.
Chiron τὴν περὶ βοτανῶν ἰατρικὴν ἐπιτηδεύει 140, 10.
Chrysaorica 96, 1.
Chrysippus Stoicus 147, 26. 390. 423.
— grammaticus (?) 390, 2.
— medicus 165, 13.
Cleanthes Assius 389. 90.
codices Homeri scholiis Heracliteis instructi 394. 407. 448.
codices Porphyrii Q. Hom.; stemma eorum 461.
— singuli his locis recensentur:
— Vaticanus 305: 340. 42.
— Venetus A 446. 56.
— — B VII. 363. 444.
— — — prioris manus auctoritas 365. 446. 48.
— — — alterius manus auctoritas 364. 444. 45. 468.
— — — alteri manui quae cum priori condicio intercedat 456.
— Leidensis Voss. 64: VIII. 357. 58. 456.
— — eius in Porph. auctoritas 358.
codices Porph.: Lipsiensis 1275: VIII. 446. 457.
— Victorianus 449 sqq. 466. 471.
— Scorialensis Ω 1 12
— Harleianus 5693
— Mosquensis S. S. 75
— Etonensis } 357.
— Townleianus 449.
— Hornei 449, 2.
— Parisini
— Matrangae (An. Gr. II) } 463.
— Eustathii 457. 59.
— Manuelis Moschopuli
— Tzetzae } 459.
de Porphyrianorum codice quem x vocavimus 445.
— de cod. y 456. 463.
— de cod. z 449. 456. 463.
— de cod. z^1 456. 57.
— de cod. z^2 et z^3 450. 55. 58.
— de cod. z^4 457.
de comparandi rationibus a poeta adhibitis 128, 7 sqq. 131, 9 sqq. 166, 18.
contraria contrariorum remedia 30, 4.
Corpus solutionum Alexandrinum 141, 17. 370.
— solutionum Peripateticorum 421 sqq. 448.
— Stoicae originis, philosophorum placita cum Homero conferens 402 sqq. 448.
Cragus Lyciae mons 204, 8.
Crates Pergamenus 111, 24. 223, 22. 224, 15. 391. 405. 427.
Cratinus 83, 32. 288, 20.
Cretensium ars sagittaria 123, 14.
Ctilus nom. propr. 57, 19.

D.

Demetrius Ixion 428. 437.
Demo 409, 4.
Democritus 274, 11.
— περὶ Ὁμήρου 386.
dei nemo inimicus esse potest 259, 2.
deo propinquantes dei similes esse debere 16, 25.
— omnia pulchra et bona sec. Heraclitum 69, 6.
deorum certamina allegorice explicanda 240, 18.
— iudicium a nostro discrepat 69, 3.
— omnipotentia 79, 3. 80, 27.
dii hominum forma induti cupiditatibus eorum tenentur 186, 10.
— rebus ab iis effectis homonymi 42, 24. 113, 12; 21. 127, 27. 128, 5. 197, 7. 198, 7. 199, 1.
dii ab idoneis coli volunt 90, 18.
— φαντασίαν τινὰ ἑαυτῶν παρέχονται 184, 3.
dis quaecumque fiunt tribui solent 97, 5.
de dis fabulae regum extollendorum causa fictae 261, 19.
Diana = luna 241, 6. 242, 13.
— cur Troianis adsit 243, 12.
— cur χρυσηλάκατος 106, 20.
Didymus Chalcenterus a Porph. adhibitus 293, ad 2—10. 447.
Didymus συμποσιακῶν auctor 379.
dierum Iliadis numerus 222, 12. 18.

Diocles quidam Peripateticus (?) 258, 10 (c. Add. ad p. 257). 422.
Diogenes Tarsensis 369.
Dionysii ἄπορα 36, 23 (= 37, 3). 370.
Dionysius comoed. poeta 166, 7.
οἱ διορθοῦντες 251, 13.
διόρθωμα Herodoti 286, 19. 288, 24 (cf. l. 9).
Dioscurides de vita heroum 373 sqq.
domus rusticae partes 327, 22 sqq.
— urbanae partes 329, 10.
Dorienses cur τριχάικες 286, 11.
Dorothei Ascalonitae Πανδέκται 382.

E.

Elementa, cum quadam tenus corrumpantur, in universum sempiterna manere 241, 3; cf. φύσεις.
Eris cur λαοσσόος 240, 7.
Eupolis 148, 16.
Euripides 7, 8. 191, 20. 25, et omisso nomine 148, 7.
Euripidis prologi 201, 15.
Eustathii in Porphyrianis auctoritas 457. 463.
Eustathius Plutarchi Quaest. conviv. usus est 372. 377. 1; 2.
ἦθος, ἠθικόν [7, 22. 8, 1.] 93, 14. [140, 1.] 209, 5.

F.

Fatum ἀπαράβατον an παραβατόν 104, 3.
Favorinus Arelatensis num Quaestiones Homericas scripserit non constare 380 sqq.
fluvii cur διιπετεῖς (a Iove implentur) 213, 16. 24.
fulmina quid portendant 39, 7.
— quo modo differant (ἀστραπή et κεραυνός) 119, 4; 5; 10.

G.

Ganymedes quo modo allegorice explicandus 68, 22.
Glaucus s. Glaucon 168, 16. 384, 85. 423.
— Reginus 385.
— Tarsensis 385.
grammatici 47, 21. 144, 6. 172, 14. 284, 19. 298, 16. 315, 5.
grammaticorum atheteses refutatae 427 sqq.
Gratiae ὁπλότεραι, ἀμειπτικαί κτλ. 195, 8 sqq.
Gregorius Corinthius Porphyrii Quaestionibus Hom. usus 468.

H.

Ἅιδης = θάνατος 204, 3 (cf. annot.).
— cur ἀνελεήμων 133, 19.
Helena quot annos apud Troianos fuerit 278, 9.
Hephaestion grammaticus 177, 31. 440.
Heracleon grammaticus 406.
Heraclides Milesius 137, 15.
— Ponticus 48, 29. 59, 16. 414.
— Ponticus minor 371.
Heraclitus Ephesius 69, 6. 190, 8 (= 193, 16). 195, 1. 399. 405, 3.
— Alleg. Homer. scriptor 342. 362. 393. 402. 407.
— — cum Plut. Vit. Hom. et Porph. congruit 396.
— — quonam fonte usus sit 400 sqq.
Hermogenes (medicus ut vid.) 253, 7. 440.
Hermon Delius 39, 7. 154, 23.
[Herodianus 5, 13.]
Herodicus Selymbrianus 140, 11. 165, 12.
Herodotus 286, 19; 22. 287, 3; 5; 7. 288, 9; 14; 16; 24.
Hesiodus 93, 18. 189, 23. 265, 10 et, om. nomine, 148, 14.
hiems πατὴρ τῶν ὡρῶν sec. Pythagoram 26, 6.
ἱερεύς quibus rebus occupatus sit 5, 5 sqq. 272, 11 sqq.
Hippias Eleus 387.
— Thasius 413.
Hippocrates 165, 13.
Homerus philosophis principia sapientiae suppeditavit 12, 9. 13, 4. 30, 4. 297, 6. 305, 24. 399. 403, 5.
— φιλοσοφεῖ 200, 13; sim. 195, 3. 225, 1.
— omnia plena esse existimat θείων δυνάμεων 114, 23.
— impia de dis proferre videtur 240, 15.
— fabulas vulgatas ut quae vulgo narrentur affert 236, 1.
— fabulas vulgatas heroibus in tempore tribuit 92, 18.
— animis morientium vaticinationem tribuit 209, 1.
— [μιμεῖται τὴν ἀλήθειαν 176, 1.]
— res suorum temporum describit 61, 12. 145, 15. 232, 5; sim. 277, 13.
— non solum quid dicat sed etiam quid non dicat curat 17, 15.
— ἀπρεπῆ omittit 166, 5. 174, 24. 175, cf. 93, 17.
— quod ipse sentit alios inducit dicentes 115, 14.
— quae ipse dicit inter se congruere debent 100, 5; cf. 104, 19. 294, 14.
— δι' οἰκονομίαν quaedam instituit 64, 16. 68, 17; sim. 108, 25. 150, 34. 167, 6.
— ἀκριβής ἐστι περὶ τὰς εἰκόνας 126, 9; cf. 93, 2.
— τὸ ὁμοειδὲς ἐφύλαξατο 115, 20. 225, 6. 326, 12.

Homerus praedicit, qualis mentis status sit eorum qui dicturi sint 313, 5 sqq.
— unam rem duobus verbis explicat 260, 8.
— generibus species subiungere solet 269, 15.
— solet nonnulla διὰ μέcου ponere 219,8.
— eorum quos admiratur nomen saepe repetit 206, 31.
— ipse se explicat 118, 4. 144, 22. 160, 18. 264, 12. 281, 3. 285, 3. 295, 8. 297, 16 sqq. 321, 7. 323, 2. 344, 4. 25. [335, 9.]
Homerus cum oratione πεζοτέρᾳ utatur, sententia loci cuiusdam latet 117, 12.
hominum res ridendae 30, 5. 6.
homonymi 85, 2. 107, 15. 22.
hostiae certae cur dis quibusdam offerantur 54, 20. 146, 31.
hyperbaton v. cχήματα.
Hyperides 283, 21.

I.

Icarium mare describitur 27, 6.
ignis allegorice explicatur 79, 10.
interpunctio 47, 29. 93, 11. [121, 2.] 123, 18. 187, 10. 201, 27. 212, 15. 229, 20. 240, 12. 272, 24.
Ionum ἰδίωμα 288, 18.
irae vulgi ἢ φόβῳ κρατοῦνται ἢ γέλωτι διαχέονται 29, 29.
Isocrates 10, 9.
Isocratis schola 153, 23.
Iuno = ἀήρ 13, 23. 200, 15. 239, 6. 241, 6. 242, 12.
Iuno = ἡ τοῦ παντὸc φύcιc 225, 8.
— cur Graecis adsit 242, 19.
Iuppiter = ἡ ἄκρατοc θερμαcία, τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶc αἴτιοc 13, 22. 204, 2.
— = αἰθήρ 200, 14.
— = πρῶτοc νοῦc 68, 23.
— Iunonem vincit, alleg. expl. 200, 13.
— a dis vincitur, alleg. expl. 14, 5.
Iuventus cur dis pocula ministret, alleg. expl. 68, 20.

K.

κατάχρηcιc 163, 7 sqq.
ἀπὸ κοινοῦ v. cχήματα.
κυκεών 167, 21.

L.

Latona = ἀμνημοcύνη, ληθώ 242, 15.
— cur Troianis adsit 243, 12.
Leon Alabandensis 96, 1.
litterae heroibus notae 94, 5.
litterarum definitio 94, 3.
Longini ἀπορήματα Ὁμηρικά 412. 427.
Lyciorum gens perfida 71, 5.
Lycus medicus 101, 22.
Lysanias Cyrenaicus 137, 12. 440.
λύcιc v. solutio.
lyticorum varia genera 368. 69.

M.

Μάντιc definitur 5, 6 sqq. 271, 16 sqq.
manus cur post cenam non laverint heroes 16, 26.
Mars = ἀφροcύνη 241, 8. 242, 11.
— cur Troianis adsit 243, 8.
mathematici 111, 16.
medici boni est non mutare victum solitum 167, 26.
medicinae γένοc διαιτητικὸν antiquis ignotum 165, 12. 167, 24. (Add. ad p. 170, 16—28.)
Megaclides 153, 30. 211, 11. 256, 12. 258, 8. 414.
Metrodorus 147, 18. 384. 423.
mens turbata etiam sapientem devium agit 79, 32.
Mercurius = λόγοc 241, 9. 242, 14.
— cur Graecis adsit 243, 3.
μηχανή, μηχάνημα 24, 13. 25, 15. 26, 25 (Lp et Vict.).
Minerva = γῆ 13, 23.
— = ὁ λογιcμόc τινοc 71, 4.
— = φρόνηcιc 241, 8. 242, 11.
— cur Graecis adsit 242, 23.
Moero Byzantia 392.
Manuel Moschopulus 459.
mulieres cur θηλύτεραι 125, 2.
Museum Alexandrinum 141, 17. 370.

N.

Navium catalogus 48, 9.
Neo-Platonici 398. 409. 411.
Neoteles περὶ τῆc κατὰ τοὺc ἥρωαc τοξείαc 123, 13.
Neptunus = ἡ ὑγρὰ οὐcία 204, 2.
— = τὸ ὕδωρ 13, 23. 241, 6.
— cur Graecis adsit 243, 1.
Nesus Chius 137, 14.
Nestor qua ratione τρίτηc γενεᾶc ἄρχειν dicatur 304, 4 sqq.
Nicander 288, 20.
Nicanor a Porph. adhibitus 447.
Nicocrates 430, 2.
de Nili fontibus 213, 7.
νόθοι eodem quo genuini honore 123, 2; 8.
Nymphae cur Iovis filiae 214, 1.

O.

Οἰωνιστικὴ ἡ κάθ' Ὅμηρον v. Polles.
ὀνειροπόλος quid curet 5, 7 sqq. 272, 27 sqq.
Ὄσσα quid sit 319, 18 sqq.

P.

Παιδευτικόν 19, 19. 123, 7. 160, 2. 198, 3. 231, 20.
de Palladiis 102, 9.
ἐκ παραλλήλου 143, 1.
τὰ Παραποτάμια 287, 22.
Parmeniscus 229, 19.
Peripatetici 415 sqq.
— solutiones eorum earumque Corpus 421 sqq.
Persaeus Stoicus 389. 91.
[Petron Aegineta medicus 167,21 (Add.)].
Philemonis σύμμικτα 286, 19. 288, 23. 382.
Philetas 293, 10.
Philistus 287, 8.
philosophi Homerum impugnantes aut defendentes 383 sqq.
philosophis Homerum in veri cognitione praeiisse v. Homerus.
φύσεις πολλαὶ ἐν τῷ κόσμῳ μειοῦνται μὲν οὐκ ἐκλείπουσι δὲ τέλεον 20, 6; cf. elementa.
Pindarus 148, 13. 195, 5 et, om. nom., 148, 11.
Pius grammaticus 98, 8. 178, 30. 250, 9. 428. 434 sqq.
Plato philosophus 84, 4. 92, 16. 217, 12. 220, 9. 276, 25. 283, 18. 294, 21. 305, 23. 306, 1.
— Homeri vituperator 389. 408. 424. 426.
— a quonam refutatus sit 392. 94. 408, 18.
Plutarchus Chaeronensis, libr. de aud. poet. unde hauserit 425.
— Quaestiones eius convivales cum scholiis comparatae 371 sqq.
— — fontes huius libri 373. 426.
— de Vita Homeri liber qui ad eum refertur 395. 402.
— — fontes huius libri 400.
— — quae inde in scholia transierint 395.
— — cum Heracliti Alleg. et scholiis saepissime congruit 395. 96.
pluvia sanguine mixta explicatur 161, 9.
poetae cuiusdam incogniti versus 148, 8.
— cuiusdam comoed. Gr. versus 253, 10.
— ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ uti solent 148, 4.
poetis licet deos humanis cupiditatibus indutos inducere 226, 11. 241, 13.
poetarum virtus, ab iis quae postremo facta sunt incipere 1, 7.
Polles = auctor περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον οἰωνιστικῆς 33, 15.
Polyclitus grammaticus 291, 11.
Porphyrius. Vita eius ap. Suidam 339.
— amicus eius Anatolius 347.
— qua aetate Quaest. Homer. scripserit 349.
Porphyrius commentarii Homerici num auctor exstiterit 351 sqq.
— Paralipomena eius 352. 356, 1. 458, 2.
— τὰ εἰς τὸν Ὅμηρον ἐξηγητικά eius 352. 53.
— eiusdem γραμματικαὶ ἀπορίαι 465.
— — comm. in Plat. Tim. 350.
— — σύμμικτα ζητήματα 351, 1.
— quaenam scripta eius in scholia transierint 356, 2. 465.
— — quibusnam Eustathius usus sit 360, 1.
— Quaestiones Homericas philosophi esse 339 sqq. 347.
— — Q. Hom. apud Neo-Platonicos 410.
— — a Tzetze allatae 459.
— — a Gregor. Corinthio allatae 468.
— — in scholiis allatae 339.
— — apud Tortellium 354.
— — e Quaest. Hom. omnes paene quaestiones quae in scholiis adsunt pendent 422.
— — quaenam quaestiones inde non pendeant 463 sqq.
— — quaestionibus res aliunde petitae illatae 471.
— — Quaest. Homer. unde potissimum congestae sint 370. 376. 403. 421 sqq. 426.
— — cur non multa allegorica adsint inde petita 406 sqq.
— — Neo-Platonicorum doctrina carent 411.
— — de Quaest. Hom. consilio 147. 5. 421.
— — Quaest. Hom. rhetoricam spectant 209, 8. 235, 21.
— — Homerum ex Homero explicare volunt 281, 3. 297, 16 sqq.
— — varias verborum notiones curant 110, 3; 23. 175, 4. 353, 13. 300, 9 sqq.
— — locis nonnullis inter se pugnant 11, 5. 85, 23. 87, 13. 328, 5, cf. p. 361. 474.
— — Quaest. Homeric. libri primi codex Vatic. v. codices.
— — — editiones 341. 342, 1.
— — — auctoritas 342 sqq.
— — — praefationis auctoritas 345.
Porphyrii nomen in codd. falso scholiis adscriptum 361.
Porphyrius Dionysii Thracis interpres 339. 465.
— astronomus (?) 340, 1.
portae castrorum navalium 178, 26 sqq.
Praxagoras medicus 165, 13.
principium materiale (ὑλικὸν πρωταίτιον) 179, 16.
προανακεφαλαίωσις v. σχήματα.

Proclus diadochus 408.
προσοικειοῦν v. συνοικειοῦν.
Protagoras 413.
proverbium 116, 3.
Pythagoras 26, 6. 383.
Pythagorei 12, 18. 13, 4.

Q.

Quadrigis non utuntur heroes 120, 3.
— non utuntur dii 120, 29.
quaestio παλαιά 147, 10.
— πολυθρύλητος 231, 12.
quaestiones grammaticae 6, 14. 7, 21. 82, 24. 464.
quaestiones mythologicae 466.
— ἔξω περιφερόμεναι 218, 16. 370.
— in Arist. Arte poet. allatae 416 sqq.
quaestionum συναγωγή 141, 17. 147, 5. Cf. Porphyrius.

R.

Reges sec. Homerum medio inter deos et homines loco collocati 12, 20.
risui non convenit τὸ γνωμολογεῖν 31, 6.

S.

Sacerdos v. ἱερεύς.
sapientes medio inter deos et homines loco collocati 12, 19 sqq.
Sappho 41, 20.
Satyrus 194, 4. 370.
Scamander = aqua 241, 6.
— cur Troianis adsit 243, 13.
— fontes eius 256, 24.
σχήματα orationis:
'Αλκμανικόν 231, 1. 7.
παρ' ἀριθμόν 231, 8.
παρὰ γένος 231, 8.
ἐλλειπτικόν 207, 19.
ἀπὸ (κατὰ) κοινοῦ 217, 5. 330, 21.
περίληψις 285, 22.
προανακεφαλαίωσις 201, 1.
πρὸς τὸ σημαινόμενον 230, 9.
σύλληψις [89, 23.] 127, 25. 135, 20. 197, 19.
συνεκδοχή 118, 26. 217, 22.
ὑπερβατόν 217, 7. 231, 8. 332, 17.
ὑπερβολή 238, 19. 269, 3.
in scientia (ἐπιστήμη) potentia (δύναμις) inest 238, 22.
scholia minora 463.
— cod. A etc. v. codex cet.
scriptura codicum antiquis temporibus depravata 245, 1. 287, 4; 25.
Scytharum ars sagittaria 123, 13.
Seleucus grammaticus 379.
Seleuci gramm. varii 380, 1.
σήματα λυγρά explicantur 94, 8 sqq.
Sextus Empiricus 402, 2.
— philosophus 163, 18. 349.
Simonides 148, 23. 289, 27.
Simplicius ab Eust. citatus 409.
Sol (deus) = ignis 241, 5. Cf. Apollon.
soloecismus 230, 2.
Solon 28, 3.
solutio ἀπὸ τοῦ ἔθους 24, 9. 61, 7. 68, 9 cet.
— Homerica (λύει αὐτός) 62, 8. 71, 6. 126, 18. 176, 7. 180, 1.
— ἀπὸ s. ἐκ τοῦ καιροῦ, πρὸς τὸν καιρόν 3, 8. 16, 22. 62, 11. 64, 10 cet.
— — καιρῷ καὶ χρόνῳ 68, 7.
— ἀπὸ s. ἐκ τῆς λέξεως, κατὰ τὴν λέξιν 3, 17. 22, 18. 24, 5. 25, 26 cet.
— — ὀνόματι καὶ λέξει 68, 2.
— — ἀπὸ τῆς συναλοιφῆς 6, 4.
— ἀπὸ s. ἐκ τοῦ προσώπου 55, 4. 68, 5. 140, 26 cet.
— — definitur 100, 1. 104, 19. 199, 9.
solutiones Musei Alexandrini 141, 17.
— allegoricae v. allegorica poet. interpr.
— contra atheteses prolatae 427 sqq.
— contra philosophos 383.
— contra sophistas 412.
sophistae poetam impugnantes 412 sqq. 418. 423.
— refutati 414. 418. 423.
Sophocles 84, 1; 2. [140, 3.] 283, 17, et om. nom., 116, 4 et 284, 14.
Sosibius 369.
Soteridas 369.
Stesimbrotus Thasius 168, 12. 248, 16. 384. 423.
Sthenius nomen draconis 36, 23 (= 37, 3).
Stoici 389 sqq.
συνήθεια 21, 23. 76, 7. 92, 14. 98, 24. 186, 2. 265, 9. 282, 6; 7. Simil. 222, 16.
— Alexandrinorum 333, 1.
— Homeri 79, 22. 116, 23. 147, 19. 178, 7.
συνοικείωσις Stoicorum 390. 403. Cf. προσοικειοῦν 241, 10.
Syrianus 409.

T.

De talento 262, 2.
Telephus grammat. 380. 89.
terra ἄπειρος eadem πείρατα ἔχουσα 189, 1 sqq.
Theagenes Reginus 241, 11. 384.
de Thebarum Aegypt. magnitudine 138, 16 sqq.
Theophylactus Saponopulus 343.
de Thersite 29, 9. 30, 8. 31, 14; 31.
Thessalorum moris homicidarum corpora circum occisorum sepulcra trahere 268, 3; 11.
Thetis = θέσις καὶ φύσις τοῦ παντός 14, 1.

[Thracia ϲιγματοειδήϲ 128, 3.]
Thucydides 150, 29. 153, 8. 287, 7 et, om. nomine, 255, 16.
θυοϲκόοϲ cui rei vacet 272, 10.
Tortellius Aretinus in libr. de orthographia Porphyrium afferens 354 sqq.
τῶν τραγικῶν τινεϲ 170, 1.
tragoedia respicitur 61, 25. 88, 21. 104, 20. 2, 7 (?).
Tryphon 69, 10.
Ioann. Tzetzes 459.

V.

Valerius Probus unde philosophica hauserit 402, 2.
Venus = ἐπιθυμία 241, 9.
— cur Troianis adsit 243, 14.
vinum Pramnium 167, 22.
vini virtutes variae 100, 17. 101, 19. 168, 2.
vita priscorum hominum simplex 61, 8.
vocis definitio (Stoica) 239, 6.
Volcanus = ignis 241. 242, 15.
— = [ὁ τοῦ πυρὸϲ δεϲπότηϲ 242, 9].
— cur Graecis adsit 243, 7.
Volcani crateres 204, 7.

X.

Xenophanes Colophonius 383.

Z.

Zeno Citiensis 389. 91. 430, 2.
Zenodorus 1, 10 (cf. Add.). 23, 11 (cf. ib.). 220, 15. 214, 4. 389. 428 sqq. 432.
— περὶ ϲυνηθείαϲ ἐπιτομή falso ad eum refertur 433.
Zenodoti varii 428 sqq.
Zenodotus Ephesius 26, 9. [Add. ad 59, 30.] 201, 13. 206, 17. 431. 32.
Zenodotus minor (Crateteus s. Alexandrinus) 428 sqq. 438.
ζήτημα v. quaestio.
Zoilus 79, 18; 27. 153, 22. 220, 11. 413. 423.
Zopyrus histor. scriptor 155, 7.

II.

Indicantur scholia Odysseae, cum ea de quibus pluribus egimus tum quae aut edidimus aut ad Porphyrium retulimus.

α 1 p. 387, 2 | 33 ad 276, 17 | 34 105, 33 | 44 ad 295, 5 | 58 Add. ad 150, 5 | 68 232, 9 | 98 193, 11 | 259 473, 1 | 285 417 | 320 412.
β 1 110, 23. 112, 1 | 107 467, 1 | 152 ad 320, 20. 472, 1 | 169 ad 332, 12 | 315 ad 308, 16 | 318 ad 282, 4 | 319 ad 282 et 283. 458.
γ 36 467, 1 | 94 Add. ad 75, 28 | 80 et 97 ad 156, 5 | 216 432 | 245 305, 1 | 296 397 | 341 378, 1 | 366 432, 2 | 383 298, 3.
δ 11 ad 302, 15 | 52 ad 15, 26. 473, 1 | 122 106, 6 | 477 213, 6.
ε 211 388 | 275 ad 225, 25 | 334 ad 289, 3. 422 | 337 Add. ad 86, 14 | 404 325, 11; 26. 326, 1 | 421 ad 114, 5 445 ad 114, 20 | 447 ad 213, 6.
ζ 58. 74 ad 125, 10–18 (et Add.) | 125 ad 239, 3 | 244 426 | 265 ad 158, 12 | 268 Add. ad 162.
η 64 ad 299, 18 | 105 106, 6 | 257 388.
ϑ 186 82, 24 | 229 ad 266, 5.
ι 5. 6 410 | 51 ad 45, 6 | 106 388 | 525 ibid.
κ 190 468.
λ 239 250, 2 | 489 221, 4 | 634 44, 21.
ν 103 86, 11 | 119 414; 15. 425.
ξ 311 ad 164, 6.
σ 1. 6 ad 299, 3; 10; 11.
τ 174 49, 14.
υ 27 ad 285, 16.
ψ 218 436 | 337 388.
ω 187 ad 260, 21 | 208 ad 209, 10.